STEPHEN KING

FRUMOASELE ADORMITE

OWEN KING

ARMADA

Bestseller *New York Times*

Într-o colaborare spectaculoasă, Stephen King și fiul său, Owen King, pornesc de la o premisă originală și incendiară: ce s-ar întâmpla dacă ar dispărea femeile?

Într-un viitor deloc îndepărtat, după ce adorm, femeile sunt acoperite de coconi asemenea fluturilor, iar dacă cineva îndrăznește să le tulbure somnul le va transforma în creaturi incredibil de agresive. Una singură, Evie Black, e imună la blestem.

Abandonați și lăsați pradă instinctelor primare, bărbații se împart în facțiuni: unii vor s-o salveze pe Evie, iar alții nu vor decât să mențină haosul. Într-o lume a bărbaților, totul se reduce la agresivitate foarte rapid.

„Un carusel violent, distopic, care te va îngrozi și te va prinde de la prima pagină."
People

„Încă un thriller blockbuster, în care *Mr. Mercedes* se întâlnește cu *Închisoarea îngerilor*: bărbați brutali, femei care s-au săturat de starea de fapt, alcool, sărăcie rurală. O plăcere vinovată, murdară de sânge."
Kirkus Reviews

Dinastia Regelui literaturii horror este pe mâini bune. Cel mai mic dintre cei trei copii ai lui STEPHEN KING s-a născut în 1977, în Maine. Asemenea lui Joe Hill, fratele său mai mare, OWEN KING a manifestat un interes deosebit pentru literatură încă din adolescență. *Frumoasele Adormite*, cartea scrisă împreună cu tatăl său, îl aruncă în linia întâi a literaturii horror, teritoriu cultural pe care Stephen King îl domină încă de la debutul cu *Carrie*, la începutul anilor '70.

ISBN 978-606-43-0404-9

ARMADA powered by NEMIRA

ARMADA

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.* Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2017 venitul său anual a fost estimat la peste 400 de milioane de dolari.

Owen King, cel mai mic dintre cei trei copii ai lui Stephen King, s-a născut în 1977, în Maine și a manifestat un interes deosebit pentru literatură încă din adolescență. A urmat cursurile colegiului Vassar și a obținut un master în Fine Arts la Columbia University. Primul său volum, o colecție de proză scurtă intitulată *We're All in This Together*, a apărut în 2005, iar romanul de debut, *Double Feature*, a fost publicat în 2013. Povestirile sale au apărut în diverse reviste, cum ar fi *One Story* și *Prairie Schooner*, iar în 2015 a publicat romanul grafic *Intro to Alien Invasion*, scris în colaborare cu Mark Jude Poirier și ilustrat de Nancy Ahn. Cea mai nouă carte semnată de Owen King este *Frumoasele adormite*, romanul scris împreună cu tatăl său. În prezent, scriitorul lucrează cu regizorul Josh Boone la adaptarea pentru televiziune a romanului *The Great and Secret Show de Clive Barker*.

STEPHEN
KING

FRUMOASELE ADORMITE

OWEN
KING

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, STEPHEN
Frumoasele adormite / Stephen King, Owen King; trad. din lb. engleză : Ruxandra Toma.–
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0404-9

I. King, Owen
II. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King
SLEEPING BEAUTIES
Copyright © 2017 by Stephen King and Owen King

© ARMADA, 2018

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului, sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0404-9

În amintirea Sandrei Bland[1]

[1] Sandra Bland – femeie de origine afroamericană, în vârstă de 28 de ani, care a fost descoperită spânzurată într-o celulă a închisorii din provincia Waller, Texas, la 13 iulie 2015 și a cărei moarte a dat naștere unor proteste de amploare la adresa rasismului (n. tr.).

PERSONAJELE

ORAȘUL DOOLING[1], CAPITALA PROVINCIEI DOOLING

- Truman „Trume“ Mayweather, 26 de ani, producător de metamfetamină;
- Tiffany Jones, 28 de ani, verișoara lui Truman;
- Linny Mars, 40 de ani, dispecer în cadrul Secției de Poliție din Dooling;
- Șerif Lila Norcross, 45 de ani, în cadrul Secției de Poliție din Dooling;
- Jared Norcross, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling, fiul Lilei și al lui Clint;
- Anton Dubcek, 26 de ani, proprietar și unic angajat al firmei „Doar cu Anton piscina ta e beton“, SRL;
- Magda Dubcek, 56 de ani, mama lui Anton;
- Frank Geary, 38 de ani, angajat în cadrul Protecției Animalelor din Dooling (adică hingher);
- Elaine Geary, voluntară în organizația Goodwill[2], soția lui Frank;

---

[1] Localitate din statul Georgia, cu o populație de 154 de locuitori la recensământul din 2010 (n. tr.).

[2] Goodwill Industries International, Inc. – organizație non-profit, care oferă cursuri de integrare socio-profesională pentru persoanele defavorizate (n. tr.).

• Nana Geary, 12 ani, elevă în clasa a VI-a la gimnaziul din Dooling;

• Baba Essie, 60 de ani, femeie fără adăpost;

• Terry Coombs, 45 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Rita Coombs, 42 de ani, soția lui Terry;

• Roger Elway, 28 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Jessica Elway, 28 de ani, soția lui Roger;

• Platinum Elway, 8 luni, fiica lui Roger și a Jessicăi;

• Reed Barrows, 31 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Leanne Barrows, 32 de ani, soția lui Reed;

• Gary Barrows, 2 ani, fiul cuplului Reed și Leanne;

• Drey T. Barry, 42 de ani, proprietarul firmei „Asigurări Drew T. Barry";

• Vern Rangle, 48 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Elmore Pearl, 38 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Rupe Wittstock, 26 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Will Wittstock, 27 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Dan Treat (zis Negociatorul[1]), 27 de ani, angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Jack Albertson, 61 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Mick Napolitano, 58 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

• Nate McGee, 60 de ani, pensionar angajat la Secția de Poliție din Dooling;

---

[1] Joc de cuvinte: *treater* – „negociator" (n. tr.).

• Carson „Mușchi-de-Fier“ Struthers, 32 de ani, fost boxer în competiția Mănușile Aurii[1];

• JT Wittstock, 64 de ani, antrenor al echipei de fotbal „Războinicii“, a liceului din Dooling;

• Dr. Garth Flickinger, 52 de ani, chirurg plastician;

• Fritz Meshaum, 37 de ani, mecanic;

• Barry Holden, 47 de ani, avocat din oficiu;

• Oscar Silver, 83 de ani, judecător;

• Mary Pak, 16 ani, elevă în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Eric Blass, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Curt McLeod, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Kent Daley, 16 ani, elev în clasa a XI-a la liceul din Dooling;

• Willy Burke, 75 de ani, cetățean care face muncă de voluntariat;

• Dorothy Harper, 80 de ani, pensionară;

• Margaret O'Donnell, 72 de ani, sora lui Gail, pensionară;

• Gail Collins, 68 de ani, sora lui Margaret, secretară în cabinetul unui dentist;

• Doamna Ransom, 77 de ani, brutăreasă;

• Molly Ransom, 10 ani, nepoata doamnei Ransom;

• Johnny Lee Kronsky, 41 de ani, detectiv particular;

• Jaime Howland, 44 de ani, profesor de științele comunicării;

• Eve Black, în jur de 30 de ani, o necunoscută.

ÎNCHISOAREA

• Janice Coates, 57 de ani, directoare a Penitenciarului pentru Femei din Dooling;

---

[1] Golden Gloves – competiție anuală de box amator în SUA (n. tr.).

- Lawrence „Lore“ Hicks, 50 de ani, director-adjunct al Penitenciarului pentru Femei din Dooling;
- Rand Quigley, 30 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Vanessa Lampley, 42 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling și câștigătoare, în anii 2010 și 2011, a turneului de skanderbeg din Ohio Valley, categoria de vârstă 35–45 de ani;
- Millie Olson, 29 de ani, gardiană la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Don Peters, 35 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Tig Murphy, 45 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Billy Wettermore, 23 de ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Scott Hughes, 19 ani, gardian la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Blanche McIntyre, 65 de ani, secretară la Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Dr. Clinton Norcross, 48 de ani, șeful secției de psihiatrie din Penitenciarul pentru Femei din Dooling și soțul Lilei;
- Jeanette Sorley, 36 de ani, deținuta #4582511–1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Ree Dempster, 24 de ani, deținuta #4602597–2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Kitty McDavid, 29 de ani, deținuta #4603241–2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Angel Fitzroy, 27 de ani, deținuta #4601959–3, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Maura Dunbarton, 64 de ani, deținuta #4028200–1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Kayleigh Rawlings, 40 de ani, deținuta #4521131–2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;

- Nell Seeger, 37 de ani, deținuta #4609198-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Celia Frode, 30 de ani, deținuta #4633978-2, Penitenciarul pentru Femei din Dooling;
- Claudia „Trup Trăsnet" Stephenson, 38 de ani, deținuta #4659873-1, Penitenciarul pentru Femei din Dooling.

ALȚII

- Lowell „Curcă Plouată" Griner, 35 de ani, infractor;
- Maynard Griner, 35 de ani, infractor;
- Michaela Morgan, născută Coates, 26 de ani, corespondent *NewsAmerica*;
- Cumătrul Tabac (pe numele lui adevărat: Scott David Winstead Jr.), 60 de ani, pastor, conducătorul sectei Străluminații.
- un vulpoi obișnuit, de aproximativ 4 sau 6 ani.

„Nu contează dacă ești bogată sau săracă,
Isteață sau bătută-n cap.
În lumea asta desuetă, femeia e la cheremul bărbatului.
Iar dacă tu te-ai născut femeie
Înseamnă că te-ai născut ca să suferi.
Te-ai născut ca să fii călcată în picioare,
Mințită,
Înșelată
Și batjocorită."

SANDY POSEY[1], *Born a Woman*; versuri de MARTHA SHARP

„Îți spun eu că nu ai cum să *nu* ai bătăi de cap
de la o pată de lumină!"

REESE MARIE DEMPSTER, deținuta #4602597-2,
Penitenciarul pentru Femei din Dooling

„A fost avertizată. I s-a explicat. Cu toate acestea,
s-a încăpățânat să continue."

Senatorul republican ADDISON „MITCH" MCCONNELL
despre senatoarea democrată ELIZABETH WARREN[2]

---

[1] Sandy Posey – cântăreață de muzică pop din anii șaizeci (n. tr.).

[2] Dispută în Senatul SUA pe tema drepturilor femeilor și a discriminării rasiale, februarie 2017 (n. tr.).

Molia o face să râdă pe Evie. Se așază pe brațul ei dezgolit și ea mângâie cu vârful arătătorului inelele cafenii și cenușii care-i decorează aripile. „Bună, frumoaso!" îi spune ea. Se înalță. Sus, mai sus, tot mai sus zboară molia, până o înghite o rază de soare, încâlcită în frunzișul lucios și verde, aflat la șapte metri deasupra adăpostului pe care și l-a făcut Evie printre rădăcinile de pe sol.

O funie de culoarea aramei se strecoară afară dintr-o gaură neagră din centrul trunchiului și se încolăcește între striurile scoarței. Bineînțeles că Evie nu are încredere în șarpe. A mai avut de furcă cu el și înainte.

Ca la un semn, molia ei și alte zece mii zvâcnesc brusc din coroana arborelui, într-un nor viu, întunecat. Roiul se învârtește pe cer, în direcția celor câțiva pini slăbănogi, rămași în zona defrișată de la celălalt capăt al pajiștii. Se ridică și ea ca să le urmeze. Tulpinile florilor sălbatice îi scârțâie sub tălpi, iar iarba înaltă până la brâu îi biciuiește pielea goală. Când se apropie de grupul dezolant de copaci, sesizează primele mirosuri chimice – amoniac, benzen, gaz și încă foarte multe altele, zece mii de tăieturi într-o bucățică de carne – și atunci își pierde o speranță pe care nici nu știa că o nutrise.

Din urmele pașilor ei se răspândesc pânze de păianjen, scânteietoare în lumina dimineții.

PARTEA ÎNTÂI

TRIANGLUL DE DEMULT[1]

[1] „The Auld Triangle" – cântec despre viața în închisoare, compus în 1954 de poetul și dramaturgul irlandez Brendan Behan (n. tr.).

„În temnița femeilor
Sunt șaptezeci de pușcăriașe.
Cât mi-aș dori să fiu și eu acolo,
Pentru că atunci trianglul acela vechi
Ar zornăi
De-a lungul Canalului Royal."

BRENDAN BEHAN

1

Ree a întrebat-o pe Jeanette dacă a observat vreodată careul pe care îl face lumina care intră pe geam. Jeanette a răspuns că nu. Ree stătea pe patul de sus, Jeanette pe cel de jos. Amândouă așteptau să se deschidă celulele și să primească micul dejun. Începea o altă dimineață.

Părea că Ree, colega de celulă a lui Jeanette, studiase temeinic acel pătrat de lumină. Pentru că i-a explicat că pornea de pe peretele din fața geamului, cobora încet-încet-încet, trecea peste masa lor, ca să ajungă în cele din urmă pe podea. După cum putea să vadă acum Jeanette, lumina se instalase fix în centrul pardoselei, de unde strălucea puternic spre ele.

– Ree, spuse Jeanette, nu mă mai bate la cap cu pata aia de lumină!

– Îți spun eu că nu ai cum să *nu* ai bătăi de cap de la o pată de lumină.

Și Ree scoase nechezatul ei caracteristic, prin care își exprima mai mereu amuzamentul.

Atunci Jeanette zise:

– În regulă. Ce curu' meu o mai însemna și asta?

Iar colega de celulă necheză încă o dată.

Ree era o fată bună, dar avea comportamentul unui țânc de doi ani, pe care îl sperie tăcerea. Era în pușcărie pentru

înșelăciune, fals și deținere de droguri în vederea comercializării. Nu se pricepuse la niciuna dintre aceste îndeletniciri și, prin urmare, ajunsese în spatele gratiilor.

Jeanette era închisă pentru ucidere din culpă; într-o seară de iarnă din 2005, își înjunghiase soțul (îl chema Damian) în testicule cu o șurubelniță. Pentru că Damian era sub influența drogurilor, nu fusese în stare să se ridice din fotoliu și murise chiar acolo din cauza hemoragiei. Evident că și Jeanette fusese la fel de drogată.

– M-am uitat la ceas, spuse Ree. Am cronometrat. Lumina aia intră pe geam și ajunge pe podea în douăzeci și două de minute.

– Ar trebui să-i anunți pe ăia de la *Cartea Recordurilor*, îi zise Jeanette.

– Azi-noapte am visat că mâncam tort de ciocolată cu Michelle Obama și ea era ofticată la greu: „O să te faci cât o vacă, Ree!" Da' și ea mânca din tortul ăla, știi?

Ree necheză iarăși și continuă:

– Te-am păcălit. N-am visat asta. Am inventat. Pe bune acum, am visat o profă. Și profa asta îmi tot zicea că sunt în altă clasă și eu îi tot ziceam că nu, în clasa aia trebuie să fiu, și ea zicea că bine și ne mai preda ceva și după aia iar îmi zicea că nu am ce căuta acolo și eu îi ziceam că ba da, am. Și tot așa. M-a înnebunit de cap. Și tu? Tu ce-ai visat, Jeanette?

– Păi...

Jeanette încercă să-și amintească, însă nu izbuti. Se pare că noua medicație îi făcea somnul mai greu. Pe vremuri, i se întâmplase destul de frecvent să aibă coșmaruri despre Damian. Care-i apărea în ele așa cum arătase în dimineața de după, când era deja mort, cu dungi albastre ca de cerneală pe piele.

Jeanette îl întrebase pe domnul doctor Norcross dacă visele ei aveau de-a face cu sentimentul de vinovăție. Doctorul i-a aruncat privirea lui piezișă, care părea s-o întrebe „mă iei la mișto, fato?", privire care o enerva la culme, dar cu care începuse să se obișnuiască, și după aia a întrebat-o dacă ea crede că iepurașii au urechi clăpăuge. Mda. În regulă. M-am prins. În orice caz, lui Jeanette nu-i lipseau visele acelea.

– Scuze, Ree. Nu mai țin minte. Poate că am visat ceva, dar am uitat.

Acum se auzeau tropăieli pe coridorul primului etaj din Aripa B a penitenciarului: un gardian care făcea o verificare de ultim moment, înainte de deschiderea ușilor de la celule.

Jeanette închise ochii. Și își inventă un vis. În el, închisoarea era o ruină. Iedera luxuriantă, cățărată pe zidurile vechi ale celulelor, tremura ușor în adierea vântului de primăvară. Mâncat de timp, din tavan nu mai era decât o jumătate. Două șopârle micuțe se fugăreau pe un morman de moloz. Fluturii făceau salturi în aer. Miresme bogate de pământ și vegetație umpleau ce mai rămăsese din celula lor. Impresionat la culme, Bobby stătea lângă ea și se uita înăuntru printr-o gaură în zid. Mama lui era arheolog. Ea descoperise locul acesta.

– Crezi că aș putea să particip la o emisiune-concurs dacă am cazier?

Visul se nărui. Jeanette gemu. Ei, asta-i situația, a fost frumos cât a durat. Viața este categoric mai bună atunci când iei pastile. Așa găsise un loc tihnit unde să se refugieze, un loc numai al ei. Sigur, avea și doctorul un merit. Jeanette redeschise ochii.

Ree se benocla la Jeanette. Viața în pușcărie era de tot rahatul, dar o fată ca Ree era mai în siguranță acolo. În lumea de afară ar fi putut oricând să fie călcată de vreo mașină. Sau să vândă droguri unui narcoman care numai a narcoman nu arăta. Ceea ce și făcuse.

– Care-i baiul? întrebă Ree.

– Nu-i niciun bai. Eram în paradis, atâta tot. Și tu l-ai distrus cu gura ta cea mare.

– Ce zici?

– Nu contează. Uite ce cred eu: ar trebui să existe o emisiune concurs la care să poți participa doar dacă *ai* cazier. Am putea s-o numim *Minți și câștigi*.

– Vai, ce-mi place! Și cum ar fi?

Jeanette se ridică în capul oaselor, căscă și dădu din umeri.

– Trebuie să mă mai gândesc. Știi tu, să inventez regulamentul.

Locuința lor era așa cum fusese întotdeauna și cum avea să fie în vecii vecilor, amin. O celulă lungă de zece pași, cu doar patru pași între paturi și ușă. Pereții erau netezi, din ciment de culoarea cenușie a fulgilor de ovăz. Pe unul dintre ei era locul prevăzut de regulamentul penitenciarului pentru afișarea suvenirelor personale. Și acolo se găseau câteva instantanee și ilustrate boțite și lipite frumos (nu că ar veni cineva să le privească) cu un clei verde. De unul dintre pereți era fixată o măsuță metalică, iar de peretele opus erau montate câteva rafturi. În stânga ușii se afla toaleta (tot din metal), pe care erau nevoite să stea pe vine, privind în gol ca să-și ofere o oarecare iluzie a intimității. Amplasat la înălțimea ochiului, vizorul din ușă avea geam dublu și prin el se vedea coridorul scurt care străbătea Aripa B. Fiecare centimetru și fiecare obiect din celulă era impregnat cu mirosurile pătrunzătoare ale închisorii: transpirație, mucegai și dezinfectant ieftin.

Împotriva voinței, Jeanette se văzu nevoită să remarce pătratul de lumină dintre paturi. Ajunsese până aproape de ușă, dar nu va trece dincolo de ea, nu? Dacă nu cumva o deschidea vreun gardian cu cheia sau de la panoul din Cabină, lumina aia era și ea prizonieră aici, la fel ca ele.

– Și cine ar fi prezentatorul? întrebă Ree. Orice emisiune concurs trebuie să aibă prezentator. Și ce fel de premii ar fi? Premiile trebuie să fie super. Detalii! Trebuie să ne gândim la toate detaliile, Jeanette.

Cu capul sprijinit de perete și învârtindu-și în jurul degetului o șuviță din părul uscat de la atâta decolorant, Ree o privea țintă pe Jeanette. În partea de sus a frunții avea o cicatrice ca o urmă de grătar: trei linii adânci și paralele. Jeanette nu cunoștea motivul pentru care Ree căpătase cicatricea aceea, dar îi era lesne să ghicească *cine* i-o făcuse: un bărbat. Poate tatăl ei, poate fratele, poate vreun iubit, poate un tip pe care nu-l mai văzuse niciodată și pe care nici nu-l va mai vedea de acum încolo. Ca s-o spunem eufemistic, deținutele Penitenciarului pentru Femei din Dooling nu prea câștigaseră premii la concursuri, în schimb aveau multe probleme foarte serioase cu bărbații violenți.

Și ce puteai să faci? Puteai să-ți plângi de milă. Să-ți fie silă de tine însăți sau să ajungi să urăști pe toată lumea. Puteai să încerci să uiți de toate inhalând produse de curățare. Puteai să faci absolut orice ai fi dorit (firește, în limita posibilităților impuse de situația în care te aflai), însă nu s-ar fi schimbat nimic. Îți va veni rândul să învârtești uriașa și strălucitoarea Roată a Norocului abia la următoarea audiere pentru eliberare condiționată. Jeanette își dorea să învârtească roata aia cu toată puterea. Pentru că avea un fiu și trebuia să fie alături de el.

Se auzi un pocnet răsunător atunci când gardianul din Cabină descuie toate cele șaizeci și două de uși. Era 6:30 dimineața și toată lumea trebuia să iasă din celule pentru apelul matinal.

– Nu știu, Ree. Gândește-te și tu, spuse Jeanette. Am să mă gândesc și eu și după aia o să facem schimb de idei.

Și coborî din pat.

2

La câțiva kilometri de închisoare, în curtea familiei Norcross, Anton (băiatul care-ți face piscina beton) îndepărta insectele moarte. Piscina fusese cadoul pe care domnul doctor Clinton Norcross i-l făcuse soției sale la aniversarea a zece ani de căsnicie. Însă deseori, când se uita la Anton, Clint se întreba dacă piscina fusese un lucru înțelept. Așa se întâmpla și în dimineața aceasta.

Anton se dezbrăcase la bustul gol din două motive. În primul rând, pentru că avea să fie o zi caniculară. În al doilea, pentru că voia să-și etaleze pătrățelele de pe abdomen. Era zvelt și musculos; era Anton, băiatul care-ți păstrează piscina beton. Arăta ca un mascul feroce de pe coperta unui roman de amor. Dacă ai fi vrut să-l împuști pe Anton în burtă, ar fi trebuit s-o faci dintr-o parte, ca să fii ferit de gloanțele care ar fi ricoșat. Ce mânca el? Munți

de proteine pure? Cum se menținea în formă? Curățând Grajdurile lui Augias[1]?

Anton ridică privirea, surâzând pe sub lentilele sclipitoare ale ochelarilor de soare Ray-Ban Wayfarer. Flutură din mâna liberă la Clint, care îl urmărea de la geamul băii principale de la etajul casei.

– Iisuse Hristoase! murmură Clint pentru sine.

Îi răspunse la salut și adăugă:

– Ai milă!

Clint se îndepărtă de fereastră. În oglinda montată pe ușa închisă apăru un bărbat alb, în vârstă de patruzeci și opt de ani. Licențiat în litere la Universitatea Cornell, doctor în științe medicale la Universitatea New York, înzestrat cu colăcei în jurul taliei grație nenumăratelor cești cu Grande Mocha de la Starbucks. Barba lui neagră, înspicată cu multe fire albe, era mai puțin reprezentativă pentru un tăietor de lemne tânăr și viril și mai mult – mult mai mult – pentru un căpitan de navă oarecare, șleampăt și șchiop.

Lui Clint i se păru ironic faptul că se simte surprins atât de vârsta, cât și de trupul lui fleșcăit. Vanitatea masculină, mai cu seamă aceea a bărbaților de vârstă mijlocie, îl scosese întotdeauna din sărite, iar experiența lui profesională îl făcuse și mai puțin tolerant față de asemenea manifestări găunoase. De fapt, punctul de cotitură în cariera lui medicală avusese loc în urmă cu optsprezece ani, în 1999, când el – doctor psihiatru la început de drum – făcuse cunoștință cu Paul Montpelier, un potențial pacient, care venise la tânărul doctor ca să-și rezolve „criza de ambiție sexuală".

Și îl întrebase atunci pe Montpelier:

– Când spuneți „ambiție sexuală", la ce anume vă referiți?

Persoanele ambițioase vor să promoveze pe scara ierarhică. Nu ai cum să ajungi vicepreședinte al sexului. Acesta ar fi fost un eufemism extrem de straniu.

– Mă refer la...

---

[1] Augias, regele din Elis – una dintre muncile lui Hercule a fost să curețe grajdurile lui imense într-o singură zi (n. tr.).

Montpelier părea să-și caute cei mai exacți termeni. Se hotărî, își drese glasul și continuă:

– Încă mai vreau s-o fac. Încă mai vreau să fac tot ce pot pentru asta.

Clint îi spuse:

– Nu pare o ambiție ieșită din comun, ci una perfect normală.

Clint era tânăr, abia își terminase rezidențiatul în psihiatrie, așa că nu avusese încă timp să se înmoaie. Plus că aceea era doar a doua zi de lucru la cabinet, iar Montpelier doar al doilea lui pacient.

(Primul pacient fusese o adolescentă cu episoade de anxietate generate de admiterea la facultate. Cu toate acestea, a ieșit destul de repede la iveală că tânăra obținuse 1 570 de puncte, din 1 600 posibile, la examenul de bacalaureat. Clint i-a explicat că rezultatul ei era excelent și că nu avea nevoie nici de vreun tratament și nici de vreo a doua ședință. Ba chiar a scris la repezeală *Sănătoasă!* pe foaia pe care își luase notițe.)

În ziua cu pricina, Paul Montpelier era îmbrăcat cu o vestă albă, pantaloni cu pense și stătea în fotoliul din imitație de piele așezat vizavi de Clint. Dar stătea cocoșat, cu glezna unui picior sprijinită pe genunchiul celălalt și se trăgea de șireturi în timp ce vorbea. Clint îi observase mașina sport, de culoare roșie, în parcarea din fața clădirii fără etaj unde își avea cabinetul. Își permitea o asemenea bijuterie pentru că lucra la vârful lanțului trofic din industria cărbunelui, însă chipul lui trist și ochii afundați în orbite îi aminteau lui Clint de vechile desene animate cu Beagle Boys[1], ticăloșii care îl hărțuiau mereu pe Scrooge McDuck.

– Soția mea zice... Mă rog, nu chiar cu cuvintele astea, dar, oricum, sensul este cât se poate de limpede. Adică... hm... *subtextul*. Îmi cere să renunț. Să renunț la ambițiile mele sexuale.

S-a oprit și și-a semețit bărbia.

Clint i-a urmărit privirea. Se uita fix la ventilatorul care se învârtea în tavan. Dacă Montpelier își aruncase acolo ambițiile sexuale, acestea aveau să fie ciopârțite.

---

[1] Grup de personaje negative din lumea lui Donald Duck (n. tr).

– Haide să recapitulăm puțin, Paul! Spune-mi cum de ai ajuns să discuți despre asta cu soția ta. Cum a început?

– Am avut o relație extraconjugală. Așa s-a declanșat toată povestea. Și Rhoda, nevastă-mea, m-a dat afară din casă! Am încercat să-i explic că ea n-are nicio vină, că am și eu nevoile mele, pricepeți ce vreau să zic? Bărbații au anumite nevoi pe care femeile nu le înțeleg întotdeauna.

Montpelier și-a rotit capul și a scos un sâsâit frustrat.

– Nu vreau să divorțez! O parte din mine crede cu tărie că ea este cea care trebuie să accepte situația. Să mă accepte așa cum sunt.

Erau foarte reale și tristețea, și disperarea individului, iar Clint își putea imagina suferința pe care i-o pricinuise neașteptata evacuare din domiciliul conjugal. Acum era pe drumuri și mânca la cină omlete apoase și fără gust în cârciumi întunecate. Sigur, nu era o depresie clinică, dar era una însemnată, care merita respect și atenție, chiar dacă – nu-i așa? – el și-o căutase cu lumânarea.

Montpelier se aplecă puțin peste burtica în curs de dezvoltare.

– Să fim cinstiți. Mă apropii de cincizeci de ani, domnule doctor Norcross. Pentru mine s-au isprăvit partidele bune de sex. Am renunțat la ele pentru ea. I le-am *cedat* ei. Am schimbat scutece. M-am dus la toate meciurile și concursurile și am pus mereu mulți bani în fondurile pentru facultate. Am bifat toate rubricile din formularul căsniciei. Atunci, de ce nu putem ajunge la o înțelegere? De ce trebuie să fie totul atât de îngrozitor? De ce trebuie să ne dezbine?

Clint nu i-a răspuns, ci l-a așteptat să continue.

– Săptămâna trecută am fost la Miranda. Ea este femeia cu care mă culc. Am făcut-o în bucătărie. Am făcut-o în dormitor. Era cât pe ce s-o facem și a treia oară, la duș! Eram în al nouălea cer! De la endorfine! Și după aia m-am dus acasă și am luat cina în familie și am jucat *Scrabble* și toată lumea s-a simțit cât se poate de bine! Atunci, care-i problema? Este o problemă *inventată,* asta cred eu. De ce n-am și eu parte de puțină libertate? Cer prea mult? Este chiar atât de scandalos?

Au urmat câteva secunde de tăcere. Montpelier se uita atent la Clint. Prin capul acestuia mișunau vorbele corecte ca niște mormoloci vioi. Le-ar fi putut captura foarte ușor, însă parcă îl reținea ceva.

De peretele din spatele pacientului său era sprijinită o reproducere după David Hockney, pe care i-o dăruise Lila ca să „mai învioreze atmosfera din cabinet". Avea de gând să o atârne mai târziu, în cursul aceleiași zile. Alături de tablou se aflau cutiile cu literatură de specialitate – din acestea apucase să despacheteze câteva.

Cineva trebuie să-l ajute, și-a zis tânărul psihiatru. Și trebuie să o facă într-o încăpere plăcută și liniștită ca asta. Dar era chiar musai ca persoana respectivă să fie dr. Clinton R. Norcross?

În fond, muncise extrem de mult ca să devină doctor și nu avusese parte de niciun fel de fond pentru studii pe care să se poată baza. Crescuse în condiții mai puțin favorabile și se descurcase singur, uneori fiind nevoit să plătească și cu altceva în afară de bani. Ca să răzbată, făcuse anumite lucruri despre care nu-i pomenise niciodată soției sale și nici că-i va pomeni vreodată. Oare pentru asta făcuse atâtea sacrificii? Ca să ajungă să trateze ambițiile sexuale ale unuia ca Paul Montpelier?

O firavă grimasă de regret a străbat fața lătăreață a lui Montpelier.

– Vai de mine! La naiba! Nu mă descurc cum trebuie, nu-i așa?

– Ba vă descurcați de minune, l-a liniștit Clint.

Și, în următoarele treizeci de minute, a reușit să-și lase la o parte îndoielile. Au dezbătut situația în amănunt; au analizat-o din toate unghiurile; au discutat despre diferența dintre dorință și nevoie; au discutat despre doamna Montpelier și despre preferințele ei (complet lipsite de imaginație, din punctul de vedere al lui Montpelier) în materie de sex; ba chiar au ajuns să vorbească – surprinzător de sincer – despre experiențele sexuale din adolescența lui Montpelier, când acesta se masturbase cu fălcile crocodilului din pluș al fratelui său mai mic.

După cum îi cerea etica profesională, Clint l-a întrebat pe Montpelier dacă îi trecuse vreodată prin cap să se automutileze. (Nu.) L-a întrebat pe Montpelier cum s-ar simți dacă rolurile ar

fi inversate? (Acesta a insistat că și-ar îndemna soția să facă tot ce simte nevoia să facă.) Unde se vedea Montpelier peste cinci ani? (Aici bărbatul cu vestă albă a început să plângă.)

Când ședința aceasta s-a terminat, Montpelier a spus că o așteaptă cu nerăbdare pe următoarea. Imediat după plecarea lui, Clint a sunat la centrala telefonică. A cerut ca toate apelurile să-i fie redirecționate unui psihiatru din Maylock, orașul vecin. Centralista l-a întrebat pe ce perioadă.

– Până când vor face plopii pere, a răspuns Clint.

De la fereastră îl vedea pe Montpelier cum se urcă în mașina sport, de culoarea cireșelor, iese din parcare și dispare pentru totdeauna din viața lui. După aceea, a sunat-o pe Lila.

– Bună ziua, domnule doctor Norcross!

Atunci când auzea vocea soției sale înțelegea sensul expresiei „îmi cântă inima de fericire". Lila l-a întrebat cum îi merge în a doua zi de muncă.

– Am avut parte de cel mai naiv pacient din toată America, i-a spus el.

– Serios? A trecut tata pe la tine? Pun pariu că l-a bulversat reproducerea după Hockney.

Avea o minte brici soțioara lui, care era deopotrivă drăgăstoasă și severă. Lila îl iubea, dar avea obiceiul să nu-l ia în serios. Clint credea că poate așa merită. Că poate toți bărbații o merită.

– Ha, ha, ha, a râs el. Auzi, mai știi ceva despre postul ăla de la închisoare? Cine ți-a spus de el?

Au urmat câteva secunde de tăcere, timp în care soția lui analiza implicațiile acestei întrebări. În cele din urmă, i-a răspuns tot cu o întrebare:

– Ai ceva să-mi spui, Clint?

Clint nu se gândise nici măcar o clipă că Lila ar fi fost dezamăgită de decizia lui de a renunța la cabinetul particular în favoarea unei slujbe la stat. Pentru că era sigur că nu era cazul.

Slavă Domnului că Lila era așa cum era!

3

Ca să-şi poată atinge cu aparatul de ras ţepii cărunţi de sub nas, Clint era nevoit să-şi strâmbe faţa în aşa un hal încât semăna cu Quasimodo. Din nara stângă îi atârna un firicel alb de păr. Putea acum Anton să jongleze cu butoaiele până nu mai avea aer, dar îi va veni şi lui rândul să-şi smulgă perişorii albi din nas. Şi pe cei din urechi. Clint reuşi să şi-l îndepărteze pe acesta.

Niciodată nu avusese constituţia lui Anton, nici măcar în ultimul an de liceu, când tribunalul îl declarase independent şi îşi câştigase singur existenţa alergând la curse. Pe vremea aceea Clint fusese mai sprinten, mai zvelt, cu abdomenul neimpresionant, dar plat – exact cum era acum fiul său, Jared. În amintirile lui, Paul Montpelier era mai durduliu decât ce vedea el în dimineaţa aceasta în oglinda din baie. Oare ce s-o fi ales de individul ăla, Paul Montpelier? Îşi rezolvase criza? Probabil că da. Timpul vindecă toate rănile. Dar, aşa cum a zis odată un glumeţ, timpul ne şi ramoleşte.

Clint nutrea şi el dorinţa perfect normală – adică dorinţa sănătoasă, deplin conştientă şi bazată pe fantezii – de a avea relaţii sexuale în afara căsniciei. Însă, spre deosebire de situaţia lui Paul Montpelier, el nu se confrunta cu niciun fel de criză. După mintea lui, exact aşa trebuia să fie o viaţă normală: o privire mai insistentă la o fată drăguţă întâlnită pe stradă; o ocheadă aruncată unei femei în fustă scurtă care coboară dintr-o maşină; un zvâcnet involuntar în zonele intime atunci când se uită cu jind la asistentele care înfrumuseţează platoul studioului de televiziune unde se desfăşoară concursul *Preţul corect*. Poate că era penibil, îşi spunea el, penibil şi puţin comic, felul în care vârsta te trage tot mai departe de trupul pe care ţi l-ai îndrăgit, lăsând însă la locul lor toate vechile instincte (slavă Domnului că nu şi ambiţiile!) – ca un miros ce persistă în bucătărie mult timp după ce s-a servit cina. Dar credea el că toţi bărbaţii îi seamănă? Nici vorbă. El nu era decât un simplu membru al tribului. Femeile erau adevăratele enigme.

Clint își zâmbi în oglindă. Era proaspăt ras. Era viu. Avea cam aceeași vârstă pe care o avusese Paul Montpelier în 1999.

Și, tot cu ochii în oglindă, spuse:

– Auzi, Anton? Ia du-te tu în pizda mă-tii!

Tonul de bravadă nu era deloc convingător, dar măcar își dăduse silința.

Din dormitorul de lângă baie se auzi un țăcănit de broască descuiată, apoi un hârșâit de sertar tras, după care urmă o bufnitură când Lila își puse acolo tocul cu arma de serviciu. Închise sertarul și îl încuie la loc. Clint o auzi oftând, apoi căscând sonor.

În caz că adormise deja, Clint avu grijă să se îmbrace în foarte mare liniște. Și nici nu se așeză pe marginea patului ca să se încalțe, ci își luă pantofii în mână, cu intenția să și-i pună la parter.

Lila își drese glasul:

– E în ordine. N-am adormit încă.

Clint nu era prea convins că acesta ar fi fost adevărul: Lila nu reușise decât să-și descheie primul nasture de la pantalonii de uniformă, după care se aruncase pe pat. Nici măcar nu se învelise.

– Probabil că ești epuizată. Ies îndată. Au fost răniți?

Cu o seară înainte, ea îi trimisese un mesaj în care-i spunea că avusese loc un accident pe șosea, lângă Popasul Muntelui – *Culcă-te, nu mă aștepta.* Nu era ceva ieșit din comun să nu vină acasă noaptea, dar nici prea obișnuit nu era. Așa că el și cu Jared își făcuseră fripturi la grătarul din curte și dăduseră gata câteva beri.

– Un TIR cu remorca decuplată. De la PET-și nu mai știu cum. Lanțul ăla de magazine pentru animalele de companie? S-a răsturnat și a blocat toată șoseaua. Nu se mai vedea asfaltul, doar nisip pentru pisici și mâncare pentru câini. N-am avut încotro și a trebuit să chemăm un buldozer ca să strângă toată mizeria aia.

– Treabă de tot rahatul! zise Clint.

Se aplecă să-și sărute soția pe obraz.

– Auzi? Vrei să ne apucăm amândoi de jogging?

Ideea tocmai îi venise și se simțea peste măsură de entuziasmat. Nu ai cum să-ți împiedici trupul să se descompună și să ia proporții, dar ai putea măcar să ripostezi.

Lila deschise ochiul drept, verde-deschis în întunericul din camera cu draperiile trase.

– Nu în dimineața asta.

– Sigur că nu, zise Clint.

Mai rămase o secundă aplecat, imaginându-și că îl va săruta și ea. Însă Lila îi ură doar o zi bună și îl rugă să-i spună lui Jared să ducă gunoiul. Apoi ochiul se închise. Un fulger verde... și gata.

4

Duhoarea din baracă era de nesuportat.

Lui Evie i se încreți toată pielea de scârbă și făcea eforturi mari să nu vomite. Era o combinație de mirosuri de chimicale uscate, fum de frunze arse și mâncare râncedă.

Una dintre molii i se cuibărise în păr și flutura încet din aripi, mângâindu-i pielea și liniștind-o. Evie încercă să inspire cât mai puțin din aerul acela viciat și se uită cu atenție în jur.

În baracă fusese instalat un laborator clandestin pentru fabricat droguri. În centrul ei se afla un aragaz conectat prin niște tuburi gălbui la două butelii albe. Pe bufetul de lângă perete se vedeau mai multe tăvi, carafe cu apă, un pachet desfăcut cu pungi autosigilante, eprubete, bucăți de plută, nenumărate chibrituri arse, o pipă specială, un bol înnegrit și o chiuvetă atașată la un furtun care mergea afară pe sub plasa pe care Evie o dăduse la o parte ca să poată intra. Mai era în baracă și un șezlong șubred, cu logoul lui Dale Earnhardt Jr.[1] pe spate. Și, într-un colț, făcută ghemotoc, o cămașă în carouri cenușii.

Evie netezi cămașa și o scutură, apoi o îmbrăcă. Poalele îi atârnau peste fund și coapse. Până de curând, acest articol vestimentar aparținuse unei persoane absolut dezgustătoare. O pată de forma Californiei, întinsă pe tot pieptul cămășii, indica faptul că respectiva persoană dezgustătoare se dădea în vânt după maioneză.

---

[1] Dale Earnhardt Jr. – pilot de curse în cadrul NASCAR (n. tr.).

Evie se așeză pe vine lângă bidoane și smulse tuburile galbene. După care deschise valvele de la butelii.

Ieși din baracă, trase plasa în urma ei și se opri ca să tragă adânc în piept aerul curat.

La o sută de metri mai departe, pe taluzul împădurit, se afla o rulotă cu fața spre o porțiune acoperită cu pietriș, pe care erau parcate un camion și două automobile. Trei iepuri eviscerați (unul dintre ei încă șiroind de sânge) erau atârnați de o frânghie alături de câteva perechi de chiloți îngălbeniți și o geacă de blugi. Din coșul rulotei se înălțau norișori de fum.

Nu mai vedea Arborele în urma ei. Îi despărțeau acum pădurica și câmpul. Însă nu era singură: moliile se întinseră pe acoperișul barăcii cu o mantie vie, vibrantă.

Evie începu să coboare taluzul. Crengi moarte îi înțepau picioarele, iar o piatră îi crestă călcâiul. Însă nu se opri din mers. Era bună de carne și se vindeca repede. Se opri lângă frânghie și ciuli urechile. Auzi râsete de bărbat, voci venite dinspre un televizor deschis și zece mii de viermi care afânau peticul de pământ din jurul ei.

Iepurele care încă mai sângera își rostogoli ochii împăienjeniți spre ea. Evie îl întrebă ce se întâmplă.

– Trei bărbați, o femeie, răspunse iepurele.

O muscă își luă zborul de pe buzele lui negre și zdrențuite, bâzâi de jur împrejur și năvăli într-una dintre urechile lui blegi. Evie o auzi zumzăind înăuntru, căutându-și culcuș. N-o acuza pe muscă – aceasta făcea ce trebuie să facă toate mușteleș –, dar îi părea rău pentru iepurele care nu merita o asemenea soartă urâtă. Evie iubea toate animalele, dar mai cu seamă pe cele mici: cele care se târăsc peste pajiști, cele care sar peste capcane, cele cu aripi diafane, cele iuți de picior.

Apucă iepurele muribund de ceafă și își lipi cu blândețe gura de buzele lui negre și crăpate.

– Mulțumesc, îi șopti ea.

Și îi dărui liniștea.

5

Unul dintre avantajele traiului în acest colț din regiunea Munților Apalași era că-ți puteai permite să plătești o locuință de dimensiuni mulțumitoare din doar două lefuri de angajați la stat. Casa familiei Norcross era una în stil modern, cu trei dormitoare. Făcea parte dintr-un ansamblu de construcții similare. Casele erau arătoase, spațioase, dar fără să devină caraghioase, cu peluze numai bune pentru jocul cu mingea și de unde primăvara, vara și toamna devreme putea fi admirată în toată splendoarea ei vegetația bogată de pe dealuri. Însă aspectul oarecum dezolant al acestui ansamblu era faptul că, în ciuda prețurilor scăzute, aproape jumătate dintre casele acelea atrăgătoare rămâneseră neocupate. Excepția notabilă o făcea casa de pe culmea dealului, folosită de agenții imobiliari pentru prezentare. Aceasta era curată și mobilată. Lila zicea că era doar o chestiune de timp până când vreun drogat, cu mințile făcute praf de la atâta metamfetamină, o va sparge și va încerca să-și instaleze acolo laboratorul. Clint îi spusese să nu-și mai facă atâtea griji; în fond, el era în relații bune cu doamna șerif. Ba chiar i-o trăgea din când în când.

(„Îi plac moșii?" replicase Lila, fluturând din gene și lipindu-se de șoldul lui.)

La etajul casei deținute de familia Norcross se afla dormitorul cel mare, camera lui Jared și un al treilea dormitor – unde cei doi adulți își amenajaseră biroul. La parter era bucătăria mare, separată de living printr-o tejghea de bar. În dreapta livingului, în spatele unui glasvand, se afla sufrageria pe care o foloseau foarte rar.

Clint își bău cafeaua și citi *New York Times* de pe iPadulo pus pe blatul din bucătărie. În Coreea de Nord se produsese un cutremur cu un număr colosal de victime. Guvernul nord-coreean susținea că pagubele erau neglijabile datorită „arhitecturii de o excelentă calitate". Dar era contrazis de o filmare cu telefonul mobil, în care se vedeau multe cadavre și mormane de moloz. O conductă de petrol ardea în Golful Aden, probabil în urma unei acțiuni de sabotaj, dar deocamdată nimeni nu revendicase atacul.

Toate statele din regiune se comportaseră – sigur, la nivel diplomatic – la fel ca niște băieți care au spart un geam în timp ce jucau baseball și au fugit acasă fără să privească îndărăt. În deșertul din statul New Mexico, FBI-ul se confrunta deja de patruzeci și patru de zile cu trupele conduse de Cumătrul Tabac (pe numele lui adevărat, Scott David Winstead Jr.). Adepții lui duși cu capul refuzau să-și plătească impozitele, să accepte supremația Constituției și să-și predea stocurile de arme automate. Atunci când oamenii aflau că este psihiatru, îl rugau adesea să le spună ce tulburări psihice au anumiți politicieni, anumite vedete, alte personalități. De obicei Clint făcea nazuri, însă în cazul acesta nu i-a displăcut să încerce o diagnosticare de la distanță: Cumătrul Tabac suferea de un tip de tulburare disociativă.

În partea de jos a primei pagini era fotografia unei tinere trase la față, cu un copil mic în brațe, stând în fața unei bojdeuci specifice regiunii în care se aflau Munții Apalași: „Cancerul lovește Ținutul Aurului Negru". Clint își aduse aminte de deversarea de substanțe chimice în râul din zonă din urmă cu cinci ani. Din această cauză, alimentarea cu apă fusese întreruptă timp de o săptămână. Chipurile, era totul în ordine acum, dar Clint și familia lui au considerat că este mai prudent să bea doar apă îmbuteliată.

Razele soarelui îi încălzeau obrajii. Se uită pe fereastră la cei doi ulmi uriași, cu trunchiurile îngemănate, din fundul curții, de după piscină. Ulmii aceia îl făceau să se gândească la frați și surori, la soți și soții, și era convins că, sub pământ, rădăcinile lor vor rămâne împletite și dincolo de moarte. Zarea era plină de verdele închis al munților. Norii păreau că se topesc în tigaia cerului albastru. Păsările zburau și cântau vesele. Minunat ținut, păcat că era locuit! Tot un glumeț îi spusese și vorbele astea.

Lui Clint îi plăcea să creadă că el înțelegea frumusețea locurilor. Niciodată nu se așteptase să aibă o asemenea priveliște de la fereastra casei sale. Se întrebă cât de senil va trebui să fie ca să se împace cu gândul că unii oameni au noroc cu carul, iar pe alții îi cocoșează ghinioanele.

– Salut, tată! Ce mai e nou prin lume? S-a petrecut vreun miracol?

Clint se întoarse și îl văzu pe Jarred care intrase în bucătărie și acum își închidea rucsacul.

– Stai puțin...

Răsfoi în grabă publicația electronică. Nu dorea ca fiul său să plece la școală gândindu-se la o deversare de petrol, la o sectă armată sau la cancer.

– Uite: fizicienii sunt de părere că universul nu va avea sfârșit.

Jared cotrobăi puțin prin cămară, descoperi un baton energizant și și-l îndesă în buzunar.

– Și tu crezi că asta-i o chestie bună? Poți să-mi explici de ce?

Clint se gândi câteva secunde cum să răspundă, însă își dădu seama că fiul său îl lua peste picior.

– M-am prins ce faci, spuse el, privindu-l pe Jared și scărpinându-și o pleoapă cu degetul mijlociu.

– Nu trebuie să te rușinezi, tată. Rămâne între noi.

Își turnă cafea. O bea neagră, așa cum îi plăcuse și lui Clint pe vremea când avea un stomac mai tânăr.

Cafetiera se afla pe blatul de lângă chiuvetă. Tot acolo era și fereastra care dădea spre piscină. Jared sorbi din ceașcă și examină priveliștea.

– Uau! Ești convins că-i bine s-o lași pe mama singură cu Anton?

– Pleacă, te rog! spuse Clint. Du-te la școală, poate ai să înveți și tu ceva.

Jared îl cucerise pe Clint de la bun început. Primul cuvânt pe care îl rostise fusese „Cuțu!", poate unde rima cu *țuțu*. „Cuțu! Cuțu!" Fusese un băiețel adorabil, curios și prietenos. Și devenise un adolescent la fel de adorabil, la fel de curios și de prietenos. Clint se mândrea cu faptul că îi oferiseră lui Jared un cămin cald și sigur, care-l ajutase să se dezvolte nestingherit. Copilăria lui Clint fusese cu totul altfel.

De ceva timp cocheta cu ideea să-i dea câteva prezervative puștiului, dar nu voia să discute despre asta cu Lila și nici nu voia să încurajeze cine știe ce acțiuni nesăbuite. De fapt, nici nu voia să se gândească la așa ceva. Jared susținea cu tărie că el și Mary erau doar prieteni. Și poate chiar credea asta. Dar Clint vedea ce priviri

îi arunca fetei – așa te uiți doar la cineva cu care vrei să fii prieten foarte, foarte apropiat.

– Hai să ne salutăm ca pe vremuri! spuse Jared, întinzând mâinile. Mai știi cum era?

Clint știa: ciocniți-vă pumnii, uniți-vă degetele mari, răsuciți mâinile, *ștergeți* palmele, apoi loviți-le una de alta de două ori deasupra capului. Chiar dacă trecuse mult timp de când nu mai făcuse salutul ăsta, totul a decurs perfect și au izbucnit amândoi în râs. Ritualul acesta vechi i-a mai înseninat dimineața lui Clint.

Jared se făcu nevăzut înainte ca tatăl său să-și aducă aminte că trebuie să-i spună să ducă gunoiul.

Altă neplăcere a înaintării în vârstă: uiți ce vrei neapărat să ții minte și îți amintești ce vrei cu tot dinadinsul să uiți. Poate tot glumețul ăla zicea asta. Ar trebui să-i brodeze toate „maximele" pe o față de pernă.

6

Deoarece numele ei s-a aflat șaizeci de zile pe lista deținutelor remarcate pentru bună purtare, Jeanette Sorley a primit permisiunea să petreacă în sala comună trei dimineți pe săptămână – între opt și nouă. De fapt, doar între ora opt și opt cincizeci, pentru că la nouă îi începea tura în atelierul de tâmplărie. Acolo își petrecea șase ore, inhalând aburi de lac prin masca subțire din bumbac și confecționând picioare de scaune. Era plătită cu trei dolari pe oră. Banii aceștia intrau într-un cont, iar la eliberarea din pușcărie avea să primească un cec cu suma totală (deținutele le ziceau „Parcare Gratuită" acestor conturi, după simbolul din jocul *Monopoly*). Scaunele erau vândute în magazinul penitenciarului de pe Route 17. Unele cu șaizeci de dolari, cele mai multe cu optzeci. Și se vindeau foarte bine. Jeanette habar nu avea unde se duceau toți banii ăia și nici că-i păsa. Însă îi păsa că avea voie să intre în sala comună. Acolo erau un televizor mare și mai multe jocuri și reviste. Plus un automat de gustări și unul de sucuri, dar care funcționau numai

cu monede de 25 de cenți, iar deținutele *nu aveau* monede din astea, pentru că monedele de 25 de cenți erau considerate marfă de contrabandă – fix ca în *Catch-22*[1]! –, dar măcar puteai să te zgâiești la marfa dinăuntru. (Pe lângă toate aceste avantaje, sala comună devenea, în funcție de un orar prestabilit, sala unde veneau vizitatorii; iar vizitatorii cu vechime, așa cum era și Bobby, fiul lui Jeanette, aveau grijă să aducă multe monede.)

În dimineața aceasta, urmărea împreună cu Angel Fitzroy știrile de dimineață ale postului WTRF-7, care transmitea din Wheeling, Virginia de Vest. Ghiveciul obișnuit, nimic ieșit din comun: focuri de armă în trafic, incendiu la un transformator electric, o femeie arestată pentru că atacase o altă femeie la cursa de camioane Monster Truck Jam, dispute în conducerea statului pe tema unui nou penitenciar pentru bărbați, care fusese construit pe culmea unui munte și care se părea că prezenta anumite defecte de structură. În plan național, știrea cea mai importantă era că nu se încheiase încă asediul împotriva sectanților conduși de Cumătrul Tabac. De cealaltă parte a globului, muriseră mii de oameni într-un cutremur din Coreea de Nord, iar medicii din Australia anunțau izbucnirea unei posibile epidemii a somnului, care părea a afecta doar femeile.

– De la metamfetamină, comentă Angel Fitzroy.

Ciugulea dintr-un baton Twix, pe care îl găsise în tava automatului cu gustări. Voia să-l facă să dureze cât mai mult.

– Ce anume? De la ea au femeile alea boala somnului sau au apucat-o dracii pe tipa de la Monster Truck Jam sau fac pe nebunii sectanții lu' nenea ăla?

– S-ar putea să fie toate, dar eu ziceam de păpușica aia de la cursă. Am fost și eu odată la una și aproape toată lumea, cu excepția la niște țânci, era ori cu coca în organism, ori pipase la iarbă din greu. Vrei și tu o gură din ăsta?

---

[1] Roman satiric al scriitorului american Joseph Heller, publicat în 1961 (n. tr.).

Ținea în pumn restul batonului (ca să nu observe gardiana Lampley, care urmărea sala comună prin camerele de supraveghere) și i-l întinse lui Jeanette.

– Nu, mersi, răspunse aceasta.

– Văd câteodată niște chestii care mă fac să mă apuce așa un dor de moarte, spuse Angel pe un ton neutru. Să mor ori eu, ori restul lumii. Uite la aia!

Și arătă spre un poster nou, lipit deasupra automatelor cu gustări și sucuri. Era o fotografie mare cu o dună de nisip, pe care se vedeau niște urme de pași ce se pierdeau în zare, probabil în infinit. Mesajul de sub poză era: PROVOCAREA ESTE SĂ AJUNG PÂNĂ ACOLO.

– Tipu' ăla cu urmele din nisip a ajuns acolo, da' unde s-a dus? *Unde*-i locu' ăla? vru să știe Angel.

– În Irak? presupuse Jeanette. Probabil acum e în oaza următoare.

– Așa! A făcut insolație și a crăpat. Zace colo, unde nu-l vezi, cu ochii holbați și pielea neagră ca o pălărie de-aia înaltă, știi tu, pălărie de-aia șmecheră de-o purtau numa' barosanii.

Nu zâmbea deloc. Angel era cam dezaxată – poate și din cauza abuzului de metamfetamină din trecut. O fată din popor: botezată în rachiu și fără inhibiții sexuale. Intrase la pușcărie pentru ultraj, dar Jeanette era de părere că Angel ar fi putut bifa toate articolele dintr-un eventual dicționar al infracțiunilor. Chipul ei era doar oase și colțuri – probabil în stare să crape asfaltul. Cea mai mare parte a detenției și-o petrecuse în Aripa C. În Aripa C te scoteau afară doar două ore pe zi. Aripa C era domeniul fetelor rele.

– Nu cred că te faci negru dacă mori de insolație în Irak, spuse Jeanette.

Poate că nu era bine să o contrazică (nici măcar în glumă) pe Angel, care avea „serioase probleme cu gestionarea furiei", după cum îi plăcea doctorului Norcross să spună. Numai că, în dimineața asta, Jeanette avea chef să trăiască periculos.

– Zic că-i un căcat cât toate zilele, zise Angel. Cea mai mare provocare e să o scoți la capăt pân' la sfârșitu' zilei. Cre' că știi și tu asta.

– Cine crezi că a pus posterul ăsta acolo? Domnul doctor Norcross?

Angel pufni:

– Norcross are mai multă minte-n cap. Nu, gardista aia dă Coates. *Jaaaanice.* Iubi are fixu' cu motivația. Ai văzut ce și-a pus în birou?

Jeanette văzuse – o poză clasică, dar deloc inspirațională. O pisicuță atârnată de creanga unui copac. Ține-te bine, micuțo! Ce să-ți povestesc... Majoritatea pisicuțelor de aici au căzut deja de pe crengile lor. Și unele n-au mai putut să se agațe de altele.

Pe ecranul televizorului se vedea acum fotografia unui deținut care evadase.

– Vai de capu' meu! spuse Angel. Iete că nu toți negrii arată bine.

Jeanette nu comentă. Adevărul este că ei încă-i mai plăceau bărbații cu privire sălbatică. Încerca să rezolve asta împreună cu dr. Norcross, dar nu putea să scape încă de atracția pe care o simțea față de indivizii care îi dădeau senzația că sunt pe cale să te bată pe spinare cu un tel de bucătărie tocmai când ești la duș.

– McDavid a fost mutată în una din celulele alea ale lu' Norcross din Aripa A, zise Angel.

– Unde ai auzit asta?

Jeanette o plăcea mult pe Kitty McDavid, care era isteață și exuberantă. Se zvonea că făcuse parte dintr-un grup de infractori periculoși, dar nu părea un om rău – nu cu cei din jur, doar cu ea însăși. În trecutul ei existase o perioadă când se automutilase cu multă abnegație; se vedeau și acum cicatricele de pe sâni, de pe coaste, de pe pulpe. Și era predispusă la depresii, deși se pare că medicamentele prescrise de Norcross o mai liniștiseră.

– Dacă vrei știrile, tre' să vii mai devreme. Ea mi-a zis.

Și Angel i-o arătă pe Maura Dunbarton, o deținută în vârstă, care ispășea o pedeapsă pe viață și pe care gardienele o puneau să facă diverse munci administrative. Acum Maura împărțea reviste – le lua din cărucior și le punea pe mese cu infinită grijă și precizie. Părul alb și subțire îi stătea sculat în jurul capului, ca o

aureolă străvezie. Purta dresuri medicinale groase, de culoarea rozalie pe care o are vata de zahăr.

– Maura! o strigă Jeanette, însă nu prea tare.

Era strict *verboten* să țipi în sala comună – doar copiii veniți în zilele de vizită aveau voie.

– Vino-ncoace, surioară!

Maura își împinse încet căruciorul spre ele.

– Am o *Seventeen*[1], le anunță ea. Vă interesează?

– Pe mine nu mă interesa nici când aveam șaptișpe ani, zise Jeanette. Care-i chestia cu Kitty?

– A zbierat juma' de noapte, răspunse Maura. Mă mir că n-ai auzit-o. Au scos-o cu forța din celulă, au înțepat-o cu ceva și au închis-o în A. Acu' doarme.

– Ce zbiera? vru să știe Angel. Ori zbiera pur și simplu?

– Că cică vine Regina Neagră, spuse Maura. Că cică o să vină chiar azi aici.

– Vine Aretha să ne cânte? întrebă Angel. Eu altă regină neagră nu știu. R-E-S-P-E-C-T, află ce înseamnă asta pentru mine.[2]

Maura nu o băgă în seamă. Se uita lung la blonda cu ochi albaștri de pe coperta revistei.

– Sigur n-o vrea nici una? Cică are niște rochii de seară tare drăguțe.

La asta Angel îi răspunse:

– Nu îmi pun nicio rochie de seară pe mine, dacă n-am și o diademă.

Și începu să râdă singură.

– Domnul doctor Norcross a fost la Kitty? întrebă Jeanette.

– N-a venit încă, zise Maura. Eu am avut odată o rochie din asta. Foarte drăguță, albastră și cu jupon. Da' a călcat-o bărbatu-meu și a ars-o cu fierul într-un loc. A fost un accident. Omu' voia să mă ajute. Da' nu l-a învățat nimeni să calce. Bărbații nu se pricep la asta. Și acum omu' meu nici c-o să mai învețe. Asta-i sigur.

---

[1] *Seventeen* – revistă pentru adolescente (n. tr.).

[2] Vers dintr-un cântec al Arethei Franklin (n. red.).

Niciuna dintre cele două femei nu spuse nimic. Toată lumea știa ce le făcuse Maura Dunbarton soțului ei și celor doi copii ai lor. Sigur, trecuseră treizeci de ani de atunci, însă unele crime nu se uită niciodată.

7

În urmă cu trei sau patru ani – ori poate cinci sau șase, căci pierduse cumva noțiunea timpului, iar toate reperele dispăruseră în ceață – într-o parcare din spatele unui magazin Kmart din Carolina de Nord, un bărbat i-a spus lui Tiffany Jones că o să dea de belea. Oricât de nebuloși ar fi fost ultimii cincisprezece ani, nu a uitat niciodată clipa aceea. Nu a uitat pescărușii care țipau și ciuguleau din gunoaiele din spatele Kmartului. Nu a uitat burnița care mânjea geamurile jeepului în care se afla ea, jeep aparținând tipului care-i spusese că o să dea de belea. Individul era agent de pază la mall. Ea tocmai i-o supsese.

Ghinionul făcuse să o prindă când fura un deodorant. Trocul la care se învoiseră a fost destul de corect și deloc surprinzător: ea îi făcea sex oral, el îi dădea drumul să plece. Agentul de pază era un nesimțit mare cât un bivol. Așa că operațiunea a fost destul de complicată, deoarece a trebuit să-i ajungă la instrument pe lângă burtă și pulpe și volanul mașinii. Însă Tiffany nu era vreo începătoare în treburile astea, iar ce făcea acum nici nu se compara cu alte chestii la care se pretase. Cu excepția comentariului făcut de boul ăla.

– Probabil că ți-a fost scârbă, nu?

Un rânjet compătimitor i se întinsese pe mutra asudată, în timp ce se foia pe scaun, încercând să-și tragă izmenele de trening din nailon roșu – probabil singurul tip de pantaloni în care reușea să încapă.

– Știi că dai de belea când ajungi într-o situație ca asta și ești obligată să cooperezi cu unul ca mine.

Până în momentul acela, Tiffany crezuse că violatorii – din categoria cărora făcea parte și vărul ei, Truman – trăiesc în negare.

Altminteri, cum ar putea să se suporte? Cum ai putea să rănești sau să înjosești un alt om dacă ești deplin conștient de acțiunile tale? Ei bine, s-a dovedit că poți foarte bine, exemplul cel mai elocvent în acest sens fiind porcul ăla de agent de pază. Și s-a simțit profund șocată în acele momente, când a înțeles brusc o mare parte din viața ei de tot rahatul. Tiffany nu era prea sigură că va reuși să-și revină vreodată.

Trei sau patru molii se zbăteau în abajurul lămpii de deasupra blatului. Becul era ars. Nu conta; în dimineața asta oricum era suficientă lumină în rulotă. Moliile se zvârcoleau și se ciocneau de sticlă. Umbrele lor minuscule păreau că se încaieră. Oare cum ajunseseră acolo? Și, apropo, oare cum ajunsese *ea* aici? După o perioadă agitată dinainte să fi împlinit douăzeci de ani, Tiffany izbutise să se pună pe picioare și să-și facă o viață nouă. Dar care nu durase prea mult. În 2006 fusese chelneriță la un bistrou, unde bacșișurile erau destul de bune. Avea un apartament cu două camere în Charlottesville și creștea ferigi pe balcon. Da, se descurca destul de bine pentru o tânără care nu terminase liceul. În weekenduri îi plăcea să închirieze un murg robust, pe care îl chema Moline și care avea o fire prietenoasă și se lăsa călărit fără să protesteze; și se plimba cu el până la valea râului Shenandoah. Acum era într-o rulotă în Căcații de Est, regiunea Munților Apalași; și nu urma să dea de belea, căci dăduse deja. Bine măcar că beleaua avea căciuliță. N-o ustura așa cum se așteptase, iar ăsta era cel mai nasol lucru, pentru că putea să se retragă înăuntrul ei însăși și să nu mai știe de nimic...

Tiffany auzi o bufnitură și se pomeni pe podea. O durea șoldul unde se lovise de colțul blatului.

Cu țigara atârnându-i între buze, Truman se holba la ea.

– Pământul către parașuta tripată[1].

Purta doar ciocatele și boxerii. Nimic altceva. Carnea bustului era atât de întinsă, că ziceai că își înfășurase o folie din plastic în jurul coastelor.

---

[1] Persoană euforică din cauza consumului de droguri (n. tr.).

– Pământul către parașuta tripată, repetă Truman și pocni din palme în nasul ei, așa cum faci cu un câine neascultător. Ai surzit? Bate cineva la ușă.

Tru era un dobitoc atât de mare, încât ea îl privea uneori cu un soi de stupefacție științifică – îl privea așa doar partea aceea din ea care încă mai era vie, partea aceea care o îndemna câteodată să se pieptene sau să o sune pe cucoana aia, Elaine, de la clinica de planificare familială, care-i cerea să se interneze la dezintoxicare. Tru era dobitocul standard. Și Tiffany se întreba adesea: „Este Cutare un dobitoc mai mare decât Truman?" Însă puțini se puteau ridica la nivelul lui – până acum, doar Donald Trump și canibalii reușiseră s-o facă. Lista de infracțiuni comise de Truman era extrem de lungă. Când era mic, își vâra degetul în fund, după care îl băga în nările copiilor și mai mici decât el. Mai târziu, furase bijuteriile și obiectele de artă ale mamei sale și le amanetase. El îi deschisese lui Tiffany gustul pentru metamfetamină în după-amiaza aia când o vizitase în apartamentul ei drăguț din Charlottesville. Credea că glumește atunci când îți ardea umărul gol cu jarul de la țigară, în timp ce dormeai. Truman era un violator, dar reușise deocamdată să scape de pușcărie. Sunt și dobitoci care au noroc. Dobitocul ăsta avea obrajii acoperiți cu o barbă arămie, neregulată, iar pupilele îi erau enorme. Însă puștiul ăla de demult, puștiul ăla zeflemitor, complet lipsit de remușcări, încă se mai ghicea în bărbia repezită înainte.

– Răspunde, parașută tripată!

– Ce? reuși Tiffany să bâiguie.

– Ți-am zis să deschizi ușa! Iisuse!

Truman se prefăcu că vrea s-o lovească cu pumnul și ea își acoperi capul cu mâinile. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Pizda mă-tii! îi spuse Tiffany cu jumătate de gură.

Spera să n-o fi auzit și domnul doctor Flickinger, care era în baie. Lui Tiffany îi plăcea de el. Doctorul ăsta era un ciudățel. I se adresa mereu cu „doamnă", făcându-i cu ochiul în același timp, ca să-i dea de înțeles că nu făcea mișto de ea.

– Eşti o curvă tripată, ştirbă şi surdă! o informă Truman, omiţând faptul că şi el avea mare nevoie de o mulţime de lucrări de cosmetică dentară.

Amicul lui Truman ieşi din dormitorul rulotei, se aşeză la masa pliantă şi spuse:

– Curva tripată telefon acasă.[1]

Se apucă să râdă ca prostul de poezioara lui şi dădu din coate – pasămite aşa arătau mişcările de dans în capul lui. Tiffany nu reuşea să-şi aducă aminte cum îl chema, dar spera că maică-sa era super mândră de odrasla ei, care-şi tatuase răhăţelul[2] din *South Park* tocmai pe mărul lui Adam.

Altă bătaie în uşă. Acum Tiffany o auzi.

– Nu-ţi face probleme! N-aş dori să te inoportunez, Tiff. Stai potolită acolo, pe curu' tău ăla prost.

Şi Truman trase nervos de uşă, deschizând-o.

Se pomeni faţă în faţă cu o femeie, îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui în carouri, de sub care i se vedeau picioarele lungi, măslinii.

– Ce-i asta? se răţoi Truman la ea. Ce vrei?

Îi răspunse o voce stinsă:

– Bună ziua, omule!

Fără să se ridice de la masă, amicul lui Truman strigă la ea:

– Eşti cucoana de la Avon?

– Ascultă, scumpete, îi zise Truman. Eşti bine-venită la noi, da' am nevoie de cămaşa aia.

Din baie se auzi apa trasă la toaletă. Domnul doctor Flickinger îşi terminase treaba acolo.

Femeia din uşă întinse fulgerător mâna şi-l apucă pe Truman de gât. El scoase un horcâit slab. Ţigara îi căzu dintre buze. Ridică mâinile şi îşi înfipse unghiile în încheietura musafirei. Tiffany observă cum carnea femeii se albea sub presiunea degetelor lui, dar nu-i dădu drumul.

---

[1] Aluzie la o replică din filmul *E.T.* (n. red.).

[2] Personaj din serialul de desene animate „South Park" (n. tr.).

Pe pomeții lui Truman apărură niște picățele roșii. De sub unghiile lui începu să picure sângele femeii. Și ea tot nu-i dădea drumul. Horcăitul se transformă în șuierat. Truman duse mâna liberă la curea și trase cuțitul de vânătoare de acolo.

Necunoscuta intră în rulotă și îl apucă pe Truman de brațul care ridicase cuțitul să o lovească. Îl împinse, izbindu-l de peretele opus. Totul se petrecu foarte rapid, iar Tiffany nici măcar nu reuși să vadă chipul femeii, acoperit de părul încâlcit și lung până la umăr, păr atât de negru încât bătea în verde.

– Ho! Ho! Ho! strigă amicul lui Truman, ridicându-se în picioare și bâjbâind după pistolul din spatele unei role de șervete de bucătărie.

Picățelele roșii de pe obrajii lui Truman se transformară în pete mari și vinete. Acum scotea niște sunete ca acelea pe care le fac tenișii când scârțâie pe parchet. Își dădu ochii peste cap. Tiffany vedea cum îi bate inima în stânga sternului, sub pielea întinsă. Forța femeii era uluitoare.

– Ho! repetă amicul, când necunoscuta îi dădu un cap în față lui Truman, spărgându-i nasul.

Sângele țâșni până în tavan. Câțiva stropi ajunseră pe becul ars al lămpii. Moliile înnebuniră de-a binelea, izbindu-se disperate de sticlă, cu zgomote ca ale cuburilor de gheață în shaker.

Când Tiffany coborî privirea, o văzu pe femeie răsucindu-l pe Truman în direcția mesei. Amicul era în picioare, cu pistolul îndreptat spre ea. Un zgomot ca acela făcut de o ghiulea de demolări zgudui rulota. O piesă neregulată de puzzle apăru pe fruntea lui Truman. Peste ochi avea acum un fel de batistă zdrențuită – era o bucată de piele, cu o parte din sprânceană. Sângele se revărsa din gura lui căscată și i se prelingea pe bărbie. Fâșia de piele cu sprânceană i se lovea de obraz, amintindu-i lui Tiffany de pământufurile de la spălătoriile de mașini folosite la curățarea parbrizelor.

Al doilea glonț găuri umărul lui Truman. Sângele lui o stropi pe Tiffany pe obraji. Necunoscuta împinse cadavrul lui Truman până la amicul lui. Masa se rupse sub greutatea celor trei trupuri. Tiffany zbiera din toate puterile, dar nu auzea nimic.

Câteva minute – sau poate mult mai mult – trecură într-o fracțiune de secundă.

Tiffany se pomeni stând ghemuită într-un colț al dulapului, cu o manta de ploaie trasă peste ea până la bărbie. O serie de bufnete înăbușite și ritmice zguduiau rulota. Acum își aduse aminte cum bucătarul bătea carnea în bucătăria bistroului din Charlottesville. Bufnetele astea erau cam la fel, însă mult, mult mai grele. La un moment dat, se auzi un trosnet ca de plastic sfâșiat și bufnetele încetară. Iar rulota nu se mai legănă.

O bătaie puternică zgâlțâi ușa subțire a dulapului.

– Te simți bine?

Necunoscuta.

– Pleacă! urlă Tiffany.

– Ăla din baie a reușit să fugă pe geam. Dar nu cred că trebuie să-ți faci probleme că s-ar putea întoarce.

– Ce-ai făcut? hohoti Tiffany.

Era plină de sângele lui Truman și nu voia să moară.

Femeia nu-i răspunse imediat. Dar nici nu era nevoie. Tiffany văzuse ce a făcut, sau văzuse suficient. Și auzise suficient.

– Acum ar trebui să te odihnești, spuse necunoscuta. Atâta tot: să te odihnești.

Deși încă îi mai țiuiau urechile de la focurile de armă, lui Tiffany i se păru că aude zgomotul ușii care se închide.

Se ghemui sub mantaua de ploaie și șopti numele lui Truman.

El o învățase să fumeze iarbă – „trage câte puțin", îi spusese el. „Ai să te simți mai bine." Ce mincinos! Ce mare ticălos fusese! Ce monstru! Atunci, de ce-l bocea? Nu se putea abține. Își dorea să poată, dar nu putea.

8

Cucoana de la Avon, care nu avea nicio legătură cu Avonul, plecă din rulotă și porni înapoi, spre laboratorul de metamfetamină. Cu fiecare pas, mirosul de propan devenea tot mai puternic, iar

aerul tot mai irespirabil. În spate se vedeau urmele tălpilor ei goale – mici și albe și delicate, urme care veneau de nicăieri și care păreau făcute din puf de păpădie. Poalele cămășii de împrumut îi fluturau în jurul coapselor lungi.

Ajunse în fața barăcii și culese o bucată de hârtie agățată într-o tufă. În partea de sus, era un anunț cu litere mari și albastre: REDUCERI ZILNICE! Dedesubt erau mai multe fotografii cu frigidere și congelatoare – mari și mici, industriale și casnice –, mașini de spălat rufe, mașini de spălat vase, cuptoare cu microunde, aspiratoare, dispozitive pentru tocarea resturilor alimentare, roboți de bucătărie. Într-una dintre poze era o tânără cochetă, îmbrăcată cu o pereche de jeanși, care-i surâdea cu înțeles fetiței sale, la fel de blondă ca mămica. Micuța ținea în brațe o păpușă, căreia îi surâdea și ea, la rândul ei. Pe afișul acela mai erau fotografii cu televizoare, pe ale căror ecrane se vedeau bărbați jucând fotbal, bărbați jucând baschet, bărbați la volanul unor mașini de curse, bărbați lângă grătare și ținând în mâini clești uriași. Chiar fără cuvinte, mesajul reclamei era cât se poate de limpede: femeile muncesc și au grijă de cuib, bărbații vânează și frig prada pe grătar.

Evie rulă fluturașul publicitar și începu să pocnească din degetele mâinii stângi sub un capăt al lui. La fiecare pocnet apărea câte o scânteie. La a treia, hârtia se aprinse. Și Evie știa să frigă tot felul de lucruri. Ridică tubul improvizat, îi examină flacăra și îl azvârli în baracă. Plecă repede de acolo prin pădure, spre Route 43, cunoscută de localnici sub numele de Drumul Ghiulelei.

– Am avut o zi plină, le spuse ea moliilor care zburau iarăși în jurul ei. O zi foarte foarte plină.

Nici nu s-a întors atunci când baraca a sărit în aer. Și nici nu a tresărit când o bucată de tablă ondulată a zburat șuierând pe deasupra capului ei.

II

1

Circumscripția șerifului din provincia Dooling moțăia sub soarele dimineții. Cele trei celule de arest preventiv erau goale, cu ușile din gratii larg deschise. Abia fuseseră spălate, iar podelele miroseau puternic a dezinfectant. Singura cameră de interogatoriu era de asemenea goală, tot așa cum era și biroul Lilei Norcross. Dispecera Linny Mars avea toată clădirea la dispoziție. În spatele biroului ei era un poster cu un infractor rânjit, într-o salopetă oranj și cu gantere în mâini. EI NU-ȘI IAU NICIODATĂ LIBER, te avertiza posterul ăla, TU DE CE ȚI-AI LUA?

Linny își făcuse un obicei din ignorarea acelui sfat bine intenționat. Nu mai fusese la sală de la scurta aventură pe care o avusese cu Dancercise, de la YWCA[1]. Cu toate acestea, se mândrea nespus cu felul în care arăta. Acum era captivată de un articol din revista *Marie Claire*, despre modul corect de folosire a creionului dermatograf. Ca să obții o linie dreaptă, trebuie să-ți sprijini degetul mic de pomete. Astfel ai mai mult control și ești ferită de eventuale clipiri nedorite. Articolul îți sugera să începi din mijloc și să trasezi linia până în colțul exterior al ochiului, după care să mergi în direcție opusă. O linie subțire pentru machiajul de zi;

---

[1] Asociația Tinerelor Femei Creștine (n. tr.).

una mai groasă, mai dramatică, pentru o seară importantă, petrecută în oraș cu tipul cu care speri să...

Sună telefonul. Nu cel normal, ci acela cu o dungă roșie pe receptor. Linny lăsă revista din mână (spunându-și că trebuie să țină minte să treacă pe la drogherie ca să-și cumpere un L'Oréal Opaque) și răspunse. Lucra la dispecerat deja de cinci ani și știa bine că la ora aceasta matinală nu putea să fie vorba decât despre vreo pisică incapabilă să coboare din pom, vreun câine pierdut, vreun incident casnic minor, sau – dă, Doamne, să nu fie cazul! – vreun bebeluș care se sufocase. Toate căcaturile alea cu arme se întâmplau în mod normal după apus și, de obicei, erau scandaluri petrecute în barul „Roata Neunsă".

– Poliția. Ce urgență aveți?

– Coana de la Avon l-a omorât pă Tru! strigă o voce de femeie. L-a omorât pă Tru și pă prietenul lu' Tru! Nu știu cum îl cheamă, da' l-a bușit cu capul dă perete de l-a găurit, în puii mei! O să orbesc dacă mai mă uit acolo!

– Doamnă, apelurile de urgență sunt înregistrate, spuse calmă Linny. Și nu apreciem farsele.

– Nu-i nicio farsă! Cine face farse? O nebună a intrat peste noi și l-a omorât pă Tru! Pă Tru și pă tipu' ăl'lalt! E numai sânge peste tot!

Când vocea aceea confuză pomenise de „Coana de la Avon", Linny fusese nouăzeci la sută sigură că era vorba de o farsă ori de un apel făcut la mișto. Însă acum era doar optzeci la sută sigură. Bolboroselile femeii erau aproape imposibil de înțeles, în parte și din cauza accentului ei rural extrem de pronunțat. Dacă Linny nu ar fi fost originară din Mink Crossing, provincia Kanawha, ar fi putut să creadă că femeia vorbea într-o limbă străină.

– Cum vă numiți, doamnă?

– Tiffany Jones, da' ce-ți pasă? E morți amândoi și io nu știu de ce mie nu mi-a făcut nimic, da' dacă să-ntoarce?

Linny se aplecă peste birou ca să citească lista de prezență pe ziua respectivă – cine era la sediu, cine era în patrulă. Secția de Poliție nu avea decât nouă mașini, din care una sau două se aflau mereu în service. Provincia Dooling era cea mai mică din stat,

dar nu și cea mai săracă. Onoarea aceasta îndoielnică revenea provinciei învecinate McDowell, o fărâmă de civilizație ca vai de mama ei, situată fix acolo unde a înțărcat mutul iapa.

– Nu văd numărul dumneavoastră de telefon pe computer.

– Normal că nu-l vezi. Am sunat de pe telefonul cu cartelă a lu' Tru. Are mai multe. Le face el ceva. Le...

Urmă o pauză, un pârâit, apoi vocea lui Tiffany Jones atinse stridențe neînchipuite.

– ... vai de capu' meu, a sărit în aer laboratoru'! De ce să facă asta? Vai de capu' meu, vai de capu' meu, vai de...

Linny vru s-o întrebe la ce se referă, dar auzi imediat o bubuitură. Nu una deosebit de puternică și care nu a zăngănit geamurile în rame. Dar clar o bubuitură. Ca și cum un avion de vânătoare de la baza militară din Langley, Virginia, ar fi spart bariera sunetului.

„Care-i viteza sunetului?" se întrebă ea. „N-am învățat formula de calcul la fizică?" Însă orele de fizică din liceu fuseseră cu mult timp în urmă. Parcă într-o altă viață.

– Tiffany? Tiffany Jones? Mai ești la telefon?

– Tre' să trimiți pe cineva aici înainte să ia foc pădurea! țipă atât de tare Tiffany, încât Linny trebui să îndepărteze receptorul de ureche. Mergi după miros! Uită-te la fum! Uite-l că se ridică! Din Drumu' Ghiulelei, dincolo de râu și de depozitu' de lemne!

– Femeia aceea, căreia i-ai zis „Coana de la Avon"...

Acum Tiffany hohotea deopotrivă de râs și de plâns.

– Nicio chestie! Gaborii o s-o ginească imediat. E toată acoperită cu sângele lui Truman Mayweather!

– Îmi dai adresa...

– Rulotele n-are adrese! Tru nu primește scrisori! Tacă-ți fleanca și trimite pe cineva acilea!

Și Tiffany închise.

Linny traversă biroul pustiu și ieși în soarele dimineții. Se strânseseră destui oameni pe trotuarele străzii principale și se uitau spre est, ținându-și mâinile pavăză la ochi. În direcția aceea, cam de la depărtare de vreo cinci kilometri, se vedea fum negru. Se ridica în

coloană dreaptă, pentru că, din fericire, nu bătea vântul – slavă Domnului. Și, da, părea că vine din apropiere de Cherestegia lui Adams, loc pe care ea îl cunoștea bine – mai întâi, de la drumurile făcute până acolo cu furgoneta tăticului ei; apoi, de la drumurile făcute până acolo cu furgoneta soțului ei. Bărbații se simt atrași de tot soiul de lucruri bizare. Și depozitele de cherestea păreau a se număra printre acestea, probabil înainte de fascinația pentru camioanele-gigant, dar cu mult în urma armelor de toate felurile.

– Ce-avem acolo? strigă spre ea Drew T. Barry, de la „Asigurări Drew T. Barry", ieșit în fața biroului său de pe celălalt trotuar.

Linny aproape putea să vadă cum i se derulau în ochi coloanele cu cuantumurile primelor de asigurare. Nu-i răspunse și intră în clădire. Mai întâi trebuia să sune la pompieri (unde probabil că deja sunau telefoanele ca la balamuc), apoi trebuia să ia legătura cu Terry Coombs și Roger Elway, din Patrula Patru. Și după aia trebuia s-o anunțe pe șefa. Care mai mult ca sigur că dormea, pentru că sunase aseară ca să-și ia liber, spunând că nu se simțea bine.

2

Însă Lila Norcross nu dormea.

Citise un articol într-o revistă, poate în sala de așteptare de la dentist sau oftalmolog, că o persoană normală are nevoie de cincisprezece până la treizeci de minute ca să adoarmă. Exista însă o condiție pe care Lila o cunoștea prea bine: persoana cu pricina trebuia să fie calmă. Iar ea numai calmă nu era acum. În primul rând, uite că nici nu se dezbrăcase, deși se descheiase la pantaloni și la cămașa maro de uniformă. De asemenea, își scosese și centura multifuncțională. Se simțea vinovată. Nu prea obișnuia să-și mintă soțul în chestiuni mărunte și, până în dimineața asta, nu-l mințise niciodată în privința unei chestiuni cu adevărat importante.

Accident lângă Popasul Muntelui, îi scrisese ea în mesajul de aseară. *Nu mă suna; trebuie să strângem toată mizeria de pe șosea.* Iar de dimineață, mai adăugase câteva detalii, ca să-și facă povestea

cât mai verosimilă. Și detaliile astea o înțepau acum ca niște ghimpi: *Nisip pentru pisici pe toată șoseaua! N-am avut încotro și am chemat un buldozer ca să strângă mizeria aia!* Însă un asemenea eveniment ar apărea în ziarul local, nu? Numai că soțul ei nu-l citea, așa că s-ar putea să nu-i descopere minciuna. Pe de altă parte, lumea vorbea despre asemenea întâmplări haioase. Și, dacă nu auzea pe nimeni pomenind de nisipul pentru pisici împrăștiat pe șosea, ar fi putut să-și pună întrebări...

– Vrea să fie prins, îi spusese ea lui Clint pe când urmăreau împreună un documentar pe canalul HBO.

Se chema *Piaza rea* și prezenta viața și crimele lui Robert Durst, un criminal în serie foarte bogat și foarte excentric. Iar ei se uitau la al doilea episod, din cele șase ale documentarului.

– Dacă n-ar fi vrut, n-ar fi acceptat în veci să stea de vorbă cu realizatorii filmului.

Cum era de așteptat, Robert Durst se afla acum în spatele gratiilor. Întrebarea care se impunea acum era: oare *ea* voia să fie prinsă?

Dacă nu voia, atunci de ce i-a trimis mesajul ăla? I-a scris pentru că, dacă ar fi sunat-o *el*, ar fi auzit în fundal zgomotele din sala de sport a Liceului Coughlin – uralele, scârțâitul tenișilor pe parchet, goarnele – și ar fi întrebat-o unde este și ce caută acolo. Sigur, ar fi putut să lase mesageria vocală să-i răspundă, nu? Și ar fi putut să-l sune ea mai târziu, nu?

„Nu m-am gândit la varianta asta", își zise ea. „Eram nervoasă și supărată."

Adevăr sau minciună? În dimineața aceasta înclina mai mult spre a doua. Adică țesuse o poveste încâlcită dinadins. Adică voia să-și oblige soțul să o constrângă să mărturisească.

Își dădu seama cu tristețe că, în ciuda experienței ei îndelungate în poliție, soțul ei, psihiatrul, ar fi ajuns un infractor cu mult mai bun. Pentru că el știa să păstreze un secret.

Lila avea sentimentul că descoperise o ascunzătoare în propria ei casă. Că atinsese, absolut întâmplător, un anumit loc din perete și se pomenise în fața unei scări de care nu avusese habar până atunci. Iar înăuntrul acelui pasaj tainic era un cârlig și de cârligul

Ala atârna haina lui Clint. Nasoală lovitura, și mai nasoală durerea, dar nici una nu se compara cu rușinea simțită atunci: Cum de nu ți-ai dat seama? Și, odată ce ai început să înțelegi, odată ce te-ai trezit și ai văzut care este viața ta, cum de ai mai putut să înduri – fie și o singură secundă – fără să-ți urli deznădejdea? Dacă nu merita să urli atunci când ai descoperit că soțul tău – bărbatul cu care ai împărțit și bune, și rele vreme de cincisprezece ani, tatăl copilului tău – are o fiică de care nu ți-a spus niciodată, atunci, ce altceva merită? Dar uite că ea i-a urat o zi bună și s-a culcat.

În cele din urmă o ajunse oboseala, amuțindu-i suferința. Acum adormea și foarte bine făcea. Totul va părea mult mai simplu după cinci sau șase ore de somn; se va simți mai calmă; va fi în stare să discute cu el; și poate Clint o va ajuta să înțeleagă. În fond, asta era meseria lui, nu? Să găsească logica în toate mizeriile vieții. Dar ce mizerie îi pregătea ea! Nisip pentru pisici pe toată șoseaua. Rahat de pisici în pasajul secret; nisip pentru pisici *și* rahat de pisici pe terenul de baschet, unde o fată pe nume Sheila a făcut o fentă, a schimbat direcția, derutând apărătoarea echipei adverse, după care a sprintat spre coș.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă și Lila oftă prelung, mai aproape acum de eliberarea pe care ți-o oferă somnul.

Simți că o gâdilă ceva pe față. Ca un fir de păr sau o ață desprinsă din fața de pernă. O dădu la o parte și porni mai departe pe cărarea somnului. Aproape ajunsese la destinație când se răzgândi și ea telefonul agățat la centura multifuncțională de pe cufărul din lemn de cedru de la picioarele patului.

Deschise ochii și se ridică în capul oaselor, luptându-se cu amețeala care o cuprinsese. Firul de păr – sau ce-o fi fost – îi gâdilă iar obrazul. Îl îndepărtă cu un gest nervos. Clint, dacă tu mă suni acum...

Luă telefonul și se uită la ecran. Nu era Clint. Cuvântul afișat o informa că o caută BAZA. Ceasul o informa că era 7:57. Răspunse:

– Doamnă Șerif? Lila? Te-ai trezit?

– Nu, Linny. Vorbesc cu tine în vis.

– Cred că avem o problemă nasoală.

Linny se exprima de obicei scurt și profesionist. Lila o aprecia pentru asta, numai că acum regionalismele îi reveniseră tiptil în vorbire – adică nu „*cred* că avem o problemă nasoală", ci „*consider* că avem o problemă nasoală". Lila căscă mult ochii, de parcă gestul acesta ar fi ajutat-o să se dezmeticească mai repede.

– Apelanta a semnalat mai multe omoruri lângă Cherestegia lui Adams. Poate s-a înșelat în privința asta sau a mințit sau a avut halucinații. Dar cu siguranță a fost o bubuitură al naibii de mare. N-ai auzit-o?

– Nu. Spune-mi exact ce știi.

– Pot să-ți pun înregistrarea convorbirii...

– Nu. Spune-mi tu!

Și Linny i-a spus: o femeie – foarte probabil sub influența drogurilor – a spus că sunt doi morți, că făptașa este Cucoana de la Avon, a urmat explozia, se vede fumul.

– Și tu ai trimis acolo...

– Patrula Patru. Terry și Roger. La ultimul apel, mai aveau un kilometru și jumătate.

– În regulă. Bine.

– Și tu...

– Am pornit.

3

Mai avea puțin până la mașina de serviciu, parcată în fața casei, când și-a dat seama că Anton Dubcek se holba la ea. Despuiat până la brâu, cu pectoralii strălucitori, cu pantalonii (abia) acoperindu-i șoldurile, băiatul care curăța piscinele părea că dă o probă pentru „frumosul lunii mai" dintr-un calendar al strippe-rilor din grupul Chippendale. Scotea niște scule din camioneta parcată lângă trotuar, pe a cărei latură scria cu fonturi florentine *Doar cu Anton piscina ta e beton.*

– La ce te uiți?

– La zoreaua aia superbă, răspunse Anton, cadorisind-o cu un zâmbet radios, care probabil că vrăjea toate chelneriţele din provincie, ba chiar şi pe cele din provinciile învecinate.

Lila se uită în jos şi băgă de seamă că nu-şi vârâse cămaşa în pantaloni. Nici măcar nu şi-o încheiase. Sutienul alb şi simplu dezvăluia mult mai puţin decât sutienele de la cele două costume de baie pe care le avea (şi era mult mai puţin sexy), dar aveau ce-aveau bărbaţii cu lenjeria feminină: cum o vedeau pe una în sutien, se purtau de parcă ce ar fi câştigat cincizeci de dolari cu un bilet de loterie pe care dăduseră doar cinci. Pe vremuri chiar Madonna îşi începuse cariera în felul ăsta. Da, pe vremuri, probabil înainte să se nască Anton, îşi spuse Lila.

– Spune-mi, agăţi ceva cu réplica asta? îl întrebă ea, în timp ce se încheia şi-şi băga la repezeală cămaşa în pantaloni. Pe bune?

Zâmbetul se lăţi.

– Aţi fi surprinsă.

Of, ce dinţi albi şi strălucitori! N-ar fi surprinsă deloc.

– Am lăsat deschisă uşa din spate, în caz că vrei să-ţi iei o cola din frigider. Dar vezi s-o încui când pleci. Bine?

– Recepţionat.

Luă poziţia de drepţi şi o salută în glumă.

– Cola, nu bere. E prea devreme, chiar şi pentru tine.

– Mereu este ora cinci după-amiaza undeva în...

– Scuteşte-mă de vrăjelile astea, Anton. Am avut o noapte lungă şi, dacă nu reuşesc să închid puţin ochii, o să am o zi şi mai lungă.

– Recepţionat şi asta. Dar, hei, doamnă Şerif, am niscaiva veşti proaste: sunt aproape sigur că pomii ăia din spate au „boala ulmului olandez"[1]. Vreţi să vă las numărul de telefon al amicului meu expert în copaci? Nu puteţi să-i lăsaţi să...

– Da, sigur. Mersi.

O durea fix undeva de copacii din curte, mai cu seamă în dimineaţa asta. Deşi trebuia să recunoască adevărul zicalei despre necazul care nu vine niciodată singur: minciunile ei, omisiunile lui

[1] Boală a copacilor, mai ales a ulmilor, provocată de o ciupercă (n. tr.).

Clint, epuizarea ei fizică și nervoasă, focul, cadavrele; și acum, uite, pomii ăia infestați – și nici nu se făcuse încă ora nouă. Singurul lucru care lipsea era ca Jared să-și rupă vreo mână sau ceva. Atunci, Lila nu ar mai avea de ales și ar trebui să se ducă glonț la biserica Sf. Luca și să-l implore pe Părintele Lafferty să-i asculte spovedania.

Se urcă în mașină, dădu cu spatele până ajunse în stradă, porni către est pe Tremaine Street, nu opri la indicatorul cu STOP – infracțiune care i-ar fi adus o amendă dacă nu ar fi fost ea șerif –, observă fumul ridicându-se din apropiere de Route 17 și aprinse girofarul. Sirena o va activa abia când va ajunge în centrul Doolingului. Ca să dea tuturor fiori.

4

Frank Geary oprise la semaforul de vizavi de liceu și acum tamburina cu degetele pe volanul mașinii. Se ducea acasă la domnul judecător Silver. Bătrânul îl sunase pe mobil – aproape cuprins de isterie. Pisica lui, Cacao, fusese lovită de o mașină. Împingând un cărucior de supermarket, trecea prin fața camionetei lui o boschetară atât de încotoșmănată, de nici nu-i vedeai picioarele. Parcă o știa de undeva. Femeia vorbea singură și părea amuzată de întreaga conversație. Poate una dintre personalitățile ei intenționa să organizeze o petrecere-surpriză pentru una dintre celelalte personalități. Frank își spunea câteodată că poate este mai bine să fii sărit de pe fix – nu așa cum credea Elaine că era el, ci nebun-nebun. Nebun-nebun ca nebunii ăia care vorbesc singuri și împing cărucioare pline cu gunoaie.

Pentru că, ce motive de îngrijorare ar avea un nebun? Motive nebunești, fără doar și poate. Deși lui Frank îi plăcea să-și imagineze că toată nebunia asta închipuită ar fi mult mai simplă. Îmi torn laptele cu cereale pe cap sau în cutia poștală? Dacă ai fi într-o doagă, probabil că decizia asta te-ar supune unui stres foarte mare. Însă pe Frank îl stresau reducerile anuale din bugetul municipal al Doolingului, care l-ar fi putut trimite în șomaj. Și îl mai stresa și faptul că trebuia să-și țină firea în weekendurile când își vedea

fiica. Îl stresa și faptul că Elaine se aștepta să nu fie capabil să-și țină firea. Da, propria lui nevastă se aștepta să dea greș – ce ziceți de asta? Cum să nu fii stresat? Prin comparație, era de părere că se poate descurca foarte bine cu cerealele cu lapte turnate pe cap sau în cutia poștală. Uite cum facem: turnăm cerealele pe cap și laptele în cutia poștală. Gata! Am rezolvat problema.

Se aprinse lumina verde și Frank coti la stânga, pe Malloy.

5

Pe cealaltă parte a străzii, boschetara – Baba Essie, cum îi ziceau voluntarii de la adăpost, sau Essie Wilcox, cum o chemase odată ca niciodată – își săltă căruciorul pe zona verde care înconjura parcarea liceului. După ce va ajunge pe asfalt, urma să traverseze terenurile de sport către păduricea de arbori pitici, unde locuia ea în lunile de vară.

– Grăbiți-vă, copii!

Essie părea că își îndeamnă astfel lucrurile care zdrăngăneau în cărucior. Dar, de fapt, se adresa celor patru fetițe invizibile ale ei, care veneau în urmă, una după alta, ca niște rățuște.

– Trebuie să ajungem acasă la timp pentru cină dacă nu vrem să fim *noi* cina! În ceaunul vrăjitoarei!

Essie chicotea, dar fetițele se speriară și începură să plângă.

– Of, prostuțelor! spuse ea. Am glumit.

Essie ajunse la marginea parcării și intră pe terenul de fotbal. Fetițele își recăpătaseră deja buna dispoziție. Știau prea bine că mămica lor le va apăra de toate relele. Erau fetițe foarte cuminți.

6

Când Patrula Patru a trecut în viteză, Evie se afla între două rânduri de scânduri din lemn de pin, în partea stângă a Cherestegiei lui Adams. Era protejată de privirile curioase ale liotei de

gură-cască strânse în fața clădirii, dar putea fi observată de pe șosea. Însă polițiștii nu i-au dat atenție, cu toate că era îmbrăcată doar cu cămașa lui Truman Mayweather și avea pe față și brațe sângele lui Truman Mayweather. Polițiștii nu aveau ochi decât pentru fumul care se ridica de la marginea unei păduri extrem de uscate.

Terry Coombs întinse mâna și zise:

– Vezi pietroiul ăla pe care scrie cu vopsea TIFFANY JONES E DE CĂCAT?

– Îhî.

– O să vezi imediat și un drum forestier. S-o iei pe acolo.

– Ești sigur? îl întrebă Roger Elway. Mie mi se pare că ar fi mai bine de un kilometru jumate până la locul de unde iese fumul.

– Știu ce vorbesc. Am mai fost aici, pe vremea când Tru Maywather se credea proxenet de rulotă cu normă întreagă și gentleman, producător de canabis, cu jumătate de normă. Probabil că a evoluat de atunci.

Patrula derapă pe pământ, apoi se stabiliză. Roger mergea cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. În pofida suspensiilor solide, mașina de poliție mai ieșea din când în când de pe drum. Ierburile înalte și spinii îi zgâriau șasiul. Acum se simțea miros de fum.

Terry puse mâna pe stația de emisie-recepție.

– Patrula Patru cheamă Baza. Baza, aici Patrula Patru.

– Patru, aici Baza, îi răspunse Linny.

– Ajungem la fața locului în trei minute, cu condiția ca Roger să nu ne bage în șanț.

Numitul Roger ridică o mână de pe volan, doar cât să facă un gest obscen spre partenerul lui – gestul acela bine cunoscut, cu degetul mijlociu ridicat.

– Care-i situația cu pompierii?

– Vin cu toate cele patru mașini, plus o ambulanță. Și câțiva voluntari. Ar trebui să fie chiar în spatele vostru. Uitați-vă după Cucoana de la Avon.

– Cucoana de la Avon, am înțeles. Încheiat.

Terry puse microfonul la locul lui chiar în momentul când mașina sălță peste o hârtoapă și se ridică de pe drum cu toate cele

patru roți. Roger puse frână, automobilul patină nesigur, apoi se opri. Drumul din fața lor era plin cu resturi de tablă ondulată, butelii de propan sparte, bidoane din plastic și bucăți de hârtie, unele încă fumegânde. Observă și un disc cu negru și alb, care semăna cu un buton de aragaz.

Un perete al barăcii se sprijinea de un copac uscat, care acum ardea ca o torță. În flăcări erau și cei doi pini din spatele fostei barăci. Ardeau și tufele de pe marginea drumului.

Roger deschise portbagajul, scoase extinctorul și începu să împrăștie spuma peste tufe. Terry luă pătura ignifugă și începu să lovească cu ea gunoaiele aprinse de pe drum. Pompierii vor ajunge dintr-o clipă în alta; treaba lor era doar să împiedice incendiul să se extindă.

Roger se apropie de el și-i arătă extinctorul.

– L-am golit și n-am rezolvat mare lucru. Hai s-o tăiem de-aici ca să nu dăm și noi de belea! Ce zici?

– Zic că-i o idee excelentă. Haide să vedem ce s-a întâmplat *chez* Mayweather!

Pe fruntea lui Roger se adunaseră broboane dolofane de transpirație, care luceau printre firele rare ale părului blond, tuns periuță.

– Ce ziseși?

Lui Terry îi era simpatic partenerul său, dar în veci nu l-ar fi luat în echipa lui la concursul de întrebări de perspicacitate, desfășurat în zilele de miercuri în barul „Roata Neunsă".

– Nu contează. Taci și condu!

Roger trecu la volan. Terry se grăbi să se urce alături de el. O autospecială de stins incendii apăruse clătinându-se la patruzeci de metri în spatele lor, abia strecurându-se printre crengile copacilor înghesuiți pe marginea drumului. Terry făcu un semn din mână, după care scoase pușca de sub bordul mașinii. Pentru că – nu-i așa? – paza bună trece primejdia rea.

Au ajuns într-un luminiș, în care se afla o rulotă sprijinită pe cricuri și vopsită în nuanța aceea hidoasă de turcoaz pe care o capătă pietrele când stau prea mult într-un acvariu. Treptele care duceau la ușă erau improvizate din niște blocuri de beton. Lângă

ea era o camionetă Ford-150, cu două roți dezumflate. De spatele ei se sprijinea o femeie. Nu i se vedea mai deloc chipul printre lațele de păr de culoarea gri-murdar a șobolanului. Purta jeanși și un maiou cu bretele legate la ceafă. O foarte mare suprafață din pielea expusă vederii era decorată cu tot felul de tatuaje. Terry observă cuvântul AMOR, desfășurat pe toată lungimea antebrațului drept. Femeia avea picioarele goale și pline de noroi. Era foarte slabă, aproape descărnată.

– Terry...

Roger trase aer în piept și scoase un sunet din gât, care semăna foarte mult cu un râgâit.

– Aici.

Când Terry a dat cu ochii de scena aceea, primul lucru care i-a venit în minte a fost un joc de la iarmarocul unde se ducea el adesea în copilărie. Un om își vâra capul în gaura unde trebuia să fie capul unei figurine de carton înfățișându-l pe Popey și, cu doar zece cenți, aveai voie să arunci în el trei pungi din plastic pline cu apă colorată. Însă acum numai apă colorată nu era aia de sub capul care ieșea prin peretele rulotei.

Terry se simți cuprins de o oboseală imensă. Parcă i se îngreunase tot trupul, iar măruntaiele i se transformaseră în ciment. Mai trecuse prin stări din astea, mai cu seamă la locurile unor accidente cumplite de mașină, așa că știa că senzația era una trecătoare. Însă, până îi trecea, era iadul pe pământ. Ca în momentul acela când vezi un copil blocat cu centura de siguranță pe scaunul mașinii, dar cu corpul micuț spintecat ca un sac de gunoi... Sau ca atunci când te uiți la un cap de om care iese prin peretele unei rulote, cu toată pielea jupuită în urma acelei traversări catastrofale... Și te întrebi la ce mama naibii a mai fost creată lumea asta. Lucrurile bune sunt mult prea puține, iar celelalte sunt de-a dreptul infecte.

Femeia din spatele camionetei ridică ochii. Era albă la față și avea cearcăne negre. Întinse brațele către ei, dar le coborî imediat, de parcă și le simțea grele. Mult prea grele. Terry o știa: fusese una dintre „fetițele" lui Tru Mayweather, înainte ca acesta să intre în afacerea cu metamfetamină. Poate că fusese promovată

la rang de aproape-iubită și din cauza asta încă se afla acolo. Bine, presupunând că așa ceva s-ar fi putut chema „promovare".

Coborî din mașina de poliție. Femeia își pierdu sprijinul și alunecă și ar fi căzut în genunchi dacă nu ar fi apucat-o Terry de mijloc. Îi simțea pielea înghețată sub palme și putea să-i numere coastele. De la distanța asta, își dădu seamă că așa-închipuitele tatuaje erau de fapt niște vânătăi foarte mari. Tiffany Jones se agăță de el și începu să plângă.

– Haide, haide! spuse Terry. Liniștește-te, fato! Gata, nu-i nimic! S-a terminat.

În oricare alte împrejurări, singurul supraviețuitor al acelui dezastru ar fi fost suspectul lui principal. Iar toată vorbăraia aia despre Cucoana de la Avon nu ar fi fost decât niște aiureli. Niște minciuni. Numai că scheletul ambulant din brațele lui nu ar fi fost în stare să bage capul individului ăluia prin peretele rulotei. Terry nu avea de unde să știe de câtă vreme se droga Tiffany cu marfa lui Truman, însă, în starea ei actuală, până și suflatul nasului ar fi necesitat un efort considerabil.

Roger se apropie de ei. Părea curios de vesel.

– Dumneavoastră ați sunat la poliție, doamnă?

– Da...

Și Roger își scoase carnețelul.

– Cum vă numiți?

– O cheamă Tiffany Jones, îi răspunse Terry. Așa te cheamă, Tiff, da?

– Da. V-am mai văzut, domnule. Odată, când am venit să-l scot pe Tru de la pârnaie. Țin minte. Ați fost cumsecade.

– Și tipul ăla? Cine este?

Roger făcu un semn din carnețel spre capul ieșit prin perete – gest neglijent, de parcă ar fi arătat spre cine știe ce obiectiv turistic de duzină, nu spre o ființă omenească făcută praf. Nepăsarea lui înspăimântătoare stârni invidia lui Terry. Dacă ar fi și el capabil să se acomodeze atât de ușor cu asemenea priveliști oribile, poate că ar fi un om mai fericit și un polițist mai bun.

– Nu știu, spuse Tiffany. Un amic al lui Trume. Sau văr, ceva. A venit acu' o săptămână din Arkansas. Sau poate acu' două săptămâni.

Dinspre drum se auzeau strigătele pompierilor și vâjâitul apei – probabil din autocisternă, pentru că aici nu exista rețea de alimentare cu apă. Terry zări un curcubeu efemer plutind în fața fumului care se făcuse deja alb.

Terry o luă ușurel pe Tiffany de încheieturile subțiri ca niște bețișoare și o privi fix în ochii injectați.

– Ce poți să ne spui despre femeia care a făcut asta? I-ai zis dispecerei că a fost o femeie, da?

– Amicu' lu' Tru i-a zis „cucoana de la Avon", da' precis n-avea nicio treabă cu Avonul.

Un val de emoție se adăugă stării de șoc a lui Tiffany. Se îndreptă și privi speriată în jur.

– A plecat, nu? Ar fi bine să fi plecat.

– Cum arăta?

Tiffany clătină din cap.

– Nu mai țiu minte. Da' i-a furat cămașa lu' Tru. Cre' că era în pielea goală pă dădăsubt.

Închise brusc ochii, apoi îi redeschise încet. Terry recunoscu simptomele. Mai întâi trauma provocată de un eveniment neașteptat și violent; apoi apelul la urgențe; și acum șocul ulterior. La care se adaugau și drogurile luate, și perioada în care le luase. Din câte își dădea el seama, Truman Mayweather, Tiffany și amicul din Arkansas al lui Truman Mayweather se tripaseră trei zile în șir, fără oprire.

– Tiff? Vreau să te duci și să te urci în mașina noastră. Ai să stai cuminte acolo cât timp partenerul meu și cu mine vom arunca o privire în jur. Cuminte, pe bancheta din spate, da? Odihnește-te.

– Du-te și fă nănică, fato! rânji Roger.

Preț de o clipă, Terry simți o dorință aproape irezistibilă să-i tragă un șut în curul ăla mare de mitocan.

În loc să-i dea curs, se mulțumi doar să deschidă portiera. Și gestul acesta îi declanșă o altă amintire: limuzina pe care o închiriase ca să o ducă la balul de absolvire pe Mary Jean Stukey.

El – într-un smoching închiriat. Ea – într-o rochie roz, cu mâneci bufante și la încheietura mâinii cu buchețelul de flori primit de la el. Asta se întâmplase în epoca de aur, de dinainte să dea pentru prima oară cu ochii de cadavrul cu ochi albi ai unei fete drăguțe, cu pieptul ciuruit de gloanțe; sau de cadavrul unui bărbat care se spânzurase în șura casei; sau de o prostituată cu ochii duși în fundul capului, dependentă de metamfetamină, care părea că nu mai are de trăit nici șase luni.

„Sunt prea bătrân pentru munca asta", își zise Terry. „Ar trebui să mă pensionez."

Avea patruzeci și cinci de ani.

7

Cu toate că Lila nu împușcase pe nimeni în viața ei, își scosese pistolul de cinci ori și o dată trăsese câteva focuri în aer (și, *aoleu*, câte rapoarte trebuise să scrie pe chestia asta). La fel ca Terry și Roger și toți ceilalți cavaleri din micuțul ei grup de apărători ai legii, și Lila adunase rămășițe omenești în urma multor incidente petrecute pe drumurile locale (de obicei, într-o atmosferă încă îmbibată cu aburii alcoolului). Se ferise de tot felul de obiecte contondente aruncate spre ea, aplanase multe conflicte conjugale când deveneau violente, resuscitase o mulțime de persoane și imobilizase o mulțime de membre rupte. Împreună cu flăcăii ei, găsise doi copii care se pierduseră în pădure. Plus că nu puține au fost ocaziile când persoanele pe care încerca să le ajute vomitaseră pe ea. Prin multe trecuse Lila în cei paisprezece ani de când lucra în poliție, dar niciodată nu mai văzuse o femeie plină de sânge, doar cu o cămașă pe ea, și care să se plimbe pe linia continuă de pe autostrada principală a provinciei Dooling. Până azi nu mai pomenise așa ceva.

Ajunsese pe culmea Dealului Ghiulelei cu aproape o sută treizeci de kilometri pe oră și a văzut-o pe femeie la mai puțin de o sută de metri în fața ei. Aceasta nu a făcut niciun gest ca să se ferească – nu a luat-o nici la dreapta, nici la stânga. Dar și-a păstrat

expresia calmă chiar și în fracțiunea aceea de secundă, când mașina de poliție se apropia cu viteză de ea. Nici vorbă de privirea speriată pe care o au animalele sălbatice prinse în lumina farurilor. A, da! Încă ceva: femeia aceea era superbă.

Lila nu ar fi putut să frâneze la timp nici dacă ar fi apucat să doarmă. Cum să oprești brusc la o sută treizeci la oră? Așa că trase de volan în dreapta, evitând-o doar cu câțiva centimetri pe femeia din mijlocul drumului. Sau nu. Căci auzi un pocnet înfundat și, brusc, în oglinda laterală nu mai văzu șoseaua din spate, ci chiar chipul ei îngrozit.

Prioritatea era să învingă mașina, devenită un proiectil pe care abia dacă-l mai putea controla. Se izbi de o cutie poștală, dând-o de-a rostogolul prin aer. Parul se învârti de câteva ori cu eleganța unui baston de majoretă și apoi căzu la pământ. Praful făcea vălătuci groși în spate și Lila simți că matahala de mașină și-ar dori să intre în șanț. Să se odihnească puțin. Niciun rost să frâneze, așa că apăsă pedala de accelerație, mărind viteza. Mașina de poliție intră pe acostamentul din dreapta. Pietrișul începu să bată darabana în șasiu. Panta era destul de abruptă. Cu o singură roată dacă ajungea dincolo de marginea șanțului, nu mai avea scăpare. Se va rostogoli în prăpastie și șansele de a-l vedea pe Jared absolvind liceul vor scădea în mod drastic.

Lila răsuci volanul spre stânga. În primul moment, mașina derapă, dar se echilibră imediat și reveni pe carosabil. Acum era în siguranță pe asfalt, așa că apăsă cu putere frâna. Botul mașinii se lăsă în jos, iar inerția o împinse atât de tare în centura de siguranță, încât simți cum îi ies ochii din orbite ca la melc.

Lăsă o dâră lungă de cauciuc ars, dar reuși să oprească. Îi ieșea inima din piept – atât de tare îi bătea. Vedea doar puncte negre. Făcu un efort să respire, altminteri precis ar fi leșinat. Și se uită în oglinda retrovizoare.

Femeia nu fugise în pădure și nici nu o luase la picior pe Dealul Ghiulelei, de unde se făcea alt drum către feribot. Pur și simplu stătea acolo, uitându-se peste umăr. Bizar de fermecătoare atât

privirea, cât și fundul ei gol care-i ieșea de sub poalele cămășii. Parcă era o pictură a lui Antonio Vargas[1].

Gâfâind amarnic și simțind în gură gustul de metal coclit al adrenalinei, Lila dădu cu spatele pe aleea nepavată din fața unei ferme micuțe și îngrijite. În pridvor stătea o femeie cu un copil mic în brațe. Lila deschise geamul mașinii și-i spuse:

– Intrați în casă, doamnă. În clipa asta!

Nu mai aștepta să vadă dacă o ascultă, apăsă iar accelerația, ocoli cutia poștală răsturnată la pământ și porni înapoi spre locul unde se afla necunoscuta.

Aparatul de emisie-recepție sughiță de câteva ori. Era Terry Coombs.

– Patrula Unu, aici Patrula Patru. Tu ești, Lila? Întoarce-te. Am găsit doi producători de metamfetamină morți dincolo de depozitul de lemne.

Înșfăcă receptorul și răspunse:

– Nu pot acum, Ter.

După care, aruncă aparatul pe scaunul din dreapta. Opri în fața femeii, desfăcu clema de la tocul pistolului și, coborând din mașină, își scoase arma de serviciu pentru a șasea oară în cariera ei de polițistă. Aruncă o privire la picioarele lungi și bronzate și la sânii obraznici ai necunoscutei, amintindu-și de momentul când plecase de acasă – oare doar cincisprezece minute au trecut de atunci? *La ce te uiți?* întrebase ea, iar Anton îi răspunsese: *La zoreaua aia superbă.*

Femeia asta din mijlocul șoselei era superbă ca o zorea acoperită cu roua dimineții.

– Mâinile sus! Chiar acum!

Cucoana de la Avon, alias Zoreaua Înrourată, ridică mâinile.

– Știi că era să mori?

Evie surâse și întregul chip i se lumină.

– Nu chiar, spuse ea. Ai avut mereu situația sub control, Lila.

---

[1] Antonio Vargas (1896–1982) – pictor din Peru, renumit pentru tablourile care înfățișau femei mai mult dezbrăcate, în ipostaze sexy (n. tr.).

8

Glasul bătrânului tremura uşor:

– N-am vrut s-o mişc din loc.

Pisica tigrată stătea în iarbă. Judecătorul Oscar Silver stătea în genunchi lângă ea, murdărindu-şi pantalonii din pânză kaki. Pisica era întinsă pe o parte şi părea că nu ar avea nimic. Asta până îi observai laba dreaptă din faţă, desprinsă din articulaţie şi formând un unghi ciudat cu restul corpului. Dacă te apropiai mai mult, puteai să vezi şi firişoarele de sânge din ochi, care se încolăceau în jurul pupilelor. Avea respiraţia superficială şi, conform instinctului paradoxal al felinelor rănite, începuse să toarcă.

Frank se lăsă pe vine lângă pisică. Îşi ridică ochelarii de soare pe creştetul capului şi îşi miji ochii în soarele puternic al dimineţii.

– Îmi pare rău, domnule judecător.

Silver se oprise din plâns. Lui Frank i se frânse inima, dar nu i se păru ceva ieşit din comun: oamenii îşi iubeau animalele, adesea mai mult şi mai sincer decât ar fi îndrăznit să-şi iubească semenii.

Cum i-ar zice un doctor de cap? Transfer afectiv? Asta-i situaţia: dragostea e dură. Frank ştia prea bine că, în viaţa asta, trebuie să ai grijă mai cu seamă de cei incapabili de un asemenea sentiment – cei care nu sunt capabili să ţină nici măcar la o pisică sau la un câine. Şi mai trebuie să ai grijă şi de tine însuţi, evident. Să ţii situaţia sub control. Să nu-ţi pierzi cumpătul.

– Ai ajuns foarte repede. Îţi mulţumesc, spuse judecătorul Silver.

– Asta-i fişa postului, zise Frank.

Dar nu era chiar aşa. Fiind unicul angajat cu normă întreagă al Serviciului de Protecţie a Animalelor din Dooling, Frank se ocupa mai mult cu ratoni şi câini vagabonzi decât cu pisici muribunde. Însă îl considera pe Oscar Silver prietenul lui, sau ceva de genul ăsta. Înainte ca judecătorul să se lase de băut din cauza rinichilor lui paradiţi într-un hal fără de hal, ciocniseră destul de multe halbe cu bere la „Roata Neunsă"; plus că Oscar Silver îi recomandase un avocat foarte bun de divorţuri şi-i sugerase să-l angajeze. Silver îl sfătuise şi să facă „un fel de consiliere" atunci

când Frank îi mărturisise că se mai întâmpla să ridice vocea la soția și fiica lui (evitând, totuși, să pomenească faptul că, odată, spărsese peretele bucătăriei cu pumnul).

Dar Frank nu se dusese nici la avocat, nici la terapie. În primul caz, încă mai credea că ar putea să cadă singur la o înțelegere cu Elaine. În al doilea, încă mai era convins că se poate controla, cu condiția ca oamenii din jurul lui (de pildă, Elaine; dar și Nana, fiica lui) să-și dea seama că le vrea binele.

– O am de când era foarte mică, zicea acum judecătorul Silver. Am găsit-o în spatele garajului. La scurtă vreme după ce s-a stins Olivia, soția mea. Știu că sună ridicol, dar mie mi s-a părut... un fel de mesaj.

Mângâie ușurel pisica între urechi cu degetul arătător. Cu toate că mâța continua să toarcă, nu și-a ridicat capul spre degetul lui și nici nu a reacționat în vreun alt fel. Ochii însângerați ai bietului animăluț priveau fix către ierburile verzi.

– Poate că așa a și fost, șopti Frank.

– Nepotul meu a botezat-o Cacao, spuse judecătorul clătinând nefericit din cap. A fost un Mercedes afurisit, dracu' să-l ia. L-am văzut. Tocmai ieșeam din casă după ziar. Cred că mergea cu o sută la oră. Într-un cartier rezidențial! Spune-mi tu, de ce să faci așa ceva?

– De tâmpit. Ce culoare avea Mercedesul?

Se gândea la ce-i spusese Nana în urmă cu câteva luni. Un tip de pe traseul pe care împărțea ea ziarele – și tipul ăsta locuia într-una dintre vilele frumoase de pe culmea Colinei cu Măceșe și avea o mașină „bengoasă". Parcă un Mercedes verde. Și uite ce-i spunea judecătorul Silver:

– Verde. Era un Mercedes verde.

Un soi de râgâit morbid întrerupse torsul pisicii. Acum pieptul i se zbătea mult mai tare ca să respire. Însemna că o durea foarte tare.

Frank puse mâna pe umărul lui Silver și i-l strânse ușor.

– Ar fi cazul să încep.

Judecătorul își drese glasul, dar probabil că nu se simțea în stare să vorbească. Așa că se mulțumi să dea din cap.

Frank trase fermoarul de la săculeţul din piele în care ţinea seringa şi cele două fiole.

– Prima injecţie o s-o relaxeze, spuse el, introducând acul în fiolă şi umplând seringa. A doua o s-o adoarmă.

9

Odată ca niciodată, cu mult înainte de întâmplările relatate aici, cele trei provincii învecinate (McDowell, Bridger şi Dooling) înaintaseră o petiţie prin care cereau ca fosta Casă de Corecţie Ash Mountain să fie transformată într-un penitenciar pentru femei, de care regiunea lor avea mare nevoie. Statul a plătit pentru teren şi clădiri, iar instituţia a primit numele provinciei – Dooling – care a oferit cea mai mare sumă pentru reamenajări. Închisoarea a început să funcţioneze în 1969, cu personal alcătuit din locuitori ai celor trei provincii, rămaşi fără slujbe în urma disponibilizărilor din regiune. La vremea respectivă, penitenciarul a fost considerat „un edificiu modern" şi „un etalon pentru reeducarea şi reintegrarea socială a deţinutelor". Semăna mai degrabă cu un liceu din suburbii decât cu o închisoare – cu condiţia să nu bagi de seamă colacii de sârmă ghimpată de pe toată lungimea gardului din jur.

Acum, după o jumătate de secol, tot cu un liceu semăna, însă cu unul care trecuse printr-o perioadă grea şi se confruntase cu multe reduceri de buget. Clădirile erau dărăpănate. Zugrăveala (pe bază de plumb, după cum se zvonea) începuse să se descojească. Instalaţiile sanitare aveau scurgeri. Centrala termică era foarte veche – în toiul iernii, doar în aripa administrativă temperatura reuşea să ajungă la optsprezece grade. Iar vara clădirile cu deţinute deveneau un cuptor. Lumina era foarte slabă – instalaţia electrică fiind la un pas de un adevărat dezastru. Aparatura de monitorizare a deţinutelor (esenţială într-o asemenea instituţie) se defecta cel puţin o dată pe lună.

Însă erau acolo o curte foarte mare cu o pistă de alergări, o sală de sport cu un teren de baschet, o masă de shuffleboard[1]; precum și o secțiune dintr-un teren de softball și o grădină de legume chiar lângă aripa administrativă. Chiar acolo, printre rândurile de mazăre și porumb, stătea acum directoarea Janice Coates. Poșeta bej se afla pe jos, la picioarele ei. Fuma un Pall Mall fără filtru și se uita la Clint Norcross, care se apropia de ea.

Doctorul scoase mâna pe geamul mașinii și își arătă legitimația (gest inutil, căci îl cunoștea toată lumea, însă așa cerea regulamentul), iar poarta principală se deschise, huruind răgușit pe șină. Intră până în fața punctului de pază. După ce ofițerul de serviciu – în dimineața aceasta era Millie Olson – văzu lumina verde de pe panou, care confirma închiderea porții exterioare, apăsă un buton și o deschise pe cea interioară. Clinton merse încet cu Priusul său pe lângă gardul de la parcarea angajaților, de asemenea prevăzută cu o poartă securizată, pe care se putea citi un avertisment: ÎNCUIAȚI-VĂ MAȘINA!

Două minute mai târziu, Norcross era lângă doamna director, cu fața spre soarele dimineții și sprijinindu-se cu un umăr de zidul din cărămidă. Ce a urmat semăna foarte mult cu schimbul de replici din ceremonialul bisericilor fundamentaliste.

– Bună dimineața, domnule doctor Norcross!

– Bună dimineața, doamnă directoare Coates!

– Sunteți pregătit pentru o nouă zi în minunata lume a reabilitării?

– Întrebarea este dacă minunata lume a reabilitării este pregătită pentru mine? Normal că sunt pregătit. Tu ești, Janice?

Femeia ridică ușor din umeri și suflă fumul.

– Ca întotdeauna.

Doctorul făcu un semn din cap spre țigara ei.

– Credeam că te-ai lăsat.

– Chiar m-am lăsat. Îmi place atât de mult să mă las, că o fac o dată pe săptămână. Câteodată chiar de două ori.

---

[1] Joc de masă, care seamănă cu curlingul (n. tr.).

– Totul e în regulă?

– Acum, da. Azi-noapte una dintre deținute a făcut o criză.

– Nu-mi spune. Vreau să ghicesc. Angel Fitzroy.

– Nu. Kitty McDavid.

Clint ridică din sprâncene.

– Uite, la asta nu m-aș fi așteptat. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Colega ei de celulă, Claudia Stephenson, cea pe care celelalte deținute o numesc...

– Trup-Trăsnet-Claudia, zise Clint. Superbe implanturi, are cu ce să se mândrească. A început Claudia vreun scandal?

Deși nu avea nimic cu Claudia, Clint spera ca ea să fi fost de vină. Doctorii sunt și ei oameni, așa că au pacienți preferați, iar Kitty McDavid era una dintre pacientele preferate ale lui Clint. Kitty fusese într-o formă foarte proastă când ajunsese în penitenciar – comportament autodistructiv, schimbări bruște de dispoziție, o formă severă de anxietate. Au făcut progrese mari de atunci. Antidepresivele au jucat un rol extrem de important. De asemenea, după cum îi plăcea lui Clint să-și închipuie, și ședințele de terapie au fost de un oarecare folos. Aidoma lui, Kitty crescuse tot prin orfelinate și prin casele mai multor asistente maternale din zona Munților Apalași. La una dintre primele lor întâlniri, ea îl întrebase cu tristețe dacă mintea lui de mare șțab, cu vilă în suburbii, poate să priceapă cum este să nu ai nici casă și nici familie.

Clint nu ezitase nicio clipă:

– Nu știu cum te-ai simțit tu, Kitty, dar eu m-am simțit ca un animal. Un animal care vânează și este vânat în permanență.

Ea făcuse ochii mari.

– Tu...

– Da, eu, răspunsese Clint.

Adică: „*Și* eu".

În ultimul timp, Kitty se afla mai mereu pe lista deținutelor evidențiate pentru bună purtare și (lucru mai important) făcuse o înțelegere cu procuratura ca să depună mărturie la procesul fraților Griner – arestați pentru posesie de droguri chiar în iarna aceea de însăși Lila Norcross, șeriful din Dooling. Dacă Lowell

și Maynard Griner erau condamnați, Kitty putea să fie eliberată condiționat. Și dacă avea norocul ăsta, probabil că se va descurca de minune în libertate – așa credea Clint. Pentru că tânăra reușise să înțeleagă faptul că numai de ea depindea să-și găsească locul în lume și că, pentru a reuși, avea nevoie în continuare de sprijin – atât medical, cât și din partea societății. Doctorul considera că femeia era suficient de puternică acum ca să ceară acest sprijin, să se lupte ca să îl obțină.

Janice Coates era mai puțin optimistă. Era de părere că nu trebuie să-ți faci speranțe prea mari în privința deținutelor. Poate că acesta era motivul pentru care ajunsese să fie directoarea penitenciarului, iar Clint nu era decât psihiatrul din acest așezământ dezolant.

– Stephenson zice că a trezit-o McDavid, spuse Janice. La început vorbea în somn, după aia a început să țipe, după aia a început să urle. Zicea ceva despre un Înger Negru care urmează să vină. Sau o Regină Neagră. Cam așa ceva. Scrie în procesul-verbal. Pasămite ar fi avut *pânze de păianjen în păr* și ar fi semănat *moarte din vârful degetelor*. Ca într-un serial horror, nu ți se pare?

Și directoarea chicoti înfundat, dar deloc amuzată.

– Cazul ăsta ți-ar face ziua frumoasă, Clint. Sunt convinsă.

– Ai dreptate, seamănă cu un personaj de film, zise doctorul. Poate din unul pe care l-a văzut când era mică.

Coates își dădu ochii peste cap.

– Vezi? Ca să-l citez pe Ronnie Reagan[1], „Iar începi".

– Ce încep? Adică tu nu crezi în traumele din copilărie?

– Cred într-o închisoare curată și liniștită. În asta cred eu. Au dus-o pe McDavid în Aripa A. Cantonul Sonatelor.

– Incorect, doamnă directoare. Termenul preferat este Centrala Țicnitelor. Au imobilizat-o în scaunul ăla oribil?

Deși uneori se dovedea util, Clint detesta scaunul cu legături pentru imobilizarea deținutelor violente. Scaunul ăsta semăna cu unul de mașină, transformat însă într-un instrument de tortură.

---

[1] Ronald Reagan – „There you go again", replică celebră din ultima dezbatere electorală cu Jimmy Carter, în 1980 (n. tr.).

– N-a fost nevoie. I-au dat o pastilă galbenă și s-a potolit imediat. Nu știu ce calmant era și nici nu-mi prea pasă. Dar, dacă tu vrei să afli, să știi că scrie tot în procesul-verbal.

În Penitenciarul Dooling existau trei niveluri de medicație: roșu – cu pastile prescrise doar de personalul medical; galben – cu pastile distribuite de gardiene; și verde – cu pastile ce puteau fi ținute în celule de acele deținute care nu se aflau în Aripa C ori pe lista celor cu comportament agresiv.

– În regulă, spuse Clint.

– Deocamdată, fetița ta doarme cuminte...

– Nu-i fetița *mea*...

– Și cu asta am încheiat informarea de dimineață.

Janice căscă, își stinse țigara de zid și o ascunse sub lada pe care ședea, de parcă așa și-ar fi putut șterge recidiva.

– Din cauza mea nu te-ai culcat, Janice?

– Nu. Am mâncat aseară o porcărie mexicană. Și toată noaptea am făcut drumuri la budă. Să știi că-i adevărat ce se spune: chestiile care ies din tine seamănă suspect de mult cu alea pe care le-ai înghițit.

– Aoleu! Prea multe informații, doamnă directoare.

– Ești doctor, așa că rabdă. Te duci s-o vezi pe McDavid?

– Bineînțeles.

– Vrei să știi ce cred eu? Bine, asta-i teoria mea: când era mică, dar mică de tot, a fost molestată de o cucoană care-și zicea Regina Neagră. Tu ce părere ai?

– Este posibil, spuse Clint, fără să muște momeala.

– *Este posibil*, repetă ea, clătinând din cap. De ce te încăpățânezi să le investighezi copilăria, Clint, când nici n-au trecut dincolo de ea? Pentru că, în esență, exact din cauza asta sunt ele aici: comportament infantil de gradul întâi.

Vorbele directoarei l-au făcut pe Clint să se gândească la Jeanette Sorley, care pusese capăt multor ani de violență domestică înjunghiindu-și soțul cu o șurubelniță și privind cum i se scurge tot sângele din trup. Dacă nu ar fi făcut asta atunci când a făcut-o, cu siguranță că ar fi omorât-o Damian Sorley pe ea la un moment dat. Clint nu avea nicio îndoială în privința asta. Și nu-i

considera gestul drept un comportament infantil, ci un act de autoconservare. Însă, dacă i-ar fi mărturisit părerea lui doamnei directoare Coates, aceasta ar fi refuzat să-l asculte: din punctul ăsta de vedere, Janice era de modă veche. Mai bine să se abțină și să termine mai repede ritualul lor matinal.

– Și iată, doamnă directoare Coates, că începem o altă zi în penitenciarul de femei de pe malul Canalului Royal.

Ea își luă geanta, se ridică și își scutură turul pantalonilor de uniformă.

– N-avem canale pe aici, dar avem Drumul Ghiulelei mai încolo. Așa că da, ai dreptate. Haide să ne apucăm de treabă!

Intrară împreună în clădire, prinzându-și ecusoanele la piept. Era prima zi a epidemiei de somn.

10

Magda Dubcek, mama acelui superb exemplar masculin, cunoscut în oraș drept Anton, „băiatul care-ți face piscina beton" (cu propria-i firmă înscrisă la Registrul Comerțului, drept care, vă rugăm contactați „Anton SRL")... deci mama acelui superb exemplar masculin care curăța piscine intră cu pași mărunței în livingul duplexului pe care îl împărțea cu fiul ei. Într-o mână avea bastonul, iar în cealaltă un pahar cu tonicul ei de dimineață. Se trânti în fotoliul preferat, trase un vânt, scoase un oftat, după care aprinse televizorul.

În mod normal, la ora asta ar fi urmărit a doua parte a programului de știri mondene, transmis de postul din Wheeling, numai că astăzi a ales emisiunea de știri NewsAmerica. O interesa știrea de ultimă oră prezentată acolo, plus că o cunoștea pe corespondenta care relata evenimentul. Corespondenta cu pricina era Michaela Coates, care acum își zicea Michaela Morgan, dar care avea să fie mereu Mititica Mickey pentru Magda, care îi fusese bonă în urmă cu mulți, foarte mulți ani. Pe vremea aceea, Jan Coates era doar gardiană la pușcăria pentru femei din capătul

sudic al orașului – mamă singură care încerca să se descurce cum putea ea mai bine. Acum ajunsese directoare, șefă peste toată șandramaua aia; iar fiica ei, Mickey, era corespondentă de presă, cunoscută în toată țara, făcea doar muncă de teren și era renumită pentru întrebările ei incomode și fustele scurte. Da, femeile din familia Coates chiar reușiseră în viață. Magda era mândră de ele și, cu toate că Mickey n-o suna și nu-i scria niciodată, iar Janice nu trecea deloc pe la ea să mai schimbe o vorbă, încerca să nu se supere – în fond, amândouă aveau slujbe care le solicitau foarte mult. Magda nici nu-și putea imagina presiunea sub care probabil că lucrau cele două.

Prezentatorul din această dimineață era George Alderson. Avea păr rar, ochelari și umeri căzuți, așa că nu semăna câtuși de puțin cu frumoșii care stăteau dimineața la pupitrul știrilor. Ba din contră: arăta ca un angajat la pompe funebre. Plus că avea o voce proastă pentru televiziune. Cumva măcănită, ca de rățoi. În fine, Magda bănuia că există un motiv temeinic pentru care NewsAmerica se afla pe locul trei în topul emisiunilor de știri, după cele de la FOX și CNN. Aștepta cu înfrigurare momentul când Michaela va fi angajată de unul dintre cele două posturi fruntașe. Atunci nu va mai fi nevoită să-l suporte pe Alderson.

– Continuăm să urmărim desfășurarea evenimentelor care au pornit din Australia, spunea Alderson.

Chipul lui se scremea să combine scepticismul cu îngrijorarea, dar rezultatul era o expresie de om constipat.

„Ar trebui să te lași de meserie și să te duci să chelești în liniște acăsică la tine", îi zise Magda în gând, închinând în cinstea lui primul ei pahar cu rom și cola pe ziua respectivă. „Dă-te pe scăfârlie cu ceară, George, și dispari din calea Michaelei mele!"

– Autoritățile medicale din Oahu, Hawaii, anunță extinderea maladiei pe care unii au numit-o Boala Asiatică a Leșinului, iar alții Gripa Australiană a Leșinului. Nimeni nu pare să știe cu exactitate unde se află focarul acesteia, dar deocamdată nu a făcut victime decât în rândul femeilor. Suntem informați că au apărut cazuri și pe teritoriul nostru, mai întâi în California, apoi în

Colorado și acum în Carolina de Nord și cea de Sud. Michaela Morgan vă spune mai multe despre acest subiect.

– Mickey! strigă Magda, ridicând iar paharul spre televizor (și vărsând câțiva stropi din băutură pe mâneca jachetei).

În dimineața aceasta, accentul cehesc al Magdei era abia sesizabil, dar până la cinci după-amiază, când va veni Anton acasă, avea să vorbească de parcă tocmai atunci ar fi coborât de pe vapor și nu ar fi trăit în regiune aproape patruzeci de ani.

– Mititica Mickey Coates! Te fugăream prin tot livingul maică-tii și râdeam amândouă până ne durea burta! Ți-am schimbat scutecele răhățite, pușlama mică, și uită-te acum unde ai ajuns!

Într-o bluză fără mâneci și una dintre fustele scurte care îi defineau aparițiile televizate, Michaela Morgan, născută Coates, stătea în fața unui complex de clădiri zugrăvite în roșu. Magda își zise că fustele alea scurte îi erau de mare folos lui Mickey în meseria aleasă. Chiar și politicienii ăia mari și tari erau hipnotizați de coapsele ei și, într-o astfel de stare, le mai scăpa câte un adevăr din gurile lor mincinoase. Dar nu întotdeauna – nu vă faceți speranțe –, ci doar câteodată. În privința nasului cel nou al Michaelei, Magda avea sentimente contradictorii. Îi era dor de năsucul ăla cârn și obraznic pe care fata îl avusese în copilărie; unde mai pui și că nici nu prea mai semăna cu Mickey a ei cu nasul ăsta subțire. Pe de altă parte, arăta de-a dreptul fabulos. Nu-ți puteai lua ochii de la ea.

– Mă aflu în Georgetown, la Azilul „Mâini Iubitoare", unde de dimineață au fost observate primele cazuri ale bolii numite de unii Gripa Australiană a Leșinului. Aici sunt internați aproximativ o sută de pacienți, în majoritate vârstnici. Dintre aceștia, mai mult de o jumătate sunt femei. Conducerea instituției nici nu confirmă, dar nici nu infirmă apariția epidemiei. Însă, acum câteva minute, am reușit să discut cu un infirmier, iar ce a avut el de spus – chiar dacă extrem de succint – m-a tulburat foarte tare. A acceptat să stea de vorbă cu mine sub protecția anonimatului. Iată ce mi-a declarat...

Înregistrarea era, într-adevăr, foarte scurtă. În ea apărea Michaela, vorbind cu un bărbat în uniformă albă, de spital, care

avea chipul blurat și vocea modificată electronic, drept care suna ca a unui extraterestru sinistru dintr-un film science fiction.

– Ce se petrece înăuntru? îl întrebă Michaela. Ne puteți spune?

– Majoritatea femeilor dorm și nu putem să le trezim, răspunse infirmierul cu vocea de extraterestru sinistru. La fel cum s-a întâmplat și în Hawaii.

– Și bărbații...?

– Bărbații n-au nicio treabă. S-au sculat bine mersi și acum sunt la micul dejun.

– În Hawaii s-au raportat anumite... *excrescențe* pe fețele femeilor care dorm. Ați văzut așa ceva?

– Nu... nu cred că trebuie să vorbesc despre asta.

– Vă rog, fâlfâi Michaela din pleoape. Oamenii sunt îngrijorați.

– Bravo, fetițo! croncăni Magda, salutând televizorul cu mâna în care ținea paharul și vărsând iar din băutură pe jachetă. Fii sexy! Dacă vor să te dea huța, poți să scoți orice de la ei!

– Nu sunt tumori, atât vă pot spune, zise vocea de extraterestru. Seamănă mai degrabă cu niște bucăți de bumbac lipite de piele. Trebuie să plec acum.

– O ultimă întrebare...

– Trebuie să plec. Dar... crește. Chestia aia care seamănă cu bumbacul. Și este... cam scârboasă.

Se reluă transmisiunea în direct.

– Dacă așa stau lucrurile... putem spune că am primit informații absolut tulburătoare de la o persoană din interior. Înapoi la tine, George.

Oricât de tare se bucura Magda că a avut șansa s-o vadă pe Mickey, spera ca știrea să nu se confirme. Probabil era o altă gogoriță, așa cum fuseseră virusul informatic Y2K, sau boala aia, SARS[1]. Totuși, gândul că era ceva care le adormea doar pe femei... și nu doar atât... ci le creștea o porcărie pe față... da, gândul ăsta era tulburător – exact cum zicea Mickey. O să îi fie mai bine când

[1] SARS – Sindrom Acut Respirator Sever – pneumonie atipică, din 2002–2003, în urma căreia au murit aproape 1 000 de oameni, mai ales în Asia (n. tr.).

va ajunge Anton acasă. Se simțea cam singură, doar în compania televizorului – nu că s-ar fi plâns vreodată de asta. Cu niciun chip Magda nu voia să-i dea bătăi de cap băiețelului ei care muncea din greu, nu, cu niciun chip nu va face asta. E drept că ea îi împrumutase banii ca să-și înceapă afacerea, dar succesul era numai și numai al lui.

Însă deocamdată poate i-ar face bine încă un păhărel, unul mititel de tot. Și după aia, un pui de somn.

III

1

După ce i-a pus cătușele, Lila a înfășurat-o pe femeie în pătura izotermică pe care o avea în permanență în portbagajul mașinii de patrulare. Apoi a băgat-o pe bancheta din spate. În tot acest timp, i-a înșirat drepturile. Necunoscuta nu mai vorbea, din zâmbetul ei larg și strălucitor nu mai rămăsese decât un surâs stins și ambiguu; și nu se împotrivise deloc atunci când Lila o apucase strâns de braț. În mai puțin de cinci minute, suspecta a fost imobilizată și arestată, cu respectarea tuturor normelor legale. Praful stârnit de roțile mașinii de poliție nici nu apucase să se așeze când Lila s-a urcat la volan.

– Obsedaților de molii li se spune *moliaci*. De la „maniaci".

Lila tocmai întorcea mașina ca să iasă pe drumul spre oraș, când prizoniera ei îi oferi această informație. O privi pe necunoscută în ochi prin oglinda retrovizoare. Avea vocea blândă, însă nu deosebit de feminină. Tonul ei era schimbător. Lila nu își putea da seama dacă femeia vorbea cu ea sau dacă vorbea de una singură.

„Droguri", își spuse Lila. „Mai mult ca sigur «praful îngerilor»[1]. Sau ketamină."

– Mi-ai zis pe nume, spuse Lila. De unde știi cum mă cheamă?

---

[1] PCP – fenciclidină, unul dintre cele mai periculoase droguri, apărut la sfârșitul anilor cincizeci (n. tr.).

Erau doar trei posibilități: de la școala lui Jared (greu de crezut), din presă, sau poate că o arestase o dată în ultimii paisprezece ani și o uitase. A treia variantă părea câștigătoare.

– Pe mine mă știe toată lumea, spuse Evie. Sunt un fel de Divă.

Își scărpină bărbia în zornăitul cătușelor.

– Un fel de. Eu și cu mine și persoana mea. Tată, Fiu și Sfânta Eva. Eva, prima femeie din lume. Eva Perón, cea mai cunoscută femeie din Argentina. Eva de la „evadare": ce facem noi atunci când dormim. Corect? Înțelegi? Eva – *eva*dare.

Habar nu au civilii câte aiureli trebuie să asculți dacă ești polițist. Lumea îi cinstește pe oamenii legii pentru curajul de care dau dovadă, însă nimeni nu-ți recunoaște tăria de caracter de care ai zilnic nevoie ca să poți suporta toate aberațiile astea. Deși curajul este o trăsătură remarcabilă a polițistului, Lila era de părere că o calitate la fel de importantă o reprezenta și rezistența înnăscută în fața torentelor de baliverne ale infractorilor.

Tocmai acesta era motivul pentru care îi fusese atât de greu să găsească pe cineva care să ocupe postul de ajutor de șerif cu normă întreagă. Și tot din cauza asta respinsese cererea tipului de la protecția animalelor, Frank Geary, și a angajat în locul lui un tânăr veterinar, pe nume Dan Treat, în pofida lipsei lui de experiență în domeniu. Oricât de inteligent și bun de gură era Geary, acesta dăduse mult prea multe amenzi și bătăi de cap membrilor comunității lor. Cu alte cuvinte, nu era genul de om care să închidă ochii în fața unor infracțiuni minore.

Acum, să nu vă închipuiți că echipa ei era un fel de comando de luptă împotriva criminalității. Ei și ce? Mare scofală! Bine ați venit în lumea reală! Aici încerci să te înconjori de cei mai buni oameni pe care îi poți găsi, după care te străduiești să-i ajuți să se descurce. De pildă, Roger Elway și Terry Coombs. Probabil că Roger încasase mai multe lovituri decât putea să ducă pe vremea când juca pe postul de atacant în echipa de fotbal a liceului din Dooling, sub îndrumarea antrenorului Wittstock. Terry părea mai isteț, dar se descuraja repede și se bosumfla dacă lucrurile nu mergeau așa cum își dorea el. Plus că mergea destul de des la tot

felul de chefuri și avea obiceiul să bea prea mult. Pe de altă parte, amândoi aveau firi destul de calme, ceea ce însemna că Lila putea să aibă încredere că nu vor sări calul. De cele mai multe ori.

Lila nutrea credința nemărturisită că aducerea pe lume și creșterea copiilor reprezentau cel mai bun antrenament pentru meseria de polițist. (Mai cu seamă lui Clint se ferea ea să-i mărturisească această convingere, pentru că soțul ei s-ar fi apucat imediat s-o psihanalizeze; îl și vedea ridicându-și triumfător ochii, strâmbând din buze în felul ăla al lui agasant și murmurând: „Ce interesant!" sau „Foarte posibil"; după care i-ar fi împuiat capul cu chestii din alea de-ale lui.) Din punctul ei de vedere, mamele erau cele mai calificate persoane pentru acest domeniu de activitate, deoarece copiii mici – aidoma infractorilor – erau adesea belicoși și răi.

Dacă reușeai să faci față acelor ani de început din viața copiilor tăi fără să-ți pierzi cumpătul (sau mințile), atunci ai putea să te ocupi și de infracțiunile celor mari. Secretul era să nu reacționezi impulsiv, să-ți păstrezi maturitatea în gândire. Dar oare Lila se gândea acum la femeia despuiată și plină de sânge, care fusese cumva implicată în morțile violente ale celor doi bărbați? Sau se gândea la altcineva, cineva mai apropiat de ea, mult mai apropiat: omul care își punea noaptea capul pe pernă lângă ea? (Când cronometrul a ajuns la 00:00, a sunat sirena în sala de sport. Scor final al întrecerii dintre echipele de fete: Clubul Sportiv al Liceului Bridger 42 – Clubul Sportiv al Liceului Fayette 34.) Cum ar zice Clint: „Mda, interesant! Vrei să dezvolți ideea?"

– Atât de multe lucruri bune sunt acum la reduceri, bătea câmpii Evie. Mașini de spălat cu uscător. Grătare. Bebeluși care mănâncă plastic și-l scot pe partea cealaltă. O nebunie de reduceri.

– Înțeleg, spuse Lila, de parcă ar fi fost ceva de înțeles. Cum te cheamă?

– Evie.

Lila se întoarse spre ea.

– Și numele de familie? Care este?

Pometii necunoscutei erau drepți și puternici. Ochii căprui îi străluceau. Tenul ei avea coloritul mediteraneean – cum îi

plăcea Lilei să spună. Iar părul ăla negru, of-of-of! O pată de sânge i se uscase pe frunte.

– Am nevoie de așa ceva? o întrebă Evie.

Și cu asta, basta. Din punctul de vedere al Lilei, moțiunea fusese adoptată: noua ei cunoștință era drogată în mod definitiv și catastrofal.

Se uită din nou în față, apăsă pedala de accelerație și luă receptorul aparatului de emisie-recepție.

– Baza, aici Patrula Unu. Am reținut o femeie. Mergea spre nord, pe Dealul Ghiulelei, dinspre zona cherestegiei. E plină de sânge, așa că avem nevoie de trusă ca să prelevăm mostre. Îi trebuie și un costum steril de protecție, că-i în pielea goală. Și cheamă o ambulanță. A luat ceva.

– Recepționat, spuse Linny. Terry zice că-i un adevărat dezastru la rulota aia.

– Recepționat, râse veselă Evie. Un adevărat dezastru. Mai aduceți și niște prosoape. Da' nu din alea bune. Ha, ha, ha! Recepționat.

– Patrula Unu, terminat.

Lila puse receptorul la locul lui. Se uită la Evie în oglinda retrovizoare.

– Trebuie să stai cuminte, doamnă. Te-am arestat pentru că ești suspectă de crimă. Este o chestie extrem de serioasă.

Se apropiau de oraș. Lila opri la semnul din intersecția dintre Drumul Ghiulelei și West Lavin. West Lavin ducea la penitenciarul de femei. Pe cealaltă parte a șoselei se vedea un semn care-i avertiza pe șoferi să nu ia autostopiști în mașină.

– Ești rănită, doamnă?

– Încă nu, spuse Evie. Dar, ce naiba! Am reușit o triplă-dublă[1]. Zic că m-am descurcat destul de bine.

În mintea Lilei se aprinse un beculeț. Dar se stinse repede.

---

[1] Termen din baschet, care indică minim 10 reușite într-un meci la următoarele categorii statistice: puncte, pase decisive, recuperări, intercepții și blocaje (n. tr.).

Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Evie închisese ochii și se așezase mai comod pe banchetă. Oare începuse să înțeleagă ce i se întâmplă? Sau îi era rău?

– Doamnă? Îți vine să vomiți?

– Bine ai face să-ți săruți bărbatul înainte de culcare. Bine ai face să-ți iei adio de la el cât încă mai poți.

– Bineînțe... începu Lila.

Dar, chiar în clipa aceea, necunoscuta se repezi înainte, izbindu-și capul de grilajul despărțitor. Lila se feri instinctiv atunci când lovitura zgudui panoul.

– Încetează! strigă ea.

Imediat Evie se dădu încă o dată cu capul de grilaj. Lila îi surprinse zâmbetul larg, stropii de sânge proaspăt de pe dinți. Evie se lovi a treia oară.

Lila era deja cu mâna pe portieră, pregătită să coboare din mașină, să se ducă la necunoscută, să-și folosească pistolul cu electroșocuri și s-o potolească. Însă a treia lovitură a fost și ultima. Prăbușită pe banchetă, Evie gâfâia plină de veselie, întocmai ca un alergător de cursă lungă ajuns la linia de finiș. Era plină de sânge la nas și gură; și pe frunte avea o zgârietură adâncă.

– Triplă-dublă! Bravo! strigă Evie. Triplă-dublă! Ce zi! Ce zi!

Lila luă receptorul și o anunță pe Linny că s-au schimbat planurile. Avocatul din oficiu trebuie anunțat și chemat să le aștepte la sediu. La fel și domnul judecător Silver, dacă reușea cineva să-l convingă să-și miște fundul de acasă și să le facă serviciul ăsta.

2

Ascuns pe jumătate într-o tufă de caprifoi, un vulpoi se uita la Essie care-și scotea lucrurile din cărucior.

Normal că nu știa că o cheamă Essie. De fapt, nu-i zicea pe niciun nume. Pentru el, femeia aceea nu era decât un alt om. Însă vulpoiul o urmărea de multă vreme – și noaptea, și ziua – și îi știa bine bojdeuca încropită din folie de plastic și foaie de cort.

Vizuina femeii. Vulpoiul mai știa și că cele patru bucăți de sticlă verde, pe care femeia le aranja în semicerc în jurul ei și li se adresa cu „Fetele mele", aveau o mare însemnătate pentru ea. Odată, când Essie era plecată, vulpoiul se apropiase și le adulmecase – în regulă, nu erau ființe vii – și cotrobăise prin lucrurile ei, niște gunoaie, cu excepția câtorva conserve cu urme de supă, pe care le linsese până le făcuse curate-lună.

Nu credea că femeia ar reprezenta vreo amenințare, numai că era un vulpoi bătrân și, dacă ești vulpoi, nu ajungi să trăiești atâta dovedind prea multă încredere. Ajungi vulpoi bătrân doar dacă ești prudent și oportunist, dacă te împerechezi cât mai des, dar ai grijă să eviți complicațiile sentimentale, dacă nu traversezi niciodată drumurile pe timpul zilei și dacă îți sapi vizuina adânc, în pământul bogat.

Însă, în această dimineață, prudența lui nu părea necesară. Purtarea lui Essie nu era cu nimic ieșită din comun. După ce a scos din cărucior sacii și diferite obiecte misterioase, a anunțat fragmentele de sticlă că „mami vrea să tragă un pui de somn". „Așa că să fiți cuminți, fetelor, și nu vă țineți de prostii", le-a mai zis Essie. Apoi a intrat în bojdeuca aia prăpădită și s-a întins pe un soi de saltea improvizată dintr-un maldăr de folii cu bule (din acelea folosite la mutatul lucrurilor fragile). Acoperișul din foaie de cort îi adăpostea trupul, dar capul îi ieșea la lumină.

Essie adormi, iar vulpoiul, fără să scoată niciun sunet, își dezveli colții la bustul manechinului pe care femeia îl așezase în frunzele de lângă bojdeucă. Însă manechinul nu reacționă în niciun fel. Probabil că era neînsuflețit, la fel ca bucățile de sticlă verde. Așa că vulpoiul se apucă să-și lingă una dintre labe.

Foarte curând, respirația femeii căpătă ritmul calm al somnului adânc: inspirații profunde, fiecare urmată de câte o expirație superficială și șuierătoare. Vulpoiul se ridică încet din tufa de caprifoi, se întinse și făcu vreo doi, trei pași spre bojdeucă, dorind să se convingă de intențiile manechinului. Sau de lipsa lor. Își arătă și mai mult colții. Manechinul nu se mișcă. Da, cu siguranță că era mort.

Vulpoiul mai făcu niște pași mărunței spre bojdeucă. Și se opri. Deasupra capului femeii începuse să apară un fel de nimb

albicios și vibrant: fire albe, ca acelea țesute de păianjeni, se înălțau din obrajii ei, se desfășurau alene și se depuneau pe pielea ei. Din firele astea se depănau altele și altele, care se întindeau pe fața ei, creând o mască. Iar masca asta urma să se transforme curând într-o cagulă, ce-i va acoperi tot capul. Multe molii începuseră să zboare în cercuri în întunericul din bojdeucă.

Adulmecând în jur, vulpoiul se retrase câțiva pași. Nu-i plăcea deloc chestia aia albă. Era foarte sigur că albeața aia avea viață și că era o cu totul altă creatură decât cele cu care era el obișnuit. Chiar și de la distanța asta, mirosul chestiei albe era foarte puternic: un amestec extrem de neplăcut de miasme – sânge și materie organică, inteligență și foame, și încă ceva ce te ducea cu gândul la cea mai adâncă dintre vizuini, la vizuina tuturor vizuinilor. Și cine dormea acolo? Precis că nu un vulpoi.

Acum nu mai adulmeca. Acum începuse să scâncească. Și se întoarse și porni grăbit către vest. Auzi zgomot de pași în spatele lui și o luă la goană.

3

După ce l-a ajutat pe Oscar Silver să o îngroape pe Cacao, pisica (înfășurată într-un halat jerpelit din frotir), Frank porni cu mașina spre casa de la numărul 51, pe Smith Lane, a cărei ipotecă el o plătea, dar unde acum, după ce se separase de Elaine, locuiau doar ea și fiica lor, în vârstă de doisprezece ani.

Elaine lucrase la asistența socială până în urmă cu două exerciții bugetare, dar acum era angajată doar cu jumătate de normă în organizația Goodwill și făcea voluntariat la două cantine pentru săraci și la clinica de planificare familială din Maylock. Avantajul era că nu mai trebuia să se zbată ca să facă rost de bani pentru bone care să aibă grijă de fată. După ce termina cursurile pe ziua respectivă, Nana se ducea și stătea cu maică-sa la Goodwill și nimeni nu se supăra. Dezavantajul era că vor pierde curând casa.

Asta îl necăjea mai mult pe Frank decât pe Elaine. De fapt, pe ea parcă n-o necăjea deloc. În ciuda tuturor protestelor ei, Frank o bănuia că se folosește de vânzarea casei ca să plece de tot din regiune, poate chiar să se mute definitiv în Pennsylvania, unde locuia sora ei. Iar dacă așa avea să se întâmple, atunci cele două weekenduri pe lună pe care le petrecea cu fiica lui aveau să se transforme în câte un weekend la fiecare două luni. Și asta în cel mai fericit caz.

Cu excepția zilelor în care își vizita copilul, Frank se străduia din toate puterile să evite locul acela. Ar fi preferat să o poată convinge pe Elaine să o aducă pe Nana acasă la el. Amintirile legate de fosta lui locuință – sentimentul de nedreptate și nereușită, gaura prost astupată din peretele bucătăriei – toate astea erau prea proaspete și prea dureroase. Frank avea senzația că întreaga lui viață nu fusese decât o mare farsă, iar cea mai frumoasă parte a ei o petrecuse pe Smith Lane, la numărul 51 – în casa aceea simplă și curată, cu o rățușcă pictată de fiica lui pe cutia poștală din față.

Însă acum era obligat să treacă pe acolo din cauza poveștii cu Mercedesul verde.

Luă curba și o văzu pe Nana desenând cu creta pe aleea din fața casei. În mod normal, ai fi asociat această activitate cu preocupările unui copil de o vârstă mult mai mică, însă fiica lui era foarte talentată la desen. În anul școlar trecut câștigase locul al doilea la un concurs de semne de carte, organizat de biblioteca locală. Nana crease atunci un semn de carte pe care se vedeau mai multe cărți, zburând ca niște păsări în stol pe deasupra norilor. Frank îl pusese în ramă și îl atârnase în birou. Îl privea tot timpul. Ce frumos era să-ți imaginezi cum zburau cărțile în mintea fetiței lui!

Acum, Nana ședea la soare cu picioarele încrucișate, cu fundul pe o cameră de mașină și cu bucățile de cretă colorată aranjate în evantai în jur. Pe lângă talentul ei la desen, sau poate datorită acestuia, Nana avea darul de a ști cum să se simtă bine în orice împrejurare. Era o copilă visătoare, cu mișcări domoale, semănând în privința asta mai mult cu Frank decât cu energica ei mamă, complet lipsită de simțul umorului și mereu foarte pragmatică.

Frank deschise portiera camionetei.

– Alo! Ochişori frumoşi! Vino încoace!

Copila se uită la el printre gene.

– Tati?

– Eu aşa ştiu, spuse el, făcând eforturi să zâmbească. Haide, vino încoace!

– Acum-acum?

Fata deja coborâse privirea la desenul ei.

– Da. Acum-acum, oftă adânc Frank.

Cât timp fusese acasă la judecător, nu simţise că-l apucă „starea aia", aşa cum o numea Elaine. Adică nu simţise că ar fi pe punctul de a-şi pierde cumpătul. În fond, nu şi-l pierdea decât foarte rar, chiar dacă ea era de o cu totul altă părere. Şi astăzi? La început se simţise foarte bine. Apoi, după ce făcuse vreo cinci paşi spre poarta lui Oscar Silver, parcă apăsase un trăgaci invizibil. Uneori se întâmpla pur şi simplu. Ca atunci când Elaine îi făcuse scandal pentru că se apucase să ţipe la şedinţa cu părinţii şi el găurise peretele ăla cu pumnul şi Nana fugise plângând la etaj, în camera ei, neavând cum să priceapă că se mai întâmplă să fii nevoit să dai cu pumnul într-un *obiect* tocmai ca să nu dai într-o *persoană*. Sau ca atunci, când cu cearta aia cu Fritz Meshaum, când îşi cam pierduse controlul – de acord, însă foarte puţin şi-l pierduse, plus că Meshaum o meritase cu vârf şi îndesat. Oricine ar face aşa ceva unui animal merita ce primise Fritz Meshaum.

Pisica aia ar fi putut să fie fetiţa mea, asta îşi spunea el pe când se îndrepta spre poarta judecătorului. Şi, dintr-odată, *buum!* De parcă timpul ar fi fost un şiret de pantof, care i s-ar fi desfăcut pe drumul înapoi la camionetă. Pentru că se pomenise în maşină, mergând către casa de pe Smith, dar fără să-şi aducă aminte că se urcase acolo. Îi transpirau mâinile pe volan şi îi ardeau obrajii şi se tot gândea că pisica aia ar fi putut să fie fetiţa lui. Numai că nu era chiar un gând. Ci, mai degrabă, o alertă luminoasă pe un ecran:

```
eroare      eroare      eroare
fetiţa mea  fetiţa mea  fetiţa mea
```

Cu grijă, Nana așeză bucata de cretă mov în locul liber dintre o cretă portocalie și una verde. Se ridică de pe cameră, își șterse bine turul șortului galben cu flori și, cu un aer visător, își frecă vârfurile degetelor murdare de cretă.

– Scumpo! spuse Frank, silindu-se din răsputeri să nu strige.

Pentru că, uite, fetița lui stătea chiar acolo, pe trotuarul din fața casei, unde ar putea s-o calce un cretin beat cu o mașină de fițe!

fetița mea fetița mea fetița mea

Nana făcu un pas, se opri, își mai studie câteva secunde degetele, evident nemulțumită de cum și le curățase.

– Nana!

Frank se răsucise și se aplecase spre portiera din dreapta. Lovi cu palma în scaun. Îl lovi cu putere.

– Treci imediat încoace!

Fata ridică repede capul și se uită speriată la el. Expresia de pe chipul ei era cea a cuiva trezit dintr-un somn adânc de un tunet puternic. Se apropie șovăitoare de mașină și, când ajunse la portiera deschisă, Frank o înhăță de tricou și o trase mai aproape.

– Hei! Îmi întinzi tricoul, protestă Nana.

– Dă-l naibii de tricou! zise Frank. Nu tricou' contează acum. Îți zic eu ce contează, așa că fă bine și fii atentă. Cine conduce Mercedesul ăla verde? În care casă stă?

– Ce? spuse Nana, apucându-l de încheietura mâinii de pe tricou. Despre ce vorbești? O să-mi rupi tricoul.

– N-ai auzit ce-am spus? Dă-l dracu' de tricou!

N-a vrut să vorbească așa și nu suporta când era obligat să vorbească așa, dar se bucură atunci când fata uită de tricou și ridică ochii la el. Bravo, acum reușise să-i capteze atenția. Nana clipi de câteva ori și trase aer în piept.

– Așa, vezi? Acum, că nu mai ești cu capu-n nori, haide să ne punem mințile la contribuție. Mi-ai povestit despre un individ cu un Mercedes verde de pe traseul pe care împarți tu ziare. Cum îl cheamă? În care casă stă?

– Iartă-mă, tati, nu-mi aduc aminte numele, șopti Nana, mușcându-și buza de jos. Da' știu că-i casa de lângă cea cu steagul ăla mare. Are un zid la stradă. E pe Colina cu Măceșe. Chiar în vârf.

– Bine.

Și Frank dădu drumul tricoului.

Însă Nana nu se mișcă.

– Nu mai ești supărat pe mine?

– Iubita mea, n-am fost supărat.

Dar fetița lui nu spuse nimic, așa că Frank continuă:

– Ai dreptate, am fost. Puțin. Dar nu pe tine.

Nana tot nu voia să se uite la el, ci își freca în continuare degetele alea afurisite. Frank o iubea nespus de mult, sigur că da. Nana era cea mai importantă persoană din viața lui. Numai că uneori îi venea cam greu să creadă că micuța era cu toate mințile la ea.

– Mulțumesc.

Parcă se mai răcorise la față și acum transpirația i se răcea pe piele.

– Mulțumesc, Ochișorii mei frumoși.

– Da, cu plăcere, spuse Nana.

Și făcu un pas mic în spate. Timpanul lui Frank urlă de durere la auzul scârțâitului stins făcut pe asfalt de talpa adidasului ei. Își îndreptă spatele și îi zise:

– Încă ceva. Fă-i lui tati pe plac și nu te mai juca pe trotuar. Măcar în dimineața asta, cât mă ocup eu de ce se petrece aici. E un tip care merge ca nebunu' cu mașina. Stai în casă și desenează pe hârtie, bine?

Nana își mușca în continuare buza de jos.

– Bine, tati.

– Nu ai să începi să plângi, nu-i așa?

– Nu, tati.

– Bravo! Ne vedem în weekendul viitor, bine?

Abia acum Frank își dădu seama că avea buzele incredibil de uscate. Se întrebă oare ce alte prostii mai făcuse și o voce interioară îi răspunse: „Păi, să vedem, ce altceva ai mai fi *putut* să faci? Poate ai fi putut... nu știu nici eu ce să zic... și s-ar putea să ți se pară o nebunie, Frank, dar cum ar fi fost dacă *n-ai fi făcut criza asta de tot căcatul?*"

Părea propria lui voce, însă foarte amuzată și relaxată – vocea unuia care stă tolănit pe șezlong, cu ochelarii de soare pe nas și soarbe dintr-un ceai cu gheață.

– Bine, răspunse mașinal fata.

Desenase un copac pe asfaltul din spatele ei. Coroana se întindea pe o parte a aleii, trunchiul noduros era perpendicular pe aceasta. Ramurile erau acoperite cu mușchi, iar baza era îmbrăcată cu flori. Rădăcinile ajungeau până la malul unui lac subteran.

– Îmi place ce-ai făcut aici, zâmbi Frank.

– Mulțumesc, tati, spuse Nana.

– Nu vreau să ți se întâmple ceva.

Parcă avea zâmbetul bătut în cuie pe buze.

Fetița lui se smiorcăi puțin și dădu mecanic din cap. Frank își putea da seama că Nana face eforturi să-și înghită lacrimile.

– Hei..., începu el.

Dar cuvintele pe care voia să le rostească se risipiră în vânt, de îndată ce interveni vocea aceea interioară care-i spunea că îi făcuse destul rău sărmanei copile. Că acum trebuie s-o lase în pace.

– Pa, tati!

Închise încet portiera. Se răsuci pe călcâie și traversă în fugă aleea, împrăștiind bucățile de cretă, călcând peste copac, întinzând verdele dincolo de conturul coroanei. Cu capul în piept. Cu umerii cuprinși de fiori.

„Ăștia sunt copiii", reflectă Frank. „Nu-și dau seama când faci ce trebuie ca să-i ferești de rele."

4

Pe biroul lui Clint se aflau trei rapoarte de la tura de noapte.

Primul era previzibil, dar îngrijorător: unul dintre gardienii care lucraseră în noaptea precedentă era de părere că Angel Fitzroy lua ceva care-i dădea o stare de agitație destul de mare. În momentul stingerii, Angel încercase să-l atragă într-o discuție despre semantică. Regula din penitenciarul Dooling era strictă:

tuturor gardienilor trebuia să li se spună „ofițer" – „domn" sau „doamnă", după caz. Era cu totul inacceptabilă folosirea sinonimelor de genul „paznic", sau „gardist", ca să nu mai vorbim despre apelative ca „bou" („vacă") sau „jigodie". Angel îl întrebase pe „domnul ofițer" Wettermore dacă avea ceva cunoștințe de limbă engleză. *Evident* că erau „paznici", a zis Angel. Sigur, puteau să fie și „ofițeri", nicio problemă. Dar nu aveau cum să *nu* fie paznici, pentru că sarcina lor era să păzească. Nu le păzeau ei pe deținute? Dacă zidești o casă nu se cheamă că ești zidar? Dacă faci fotografii nu se cheamă că ești fotograf?

I-am atras atenția deținutei că a depășit limitele unei discuții rațională și că ar trebui să se aștepte la consecințe dacă nu încetează imediat, scria Wettermore. *Deținuta s-a potolit și a intrat în celulă. Însă m-a întrebat „Cum puteți să pretindeți deținutelor să respecte regulile, când cuvintele care exprimă regulile astea nu au niciun sens?" Menționez că tonul deținutei era unul amenințător.*

Angel Fitzroy era una dintre puținele femei din închisoare pe care Clint o considera cu adevărat periculoasă. În urma interacțiunilor sale cu ea, ajunsese la concluzia că s-ar fi putut să fie o sociopată. Nici măcar un dram de empatie nu observase la ea, iar palmaresul ei din penitenciar era doldora de infracțiuni: consum de droguri, încăierări, comportament agresiv.

– Cum crezi că te-ai fi simțit dacă victima ta ar fi decedat în urma rănilor, Angel? o întrebase el în timpul unei ședințe de psihoterapie de grup.

– Vai! exclamase Angel, tolănită pe scaun și privind aiurea la pereții cabinetului lui Clint. Cre' că m-aș fi simțit cam nasol, așa zic.

După care plescăise din buze și-și fixase ochii pe reproducerea după Hockney.

– Iete la poza aia, gagicilor! Nu că ați vrea și voi să vă duceți acolo?

Deși condamnarea pentru ultraj era o pedeapsă destul de severă – un tip aflat la un popas dintr-o parcare îi spusese lui Angel ceva ce o deranjase și ea îi spărsese nasul cu o sticlă de ketchup –, existau indicii că femeia ieșise basma curată din povești mult mai urâte.

Odată venise la penitenciar un detectiv din Charleston, ca să-i ceară lui Clint ajutorul într-un caz care avea legătură cu Fitzroy. Voia informații despre moartea unui bărbat în casa căruia Angel locuise cu chirie. Asta se întâmplase cu vreo doi ani înainte ca ea să ajungă în penitenciarul Dooling. Angel fusese singura suspectă, dar nu se putuse dovedi nicio legătură a ei cu crima, cu excepția faptului că se afla în aceeași casă. Plus că nu se descoperise nici vreun mobil evident. Însă adevărul era (după cum prea bine știa și Clint) că Angel nu avusese niciodată prea mare nevoie de vreun motiv temeinic pentru care să comită o infracțiune. Chiar douăzeci de cenți mai puțin la restul primit pentru o cumpărătură oarecare ar fi scos-o din minți. Detectivul din Charleston descrisese destul de amuzat cadavrul proprietarului: „Parcă bătrânelul a căzut pe scară și și-a rupt gâtul. Numai că legistul a zis că cineva se ocupase de el chiar înainte de moarte. Cică avea testiculele... am uitat termenul pe care l-a folosit. Parcă «fracturate». Da' l-am rugat să vorbească pe înțelesul meu și atunci mi-a zis că «au fost făcute terci»".

Clint l-a anunțat că nu avea obiceiul să divulge detalii din dosarul pacientelor lui, dar i-a povestit mai târziu lui Angel despre vizita detectivului din Charleston.

Și atunci, fără să i se citească absolut nimic pe chip și pe un ton cât se poate de indiferent, Angel l-a întrebat:

– Există fractură de boașe?

Acum, Clint își puse în cap să treacă pe la Angel ca să-i facă o expertiză seismică.

Al doilea raport era despre o deținută care se ocupa cu curățenia în penitenciar și care reclamase o invazie de molii în bucătărie. Domnul ofițer Murphy verificase și nu văzuse nicio molie. *Deținuta a consimțit să ne dea o mostră de urină – examenul toxicologic a demonstrat că nu luase droguri și nu consumase alcool.*

Raportul acesta părea să descrie cazul unei deținute care făcea tot posibilul să înnebunească de cap un gardian și cazul respectivului gardian care se dădea peste cap să nu rămână mai prejos. Clint nu avea deloc intenția să le cânte în strună și să intre în jocul lor. Așa că puse raportul la dosar.

Ultimul era despre Kitty McDavid.

Domnul ofiţer Wettermore notase câteva dintre elucubraţiile ei: *Îngerul Negru s-a înălţat din rădăcini şi a coborât din ramuri. Degetele lui răspândesc moarte şi părul lui este plin de pânze de păianjen şi visul este regatul lui.* După ce i s-a administrat o doză de haloperidol, McDavid a fost mutată în Aripa C.

Clint ieşi din cabinet şi traversă zona administrativă, îndreptându-se către clădirile din estul penitenciarului, unde se aflau celulele. Închisoarea era construită în forma literei *t* – cu linia cea lungă reprezentată de coridorul cunoscut în jargonul puşcăriaşilor drept „Broadway", care mergea paralel cu Route 17 şi West Lavin Road. Birourile administrative, centrul de comunicaţii, sala de mese a gardienilor, sala de relaxare a personalului şi sălile de clasă pentru desfăşurarea programelor educaţionale erau situate în capătul vestic al Broadway-ului. Celălalt coridor – linia mică a literei *t* – botezat „Strada Principală", era perpendicular pe West Lavin. Strada Principală pornea de la intrarea penitenciarului şi mergea drept înainte, spre atelierul de meşteşuguri, spălătorie şi sala de sport. După intersecţia cu Strada Principală, Broadway-ul îşi continua drumul spre est, trecând pe lângă bibliotecă, apoi cantină, sala de vizite, infirmerie şi sala unde erau primite noile deţinute, după care ajungea la cele trei aripi cu celule.

O uşă blindată separa celulele de Broadway. Clint se opri în faţa ei şi apăsă butonul care îl anunţa pe cel de serviciu în Cabină că voia să intre. Se auzi un bâzâit şi apoi o bufnitură metalică la deschiderea zăvoarelor masive. Clint intră.

Aripile A, B şi C erau dispuse în formă de cleşte. În centrul lui se afla Cabina o construcţie ca un chioşc de răcoritoare, prevăzută cu geamuri antiglonţ. Aici se aflau monitoarele şi sistemul de comunicaţii.

Chiar dacă majoritatea deţinutelor se întâlneau în curte şi în alte locuri, aripile cu celule erau organizate în funcţie de pericolul teoretic reprezentat de fiecare condamnată. În penitenciarul Dooling existau şaizeci şi patru de celule: douăsprezece în Aripa

A, douăsprezece în Aripa C și patruzeci în Aripa B. A și C se aflau la nivelul solului. Aripa B avea un etaj.

Aripa A era destinată deținutelor bolnave, cu toate că la capătul coridorului stăteau și câteva dintre cele considerate „calme". Deținutele nu neapărat calme, ci „stabilizate", cum era cazul lui Kitty McDavid, erau cazate în Aripa B. Aripa C era doar pentru cele agresive.

Acolo, în C, se afla cel mai mic număr de deținute – acum jumătate din cele douăsprezece celule erau goale. Ori de câte ori vreuna dintre femei făcea câte o criză sau încălca în mod flagrant disciplina, procedura cerea să fie scoasă din celula ei și mutată într-una dintre celulele din Aripa C, cu monitorizare permanentă. Deținutele le botezaseră „Mandolinatele[1]", deoarece camerele de supraveghere din tavan permiteau gardienilor să le urmărească în permanență. Ce voiau ele să zică era că gardienii de sex masculin se excitau uitându-se la ele. Însă camerele de supraveghere erau esențiale. Dacă vreo deținută încerca să-și facă rău sau chiar să se sinucidă, trebuia să o poți vedea și s-o împiedici.

Astăzi de serviciu în Cabină era Vanessa Lampley, care avea grad de căpitan. Ea se aplecă peste pupitru ca să-i deschidă ușa lui Clint. Acesta se așeză alături și o întrebă dacă poate să i-o arate pe McDavid pe monitor.

– *Să vedem reluarea!* strigă el vesel.

Lampley îi aruncă o privire mirată.

– *Să vedem reluarea!* Ce, nu știi? Asta zice mereu Warner Wolf.

Femeia ridică din umeri și puse pe monitor imaginile din celula 12.

– Comentatorul sportiv?

Vanessa ridică iar din umeri.

– Scuze, n-am auzit de el. Probabil că a fost celebru înainte să mă nasc eu.

Lui Clint i se păru bizar. În fond, Warner Wolf era o legendă a televiziunii. Dar renunță să mai continue și se concentră asupra

[1] A cânta la mandolină – a se masturba (despre femei) (n. tr.).

ecranului. Kitty zăcea în poziție fetală, cu chipul vârât în încheieturile brațelor.

– Vezi ceva ieșit din comun?

Lampley clătină din cap. Intrase în tură la ora șapte și McDavid trăsese aghioase tot timpul de atunci încoace.

Clint nu era surprins. Haloperidolul era un antipsihotic puternic. Însă își făcea griji pentru Kitty, mamă cu doi copii, care fusese condamnată la închisoare pentru că falsificase niște rețete. Într-o lume ideală, Kitty nici n-ar fi văzut cum arată un penitenciar pe dinăuntru. Era o femeie bipolară, dependentă de droguri, cu studii gimnaziale. Asta se știa.

Surprinzător era modul în care se manifestase bipolaritatea ei de această dată. În trecut, preferase să se retragă în sine. Izbucnirea din noaptea trecută și delirul ei violent erau fără precedent în istoricul bolii ei. Iar Clint fusese destul de sigur că tratamentul cu litiu prescris de el începuse să dea roade. Timp de peste o jumătate de an Kitty avusese un comportament rațional, fusese relativ veselă, fără suișuri și coborâșuri evidente. Unde mai pui că luase hotărârea să depună mărturie pentru acuzare în cazul fraților Griner, gest nu numai extrem de curajos, dar care prezenta un real potențial pentru rezolvarea mai grabnică a propriei situații. Prin urmare, existau toate motivele care să fi condus la o eliberare condiționată imediat după proces. Clint începuse deja să discute cu ea despre ce anume va face în perioada de reacomodare, despre ce va face atunci când se va pomeni iar în mijlocul oamenilor, despre cum se va prezenta acum copiilor ei. Oare toată perspectiva asta începuse să i se pară prea promițătoare?

Probabil că Lampley îi ghicise îngrijorarea.

– O să fie bine, doctore. A fost o excepție, un eveniment singular, eu așa zic. Poate din cauză că-i lună plină. Știi că toate merg anapoda astăzi.

Gardiana asta scundă și îndesată, cu mulți ani de serviciu, era pragmatică, dar conștiincioasă – exact așa cum trebuie să fie un șef de tură. Și mai avea un atu, deloc de neglijat: era o participantă destul de cunoscută în competițiile de skanderbeg la categoria ei

de vârstă și greutate. Mânecile uniformei cenușii erau dovada clară: mai aveau nițel și plesneau de la bicepșii umflați.

– A, da, așa este, spuse Clint, amintindu-și de incidentul de pe șosea despre care-i povestise Lila.

Fusese de vreo două ori invitat la ziua de naștere a Vanessei, așa că știa că locuia în cealaltă parte a muntelui.

– Probabil că azi a trebuit să ocolești ca să ajungi la muncă. Mi-a povestit Lila de camionul ăla care a făcut accident. Zicea că au fost nevoiți să cheme un buldozer ca să curețe șoseaua.

– Hm, mormăi Van. N-am văzut așa ceva. Înseamnă că au rezolvat situația înainte să plec eu de acasă. Nu, eu mă refeream la West și Ryckman, ele au probleme.

Jodi West și Claire Ryckman erau asistentele medicale din tura de zi. La fel ca în cazul lui Clint, programul lor de lucru era de la nouă la cinci.

– N-au apărut încă. Așa că n-avem pe nimeni la cabinet. Coates e un pachet de nervi. Zice că o să...

– Și n-ai văzut nimic pe șosea?

Oare nu spusese Lila că accidentul avusese loc lângă Popasul Muntelui? Clint era sigur – mă rog, aproape sigur – că așa auzise.

Van clătină din cap.

– Oricum n-ar fi fost prima oară, zâmbi ea, dezvelind un șir de dinți ascuțiți, cu tendință pronunțată de îngălbenire. Toamna trecută s-a răsturnat un camion pe șoseaua aia. Un adevărat dezastru. Era de la PetSmart. A umplut drumul cu nisip pentru pisici și boabe pentru câini.

5

Rulota răposatului Truman Mayweather nu arătase prea bine nici ultima dată când o văzuse Terry Coombs (venit aici ca să se ocupe de un caz de violență domestică, în care era implicată una dintre numeroasele „surioare" ale lui Truman, „surioară" care și părăsise reședința curând după aceea), însă în dimineața asta arăta

ca decorul unui banchet din iad. Mayweather zăcea sub masă, cu mai multe bucățele de creier împrăștiate pe pieptul gol. Mobila (în mare parte achiziționată din talciocurile de pe marginea drumului, din câte își dădea seama Terry) era răsturnată și distrusă. Televizorul stătea cu susul în jos în cabina de duș ruginită. În chiuvetă, aparatul de prăjit pâinea se împrietenea cu un pantof cârpit cu bandă adezivă. Pereții erau plini de sânge. Și mai era acolo, firește, cadavrul cocârjat, cu capul ieșit printr-o latură a rulotei și cu crăpătura dintre fese expusă deasupra beteliei de la jeanșii fără curea. În portofelul de pe jos se afla o carte de identitate pe numele domnului Jacob Pyle, din Little Rock, Arkansas.

Oare de câtă forță ai nevoie ca să scoți capul unui om printr-un perete din ăsta? De acord, pereții rulotei erau subțiri, totuși...

Conștiincios, fotografie absolut totul și filmă întregul loc cu un iPad de la serviciu. După care trimise probele foto și video la sediu, lui Linny Mars. Aceasta va face un set pentru Lila și va deschide două dosare ale cazului – unul digital și unul tipărit. Terry îi trimise și un mesaj scurt Lilei:

Știu că ești obosită, dar ar trebui să vii aici.

Se auzeau tot mai aproape sunetele inconfundabile ale unicei ambulanțe de la Spitalul St. Theresa, dotate cu aparatură completă pentru intervenții în asemenea cazuri: nu un *NI-NO, NI-NO, NI-NO* puternic, să-ți spargă timpanele, ci un *NI-NI, NI-NI, NI-NI* fățarnic.

Cu țigara atârnându-i în colțul gurii, Roger Elway deja începuse să întindă banda galbenă care avertiza că TRECEREA era INTERZISĂ. Terry se opri pe treptele rulotei și îi strigă:

– Dacă află Lila că ai fumat la locul crimei, o să-și facă mărgele din boașele tale.

Roger luă țigara din gură, o examină uimit de parcă nu mai văzuse așa ceva în viața lui, o stinse de talpa pantofului și îndesă chiștocul în buzunarul de la cămașă.

– Da', în fond, pe unde umblă Lila? Procurorul-adjunct trebuie să sosească dintr-o clipă în alta și se așteaptă s-o găsească aici.

Ambulanța opri, portierele se deschiseră și din ea coborâră, deja cu mănușile în mâini, Dick Bartlett și Andy Emerson – doi

paramedici cu care Terry mai colaborase și în trecut. Unul ducea targa, iar celălalt ținea în mână spitalul portabil, pe care îl numeau cu modestie „Trusă de Prim Ajutor".

Terry mârâi:

– Doar adjunctul își mișcă fundul până aici? Nici cu doi morți nu reușim să stârnim interesul șefului.

Roger ridică din umeri. În tot acest timp, Bartlett și Emerson se opriseră lângă peretele ornat cu capul de om.

Emerson zise:

– Nu cred că domnul acesta mai are nevoie de serviciile noastre.

Bartlett întinsese degetul îmbrăcat în mănușa din cauciuc spre gâtul mortului.

– Mi se pare că și l-a tatuat pe Dl Hankey.

– Rățușelul vorbitor din *South Park*? Pe bune?

Emerson se grăbi să se uite și el.

– Da, dom'le. Ai dreptate.

– *Howdy-ho!*[1] zbieră Bartlett.

– Alo! îl întrerupse Terry. Minunat, băieți! Într-o bună zi, trebuie să vă postați numărul pe YouTube. Dar până atunci, vă informez că mai avem un cadavru înăuntru și o femeie în mașina noastră. Iar ea chiar ar avea nevoie de ajutorul vostru.

Acum interveni Roger:

– Ești sigur că vrei s-o trezești?

Și arătă cu degetul spre mașina de patrulare. Șuvițe din părul lins și jegos al femeii erau lipite de geamul din spate.

– Iubițica e praf. Cine știe ce a luat?

Bartlett și Emerson o luară printre gunoaie și fiare vechi și se apropiară de mașină. Bartlett ciocăni în geam.

– Doamnă? Domnișoară?

Nimic. Ciocăni mai tare.

– Haide, deșteptarea!

---

[1] Cântecul domnului Hankey, Rățușelul Crăciunului – personaj din serialul de desene animate „South Park" (n. tr.).

Tot nimic. Încercă să deschidă portiera. Nu reuși, așa că se uită la Terry și Roger.

– Descuiați-o voi!

– Scuze, exclamă Roger.

Apăsă butonul telecomenzii auto de pe breloc. Dick Bartlett deschise portiera din spate, iar Tiffany Jones se revărsă afară din mașină, ca un maldăr de rufărie murdară. Bartlett reuși s-o prindă la timp, ca să nu se izbească cu ceafa de pietriș.

Emerson se repezi să-i dea o mână de ajutor. Roger rămase pe loc, cu o expresie vag iritată pe chip.

– Dacă mândra asta ne-a lăsat baltă, Lila o să ne pună pielea pe băț. E singurul mart...

– Unde-i fața? se auzi vocea sugrumată a lui Emerson. Unde-i afurisita aia de față?

Cuvintele astea l-au convins pe Terry să-și miște fundul. Se apropie de mașina de patrulare chiar când cei doi paramedici o întindeau pe jos pe Tiffany. Terry o apucă de păr (habar n-avea din ce motiv), dar îi dădu repede drumul, când între degete îi plescăi o chestie unsuroasă. Scârbit, își șterse mâna de cămașă. Părul tinerei era plin de o substanță albă, ca o membrană. Aceeași substanță îi acoperea fața, făcându-i trăsăturile abia vizibile, ca și cum s-ar fi aflat în spatele unei voalete pe care unele doamne în vârstă încă o mai purtau la pălărie când se duceau la biserică să-i mulțumească lui Iisus pentru una, alta.

– Ce-i asta? se miră Terry, frecându-și mâna, ca să scape de chestia aia scârboasă, alunecoasă, ușor înțepătoare. O pânză de păianjen?

Roger se uita peste umărul lui, cu fascinație și repulsie deopotrivă.

– Îi iese din nas, Ter! Și din ochi! Ce pana mea?

Paramedicul Bartlett luă o bucățică din scârboșenia aia de pe maxilarul lui Tiffany și o frecă de cămașă. Terry observă că substanța părea să se topească imediat ce fusese desprinsă de pe chipul femeii. Se uită la mâna lui. Palma era uscată și curată. Nici pe cămașă nu se vedea nicio urmă, deși acolo fusese o pată doar cu o clipă în urmă.

Emerson își lipi degetele de latura gâtului lui Tiffany.

– Îi simt pulsul. E puternic și regulat. Și respiră foarte bine. Rahatul ăla de pe ea se umflă și se dezumflă. Hai să aducem tensiometrul.

Bartlett scoase din trusa de prim ajutor atât aparatul cel galben, cât și două perechi de mănuși de unică folosință. Îi dădu una lui Emerson, pe cealaltă și-o puse el. Terry se uita la ei, dorindu-și din tot sufletul să dea timpul înapoi și să nu mai atingă substanța aia cleioasă, ca o pânză de păianjen, de pe pielea lui Tiffany. Dacă era otrăvitoare?

Îi luară tensiunea și Emerson declară că era perfect normală. Paramedicii dezbătură câteva minute dacă era cazul să-i curețe ochii ca să-i verifice pupilele. Și, cu toate că nu aveau de unde să știe atunci, au luat cea mai bună decizie din viața lor când au hotărât să renunțe la ideea asta.

În timp ce ei discutau, Terry observă ceva ce nu-i plăcea deloc, dar deloc: gura lui Tiffany, acoperită și ea cu mâzgă din aia, se deschidea și se închidea încet, de parcă femeia ar fi mușcat aerul. Limba i se făcuse complet albă. Și din ea se înălțau multe filamente, unduindu-se ca un plancton.

Bartlett se ridică de lângă femeie.

– Trebuie s-o ducem de urgență la spital, dacă sunteți și voi de acord. Pare stabilă, dar...

Îi aruncă o privire lui Emerson, care dădu din cap.

– Uitați-vă la ochii ei, spuse Roger. Sunt albi. Îmi vine să borăsc.

– Da, luați-o, zise Terry. E clar că nu putem s-o interogăm.

– Voi v-ați uitat la cei doi morți, spuse Bartlett. Chestia asta crește și din ei?

– Nu, răspunse Terry, arătând spre capul din peretele rulotei. Vedeți și singuri că ăla n-are nimic. Și nici Truman, victima dinăuntru.

– Da' ați văzut așa ceva în chiuvetă? insistă Bartlett. În closet? În cabina de duș? Mă refer la locurile cu umezeală.

– În duș este televizorul, spuse Terry.

Ăsta nu era un răspuns – mai degrabă, era un *non sequitur*[1] – însă nu i-a trecut altceva prin cap în momentul acela. Şi uite alt *non sequitur*: oare era deschis la „Roata Neunsă"? Era devreme, sigur că da, însă trebuia să ţi se permită să bei una sau două beri într-o dimineaţă ca asta, trebuia să existe o dispensă specială pentru cazul în care ai avut de-a face cu cadavre mutilate şi cu căcaturi scârboase care cresc din feţele oamenilor. Nu-şi putea lua ochii de la Tiffany Jones, îngropată încet de vie sub vălul ăla alb şi diafan de... de ceva. Se forţă să răspundă la întrebarea paramedicului.

– Doar pe ea am văzut chestia aia.

Acum Roger Elway rosti cu voce tare gândul care îi frământa pe toţi:

– Băieţi, dar dacă-i contagioasă chestia asta?

Nu-i răspunse nimeni.

Terry surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se întoarse fulgerător să se uite la rulotă. În primul moment, i se păru că de pe acoperiş se înălţau în zbor mulţi, foarte mulţi fluturi. Dar nu. Fluturii sunt coloraţi, iar insectele alea erau maro cu cenuşiu. Nu erau fluturi, ci molii. Sute de molii.

6

În urmă cu doisprezece ani, într-o zi înăbuşitoare de la sfârşitul verii, Protecţia Animalelor a primit un apel despre un raton care îşi făcuse culcuş sub podeaua unui hambar transformat în „centru pastoral socio-cultural" de biserica episcopală din localitate. Oamenii se temeau ca nu cumva animalul să fie turbat. Frank pornise imediat într-acolo. Îşi puse masca de protecţie, mănuşile lungi până la cot şi intrase de-a buşilea sub hambar. Surprinse animalul în lumina lanternei şi acesta o zbughise imediat de acolo, exact aşa cum era normal să facă un raton sănătos. Episodul ar fi putut lua sfârşit chiar atunci – ratonii turbaţi reprezentau o

[1] „Absurditate, argument ilogic" în lb. lat. în orig. (n. tr.).

problemă serioasă, însă nu și ratonii nepoftiți – dacă tânăra frumușică, de douăzeci și ceva de ani, care-i arătase gaura de sub hambar, nu l-ar fi îndemnat să cumpere un pahar cu suc (albastru, făcut din ceva prafuri) de la taraba cu produse de patiserie din parcare. Lichidul ăla fusese tare scârbos la gust – prea diluat și fără zahăr –, dar Frank a băut de trei dolari, doar ca să rămână mai mult timp pe iarba îngălbenită din curtea bisericii și să se converseze cu tânăra care avea un râs absolut încântător și stătea cu mâinile în șolduri, într-o poziție care-l excita peste măsură.

– Ei bine, ai de gând să-ți termini treaba, domnule Geary? îl întrebase Elaine la un moment dat, în felul ei caracteristic, oprindu-se brusc din flecăreală și trecând la subiect. Aș accepta bucuroasă să ies cu tine în oraș, dacă ai face în așa fel încât animalul ăla să nu mai intre sub podeaua bisericii. Asta-i oferta mea. Ți s-au făcut albastre buzele.

După orele de program, Frank se întorsese și bătuse în cuie niște scânduri peste gaura de sub hambar – scuze, domnule raton, dar nu pot să pierd ocazia asta. După care, și-a dus viitoarea soție la cinematograf.

Asta a fost acum doisprezece ani.

Ce se întâmplase de atunci încoace? Să fi fost doar vina lui, ori căsnicia are un termen de valabilitate?

Vreme destul de lungă, lui Frank i se păruse că totul era în regulă. Aveau un copil, aveau o casă, erau sănătoși. Firește, mai apăreau și momente când viața lor împreună nu mai părea chiar atât de bună și de frumoasă. Situația lor financiară era nesigură. Nana nu era tocmai o elevă eminentă. Uneori pe Frank... mă rog... se iveau situații care îl copleșeau și, atunci când era copleșit de împrejurări, ieșea la lumină o altă *latură* a lui. Dar, care-i problema? Toată lumea are defecte și, în doisprezece ani, ți se poate întâmpla să mai dai pe dinafară. Numai că soția lui nu era de aceeași părere. Iar acum opt luni îi spusese exact ce credea ea.

Îi împărtășise punctul ei de vedere imediat după (deja) celebra lovitură cu pumnul în peretele bucătăriei. Cu foarte puțin timp înainte de celebra lovitură, îl anunțase că donase bisericii opt sute

de dolari, care trebuiau să intre într-un fond destinat hrănirii copiilor subnutriți dintr-o oarecare regiune distrusă a Africii. Frank nu era un om cu inima de piatră; era receptiv la suferința semenilor săi. Dar nu te apuci să donezi niște bani de care nu-ți poți permite să te lipsești. Nu poți să riști situația propriului tău copil ca să ajuți copiii altcuiva. Însă, oricât de absurd ar fi fost gestul făcut de Elaine – expedierea peste ocean a banilor pentru o întreagă rată la ipotecă – nu acesta provocase celebra lovitură de pumn, ci ceea ce i-a spus ea după aceea și expresia de pe chipul ei atunci când îi spusese ce-i spusese, expresie deopotrivă insolentă și dezgustată: *Eu decid ce să fac cu banii mei.* Ca și cum, după unsprezece ani, jurămintele de cununie nu mai însemnau nimic pentru ea. Ca și cum putea să facă orice îi trecea prin cap, fără să se mai deranjeze să-l informeze și pe el. Așa că lovise cu pumnul în perete (nu în *ea*, ci în *perete)*, iar Nana fugise plângând în camera ei, iar Elaine trăsese concluzia:

– Mai urmează să-ți verși nervii pe noi, dragule. Într-o bună zi, n-o să mai dai în perete.

Nimic din ce a spus sau a făcut Frank nu a reușit s-o facă să se răzgândească. Ori despărțire de probă, ori de-a dreptul divorț. Frank a ales prima variantă. Iar concluzia ei fusese eronată. Nu-și vărsase nervii. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Pentru că era un bărbat puternic. Pentru că era un soț și un părinte care își ocrotea familia.

Prin urmare, rămânea o singură întrebare: Ce anume încerca Elaine să dovedească? Ce avea de câștigat dacă-l făcea să treacă prin toată povestea asta? Să fi fost vorba despre niște traume din copilărie nerezolvate încă? Sau nu era decât sadism și nimic mai mult?

Indiferent ce ar fi fost, lui i se părea al dracului de ireal. Și al dracului de ilogic. Când ești afroamerican și trăiești în această regiune a Statelor Unite (ori în oricare altă regiune a Statelor Unite), nu ajungi la vârsta de treizeci și opt de ani fără să fi avut parte de o grămadă de situații aberante. În fond, rasismul este întruchiparea pură a absurdului. Își aminti că, în clasa întâi sau a doua, printre colegii lui era și fetița unui miner. Aceasta avea dinții din față ieșiți în afară și dispuși în evantai și părul îi era prins

în codițe atât de scurte, că păreau niște cioturi. Odată, fata asta își pusese un deget pe mâna lui și constatase: „Ai culoarea de putregai, Frank. Așa e chestia aia de sub unghiile lu' taică-miu."

Expresia de pe chipul ei fusese pe jumătate amuzată, pe jumătate impresionată și, în linii mari, catastrofal de tâmpă. Cu toate că era copil, Frank tot izbutise să înțeleagă că fata era pierdută în gaura neagră a imbecilității fără leac. Iar această descoperire îl șocase peste măsură. Mai târziu, când a văzut aceeași expresie și pe alte chipuri, reacția lui a devenit treptat una de furie. Însă nu înceta să-l șocheze la fel de mult. Un asemenea cretinism avea propriul câmp gravitațional. Care te *aspira* în el.

Numai că Elaine nu era proastă. Se puteau spune multe despre ea, dar nu și că ar fi fost proastă. Dimpotrivă chiar.

Elaine știa cum este să fii urmărit într-un magazin oarecare de un puști alb, care nu fusese capabil să termine nici măcar școala generală și care își imaginează că el e Batman și vrea acum s-o prindă când fură o cutie cu alune. Elaine fusese înjurată de protestatarii strânși în fața centrului de planificare familială. Fusese trimisă la dracu' de oameni care nici măcar nu știau cum o cheamă.

Deci, ce anume voia de la el? De ce îl făcea să sufere atât de tare?

Totuși, ar fi putut exista un răspuns, numai că lui Frank i se părea de neconceput. Iar acest posibil răspuns era: Elaine avea dreptate să fie îngrijorată.

Pe tot drumul către adresa Mercedesului verde, Frank o tot vedea pe Nana în minte – o vedea cum s-a grăbit să plece de lângă el, cum a lovit cu piciorul în bucățile de cretă și cum a șters cu tălpile desenul de pe asfalt.

Frank știa că nu este perfect, dar mai știa și că, în esență, era un om bun. Îi ajuta pe oameni, ajuta animalele; își iubea fiica și ar fi făcut absolut orice ca să o poată proteja, ca să o știe în siguranță; și niciodată nu ridicase mâna la soția lui. Făcuse greșeli? Celebra lovitură cu pumnul în perete era una dintre ele? Cu asta era de acord. Ar fi fost în stare să-și recunoască această greșeală chiar și în fața unei instanțe judecătorești. Dar niciodată nu făcuse vreun rău unei persoane complet nevinovate, iar acum avea de

gând doar să stea puțin de vorbă cu proprietarul Mercedesului. Nimic mai mult. Bine?

Frank intră pe o poartă dichisită, din fiert forjat și își parcă micuța camionetă în spatele Mercedesului verde. Bara din față era plină de praf de pe drum în partea stângă, dar partea dreaptă lucea de curățenie. Se vedea cu ochiul liber unde nenorocitul o ștersese cu cârpa.

Frank străbătu poteca din dale de ardezie până la ușa vilei mari și albe. Coroanele arbuștilor se întâlneau deasupra aleii, formând un tunel verde și proaspăt, în care ciripeau vesel păsările. La capăt, lângă trepte, într-un ghiveci mare, din piatră, era un liliac tânăr aproape complet înflorit. Frank își înăbuși dorința de a răsturna ghiveciul. Urcă treptele până pe verandă. Pe ușa solidă, din lemn de stejar, era montat un ciocănel din bronz, în formă de caduceu[1].

Frank se gândi să facă stânga împrejur, să se urce în mașină și să se ducă acasă. Apoi apucă ciocănelul și începu să lovească cu el în ușă. Iar și iar și iar.

7

Garth Flickinger avu nevoie de ceva vreme până să reușească să se ridice de pe canapea.

– Imediat, imediat! spuse el.

Absolut inutil: ușa era prea groasă, iar vocea lui prea gâjâită. Fumase încontinuu marijuana de când se întorsese acasă de la rulota de plăceri divine a lui Truman Mayweather.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cât de des consumă droguri, Garth ar fi avut grijă să explice că o făcea ocazional, în scop pur recreațional, însă dimineața aceasta fusese o excepție. O situație de criză, mai bine zis. Nu ți se întâmpla în fiecare zi să stai pe buda din rulota dealerului tău de droguri, ocupându-te de treburi

[1] Sceptrul lui Hermes, în formă de baston pe care se încolăcesc doi șerpi (n. tr.).

presante, și în cealaltă parte a ușii șubrede de la căcăstoare să izbucnească Al Treilea Război Mondial. Ceva se întâmplase acolo, auzise zgomote puternice, focuri de armă, țipete și, într-un moment de nerozie de neînțeles, Garth deschisese ușa ca să vadă despre ce era vorba. Iar ce a văzut va fi foarte greu de uitat. Poate chiar imposibil. În celălalt capăt al rulotei apăruse o femeie cu părul negru, goală de la brâu în jos. Îl apucase de păr și de betelia jeanșilor pe amicul din Arkansas al lui Truman și îl izbea cu capul de perete – *buf! buf! buf!*

Ziceai că-l transformase pe sărmanul om într-o mașinărie de război cu care voia să spargă porțile ferecate ale unei cetăți. Nu i se mai vedeau trăsăturile de atâta sânge și mâinile îi fâlfâiau în toate direcție, precum cele ale unei păpuși din cârpe.

Truman zăcea mototolit pe jos, cu o gaură de glonț în mijlocul frunții. Iar femeia aia ciudată? Ei bine, femeia aia ciudată avea pe chip o expresie înfiorător de calmă. Parcă se ocupa de treburi curente, cu un oarecare aer plictisit. Numai că treburile ei curente implicau folosirea unui cap de om pe post de berbece de asalt. Garth închisese foarte încet ușa, se urcase pe capacul closetului și ieșise pe geam. După care o luase la fugă până la mașină și pornise către casă cu viteza luminii.

Această experiență îl cam dăduse peste cap, ceea ce era un fapt cu totul ieșit din comun. Deoarece Garth Flickinger, chirurg plastician cu autorizație de liberă practică, membru cotizant al Societății Americane a Chirurgilor Plasticieni, era de obicei o persoană cu foarte multă stăpânire de sine.

Acum se simțea ceva mai bine, îl ajutase și bila de marijuana pe care o fumase. Numai că s-ar fi lipsit bucuros de bubuielile alea din ușă.

Împleticindu-se, Garth ocoli încet canapeaua și traversă livingul. Pe drum strivi sub tălpi o mulțime de cutii și cutiuțe de fast-food.

Pe plasma televizorului se vedea o reporteriță extrem de sexy, vorbind extrem de serios despre niște babe comatoase de la un azil de bătrâni din D.C. Seriozitatea cu care prezenta știrea nu

făcea decât să-i sporească sex-appealul. Avea cupa A, observă Garth, dar silueta cerea insistent sâni pentru cupa B.

– De ce doar femeile sunt afectate? se întrebă cu glas tare reporterița de pe ecranul plat. La început, am crezut că doar femeile în vârstă și cele foarte tinere sunt vulnerabile, însă acum se pare că femei din toate grupele de vârstă...

Garth își lipi fruntea de ușă și bătu cu palma în lemnul de stejar.

– Încetează! Oprește-te!

– Deschide!

Vocea din cealaltă parte era groasă și nervoasă. Chirurgul mai găsi pe undeva un rest de putere, ridică ochii și se uită prin vizor. Afară era un bărbat afroamerican, de vreo treizeci și ceva de ani, până în patruzeci, cu umeri lați și o structură osoasă a feței absolut remarcabilă. Pulsul lui Garth o luă la goană când acesta observă uniforma bej a individului – polițai! –, dar imediat sesiză ecusonul cu PROTECȚIA ANIMALELOR.

Aha! Ești hingher! Ești un mascul feroce care prinde câinii, dar tot hingher ești, oricât de feroce ai fi. N-avem câini vagabonzi, domnule, așa că n-ai nicio treabă aici.

Oare? Greu de spus cu certitudine. Dacă tipul ăsta e prieten cu harpia aia pe jumătate despuiată din rulotă? Desigur, mai bine să-i fii prieten decât dușman, își imagina Garth. Însă mult, mult mai bine ar fi s-o eviți cu totul.

– Ea te-a trimis? întrebă Garth. N-am văzut nimic. Spune-i că n-am văzut nimic, bine?

– Habar n-am despre ce dracu' vorbești! Nu m-a trimis nimeni! Deschide! urlă iarăși individul.

– De ce? vru să știe Garth.

Și adăugă imediat:

– Nici în ruptul capului!

– Domnule! Nu vreau decât să vorbesc ceva cu tine.

Hingherul se străduise să coboare tonul, dar Garth îl vedea prin vizor cum strâmbă din gură, încercând să se împotrivească nevoii – da, despre nevoie era vorba – de a continua să zbiere.

– Nu acum, zise chirurgul.

– Cineva a călcat o pisică cu mașina. Era un Mercedes verde. Tu ai un Mercedes verde.

– Mare păcat!

Mare păcat de pisică, nu de Mercedes. Lui Garth îi plăceau pisicile. Dar, la fel de mult îi plăcea și tricoul lui cu poza trupei Flamin' Groovies, tricou care acum era aruncat pe jos, la baza scării. Îl folosise ca să șteargă petele de sânge de pe bara mașinii. Nimeni n-o ducea prea bine.

– Dar nu știu nimic despre asta și am o dimineață mai dificilă, așa că trebuie să pleci. Scuze.

O bubuitură și ușa se zgudui. Garth făcu un pas înapoi. Tipul o lovise cu piciorul.

Observă prin vizor cât de încordate erau tendoanele de la gâtul hingherului.

– Fata mea locuiește la poalele dealului, boule! Dacă dădeai peste ea? Dacă o călcai pe fetița mea în locul pisicii?

– Să știi că sun la poliție, spuse Garth, sperând că sună mai convins decât se simțea.

Se retrase până în living, se prăbuși pe canapea și luă pipa. Punga cu droguri era pe măsuța de cafea. De afară începu să se audă zgomot de sticlă spartă. Apoi un pârâit metalic. Oare Señor Hingher îi molesta Mercedesul? Lui Garth nu-i păsa. Nu astăzi. (Oricum era asigurat.) Biata fetiță tripată! O chema Tiffany și era atât de dulce și atât de varză. Oare murise și ea? Oare cei care atacaseră rulota (Garth presupunea că femeia aia ciudată făcea parte dintr-o bandă) o omorâseră și pe ea? Dar își zise că Tiff, oricât de dulce ar fi fost, nu era problema lui. N-are rost să-ți bați capul cu ce nu poți schimba.

Punga era din plastic albastru, așa că bilele păreau și ele albastre câtă vreme rămâneau înăuntru. Probabil ăsta era omagiul cretinoid adus de Tru Mayweather serialului *Breaking Bad*[1]. De-acum încolo, Truman Mayweather nu va mai aduce niciun omagiu nimănui – fie acesta cretinoid ori ba. Garth alese o bilă, o puse

---

[1] Serial american despre un producător de metamfetamină (n. tr.).

în bolul pipei. Răzbunarea lui Señor Hingher declanșase alarma Mercedesului: *biiip, bip, bip, biiip!*

Acum la televizor se prezentau imagini cu un salon de spital. Sub cearșafuri se vedeau două siluete de femei. Capetele le erau înfășurate în coconi străvezii. Ziceai că s-au gătit cu niște stupi care le ajungeau până la bărbie. Garth aprinse drogul, trase fumul în piept, îl ținu acolo.

Biiip, bip, bip, biiip!

Garth avea o fiică. O chema Cathy. Opt ani, hidrocefalică. Stătea într-un sanatoriu, unul foarte drăguț, atât de aproape de coasta Carolinei de Nord că puteai să simți briza sărată. Plătea el totul, pentru că își permitea. Ar fi fost și mai bine pentru copilă dacă maică-sa ar fi avut grijă de celelalte detalii. Biata Cathy! Ce-și spusese el în legătură cu fata aia tripată? A, da: n-are rost să-ți bați capul cu ce nu poți schimba. Ușor de spus, dar greu de făcut. Bietul Garth! Bietele bătrâne cu capetele vârâte în stupii ăia! Biata pisică!

Reporterița cea frumoasă stătea pe trotuar, în fața unei mulțimi de oameni. Sincer, îi stătea tare bine cu cupa A. Cupa B fusese doar o idee. Își făcuse cumva o rinoplastie? Dacă își făcuse – Garth trebuia s-o vadă de foarte aproape ca să fie sigur – era una absolut magnifică: nasul tinerei părea foarte natural, drăgălaș și micuț, ușor cârn.

– CDC[1]-ul a dat un comunicat, anunță ea. „În niciun caz nu încercați să smulgeți singuri firele acelea care vă cresc din piele."

– Poate că sunt nebun, zise Garth, dar mie exact asta mi-ar veni să fac.

Plictisit de știrile de la televizor, plictisit de insistențele tipului de la Protecția Animalelor, plictisit de alarma mașinii (deși presupunea că se va opri de îndată ce tipul de la Protecția Animalelor se va hotărî să-și verse nervii în altă parte), plictisit de toate lucrurile care-l obsedau și pe care nu le putea schimba, Garth luă

---

[1] Center for Disease Control – Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor Transmisibile (n. tr.).

telecomanda și trecu de pe un canal pe altul până ajunse la un reportaj publicitar despre cum poți să obții un abdomen cu pătrățele în doar șase zile. Încercă să noteze numărul de telefon afișat pe ecran, dar singurul pix pe care l-a putut găsi nu voia să scrie pe pielea palmei lui.

IV

1

Provinciile McDowell, Bridger și Dooling aveau o populație totală de aproximativ șaptezeci și două de mii de persoane, dintre care cincizeci și cinci la sută erau bărbați și patruzeci și cinci la sută femei. Astfel, zona respectivă avea acum mai puțin cu cinci mii de locuitori de la ultimul recensământ național, din cauza fenomenului de migrație internă. Erau acolo doar două spitale – unul în provincia McDowell („Superb magazin cu cadouri!" zicea singura postare din secțiunea de comentarii a website-ului Spitalului McDowell) și unul mult mai mare în Dooling, care avea și cel mai mare număr de locuitori: treizeci și două de mii. În regiune mai existau zece policlinici, plus încă douăzeci și patru de așa-zise „cabinete de medicină alternativă". Acestea din urmă se aflau în zonele împădurite și de acolo se puteau obține felurite opioide pe baza unor rețete scrise pe loc. Pe vremuri, înainte ca majoritatea minelor să fie secătuite, regiunea celor trei provincii fusese cunoscută drept Republica Bărbaților Fără Degete. Acum devenise Republica Șomerilor. Dar exista și o parte bună: majoritatea bărbaților sub cincizeci de ani aveau toate degetele la locul lor și trecuseră zece ani de la ultimul deces înregistrat în surparea galeriilor vreunei mine.

În dimineața în care Evie Doe[1] (astfel o întregistrase Lila Norcross, deoarece femeia nu voia să spună care îi era numele de familie) făcuse memorabila vizită la rulota lui Truman Mayweather, majoritatea celor aproximativ paisprezece mii de femei din provincia Dooling se treziseră din somn ca în fiecare zi și se apucaseră de treburile lor. Multe s-au uitat la reportajele televizate despre extinderea bolii contagioase care, la început, fusese botezată Boala Australiană a Somnului, după care i s-a spus Gripa Femeiască a Somnului, iar, mai încolo, Gripa Aurora – după numele prințesei din ecranizarea lui Walt Disney a basmului *Frumoasa adormită*. Prea puține dintre femeile din cele trei provincii s-au speriat la vederea reportajelor respective; în fond, Australia, Hawaii și Los Angeles erau departe. Și chiar dacă transmisiunea Michaelei Morgan de la azilul acela de bătrâni din Georgetown era întru câtva mai alarmantă, iar Washington D.C. era mai aproape din punct de vedere geografic – la mai puțin de o zi de mers cu mașina –, Washington era totuși o metropolă, iar în mintea locuitorilor din cele trei provincii asta îl plasa într-o cu totul altă categorie. De altfel, prea puțină lume din regiune se uita la NewsAmerica, cei mai mulți preferând emisiunea de știri mondene *Good Day Wheeling* sau emisiunea lui Ellen DeGeneres.

Primul indiciu că până și aici ceva nu era tocmai în regulă, în ținutul ăsta uitat de Dumnezeu, a apărut imediat după ora opt dimineața, pe treptele Spitalului St. Theresa, în persoana lui Yvette Quinn. Își parcase strâmb Jeepul Cherokee cam vechiuț și se repezise în camera de gardă, ținându-și în brațe cele două gemene pe care le născuse de curând. De fiecare sân i se sprijinea câte un căpșor înfășurat în ceva ce semăna cu gogoașa unui vierme de mătase. Urla ca o sirenă de pompieri. Doctorii și asistentele au dat fuga la ea.

– Ajutați-mi copilașii! Nu se trezesc! Nu vor să se trezească orice le-aș face!

---

[1] Doe – nume de familie dat de autorități (în special americane) unei persoane a cărei identitate nu este cunoscută (n. tr.).

Tiffany Jones, mult mai în vârstă decât gemenele, dar la fel de înfășurată în coconul acela ciudat, a ajuns și ea curând după aceea la spital. Iar după ora trei după-amiază camera de gardă era arhiplină. Însă tot mai veneau: tați și mame cu fiice în brațe, fete cu surioare mai mici în brațe, unchi cu nepoate în brațe, soți cu soții în brațe. La televizorul din sala de așteptare nimeni nu a urmărit în după-amiaza aia nici *Judge Judy*[1] și nici *Dr. Phil*[2]. Toată lumea a vrut să se uite la știri și toate știrile se refereau la misterioasă boală a somnului, care afecta doar persoanele cu cei doi cromozomi X[3].

Nu s-a stabilit niciodată cu exactitate minutul, jumătatea de minut sau secunda în care nu s-au mai trezit din somn femeile din specia umană și au început să-și țeasă învelișul. În orice caz, pe baza datelor strânse, oamenii de știință au reușit să restrângă intervalul la minutele scurse între 7:37 a.m. (ora Coastei de Est) și 7:57 a.m. (ora Coastei de Est).

– Nu avem ce face altceva decât să așteptăm să se trezească singure, a zis George Alderson, de la pupitrul emisiunii NewsAmerica. Iar deocamdată nu a făcut-o niciuna. Mai multe vă va spune acum Michaela Morgan.

2

Toată lumea era la datorie atunci când Lila Norcross a ajuns la clădirea din cărămidă unde se aflau biroul șerifului din provincia Dooling și Comisia de Dezvoltare Municipală. Reed Barrows, ajutor de șerif, o aștepta pe trotuar, gata să se ocupe de prizonieră.

– Să fii cuminte, Evie! spuse Lila, deschizând portiera. Mă întorc repede.

– Să fii cuminte, Lila! îi răspunse Evie. Am să te aștept.

---

[1] Reality-show (n. tr.).

[2] Talk-show cu subiecte despre relația de cuplu (n. tr.).

[3] Femeile au doi cromozomi X (n. tr.).

Și începu să râdă. Sângele care-i cursese din nas se uscase și-i lucea acum în cruste pe obraji. Sângele din rana de la frunte îi întărise bretonul și-l făcuse creastă de păun.

Când Lila ieșea din mașină, ca să-l lase pe Reed în locul ei, Evie adăugă:

– Triplă-dublă!

Și scoase alt hohot de râs.

– Criminaliștii sunt în drum spre rulotă, spuse Reed. La fel și procurorul-adjunct și Patrula Șase.

– Bine, zise Lila și se îndreptă grăbită spre ușa care dădea în sediul lor.

Triplă-dublă, repetă ea în gând. A, da, despre o fază de baschet era vorba: cel puțin zece puncte, zece pase decisive, zece recuperări. Exact cum făcuse și fata aia pe care se dusese ea s-o vadă.

Se gândi la ea. Numele ei era Sheila. Nu era vina fetei. A *Sheilei.* Ea nu știa. Pur și simplu habar n-avea.

Și Clint? *El* ce voia? Lila știa că nu ar trebui să-i pese, având în vedere situația de față. Dar îi păsa. Soțul ei era o enigmă pentru ea. Revăzu o imagine cunoscută: Clint la masa din bucătărie, privind la ulmii din curte, frecându-și încheieturile degetelor, strâmbând ușor din buze. De multă vreme renunțase să-l mai întrebe dacă se simte bine. „Căzusem pe gânduri", îi răspundea el întotdeauna. „Atâta tot." Dar la ce se gândea? La cine? Oare nu astea erau întrebările evidente?

Lilei nici nu-i venea să creadă cât de obosită se simțea, cât de sfârșită. De parcă ea recuperase mingea și driblase. I se părea că toată viața ei era pusă sub semnul întrebării. Și, dacă Clint nu era Clint, atunci cine era ea? Cine erau oamenii din jur?

Trebuia să se concentreze. Doi bărbați muriseră și presupusa lor ucigașă se afla pe bancheta din spate a mașinii și avea creierul prăjit de la atâtea droguri. Lila avea tot dreptul să se simtă obosită și sfârșită, dar nu acum.

Oscar Silver și Barry Holden ajunseseră deja la sediu.

– Bună ziua, domnilor! îi salută ea.

– Bună ziua, doamnă șerif! îi răspunseră amândoi într-un glas.

Judecătorul Silver era mai bătrân decât Dumnezeu și tremura din toate încheieturile. Și totuși mintea îi mergea brici. Barry Holden își câștiga pâinea (pâinea lui și a clanului de femei care depindeau de el – o nevastă și patru fiice) întocmind testamente și contracte și negociind termeni de despăgubire (mai cu seamă cu Drew T. Barry, balaurul ăla cărpănos de la „Asigurări Drew T. Barry"). De asemenea, Holden era unul dintre cei șase avocați din regiunea celor trei provincii care îndeplineau, prin rotație, rolul de avocat din oficiu. Era un om bun și Lila n-a trebuit să-i explice prea mult ce voia de la el. A fost de acord, numai că era nevoie de un avans. I-a spus că un dolar este suficient.

– Linny, ai un dolar? o întrebă Lila pe dispeceră. Mi se pare complet aiurea să angajez avocat pentru o femeie pe care am arestat-o pentru două crime și care-i pasibilă de pedeapsa capitală.

Linny îi întinse un dolar lui Barry. Avocatul și-l puse în buzunar, se întoarse cu fața la domnul judecător Silver și i se adresă cu vocea lui de tribunal:

– Fiind angajat de Linnete Mars în numele persoanei arestate de doamna șerif Norcross, formulez următoarea cerere... cum o cheamă, Lila?

– Evie, fără nume de familie deocamdată. Spune-i Evie Doe.

– Cer ca Evie Doe să fie trimisă în arest preventiv, sub supravegherea domnului doctor Clinton Norcross, care să-i facă o expertiză psihiatrică. Iar respectiva expertiză să se desfășoare la Penitenciarul pentru Femei Dooling.

– Se aprobă, zise prompt judecătorul Silver.

– Hm... și cum rămâne cu procurorul? întrebă Linny de la biroul ei. Janker n-are niciun cuvânt de spus?

– Janker aprobă *in absentia*, răspunse judecătorul Silver. Din moment ce i-am salvat de mai multe ori pielea în sala mea de judecată, cred că pot să afirm asta cu toată încrederea. Prin urmare, dispun ca Evie Doe să fie transportată imediat la Penitenciarul Dooling și să fie ținută acolo în arest pe o perioadă de... patruzeci și opt de ore. Ce zici, Lila?

– Mai bine nouăzeci și șase, spuse Barry Holden, care părea totuși că ar fi dorit să fie de un oarecare folos clientei sale.

– Îmi convin și patru zile, domnule judecător, zise Lila. Vreau să fie ținută într-un loc unde să nu-și mai poată face rău, iar eu să am vreme să găsesc niște răspunsuri.

Acum interveni Linny. Lila era de părere că dispecera cam își luase nasul la purtare.

– Dar Clint și doamna director Coates vor fi de acord să găzduiască o chiriașă pe o perioadă atât de scurtă?

– Mă ocup eu de asta, spuse Lila.

Se gândi iarăși la prizoniera ei. Evie Doe, misterioasa ucigașă, care știa cum o cheamă și care bolborosea termeni din baschet. Evident o coincidență, însă una neplăcută și inoportună.

– Haide s-o aducem aici și să-i luăm amprentele. Și, Linny, du-o într-una din celule de arest preventiv și dă-i să îmbrace o salopetă pentru deținuți. Cămașa aia de pe ea și tot ce mai poartă sunt probe. Nu pot s-o trimit la închisoare în fundul gol, nu?

– Nu. În calitate de avocat al doamnei, nu aș putea fi de acord cu așa ceva, spuse Barry.

3

– Deci, Jeanette, care mai e viața ta?

Jeanette analiză în minte mișcarea de deschidere a lui Clint.

– Hmm, să vedem. Ree a zis că azi-noapte a visat că mânca tort cu Michelle Obama.

Cei doi – psihiatrul penitenciarului și pacienta/deținută – se învârteau încet prin curtea pustie la această oră a dimineții. Majoritatea deținutelor fie munceau (în atelierul de tâmplărie, în cel de mobilă, la întreținere, la spălătorie, la curățenie), fie erau la cursurile de cultură generală (cunoscute în Penitenciarul Dooling sub numele de „Școala pentru Proști"), fie zăceau în celulele lor, așteptând să treacă timpul.

De pieptul combinezonului cafeniu pe care îl purta Jeanette era prins cu ac de siguranță un „Permis pentru curte", semnat chiar de Clint. Însemna că răspundea pentru ea. Dar nu-l deranja deloc. Jeanette era una dintre deținutele/pacientele lui preferate (una dintre *jucăriile* lui dragi, ar fi zis directoarea Janice Coates, doar ca să-l scoată din sărite) și una dintre cele mai puțin dificile. Clint era de părere că locul lui Jeanette nu era aici, dar nici închisă în vreo altă instituție, ci afară, în libertate. Bineînțeles că nu i-ar fi împărtășit lui Jeanette această opinie a lui, pentru că nu i-ar fi fost de niciun folos. Aici era regiunea Munților Apalași. Iar în regiunea Munților Apalași nu erai scutit de pedeapsă în cazul în care comiteai o crimă, fie aceasta și de gradul al doilea. Convingerea lui că Jeanette nu era vinovată de moartea lui Damian Sorley nu era ceva ce ar fi putut să mărturisească oricui. Poate doar cu excepția soției sale. Poate nici chiar ei. În ultimul timp Lila părea puțin cam ciudată. Puțin cam îngândurată. Puțin cam necomunicativă. În dimineața asta, de pildă, deși poate că se purtase așa pentru că era obosită și voia să doarmă. Însă mai era și chestia aia pe care i-o zisese Vanessa Lampley despre camionul de la petshop care se răsturnase lângă Popasul Muntelui anul trecut. Acum, care era probabilitatea să se petreacă două accidente identice (și ieșite din comun) în același loc, la doar câteva luni distanță unul de altul?

– Hei, domnu' doctor Norcross? Dormi pe tine? Am zis că Ree...

– A visat că mânca tort cu Michelle Obama, am auzit.

– Asta a spus *la început*. Da' a zis-o la vrăjeală. În realitate, visase o profesoară care îi spunea că n-are ce căuta în clasa aia. Ăsta-i un vis de angoasă, corect?

– S-ar putea.

Aceasta era una dintre cele aproximativ douăsprezece răspunsuri standard pe care le folosea pentru întrebările pacientelor.

– Auzi, doctore, crezi cumva că Tom Brady[1] o să vină pe la noi? Să ne țină un discurs și să ne dea autografe?

– S-ar putea.

---

[1] Thomas Edward Patrick Brady Jr. – vedetă din fotbalul american (n. tr.).

– Să ne semneze mingiuțele alea de jucărie?

– Sigur.

Jeanette se opri.

– Ce-am zis eu adineauri?

Clint încercă să-și amintească, nu reuși, așa că izbucni în râs.

– M-ai prins.

– Unde ți-a plecat mintea astăzi, doctore? Iar faci chestia aia. Scuze că mă bag unde nu-i treaba mea, dar ai ceva probleme acasă?

Clint tresări puternic și își dădu seama că Jeanette pusese degetul pe rană. Că îl tulbura profund întrebarea ei neașteptată. Intuiția ei. Lila îl mințise. Lângă Popasul Muntelui nu avusese loc niciun accident. Nu aseară, în orice caz. Dintr-odată devenise sigur de asta.

– Acasă totul e în regulă. Ce chestie fac?

Jeanette se încruntă, își ridică pumnul și își trecu peste el degetul mare de la cealaltă mână.

– Atunci când faci asta, știu că nu ești în apele tale. Parcă ți-ai aminti de o bătaie la care ai luat parte.

– Of! exclamă Clint neliniștit, pentru că femeia ajunsese prea aproape de adevăr. E un obicei vechi de-al meu. Haide mai bine să vorbim despre tine, Jeanette!

– O, da! Subiectul meu preferat de conversație!

Părea de acord, dar Clint știa că nu trebuie să se bazeze pe asta. Dacă ar fi lăsat-o pe Jeanette la cârma discuției, și-ar petrece întreaga oră vorbind doar despre Ree Dempster, Michelle Obama, Tom Brady și despre oricine altcineva i-ar fi trecut prin cap. În materie de asocieri libere Jeanette era o adevărată campioană.

– Foarte bine. *Tu* ce ai visat azi-noapte? Dacă tot e să vorbim despre vise, atunci haide să vorbim despre ale tale, nu ale lui Ree.

– Nu țin minte. M-a întrebat și Ree și i-am zis același lucru. Cred că-i din cauza noilor medicamente pe care mi le dai.

– Deci ai visat ceva.

– Mda... probabil...

Jeanette prefera acum să se uite înspre grădina de legume, nu la el.

– Poate că l-ai visat pe Damian? Îl visai destul de des.

– Da, visam cum arăta. Vânăt din cap până în picioare. Dar de multă vreme nu mi-a mai apărut niciun bărbat vânăt în vis. Auzi? Știi filmul ăla, *Profeția*[1]? Despre copilul diavolului? Pe copilul ăla îl chema Damien.

– Tu ai un fiu...

– Și ce dacă?

Acum se uita la el, cu oarece neîncredere.

– Unii ar putea trage concluzia că soțul tău era diavolul din viața ta, caz în care Bobby ar fi...

– Fiul diavolului! *Profeția – partea a doua!*

Izbucni în hohote de râs și îndreptă un deget spre el.

– Aoleu, ce haios ești, doctore! Bobby e cel mai adorabil copil din lume, seamănă cu neamurile mele dinspre partea maică-mii. La fiecare două luni face tot drumul din Ohio cu soră-mea ca să mă viziteze. Știi foarte bine asta.

Râsul ei părea straniu pe terenul acesta împrejmuit și monitorizat cu strictețe. Dar cât de dulce era!

– Știi la ce mă gândesc?

– Nu, răspunse Clint. Sunt psihiatru, nu telepat.

– Mă gândesc că ăsta ar putea să fie un caz clasic de *transfer afectiv*, spuse ea, desenând în aer ghilimele în jurul expresiei. Adică tu te gândești că fiul *tău* ar putea să fie copilul diavolului.

Acum venise rândul lui Clint să râdă. Era de-a dreptul ireală ideea că Jared ar avea vreo legătură cu diavolul – tocmai Jared, care nu omora nici măcar țânțarii care îl înțepau. Își făcea el griji în legătură cu fiul său? Da, firește că-și făcea, dar nu că ar ajunge vreodată în spatele gratiilor și a sârmei ghimpate, așa cum ajunseseră Jeanette și Ree Dempster și Kitty McDavid și bomba aia cu ceas pe care o chema Angel Fitzroy. Ce naiba, puștiul lui n-avea curaj nici măcar s-o invite pe Mary Pak să meargă cu el la Balul Primăverii de la liceu.

---

[1] În orig. „The Omen" – film horror, produs în 1976 (n. tr.).

– Jared e un copil perfect normal și sunt convins că la fel e și Bobby al tău. Medicamentul ăla nou te ajută la... cum îi zici tu?

– „Pâclă" îi zic. Mi se pune pe ochi și nu mai văd bine oamenii și mi se vâră în urechi și nu-i mai aud bine. Dar parcă nu mai e așa de rău de când am început să iau pilulele astea.

– Nu o spui doar așa, ca să te las în pace? Trebuie să fii sinceră cu mine, Jeanette. Știi ce zic eu întotdeauna?

– „Sinceritatea îți aduce doar profit" – asta zici. Și sunt sinceră. Mi-e mai bine. Însă mai sunt momente când mă apucă depresia și parcă nu mai știu pe ce lume sunt și pâcla aia se întoarce.

– S-a întâmplat vreodată ca altcineva să o străpungă? Să te readucă cu picioarele pe pământ?

– Cu picioarele pe pământ! Îmi place cum ai zis asta, doctore. Da, Bobby e în stare să mă readucă cu picioarele pe pământ. Avea cinci ani când m-au închis aici. Acum are doișpe. Cântă la clape într-o trupă, îți vine să crezi? Cântă și din gură!

– Trebuie că ești foarte mândră de el.

– Sunt! Al tău e cam de aceeași vârstă, nu-i așa?

Clint, care își dădea imediat seama când una dintre pacientele lui încerca să schimbe vorba, scoase un mârâit evaziv, preferând să nu-i spună că Jared se apropia de vârsta la care ar fi avut drept de vot[1] și că lui i se părea incredibil cât de repede trecuse timpul.

Jeanette îl bătu pe umăr.

– Vezi să aibă mereu prezervative la el.

De sub umbrela gheretei de lângă zidul de nord se auzi un urlet amplificat prin megafon:

– DEȚINUTĂ! CONTACTUL FIZIC E INTERZIS!

Clint făcu cu mâna în direcția gheretei (din cauza megafonului îi era greu să-și dea seama care anume gardian se afla acolo, dar presupunea că tipul tolănit pe șezlong era dobitocul ăla de Don Peters) ca să arate că totul este în ordine, după care îi spuse lui Jeanette:

– Despre asta voi discuta cu terapeutul *meu*.

---

[1] Acum în SUA, vârsta la care poți să votezi este 18 ani, deși există propuneri pentru reducerea acestei vârste la 16 ani (n. tr.).

Încântată, femeia începu să râdă.

Lui Clint îi trecu prin minte – și nu pentru prima oară – că, în cu totul alte circumstanțe, ar fi dorit ca Jeanette Sorley să-i fie prietenă.

– Auzi, Jeanette? Tu știi cine-i Warner Wolf?

– *Să vedem reluarea!* răspunse ea imediat, imitând destul de bine vocea crainicului. Da' de ce mă întrebi?

Da, chiar așa. Oare *de ce* a întrebat-o? Ce legătură avea comentatorul ăla sportiv de pe vremuri cu ce se întâmpla acum? Și ce importanță avea dacă valorile lui culturale (la fel ca și fizicul lui) erau nițeluș cam perimate?

Uite o întrebare mai pertinentă: De ce îl mințise Lila?

– Așa, într-o doară, răspunse Clint. L-a pomenit cineva. Mi s-a părut nostim.

– Da, taică-miu era mort după el, spuse Jeanette.

– Tatăl tău...

Din telefonul lui se auziră câteva acorduri din „Hey, Jude". Clint aruncă o privire la ecran și văzu fotografia Lilei, soția lui, care acum ar fi trebuit să se afle pe tărâmul viselor. Lila, care s-ar putea să nu și-l mai amintească pe Warner Wolf. Lila, care îl mințise.

– Trebuie să răspund, îi zise el lui Jeanette, dar n-am să vorbesc mult. Du-te și te plimbă până în grădină, mai smulge niște buruieni de acolo și poate ai să-ți amintești ce ai visat azi-noapte.

– Vrei puțintică intimitate, m-am prins, spuse deținuta și porni spre grădina de legume.

Clint făcu iarăși un semn spre zidul de nord, anunțându-l astfel pe gardian că el îi permisese lui Jeanette să se îndepărteze. Apoi răspunse la telefon.

– Bună, Lila! Ce s-a întâmplat?

Și își dădu imediat seama că așa își începea multe discuții cu pacientele lui.

– A, nimic deosebit, spuse ea. O explozie la un laborator de metamfetamină, o crimă dublă, asasina arestată. Am prins-o pe Dealul Ghiulelei. Se plimba pe acolo, aproape în curu' gol.

– Glumești, nu-i așa?

– Mă tem că nu.

– Ei, lasă-mă! Te simți bine?

– Funcționez pe adrenalină pură, în rest n-am nimic. Dar am nevoie de ajutor.

Și îl puse la curent cu detaliile cazului. Clint ascultă fără să-i pună nicio întrebare. Jeanette smulgea buruienile dintr-o brazdă de mazăre și fredona un cântecel vesel – despre intenția de a se îneca în râul Harlem[1]. La capătul dinspre nord al curții penitenciarului, Vanessa Lampley se apropie de Don Peters – încă tolănit pe șezlong –, îi spuse ceva, după care se așeză în locul lui, în timp ce el porni către aripa administrativă, târându-și picioarele și cu capul în piept, aidoma unui elev chemat în biroul directorului. Foarte bine! În fond, nimeni nu merita mai mult să fie chemat la ordine decât dobitocul ăsta umflat.

– Clint? Mai ești la telefon?

– Sigur. Mă gândeam.

– Te gândeai, repetă Lila. La ce anume?

– La cum ar trebui să procedăm.

Insistența Lilei îl luase prin surprindere. Parcă își bătea joc de el.

– Teoretic, este posibil, dar trebuie să discut cu Janice...

– Atunci, discută, te rog. Pot să ajung în douăzeci de minute. Și dacă Janice se lasă greu, convinge-o tu. Am nevoie să mă ajuți, Clint.

– Liniștește-te, mă ocup imediat de asta. Automutilarea este o chestiune foarte serioasă. Ai dreptate să fii îngrijorată.

Jeanette terminase un rând de mazăre și acum trecuse la celălalt, mergând încet înapoi.

– Spun doar că, în mod normal, ar trebui s-o duci mai întâi la spital pentru o evaluare medicală. Din ce-mi zici, pricep că s-a lovit cam nasol la față.

– Nu fața ei mă îngrijorează pe mine acum. Aproape a smuls capul unuia de pe umeri și i-a vârât capul celuilalt în peretele unei rulote. Chiar crezi că am s-o las într-o sală de consultații cu un rezident de douăzeci și cinci de ani?

---

[1] „Harlem River Blues" – cântec lansat în 2010 de Justin Townes Earle (n. tr.).

Clint dori să o mai întrebe o dată dacă se simțea bine, dar, în starea ei actuală, n-ar fi reușit decât s-o scoată și mai tare din sărite. Pentru că asta faci atunci când ești epuizat: îți verși nervii pe cel care n-are probleme. Câteodată – cam des – lui Clint îi displăcea să fie acea persoană.

– Nu cred.

Acum auzea zgomotul străzii. Lila ieșise din clădire.

– Nu că ar fi agresivă și nici prea nebună nu mi se pare. Se poartă... nu știu cum să-ți explic ce senzație am... cum ar zice Jared: „Mi s-a activat Simțul de Spiderman".

– Poate zicea așa când avea șapte ani.

– N-am văzut-o în viața mea pe femeia asta, jur pe un morman de Biblii că n-am văzut-o. Dar ea mă cunoaște. Mi-a zis pe nume.

– Dacă porți uniforma, și presupun că o porți, ai ecusonul cu numele la buzunarul de la piept.

– Da, numai că numele de acolo este doar NORCROSS. Ea mi-a zis „Lila". Trebuie să închid acum. Spune-mi doar că am să găsesc covorul roșu la intrare când am să ajung acolo cu ea.

– Ai să-l găsești.

– Mulțumesc.

Acum Clint o auzi cum își drege glasul.

– Îți mulțumesc, dragul meu.

– Cu plăcere. Dar trebuie să faci și tu ceva pentru mine. Nu veni singură cu ea. Ești epuizată.

– Conduce Reed Barrows. Eu stau lângă el.

– Bravo! Te iubesc.

Alt sunet – acum cel al unei portiere care se deschide. Probabil de la mașina de serviciu a Lilei.

– Și eu te iubesc, spuse ea și închise.

Oare sesizase o ușoară ezitare în vocea ei? Dar n-avea acum timp să se gândească la asta – n-avea timp să despice în patru un fir care probabil nici nu exista. Și poate că așa era cel mai bine.

– Jeanette!

Când deținuta se întoarse cu fața la el, Clint o anunță:

– Trebuie să întrerupem aici discuția noastră. A intervenit ceva urgent.

4

Minciuna și prostia erau cei mai mari dușmani al lui Coates. Nu că restul oamenilor ar fi iubit minciuna ori prostia sau le-ar fi plăcut cât de cât, însă le acceptau, le înghițeau, ajungeau la un soi de înțelegere cu ele, le preluau și le ofereau și altora. Ei bine, doamna directoare Janice Tabitha Coates nu apela la minciuni și nu spunea prostii. Nu era în firea ei și, oricum, s-ar fi dovedit o inițiativă păguboasă. Închisoarea era esențialmente o fabrică de minciuni, prostii și tot felul de rahaturi – mai bine am numi-o Întreprinderea Feminină de Produs Rahat din Dooling –, iar sarcina ei era să împiedice producția să scape de sub control. Torente de notificări prostești se revărsau asupra ei de la conducere, cerându-i să reducă costurile dar, în același timp, să și îmbunătățească regimul penitenciar. Un șuvoi de prostii se revărsa asupra ei din tribunale – unde deținutele, avocații lor și procurorii se ciondăneau din cauza apelurilor – și mereu Coates ajungea cumva să fie la mijloc. Ministerul Sănătății se dădea în vânt după inspecțiile prostești și neanunțate. Inginerii care veneau să repare rețeaua electrică a închisorii îi promiteau de fiecare dată că totul va fi în regulă, dar promisiunile lor erau niște minciuni. Rețeaua continua să cadă.

Minciunile și prostia nu încetau nici măcar atunci când Coates se afla acasă. Chiar și în somn le simțea cum se strâng grămadă peste ea, ca un troian de zăpadă. Numai că troianul ăsta era maro și era făcut din rahat. Cum altfel să se cheme problemele pe care i le făceau criza lui Kitty McDavid și absența asistentelor fix în aceeași dimineață? Troianul ăsta împuțit o întâmpinase chiar când intrase pe ușă.

Norcross era un psihiatru excelent, dar și el producea cota lui de bălegar, solicitând tratament preferențial și varii dispense pentru

pacientele sale. Era aproape emoționantă neputința lui cronică de a înțelege că marea majoritate a pacientelor lui – toate deținute în Penitenciarul Dooling – erau adevărate genii în ale rahatului. Din păcate însă, Coates era cea care trebuia să dea la lopată.

Și, hei, sub rahatul ăla pe care îl fluturau zilnic, unele dintre femei ascundeau tragedii reale. Janice Coates nu era nici proastă, nici lipsită de inimă. O mulțime de femei din Dooling erau, mai presus de orice altceva, urmărite de ghinion. Și Coates era perfect conștientă de asta. Copilării nefericite, soți tiranici, vieți extrem de grele, boli psihice tratate cu alcool și droguri. Femeile acestea erau deopotrivă victime ale rahaturilor vieții și distribuitoare ale lor. În fine, nu era treaba directorului de închisoare să le rezolve problemele. Compasiunea ar fi împiedicat-o să-și facă datoria așa cum se cuvine. Femeile astea erau aici și ea trebuia să aibă grijă de ele. Punct.

Adică trebuia acum să se ocupe de Don Peters, care stătea în fața ei: mâncătorul suprem de rahat, tocmai isprăvind de înșirat minciuni cu o artă desăvârșită – om cinstit și muncitor, acuzat pe nedrept.

După ce gardianul și-a încheiat cu aplomb discursul, Coates i-a spus:

– Nu mai ține vrăjeala aia cu sindicatul, Peters! Încă o reclamație și te dau afară. O deținută mi s-a plâns că ai apucat-o de sâni, alta mi s-a văitat că ai strâns-o de fund și a treia zice că i-ai promis jumătate de pachet de țigări dacă ți-o suge. Sindicatul zice că o să se lupte pentru tine până în pânzele albe, dar eu nu cred că o va face nimeni.

Ofițerul mic și îndesat ședea pe canapeaua din birou cu picioarele crăcănate (de parcă fix la conturul penisului lui avea directoarea chef să se uite) și cu brațele încrucișate la piept. Își suflă de pe sprâncene bretonul tuns după moda introdusă de Buster Brown[1].

– Nu m-am atins de nicio deținută, doamnă directoare.

– Demisia nu este ceva rușinos.

---

[1] Buster Brown – personaj din benzile desenate pentru copii de la începutul secolului XX (n. tr.).

– Nu demisionez și nu mi-e rușine de nimic!

Obrajii de obicei palizi ai individului se acoperiseră cu pete roșii.

– Ce bine! Eu am o listă întreagă cu lucruri de care mi-este rușine. Pe unul dintre primele locuri se află faptul că te-am angajat. Ești ca un muc uscat care mi s-a lipit de deget și nu pot să scap de el.

Buzele lui Don se suciră într-o grimasă șmecheră.

– Știu că încercați să mă înfuriați, doamnă directoare. Nu ține.

Tipul nu era deloc prost. Din cauza asta nu reușise încă nimeni să-l prindă asupra faptului. Peters avea mare grijă să se dea la deținute când nu era nimeni altcineva prin preajmă.

– Probabil că nu, spuse Coates, așezându-se pe marginea biroului și luându-și poșeta pe genunchi. Nu mă poți acuza că am încercat.

– Știți că alea vă mint. Sunt niște criminale. Toate sunt niște infractoare.

– Și hărțuirea sexuală este o infracțiune. Consideră că ăsta a fost ultimul avertisment, zise Coates, scotocind în geantă după balsamul de buze. Apropo, doar jumătate de pachet de țigări? Pe bune, Don?

Scoase pachețelul de batiste din hârtrie, bricheta, flaconul cu pastile, iPhone-ul, portofelul. În cele din urmă găsi ce căuta. Îi căzuse capacul și vârful balsamului era plin de scame. Dar Jeanice îl folosi și așa.

Peters nu mai zicea nimic. Ea se uită la el. Individul era un golan și un libidinos și avusese un noroc formidabil că deocamdată nici un alt gardian nu se întâmplase să fie de față la vreunul dintre gesturile lui abuzive. Însă o să-l prindă. Avea tot timpul din lume. De fapt, „timp" era un alt sinonim pentru „închisoare".

– Ce? Vrei și tu? îl întrebă ea, întinzându-i balsamul. Nu? Atunci treci înapoi la postul tău!

Ușa zăngăni în cadrul ei când o trânti Peters, iar Coates îl auzi cum tropăie pe coridor, ca într-o criză de nervi adolescentină. Mulțumită că ședința de consiliere disciplinară mersese așa cum sperase, Coates se apucă să scotocească în geantă după capacul de la balsamul ei plin de scame.

Auzi vibrația telefonului mobil. Lăsă geanta pe jos și se îndreptă spre canapea. Se gândi cât de nesuferit îi era individul al cărui fund fusese postat acolo de curând și se așeză mai la stânga de adâncitura din perna centrală.

– Bună, mama!

În spatele vocii Michaelei se auzeau alte voci – multe strigând ceva – și sirene.

Coates ignoră impulsul inițial care o îndemna să-și ia la rost fiica pentru că nu o mai sunase de trei săptămâni.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

– Stai puțin!

Sunetele din fundal deveniră mai înăbușite. Janice aștepta. Relația cu fiica ei avusese destule suișuri și coborâșuri. Hotărârea Michaelei de a abandona facultatea de drept și de a se apuca de televiziune (fabrică de rahat la fel de mare ca sistemul penitenciar și probabil la fel de plină de infractori) crease o adevărată prăpastie între ele, iar operația la nas care a urmat a ținut o vreme sub nivelul mării legătura lor mamă–fiică. Însă Michaela dădea dovadă de o tenacitate pe care Coates ajunsese treptat să o respecte. Poate că nu erau chiar atât de diferite cum credea ea. Aiurita aia de Magda Dubcek, bătrâna din vecini care avusese grijă de Michaela când era mică, îi și spusese odată: „Seamănă leit cu tine, Janice! Nu poți să i te opui! Spune-i că n-are voie decât un singur biscuit și ai să vezi că nu se lasă până nu mănâncă trei. Îți zâmbește și se răsfață și te drăgălește, până nu mai poți să o refuzi."

În urmă cu doi ani, Michaela se ocupa de emisiunile publicitare la postul local de știri. În urma unei ascensiuni extrem de rapide, ajunsese acum corespondent de presă la NewsAmerica.

– Gata! zise Michaela. A trebuit să mă duc într-un loc unde-i mai multă liniște. E o nebunie întreagă în față la CDC. Nu pot să stau mult la telefon. Te-ai uitat la știri?

– Bineînțeles – la CNN.

Janice se dădea în vânt după împunsătura asta și nu rata nicio ocazie să o folosească.

Numai că, de data aceasta, Michaela a ignorat-o.

– Ai auzit de Gripa Aurora? Boala somnului?

– Parcă au zis ceva la radio. Niște bătrâne din Hawaii și Australia care nu se mai pot trezi din somn...

– E pe bune, mamă. Și e vorba de toate femeile. Bătrâne, copilițe, tinere, de vârstă mijlocie. Boala asta afectează orice femeie care doarme. Așa că, te implor: *nu te culca.*

– Poftim?

Ceva nu se învârtea rotund. Era ora unsprezece dimineața. De ce să se culce? Sau poate Michaela îi cerea să nu mai doarmă niciodată? Dacă așa era, atunci nu avea nicio șansă. La fel de bine ar putea să-i ceară să nu se mai ducă la closet niciodată.

– N-are niciun sens ce-mi spui.

– Deschide televizorul și uită-te la știri, mamă. Sau radioul. Sau intră pe Internet.

Conexiunea telefonică mustea de absurditatea situației. Janice nu știu ce să spună în afară de: „Bine". Poate fetița ei se înșela, numai că fetița ei nu ar fi mințit-o. Oricât de absurd părea, Michaela credea că acesta era adevărul.

– Tocmai am discutat cu o cercetătoare – colaborează cu FBI-ul și ne cunoaștem bine, am încredere în ea – și mi-a dat niște informații din interior. Spune că, după estimarea lor, optzeci și cinci la sută dintre femeile aflate pe coastele vestice ale Canadei, Statelor Unite și Mexicului sunt duse deja. Vezi să nu zici nimănui. Oricum se va isca o isterie fără margini atunci când știrea va ajunge pe Internet.

– Cum adică sunt *duse*?

– Adică dorm și nu se mai trezesc. Și își fac chestiile astea în jurul lor, ceva ca niște coconi, ca niște gogoașe de viermi de mătase. Cu membrane și cu toate alea. Se pare că gogoașele... coconii aia sunt făcuți parțial din cerumen – cum e ceara aia din urechi –, în parte din sebum, care-i chestia aia uleioasă secretată de glandele sebacee, în parte din mucus și din încă ceva ce nu știe nimeni ce ar putea fi, un fel de proteină necunoscută. Și învelișul ăsta – sau cum să-i zic? – se reface de îndată ce este îndepărtat, dar nu trebuie

să încerci să îl iei de acolo. Pentru că s-au raportat... anumite reacții. Înțelegi? *Să nu încerci să smulgi chestia aia de pe tine.*

În această ultimă privință, mai absurdă decât tot restul, Michaela insista cu o fermitate neobișnuită chiar și pentru ea.

– *Mamă?*

– Da, Michaela, te ascult.

Acum fiica ei părea foarte tulburată. Exaltată de-a dreptul.

– A început între șapte și opt ora noastră, dar între patru și cinci ora Pacificului. De-aia femeile de la vest de noi au fost lovite atât de puternic. Așa că noi încă mai avem toată ziua la dispoziție. Mai avem încă rezervorul plin.

– Rezervorul plin... de ore de veghe?

– Bingo! răsuflă ușurată Michaela. Știu cât de aberant sună tot ce-ți spun eu acum, dar, crede-mă că nu-mi arde deloc de glumă. Și vezi că ai de luat niște decizii foarte grele. Trebuie să te gândești ce ai să faci cu închisoarea aia a ta.

– Cu închisoarea mea?

– Da. Pentru că deținutele tale vor începe să adoarmă.

– Aha, am înțeles! exclamă Janice.

Dintr-odată se limpezeau lucrurile. Oarecum.

– Trebuie să te las, mamă. Intru într-un live și producătorul a înnebunit deja. Te mai sun eu când am să pot.

Coates rămase pe canapea, cu ochii la fotografia înrămată de pe birou. În ea era regretatul Archibald Coates, îmbrăcat cu un halat steril de spital și ținându-și în brațe copila abia născută. Archie murise din cauza unui infarct la nedreapta vârstă de treizeci de ani, în urmă cu tot atâția ani. În fotografie se vedea o urmă de substanță albicioasă pe fruntea Michaelei, ca o fărâmă dintr-o membrană. Directoarea regretă că nu-i spusese fiicei sale că o iubește, însă părerea de rău îi zăbovi în gânduri doar câteva secunde. Avea multă treabă de făcut. Pricepuse repede problema cu care se confrunta, iar soluția pentru aceasta – ce anume să facă cu femeile din penitenciar – era una singură. Cât timp va fi în stare, va trebui să facă exact ce a făcut întotdeauna: să păstreze ordinea și să nu se lase copleșită de rahaturi.

Îi ceru lui Blanche McIntyre, secretara ei, să sune din nou acasă la asistentele absente. După care să-l caute pe Lawrence Hicks, directorul-adjunct, și să-i aducă la cunoștință că i s-a scurtat perioada de recuperare după operația de extracție a măselei de minte; trebuia să se prezinte imediat la penitenciar. În ultimul rând, o rugă pe Blanche să-i anunțe pe toți gardienii de serviciu că, din cauza crizei apărute la nivel național, toată lumea era obligată să lucreze ture duble. Directoarea își făcea griji reale că nu se va putea baza pe prezența angajaților din celălalt schimb. În situații de criză, oamenii nu prea voiau să plece de lângă cei dragi.

– Cum? se sperie Blanche. *Criză la nivel național?* S-a întâmplat ceva cu președintele? Și le ceri tuturor să lucreze ture duble? N-o să le placă asta.

– Nu mai pot eu de ce le place lor. Transmite ordinele, Blanche!

– Nu înțeleg. Ce se petrece?

– Dacă fiică-mea nu se înșală, ai să afli cât de curând.

Apoi Coates se duse să-l ia pe Norcross din cabinetul lui. Urma să vadă împreună în ce stare se afla Kitty McDavid.

5

La ora a treia – Educația fizică – Jared Norcross și Mary Pak stăteau pe marginea terenului de tenis, cu rachetele lângă ei. Împreună cu un grup de Fraieri de a Zecea (cum le ziceau elevii mai mari), urmăreau partida disputată de doi băieți din ultimul an, care icneau la fiecare lovitură la fel ca Monica Seleș. Slăbănogul era Curt McLeod. Roșcatul musculos era Eric Blass.

„Cel mai mare dușman al meu", își spuse Jared în gând. Apoi, cu glas tare:

– Nu mi se pare o idee bună.

Mary ridică din sprâncene la el. Era o fată înaltă și (în opinia lui Jared) perfect proporționată. Păr negru, ochi cenușii, picioare

lungi și bronzate, tenișii de un alb imaculat. De fapt, „imaculat" era cuvântul care i se potrivea cel mai bine. Tot în opinia lui Jared.

– Idee bună apropo de ce anume?

„De parcă n-ai ști", spuse Jared tot în gând.

– Apropo de planul tău de a te duce cu Eric la concertul Arcade Fire[1].

– Hm... murmură fata, lăsând impresia că s-ar gândi profund. Atunci, bucură-te că nu te duci tu cu el!

– Auzi, mai ții minte când am fost la Muzeul Jucăriilor de pe Kruger Street[2]? Într-a cincea?

Mary zâmbi și își trecu prin părul lung mâna, cu unghii vopsite într-un albastru-pal.

– Cum aș putea să uit? Era să rămânem pe afară, pentru că Billy Mears își scrisese o porcărie pe mână și doamna Colby l-a obligat să rămână în autocar cu șoferul ăla care se bâlbâia.

Eric aruncă mingea în aer, se ridică pe vârfuri și servi năprasnic, foarte puțin peste fileu. Curt se feri, în loc să încerce să-i trimită înapoi mingea. Eric ridică brațele deasupra capului, așa cum făcuse Rocky în capătul treptelor de la Muzeul de Artă din Philadelphia. Mary îl aplaudă. Eric se întoarse cu fața la ea și se înclină.

– Pe brațul lui scria DNA COLBY MĂNÂNCĂ CĂCAT, da' nu Billy scrisese, ci Eric. Billy dormea când Eric o făcuse și nu a zis nimic pentru că era mai bine să rămână în autocar decât să ia mai târziu o bătaie zdravănă de la Eric.

– Așa, și?

– Eric e un bătăuș.

– Era un bătăuș, îl corectă Mary. Clasa a cincea a fost de mult.

– Năravul din fire n-are lecuire.

Jared auzi în cuvintele astea tonul pedant pe care îl adopta uneori tatăl lui și le regretă imediat.

Ochii cenușii ai lui Mary îl măsurau curioși.

– Adică?

---

[1] Arcade Fire – trupă de indie-rock (n. tr.).

[2] Muzeu din orașul Wheeling (n. tr.).

„Oprește-te!" își zise Jared. „Dă din umeri, spune *indiferent ce* și schimbă vorba!" Își dădea deseori sfaturi bune, dar gura lui avea obiceiul să nu le ia în seamnă. Ceea ce se întâmplă și acum.

– Adică, oamenii nu se schimbă.

– Ba da. Tatăl meu obișnuia să bea prea mult, dar acum nu o mai face. Și se duce la întrunirile Alcoolicilor Anonimi.

– Bine, unii oameni se mai schimbă. Mă bucur că tatăl tău face parte dintre ei.

– Mă bucur că te bucuri.

Ochii cenușii îl fixau în continuare.

– Dar cei mai mulți nu o fac. Ia gândește-te. Ăia care au fost buni la sport într-a cincea – cum a fost Eric – sunt buni și acum. Tu ai fost o elevă bună atunci și ești o elevă bună și acum. Copiii care intră în belele în clasa a cincea intră și într-a unșpea și a douășpea. I-ai văzut vreodată pe Eric și Billy împreună? Nu? Mi-am încheiat pledoaria.

De data aceasta, Curt reuși să ajungă la mingea trimisă de Eric, însă lovitura lui a fost una pe care ar fi dat-o un iepuraș, în timp ce Eric păzea fileul ca un vultur. Returul lui atinse fileul și mingea îl izbi în burtă pe Curt.

– Termină, bă! îi strigă Curt. Poate o să vreau să am copii mai încolo!

– Nu-i o idee bună, zise Eric. Acum, du-te și recuperează mingea. Îmi poartă noroc. Aport, Cuțu.

În timp ce Curt își târșâia picioarele spre gardul din plasă de sârmă, lângă care se oprise mingea, Eric se întoarse către Mary și-i făcu o altă plecăciune. Ea îi adresă un zâmbet de o sută de wați, care nu i se șterse de pe buze atunci când se uită iar la Jared, deși intensitatea i se redusese considerabil.

– Mi-ești tare drag pentru că încerci să mă protejezi, Jere, dar nu mai sunt mică. Și e vorba doar de un concert, nu de vreun angajament pe viață.

– Doar...

– Doar ce?

Zâmbetul dispăruse de tot.

„Ai grijă!" voia să-i spună Jared. „Pentru că scrisul de tâmpenii pe brațul altui copil este ceva minor. O chestie de școală primară. În vestiarele de la liceu se fac niște porcării despre care nici nu vreau să vorbesc. Pe de-o parte, pentru că nu m-am învrednicit niciodată să intervin. Am stat și m-am uitat."

Un alt sfat de luat în seamă, dar, înainte ca gura lui cea trădătoare să-l ignore și pe acesta, Mary se răsuci pe scaun și se uită spre școală. Probabil că vreo mișcare de acolo îi atrăsese atenția. Acum văzu și Jared ce se întâmpla: un nor cafeniu se ridica de pe acoperișul sălii de sport. Era atât de mare că reușise să sperie ciorile care se cuibăriseră în stejarii din jurul parcării.

„E doar praf", își zise Jared. Dar, în loc să se destrame, norul acela parcă se îngroșă și o porni spre nord. Acesta era comportamentul unui stol de păsări. Numai că alea nu erau păsări. Erau mai mici chiar și decât vrăbiile.

– Eclipsă de molii! exclamă Mary. Uau! Cine și-ar fi imaginat așa ceva?

– Așa se cheamă un roi de gângănii din astea? Eclipsă? Pe bune?

– Da! Cine și-ar fi imaginat că zboară în grup? Plus că fluturii sunt ăia care au activitate pe timpul zilei. Moliile sunt de obicei insecte de noapte.

– De unde știi toate chestiile astea?

– Într-a opta, la Științele naturii, mi-am făcut lucrarea de sfârșit de an despre molii. În engleza veche, *mott* înseamnă *larvă*. Tata m-a convins să aleg subiectul ăsta, pentru că îmi era frică de ele. Când eram mică, mi-a zis cineva că orbești dacă-ți intră în ochi praful de pe aripile unei molii. Tata mi-a spus că era doar o superstiție prostească și că, dacă am să aflu mai multe, poate că am să reușesc să mă împrietenesc cu ele. Mi-a mai zis că fluturii sunt frumoșii lumii insectelor, care se duc mereu la bal, iar bietele molii rămân acasă, la fel ca Cenușăreasa. Pe vremea aia nu se lăsase încă de băut, dar povestea a fost drăguță.

Ochii aceia cenușii nu-l slăbeau. Îl provocau să o contrazică.

– Sigur. Marfă! spuse Jared. Și ai făcut-o?

– Ce să fac?

– Te-ai împrietenit cu ele?

– Nu tocmai, dar am aflat o grămadă de chestii interesante. Când nu zboară, fluturii își împăturesc aripile pe spate. Moliile – pe burtă, ca să și-o protejeze. Moliile au un fel de cârlige sau peri mici care se cheamă *frenulum* și care le țin aripile împreună. Fluturii nu au așa ceva. Când sunt în stadiul de nimfă, fluturii sunt închiși în crisalide. Moliile în coconi, care sunt mai moi și mai mătăsoși.

– Salut!

Era Kent Daley, care traversa cu bicicleta terenul de softball, dinspre maidanul de alături. Pe spate avea rucsacul și își atârnase de umăr racheta de tenis.

– Norcross! Pak! Ați văzut stolul ăla de păsări?

– Erau molii, îl informă Jared. Cu *frenulum*. Sau poate că pluralul e *frenula*.

– Hî?

– Nu contează. Tu ce-ai făcut de vii abia acum? Știi că-i zi de școală.

– Mi-a zis maică-mea să duc gunoiul.

– Probabil că ați avut mult gunoi, spuse Mary. A început deja ora a treia.

Kent se strâmbă la ea, după care îi observă pe Eric și Curt pe terenul de tenis și-și abandonă bicicleta pe iarbă.

– Ia loc, Curt, și lasă un bărbat adevărat să-ți arate cu ce se mănâncă sportul ăsta. N-ai putea să-i returnezi serva lui Eric nici dacă ar fi în joc viața cățelului tău.

Curt îi ceda locul lui Kent, un bonvivant care nu simțea deloc nevoia să se prezinte la cancelarie și să explice profesorilor de ce întârziase. Eric servi cu putere, iar Jared se simți extrem de încântat când văzu că noul jucător îi ripostează pe măsură.

– Aztecii credeau că moliile aduc ghinion, continuă Mary, care își pierduse interesul pentru meciul de tenis. Mai există și azi oameni prin munții din sud care cred că o molie albă apărută în casă e semn prevestitor de moarte.

– Da' văd că ești o adevărată molio-expertă, Mary!

Fata scoase un sunet de trombon melancolic.

– Ia stai așa! N-ai fost niciodată în munții ăia! Ai scornit povestea asta ca să mă sperii. Bravo, ți-a ieșit!

– N-am scornit nimic! Am citit undeva!

Și îl lovi cu pumnul în umăr. Destul de tare, dar Jared încercă să nu-i arate că-l cam duruse.

– Moliile astea erau maro, spuse el. Ce înseamnă atunci când vezi o molie maro?

– A, este foarte interesant! răspunse Mary. Indienii din tribul Picioarele Negre sunt de părere că moliile maro aduc somnul și visele.

6

Jared stătea pe o bancă din capătul vestiarului și se îmbrăca. Fraierii dintr-a Zecea plecaseră deja, temându-se să nu fie biciuți cu prosoapele ude – glumă proastă pentru care erau renumiți Eric și acoliții lui. Sau poate că era mai potrivit să se spună că „aveau un renume prost". „Tu zici *frenulum*, eu zic *frenula*", își spuse Jared în timp ce se încălța. Haide s-o lăsăm baltă!

De la dușuri se auzeau strigătele lui Eric, Curt și Kent, care se împroșcau cu apă și zbierau toate vorbele de duh ale generației lor – băga-mi-aș, băga-mi-aș în mă-ta, am făcut-o deja, poponarule, să-ți dau muie, sor-ta-i o curvă, sor-ta trage pe nas etc. Era exasperant și trebuia să-i suporte până la sfârșitul liceului.

Apa se opri. Eric și ceilalți doi porniră șiroind și desculți spre zona vestiarului pe care o considerau moșia lor personală – acces permis doar celor din ultimul an. Ceea ce însemna că Jared mai era obligat doar să le vadă în treacăt fundurile goale, până aveau să dispară după colț. Foarte bine! Își adulmecă șosetele, se strâmbă, le îndesă în geanta cu echipamentul sportiv și îi trase fermoarul.

– Am văzut-o pe Baba Essie când veneam încoace, povesti Kent.

– Pe boschetara aia? Care are un cărucior din ăla, de supermarket? întrebă Curt.

– Da. Mai că era să dau peste ea și să cad în cocina aia unde trăiește.

– Ar trebui s-o gonească cineva de aici, spuse Curt.

– Probabil că a dat iama aseară în rezerva ei de borhot, pen' că era lemn, fraților, zise Kent. Lemn, pricepeți? Și parcă se și tăvălise în ceva. Avea un fel de jeg subțire pe toată mecla, ca o pânză de păianjen. Nasol ca dracu'! Și se mișca la fiecare răsuflare. Așa că am strigat-o. „Hei, tu, Essie, ce faci, fato? Care mai e viața ta, muistă știrbă?" Nimic, nene. Era scoasă de tot din priză.

– Aș vrea să existe o poțiune din aia magică, cu care să putem adormi gagicile ca să le-o tragem liniștiți, fără să mai fie nevoie să le aburim înainte, râse Curt.

– Păi, există, zise Eric. Se cheamă Rohypnol[1].

Cei trei izbucniră în hohote stridente de râs, iar Jared își spuse: Ăsta-i tipul care o duce pe Mary la concertul Arcade Fire. Tipul ăsta!

– Plus, continuă Kent, baba are tot felul de chestii nașparlii în bârlogul ăla al ei, inclusiv bustul unui manechin de haine. Aș fute orice, omule, dar chiar o boschetară muci de beată, bașca plină de pânze de păianjeni? Aici trag eu linia și linia asta-i foarte groasă.

– A mea e întreruptă acum, spuse Curt pe un ton ușor melancolic. Sunt într-o situație disperată. I-aș trage-o și unui zombi din *Morții vii*[2].

– Da' ai făcut-o deja, zise Eric. I-ai tras-o lui Harriet Davenport.

Alte hohote preistorice de râs. „De ce stau să-i ascult?" se întrebă Jared și își aduse aminte imediat că Mary se ducea la concert cu unul dintre psihopații ăștia. „Habar n-are ea cum e Eric în realitate și, după discuția noastră de la ora de sport, nu sunt prea sigur că m-ar crede dacă i-aș spune tot adevărul."

– Lu' baba asta n-ai să i-o tragi, spuse Kent. Da' știi că-i o idee mișto? Ar trebui să trecem pe la ea după ore. Să vedem ce mai face.

– Niciun „după ore", hotărî Eric. O tăiem după ora a șasea.

---

[1] Supranumit „drogul violului" (n. tr.).

[2] „The Walking Dead" – probabil referire la filmul horror din 1936, cu Boris Karloff (n. tr.).

Plesnete răsunătoare – semn că băteau palma unul cu altul ca să parafeze înțelegerea. Jared își luă geanta de sport și ieși din vestiar.

Abia în pauza de prânz i-a povestit Frankie Johnson că boala aia bizară a somnului, care afecta doar femeile și care se manifestase doar în Australia și Hawaii, apăruse și în D.C., Richmond și chiar în Martinsburg, oraș situat destul de aproape de al lor. În treacăt, Jared își aduse aminte de ce spusese Kent despre Baba Essie, că avea un fel de pânză de păianjen pe față, dar își zise că nu era posibil. Nu în orașul lor. În Dooling nu se întâmpla niciodată nimic interesant.

– I-au zis Gripa Aurora, mai spuse Frankie. Aia e salată de pui? Cum e? Vrei să facem schimb?

V

1

În Celula 12 din Aripa A nu erau decât un singur pat, toaleta metalică și camerele de supraveghere din colțurile tavanului. Nici vorbă de pătrat marcat pe perete pentru fotografiile personale, nici vorbă de măsuță. Coates își adusese cu ea un scaun din plastic pe care să poată sta în vreme ce Clint o examina pe Kitty McDavid, care zăcea nemișcată pe pat.

– Deci? îl întrebă Coates.

– Trăiește. Semnele vitale sunt puternice.

Clint se ridică din poziția ghemuită în care stătuse până atunci. Își trase mănușile chirurgicale și le puse cu grijă într-o pungă din plastic. Apoi scoase din buzunarul hainei un carnețel și un pix și începu să noteze ceva.

– Nu-mi dau seama ce-i chestia aia. E cleioasă, ca seva de copac. Dar este și destul de dură. Și evident că este permeabilă, din moment ce poate să respire prin ea. Și are miros de pământ... așa mi se pare mie. Și de ceară. Dacă m-ai obliga să am o părere, aș zice că-i un fel de ciupercă, numai că nu se comportă ca niciuna dintre ciupercile pe care le-am văzut sau despre care am auzit.

Clint se simțea nelalocul lui discutând o problemă care-i depășea sfera profesională, avea sentimentul că se cațără pe un munte făcut din monede.

– Dacă un biolog ar lua o probă și ar studia-o la microscop...

– Mi s-a spus că nu-i bine să luăm chestia aia de acolo.

Clint închise pixul și îl puse înapoi în buzunar, alături de carnețel.

– Mă rog, eu oricum nu sunt biolog. Și, din moment ce pare că n-o deranjează...

Excrescențele de pe fața lui Kitty erau albe și subțiri, lipite de piele. Lui Clint i se părea că seamănă cu un lințoliu. Îi vedea ochii închiși și le putea distinge mișcările rapide de sub pleoape, mișcări caracteristice somnului adânc. Deși nu înțelegea de ce, îl tulbura profund gândul că femeia ar putea să viseze sub substanța aia.

Din mâinile ei moi și din încheieturi se desfășurau mănunchiuri de firișoare subțiri, unduindu-se ca în adierea vântului, agățându-se de talia combinezonului lui McDavid. Materia asta se întindea repede, făcându-l pe Clint să presupună că, până la urmă, va acoperi tot trupul femeii.

– Seamănă cu țesătura din care sunt făcute batistele zânelor.

Directoarea stătea cu brațele încrucișate la piept. Nu părea supărată – doar gânditoare.

– Batistele zânelor?

– Le țes păianjenii de iarbă[1]. Îi poți vedea dimineața, cât încă mai este rouă.

– Aha! Ai dreptate. I-am văzut în curtea din spatele casei.

Câteva clipe au rămas amândoi tăcuți, cu ochii la lujerii delicați care ieșeau din McDavid. Pleoapele ei se mișcau sub acoperământul acela. Oare în ce călătorie pornise? Oare visa droguri? Odată Kitty îi spusese că perspectiva îi plăcea mai mult decât momentul în care chiar se droga. Oare visa că iar își face rău? Oare îl visa pe Lowell Griner, traficantul de droguri care o amenințase că o va ucide dacă va spune cuiva despre afacerile lui? Sau poate nu-i mai funcționa creierul, i-l blocase virusul (dacă era un virus) care se manifesta în primul rând prin crearea acelei pânze diafane? Iar mișcările ochilor nu erau decât echivalentul neural al unei linii de înaltă tensiune care a fost ruptă și din care țâșneau scântei?

---

[1] Păianjen din genul Agelenopsis, care trăiește prin grădini și țese pânze complicate (n. tr.).

– Înfiorătoare chestie! spuse Janice. Și nu folosesc des cuvântul ăsta.

Lui Clint îi convenea că urma să vină Lila. Indiferent de ce era între ei, abia aștepta s-o vadă.

– Trebuie să-l sun pe fiul meu, spuse el, mai mult pentru sine.

Rand Quigley, gardianul de serviciu pe etaj, vârî capul pe ușă. Aruncă o privire rapidă, neliniștită, la femeia fără cunoștință și cu chipul acoperit de lințoliul acela straniu. Își drese glasul și se uită apoi la directoare.

– Doamna șerif estimează că va ajunge cu prizoniera în douăzeci, treizeci de minute.

Ezită puțin și adăugă:

– M-a informat Blanche despre turele duble, doamnă director. Stau aici cât timp veți avea nevoie de mine.

– Bravo! răspunse Coates.

Pe drumul către Aripa A, Clint îi povestise pe scurt cum stătea treaba cu femeia găsită la locul unei crime și o anunțase că Lila urma să o aducă la penitenciar. Coates, mult mai îngrijorată de veștile pe care i le dăduse Michaela, fusese neobișnuit de indiferentă în fața unei asemenea încălcări a regulamentului. Clint se simțise ușurat. Dar ușurarea lui ținuse doar câteva secunde, pentru că imediat directoarea îl pusese la curent cu tot ce știa despre Gripa Aurora.

Clint a vrut s-o întrebe dacă-i ardea de glumă, dar nu a mai apucat, deoarece Coates i-a arătat pe iPhone prima pagină din *New York Times*, unde urla cu litere de-o șchioapă titlul EPIDEMIE. În articolul de dedesubt se spunea că femeile își făceau un fel de înveliș în timpul somnului, că nu se mai trezeau, că izbucniseră revolte pe Coasta de Vest și incendii în Los Angeles și San Francisco. Clint observă că nu se menționa nimic despre nenorocirile care s-ar fi putut întâmpla dacă substanța aia ar fi fost îndepărtată de pe corpul lor. Poate era doar un zvon. Sau poate era adevărat și presa încerca să evite răspândirea panicii. În momentul acesta, oricare variantă era posibilă.

– Ai să-ți suni băiatul în câteva minute, Clint, dar gândește-te la problemele noastre. Avem șase gardieni în tură, plus noi doi, plus Blanche la birou, plus Dunphy de la întreținere. În schimb, avem o sute paisprezece deținute, plus una pe drum. Majoritatea gardienilor sunt conștiincioși, așa cum este Quigley – înțeleg care le este datoria și mă aștept să și-o facă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, deoarece nu știu când va fi posibil să primim întăriri. Pricepi?

Clint pricepea.

– În regulă. Acum să începem cu începutul, doctore: ce facem cu Kitty?

– Luăm legătura cu cei de la CDC, le cerem să ne trimită niște băieți în costume de protecție, care s-o ia de aici, s-o examineze... numai că...

Clint făcu un gest din mâini, dând de înțeles cât de inutil ar fi totul.

– Dacă povestea asta este atât de răspândită cum zici, iar toate știrile par să-ți dea dreptate, nu cred că avem de unde să primim vreun ajutor în momentul ăsta. Corect?

Coates stătea tot cu brațele încrucișate. Clint se întrebă dacă nu cumva directoarea încerca să-și stăpânească tremurul de spaimă. Gândul acesta îl făcu să se simtă deopotriva mai bine și mai rău.

– Și cred că nu ne putem aștepta s-o ia acum cei de la Spitalul St. Theresa sau oricine altcineva? continuă directoarea. Probabil că sunt ocupați până peste cap.

– Ar trebui să ne interesăm, să dăm niște telefoane, dar nu-mi fac speranțe, zise Clint. Deocamdată, haide s-o ținem în carantină aici. Și să încuiem celula, pentru că nu cred că ar fi bine să intre cineva în contact cu ea, s-o atingă, chiar dacă ar avea mănuși. Van poate s-o monitorizeze din Cabină. Și, dacă se întâmplă ceva, dacă starea ei se schimbă, dacă se trezește, ne anunță și venim imediat.

– De acord.

Coates făcu un gest în aer, alungând o molie care nu-i dădea pace.

– Ce gânganie tâmpită! Cum dracu' o fi ajuns aici? Următoarea problemă: ce se va întâmpla cu restul deținutelor? Ce trebuie să facem în cazul lor?

– Ce vrei să zici?

Clint vru și el să prindă molia, dar nu reuși. Insecta zbură până la tuburile fluorescente din tavan și începu să se rotească în jurul lor.

– Dacă adorm și ele..., murmură Coates arătând spre McDavid.

Clint duse mâna la frunte, așteptându-se s-o găsească arzând de febră. Îi veni în minte o întrebare trăsnită, cu mai multe variante de răspuns.

Cum le țineți treze pe deținutele unui penitenciar? Alegeți dintre răspunsurile de mai jos:

a) Puneți încontinuu Metallica la sistemul de megafoane al instituției.

b) Dați un cuțit fiecărei deținute și spuneți-le să înceapă să se zgârie cu el atunci când li se face somn.

c) Dați fiecărei deținute câte o pungă cu Dexedrină[1].

d) Toate cele de mai sus.

e) Nu puteți să le țineți treze.

– Există niște medicamente care te împiedică să adormi, dar gândește-te, Janice, majoritatea femeilor de aici sunt dependente de droguri. Nu mi se pare deloc sănătos și nici eficient să le îndopăm cu alte stimulente. Sigur, există Provigilul[2], numai că eu n-am dreptul să scriu o rețetă pentru o asemenea cantitate de pastile. Și cred că orice farmacist s-ar uita strâmb la cel care ar cumpăra atât de multe. În concluzie, nu văd deloc *cum* am putea să le ajutăm. Tot ce putem face este să păstrăm o atmosferă cât mai normală, să încercăm să reprimăm orice reacție de panică, să sperăm că vom avea parte de vreo explicație a fenomenului sau de vreo ameliorare a lui și...Clint șovăi o clipă, înainte de a apela la eufemismul care părea a reda cel mai bine ce gândea – cel mai bine și cel mai rău.

– Și să lăsăm natura să-și urmeze cursul.

---

[1] Stimulent cerebral (n. tr.).

[2] Medicament indicat în cazul somnolenței excesive și prelungite (n. tr.).

Numai că fenomenul acesta nu avea niciun fel de legătură cu natura pe care o cunoștea el.

Coates oftă.

Ieșiră amândoi pe coridor și directoarea îi ceru lui Quigley să-i transmită mai departe ordinul: sub nicio formă nimeni nu avea voie să atingă excrescențele de pe McDavid.

2

Deținutele de la tâmplărie luau prânzul în atelier, nu în sala de mese; ba chiar, în zilele cu vreme frumoasă, li se permitea să mănânce afară, la umbra clădirii. Jeanette Sorley era recunoscătoare pentru această dovadă de bunăvoință din partea conducerii. O apucase durerea de cap încă din grădina de legume, în timp ce domnul doctor Norcross vorbea la telefon; iar acum aproape îi sfredelea creierul – parcă îi înfipsese cineva un piron în tâmpla stângă. Mirosul de lac îi făcea și mai rău. Poate aerul curat de afară îi va alunga durerea.

La ora douăsprezece fără zece, două deținute de la bucătărie aduseră în atelier o măsuță cu rotile pe care erau sandviciuri, pahare din plastic cu limonadă și budinci micuțe de ciocolată. La ora douăsprezece se auzi sirena. Jeanette puse jos piciorul de scaun la care lucra și opri strungul. Alte șase deținute făcură același lucru. Nivelul decibelilor scăzu considerabil. Acum singurul sunet din atelier – unde se făcuse deja foarte cald și luna iunie nici nu venise încă – era scheunatul ascuțit al aspiratorului cu care Ree Dempster strângea rumegușul dintre ultimul rând de mașini și perete.

– Închide drăcia aia, deținută! zbieră Tig Murphy.

Murphy era proaspăt angajat în penitenciar. Și, ca mai toți angajații noi, zbiera foarte mult pentru că nu era încă sigur de sine.

– E pauza de prânz! N-ai auzit sirena?

Ree tresări.

– Domnule ofițer, mai am doar porțiunea asta mică...

– Am zis să-l închizi! Închide-l!

– Da, domnule ofițer.

Ree opri aspiratorul, iar tăcerea care se lăsă îi dădu lui Jeanette un fior de ușurare. O dureau mâinile în mănușile de lucru. O durea capul de la mirosul pătrunzător al lacului. Nu voia decât să ajungă mai repede în celulă – Celula 7 din Aripa B – unde mai avea niște aspirine (medicament din categoria celor „verzi", dar din care nu avea dreptul decât la douăsprezece pe lună). Și poate după aceea va reuși să adoarmă și va dormi până la șase, ora cinei în Aripa B.

– Alinierea, cu mâinile sus! scanda gardianul Murphy. A-li-niiee-rea, cu mâi-ni-le sus! Haide să vă văd sculele, doamnelor!

Se aliniară. Ree era în fața lui Jeanette și reuși să-i șoptească:

– Ofițerul Murphy e cam gras, nu ți se pare?

– Probabil că a mâncat și el tort cu Michelle Obama, șopti și Jeanette, făcând-o pe Ree să chicotească.

Își ridicară uneltele: mașini manuale de șlefuit, șurubelnițe, burghie, dălți. Jeanette se întreba uneori dacă deținuților bărbați li s-ar fi permis accesul la asemenea scule ce puteau fi folosite ca arme extrem de periculoase. Mai cu seamă șurubelnițele. Știa din experiență proprie că puteai omorî un om cu o șurubelniță. O șurubelniță simțea acum în cap. Străpungându-i-l. Sfredelindu-i-l. Descoperind materia moale a creierului și răscolindu-i-o.

– Ce ziceți, doamnelor? Luăm prânzul *al fresco*?

Cineva parcă le spusese că Murphy fusese profesor de liceu, dar își pierduse slujba în urma reducerilor de personal.

– Adică...

– Afară, mormăi Jeanette. Adică să luăm prânzul afară.

Murphy întinse degetul spre ea.

– Ia te uită! Avem o erudită printre noi.

Dar zâmbea ușor, așa că vorbele lui nu au părut răutăcioase.

Uneltele au fost verificate și puse într-o ladă metalică, ținută în permanență încuiată. Echipa din atelierul de tâmplărie se apropie de masă, fiecare deținută își luă câte un sandvici și un pahar cu limonadă, apoi stătură să fie numărate de Murphy.

– Doamnelor, vă așteaptă frumusețea naturii. Să-mi ia și mie cineva unul cu șuncă și brânză.

– Imediat, drăguțule, murmură Angel Fitzroy.

Murphy îi aruncă o privire pătrunzătoare, la care Angie răspunse cu una plină de inocență. Lui Jeanette i se făcu milă de gardian. Dar mila nu-ți ține de foame, cum zicea mama ei. Îi dădea doar trei luni lui Murphy. Cel mult.

Femeile ieșiră din atelier în șir indian și se așezară pe iarbă, cu spatele sprijinit de zidul clădirii.

– Tu ce ți-ai luat? o întrebă Ree.

Jeanette examină conținutul sandviciului.

– Pui.

– Eu am ton. Vrei să facem schimb?

Pe Jeanette n-o interesa ce mânca, nici nu-i era foame, așa că acceptă. Se forță să înghită, sperând că poate așa îi va mai trece durerea aia cumplită de cap. Bău limonada, care era amară, și clătină din cap atunci când Ree îi aduse un pahărel cu budincă. Ciocolata declanșează migrenele și, dacă durerea de acum s-ar transforma într-una din astea, ar fi nevoită să se ducă la infirmerie după un analgezic puternic, pe care nu l-ar căpăta decât dacă domnul doctor N. încă ar mai fi la cabinet. Pentru că se auzise că asistentele nu veniseră la serviciu.

Până la clădirea principală a penitenciarului se întindea o alee betonată pe care cineva desenase un șotron, acum aproape șters. Câteva dintre femei se ridicară, găsiră niște pietricele și începură să se joace, îngânând tot felul de poezioare pe care probabil că le învățaseră în copilărie. Ce chestii ciudate îți rămân în minte după atâția ani! își zise Jeanette.

Îndesă în gură ultima bucățică de sandvici și ultima înghițitură de limonadă amară, se sprijini de zid și închise ochii. Îi mai trecuse durerea de cap? Parcă. În orice caz, mai aveau cel puțin cincisprezece minute din pauză. Ar putea să atipească puțin.

Atunci apăru din atelierul de tâmplărie chiar gardianul Peters, ca un Hopa-Mitică pervers. Sau ca un trol desfrânat, ascuns până atunci sub o piatră. Se uită lung la femeile care jucau șotron, apoi

la fel de lung la femeile care stăteau pe jos, lângă zid. Ochii i se opriră asupra lui Jeanette.

– Sorley! Treci aici! Am o treabă pentru tine.

Dobitocul de Peters! Hobby-urile lui erau strânsul-de-țâțe și mângâiatul-pe-cur. Incredibil cum de reușea mereu să se ocupe de ele în acele locuri unde nu băteau camerele de supraveghere. Le știa pe toate. Iar dacă spuneai ceva, dacă protestai, puteai să te alegi cu țâța răsucită, nu doar strânsă.

– Sunt în pauza de prânz, domnule ofițer, spuse ea, încercând să adopte un ton cât mai amabil cu putință.

– Ba mie mi se pare că ai terminat. Mișcă-ți curu' de acolo și hai cu mine!

Murphy părea că nu știe cum să reacționeze, însă probabil că se gândi la una dintre regulile care i se repetase de atâtea ori că o visa și noaptea: într-un penitenciar de femei, gardienii de sex masculin nu au voie să rămână singuri cu o deținută. Așa că spuse:

– Trebuie să fii însoțit, Don.

Obrajii lui Peters se făcură instantaneu stacojii. Nu avea niciun chef de căcaturile Profului, mai cu seamă după croșeurile căpătate de la madam Coates și după mesajul pe care tocmai îl primise de la Blanche McIntyre, care-l anunțase că „era obligat" să facă tură dublă din cauza „stării de criză la nivel național". Don căutase știrea pe telefon: „criza" însemna că niște babe dintr-un azil aveau o ciupercă. Clar: Coates era nebună.

– Nu am nevoie de alt însoțitor, zise el. Merg doar cu ea.

„Murphy n-o să insiste", își spuse Jeanette. „E doar un debutant aici." Însă atitudinea noului gardian o luă prin surprindere.

– Trebuie să fii însoțit, repetă el.

Poate că totuși ofițerul Murphy va rezista în mediul acesta.

Peters căzu pe gânduri. Femeile așezate lângă zid se uitau la el, iar jocul de șotron încetase. Erau deținute, sigur că da. Dar erau și martore.

– *Alo!* strigă Angel, făcându-i cu mâna. *Alo!* Mă cunoști, domnule ofițer Peters. Știi că sunt bucuroasă să-ți dau o mână de ajutor.

Pe Don îl cuprinse spaima – absurdă, irațională spaimă – că Fitzroy știa cumva ce are el de gând să facă. Normal că nu știa nimic, ci doar încerca să-l scoată din sărite, așa cum o făcea în fiecare clipă a vieții ei. Chiar dacă și-ar fi dorit să fie într-o bună zi singur cinci minute cu nebuna aia, nu-l încânta deloc ideea de a sta cu spatele la ea nici măcar o secundă.

Nu, nu Fitzroy. N-am nevoie de ea acum.

O alese pe Ree.

– Tu, D*u*mpster.

Câteva dintre femei începură să chicotească.

– *Dempster*, îl corectă Ree, cu demnitate neprefăcută.

– Dempster, Dumpster, Dimplebutt[1], mi se rupe. Haideți cu mine! Amândouă! Nu mă faceți să vă zic încă o dată, că am o zi al naibii de proastă.

Îi aruncă o privire lui Murphy – deșteptu' lu' pește prăjit!

– Pa și pu, Profule!

Vorbele lui provocară alte chicoteli – din sortimentul pupincurist. Murphy era nou și depășit de situație și nicio deținută nu voia să fie pe lista neagră a ofițerului Peters. Iete-te, domnule! își zise Don, se vede treaba că parașutele de aici nu-s chiar bătute în cap.

3

Gardianul Peters le duse pe Jeanette și Ree pe Broadway și le spuse să se oprească în fața sălii comune (totodată și sala unde deținutele fără probleme disciplinare primeau vizitatori). Fiind ora prânzului, nu era nimeni acolo. Jeanette începuse deja să aibă un presentiment urât în legătură cu intențiile lui Peters. Când acesta le deschise ușa, ea nici nu se clinti din loc.

– Ce vrei să facem?

– Ești chioară, deținută Sorley?

---

[1] *Dimple butt* – gropițe în zona lombară, „gropițele lui Venus"; unul dintre semnele frumuseții feminine (n. tr.).

Nu, nu era chioară. Vedea găleata și mopul sprijinit de ea. Vedea și o altă găleată din plastic pe una dintre mese. Asta era plină cu cârpe și cu produse de curățenie, nu cu păhărele cu budincă.

– Ar trebui să fim în pauza de prânz, spuse Ree, încercând să pară indignată, deși n-o ajuta deloc tremurul din voce. Ca să nu mai zic că deja *ni s-a dat* ceva de făcut.

Peters se aplecă spre ea, dezvelindu-și până la gingii dinții stricați și strâmbi. Ree se făcu mică și se lipi de Jeanette.

– Trece și treaba asta pe lista de fapte bune pe care le faci pentru iertarea păcatelor și dă-o duhovnicului tău mai încolo, bine? Acum, mișcă-te încoace și pune mâna de fă ce-ți spun, dacă nu vrei să-ți fac raport pentru indisciplină! Am o zi de tot căcatu', am o stare de tot căcatu' și, în caz că nu vrei să-ți dau și ție nițel din căcatu' ăsta, treci imediat la treabă!

Apoi, făcând un pas la dreapta ca să acopere unghiul camerei de supraveghere, o apucă pe Ree de spatele combinezonului, vârându-și degetele pe sub banda elastică a bustierei. O îmbrânci cu putere în sala comună. Ree se împiedică și, ca să nu cadă, se prinse cu mâna de automatul cu gustări.

– Bine, bine!

– Bine și mai cum?

– Bine, domnule ofițer Peters.

– Nu ar trebui să ne îmbrânceșți, spuse Jeanette. Nu ai voie.

Don Peters își dădu ochii peste cap.

– Vaită-te cui îi pasă. Mâine e zi de vizite și locul ăsta arată ca o cocină de porci.

Jeanette nu era de acord. Ei i se părea că arată foarte bine. Dar nu avea nicio importanță ce i se părea ei. Dacă bărbatul în uniformă zicea că arată ca o cocină de porci, atunci așa arăta. Bărbatul are întotdeauna dreptate era una dintre regulile nescrise aplicate în micuța provincie Dooling și probabil în tot restul lumii.

– O să faceți curățenie de la un capăt la altul și îndărăt. Și eu am să vă supraveghez cu atenție ca să vă faceți bine treaba.

Întinse mâna spre găleata cu produse de curățenie.

– Tu te ocupi de aia, Dumpster. Duduia Nu-Ai-Voie o să dea cu mopul. Să faci podeaua lună, să nu-mi fie silă să mănânc de pe jos.

„Ce mi-ar mai plăcea s-o faci", își spuse Jeanette, ducându-se să ia găleata. Nu voia să i se facă raport pentru indisciplină. Dacă așa s-ar fi întâmplat, foarte posibil că ar lipsi din sala asta în weekend, când o vor vizita sora și fiul ei. Minunat copil era Bobby, niciodată nu se văita de drumul mult prea lung cu autobuzul pe care trebuia să-l facă până aici. O durea și mai tare capul acum și tot ce-și dorea pe lumea asta erau o aspirină și un pui de somn.

Ree studie atentă produsele pentru curățenie, apoi alese un spray și o cârpă.

– Vrei să tragi pe nas fâsul ăla de mobilă, Dumpster? Vrei să-ți vâri căcatu' ăla în rât și să te tripezi?

– Nu.

– Nu și mai cum?

– Nu, domnule ofițer Peters.

Ree se apucă să lustruiască o masă. Jeanette umplu găleata la chiuveta din colțul sălii, înmuie mopul în ea, îl stoarse și începu să spele pe jos. Vedea pe geam gardul din plasă din fața închisorii. Și dincolo de el era West Lavin, pe care mașini cu oameni liberi mergeau încolo și încoace – la serviciu, acasă, la Denny's pentru masa de prânz, altundeva.

– Treci încoace, Sorley! îi ordonă Peters.

Gardianul stătea între automatul cu gustări și cel cu sucuri, într-un unghi mort al camerei de supraveghere, unde se adunau uneori deținutele ca să facă schimb de pastile, de țigări, de pupături.

Jeanette clătină din cap și continuă să spele podeaua. Dungile lungi și ude de pe linoleum se uscau repede.

– Treci încoace dacă vrei să-l vezi pe fii-tu data viitoare când o să mai vină pe-aici!

„Ar trebui să refuz", își spuse ea. „Ar trebui să-i zic să mă lase în pace dacă nu vrea să-l reclam. Însă iese mereu basma curată, nu?"

Toată lumea știa ce face Peters. Cu siguranță că știa și Coates, dar, în ciuda vorbelor ei mari despre toleranța zero față de hărțuirea sexuală, nu se schimbase nimic.

Jeanette își târî picioarele până la nișa dintre automate și se opri în fața gardianului – cu mopul în mână și capul în jos.

– Aici. Cu spatele la perete. Lasă dracu' mopul ăla!

– Nu vreau, domnule ofițer.

Acum chiar că o durea rău de tot capul, parcă mai avea puțin și exploda. Celula 7 era puțin mai încolo și acolo era și policioara cu aspirinele ei.

– Treci aici, ori îți fac raport pentru indisciplină și îți pierzi dreptul să primești vizite! Și, după aia, am să-ți mai fac încă un raport și – bang! – gata și cu relaxarea în sala comună.

„Gata și cu șansa mea la eliberare condiționată de la anul", își zise Jeanette. „Fără sală comună, fără eliberare condiționată, mă întorc de unde am plecat, caz închis."

Se strecură pe lângă Peters, care-și împinse bazinul în ea, ca să îi simtă erecția. Jeanette se lipi de perete. Peters se apropie de ea. Îi simțea duhoarea de transpirație amestecată cu aftershave și soluție pentru regenerarea părului. Fiind mai înaltă decât el, putea să se uite peste umărul lui și să-și vadă colega de celulă. Ree nu mai lustruia masa. Se uita la ei cu ochi mari, plini de spaimă, de nedumerire și încă ceva, ce s-ar fi putut să fie furie. Ridică încet tubul cu spray. Jeanette clătină foarte încet din cap. Peters nu observă: avea treabă să se descheie la șliț.

Ree lăsă în jos tubul și se apucă din nou să lustruiască masa aia, care n-avea nevoie să mai fie lustruită – nu avusese de la bun început nevoie de lustru.

– Acu' freacă-mi-o! îi ordonă Peters. Tre' să mă ușurez. Știi ce-aș vrea? Aș vrea să fie Coatsie în locul tău. Aș vrea să stea ea cu curu' lipit de peretele ăsta. Și, dacă ar fi ea aici, nu m-aș mulțumi doar cu o labă.

Jeanette îl cuprinse și el icni gros. Zău că era de mai mare râsul. N-avea mai mult de șapte centimetri – niciun motiv de fală în fața celorlalți bărbați –, dar era destul de tare. Iar ea știa ce are de făcut. Mai toate femeile știu. Tipii sunt dotați cu câte o armă; tu trebuie s-o descarci și ei își văd mai departe de treburile lor.

– Mai ușor, nebuno!

Răsuflarea îi duhnea a carne condimentată, poate cârnat sau salam.

– Stai, întinde mâna!

Jeanette o întinse și el îi scuipă în palmă.

– *Acum* treci la treabă! Și vezi să mă mângâi și la coaie.

Jeanette se supuse, fără să-și ia ochii de la fereastra pe care o vedea peste umărul lui. Deprinsese tehnica aceasta încă de la vârsta de unsprezece ani, când o atinsese prima oară tatăl ei vitreg și și-o perfecționase mai târziu, prin bunăvoința răposatului ei soț. Dacă găsești un obiect pe care să te fixezi, un punct asupra căruia să te concentrezi, poți să-ți abandonezi cumva trupul și să pretinzi că el se ocupă de ale lui, în timp ce tu te ocupi de lucrul ăla care ți se pare atât de fascinant.

O mașină de poliție opri în fața penitenciarului. Jeanette o urmări așteptând între cele două porți și apoi intrând în curte, după deschiderea porții interioare. Directoarea Coates, doctorul Norcross și gardiana Lampley îi ieșiră în întâmpinare. Parcă nici nu mai auzea gâfâitul umed al lui Peters în urechea ei. Din mașină coborâră doi polițiști – o femeie, de pe locul șoferului, și un bărbat, de pe locul din dreapta. Amândoi cu armele scoase, ceea ce însemna că prizoniera lor era poamă rea, probabil cu bilet pentru Aripa C. Polițista deschise portiera din spate și femeia coborî din mașină. Lui Jeanette nu-i dădea deloc impresia că ar fi periculoasă. Chiar dacă avea fața plină de vânătăi, părea foarte frumoasă. Părul negru i se revărsa pe spate și avea atâtea rotunjimi, că până și salopeta aia lălâie de arest preventiv părea elegantă pe ea. O gângănie zbura în jurul capului ei. Un țânțar uriaș? O molie? Jeanette se uită mai bine, dar nu reuși să-și dea seama. Gâfâitul lui Peters căpătase inflexiuni stridente.

Polițistul o apucă de umăr pe femeia cu păr negru și o conduse spre intrare, unde așteptau Norcross și Coates. Odată ajunși în clădire, va începe procesul de admitere. Fluturând din mână la gângania zburătoare care-i dădea târcoale, femeia își dădu capul pe spate și râse atât de tare, încât Jeanette reuși să-i distingă dantura perfectă și strălucitoare.

Peters începu să se împingă în ea și să-i ejaculeze în palmă.

Termină. Făcu un pas înapoi. Avea obrajii congestionați. Și un zâmbet pe mutra umflată. Se încheie la pantaloni și îi zise:

– Șterge-te de automatul de sucuri, Sorley, și termină de spălat pe jos.

Jeanette se șterse de spermă, apoi împinse găleata până la chiuvetă ca să-și spele mâna. Când se întoarse, îl văzu pe Peters bând cola la o masă.

– Ești bine? o întrebă Ree în șoaptă.

– Da, îi răspunse Jeanette, tot șoptind.

Și chiar se va simți bine de îndată ce va lua o aspirină. Ultimele patru minute nu existaseră. Se uitase la femeia aia adusă de poliție. Atâta tot. Nu va mai fi nevoită să se gândească niciodată la ultimele patru minute. Nu se gândea decât că-l va vedea pe Bobby în ziua de vizită.

Fââs-fââs, făcea spray-ul de mobilă.

Ree reuși să-și țină gura vreo trei sau patru secunde – trei sau patru secunde de binecuvântată liniște. Apoi:

– Ai văzut-o pe aia nouă?

– Da.

– E frumoasă sau mi se pare mie?

– E frumoasă.

– Ai văzut că polițiștii și-au scos pistoalele?

– Da.

Jeanette aruncă o privire spre Peters, care deschisese televizorul și se uita acum la niște știri de ultimă oră. Pe ecran se vedea o persoană căzută peste volanul unei mașini. Nu prea puteai să-ți dai seama dacă era bărbat sau femeie, pentru că părea să fie înfășurat/înfășurată într-un fel de tifon sau voal. În partea de jos a ecranului, licărea anunțul roșu: ULTIMA ORĂ. Numai că asta nu însemna mare lucru – după mintea celor din televiziune, știre de ultimă oră era și dacă scăpa vreun pârț Kim Kardashian. Jeanette clipi de câteva ori, ca să scape de apa aia care-i umpluse brusc ochii.

– Ce crezi că a făcut?

Își drese glasul, înghițindu-și lacrimile.

– N-am idee.

– Sigur te simți bine?

Înainte ca Jeanette să-i răspundă, Peters le zise fără să se întoarcă spre ele:

– Încetați cu bârfa, doamnelor, sau vă fac raport la amândouă!

Și, pentru că Ree nu putea să tacă – pur și simplu nu știa cum – Jeanette se duse să dea cu mopul în celălalt capăt al sălii.

Michaela Morgan vorbea din televizor:

– Deocamdată, domnul președinte a refuzat să declare starea de urgență, însă sursele noastre spun că...

Jeanette nu o mai ascultă. Nou-venita își ridicase mâinile încătușate spre moliile din jurul ei și începu să râdă când ele i se așezară pe degete.

„O să-ți piară râsul ăla aici, surioară", îi zise ea în gând.

„Tuturor ne piere."

4

Anton Dubcek veni acasă să ia masa de prânz. Așa făcea în fiecare zi și, deși ceasul nu arăta decât douăsprezece și jumătate, era destul de târziu după standardele lui Anton, care muncea pe brânci încă de la șase dimineața. Când vine vorba despre întreținerea piscinelor, oamenii nu pricep că treaba asta nu-i pentru cei mai slabi de înger. Trebuie să fii determinat. Dacă vrei să ai succes în acest domeniu al piscinelor, nu trebuie să-ți pierzi vremea dormind și visând la blinii[1] și la sex oral. Ca să te mențiî în frunte, trebuie să te trezești înainte de răsăritul soarelui. Astăzi, Anton deja curățase, reglase nivelul apei și spălase filtrele din șapte piscine; pe deasupra, mai înlocuise și garniturile de la două pompe. Așa că se va ocupa după-amiază sau spre seară de restul de patru comenzi pe care le avea în agendă.

Dar, până atunci: prânzul, un pui de somn, nițică tragere de fiare și poate o scurtă vizită la Jessica Elway, bunăciunea aia

[1] Un fel de clătite rusești, așezate în straturi, cu diverse umpluturi (n. tr.).

măritată și plictisită, cu care și-o trăgea în prezent. Faptul că bărbat-su era adjunctul șerifului local adăuga și mai multă savoare actului. Gaborii stăteau în mașini cât e ziua de lungă și înfulecau gogoși și le plăcea la nebunie să-i hărțuiască pe negri. Pe de altă parte, Anton stăpânea apele și făcea bani.

Își aruncă cheile în vasul de lângă ușă și se duse drept la frigider să-și ia shake-ul. Dădu la o parte laptele din soia, punga cu varză kale, cutia cu fructe de pădure – nici urmă de shake.

– Mamă! Mama! strigă el. Unde mi-e shake-ul?

Niciun răspuns, deși se auzea televizorul mergând în living. Anton își vârî capul prin ușa întredeschisă. Toate semnele – televizorul deschis, paharul gol – sugerau că Magda se retrăsese să soilească puțintel și ea. Oricât de mult își iubea mama, Anton era conștient că aceasta se cam întrecea cu băutura. Și îl enerva la culme când o vedea beată. De la moartea tatălui său, Anton aducea bani în casă și plătea ratele. Sarcina ei era să se ocupe de casă și de el. Dacă nu-și bea shake-ul, Anton nu mai putea să subjuge piscinele așa cum trebuia, nici să exceleze în sala de forță și nici să călărească cucoanele cu tragerea de inimă pe care o așteptau de la el.

– Mama! Ce-i căcatul ăsta? De ce nu ți-ai făcut treaba?

Vocea lui supărată răsună prelung prin toată casa.

Făcând cât mai mult tărăboi posibil, își scoase blenderul din dulapul de sub sertarul cu tacâmuri, îl trânti pe masă și îl asamblă: bol, lame și suport. Aruncă înăuntru o mână zdravănă de verdețuri, câteva fructe de pădure, mai multe alune, o lingură plină cu unt de arahide bio și o cană cu *Mister Ripper Protein Powder*[1]. În timp ce se ocupa de toate ingredientele shake-ului său, se pomeni cu gândul la doamna șerif Lila Norcross. Bunuță, chiar dacă nu prea tânără; în mare formă – o mămicuță sexoasă, care se abținea de la gogoși. Și îl înnebunea felul în care-l lua peste picior ori de câte ori îi zicea ceva. Oare tânjea după trupul lui? Sau voia să-l atace cu brutalitatea proprie poliției? Sau tânjea după trupul lui *și* voia să-l atace cu brutalitatea proprie poliției? Situația merita

[1] Pudră proteică (n. tr.).

monitorizată. Anton setă blenderul la ultima treaptă de viteză și urmări atent procesul de contopire a ingredientelor. În momentul în care amestecul căpătă o culoare uniformă, ca de mazăre tânără, opri aparatul, luă cana și intră în living.

Ce să vezi, nene, pe ecran era chiar vechea lui tovarășă de joacă, Mickey Coates!

O plăcea pe Mickey, deși la vederea ei, o melancolie necaracteristică îl cuprinse pe președintele, directorul general, directorul financiar și unicul angajat al companiei „Doar cu Anton piscina ta e beton" SRL. Oare îl mai ține minte? Mama lui îi fusese bonă, așa că, în copilărie, petrecuseră mult timp împreună. Anton își amintea cum Mickey îi inspecta camera: îi scotocea prin sertare, îi răsfoia revistele cu benzi desenate, îl bombarda cu întrebări: De unde ai asta? De ce îți place G.I. Joe? De ce nu ai niciun calendar? Tatăl tău e electrician, da? Crezi că o să te învețe să schimbi siguranțele? Vrei să înveți să schimbi siguranțele? Aveau cam opt ani și ea părea că vrea să-i scrie biografia. Dar nu-l deranja. Ba chiar îi plăcea. Interesul pe care ea îl manifesta față de persoana lui îl făcea să se simtă deosebit; înainte de asta, înainte s-o fi cunoscut, era un copil ca toți copiii și nu avusese nevoie de atenția nimănui. Bineînțeles că Mickey plecase după aia la o școală particulară și abia dacă mai vorbiseră din gimnaziu.

Probabil că, atunci când crescuse, Mickey a devenit o gagică din alea gomoase, care citeau *Wall Street Journal* și înțelegeau ce mama mă-sii de farmec poate avea opera. Una din tipele alea care se uitau doar la PBS[1] – genul ăsta de tipe. Anton clătină din cap. Ea are de pierdut – asta era convingerea lui.

– Vă avertizez că imaginile pe care le veți vedea pot avea un puternic impact emoțional și că nu le-am confirmat încă autenticitatea.

Mickey vorbea așezată în spatele carului de reportaj, cu portiera deschisă. Alături de ea era un bărbat cu căști pe urechi și un laptop în față. Se vedea clar că fardul albastru de pe pleoapele lui Mickey era umed. Probabil că era foarte cald în mașina aia. Parcă

[1] Public Broadcasting Service – post de televiziune care difuzează documentare, dezbateri politice, emisiuni de artă, concerte (n. tr.).

se schimbase și la față. Anton luă o înghițitură mare din shake și începu s-o studieze.

– În orice caz, continuă ea, în lumina tuturor informațiilor despre Aurora și a zvonurilor cu privire la reacțiile adverse ale femeilor trezite brusc din somn, am hotărât să le difuzăm, pentru că par a confirma ce am aflat până acum. Iată o parte din imaginile preluate din transmisiunea în direct a site-ului deținut de secta autointitulată Străluminații, din baza lor de lângă comuna Hatch, New Mexico. Așa cum știți, această grupare paramilitară se află de ceva vreme în conflict cu autoritățile federale pe tema dreptului de proprietate asupra surselor de apă...

Oricât se bucura s-o revadă pe Mickey, toată treaba aia îl plictisea de moarte pe Anton. Luă telecomanda și mută pe Cartoon Network, unde un cal și un călăreț galopau prin niște păduri întunecate, urmăriți de niște fantome. Abia când puse telecomanda la loc pe măsuță, observă sticla goală de gin de pe jos.

– Zău, mama, dă-o dracu' de treabă!

Anton mai luă o gură de shake și traversă livingul. Trebuia să se asigure că nu se sufocă în somnul ăla al ei de bețivă. Doar nu ar fi lăsat-o să moară ca un star-rock cu el în casă.

Însă îl opri trilul telefonului mobil de pe masa din bucătărie. Un mesaj de la Jessica Elway. Reușise să-și culce copilul, avea intenția să fumeze o țigară cu marijuana, să se dezbrace de tot și să închidă și TV-ul și Internetul – care erau sinistro-bizare astăzi. Oare avea chef Anton să i se alăture? Sărmanul ei soț era reținut la serviciu din cauza unei crime.

5

Lui Frank Geary i se părea că protagonistul imaginilor transmise din New Mexico semăna cu un veteran al Generației Woodstock și că acum ar fi trebuit să-și împletească flori în pletele cărunte și să depene amintiri, nu să conducă o sectă formată doar din indivizi duși cu pluta.

Cumătrul Tabac – așa își zicea el. Ce nume mai e și ăsta? Avea părul des, zburlit, cârlionțat și încărunțit bine. Barba la fel de cârlionțată și încărunțită. Și purta un poncho lung până la genunchi, poncho pe care erau imprimate triunghiuri portocalii. Frank urmărise povestea Străluminaților de-a lungul întregii primăveri și ajunsese acum la concluzia că, în spatele tuturor deghizărilor pseudoreligioase și cvasipolitice, indivizii ăia nu erau decât o șleahtă de evazioniști fiscali.

Străluminații, așa își ziceau ei – măi, măi, ce ironic! Aproximativ treizeci de bărbați și femei și câțiva copii care se declaraseră națiune de sine stătătoare. Pe lângă refuzul de a-și plăti impozitele, de a-și trimite copiii la școală și de a renunța la armele automate (pretinzând că au nevoie de ele ca să-și apere ferma de ierburi), schimbaseră, fără autorizație, cursul singurei ape curgătoare din zonă, făcând-o să treacă pe terenul lor. De luni bune stăteau FBI-ul și ATF-ul în fața porților lor, încercând să negocieze termenii unei capitulări, dar fără niciun rezultat notabil deocamdată.

Pe Frank îl dezgusta ideologia Străluminaților: egoism pur travestit în spiritualitate. Ei erau de vină pentru interminabilele reduceri bugetare care amenințau să-i transforme slujba de acum într-una cu jumătate de normă sau de-a dreptul într-o activitate de voluntariat. Civilizația are nevoie de contribuții – sau de sacrificii, dacă așa vrei să le zici. Altminteri, te pomenești cu haite de câini vagabonzi pe străzi și în guvernul din D.C. Își dorea (deși, s-o recunoaștem, nu cu prea mare tărie) să nu fie niciun copil în fortul ăla, pentru ca forțele de ordine să poată trece cu tăvălugul peste Străluminați și să scape lumea de scursurile alea.

Frank stătea în biroul lui micuț, ticsit cu cuști de diferite dimensiuni și tot soiul de unelte. Nu avea cine știe ce spațiu, dar nu-l deranja. Era în ordine.

Sorbea suc de mango dintr-o sticlă și se uita la televizor. Își pusese o pungă cu gheață la mâna cu care bătuse în ușa lui Garth Flickinger. Ecranul telefonului mobil începu să clipească: Elaine. Nu prea știa ce atitudine să adopte, așa că lăsă mesageria vocală

să-i răspundă. Acum înțelegea că sărise un pic calul cu Nana. Puteau să apară repercusiuni.

În fața vilei unui doctor plin de bani se afla acum un Mercedes verde făcut zob. Amprentele lui Frank erau peste tot pe piatra cubică cu care îi spărsese geamurile și îi maltratase caroseria. Amprentele lui mai erau și pe ghiveciul cu liliac, pe care, în furia lui nestăpânită, îl îndesase pe bancheta din spate de la mașina nenorocitului ăluia pe care-l durea în cur de restul lumii. Acesta era exact genul de probă incontestabilă – pentru infracțiunea de vandalism – pe care un judecător specializat în dreptul familiei (toți judecătorii ăștia oricum o favorizau pe mamă) ar avea nevoie ca să decidă că nu va mai avea voie să-și vadă fiica decât în prezența altei persoane și doar timp de o oră, o dată la Sfântu' Așteaptă. Privind retrospectiv, vedea limpede că totul se întâmplase doar din cauză că intervenise Frank-cel-Rău. Apăruse Frank-cel-Rău și își făcuse de cap.

Numai că Frank-cel-Rău nu era cu desăvârșire rău sau cu desăvârșire incorect. Ia gândiți-vă: pentru moment, fetița lui era în siguranță când desena pe asfalt. Poate Frank-cel-Bun s-ar fi descurcat mai bine. Poate nu. Frank-cel-Bun era cam pămpălău.

– Eu – *noi* – nu vom sta cu mâinile în sân în timp ce *așa-zisul* guvern al Statelor Unite va continua cu această mascaradă.

Pe ecranul televizorului apăruse Cumătrul Tabac, care își ținea discursul din capătul unei mese lungi. Pe masa aceea era întinsă o femeie, îmbrăcată cu o cămașă de noapte bleu și lungă. Chipul ei era acoperit cu o chestie albă, care semăna cu pânzele false de păianjeni vândute pretutindeni în preajma Halloweenului. Însă pieptul i se mișca regulat, în ritmul respirației.

– Ce dracu' mai e și căcatu' ăla? îl întrebă Frank pe cățelul de rasă incertă care îl vizita din când în când.

Cățelul ridică ochii la el, căscă și se culcă la loc. O fi fost un clișeu, dar Frank era convins că nu există companie mai bună decât un câine, indiferent de situație. Nu există companie mai bună decât un câine – punct. Câinii nu fac pe deșepții; câinii se descurcă cu ce au. Câinii te acceptă așa cum ești. De când se știa,

Frank avusese mereu un câine. Elaine era alergică la câini – așa pretindea. Iată altceva la care a renunțat pentru ea – ceva mult mai important decât era Elaine capabilă să priceapă vreodată.

Frank frecă potaia mică între urechi.

– Am văzut că agenții lor umblă la sursa noastră de apă. Știm că și-au folosit substanțele chimice, ca să atace cele mai vulnerabile și dragi ființe din Familia noastră – femeile Străluminaților – doar cu scopul de a semăna haos și teamă și neîncredere. Ne-au otrăvit suratele în crucea nopții. Printre ele se numără și iubitoarea mea soție, scumpa mea Susannah. Otrava aceasta a acționat asupra ei și asupra celorlalte femei frumoase ale noastre în timpul somnului.

Vocea i se înecă într-un acces de tuse tabagică, ciudat de simpatică. Te ducea cu gândul la bătrânii strânși în jurul mesei la micul dejun, bucurându-se în tihnă de anii de pensie.

Alături de marele preot al evaziunii fiscale se aflau doi bărbați mai tineri, tot cu bărbi (deși podoabele lor faciale erau mai puțin impresionante) și tot înfășurați în ponchouri. Centurile militare îi făceau să semene cu niște figuranți dintr-un western spaghetti de pe vremuri, regizat de Sergio Leone. Pe peretele din spatele lor era un Iisus pe cruce. Imaginea filmului din baza Străluminaților era clară, viciată doar din când în când de câte o linie care traversa ecranul.

– *În timpul somnului!*

– Vedeți până unde duce lașitatea acestui Rege al Minciunilor? Îl vedeți cum se lăfăie în Casa Albă? Vedeți chipurile celorlalți mincinoși de teapa lui imprimate pe hârtiile alea verzi și inutile despre care ei vor să ne convingă că ar avea vreo valoare? Of, semenii mei! Semenii mei, semenii mei! Atât de vicleni sunt oamenii ăștia, și atât de cruzi! Niște farisei – toți, fără excepție!

Brusc îi ieșiră la iveală toți dinții din stufărișul bărbii.

– *Dar noi nu ne vom înclina în fața diavolului!*

„Ia te uită!" își spuse Frank. „Dacă Elaine crede că are probleme cu mine, ar trebui să-l vadă pe Jerry Garcia[1] ăsta. Are un stol întreg de păsări la mansardă."

– Scamatoriile jalnice ale urmașilor lui Pilat din Pont nu valorează nimic în fața Domnului nostru!

– Lăudat fie Domnul, murmură unul dintre membrii grupării paramilitare.

– Foarte bine! Lăudați-L. Bine faceți! pocni din palme domnul Tabac. Acum hai să luăm chestia asta de pe cucoana mea!

Unul dintre oameni îi întinse o foarfecă mare, de bucătărie. Cumătrul se îndoi de șale și începu să taie atent pânza de pe chipul soției sale. Frank se aplecă spre ecranul televizorului.

Presimțea că urmează ceva nemaivăzut.

6

Când intră în dormitor și o văzu pe Magda dormind sub pătură, înfășurată în ceva ce semăna cu vata de zahăr, Anton se așeză în genunchi lângă pat, trânti cana cu shake pe noptieră, descoperi forfecuța – probabil iar își tunsese sprâncenele în camera de la iPhone – și începu să taie.

Oare cine-i făcuse asta? Sau și-o făcuse singură? Sau era un accident bizar? O reacție alergică? Vreun efect advers al unui tratament cosmetic? Era nemaiîntâlnit, era înspăimântător. Iar Anton nu voia să-și piardă mama.

După ce a despicat pânza aia, Anton aruncă forfecuța și își vârî degetele în deschizătura din material. Era lipicios, dar reuși să-l întindă și să desprindă un fel de spire vâscoase de pe obrajii Magdei. Și îi văzu acum ridurile dese din colțurile ochilor, îi văzu chipul atât de drag, despre care crezuse – preț de o clipă – că se topise sub chestia ciudată și albă, foarte asemănătoare cu batistele

---

[1] Jerry Garcia (1942–1995) – chitarist al trupei Grateful Dead, consumator de droguri (n. tr.).

zânelor – cum li se zicea pânzelor de păianjeni, pe care le vedea el zilnic, lângă piscine, sclipind în roua dimineții. Dar nu, chipul iubit al mamei sale era nevătămat. Poate că pielea era nițel cam roșie și caldă la atingere. Dar, în rest, neschimbat.

Din gâtul ei se ridică un fel de mormăit gros, ca un sforăit. Îi tremurau pleoapele peste pupilele active. Deschise și închise gura. Din colțul buzelor picurară câțiva stropi de salivă.

– Mama? Mamă? Trezește-te, te rog!

Magda deschise ochii. Albul lor era acoperit de sânge. Clipi de câteva ori. Privi în jur.

Anton își trecu brațul pe după umerii mamei sale și o ridică în șezut. Sunetul care-i ieșea din gât deveni și mai gros; nu mai semăna cu un sforăit, ci mai degrabă cu un mârâit de fiară sălbatică.

– Mamă? Să chem ambulanța? Zici s-o chem? Vrei să-ți aduc un pahar cu apă?

Întrebările se buluceau la gura lui. Dar se simțea și ușurat. Magda continua să se uite în jur și parcă începea să-și revină.

Privirea i se opri asupra noptierei: o veioză Tiffany (imitație, desigur), o cană cu shake pe jumătate băut, Biblie, iPhone. Mârâitul se auzea și mai tare. Anticipând un țipăt. Sau poate un urlet. Oare nu își recunoștea fiul?

– Aia-i ce beau eu, mamă, spuse Anton atunci când ea întinse mâna și luă cana. Nu că mi-ai fi pregătit-o tu, ha-ha-ha. Ai uitat, gâsculiță ce ești!

Magda roti cana și îl lovi în tâmplă. Se auzi un pocnet surd, de plastic pe os. Anton se rostogoli pe jos – îl durea, era plin de shake și se simțea uluit la culme. Ateriză în genunchi. Observă o pată verde pe covorul bej. Și pata aia verde se umplea cu picățele roșii. Ce mizerie, își zise el, chiar în momentul când mama sa îl pocni încă o dată cu cana – de data aceasta drept în ceafă. Pocnetul a fost unul mai puternic, iar cana din plastic gros a blenderului se fisură. Anton se prăbuși cu nasul fix în balta verde de shake. Trase pe nas sânge și shake și scame din covor. Vru să se sprijine în mână ca să se ridice, dar toți mușchii lui minunați erau grei și fără vlagă.

Auzea răgete de leu din spate și, dacă voia să-și salveze mama de fiara aia, trebuia să se scoale de acolo și să-și adune mințile.

Încercă să-i strige Magdei să fugă de acolo, dar nu-i ieși decât o bolboroseală fără noimă din gura plină cu scame din covor.

Ceva greu îl lovi în spate, adăugând o nouă durere celei de dinainte. Acum Anton nu mai putea decât să spere că mama îl auzise și că încă mai putea să scape de acolo.

7

Începu să latre un câine vagabond închis într-una dintre cuști. I se alăturară imediat alți doi. Potaia fără nume de la picioarele lui – aproape identică cu cea pe care o omorâse Fritz Meshaum – se apucă să scheaune. Se ridicase și stătea în popou. Cu mintea aiurea, Frank mângâie cățelul pe spate ca să îl liniștească. Nu-și putea dezlipi ochii de la ecranul televizorului. Unul dintre bărbații tineri – nu acela care-i dăduse foarfeca – îl apucă de umăr pe Cumătrul Tabac.

– Tată? Poate nu-i bine să faci asta.

Cumătrul îi îndepărtă mâna.

– Domnul îți cere să vii la lumină[1]! Susannah, Cumătră Tabac, Domnul îți cere să vii la lumină! Vino la lumină!

– Vino la lumină! repetă tânărul care-i dăduse foarfeca.

Fără prea mare tragere de inimă, i se alătură și fiul Cumătrului:

– Vino la lumină, Cumătră Tabac, vino la lumină!

Cumătrul Tabac își vârî mâinile în spărtura din coconul care acoperea chipul soției sale și tună:

– *Domnul îți cere să vii la lumină!*

Și trase. Se auzi un pârâit, care-i aminti lui Frank de acela pe care îl auzi atunci când dezlipești o bandă Velcro. Apăru chipul doamnei Susannah Cumătra Tabac. Avea ochii închiși, dar obrajii îi erau îmbujorați și filamentele acelei pânze ciudate fluturau

---

[1] *Evanghelia după Ioan*, 3:21 (n. tr.).

în ritmul respirației sale. Domnul Tabac se aplecă peste ea, ca și cum ar fi vrut s-o sărute.

– Nu face asta! spuse Frank.

Deși volumul televizorului nu era ridicat, iar el abia dacă șoptise, toți câinii din cuști – șase, în această după-amiază – începură din nou să latre. Potaia scoase un sunet gros, speriat.

– Nu face asta, omule!

– *Cumătră Tabac, trezește-te!*

Și ea se trezi – se trezi de-a binelea. Și încă cum! Deschise brusc ochii. Se ridică pe neașteptate și își mușcă soțul de față. Cumătrul Tabac scoase o exclamație – bipuită din regie – care lui Frank îi sună cam ca *Futu-i mama mă-sii.* Țâșni sânge. Cumătra Tabac căzu la loc pe masă, ținând în dinți o bucată zdravănă din nasul bărbatului ei. Corsajul cămășii de noapte se acoperi cu pete de sânge.

Înfiorat, Frank se trase înapoi. Și se lovi cu capul de fișetul din spatele lui. Prin minte îi trecu un gând – irelevant, dar extrem de pertinent – că postul de televiziune bipuise înjurătura, dar permisese întregii Americi să vadă cum o femeie smulge o halcă din nasul soțului ei. Prioritățile canalului de știri erau date peste cap rău de tot.

Larmă mare în încăperea unde avusese loc amputarea organului olfactiv. Strigătele celor care nu se vedeau în imagine. Apoi camera de filmat se răsturnă și pe ecran nu se mai vedea decât băltoaca tot mai mare de sânge de pe dușumea. Și atunci reapăru chipul grav al Michaelei Morgan.

– Ne cerem din nou scuze pentru aceste imagini șocante. Și vreau să insist asupra faptului că deocamdată nu avem cum să le susținem *veridicitatea*, însă tocmai am fost informați că Strălucinații și-au deschis porțile și asediul s-a încheiat. Această întorsătură a situației *pare* să confirme că imaginile pe care le-ați văzut sunt reale.

Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile, și ascultă ce i se spunea în casca micuță din ureche. După care spuse:

– Vom redifuza aceste secvențe în fiecare oră, nu din motive de senzaționalism ieftin...

„Da, sigur!" o apostrofă Frank în gând. „De parcă te crede cineva."

– ... ci pentru că aceasta este datoria noastră față de opinia publică. Dacă totul este adevărat, atunci trebuie să știți un lucru: dacă aveți vreo persoană dragă, o rudă, o prietenă înfășurată într-un astfel de cocon, *sub nicio formă nu încercați să-l îndepărtați.* Acum îi dau legătura lui George Alderson, din studioul nostru. Mi s-a spus că are un invitat special, care ar putea să clarifice câteva aspecte ale acestei îngrozitoare...

Frank luă telecomanda și închise televizorul. Și acum? Ce naiba o să se mai întâmple acum?

Din țarcul administrat de Frank, câinii care aveau să fie transportați la Adăpostul pentru Animale din Harvest Hills lătrau ca turbați la molia care zbura și se legăna pe culoarul îngust dintre cuști.

Frank mângâie din nou cățelul lipit de picioarele lui.

– Nu-i nimic, nu te speria, îi spuse el. Totul este în regulă.

Și cățelul se liniști. Naiv fiind, l-a crezut.

8

Magda Dubcek stătea călare pe cadavrul fiului ei. Lovitura fatală i-o dăduse înjunghiindu-l în gât cu un ciob din cana blenderului mânjit cu shake verde și, pentru mai multă siguranță, îi vârâse alt ciob în ureche, împingându-i-l pe canalul auditiv până în creier. Sângele țâșnea în continuare din rana de la gât, mărind băltoaca de pe covorul bej.

Îi curgeau lacrimi pe obraz. Magda își dădea vag seama de ele – se vedea pe ea însăși ca de la mare depărtare. „De ce plânge femeia aia?" se întreba ea, fără să știe cine plângea sau unde se afla persoana care plânge. „Și, că tot veni vorba, unde anume era Magda? Oare nu se uitase ea la televizor și după aia se hotărâse să tragă un pui de somn?"

Acum nu mai era în dormitorul ei.

– Alo? întrebă ea întunericul din jur.

Mai erau și alții în bezna aceea, mulți alții – i se părea că-i simte, dar nu putea să-i vadă. Poate aici? Sau acolo? Erau ei pe undeva. Magda se apucă să-i caute.

Trebuia să-i găsească. Nu voia să fie singură aici. Dacă mai erau și alții, atunci ei poate o vor ajuta să se întoarcă acasă, la fiul ei, la Anton.

Trupul Magdei se sculă de pe cadavru. Genunchii bătrâni trosniră prelung. Se împletici până la pat și se prăbuși pe el. I se închiseră ochii. Noi filamente albe începură să-i iasă din obraji. Se unduiau ușor, apoi se lăsau încet peste pielea ei.

Adormi.

Îi căuta pe ceilalți în acel alt loc.

VI

1

După-amiaza era foarte caldă, mai degrabă una de vară decât de primăvară, cum arăta calendarul. Prin toată provincia Dooling au început să țârâie telefoanele – cei care urmăreau știrile își sunau rudele și prietenii care habar n-aveau ce se întâmplă. Erau și unii care se abțineau, convinși că toată povestea se va dovedi doar o furtună într-un pahar cu apă, așa cum fusese Y2K. Sau o glumă proastă, ca zvonul ăla de pe Internet, conform căruia Johnny Depp ar fi murit. Prin urmare, multe au fost femeile care au preferat să asculte muzică (nu știrile de la TV) în timp ce-și puneau în pătuțuri bebelușii și țâncii pentru somnicul de după-masă – așa cum făceau în fiecare zi. Apoi, după ce au terminat cu toate treburile, s-au culcat și ele un pic.

Ca să doarmă și să viseze la alte lumi diferite de lumea lor.

Iar fetițele lor li s-au alăturat în visele lor.

Băieții, nu. Visele astea nu erau pentru ei.

După o oră sau două, băieții s-au trezit și le era foame și au văzut că mămicile lor încă dormeau adânc și fețele lor dragi erau acoperite cu o substanță albă și lipicioasă. Atunci băieții au început să plângă și să țipe și să tragă de substanța aia și să sfâșie coconii – *trezind* astfel femeile adormite.

Să o luăm de exemplu pe doamna Leanne Barrows, de pe Eldridge Street, nr. 17: soția ajutorului de șerif Reed Barrows.

Avea obiceiul să aţipească puţin în fiecare zi, pe la ora unsprezece, împreună cu fiul ei, Gary, în vârstă de doi ani. Exact la fel a făcut şi în joia când a venit Aurora.

La câteva minute după ora două, domnul Alfred Freeman, vecinul soţilor Barrow, de la nr. 19 – văduv şi pensionar –, îşi stropea răsadurile cu crini de toamnă de lângă bordură cu spray împotriva căprioarelor. A auzit cum se deschide uşa de la nr. 17 şi a văzut-o pe doamna Barrows împleticindu-se afară din casă. Îl ducea pe micuţul Gary sub braţ, ca pe o umbrelă. Iar băieţelul, doar cu un scutec pe el, urla cât îl ţineau plămânii ăia mici şi dădea disperat din mânuţe. Chipul mamei lui era acoperit parţial de un fel de mască albă şi opacă – o bucată din materialul ăla se desfăcuse şi îi atârna din colţul gurii şi până la bărbie. Putem presupune că aceasta a fost ruptura care a trezit-o pe mămica lui Gary şi i-a atras atenţia într-un mod nu tocmai plăcut.

Domnul Freeman, aflat la zece metri de gardul dintre casele lor, n-a ştiut cum să reacţioneze atunci când a văzut-o pe doamna Barrows repezindu-se drept spre el. Mare parte din dimineaţă se ocupase de grădină, aşa că nu văzuse şi nici nu auzise ştirile. Faţa vecinei sale – mai bine zis, lipsa feţei ei – l-a lăsat fără grai. Nu se ştie din care motiv, atunci când a văzut-o apropiindu-se de el, şi-a scos pălăria de pai şi şi-a lipit-o de piept, de parcă ar fi urmat să se cânte imnul naţional.

Leanne Barrows şi-a aruncat băieţelul în plantele de la picioarele lui Alfred Freeman, după care a făcut stânga împrejur şi a traversat peluza pe acelaşi drum pe care venise, clătinându-se amarnic, ca un om beat criţă. Din vârfurile degetelor îi atârnau nişte chestii albe, ca nişte fâşii de hârtie igienică. A intrat în casă şi a trântit uşa în urma ei.

Fenomenul acesta s-a dovedit a fi una dintre cele mai stranii şi mai disecate enigme ale Aurorei – chiar a fost supranumit „Instinctul matern" sau „Reflex de Plasament Familial". În vreme ce relatările despre interacţiunile de natură violentă între femeile care dormeau şi alţi adulţi au ajuns de ordinul milioanelor, iar interacţiunile despre care nu s-a pomenit au fost şi ele de câteva

milioane în plus, nu s-a înregistrat niciun caz de agresiune între femeia adormită și copilul ei preadolescent. Aceste femei își predau copiii de sex masculin celei mai apropiate persoane pe care o puteau găsi sau pur și simplu îi scoteau din case. După care se culcau la loc.

– Leanne? a strigat-o domnul Freeman pe doamna Barrows.

Gary s-a rostogolit pe pământ. Lovea în frunze cu picioruşele lui grăsune și rozalii și plângea:

– Mami! Mami!

Alfred Freeman s-a uitat la băiat, apoi la crinii lui de toamnă. Și și-a pus această întrebare: *Oare trebuie să-l duc acasă?*

Nu se topea după copii; avea și el doi, iar antipatia era reciprocă. Cu atât mai puțin îl plăcea pe Gary Barrows, micuțul și bocciul terorist, ale cărui bune maniere se limitau la fluturarea unor arme de jucărie și la tot felul de strigăte învățate din *Războiul stelelor.*

Așa acoperită cu rahatul ăla alb, fața lui Leanne parcă nici nu era din lumea asta. Freeman a luat hotărârea să țină la el copilul până va reuși să ia legătura cu soțul ăla polițai și i-l va da în grijă.

Decizia aceasta i-a salvat viața. Cei care s-au opus „Instinctului Matern" și-au regretat amarnic hotărârea. Indiferent care era instinctul care le făcea pe mamele Aurorei să renunțe pașnic la copiii lor de sex masculin, acesta nu putea fi pus în discuție. Zeci de mii de persoane au aflat pe pielea lor acest adevăr și după aceea nu au mai aflat nimic.

– Scuze, Gary, a zis atunci Freeman. Cred că o să rămâi o vreme la unchiul Alf.

L-a ridicat de subsuori pe copilașul disperat și l-a dus în casă.

– Crezi că-ți cer prea mult dacă te rog să fii cuminte?

2

Clint a rămas lângă Evie pe toată durata procesului de admitere în penitenciar. Nu și Lila. El și-ar fi dorit-o alături, și-ar fi dorit să-i repete până la epuizare că nu trebuie să doarmă. Începuse

s-o avertizeze în această privință încă din momentul în care ea coborâse din mașină, în parcarea penitenciarului. Și i-o spusese deja de vreo șase ori. Clint știa că pisălogeala lui îi pune răbdarea la încercare. Sigur, mai voia s-o întrebe și pe unde umblase cu o noapte în urmă. Numai că întrebarea asta mai avea de așteptat. De fapt, dacă se gândea la evenimentele din plan local, național și mondial, nici nu era convins că mai contează. Însă nu se putea stăpâni și tot la asta se gândea – ca un câine care nu se poate abține și își tot linge lăbuța rănită.

Directorul-adjunct, Lawrence „Lore" Hicks a sosit la scurtă vreme după ce Evie a fost escortată în interiorul închisorii. Directoarea Coates l-a lăsat pe Hicks să se ocupe de actele pentru admiterea noii deținute, în timp ce ea a început să dea telefoane – în primul rând la Administrația Penitenciarelor, ca să se consulte cu cei de acolo despre măsurile care ar fi trebuit luate în situația dată; apoi tuturor angajaților care nu erau în tură.

Oricât de ciudat ar fi părut, noua deținută nu le făcea deloc probleme. Evie stătea cu mâinile încătușate de masa din camera de interogatoriu. Încă mai purta (însă nu pentru mult timp) salopeta de arest preventiv pe care i-o dăduseră Lila și Linny Mars. Deși avea fața rănită în urma numeroaselor coliziuni cu grilajul din mașina de serviciu a Lilei, privirea și dispoziția îi erau paradoxal de vesele. Nu a dat niciun răspuns la întrebările despre adresa ei actuală, rude și antecedente medicale. Iar când a fost întrebată care îi este numele de familie, a spus:

– M-am gândit la asta. Hai să zicem că este Black[1]. Da, Black este un nume bun. N-am nimic împotriva numelui Doe[2] – căprioară, ciută –, dar Black mi se pare un nume mai bun pentru asemenea vremuri întunecate. Spune-mi Evie Black.

– Deci, Black nu este numele tău real?

Hicks abia venise de la dentist și gura încă-i era amorțită de Novocaină.

---

[1] *Black* – „negru" (n. tr.).

[2] *Doe* (substantiv comun) – „căprioară" (n. tr.).

– Nici n-ai putea să-mi pronunți numele adevărat. Și am *mai multe.*

– Ce-ar fi să mi-l spui, totuși?

Evie nu i-l spuse (nu i *le* spuse) și continuă să se uite amuzată la el.

– Câți ani ai? încercă să afle Hicks.

Acum, expresia binedispusă a femeii se ofili puțin, dându-i lui Clint senzația că întrebarea o întristase.

– Vârstă eu nu am, răspunse ea.

Dar imediat îi făcu cu ochiul directorului-adjunct, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru exprimarea cam pretențioasă.

Acum interveni Clint. Va fi suficient timp mai încolo pentru un interogatoriu complet și, în pofida situației cu care se confruntau, el abia dacă mai avea răbdare.

– Evie, înțelegi de ce te afli aici?

– Ca să-L cunosc pe Domnul, să-L iubesc pe Domnul și să-L slujesc pe Domnul, răspunse Evie.

Își ridică mâinile cât de sus îi permitea lanțul, se închină cu multă ardoare și izbucni în râs. După care refuză să mai spună ceva.

Clint se duse în cabinet, unde spusese Lila că îl va aștepta. O găsi vorbind în microfonul de umăr. Încheie discuția și făcu un semn din cap la Clint.

– Trebuie să plec. Mulțumesc că ați primit-o.

– Te conduc.

– Nu vrei să rămâi cu pacienta?

Lila deja ajunsese la punctul de pază de pe coridor și își ridicase capul pentru ca monitoarele lui Millie Olson, gardiana din tură, să vadă că nu era o deținută, ci chiar doamna șerif în carne și oase.

Clint îi explică:

– Percheziția corporală și deparazitarea reprezintă apanajul doamnelor. Am să mă duc și eu după ce o îmbracă.

Dar tu știi toate lucrurile astea, îi zise el în gând. Ești atât de obosită încât nu-ți mai amintești, ori nu vrei să stai de vorbă cu mine?

Se auzi bâzâitul dispozitivului de închidere a ușii și trecură în camera de mărimea unui sas, care făcea legătura între penitenciar

și holul de la intrare. Spațiul acesta era atât de strâmt, încât mereu îi provoca lui Clint o ușoară criză de claustrofobie. Alt bâzâit și reveniră pe teritoriul oamenilor liberi – cu Lila în frunte.

Clint o prinse din urmă înainte ca ea să părăsească terenul închisorii.

– Povestea asta cu Aurora...

– Mai spune-mi și tu o singură dată că nu trebuie să dorm, și am să încep să urlu.

Încerca să glumească, să arate că nu ia alerta în serios, dar Clint o cunoștea prea bine și își dădea seama când făcea eforturi să-și păstreze calmul. Era imposibil să nu-i vezi ridurile de stres din jurul gurii și pungile de sub ochi. Își alesese un moment al dracului de nenorocos să lucreze în tura de noapte. De parcă norocul ar fi avut vreo treabă cu toată nebunia asta.

Se luă după ea până la mașina de care Reed Barrows se sprijinea, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu ești doar soția mea, Lila. Când vine vorba despre aplicarea legii în Dooling, tu ești Marele Kahuna[1].

Întinse mâna în care avea o bucată de hârtie împăturită.

– Ia asta și du-te direct la o farmacie.

Lila despături foaia de hârtie. Era o rețetă.

– Ce-i ăla Provigil?

Pentru că nu voia ca Reed să audă ce spune, Clint o luă de umeri și o strânse în brațe.

– Este pentru sindromul de apnee în somn.

– Da' eu n-am așa ceva.

– Nu ai, dar medicamentul ăsta o să te împiedice să adormi. Nu glumesc, Lila. Trebuie să rămâi *trează* – eu am nevoie de tine trează, orașul ăsta are nevoie de tine trează.

Femeia se încordă în brațele lui.

– Bine.

– Grăbește-te, că o să se epuizeze.

– Am înțeles, să trăiți!

---

[1] Kahuna – în Hawaii, mare preot sau expert în orice alt domeniu (n. tr.).

Era evident că o iritau ordinele lui, oricât de bine intenționate ar fi fost. Dar se forță să-i surâdă.

– Pot oricând să iau ceva din magazia de probe. Avem munți de pastile acolo.

Ei, uite, la asta Clint nu se gândise.

– E bine de știut.

Lila făcu un pas în spate.

– Era o glumă, Clint.

– Nu-ți spun să faci vreo ilegalitate. Îți spun doar să...

Ridică mâinile cu palmele în afară.

– ...să te gândești și la asta. N-avem de unde să știm ce ne așteaptă.

Lila îi aruncă o privire circumspectă și deschise portiera din dreapta mașinii de poliție.

– Dacă vorbești înaintea mea cu Jared, spune-i că am să încerc să ajung acasă la cină, deși șansele sunt mici spre deloc.

Lila urcă în mașină, iar Clint, înainte ca ea să ridice geamul ca să se bucure de toate beneficiile aerului condiționat și în ciuda prezenței lui Reed Barrows și în ciuda acestei crize neașteptate și de neconceput într-o lume normală, dar pe care știrile de la televizor o dădeau drept *posibilă,* aproape că lăsă întrebarea să-i iasă din gură. Era o întrebare pe care bărbații o puneau de o mie de ani: *Unde ai fost azi-noapte?* Dar, în loc de asta, încercă să bată un apropo, care – la momentul respectiv – i s-a părut destul de inteligent:

– Nu uita de Popasul Muntelui, draga mea. S-ar putea ca șoseaua să fie încă blocată. Nu o lua pe scurtătură.

Însă Lila nici nu clipi. Mormăi doar „îhî, bine", îi făcu cu mâna (adică „pa și mai lasă-mă în pace"), porni mașina și se îndreptă spre poarta dublă dintre penitenciar și autostradă. Iar Clint – care acum își spunea că replica respectivă nu fusese chiar atât de inteligentă – rămase să privească lung în urma ei.

Intră în clădire chiar atunci când lui Evie „Nici N-Ai Putea Să-Mi Pronunți Numele Adevărat" Black i se făcea fotografia pentru documentele cerute de regulamentul închisorii. Apoi Don Peters îi trânti în brațe un teanc de așternuturi.

– Păpușico, vezi că mie-mi pare că le cam tragi pe nas. Nu care cumva să borăști pe cearșafuri!

Hick îi aruncă o privire urâtă, dar își ținu gura, și așa amorțită de Novocainã. Însă Clint, care se săturase până peste cap de gardianul Peters, nu și-o ținu:

– Termină cu tâmpeniile!

Peters se uită repede la el:

– Nu-mi zici tu mie ce să...

– Dacă preferi, pot să-ți fac raport pentru comportament inadecvat, spuse Clint. În care să scriu despre reacția ta deplasată. Total neprovocată. Ai de ales.

Peters îi aruncă o privire plină de ură și îl întrebă doar atât:

– Dacă ție ți-au dat-o în grijă, spune-mi unde ai repartizat-o.

– Aripa A, Celula 10.

– Hai, deținuto! zise Peters. Ți-au dat o celulă capitonată. Ce noroc pe capul tău!

Clint se uită după ei. Evie – cu așternuturile în brațe. Peters – în spatele ei. Clint voia să vadă dacă Peters o va atinge. Normal că nu a atins-o. Știa prea bine că doctorul ăla de cap stă cu ochii pe el.

3

Cu siguranță că Lila mai fusese la fel de obosită și înainte, numai că nu-și mai amintea când anume. Însă ținea minte – de la orele de educație sanitară din liceu, Doamne apără și păzește! – care erau efectele negative ale lipsei de somn pe termen lung: reflexe încetinite, tulburări de gândire, probleme de concentrare și atenție, iritabilitate. Ca să nu mai vorbim de consecințele asupra memoriei pe termen scurt, cum ar fi faptul că-ți aduci aminte ce ți s-a predat la orele de educație sanitară din clasa a zecea, dar nu și ce mama mă-sii trebuie să faci astăzi, acum, în clipa asta.

Intră în parcarea Braseriei Olympia (N-AȚI MAI GUSTAT PLĂCINTĂ CU OUĂ CA LA NOI!), opri motorul, coborî din mașină și inspiră adânc de câteva ori, umplându-și plămânii și

sângele cu oxigen. Parcă își mai reveni puțin. Se aplecă pe geam, apucă receptorul stației, dar se gândi mai bine și renunță: nu era genul de convorbire pe care să o porți astfel. Puse receptorul la locul lui și își luă telefonul mobil de la centură. Apăsă tasta care forma unul din cele vreo cincisprezece numere pe care le avea pe lista de apelare rapidă.

– Ce mai faci, Linny?

– Bine fac. Am dormit vreo șapte ore azi-noapte. Adică puțin mai mult decât în mod obișnuit. Deci, toate bune și frumoase. Numai că îmi fac griji pentru tine.

– Nu-ți face, mă simt bine...

O întrerupse un căscat din alea de fac să-ți trosnească fălcile, dând o notă ușor ridicolă cuvintelor abia rostite. Însă nu se dădu bătută:

– Chiar sunt bine.

– Nu mai spune? De cât timp n-ai mai dormit?

– Habar n-am, poate optișpe, nouășpe ceasuri.

Și se grăbi să adauge, ca să mai atenueze din îngrijorarea lui Linny:

– Dar am reușit să mă întind nițel azi-noapte, nu-ți face griji.

Se vede treaba că minciunile îi ieșeau una după alta din gură. Era o poveste veche care te învață că nu-i bine să minți: îți demonstra cum o minciună duce la alta și la alta și tot așa, până când te transformi într-un papagal, sau cam așa ceva – mintea epuizată a Lilei nu-și mai aducea aminte în ce anume te transformi.

– Lasă-mă pe mine. Care-i treaba cu Tiffany aia din rulotă? Au dus-o paramedicii la spital?

– Da. Și Slavă Domnului că au ajuns la timp acolo! spuse Linny, coborând tonul. Acum St. Theresa e un adevărat balamuc.

– Unde sunt Roger și Terry?

Linny îi răspunse oarecum stânjenită:

– Păi, cum să-ți zic.... L-au așteptat o vreme pe procurorul-adjunct, da' tipul n-a apărut și atunci s-au dus acasă ca să vadă ce le fac nevestele...

– Adică au părăsit locul crimei?

Preț de o clipă, Lila văzu roșu înaintea ochilor, dar furia i se risipi atunci când se gândi mai bine la ce anume s-ar fi putut întâmpla. Poate că procurorul-adjunct nu venise din același motiv care-i îndemnase pe Roger și Terry să plece în timpul serviciului – să vadă ce face soția lui. Nu doar Spitalul St. Theresa era un balamuc. Întregul oraș era o casă de nebuni.

– Știu ce vrei să zici, Lila, dar Roger are o fetiță mică...

„Presupunând că ar fi cu adevărat a lui", comentă Lila în gând. Prin oraș se zvonea că Jessica Elway era expertă la sărituri din pat în pat.

– ...iar Terry intrase și el în panică și au sunat amândoi acasă și nu le-a răspuns nimeni. Eu le-am zis că o să te superi.

– Nu-i nimic. Cheamă-i înapoi. Vreau să se ducă la cele trei farmacii din oraș și să le spună celor de acolo că...

Pinocchio. Asta era povestea despre ce ți se întâmplă atunci când minți. Iar băiatul ăla nu se transforma în papagal, ci îi creștea nasul – și îi tot creștea cu fiecare minciună spusă, până a ajuns la fel de lung cât vibratorul folosit de Femeia Fantastică în desenele alea animate porno.

– Lila? Mai ești la telefon?

„Adună-ți mințile, femeie!"

– Să le spună farmaciștilor să dea dovadă de multă reținere atunci când acceptă rețete pentru pilulele alea care te țin trează – Adderall, Dexedrină... și mai era încă un soi de pastile, pe bază de metamfetamină... da' nu-mi aduc aminte cum le cheamă.

– Metamfetamină pe rețetă? Hai, nu mă-nnebuni!

– Ba te-nnebunesc. Farmaciștii vor înțelege despre ce e vorba. Cuvântul-cheie este *reținere*. Pentru că vor avea parte de avalanșe de rețete. Și trebuie să dea cât mai puține pilule din astea până când vom reuși să pricepem ce mama dracului se petrece. Ai înțeles?

– Da.

– Încă ceva, Linny, dar asta-i doar pentru urechile tale. Aruncă o privire în magazia de probe. Vezi ce fel de pastile din astea

„inteligente" de accelerare a metabolismului *avem* noi acolo. Mă refer și la „Evele[1]" confiscate de la frații Griner.

– Aoleu! Ești sigură? Sunt acolo și aproape două sute cincizeci de grame de zăpadă[2] boliviană! De la Lowell și Maynard, al căror proces stă să-nceapă. Doar nu vrei să-l lași pe procuror fără probe. A durat o veșnicie până i-am prins.

– Nu sunt deloc singură, dar mi-a vârât Clint ideea asta în cap și nu mai pot să scap de ea. Te rog doar să faci inventarul, bine? Nimeni n-o să înceapă să tragă pe nas.

Cel puțin, nu în după-amiaza asta.

– Bine, murmură Linny, uluită la culme.

– Cine e acum la rulota aia unde a sărit în aer laboratorul de metamfetamină?

– O secundă, s-o întreb pe Gertrude.

Pe Lila n-o interesa câtuși de puțin motivul pentru care Linny își botezase computerul de la serviciu cu numele „Gertrude".

– Au fost criminaliștii și pompierii, dar au plecat. Mă mir că au terminat așa de repede.

Lila nu se mira. Probabil și ei aveau soții și fiice.

– Hm... se pare că au mai rămas vreo doi voluntari de la AoA, care sting ultimul focar de incendiu. Nu știu decât că au plecat din Maylock la unsprezece treizeci și trei. Probabil că unul dintre ei este Willy Burke. Îl știi pe Willy, nu ratează nicio ocazie să se implice.

AoA – acronim cu sunet de suspin – însemna organizația „Adoptați o Autostradă", formată mai ales din pensionari cu furgonete din toate cele trei provincii. De asemenea, funcționa și ca un soi de secție de pompieri voluntari și era de mare folos în perioadele de caniculă, când aveau loc destule incendii de vegetație.

– În regulă, mulțumesc.

– Ai de gând să te duci acolo?

Tonul lui Linny era ușor dezaprobator și, în ciuda epuizării, Lila îi prinse mesajul: *Cu toată povestea asta pe capul nostru?*

---

[1] Amfetamină (n. tr.).

[2] Cocaină (n. tr.).

– Linny, crede-mă că, dacă aș avea o baghetă magică cu care să pot trezi fără probleme femeile alea, aș face-o.

– Am înțeles, doamnă șerif.

Mesaj: *Nu-i cazul să-ți verși nervii pe mine.*

– Scuze. Chestia e că trebuie să fac atât cât *pot* face. Probabil că acum cei de la CDC-ul din Atlanta deja analizează chestia aia care dă boala somnului. În timp ce la noi acasă, aici, în Dooling, avem pe cap o dublă crimă. Și eu pe asta trebuie să o rezolv.

„Da' de ce mă scuz în fața dispecerei mele? Pentru că sunt obosită, de-aia. Și pentru că mă ajută să nu mă mai gândesc la felul în care s-a uitat Clint la mine când am fost la penitenciar. Și pentru că mă ajută să nu mă mai gândesc la posibilitatea – realitatea, zău, Lila, e o realitate, nu o posibilitate, iar numele acestei realități este Sheila – că soțul pentru care îți faci atâtea griji este, de fapt, un străin, o persoană pe care nu ai cunoscut-o niciodată cu adevărat.

Aurora – așa i se spune. Dacă am să adorm, atunci se va termina totul? Voi muri? S-ar putea, cum ar zice Clint. S-ar putea, în pizda mă-sii!"

S-a ales praful de tot și toate – de schimburile lor amicale de replici, de naturalețea cu care colaborau în îndeplinirea diferitelor proiecte și activități sociale și în asumarea responsabilităților de părinți. S-a ales praful de toate momentele plăcute când fiecare se bucura în tihnă de trupul celuilalt. Praf și pulbere s-au făcut toate aceste experiențe repetate cu drag ani în șir și care constituiau esența vieții lor împreună.

Și-l imagină pe Clint surâzând și i se întoarse stomacul pe dos. Jared avea același zâmbet; la fel și Sheila.

Acum Lila își aduse aminte cum soțul ei renunțase la cabinetul de psihoterapie fără să o consulte. După toate planurile făcute împreună, după toată grija cu care aleseseră nu numai cartierul, ci și orașul – și ajunseseră să aleagă Doolingul pentru că acolo era cea mai mare densitate de populație din regiunea fără niciun psihiatru cu cunoștințe de medicină generală. Însă pe Clint îl enervase la culme al doilea pacient din abia începuta lui carieră, așa că hotărâse – pe loc – să facă o schimbare. Iar Lila acceptase.

Sigur, o deranjase faptul că toate eforturile lor de până atunci fuseseră în van. O deranjase faptul că perspectivele financiare arătau mai sumbre în situația respectivă. Dar voia ca soțul ei să fie fericit. Și îl susținuse. Apoi, într-o zi, lui Clint i se năzărise că vrea piscină. Lila nu voia. Dar acceptase. Într-o altă zi, Clint hotărâse că vor bea doar apă îmbuteliată și burdușise frigiderul cu sticle din plastic. Ea îi acceptase ideea și atunci. Și uite că acum el hotărâse că ea trebuie să ia Provigil și îi dăduse o rețetă. Probabil că se va supune fără să crâcnească și de această dată. Poate că supunerea era starea ei naturală. Poate din cauza asta nu o deranja toată povestea cu Aurora – pentru ea nu ar fi o schimbare prea mare. Sau s-ar putea să fie. Cine dracu' mai știa?

Oare Evie a fost acolo aseară? Să fi fost cu putință? Oare a urmărit și ea meciul de baschet din sala de sport a Liceului Coughlin? Oare a văzut-o și ea pe fata aia înaltă și blondă străpungând apărarea echipei Fayette și aruncând la coș cu o singură mână de atât de multe ori? Probabil că da. Altminteri, cum s-ar explica faptul că folosise expresia „triplă-dublă"?

Bine ai face să-ți săruți bărbatul înainte de culcare.

Da, probabil că așa începi să-ți pierzi mințile.

– Linny, scuze, dar trebuie să închid.

Și așa făcu, fără să mai aștepte vreun răspuns din cealaltă parte. Își puse telefonul la loc la centură.

Apoi își aduse aminte de Jared și îl luă iar de acolo. Dar... ce să-i spună și de ce să-și facă alte griji? Avea Internet pe telefon; toți tinerii de vârsta lui aveau. Foarte posibil ca acum Jared să aibă mai multe informații decât ea despre toată situația asta cu Aurora. Fiul ei – măcar ea avea un fiu, nu o fiică – era un motiv pentru care putea să fie recunoscătoare destinului. Probabil că domnul și doamna Pak – părinții lui Mary – o luaseră deja razna din cauza tuturor zvonurilor. Îi transmise lui Jared un mesaj în care-i spunea să vină direct acasă de la școală. Și îi mai spunea că îl iubește foarte mult. Și nu pomeni nimic despre evenimentele în desfășurare acum.

Ridică fața spre cer și mai inspiră adânc de câteva ori. După aproape cincisprezece ani, în care s-a ocupat numai de infractori, majoritatea consumatori sau traficanți de droguri, Lila Norcross era destul de sigură de statutul și poziția ei și știa că – deși avea de gând să facă tot ce-i stătea în putere în privința dublei crime din rulotă – ea, personal, nu era prea interesată să facă dreptate unor producători de metamfetamină pe care viața oricum îi destinase pierzaniei. Și avea suficientă minte ca să-și dea seama că nu-i va cere nimeni o rezolvare rapidă a cazului atâta vreme cât Aurora asta semăna panică pe tot mapamondul. Însă rulota aia de lângă Cherestegia lui Adams era locul în care Evie Doe își făcuse debutul în provincia Dooling – iar Lila avea un interes personal să afle cât mai multe despre Aiurita Eve. Doar nu se teleportase acolo. Oare își lăsase mașina pe undeva? Și oare în torpedoul ei ar putea găsi documentul de înmatriculare, cu toate datele proprietarului? Rulota era la vreo opt kilometri de locul unde se afla Lila acum; deci, n-ar avea niciun motiv pentru care să nu se ducă până acolo și să arunce o privire. Însă avea altceva de făcut mai întâi.

Intră în Braseria Olympia. Localul era aproape pustiu, iar cele două chelnerițe stăteau și bârfeau în separeul din colț. Una dintre ele o zări pe Lila și vru să se ridice, dar aceasta îi făcu semn să rămână la loc. Gus Vereen, patronul, stătea pe un scaun lângă casa de marcat și citea un roman al lui Dean Koontz. În spatele lui era televizorul micuț, cu sonorul dat la minimum. Pe banda din partea de jos a ecranului scria CRIZA AURORA IA AMPLOARE.

– Am citit-o, spuse Lila, lovind ușor cu degetul în coperta cărții. Câinele comunică folosind piese de Scrabble.

– Iacătă cum îmi stricași tu tăt chefu'! exclamă Gus.

Avea un accent puternic, cu o consistență ca de ciulama bine făcută.

– Scuze. Dar oricum o să-ți placă. E o carte bună. Acum, că am terminat cu recenzia literară, dă-mi, te rog, o cafea. La pachet. Neagră. Dublă.

Bărbatul se duse la aparat și umplu un pahar mare. Cafeaua nu avea niciun strop de zahăr: probabil că era mai tare decât

mușchii acelui culturist din secolul XX, Charles Atlas – parcă așa îl chema – și la fel de amară ca răposata bunică a Lilei, o cucoană aprigă, de origine irlandeză. Da, bună cafeaua aia! Dar când vru să-și scoată portofelul, Gus clătină din cap.

– Din partea casei, madam șerif.

– Nici vorbă.

Era o regulă de neîncălcat, rezumată în cele câteva cuvinte de pe placa pe care o ținea pe birou: FĂRĂ POLIȚIȘTI HOȚI ȘI CORUPȚI. Pentru că, odată ce începi să accepți „mici" atenții... n-ai să te mai poți opri în veci... și mereu ți s-ar cere ceva în schimb.

Așa că puse pe tejghea o bancnotă de cinci dolari. Gus o refuză.

– N-are nicio treabă cu insigna, madam șerif. Azi dăm cafea gratis tuturor femeilor.

Aruncă o privire la cele două chelnerițe și le întrebă:

– E adevărat?

– Adevărat, răspunse una dintre ele, apropiindu-se de Lila și oferindu-i un pliculeț pe care îl scosese din buzunarul șorțului. Puneți-vă asta în cafea, doamnă șerif Norcross. Nu zic c-o să-i facă gustul mai bun, dar o să vă încarce bateriile.

Pe pliculeț scria „Goody's Headache Powder". Cu toate că nu luase niciodată acest analgezic foarte puternic, Lila știa că era o marcă a celor trei provincii, alături de whisky-ul „Rebel Yell" și de chiftelele de cartofi cu crustă de brânză. Pliculețul semăna foarte mult cu dozele de cocaină pe care le descoperiseră în urma percheziției din magazia fraților Griner – împachetate individual în punguțe din plastic și ascunse într-un cauciuc vechi de tractor. Iar acesta era unul dintre motivele pentru care atât frații Griner, cât și alți dealeri se foloseau de ambalajele de la Goody's ca să-și deghizeze prafurile. Erau mai ieftine decât cele de la Pedia-Lax[1].

– Treizeci și două de miligrame de cofeină pură, spuse cealaltă chelneriță. Eu am luat deja două doze. Nu vreau să dorm până când mințile alea luminate nu vor rezolva porcăria asta cu Aurora. Nu, dom'ne, n-am să pun geană pe geană până atunci.

---

[1] Laxative pentru copii (n. tr.).

4

Unul dintre cele mai mari avantaje ale faptului că era unicul angajat al Departamentului pentru Protecția Animalelor din Dooling – poate singurul avantaj, de fapt – era acela că nu avea niciun șef. În teorie, Frank Geary ar fi trebuit să dea socoteală doar primarului și celor din consiliului municipal, numai că aceștia nu călcau aproape niciodată în biroul lui micuț din spatele unei clădiri banale, unde se mai aflau și Asociația Istoricilor, Departamentul de agrement și Oficiul de cadastru. Iar asta îi convenea de minune.

A scos câinii la plimbare și a reușit să-i liniștească (cea mai bună metodă dintre toate era câte o porție zdravănă din hrana uscată cu pui de la firma „Dr. Tim"), s-a asigurat că au apă proaspătă și a verificat dacă Maisie Wettermore, liceană care făcea voluntariat la adăpost, urma să vină la șase ca să le dea iar de mâncare și să-i plimbe. Da, numele fetei era trecut pe panou. Frank i-a lăsat un bilet despre câinii care aveau nevoie de anumite medicamente, după care a încuiat și a plecat. Abia mai târziu s-a gândit că Maisie ar putea fi ocupată cu treburi mai importante decât câteva animăluțe fără stăpân.

Acum se gândea doar la fetița lui. Din nou. O speriase rău de tot în dimineața aceea. Nu-i făcea deloc plăcere s-o recunoască, nici măcar față de el însuși, dar uite că o făcuse.

Nana. Un gând nu-i dădea pace. Nu chiar povestea cu Aurora, dar ceva care avea de-a face cu Aurora. Dar ce anume?

„O s-o sun înapoi pe Elaine", își spuse Frank. „Imediat ce ajung acasă."

Însă atunci când a ajuns în căsuța cu patru camere pe care o închiriase pe Ellis Street, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă drept la frigider. Nu erau multe de văzut acolo: două borcănașe cu iaurt, o salată mucegăită, o sticlă cu sos de friptură și șase beri negre „Miner's Daughter", băutură cu multe calorii, despre care el credea că-i sănătoasă – doar e făcută din ovăz, nu? Luă o cutie și chiar atunci sună telefonul. Văzu pe ecran

fotografia lui Elaine și avu un moment de luciditate de care s-ar fi putut lipsi bucuros: se temea de Mânia lui Elaine (puțin), la fel cum fetița lui se temea de Mânia lui Tati (și mai puțin... așa spera el). Oare lucrurile astea puteau să fie baza unei relații sănătoase de familie?

„Eu sunt personajul pozitiv din toată povestea asta", își aminti el și răspunse.

– Bună, El! Scuze că nu te-am sunat mai repede, dar a apărut ceva. Destul de nasol. A trebuit să eutanasiez pisicuța judecătorului Silver și după aia...

Dar Elaine nu avea nici cea mai mică intenție să se lase aburită de povestea cu pisica lui Silver; voia să-i ceară socoteală imediat. Și, așa cum îi stătea în fire, avea volumul dat la maximum.

– Ai speriat-o de moarte pe Nana! Mulțumesc foarte mult!

– Calmează-te, dragă! Nu am făcut decât să-i spun să deseneze în casă. Din cauza Mercedesului verde.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce bălmăjești tu acolo, Frank.

– Mai ții minte că, atunci când a început să împartă ziare, ne-a zis că a trebuit s-o ia pe gazonul familiei Nedelhaft, pentru că se urcase pe trotuar un tip cu o mașină mare și verde și cu o stea pe capota din față? Mi-ai zis s-o las baltă și eu te-am ascultat. Am lăsat-o baltă.

Acum, vorbele îi țâșneau din gură tot mai repede – dacă nu va reuși să se controleze, va începe să le *scuipe* foarte curând. Elaine nu era capabilă să priceapă că uneori trebuia să țipe și el ca să se facă auzit. Cel puțin, atunci când încerca să vorbească cu *ea*.

– Mașina care a lovit pisica judecătorului Silver era tot mare și verde și cu o stea în față. Un Mercedes. Eram aproape convins că știu cui aparține încă de când cu pățania Nanei...

– Frank, fata ne-a zis că a intrat pe trotuar la capătul străzii!

– Poate așa a fost. Poate nu. Poate s-a întâmplat mai aproape și ea n-a vrut să ne sperie. Nu dorea să-i interzicem să mai împartă ziare. Ascultă ce vreau să-ți spun, da? Am lăsat-o baltă atunci, așa cum ai vrut tu. Văzusem de mai multe ori Mercedesul ăla prin cartier, dar am lăsat-o baltă.

De câte ori repetase chestia aia cu „lăsatul baltă"? Și de ce-i amintea de cântecelul din *Regatul de gheață*, filmul ăla de desene animate care-i plăcea atât de mult Nanei – cântecel pe care-l lălăia prin casă până mai avea puțin și îl scotea din minți? Atât de tare strângea în mână cutia de bere că o îndoise. Și, dacă nu se oprea acum, precis că o va sparge.

– Însă acum n-am mai vrut s-o las baltă. Pentru că a lovit-o pe Cacao.

– Pe cine?

– Pe Cacao, pisica judecătorului Silver! Putea să fie copilul meu în locul ei, Elaine! Copilul *nostru*! Ca s-o scurtez, Mercedesul ăla este al lui Garth Flickinger, care stă puțin mai sus.

– Doctorul?

Acum Elaine părea interesată. În sfârșit!

– Chiar el. Și când m-am dus să discut cu el, ce crezi? Era *drogat*, Elaine. Sunt aproape sigur. Abia dacă putea să vorbească.

– În loc să-l reclami la poliție, *tu te-ai dus la el acasă*? Ca atunci când te-ai dus la școala Nanei și ai zbierat la învățătoarea ei și toți copiii – *inclusiv* fiica ta – te-au văzut cum faci spume la gură ca un nebun?

„Haide, mai scoate-mi iar ochii pe chestia asta!" o îndemnă Frank în gând, strângând și mai tare cutia de bere. „Așa faci întotdeauna. Îmi scoți ochii ba cu treaba aia de la școală, ba cu celebrul pumn în perete, ba cu cearta aia cu taică-tu, când i-am zis că mănâncă căcat. Hai, Elaine Pisăloaga Geary, scoate-mi ochii, toacă-mă iar la cap cu toate hiturile astea de succes ale tale! Chiar și la înmormântarea mea, tot n-ai să poți să te abții și ai să povestești cuiva cum am urlat eu la învățătoarea aia pentru că și-a bătut joc de proiectul Nanei pentru ora de Științele naturii și mi-a făcut fata să plângă. Și, după ce ai să te saturi de întâmplarea asta, o să-ți aduci aminte cum am zbierat la doamna Fenton pentru că dăduse cu erbicid tocmai pe unde se plimba fata mea cu tricicleta. Foarte bine! Fă-mă pe mine personajul negativ dacă asta te ajută să te simți bine. Însă acum am de gând să vorbesc calm, să nu ridic tonul. Pentru că nu vreau să te mai las să mă enervezi și de data

asta, Elaine. Cineva trebuie să aibă grijă de fata noastră și e clar că tu nu ești în stare."

– A fost datoria mea de tată.

Suna prea pompos? Nu-i păsa deloc.

– Nu mă interesează să-l văd arestat pentru că a accidentat o pisică. Dar *vreau* să fiu sigur că nu o s-o accidenteze pe Nana. Dacă asta se poate rezolva speriindu-l niţeluş...

– Spune-mi că nu ţi-ai umflat muşchii pe tine.

– Nici vorbă. Am fost foarte rezonabil.

Nu mințea. Cu mașina nu fusese rezonabil. Dar era convins că o sculă de doctor ca Flickinger avea o asigurare babană.

– Frank! spuse Elaine.

– Ce?

– Nici nu știu cu ce să încep. Poate cu întrebarea pe care nu i-ai pus-o Nanei când ai văzut-o desenând pe trotuar.

– Ce întrebare?

– „De ce nu ești la școală, iubito?" Despre întrebarea *asta* vorbesc.

Nu era la școală. Poate gândul ăsta nu-i dăduse pace.

– A fost atât de mult soare de dimnineață, că am avut senzația că-i vară. Am uitat că suntem în mai.

– Ai mințile vraiște, Frank. Te preocupă siguranța fetei tale, dar nu ţii minte că-i zi de școală. Ia gândește-te puțin. N-ai văzut-o făcându-și temele atunci când vine să stea cu tine? Nu i-ai văzut caietele și manualele? Dumnezeu și Fiul Lui îmi sunt martori că...

Da, Frank era dispus să înghită multe – și era dispus să admită că merita o parte din acuzații –, dar trebuia să tragă linie la rahatul ăla cu Iisus mi-e martor. Nu Fiul Domnului scosese ratonul ăla de sub dușumeaua bisericii episcopale și nu El astupase gaura aia și nu El o îmbrăcase pe Nana și nu El îi dăduse de mâncare. Și pe ea și pe Elaine. Frank singur făcuse toate lucrurile astea și nu prin cine știe ce magie.

– Treci la subiect, Elaine!

– Tu habar n-ai ce se petrece cu nimeni în afară de tine. Totul se învârtește numai și numai în jurul tău. Cine l-a mai enervat

astăzi pe Frank? Cine nu-i capabil să priceapă că numai Frank știe ce e bine? Așa ești tu, așa faci mereu.

„Pot să suport. Pot să suport pot să suport pot să suport, dar vai de tine, Elaine, ce scorpie desăvârșită ești atunci când vrei!"

– Nu s-a simțit bine?

– Uau, *acum* ai trecut brusc pe Cod Roșu!

– Nu s-a simțit bine? Nu se simte bine? Că mie mi s-a părut că n-are nimic.

– Nici nu are. Am ținut-o acasă, pentru că i-a venit ciclul. *Primul* din viață.

Frank se simți ca lovit în moalele capului.

– Era supărată și puțin speriată, cu toate că i-am explicat încă de anul trecut cum stau lucrurile și la ce să se aștepte. Îi era și rușine, pentru că a pătat cearșaful cu sânge. O cantitate cam mare pentru primul ciclu.

– Nu se poate să...

Cuvântul îi rămase în gât și a trebuit să tușească și să-l scuipe, ca pe o bucățică de mâncare care-i intrase pe partea cealaltă.

– Nu se poate să fie la *menstruație*! N-are decât *doispe* ani, pentru numele Lui Dumnezeu!

– Îți imaginai cumva că o să rămână pe veci zâna ta cea mică?

– Nu, dar... la doispe ani?

– *Mie* mi-a venit la unsprezece. Dar nu despre asta e vorba, Frank, ci despre faptul că fetița ta avea dureri și era tulburată și deprimată. Desena pe trotuar pentru că asta o binedispune întotdeauna. Și chiar atunci apare tăticutul ei, plin de nervi și urlând...

– *Nu urlam!*

Cutia de bere nu mai putu să îndure chinul și se sparse. Spuma șiroi pe degetele lui Frank și curse pe podea.

– ...urlând și trăgând-o de tricou, de tricoul ei preferat...

Frank își simți ochii umezi, iar descoperirea aceasta îl șocă peste măsură. Mai plânsese de câteva ori de la separare încoace, dar niciodată atunci când vorbea cu Elaine. În adâncul sufletului se temea că ea ar profita de orice semn de slăbiciune venit din

partea lui, l-ar transforma într-o rangă, i-ar deschide trupul și i-ar mânca inima. Inima lui, cea sensibilă și miloasă.

– Eram îngrijorat. Ce nu pricepi? Flickinger bea sau se droghează sau și una, și alta. Are o mașină mare și a omorât pisica judecătorului Silver. Mi-era frică să nu pățească și fata mea ceva. Am fost nevoit să iau atitudine. Am fost *nevoit*.

– Te porți de parcă ai fi unicul om de pe pământ care s-a temut pentru viața copilului său. Dar, știi ceva? Nu ești. *Eu* îmi fac un catralion de griji pentru ea, iar tu ești principalul motiv pentru care îmi fac toate grijile astea.

Frank amuți. Vorbele astea ale lui Elaine erau prea odioase ca să le poată cuprinde cu mintea.

– Ține-o tu tot așa și ne vom întâlni iar la tribunal, ca să reevaluăm drepturile tale de vizită.

„Drepturi", repetă Frank în gând. *Drepturi!* Îi venea să urle. Uite ce căpăta pentru că-i spusese ce simțea cu adevărat.

– Și cum se simte acum?

– Cred că bine. A mâncat aproape toată mâncarea pe care i-am lăsat-o și mi-a zis că se culcă puțin.

Frank mai că-și pierdu echilibrul și scăpă cutia de bere din mână. *Ăsta* era gândul care nu-i dădea pace, nu faptul că Nana nu se dusese la școală. *Știa* ce făcea fetița lui atunci când era supărată: dormea ca să-i treacă. Și el o supărase.

– Elaine... nu te-ai uitat la televizor?

– Poftim? se miră ea, neînțelegând această bruscă schimbare a subiectului. Am văzut vreo două episoade din *Daily Show* pe TiVo...

– La știri, El, la *știri* te-ai uitat? Toate posturile numai despre asta vorbesc!

– Ce zici tu acolo? Ai înne...

– Scoal-o din pat! răcni Frank. Dacă n-a adomit încă, scoal-o de acolo! În clipa asta!

– N-are niciun sen...

Numai că avea. Deși Frank și-ar fi dorit să nu aibă.

– *Nu mai pune nicio întrebare! Fă ce ți-am spus! În momentul ăsta!*

Frank închise telefonul și se repezi la ușă.

5

Jared stătea ascuns când Eric, Curt și Kent apărură în pădure, venind din direcția liceului – făceau o grămadă de zgomot, râdeau și o țineau numai în mișcări.

– Tre' să fie o păcăleală.

„Asta e vocea lui Kent", își spuse Jared. Însă băiatul părea mai puțin amuzat decât mai devreme, în vestiar. Toată lumea aflase despre Aurora. Fetele plângeau pe coridoare. Plângeau și câțiva băieți. Jared îl văzuse pe unul dintre profesorii de mate – ăla solid, cu barbă, care purta cămăși cu capse (stil cowboy) și conducea cercul de dezbateri – că le spunea unor elevi dintr-a zecea să termine cu plânsul, pentru că totul va fi bine. Doamna Leighton, profesoara de Educație civică, se apropiase de el și își vârâse un deget printre două dintre capsele alea de la cămașă.

– Ție ți-e ușor să zici asta! țipase ea. Habar n-ai! *Bărbații* nu pățesc nimic!

Ciudat! Mai mult decât ciudat. Jared avea senzația aia de atmosferă încărcată la greu cu electricitate – așa cum se întâmplă înaintea furtunilor puternice, când se adună norii vineții prin care trec fulgerele. Atunci lumea nu-ți pare ciudată, pentru că lumea nici nu mai este lume, ci doar un loc în care ai fost strămutat.

Era o mare ușurare să se concentreze asupra altui lucru. Cel puțin deocamdată. Era în misiune. Operațiunea „Demascarea Labagiilor".

Îi spusese tatăl lui că terapia prin șoc – pe scurt, ECT[1] – era un tratament eficient pentru anumite boli psihice și că putea produce un efect paliativ la nivelul creierului. Dacă Mary s-ar fi gândit să-l întrebe ce credea că va realiza făcând ce avea de gând să facă, Jared i-ar fi răspuns că era ca un fel de ECT. Atunci când toți ceilalți elevi îi vor vedea și auzi pe Eric și nătărăii lui distrugând adăpostul sărmanei Babe Essie și făcând mișto de țâțele ei – pentru că Jared era convins că așa se va întâmpla – s-ar putea să fie atât de „șocați", încât să-și facă procese de conștiință și să

[1] Terapie electroconvulsivă (n. tr.).

devină oameni mai buni. Mai mult încă, s-ar putea ca incidentul să-i „şocheze" şi pe alţii şi să-i determine să dea dovadă de mai multă prudenţă atunci când acceptă să meargă la întâlniri cu nişte persoane pe care nu le cunosc prea bine.

Iată că trolii aproape ajunseseră la Punctul Zero.

– Dacă-i o vrăjeală, atunci e vrăjeala vrăjelilor de când s-a făcut lumea. Numai de ea se vorbeşte şi pe Twitter şi pe Facebook şi pe Instagram – peste tot. Duduile o să doarmă buştean şi o să se înfăşoare cu un căcat d-ăla, de omidă. Tu ai zis că ai văzut căcatu' ăsta pe hoaşca aia bătrână.

Cel care vorbea era precis Curt McLeod, care nu rata nicio ocazie să se dea mascul feroce.

Eric apăru primul pe ecranul telefonului lui Jared, după ce a sărit peste un morman de pietre de la marginea teritoriului bătrânei.

– Essie? Iubito? Scumpo? Eşti aici? Kent vrea să intre în cocoonul tău şi să-ţi ţină de cald.

Jared se ascunsese într-o tufă de ferigă, la vreo zece metri de bojdeuca femeii. Din exterior părea deasă, dar în mijlocul ei era mai mult pământ sterp, pe care se vedeau câteva smocuri de blană roşcată. Probabil că acolo îşi făcuse culcuş o vulpe. Jared întinsese cât de mult putea mâna în care ţinea telefonul. Camera de filmat era fixată asupra intrării în bojdeucă. Kent avusese dreptate: chipul bătrânei era acoperit cu ceva. Dacă mai devreme substanţa aia semănase cu o pânză de păianjen, acum era compactă, ca o mască albă – asemenea celor pe care le văzuse toată lumea pe telefoane, la ştiri, pe reţelele sociale.

Asta era partea care-l tulbura cel mai tare din tot planul lui: bătrâna fără adăpost, întinsă acolo, fără apărare şi atinsă de boala Aurora. Dacă Jared i-ar fi explicat Lilei planul lui cu terapia prin şoc, probabil că ea nu ar fi fost de acord cu filmarea scenei, ci l-ar fi îndemnat să o ajute pe biata femeie. Asta era hiba din strategia lui. Mama îl învăţase să nu se lase niciodată, să ia apărarea celor din jur, mai cu seamă a fetelor.

Eric se aşează pe vine în faţa intrării în bojdeucă, lângă capul înfăşurat în alb al Babei Essie. Avea un băţ în mână.

– Kent?

– Ce vrei?

Kent se oprise la câțiva pași mai în spate. Își scărpina pielea de deasupra gulerului de la tricou și părea cam neliniștit.

Eric atinse masca lui Essie cu bățul și îl trase înapoi. Din vârful lemnului subțire atârnau fire din materialul albicios.

– *Kent!*

– Zi odată ce vrei!

Vocea celuilalt băiat se făcuse pițigăiată. Cam ca un chițăit de șoricel.

Eric clătină din cap spre prietenul său, ca și cum ar fi fost surprins – surprins și dezamăgit.

– I-ai umplut mutra de sloboz, măi, omule!

Hohotele isterice de râs ale lui Curt îl speriară pe Jared, care tresări, făcând tufa să se miște în jurul lui. Dar nu atrase atenția nimănui.

– Du-te-n mă-ta, Eric!

Kent se repezi la bucata de manechin și-i dădu un șut care o rostogoli până în tufișuri.

Însă Eric nu se lăsă impresionat de această criză de nervi.

– Da' de ce l-ai lăsat să se usuce? Zău, omule, nu se face să-ți lași caimacu' pe mutra unei băbăciuni așa simpatice ca asta.

Curt se apropie de Eric să se uite și el de aproape. Își înclină capul într-o parte și în alta, lingându-și indiferent buzele și măsurând-o din priviri pe Essie, ca unul care încerca să se hotărască dacă să-și cumpere gumă de mestecat sau dropsuri cu mentă.

Un fior de scârbă își făcu loc prin stomacul lui Jared. Cu siguranță că va interveni dacă nenorociții ăștia aveau de gând să-i facă vreun rău lui Essie. Numai că nu avea cum să-i *împiedice* s-o facă, pentru că ei erau trei, iar el doar unul. Plus că, de fapt, tot planul lui n-avea legătură nici cu dreptatea, nici cu terapia de șoc prin rețelele sociale, nici cu încercarea de a-i face pe oameni să gândească. Nu, totul avea legătură cu Mary și cu dorința lui de a-i dovedi că este mai bun decât Eric. Și acum, pe bune, în situația de față, oare era adevărat? Dacă ar fi fost mai bun decât tipii ăștia, nu ar fi ajuns aici. Și ar fi făcut deja ceva ca să-i oprească.

– Dau cincizeci de dolari cui i-o trage, spuse Curt. Oricare din voi. Banii jos.

– Nu-mi pasă, zise Kent.

Nu-i trecuse supărarea și se dusese după bucata de manechin și începuse să sară cu ambele picioare pe ea. Plasticul făcea *poc-poc-poc* și se crăpa tot mai tare.

– Nu i-o trag nici pentru un milion! spuse și Eric, din aceeași poziție ghemuită la intrarea în bojdeucă. Da', dacă-mi dai o sută, am să-i fac o gaură uite acolo...

Arătă cu bățul spre urechea dreaptă a lui Essie.

– ...și am să mă piș în ea.

Jared vedea că pieptul bătrânei se mișca regulat, în ritmul respirației.

– Pe bune? Pentru o sută?

Nici vorbă că propunerea îl tenta pe Curt, dar o sută de dolari însemna cam multicel.

– Neee. Fac mișto de tine.

Și Eric îi făcu semn cu ochiul amicului său.

– Nu ți-aș cere bani pentru asta. O s-o fac moca.

Se aplecă peste Essie și începu să găurească cu bățul pânza groasă în dreptul urechii.

Jared înțelese că acum era momentul să intervină. Nu putea să stea degeaba și să filmeze și să le permită să se poarte în halul ăla cu sărmana bătrână. „Atunci, de ce nu te miști?" se întrebă el. Și chiar în clipa aceea iPhone-ul îi alunecă din palma umedă și căzu cu zgomot în tufă.

6

Chiar cu pedala apăsată până în podea, micuța camionetă de serviciu nu reușea să depășească viteza de optzeci de kilometri pe oră. Dar nu din cauza turației motorului; pur și simplu camioneta era prea veche și își depășise cu mult durata normală de viață. Frank trimisese mai multe petiții Consiliului Municipal, în care

solicitase un vehicul nou, iar răspunsul fusese mereu același: „Vom examina cererea dumneavoastră."

Încordat la volan, Frank se gândea câtă plăcere i-ar face să-i bată măr pe câțiva dintre politicienii ăia de provincie. Și oare ce le-ar răspunde atunci când ei l-ar implora să înceteze? „Voi examina cererea dumneavoastră."

Peste tot erau femei. Niciuna singură. În grupuri de trei sau patru, discutând, îmbrățișându-se, unele chiar plângând. Niciuna nu se uită la Frank Geary, nici măcar atunci când camioneta de la Protecția Animalelor trecu de câteva ori pe roșu. Probabil că așa conduce Flickinger când are creierii muci de la droguri, își spuse Frank. Ai grijă, măi, Gear, măi, să nu dai peste vreo pisică! Sau vreun copil!

Nana! *Nana!*

Îi sună telefonul mobil. Apăsă tasta de răspuns fără să se uite la ecran. Era Elaine. Plângând în hohote.

– Doarme și nu pot s-o trezesc și are toată fața acoperită cu *mâzgă* din aia! Un fel de chestie lipicioasă cum e pânza de păianjen!

Frank trecu pe lângă trei femei îmbrățișate la colț de stradă. Parcă erau niște invitate la o emisiune dedicată psihoterapiei.

– Respiră?

– Da... da, văd cum se mișcă substanța aia... fâlfâie în sus și în jos... Frank, mi se pare că i-a intrat și în *gură* și i-a acoperit *limba!* Mă duc să-mi iau forfecuța de unghii ca s-o tai!

O imagine apăru în fața ochilor lui Frank – o imagine clară și oribilă, care acoperi cu totul strada: Cumătra Susannah Tabac, mușcând o halcă din nasul soțului ei.

– Nu, El, să nu faci asta!!!

– De ce?

„Pentru că te-ai uitat la *Daily Show,* în loc să fii atentă la știrile despre cel mai cumplit lucru din istoria lumii. Cât de proastă poți să fii?" Însă cea care se uitase la *Daily Show* fusese fosta Elaine Pisăloaga din Clarksburg, Virginia de Vest. Cea de acum era Elaine, femeia pragmatică, ce se grăbea să dea verdicte chiar și atunci când nu avea toate datele problemei.

– Pentru că așa le trezești. Și când le trezești, se poartă ca nebunele. Ba nu, nu ca nebunele. Mai degrabă ca niște animale turbate.

– Doar nu vrei să spui... Nana nu ar...

„Dacă cea care doarme acolo mai este Nana", își zise Frank. Pentru că văzuse cu ochii lui cum Cumătrul Tabac se pomenise față în față cu altcineva (*altceva)* decât femeia blândă și iubitoare pe care o cunoștea el.

– Elaine... iubito... dă drumul la televizor și vezi și singură ce se petrece.

– *Ce ne facem?*

„Acum ai nevoie de mine. Acum, că ești la ananghie, zici vai de noi, Frank, ce ne facem?" Și simți un soi de satisfacție amară și urâtă.

Uite și strada lui. În sfârșit. Slavă Domnului! Casa era puțin mai în față. O să fie bine. O să *facă* el să fie bine.

– O s-o ducem la spital, zise el. Probabil că și-au dat seama deja de unde vine chestia asta și care-i remediul.

Ar face bine să-și fi dat seama. Ar face bine să știe cum se vindecă. Pentru că era vorba despre Nana. Fetița lui.

VII

1

În vreme ce Ree Dempster își rodea până la sânge unghia de la degetul mare, încercând să se hotărască dacă să-l dea sau nu în gât pe domnul ofițer Don Peters, un Boeing 767, de pe cursa Heathrow – JFK, zburând cu viteză de croazieră și aflat deasupra Atlanticului, la trei ore distanță de Londra, a luat legătura prin radio cu turnul de control ca să anunțe apariția unui soi de focar de infecție și ca să ceară instrucțiuni.

– Avem trei pasagere, dintre care una foarte tânără, care par a manifesta... nu prea știm ce anume. Există un doctor la bord, iar acesta spune că s-ar putea să fie vorba despre o ciupercă sau un soi de vegetație a pielii. Cele trei persoane dorm acum – cel puțin, par că dorm –, iar doctorul zice că semnele lor vitale sunt în limitele normale, dar căile lor respiratorii ar putea să... au!... să se blocheze la un moment dat, așa că el o să...

Nu s-a putut stabili natura exactă a întreruperii survenite. S-a auzit multă gălăgie, pocnete și scrâșnete de metale, țipete...

– N-au voie aici! Scoateți-le de-aici!

... și niște urlete ca de fiare sălbatice. Vacarmul a durat aproape patru minute, după care Boeingul 767 a dispărut de pe radar, probabil în momentul când s-a prăbușit în ocean.

2

Doctorul Clinton Norcross străbătea cu paşi mari coridorul Broadway, îndreptându-se spre încăperea unde urma să discute cu Evie Black. În mâna stângă ţinea carneţelul pentru însemnări, în dreapta avea pixul. Trupul lui se afla în Penitenciarul Dooling, însă mintea îi rătăcea prin întuneric, pe lângă Popasul Muntelui, se întreba iar şi iar din ce cauză îl minţise Lila. Care era lucrul acela pe care voia să i-l ascundă? Sau – poate – nu era un lucru, ci o persoană?

La o distanţă de câţiva metri, la etaj, într-o celulă din Aripa B, Nell Seeger – deţinuta #4609198-1, cu o condamnare între cinci şi zece ani (deţinere de droguri cu intenţie de distribuire) – se ridică în capul oaselor ca să închidă televizorul.

Aparatul micuţ, cu ecran plat şi gros cam cât un laptop închis, se afla pe stinghia de la picioarele patului de deasupra. Nell şi Celia Frode, colega ei de celulă (şi, ocazional, amanta ei), urmăriseră ştirile. Celia, care nu făcuse nici măcar jumătate din pedeapsă (unu până la doi ani pentru posesie de droguri), se uitase la televizor de la măsuţa metalică din celulă. Şi acum spuse:

– Slavă Domnului! Nu mai suportam nebunia asta. Ce vrei să facem?

Nell se culcă la loc şi se întoarse pe o parte, cu faţa la peretele pe care erau lipite fotografiile celor trei copii ai ei.

– Nu te supăra, draga mea, dar vreau să mă odihnesc. Sunt ruptă de oboseală.

– Aha! înţelese imediat Celia. Mă rog. Bine. Somn uşor şi vise plăcute, Nell!

– Aşa să fie! zise Nell. Te iubesc. Ia ce vrei din lucrurile mele.

– Şi eu te iubesc, Nell.

Celia puse mâna pe umărul lui Nell. Nell o atinse, apoi se făcu covrig. Celia se aşeză iar la măsuţă şi se puse pe aşteptat.

Când Nell a început să sforăie uşurel, Celia se ridică şi se uită la ea. Din obrajii colegei sale de celulă ieşeau nişte firişoare care se ondulau, fâlfâiau şi se ramificau în alte firişoare, unduind ca algele în apele blânde. Ochii lui Nell se rostogoleau pe sub

pleoapele închise. Oare visa că erau împreună, afară, la un picnic pe o pajiște sau pe plajă? Nu, probabil că nu. Probabil că Nell își visa copiii. Nu era cea mai expansivă amantă pe care o avusese Celia vreodată și nici prea comunicativă nu era, dar avea o inimă bună și își iubea copiii și le scria mereu.

Tare singură s-ar simți fără Nell.

La naiba! își zise Celia și se hotărî să se culce și ea.

3

La cincizeci de kilometri de Penitenciarul Dooling și cam în același timp în care Nell adormea, doi frați stăteau prinși cu cătușe de o banchetă în tribunalul provinciei Coughlin. Lowell Griner se gândea la tatăl lui și la sinucidere, de preferat unei condamnări la treizeci de ani de închisoare. Maynard Griner visa la costițele pe grătar pe care le mâncase în urmă cu câteva săptămâni, chiar înainte de arestare. Niciunul dintre ei nu avea habar ce se întâmpla în restul lumii.

Aprodul care îi păzea se săturase să tot aștepte.

– Ce puii mei? Mă duc să văd ce tot face judecătoarea Wainer de nu începe odată ședința. Nu sunt plătit suficient de bine ca să fac toată ziua pe bona unor jegoși ca voi.

4

Pe când Celia s-a hotărât să se culce și ea; pe când aprodul a intrat în sala de ședință să afle ce gânduri are judecătorul Wainer; pe când Frank Geary traversa în fugă peluza casei în care locuise și el pe vremuri, cu unicul lui copil în brațe și cu străina care-i fusese soție pe urmele lui; în timp ce se întâmplau toate astea, aproximativ treizeci de cetățeni americani încercau să ia cu asalt Casa Albă.

În fruntea lor se aflau trei bărbați și o femeie, toți tineri, toți aparent neînarmați, și au început să escaladeze zidul din jurul clădirii.

– Dați-ne antidotul! a răcnit unul dintre bărbați, aterizând pe peluza Casei Albe.

Era un tânăr sfrijit, cu părul lung strâns într-o coadă de cal și cu o șapcă imprimată cu sigla echipei de baseball Chicago Cubs.

Intrușii au fost imediat înconjurați de doisprezece agenți ai serviciilor secrete, cu pistoalele pregătite. Însă, chiar atunci, un al doilea val, mult mai mare decât grupul celor adunați pe Pennsylvania Avenue, a dărâmat baricadele și a atacat zidul. Polițiști în echipamente de protecție au venit din spate și i-au tras jos pe cei care apucaseră să se urce. S-au auzit două focuri de armă, unul după altul, iar unul dintre polițiști s-a clătinat, s-a împleticit și s-a prăbușit moale la pământ. După aceea s-a dezlănțuit infernul. O grenadă lacrimogenă a explodat în apropiere și un giulgiu de fum cenușiu a acoperit strada, ascunzând vederii oamenii care fugeau disperați.

Michaela Morgan (născută Coates) urmărea scena pe un monitor din spatele carului de reportaj de la NewsAmerica, parcat vizavi de CDC. Își freca mâinile, încercând să scape de tremurul evident care o apucase mai devreme. O usturau ochii și i se umpluseră de lacrimi din cauza celor trei linii de cocaină pe care le prizase de pe bordul vehiculului, folosind o bancnotă de zece dolari rulată în formă de tub.

În prim-planul cadrului cu Casa Albă a apărut o femeie într-o rochie bleumarin. Cam de o vârstă cu mama Michaelei, avea părul lung până la umeri, negru cu șuvițe cărunte. La gât i se legăna un șirag de perle. Ținea un copil mic în mâinile întinse înainte. Capul bebelușului era înfășurat în ceva alb. Femeia a traversat calm cadrul, fără să întoarcă nici măcar o dată capul. Și apoi a ieșit din imagine.

– Cred că mi-ar face bine încă o doză. Te superi? a spus Michaela către tipul de la Tehnic.

El i-a răspuns că, din partea lui, poate să-şi facă de cap şi i-a întins punguţa cu droguri.

5

În timp ce gloata furioasă şi îngrozită lua cu asalt clădirea de la numărul 1600, Pennsylvania Avenue, Lila Norcross mergea cu maşina spre Dooling. Se gândea la Jared (fiul ei) şi la Sheila (sora vitregă a fiului ei, fiica soţului ei). Ce arbore genealogic interesant aveau acum! Oare nu exista o asemănare în forma gurilor lor – a Sheilei şi a lui Clint? Oare nu-şi ridicau la fel colţurile buzelor, cu acelaşi aer viclean? Oare şi Sheila era o mincinoasă, aşa cum era tatăl ei? *S-ar putea.* Şi oare era obosită după tot efortul fizic din timpul meciului de baschet de cu o seară înainte? Dacă era, atunci aveau şi oboseala asta în comun, pe lângă Clint şi Jared.

Lila se întreba cum ar fi dacă s-ar duce să se culce, dacă ar renunţa să mai facă ordine în toată harababura asta? Cu siguranţă că asta ar fi calea cea mai uşoară. Dar nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta acum câteva zile. Pentru că, acum câteva zile, se considera o femeie puternică şi hotărâtă, o femeie care deţinea controlul. Îl înfruntase ea vreodată pe Clint? Nu, niciodată – cel puţin aşa i se părea acum. Nici măcar atunci când aflase de existenţa Sheilei Norcross, fata care purta numele de familie al lui Clint. Nume pe care îl purta şi ea.

Tot gândind la asta, Lila a virat pe Strada Principală. Abia dacă a observat sedanul cafeniu care a trecut prin stânga ei şi s-a repezit să urce panta, în direcţia din care venea ea.

Şoferul sedanului – o femeie între două vârste – îşi ducea mama la spitalul din Maylock. Pe bancheta din spate a maşinii se afla tatăl femeii între două vârste – om care nu dăduse prea mare dovadă de prudenţă de-a lungul vieţii, tată care îşi aruncase copiii mici în piscine, parior împătimit la cursele de cai, mare mâncău şi pasionat de cârnăciorii afumaţi. Acum, tatăl femeii între două

vârste încerca să îndepărteze cu o racletă pânza albă care acoperea chipul soției sale.

– O să se sufoce! a strigat el.

– La radio au zis să nu ne atingem de chestia aia! i-a strigat femeia între două vârste.

Însă tatăl ei, care nu asculta niciodată de nimeni, a continuat să rupă vegetația crescută pe fața soției sale.

6

Iar Evie se afla pretutindeni. Era musca din Boeingul 767, care a coborât pe peretele unui pahar și și-a înmuiat picioarele în restul de whisky și coca cola, chiar cu câteva clipe înainte ca botul avionului să atingă suprafața oceanului. Tot Evie era și molia care zbura în jurul tubului de neon din tavanul celulei lui Nell Seeger și a Celiei Frode. Era șoricelul care se uita în sala tribunalului din Caughlin, din spatele grilajului de la conducta de ventilație. Era furnica de pe peluza Casei Albe, care mergea prin sângele cald încă al unei adolescente moarte. În pădurea unde Jared fugea de băieții cei răi, Evie era un viermișor pe talpa pantofilor săi, adulmecând pământul.

Da, Evie era pretutindeni.

VIII

1

În timp ce fugea printre copaci, Jared se pomeni că-și amintește de primul an de liceu. Domnul antrenor Dreifort îi spusese că este o „speranță".

– Am planuri mari pentru tine, Norcross. Planuri în care intră o grămadă de medalii strălucitoare, îi spusese domnul antrenor Dreifort.

La sfârșitul sezonului, Jared terminase campionatul regional pe locul al cincilea din cincisprezece la grupa lui, la cursa de 8 000 de metri – remarcabilă realizare pentru un boboc. Numai că apoi distrusese planurile domnului antrenor D., renunțând la sport ca să lucreze la redactarea anuarului școlar.

Jared se bucurase la culme de acele ultime momente ale cursei, când parcă primise un plămân nou și își recăpătase ritmul și îl cuprinsese o stare de exaltare în fața propriei anduranțe. Motivul pentru care renunțase la alergat era că Mary făcea parte din comitetul pentru redactarea anuarului. Fusese aleasă președintă a grupului pentru anul întâi și avea nevoie de un vicepreședinte. Jared renunțase brusc la devotamentul lui pentru atletism.

– Înscrie-mă și pe mine, îi zisese el lui Mary.

– Te înscriu, numai că trebuie să știi două chestii, îi răspunsese ea. Prima: dacă mor, ceea ce este foarte posibil, pentru că azi am mâncat la cantină o bucată de plăcintă cu carne, atunci tu va

trebui să îmi iei locul și să-mi preiei atribuțiile și să ai grijă ca în anuarul dintr-a douăsprezecea să apară o pagină întreagă dedicată memoriei mele. Și să te asiguri că poza pe care mi-o pui acolo nu-i cine știe ce prostie aleasă de mama.

– Am înțeles, admisese Jared, gândind: „Te iubesc din toată inima mea."

Știa că erau mult prea tineri. Sigur că știa, cum să nu știe? Dar Mary era atât de frumoasă și atât de inteligentă și atât de naturală – nu tu stres, nu tu efort.

– A doua chestie...

Și acum Mary îl apucase de cap cu ambele mâini și începuse să-l scuture.

– ...este că *eu sunt Șefa*!

Din punctul de vedere al lui Jared, nici asta nu era o problemă.

Însă acum se împiedică de o piatră mare, iar asta da, asta *era* o problemă. Una destul de mare, pentru că simți un junghi ascuțit în genunchiul drept. Scoase un geamăt de durere și își continuă fuga sprijinindu-se mai mult pe piciorul stâng, concentrându-se asupra respirației și asupra mișcării ritmice din coate, așa cum învățase în timpul antrenamentelor.

Eric tropăia puternic în urma lui.

– Vrem doar să vorbim ceva cu tine!

– Haide, bă, nu te mai căca pe tine de frică!

Ăsta era Curt.

O luă printr-o viroagă și simți cum i se deplasează rotula de la piciorul beteag și parcă auzi și un fel de șuierat – ce-i drept, înăbușit de bubuiturile inimii sale și de foșnetul frunzelor uscate sub pași. În față era Malloy Street, care trecea prin spatele liceului. Și reuși să vadă printre copaci o mașină galbenă. Piciorul îi ceda când ajunse pe fundul viroagei, iar durerea fu una cum nu mai simțise niciodată – așa își imagina el că l-ar durea dacă ar pune mâna pe un fier înroșit în foc. Se apucă de o cracă cu spini ca să se poată urca pe malul celălalt.

Îl auzi pe Eric înjurând în spatele lui și apoi larmă de trupuri rostogolite. Băieții își pierduseră echilibrul și căzuseră în viroagă.

Drumul era la numai șase metri în fața lui; se auzea limpede zgomotul făcut de motorul unei mașini. Va reuși!

Jared se împletici înainte, micșorând distanța, simțind un puseu de euforie ca pe vremuri, când alerga în competițiile sportive. Aerul din plămâni îi dădea aripi, îl împingea înainte, reducând agonia din piciorul strâmb.

Mâna de pe umăr mai că-l făcu să se dezechilibreze și asta chiar la marginea drumului. Se agăță de un mesteacăn ca să nu cadă.

– Dă-ncoace telefonul, Norcross!

Fața lui Kent era toată congestionată, plantația de coșuri de pe frunte se făcuse vineție.

– Ne prosteam și noi, nu mare lucru.

– Ba nu, îl contrazise Jared.

Nici măcar nu-și mai putea aminti cum luase telefonul de pe jos, dar uite că-l ținea acum în mână. Avea senzația că genunchiul i se făcuse enorm.

– Ba da, nu se lăsă Kent. Dă-l încoa'!

Ceilalți doi golani reușiseră să se ridice și acum alergau spre ei.

– Voiai să te pișii în urechea bătrânei! țipă Jared.

– Nu eu! se apără Kent, clipind des ca să-și rețină lacrimile. Oricum n-aș fi reușit! Nu pot să fac de față cu alții!

„Dar nici nu ai avut de gând să-i împiedici să-și bată joc de ea", i-ar fi replicat Jared. Numai că, parcă fără voia lui, brațul i se încordă și îi trase un pumn lui Kent, fix în gropița din bărbie. Se auzi un zăngănit de dinți, care-i produse multă satisfacție.

Kent se prăbuși în buruieni, iar Jared își îndesă telefonul în buzunar și o luă din loc. După trei salturi, care-i provocară o durere atroce, ajunse la linia continuă din mijlocul străzii și-i făcu semn să oprească unui sedan cafeniu, cu număr de Virginia. Nu observă că șoferița stătea întoarsă de la volan – și cu atât mai puțin ce se petrecea pe bancheta din spate. Acolo, o bătrână cu o pânză sfâșiată pe față, urla și împlânta iar și iar muchia unei raclete în pieptul și gâtul soțului ei, care îi tăiase respectiva pânză de pe obraji. Însă Jared observă că sedanul mergea aiurea rău de tot – din bordură în bordură, stânga-dreapta, ca scăpat de sub control.

Jared încercă să se ferească. În clipa aceea își dorea – mai mult decât orice altceva pe lume – să fie minuscul. Și tocmai ce se felicita pentru că reușise să scape, când sedanul îl izbi în plin.

2

– Hei! Ia mâinile de pe Cabina mea!

Ree reușise să atragă atenția gardienei Lampley bătând în geamul Cabinei – gest absolut inadmisibil.

– Ce vrei, Ree?

– Doamna directoare, doamnă ofițer, spuse Ree, rostind rar și rotund cuvintele – lucru deloc necesar, deoarece Vanesa Lampley o auzea foarte bine prin orificiile de ventilație situate sub geamurile securizate. Trebuie să vorbesc cu doamna directoare despre ceva rău. Doar cu ea vreau să vorbesc, cu nimeni altcineva. Scuze, doamnă ofițer. Doar așa se poate. Așa trebuie.

Van Lampley trudise din greu ca să dobândească reputația de gardiană fermă, dar corectă. Vreme de șaptesprezece ani patrulase pe coridoarele Penitenciarului Dooling și fusese înjunghiată o dată, primise câțiva pumni de mai multe ori, câteva șuturi de și mai multe ori; iar de foarte, foarte multe ori fusese împroșcată cu căcat moale și invitată să se ducă dracului, în mă-sa și în tot felul de locuri – majoritatea de domeniul fantasticului. Oare la întâmplările astea se gândea ea în timpul partidelor de skanderbeg? Da, se gândea, dar numai sporadic, de obicei doar în timpul meciurilor cu adevărat importante. (Vanessa Lampley concura în Liga Penitenciarelor din Ohio Valley, Prima Divizie pentru Femei.) Amintirea acelei întâmplări când o deținută dependentă de droguri și cu mințile duse aruncase o cărămidă de la etajul al doilea al Aripii B drept în capul Vanessei (care se alesese atunci cu o contuzie destul de nasoală) chiar o ajutase să câștige campionatul de două ori. Furia este un combustibil extrem de eficient, dacă știi s-o folosești cum se cuvine.

În pofida tuturor acestor experiențe regretabile, Vanessa era în permanență conștientă de responsabilitățile sale. Era perfect capabilă să înțeleagă că nimeni nu-și dorea să ajungă la închisoare. Însă acolo era locul anumitor oameni. Neplăcută realitate, atât pentru ei, cât și pentru ea. Dacă ambele părți nu ar fi avut o atitudine respectuoasă, atunci realitatea ar fi devenit și mai neplăcută – atât pentru ei, cât și pentru ea.

Deși era fată bună – biata copilă avea o cicatrice mare pe frunte, care îți dădea de înțeles că viața nu fusese tocmai binevoitoare cu ea – Ree dădea dovadă de lipsă de respect cu cererea ei absurdă. Doamna director nu era la dispoziția oricui și oricând, mai cu seamă în situații de urgențe medicale cum era aceea de acum.

Van își făcea și ea griji din cauza celor citite pe Internet despre Aurora în timpul ultimei pauze și din cauză că ordinul venit de sus spunea că toată lumea trebuie să facă încă o tură. Iar McDavid – al cărei chip văzut pe monitor era al unei persoane care ar fi trebuit să se afle într-un sarcofag, nu într-o celulă de închisoare – fusese băgată în carantină. Van sunase acasă și soțul ei, Tommy, o asigurase că se va descurca de minune și singur și că ea poate sta liniștită la muncă oricât era nevoie. Numai că nu-l credea deloc. Tommy, ieșit la pensie pe caz de invaliditate (avea o problemă la șolduri), nu era capabil nici măcar un sandvici să-și facă. Probabil că va mânca murături din borcan până va ajunge ea acasă. Iar dacă Van nu avea voie să se piardă cu firea din aceste cauze, atunci nici lui Ree Dempster sau oricărei alte deținute nu le era îngăduit să o facă.

– Nu, Ree, trebuie să renunți la pretențiile astea. Poți să-mi spui mie despre ce este vorba sau poți să ții în tine și să nu spui nimănui. Dacă mie mi se va părea suficient de important, atunci am să-i raportez eu doamnei director. De ce tot pui mâna pe gheretă? La naiba, Ree! Știi că nu e voie. Ar trebui să-ți fac raport de indisciplină pe chestia asta.

– Doamnă ofițer...

De cealaltă parte a geamului securizat, Ree își împreună mâinile.

– Te implor! Nu mint. S-a întâmplat ceva rău, mult prea rău ca să mă fac că nu știu, iar tu ești o doamnă, așa că te implor să mă înțelegi, spuse ea, frângându-și mâinile. *Ești o doamnă.* Bine?

Van Lampley se uită atent la deținuta cocoțată pe bordura din beton din fața Cabinei, care se ruga de ea de parcă ar fi avut și altceva în comun în afara celor doi cromozomi X.

– Ree, ești pe punctul de a depăși toate limitele acceptate. Nu glumesc.

– Și nu mint ca să câștig ceva! Te rog să mă crezi. E vorba de Peters și e foarte serios. Doamna directoare trebuie să afle.

Peters.

Van își masă bicepsul drept – cam mult prea mare pentru o femeie. Obișnuia să facă gestul acesta când avea de-a face cu vreo problemă care necesita o analiză mai profundă. Pe bicepsul acela avea tatuată o piatră funerară, pe care scria **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA**. Sub cuvintele astea era desenat un braț flexat. Tatuajul îi simboliza pe toți adversarii pe care îi învinsese: le dăduse mâinile peste cap, mulțumesc frumos pentru partidă. Existau o mulțime de bărbați care nu voiau să se pună cu ea. Nu voiau să se facă de rușine. Căutau scuze de genul „am tendinită la umăr; mă doare cotul" etc. „Minciuni pentru câștig" era o expresie mai ciudată, dar foarte potrivită. Don Peters era tipul de individ care mințea ca să câștige.

„Sper că știi că, dacă nu mi-aș fi nenorocit brațul la baseball în liceu, te-aș distruge în două secunde, Lampley", îi explicase căcatul ăla cu ochi când se strânseseră mai mulți la o bere la „Roata Neunsă".

„N-am nicio îndoială în privința asta, Donnie", îi răspunsese ea.

Probabil că marele secret al lui Ree nu era decât o mare prostie. Și totuși... Don Peters. Fuseseră nenumărate plângeri împotriva lui, plângeri pe care le puteai înțelege cu adevărat doar dacă erai femeie.

Van puse mâna pe ceașca cu cafea de care uitase cu totul. Se răcise. În fine, ar fi putut s-o ducă pe Ree Dempster la doamna director. Dar nu pentru că i s-ar fi făcut milă de ea, ci pentru că

avea nevoie de o altă cafea. În fond, nu mai avea de unde să știe cât îi va mai dura tura.

– Bine. De data asta sunt de acord. Poate greșesc, dar am să te ajut. Sper doar că te-ai gândit bine.

– M-am gândit, doamnă ofițer. M-am gândit și m-am tot gândit și iar m-am gândit, de m-a apucat durerea de cap.

Lampley îl chemă pe Tig Murphy să-i țină locul în gheretă. Îi spuse că are nevoie de o pauză.

3

Peters stătea sprijinit de perete în fața celulei capitonate și căuta ceva în telefon. Își strâmbase gura într-o grimasă de nedumerire.

– Nu vreau să te deranjez, Don...

Și Clint arătă cu bărbia spre ușa celulei.

– ...dar trebuie să stau de vorbă cu deținuta.

– Niciun deranj, dom' doctor.

Peters își închise telefonul și scremu un zâmbet ce se voia cât mai prietenos și despre care amândoi știau că este la fel de autentic ca lămpile Tiffany care se vindeau la talciocul din Maylock.

Erau însă și două chestii despre care amândoi știau că sunt cât se poate de reale: 1) era o încălcare a regulamentului de ordine interioară dacă un gardian își făcea de lucru cu telefonul în timp ce se afla la post, în miezul zilei; și 2) de câteva luni bune Clint tot încerca să obțină transferul sau chiar concedierea lui Peters. Patru deținute i se plânseseră personal de hărțuire sexuală, însă doar în cabinetul lui și sub protecția confidențialității. Nici una dintre ele nu dorea să i se înregistreze plângerea. Se temeau foarte tare de răzbunarea gardianului. Multe dintre deținute aveau multă experiență în acest domeniu – unele căzuseră victime ale răzbunării altora în interiorul penitenciarului, mai multe în afara lui.

– Deci McDavid are și ea chestia asta, ei? Asta, de o tot dau la știri? Am vreun motiv să-mi fac griji pentru mine? Că se zice că doar gagicile o fac, dar ce știu eu? Matale ești doctoru'.

Clint avusese dreptate când îi spusese lui Coates că nu vor reuși să ia legătura cu CDC-ul – de șase ori sunaseră și mereu linia fusese ocupată.

– Nu cunosc mai multe detalii decât tine, Don. Dar, da, din câte știu eu până acum, nu există niciun indiciu că vreun bărbat ar fi luat virusul ăsta – sau ce-o fi el. Haide, trebuie să discut cu deținuta.

– Bine, bine.

Și Peters descuie ușa, trase zăvorul de sus, apoi pe cel de jos și apăsă butonul stației personale de emisie-recepție.

– Ofițer Peters permite accesul lu' dom' doctor în celula 10, Aripa A. Terminat.

Apoi deschise larg ușa de la celulă.

Înainte să-l lase pe Clint să intre, Peters îi făcu un semn deținutei așezate pe patul din burete.

– Am să fiu chiar aici, așa că te sfătuiesc să nu încerci vreo prostie. Ai priceput? Nu vreau să folosesc forța, dar am s-o fac dacă nu ești cuminte. Ne-am înțeles?

Evie nici nu se uită la el. Era concentrată asupra părului ei negru – își trecea degetele printre șuvițele lungi, încercând să le descurce.

– Am priceput. Ești un domn, îți mulțumesc. Mama ta trebuie să fie tare mândră de tine, domnule ofițer Peters.

Gardianul mai zăbovi în prag, încercând să-și dea seama dacă muierea aia făcea mișto de el. Normal că maică-sa era mândră. Doar avea un băiat care lupta în linia întâi în războiul împotriva criminalității.

Dar nu apucă să descifreze sensul vorbelor lui Evie, pentru că simți că-l bate cineva pe umăr. Era Clint, care îi spuse:

– Mulțumesc, Don. Mă ocup eu mai departe.

4

– Domnișoară Black? Evie? Eu sunt doctorul Norcross, medicul psihiatru din această instituție. Crezi că te simți suficient de calmă ca să discuți cu mine? Este important să-mi fac o idee despre

ce gândești și ce simți, dacă înțelegi ce se petrece, ce s-a întâmplat, dacă ai întrebări sau te preocupă ceva.

– Sigur. Hai să facem conversație!

– Cum te simți?

– Destul de bine. Dar nu-mi place cum miroase locul ăsta. E un iz de chimicale. Iar eu sunt o persoană care iubește aerul curat. O Fiică a Naturii, ai putea zice. Iubesc adierile de vânt. Iubesc soarele. Pământul sub tălpile mele. Atunci încep să cânte viorile.

– Am înțeles. Închisoarea poate fi sufocantă. Știi că ești într-o închisoare, da? În Penitenciarul pentru Femei din Dooling. Nu ai fost acuzată de nimic, deci nu ai fost condamnată. Te afli aici pentru propria ta siguranță. Mă urmărești?

– Da.

Evie își lăsă bărbia în piept și spuse în șoaptă.

– Numai că tipul ăla, ofițerul Peters, știi ce face, nu-i așa?

– Ce anume?

– Ia lucruri care nu-i aparțin.

– De ce spui asta? Ce lucruri?

– Fac și eu conversație, credeam că asta vrei, doctore Norcross. Auzi? Nu trebuie să-ți spun eu cum să-ți faci treaba, dar nu cumva ar trebui să stai în spatele meu, ca să nu te văd?

– Nu. Așa se procedează doar la psihanaliză. Să revenim la...

– *Marea întrebare, căreia nu i s-a găsit încă răspuns și la care nici eu nu am fost în stare să răspund deocamdată, în pofida celor treizeci de ani cât am studiat sufletul feminin, este „Ce vrea femeia?"*.

– Freud a zis asta, da. El a pus bazele psihanalizei. I-ai citit din opere?

– Cred că, dacă le-ai întreba și dacă ar vrea să-ți răspundă cu toată sinceritatea, cele mai multe dintre femei ți-ar spune că nu-și doresc nimic altceva decât să tragă un pui de somn. Și, poate, și-ar mai dori și niște cercei pe care să-i poată asorta la orice, numai că asta-i imposibil. În orice caz, azi avem lichidare de stoc, doctore. Mari reduceri. De fapt, știu eu o rulotă – ce-i drept, puțin cam turtită: are o gaură într-un perete, trebuie s-o acoperi. Dar sunt convinsă că poți s-o obții gratis. Asta da afacere.

– Auzi voci, Evie?

– Nu tocmai. Mai degrabă primesc semnale.

– Și cum sună semnalele astea?

– Ca un bâzâit.

– Ca o melodie?

– Ca de molii. Trebuie să ai un auz deosebit ca să-l sesizezi.

– Și auzul meu nu-i deosebit?

– Nu, mă tem că nu-i.

– Îți amintești că ți-ai făcut singură rău în mașina poliției? Te-ai lovit cu fața de grilajul de protecție. De ce ai făcut-o?

– Da, mi-amintesc. Am făcut-o pentru că voiam să ajung la închisoare. La închisoarea asta.

– Interesant! De ce?

– Ca să mă întâlnesc cu tine.

– Mă măgulești.

– Dar să știi că măgulirea nu-ți este de niciun folos.

– Doamna șerif spune că știi cum o cheamă. Ai mai fost arestată și atunci i-ai aflat numele? Încearcă să-ți aduci aminte. Pentru că ne-ar ajuta foarte mult să cunoaștem mai multe despre tine. Dacă ai cazier, atunci am putea găsi în dosarul tău informații despre vreo rudă sau prieten. Plus că ai putea să ceri un avocat, Evie, ce zici?

– Doamna șerif este soția ta.

– Pe asta de unde o mai știi?

– Ai sărutat-o de la revedere?

– Poftim?!

Femeia care își zicea Evie Black se aplecă spre el și îl privi drept în ochi.

– Sărut: o atingere cu buzele care necesită – știu că-i greu de crezut – o sută patruzeci și șapte de mușchi diferiți. La revedere: expresie folosită la despărțire. Ai nevoie și de alte explicații?

Clint rămase perplex. Femeia dădea dovadă de mare labilitate și alterna momentele de coerență cu cele de confuzie, de parcă creierul ei s-ar fi aflat în echivalentul neurologic al unui cabinet oftalmologic și se uita la lume printr-o serie de lentile de diferite dioptrii.

– Nu am nevoie de explicații. Dacă îți răspund la întrebare, o să-mi spui și tu ceva?

– S-a făcut.

– Ei bine, da. Am sărutat-o de la revedere.

– Ooo, ce drăguț! Știi că ai început să îmbătrânești. Gata cu Marele Bărbat, asta pot să-ți spun. Probabil că te mai cuprind îndoielile din când în când. „Oare încă mai sunt în vână? Încă mai sunt viril?" Dar încă mai poftești la trupul soției tale. Bravo! Există pastile care te ajută. „Întreabă-ți doctorul dacă sunt bune pentru tine." Te înțeleg. Pe bune. Știu prin ce treci! Dacă îți imaginezi că bătrânețea e nasoală pentru bărbați, dă-mi voie să-ți zic că nici pentru femei nu-i cine știe ce fericire. Din momentul în care ți se lasă țâțele, devii invizibilă pentru cincizeci la sută din populație.

– Acum e rândul meu. De unde o cunoști pe soția mea? De unde știi atâtea despre mine?

– Nu pui întrebările potrivite. Dar am să-ți răspund la întrebarea corectă, iar aceasta este: „Unde a fost Lila aseară?" Iar răspunsul este: Lila nu a fost la Popasul Muntelui. Nu a fost în Dooling. Ți-a aflat secretul, Clint. Și acum i s-a făcut somn. Din păcate.

– Ce secret? N-am secrete față de ea.

– Cred că ești sincer când spui asta, ceea ce dovedește cât de bine l-ai ascuns. Întreab-o pe Lila.

Clint se ridică. În celulă era foarte cald și transpirația era o peliculă lipicioasă pe pielea lui. Niciodată, în toată cariera lui, nu mai purtase o asemenea conversație ciudată cu vreo deținută. Femeia era schizofrenică – nici urmă de îndoială. Iar unii dintre cei afectați de această boală psihică pot sesiza și cele mai mici detalii. Însă ea era derutant de rapidă, spre deosebire de toți schizofrenicii pe care-i întâlnise el vreodată.

Și cum de știa despre Popasul Muntelui?

– Nu cumva ai fost și *tu* la Popasul Muntelui aseară, Evie?

– S-ar putea, spuse ea, făcându-i cu ochiul. *S-ar putea.*

– Mulțumesc, Evie. Vom discuta din nou în curând. Sunt convins că așa va fi.

– Normal că vom discuta și eu abia aștept.

Pe parcursul întregii conversații, fusese în permanență atentă la el – altă deosebire de schizofrenicii pe care îi tratase vreodată. Însă acum se apucase să se tragă iarăși de păr.

– A, domnule doctor Norcross...

– Da?

– Fiul tău a suferit un accident. Îmi pare rău.

IX

1

Moțăia la umbra unui platan, cu capul sprijinit de tunica galbenă de pompier, făcută ghemotoc, cu pipa fumegând ușor pe pieptul cămășii de lucru. El era Willy Burke, voluntar în organizația „Adoptați o Autostradă" și o adevărată încântare pentru ochi. Bine cunoscut pentru pescuitul și vânatul ilegal pe terenuri publice, precum și pentru tăria băuturii spirtoase pe care o prepara în mod la fel de ilegal, celebru pentru faptul că nu fusese niciodată prins la braconaj și nici distilând fiertura de porumb, Willy Burke era întruchiparea perfectă a unei devize latinești, care, în traducere, spune: *Oamenii munților sunt oameni liberi.* Avea șaptezeci și cinci de ani. Barba căruntă i se înfoia ușor în jurul gâtului. Dacă altcineva ar fi vrut să-l aresteze pentru diferitele infracțiuni de care se făcea vinovat, asta era situația. Însă Lila prefera să închidă ochii. Willy era un om bun, care aducea multe servicii orașului fără să ceară vreun ban. Avusese o soră care făcuse Alzheimer și murise, iar Willy o îngrijise în ultimii ei ani. Lila îi vedea adesea la mesele gratuite oferite de garnizoana de pompieri. Și, chiar și atunci când sora lui se holba în gol cu ochi sticloși, Willy continua să-i vorbească despre toate cele, îi tăia friptura de pui și o hrănea ca pe copiii mici.

Acum Lila stătea lângă el și îi observa ochii mișcându-i-se sub pleoape. Se bucura să vadă că exista măcar un om care nu

permitea crizei mondiale să-i tulbure după-amiaza. Și își dorea să se poată întinde și ea la umbra unui copac din apropiere și să tipească și ea un pic.

Împinse ușor unul dintre picioarele bătrânului, încălțate cu cizme din cauciuc.

– Hei, domnu' Somnoros! Nevastă-ta te-a dat dispărut. Zice că nu te-a mai văzut de o veșnicie.

Willy întredeschise ochii. Clipi de câteva ori, își luă pipa de pe piept și se ridică în capul oaselor.

– Doamnă șerif!

– La ce visai? Voiai să dai foc pădurii?

– Încă din tinerețe dorm cu pipa pe piept. Nu-i niciun pericol dacă știi cum s-o faci. Și, ca să-ți răspund la prima întrebare, află că visam o camionetă nouă.

Actuala camionetă a lui Willy, un dinozaur ruginit, din era Războiului din Vietnam, era parcată la marginea zonei cu pietriș din fața rulotei lui Truman Mayweather. Lila tot acolo își lăsase mașina de serviciu.

– Care-i treaba? întrebă ea, făcând un semn cu capul spre pădure și spre rulota înconjurată cu banda galbenă a poliției. Au fost stinse toate focarele? Singur te-ai ocupat de ele?

– Am stins incendiul de la baraca unde era laboratorul de metamfetamină. Ăla explodase. Și am dat cu multă apă pe toate resturile. Multe resturi, multă apă. Bine că nu-i un loc prea secetos. Da' o să mai dureze ceva până o să se ducă mirosul. Băieții au plecat. Da' eu m-am gândit că-i mai bine să mai aștept nițel, să păzesc locul ca să nu vină nimeni și să vă ia din probe.

Se ridică în picioare, gemând prelung.

– Crezi că ar fi bine să știu de ce-i o gaură cât o bilă de bowling în peretele ăla?

– Nu, n-ar fi bine, zise Lila. Ai avea coșmaruri. Acum poți să pleci, Willy. Mulțumesc că ai avut grijă să nu se întindă focul.

Lila traversă aleea cu pietriș, apropiindu-se de rulotă. Sângele închegat în jurul găurii se făcuse maro. Dincolo de mirosul de ars și de ozon rămas în urma exploziei, se mai simțea și un iz grețos

de carne lăsată să se prăjească la soare. Înainte să treacă pe sub banda galbenă, Lila își scoase batista și și-o puse peste gură și nas.

– Bine, atunci, spuse Willy. O iau și eu din loc. Tre' să fie trecut de trei. Ar cam trebui să bag ceva în gură. A, încă ceva! Vezi că mi se pare că ar fi un fel de reacție chimică în resturile barăcii unde-și făceau drogurile. Nu-mi dau seama despre ce e vorba.

În ciuda intențiilor declarate, Willy nu prea dădea semne că s-ar fi grăbit să plece. Acum își umplea pipa, alegând resturi de tutun din buzunarul cămășii.

– Ce vrei să zici?

– Uită-te printre copaci. Pe jos. Mie mi se pare că ar fi niște batiste de zâne, dar sunt prea lipicioase. Cleioase. Prea groase. Batistele zânelor nu sunt așa.

– Nu, spuse Lila.

Habar nu avea despre ce vorbea Willy.

– Normal că nu sunt așa. Ascultă, Willy, am arestat pe cineva suspectat de comiterea crimelor...

– Da, da, am auzit la stație. Greu de crezut că o femeie i-ar fi omorât pe bărbații ăia și ar fi distrus rulota în halul ăsta. Da' eu cred că femeile sunt puternice. Din ce în ce mai puternice. Uită-te doar la Ronda Rousey[1].

Lila nu avea habar nici cine era Ronda Rousey. Singura femeie neobișnuit de puternică din punct de vedere fizic pe care o știa ea era Vanessa Lampley, care-și completa salariul de la penitenciar participând la concursuri de skanderbeg.

– Tu cunoști mai bine oamenii de prin locurile astea...

– Nu chiar foarte bine, dar destul, recunoscu el, îndesând tutunul în bolul pipei cu degetul îngălbenit de nicotină.

– Femeia aia a ajuns cumva până aici și nu cred că a venit pe jos. Tu unde crezi că și-o fi lăsat mașina?

Dus pe gânduri, Willy apropie chibritul aprins de pipă.

– Știi ceva? Traseul pe care sunt stâlpii de la centrala electrică merge încă vreo opt sute de metri în direcția aia.

---

[1] Ronda Rousey – campioană americană la lupte greco-romane (n. tr.).

Și întinse mâna spre dealul din spatele fostului laborator de metamfetamină.

– Până în provincia Bridger. Cu o mașină, ar fi putut să intre pe el din Pennyworth Lane, deși eu n-aș încerca acrobația asta cu vreun vehicul pe care am dat bănișori frumoși.

Ridică privirea spre soare și adăugă:

– Gata! E timpul să plec. Dacă mă grăbesc, mai prind *Dr. Phil* la televizorul de la stația de pompieri.

2

În rulotă nu era nimic nou de văzut – Terry Coombs și Roger Elway fotografiaseră absolut totul. Și nu era niciun indiciu care să sugereze prezența lui Evie Black acolo. Nu tu vreo poșetă, nu tu vreun portofel.

Lila cotrobăi prin rulota distrusă până când auzi zgomotul făcut de camioneta lui Willy pe șoseaua principală. Apoi traversă iar zona cu pietriș, trecu iar pe sub banda galbenă și porni spre laboratorul de metamfetamină. Opt sute de metri, spusese Willy. Chiar dacă vegetația era mult prea deasă și Lila nu reușea să vadă stâlpii de unde stătea ea (dorindu-și din tot sufletul o mască de oxigen, pentru că duhoarea substanțelor chimice era încă foarte puternică), reușea să audă bâzâitul constant al curentului electric transportat spre casele și instituțiile din acest colț al regiunii. Oamenii care locuiau în apropierea stâlpilor de înaltă tensiune pretindeau că ar provoca boli canceroase și, din câte citise Lila prin ziare, chiar existau dovezi convingătoare în sensul acesta. Dar atunci ce să mai spunem despre sedimentele din minele abandonate și despre bazinele cu apă reziduală, care polua pânza de apă freatică? Poate unul dintre astea era adevăratul vinovat. Ori poate vinovatul era vreun fel de mâncare în care condimentele și toate celelalte combinate aveau ca rezultat un gust minunat, care însă îți dădea cancer sau boli pulmonare sau migrene cronice?

Iar acum a apărut boala asta nouă, își spuse Lila. Pe asta ce a mai provocat-o? Nu putea să aibă nicio legătură cu minele de cărbune, din moment ce apăruse pe tot globul.

Porni spre locul de unde se auzea bâzâitul. Și nu făcuse nici șase pași când observă prima batistă de zâne. Abia acum înțelese ce a vrut să spună Willy. Mai ales dimineața puteai să vezi pânzele astea diafane țesute de păianjenii de iarbă, minunate creații naturale acoperite cu stropi de rouă ca niște diamante. Se lăsă într-un genunchi, întinse mâna spre ea, dar se răzgândi înainte să o atingă. Luă o crenguță și se apucă să o împungă cu ea. Firișoarele subțiri se lipeau de vârful crenguței și apoi parcă se evaporau sau se topeau în lemnul ei. Ceea ce era imposibil, firește. Ochii obosiți îi jucau feste. Nu avea cum să existe vreo altă explicație.

Își aminti acum de pânza aia de pe femeile care dormeau și se întrebă dacă nu cumva era vorba despre aceeași substanță. Însă, chiar și pentru o femeie epuizată ca ea, un lucru era clar: semăna cu o urmă de pas.

– Cel puțin, așa mi se pare mie, spuse Lila cu glas tare.

Scoase telefonul de la centură și-i făcu o poză.

Mai era altă asemenea pânză mai încolo, apoi alta. Și încă una. Acum nu mai avea nicio îndoială. Erau urme, iar persoana care le lăsase se îndrepta spre laboratorul de metamfetamină și spre rulotă. De câteva trunchiuri de copaci atârnau mai multe fire din astea, formând conturul vag al unei mâini – de parcă cineva le-ar fi atins sau s-ar fi sprijinit de ele ca să se odihnească ori să stea la pândă. Ce dracu' era porcăria asta? Dacă Evie Black ar fi lăsat aici urme din fire ca de păianjen, cum se face că nu exista nimic asemănător în mașina Lilei?

Porni pe colină după urmele de pași, apoi coborî pe un fel de pantă, pe care bătrânii de la țară, ca Will Burke, o numeau „pripor". După care urcă o altă colină. Aici vegetația era mai deasă – jepi încleștați într-un război fratricid pentru spațiu și lumină. Ici și colo, de ramurile lor atârnau fire din aceeași substanță. Lila mai făcu niște fotografii cu camera telefonului și continuă să meargă înainte, spre stâlpii de înaltă tensiune și spre lumina

strălucitoare a soarelui. Se aplecă să poată trece pe sub o creangă mai joasă și încremeni. Preț de o clipă, toată oboseala aceea cumplită i-a fost înlocuită de o uluire fără margini.

„Nu pot să văd așa ceva", își zise ea. „Probabil că am adormit în mașină sau în rulota lui Truman Mayweather și visez. Precis asta-i explicația, pentru că nu există nimic asemănător în regiunea noastră și nici la est de Munții Stâncoși. Nu există nimic asemănător nicăieri – oricum, nu pe pământ și nu în epoca asta."

Rămase împietrită la marginea luminișului, cu gâtul strâmb, privind în sus. O mulțime de molii zburau de jur împrejurul ei – cafenii în penumbre, cu irizări de aur în lumina soarelui de după-amiază.

Citise undeva că cel mai înalt copac din lume – un sequoia – avea sub o sută douăzeci de metri înălțime. Copacul din mijlocul poienii părea mai înalt și în niciun caz nu era un sequoia. De fapt, nu semăna cu niciunul dintre copacii pe care îi văzuse ea vreodată. Aducea cumva – dar foarte vag – cu smochinii pe care îi văzuse în Puerto Rico, unde fusese în luna de miere cu Clint. Arborele... chestia asta se înălța pe o platformă de rădăcini noduroase, dintre care cea mai groasă părea să aibă în jur de șapte sau opt metri în diametru. Trunchiul era alcătuit dintr-o mulțime de tulpini împletite, iar pe ramurile uriașe creșteau frunze ca niște ferigi. Arborele acesta părea să emane o lumină proprie, ca un fel de aură. Probabil că era o iluzie optică, provocată de felul în care soarele la apus strălucea printre spațiile libere dintre tulpinile care formau trunchiul, însă...

Însă toată povestea era o iluzie, nu? Copacii nu ajung la înălțimi de o sută cincizeci de metri și, chiar dacă acesta ar fi crescut atât de mult – presupunând că era real –, ea l-ar fi văzut de lângă rulota lui Mayweather. L-ar fi văzut și Terry și Roger. L-ar fi văzut și Willy Burke.

Un stol de păsări țâșni spre cer din noianul de frunze aflat mult deasupra ei. Păsări verzi. La început, Lila a crezut că erau papagali, numai că i se păreau prea mici. Porniră în zbor spre

vest, înșirate în forma literei „V" – ca niște rațe sălbatice, pentru numele Lui Dumnezeu! – și dispărură curând.

Lila își deschise microfonul de umăr și încercă să ia legătura cu Linny, la dispecerat. Nu auzi decât zgomotul paraziților, dar nu se miră prea tare. Așa cum nu se miră nici când un șarpe roșu – mai gros decât brațul umflat al lui Van Lampley și lung de cel puțin trei metri – se târî afară dintr-o crăpătură verticală din trunchiul cenușiu al acelui arbore uluitor. Crăpătura aia era mare cât o ușă.

Șarpele își înălță în direcția ei capul în formă de hârleț. Ochii lui negri o studiară cu interes detașat. Scoase limba, testă aerul, și-o retrase. Apoi șerpui iute peste o crăpătură din trunchi până la o creangă, pe care se încolăci de mai multe ori și rămase acolo, cu capul atârnând. Încă o mai privea pe Lila cu ochii lui impenetrabili, numai că acum se uita la ea de jos în sus.

Din spatele arborelui se auzi un mârâit grav și tremurat. Și imediat din umbre apăru un tigru alb, cu ochi verzi și strălucitori. Se ivi și un păun, pășind țanțoș, legănându-și capul, desfăcându-și în evantai coada superbă și scoțând un sunet ca o întrebare veselă, repetată iar și iar: *Ei? Ei? Eeiii? Eeiiii?* În jurul lui roiau moliile. Familia Lilei avusese un exemplar cu ilustrații din Noul Testament și zborul învolburat al acestor insecte îi aminteau de nimbul pe care Iisus îl avea mereu în jurul capului, chiar și pe când era nou-născut, în iesle.

Șarpele roșu se descolăci de pe creangă și coborî ultimii trei metri, ajungând pe sol între tigru și păun. Apoi se îndreptară toți trei spre marginea luminișului, unde se afla Lila. Tigrul – mergând tiptil; șarpele – unduindu-se; păunul – țopăind și cloncănind.

Pe Lila o cuprinse o stare de ușurare profundă. Da. Da. Era un vis – categoric era un vis. Nu avea cum să fie altceva. Nu acum și nu doar pentru că aveau toți probleme cu Aurora, ci din cauza tuturor celorlalte lucruri petrecute de la ședința din primăvară a Comisiei pentru Curriculum a celor trei provincii, desfășurată în sala de festivități a Liceului Coughlin.

Și Lila închise ochii.

3

Ideea ca ea să facă parte din Comisia pentru Curriculum îi aparținuse lui Clint (o ironie, dacă te gândești că, în cele din urmă, tocmai el căzuse în propria-i cursă). Asta se întâmplase în 2007. În publicația *Herald*, care apărea în cele trei provincii, se publicase un articol despre părintele unui elev de gimnaziu din Coughlin, care insista să se interzică din biblioteca școlii cartea *Ești acolo, Doamne? Eu sunt, Margaret*[1]. Părintele respectiv ar fi declarat că romanul acela era o „maculatură ateistă". Lila nu credea asta. O adorase pe Judy Blume la treisprezece ani, atunci când îi citise cartea și se identificase cu portretul adolescentei de acolo, speriată de perspectiva vârstei mature, care i se părea un oraș necunoscut și înspăimântător, în care era obligată să intre, indiferent dacă voia s-o facă sau nu.

– Mie mi-a plăcut la nebunie cartea aia, a spus Lila, dându-i ziarul lui Clint.

Îl deșteptase din reveriile lui obișnuite, în care se cufunda în timp ce stătea lângă blatul bucătăriei, privea în gol prin ușile din sticlă care dădeau în curte și își freca ușor încheieturile de la degetele mâinii drepte cu degetele de la mâna stângă. Clint aruncă o privire la articol.

– Îmi pare rău, iubito, mare păcat, dar cartea aia trebuie să dispară. Ordinul vine direct de la Generalul Iisus.

Și-i înapoie ziarul.

– Nu-i o glumă, Clint. Motivul pentru care tipul ăsta vrea să cenzureze cartea este exact motivul pentru care adolescentele ar trebui s-o citească.

– De acord. Și știu că nu-i o glumă. Așa că te întreb: de ce nu faci tu ceva în sensul ăsta?

Lila îl iubise pe vremuri pentru asta, pentru faptul că-i arunca în față tot felul de provocări.

– Foarte bine! Am să fac.

---

[1] *Are You There, God? It's Me, Margaret* – roman pentru tineret, scris de Judy Blume și apărut în 1970 (n. tr.).

În ziar se pomenea despre formarea în pripă a unui grup de părinți și alți cetățeni îngrijorați, care se autointitulaseră „Comisia pentru Curriculum". S-a înscris și Lila. Și, ca să dea mai multă forță cauzei sale, a făcut ce ar fi făcut oricare polițist destoinic: a cerut ajutorul comunității din care făcea parte. A luat legătura cu toți localnicii despre care știa că gândeau la fel ca ea și ar fi luat apărarea cărții cu pricina. Ce-i drept, se afla și într-o poziție extrem de bună pentru asta: avea în spate ani mulți în care rezolvase tot felul de situații de tulburare a liniștii publice, pusese capăt unor numeroase dispute, nu dăduse amenzi vitezomanilor și, în general, se dovedise o reprezentantă a legii conștiincioasă și rezonabilă, atitudine care-i atrăsese simpatia multor concitadini.

– Cine sunt toate afurisitele astea? a exclamat la începutul ședinței tatăl de la care pornise toată tevatura.

Pentru că, fără excepție, toți participanții erau doar femei, evident întrecându-l numeric. Cartea a fost salvată. Autoarea a trimis o scrisoare de mulțumire.

Lila a rămas în Comisia pentru Curriculum, însă nu a mai apărut nicio altă controversă de amploarea scandalului din jurul acelei cărți. Membrii citeau cărțile noi, introduse în programa și în bibliotecile liceelor și gimnaziilor din cele trei provincii și asistau la prelegeri ținute de profesorii de literatură și de bibliotecarii din regiune. Semăna mai mult cu un club de lectură decât cu un organism politic. Lilei îi plăcea nespus de mult. Și, așa cum se întâmplă în cazul majorității cluburilor de lectură, chiar dacă apăreau ocazional doi sau trei bărbați, grupul lor a rămas esențialmente monopolul persoanelor cu doi cromozomi X.

Lunea trecută mai avusese loc o întrunire. La terminarea ei, în drumul spre mașina lăsată în parcarea liceului, Lila a ajuns din urmă o doamnă mai în vârstă, pe nume Dorothy Harper. Doamna aceasta era membră într-un alt grup, care se chema Clubul de Lectură din Prima Joi a Lunii. Și era și una dintre localnicele la care apelase Lila ca să o ajute să apere cartea lui Judy Blume.

– Tare mândră trebuie să fii de nepoțica ta, Sheila! îi spuse entuziasmată Dorothy.

Mergea sprijinindu-se într-un baston, iar pe umăr ducea o traistă înflorată, atât de mare că ar fi putut ascunde acolo fără probleme un copilaș de un an.

– Lumea zice că ar putea să capete o bursă la un liceu care participă în divizia întâi de baschet. Nu-i așa că-i minunat?

După care adăugă:

– Normal că nu vrei să te ambalezi prea tare încă de acum – știu că-i doar în clasa a zecea. Dar sunt puține fetele care să aibă atât de mult succes doar la cincisprezece ani.

Atunci Lila a vrut să-i spună lui Dotty că se înșela: Clint nu avea niciun frate sau soră, iar ea nu avea nicio nepoată. Însă Dorothy Harper era la vârsta la care oamenii mai încurcă numele. Așa că îi ură o zi bună și porni spre casă.

Totuși, Lila era polițistă și era plătită ca să fie curioasă. Într-un moment de răgaz al următoarei dimineți, și-a adus aminte de vorbele lui Dorothy Harper. Așa că a deschis computerul de pe birou, a intrat pe Firefox și a scris numele *Sheila Norcross*. Au apărut mai multe rezultate. Primul era un articol dintr-o publicație sportivă, cu titlul FENOMENUL DE LA COUGHLIN ÎI DUCE PE TIGRI ÎN FINALE. Respectivul fenomen era eleva de cincisprezece ani, Sheila Norcross. Deci Dorothy Harper nu se înșelase în privința numelui. Dar, mai știi? Poate că mai erau și alți oameni în zona celor trei provincii pe care îi chema Norcross. Ea oricum nu auzise de niciunul. Spre sfârșitul articolului era pomenită și mândra mamă a Sheilei, care purta un alt nume de familie: Parks. Shannon Parks.

Atunci s-a aprins un beculeț în amintirile Lilei. Cu vreo doi ani în urmă, după ce Jared plecase la antrenamentele lui de atletism, Clint pomenise în treacăt numele ăsta – spunându-i că o cunoștință, pe care o chema Shannon Parks, îl convinsese să se apuce de alergat la vârsta pe care o avea și Jared acum. În contextul dat, Lila a presupus că respectiva cunoștință era un băiat blestemat de părinți cu povara unui nume caraghios. Ținea minte întâmplarea aceasta pentru că soțul ei vorbea extrem de rar despre

copilăria și adolescența lui, iar acele extrem de rare ocazii când o făcea o impresionau nespus pe Lila.

Clint crescuse în familii adoptive. Lila nu cunoștea prea multe detalii... stai așa, pe cine încerca ea să păcălească aici? Nu cunoștea *niciun* detaliu. Nu știa decât că îi fusese foarte greu. Parcă simțeai cum îi crește brusc temperatura ori de câte ori venea vorba despre asta. Dacă Lila pomenea vreodată despre un caz în care copilul fusese luat din grija părinților și dat spre adopție, Clint amuțea pur și simplu. Pretindea că nu-l supără, ci doar îl îndeamnă „să mediteze asupra trecutului". Lila, care nu voia cu niciun preț să fie polițistă și în căsnicie, îl lăsa în pace.

Nu că i-ar fi fost ușor și nu că nu s-ar fi simțit niciodată tentată să scormonească prin viața lui de dinainte de a-l întâlni. Meseria o ajuta să capete acces la arhivele tribunalelor. Însă a reușit să se stăpânească. Dacă iubești pe cineva, oare nu trebuie să-i acorzi intimitatea pe care și-o dorește? Să nu dai năvală în acele încăperi ale trecutului în care persoana respectivă nu mai voia să intre? În plus, era convinsă că soțul ei îi va povesti totul într-o bună zi.

Însă...

Sheila Norcross...

În încăperea aceea în care Clint refuza să mai intre și în care Lila presupunea că o va invita odată și odată se afla o femeie – nu un bărbat, ci o femeie – pe care o chema Shannon. Și tot acolo se mai afla și fotografia unei adolescente, al cărei zâmbet, viclean și puțin strâmb, era identic cu zâmbetele celor două persoane care însemnau cel mai mult pe lumea asta pentru Lila – soțul și fiul ei.

4

Ce a urmat a fost o simplă investigație în două părți.

În partea întâi, Lila a încălcat legea pentru prima oară nu doar în cariera ei de polițistă, ci pentru prima oară în întreaga ei viață. A luat legătura cu directorul de la Liceul Coughlin și, fără vreun mandat, a cerut o copie a dosarului elevei Sheila Norcross. Directorul

îi era oricum recunoscător de multă vreme pentru că pusese capăt tevaturii cu cartea lui Judy Blume, iar Lila l-a asigurat că Sheila Norcross nu are niciun fel de problemă și că ancheta se referea la o organizație infracțională care se ocupa cu furtul de identități. Fără ezitare, directorul i-a trimis dosarul prin fax – atât de multă încredere avea el în Lila, că a încălcat și el legea fără urmă de remușcare.

În dosar scria că Sheila Norcross era isteață, foarte bună la Literatură, și mai bună la Matematică și Științele naturii. O elevă de nota zece. Profesorii o descriau ca fiind puțin cam arogantă, dar încântătoare, un lider înnăscut. Shannon Parks, mama, era singurul ei tutore. Tatăl era Clinton Norcross. Se născuse în 2002, adică era cu un an și ceva mai mică decât Jared.

Până la meciul de baschet de miercuri seara, Lila și-a tot spus că nu are cum să fie sigură. Firește că îndoiala asta nu avea niciun sens, doar adevărul era scris acolo, în dosarul fetei, la fel de evident ca nasul neamului Norcross de pe chipul ei. Însă trebuia cumva să reziste până la capăt. Și-a spus că trebuie s-o vadă cu ochii ei pe fata asta, s-o vadă pe Sheila Norcross – baschetbalistă excepțională, ușor arogantă, dar simpatică, elevă de nota zece.

Lila și-a imaginat că lucra sub acoperire, că era misiunea ei să-l convingă pe Clint că rămăsese aceeași femeie cu care s-a însurat.

– Pari preocupată, îi spusese Clint marți seara.

– Scuze. Probabil pentru că am o idilă cu cineva de la serviciu, răspunsese ea (pentru că exact așa ar fi glumit acea Lila cu care el se căsătorise). Și numai la asta mă gândesc.

– Aha, înțeleg! Te-ai înamorat de Linny, nu-i așa?

Și o luase în brațe. Și o sărutase. Și ea îi răspunsese la sărut.

5

După care a urmat partea a doua a investigației: filajul.

Lila și-a găsit un loc pe rândurile de sus ale sălii de sport și a urmărit încălzirea celor două echipe. A identificat-o foarte ușor pe Sheila Norcross. Purta numărul 34 și țâșnea ca o

săgeată, înscriind de sub coș, după care se răsucea și o lua la fugă, râzând. Lila a studiat-o pe fată cu ochii ei experimentați în munca detectivistică. Poate numărul 34 nu avea maxilarul lui Clint și poate că postura ei era diferită. Ei, și ce? Copiii au doi părinți.

Pe rândul al doilea, aproape de băncile echipei gazdă, câțiva adulți stăteau în picioare și băteau din palme în ritmul muzicii care răsuna din difuzoare înainte de începerea meciului. Aceștia erau părinții jucătoarelor. Oare Shannon era femeia aceea subțire, în pulover cu model croșetat? Sau blonda aia vopsită, cu șapcă la modă printre băieții șmecheri? Sau alta? Lila nu-și putea da seama? Cum să-și fi dat? În fond, ea era străina, care apăruse neinvitată la petrecere. Oamenii vorbesc mereu despre cum li s-au destrămat căsniciile și spun „Nu mi se părea deloc real". Însă Lilei i se părea foarte real meciul acela de baschet – zgomotele mulțimii, mirosurile sălii de sport. Nu, ea era problema. Ea nu se mai simțea reală.

A sunat sirena. Urma să înceapă meciul.

Sheila Norcross s-a apropiat de centrul terenului și apoi a făcut un gest care a șters orice urmă de îndoială. Un gest înspăimântător, un gest simplu, un gest cu mult mai convingător decât orice fel de asemănare fizică și decât orice dosar școlar. Lila l-a urmărit de la locul ei și a înțeles că relația ei cu Clint era distrusă.

6

Imediat ce închise ochii în fața celor trei animale, Lila simți cum o cuprinde somnul – dar nu treptat, ci dintr-odată, năpustindu-se asupra ei ca un autocamion uriaș, scăpat de sub control. O panică ascuțită îi aprinse nervii și se plesni peste obraz. Cu toată puterea. Deschise ochii. Dispăruseră și șarpele, și tigrul alb, și păunul guraliv. Dispăruse și smochinul gigant. În locul lui, în mijlocul luminișului, era un stejar bătrân, înalt de vreo douăzeci

și cinci de metri – magnific în felul lui, dar absolut normal. O veveriță, ridicată pe picioarele din spate, chițăia supărată la ea.

– Am avut o halucinație, își spuse Lila. Nu-i de bine.

Apăsă butonul microfonului de umăr.

– Linny? Mă auzi? Răspunde!

– Te aud, doamnă șerif.

Vocea dispecerei venea ca de la mare depărtare și cu întreruperi, însă nu mai erau paraziți.

– Ce... fac pentru tine?

Acum se distingea din nou bâzâitul liniilor de înaltă tensiune. Lila nici nu-și dăduse seama că dispăruse. *Oare* chiar dispăruse? Vai de capul ei, în ce hal era!

– Nimic, Lins. Te sun iar când o să am semnal mai bun.

– Ești... regulă, Lila?

– Absolut! Vorbim în curând.

Mai aruncă o privire peste umăr. Da, nu era decât un stejar. Unul mare, dar tot stejar. Vru să pornească înapoi, când o altă pasăre verde țâșni dintre crengile lui, pornind în zbor către soare-apune. În direcția în care plecaseră și celelalte păsări.

Lila închise iarăși ochii, apoi se forță să-i deschidă la loc. Da, nici urmă de pasăre. Normal. Își imaginase totul.

Dar urmele alea ciudate de pași? Ele m-au condus până aici.

Lila își impuse să nu se mai gândească la urmele acelea, nici la copac și nici la femeia aia ciudată pe care o arestase și nici la altceva. Ce trebuia să facă acum era să ajungă înapoi în oraș, fără să adoarmă la volan. Poate că venise momentul să treacă pe la una dintre farmaciile din Dooling. Și, dacă nu o va ajuta niciun fel de pastilă, avea la dispoziție magazia cu probe. Și totuși...

Și totuși, ce? Îi trecuse un gând prin cap, însă oboseala o făcuse să-l uite imediat. Aproape complet. Reuși să-l agațe înainte de a dispărea cu totul. Regele Cnut – la el se gândise. Legendarul rege Cnut poruncind valurilor să se retragă.

Numai că există anumite lucruri care, pur și simplu, nu pot fi făcute.

7

Nici fiul Lilei nu dormea. Zăcea într-un șanț plin cu noroi, din partea cealaltă a drumului. Era ud leoarcă, îl durea tot corpul și ceva îl împungea în spinare. Posibil o cutie de bere. Și, de parcă situația nu ar fi fost destul de nasoală, avea și companie.

– Norcross!

Ăsta era Eric.

Eric Jigodie Blass.

Jared nu deschise ochii. Dacă ar fi crezut că e leșinat – sau chiar mort – poate că ar fi fugit de acolo, ca niște nenorociți căcați pe ei de frică.

Poate.

– Norcross!

Acum numele lui a fost însoțit de un ghiont cu piciorul într-o coastă.

– Hai s-o tăiem de-aici, Eric!

Altă opinie. Ăsta era Kent Daley, care vorbea pe un ton plângăcios, aproape panicat.

– Mie mi se pare că-i leșinat.

– Sau în comă.

Tonul lui Curt sugera că aceasta n-ar fi o consecință atât de tragică.

– Nu-i în nicio comă. Se preface.

Dar nici Eric nu părea prea calm. Se aplecă. Jared continuă să stea cu ochii închiși, dar mirosul de colonie Axe aproape îl îneca. Iisuse, tipul ăsta se spăla cu colonie?

– *Norcross!*

Jared nici nu se clinti. Doamne, Dumnezeule, măcar de-ar trece pe drum o mașină de poliție – fie și cu mama lui la volan – indiferent cât de stânjenitoare ar fi explicațiile pe care le-ar avea el de dat. Însă cavaleria își făcea apariția doar în filme.

– Norcross, am să-ți trag un șut în coaie dacă nu caști ochii chiar acum. Să știi că nu glumesc.

Jared deschise ochii.

– Bravo! zâmbi Eric. Ei, vezi? N-ai nici pe dracu'.

Jared, care simțea că are mult pe dracu' – atât din cauza mașinii care-l șifonase, cât și din cauza tipilor ăstora, care-l trimiseseră în fața mașinii – nu spuse nimic. I se părea cea mai potrivită reacție.

– Nu i-am făcut nimic băbăciunii și nici tu nu arăți prea rău. Cel puțin, nu-ți ies oasele rupte prin nădragi. Așa că suntem chit. Adică, o să fim chit după ce-mi dai telefonul.

Jared clătină din cap.

– Mare bou ești! spuse Eric cu un fel de indulgență amabilă, de parcă ar fi vorbit cu un cățeluș care tocmai ce făcuse pipilică pe covor. Curt? Kent? Țineți-l bine!

– Haide, măi, Eric! Nu știu dacă-i bine... se împotrivi Kent.

– Eu știu. Țineți-l!

Interveni și Curt:

– Da' dacă are... cum le zice? Leziuni interne?

– N-are. Mașina abia l-a atins. Țineți-l, vă zic!

Jared încercă să se zbată, dar Curt îl apucă strâns de un umăr și Kent îl apucă de celălalt, imobilizându-l. Îl durea tot trupul, genunchiul i se umflase îngrozitor de tare și, oricum, n-avea niciun sens să se lupte cu ei. Se simți cuprins de o nepăsare ciudată. Probabil din cauza șocului.

– Telefonul, îi ordonă Eric, pocnind din degete. Dă-l încoace.

Cu tipul ăsta se ducea Mary la concert. Chiar cu ăsta!

– L-am pierdut în pădure.

Jared ridicase ochii la el, încercând să-și stăpânească lacrimile. Cel mai rău lucru ar fi fost dacă ar fi început să plângă.

Eric oftă plictisit, se lăsă în genunchi și se apucă să pipăie buzunarele lui Jared. Descoperi forma iPhone-ului în buzunarul drept din față și îl scoase de acolo.

– De ce tre' să fii tu așa de bulangiu, Norcross?

Acum vorbea pe un ton iritat și dezamăgit, de parcă i-ar fi zis *de ce-mi strici ziua?*

– Există un bulangiu printre noi, dar nu eu sunt ăla, spuse Jared, clipind repede ca să-și rețină lacrimile. Voiai să te pișii în urechea femeii.

– Ba nu, îl contrazise Curt. Eşti scârbos doar pentru că-ţi trece aşa ceva prin cap, Norcross. Glumeam şi noi. Ca băieţii.

Acum se băgă în vorbă şi Kent, de parcă purtau o conversaţie normală şi nu se aşezaseră pe el ca să nu-l lase să se mişte.

– Da, o glumă de băieţi, atâta tot! Făceam mişto. Mai ştii? Cum am făcut şi în vestiar. Nu fi caraghios, Jared!

– Am să uit toată povestea, declară Eric, lovind cu vârful degetului în ecranul telefonului lui Jared. Pentru Mary. Ştiu că e prietenă cu tine şi cu mine o să fie mult mai mult decât prietenă. Aşa că zic că am terminat la egalitate. Acum o să plecăm.

Terminase de lovit în ecran.

– Gata – am şters filmuleţul. Nu mai e.

Pe fundul şanţului era o piatră mare şi cenuşie, care lui Jared i se părea că seamănă cu o limbă. Eric izbi de mai multe ori telefonul de ea, spărgând ecranul şi carcasa din plastic negru. Aruncă ce mai rămăsese din iPhone pe pieptul lui Jared. Însă toate bucăţile alunecară imediat în apa noroioasă.

– N-aveam nevoie să ţi-l sparg, că oricum îţi ştersesem înregistrarea. Dar, Mary sau ne-Mary, vreau să pricepi că ai de suferit pentru că ai vrut să ne torni.

Eric se ridică în picioare şi-l întrebă:

– Spune, pricepi?

Jared nu spuse nimic. Dar Eric dădu satisfăcut din cap, de parcă ar fi primit răspunsul dorit.

– În regulă. Daţi-i drumul!

Kent şi Curt se ridicară şi ei şi făcură câţiva paşi înapoi. Păreau foarte prudenţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Jared să sară în picioare şi să înceapă să le tragă pumni ca Rocky Balboa.

– Noi am terminat aici, zise Eric. Nu mai avem nicio treabă cu fofoloanca aia stafidită şi clocită. Ai face bine să termini şi tu. Haideţi, băieţi!

Şi au plecat, lăsându-l să zacă în şanţ. Jared s-a ţinut tare până când nu i-a mai văzut. Apoi şi-a acoperit ochii cu braţul şi a început să plângă. Când a isprăvit cu plânsul, s-a ridicat în capul

oaselor și a băgat în buzunar resturile telefonului. (Însă unele tot au căzut și el nu le-a mai căutat.)

„Sunt un fraier și un ratat", și-a zis el. „Probabil că la mine s-a gândit hip-hoperul Beck când și-a scris cântecul. Eram trei la unu, dar oricum... mare ratat mai sunt!"

Și s-a apucat să șontâcăie spre casă, pentru că acolo te duci atunci când ești bătut și amărât.

X

1

Până în anul 1997, Spitalul St. Theresa fusese o clădire din beton, urâtă ca un cur, care semăna mai mult cu un bloc de locuințe pentru asistații social decât cu un spital. Apoi, după o serie de proteste la adresa distrugerii unor munți pentru obținerea accesului la zăcămintele de cărbune din subsol, Compania de Cărbune Rauberson a făcut o donație generoasă pentru extinderea și modernizarea acelei instituții medicale. În ziarul local, condus de un democrat-liberal – expresie sinonimă cu „comunist" pentru majoritatea electoratului republican – s-a scris că fusese vorba despre „o mită în toată regula". Însă cei mai mulți locuitori din provincii se bucurau de noul lor spital. Păi, clienții de la Frizeria lui Bigbee ziceau că are chiar și un heliport!

De obicei, în după-amiezile din timpul săptămânii, cele două parcări – una mai mică, în fața aripii de Primiri Urgențe; și una mai mare, în fața clădirii centrale a spitalului – erau cel mult pe jumătate ocupate. În după-amiaza despre care vorbim, când Frank Geary intră cu mașina pe alee, ambele parcări erau ticsite, la fel și sensul giratoriu din fața intrării principale. Observă un Prius, cu portbagajul turtit acolo unde fusese izbit de Jeepul Cherokee care venise în spatele lui. Cioburile stopurilor străluceau pe asfalt ca niște picături de sânge.

Frank nu șovăi deloc. Luaseră mașina lui Elaine (un Subaru) și acum trase de volan, trecu peste bordură și intră pe gazonul pe care (deocamdată, cel puțin) nu se aflau decât statuia Sfintei Theresa, care împodobise holul principal al vechiului spital, și catargul, pe care flutura drapelul Statelor Unite, deasupra celui al statului, pe care se vedeau doi mineri flancând ceva ce semăna cu o piatră funerară.

În orice altă situație, Elaine l-ar fi făcut cu ou și oțet – și tare acid era oțetul ăla: *Ce dracu' faci? Ai înnebunit? Încă mai am rate de plătit la mașina asta!* Însă astăzi nu spuse absolut nimic. O ținea pe Nana în brațe și o legăna așa cum făcuse pe vremea când fetița era doar un bebeluș căreia îi dădeau dinților. Fire din mizeria aia care acoperea chipul fiicei lor atârnau până pe tricou (tricoul ei preferat, acela pe care îl purta atunci când era mai tristă, acela de care trăsese Frank cu câteva secole în urmă – de dimineață), aidoma șuvițelor din barba unui căutător de aur bețiv și bătrân. Era o imagine dezgustătoare. Frank nu-și dorea mai mult pe lume decât să poată rupe pânza aia lipicioasă, însă îl reținea gândul la Cumătra Tabac. O dată Elaine încercase să pună mâna pe ea, iar el țipase *N-o atinge!* și Elaine își trăsese repede mâna înapoi. De două ori o întrebase dacă Nana mai respiră. Elaine îi spusese că da, că se vedea cum chestia aia albă se umflă și se dezumflă ca un cimpoi, însă răspunsul ăsta nu-l mulțumise pe Frank. Se văzuse nevoit să întindă el mâna dreaptă și să o pună pe pieptul Nanei ca să se convingă.

Derapă pe iarbă și opri, țâșni afară, înconjură mașina, o luă în brațe pe Nana și porniră spre unitatea de Primiri Urgențe, cu Elaine fugind înainte cât o țineau puterile. Frank simți cum i se frânge inima când observă că Elaine nu-și trăsese fermoarul lateral al pantalonilor și i se vedea rozul chiloților. În mod normal, Elaine era mereu aranjată – curată, călcată, asortată, fardată, pieptănată.

Acum se opri atât de brusc din fugă, încât Frank aproape se lovi de ea. În fața ușilor de la Primiri Urgențe era o mare de oameni. Elaine scoase un fel de nechezat straniu, jumătate frustrat și jumătate furios.

– N-o să reușim niciodată să intrăm!

Frank vedea că holul era deja arhiplin. Și atunci o imagine absurdă îi apăru în fața ochilor: cumpărători călcându-se în picioare la Walmart în Vinerea Reducerilor.

– Hai în holul principal, El! E mai mare. Acolo o să putem intra.

Elaine făcu imediat stânga-împrejur, mai să-l răstoarne. Frank o luă la goană după ea. Începuse să cam gâfâie. Sigur, era în formă, dar Nana parcă avea acum mai mult decât cele doar patruzeci de kilograme cât cântărise la ultimul examen medical. Nici în holul principal nu izbutiră să intre. Ce-i drept, nu erau atât de mulți oameni în fața ușilor, iar în sufletul lui Frank încolți o speranță firavă. Care se uscă la fel de repede, pentru că și holul acesta era ticsit.

– Lăsați-ne să trecem! urlă Elaine, lovind cu pumnii în umărul unei huidume de femeie, îmbrăcate într-un capot roz. Fiica noastră e bolnavă! I-a *crescut* ceva pe față!

Femeia în roz își încordă mușchii unui umăr, suficient cât s-o dea de-a-ndăratelea pe Elaine.

– Nu ești singura în situația asta, surioară, spuse ea.

Frank aruncă o privire la căruciorul din fața matahalei. Nu văzu chipul copilului din el, dar nici nu avea nevoie. I-a fost de ajuns să zărească pulpițele moi și un picioruș încălțat cu o șosetică roz cu Hello Kitty pe ea.

De undeva de dincolo de toată lumea aia disperată se auziră răcnete de bărbat:

– *Dacă ați venit pentru că ați citit pe Internet că există un antidot sau un vaccin, mai bine plecați acasă! Informațiile sunt false! La momentul acesta nu există niciun antidot și niciun vaccin! Repet: DEOCAMDATĂ NU EXISTĂ NICIUN ANTIDOT ȘI NICIUN VACCIN!*

Anunțul lui a fost întâmpinat cu urlete de deznădejde, însă nimeni nu se mișcă din loc. Alți oameni se înghesuiau deja în spatele lor, întețind și culoarul care dădea în hol.

Elaine se întoarse cu fața la el. Avea obrajii uzi de transpirație, ochii holbați și înnebuniți și plini de lacrimi.

– Centrul pentru Femei! S-o ducem acolo!

Începu să-și croiască drum prin mulțime ca un rugbist întârâtat: cu bărbia în piept și dând din mâini la oamenii care o împiedicau să înainteze. Strângând-o pe Nana la piept, Frank o luă repede după ea. Un picior al Nanei îl atinse în treacăt pe un bărbat care și el ținea în brațe o adolescentă cu părul lung și blond și fără față.

– Ai grijă, amice! spuse individul. Toți avem aceeași problemă.

– Ba tu să ai grijă! mârâi Frank, îmbrâncindu-se și reușind să iasă la aer.

Mintea lui începuse din nou să dea rateuri, aidoma unui computer cu un circuit defect:

fetița mea fetița mea fetița mea

Pentru că în momentul acesta nu conta decât Nana. Nimic altceva de pe pământul creat de Dumnezeu. Va face tot ce trebuie ca s-o însănătoșească. Își va dedica întreaga viață însănătoșirii ei. Iar dacă asta era o nebunie, atunci nici că voia să fie întreg la minte.

Elaine deja traversa gazonul. Acum acolo se afla o femeie – se sprijinea cu spatele de catarg și ținea un bebeluș la piept. Bocea. Frank cunoștea bine sunetul ăsta – așa făceau câinii care-și rupeau picioarele în câte o cursă. Femeia întinse bebelușul și el observă filamentele albe atârnând din rahatul ăla care-i înfășura capul.

– Ajută-ne! strigă ea. Te implor, domnule, ajută-ne!

Frank nu se opri din fugă. Frank nu-i răspunse femeii disperate. Ținea ochii fixați pe spatele lui Elaine, care acum se îndrepta către una dintre clădirile din capătul aleii. Pe firma albastră scria cu litere albe: CENTRUL PENTRU FEMEI. Și dedesubt: OBSTRETICĂ-GINECOLOGIE, DOCTORI ERIN EISENBERG, JOLIE SURATT, GEORGIA PEEKINS. În fața ușilor erau câțiva oameni cu rude care aveau capetele înfășurate în coconi, dar foarte puțini. Bună idee avusese Elaine! I se întâmpla destul de des să aibă asemenea sclipiri atunci când își mai lua liber de la slujba ei cu normă întreagă, dedicată distrugerii lui. Numai că, stai puțin... Oamenii ăia stăteau pe jos. De ce? Tare ciudat.

– Repede! îi strigă Elaine. Grăbește-te, Frank!

– Mă grăbesc... cât pot... de tare.

Acum gâfâia și mai abitir.

Elaine aruncă o privire dincolo de el.

– Ne-au văzut! Trebuie să le-o luăm înainte!

Se uită și Frank. O gloată dezordonată se năpustise pe gazon și trecuse deja de mașina lor. În frunte alergau cei cu bebeluși sau copii foarte mici.

Cu respirația întretăiată, Frank se împletici pe alee, în spatele lui Elaine. Căița de pe capul Nanei flutura în adierea vântului.

– V-ați grăbit degeaba, le spuse o femeie care se sprijinea de zidul clădirii.

Arăta și suna epuizată în ultimul hal. Stătea cu picioarele desfăcute ca să-și poată ține mai bine fata în brațe – o copilă cam de aceeași vârstă cu Nana.

– Poftim? nu înțelese Elaine. Cum adică?

Frank observă anunțul lipit pe dinăuntrul ușii: ÎNCHIS DIN CAUZA CRIZEI AURORA.

„Proaste mai sunt și muierile astea doctorițe!" își spuse el, în timp ce Elaine trăgea de ușă cu toată puterea. „Cretine și proaste și *egoiste!* Tocmai din cauza crizei Aurora ar trebui să țineți *deschis.*"

– Poate au și ele copii, spuse femeia. Nu cred că pot să dau vina pe ele.

„Ba eu pot!" își zise Frank. „Eu dau vina pe ele într-un mare fel."

Elaine se întoarse către el.

– Ce facem acum? Unde să ne ducem?

Dar, înainte să-i poată răspunde, toată mulțimea de la Primiri Urgențe năvăli peste ei. Un moș cu un copil pe umăr, în stil sac cu cartofi – probabil nepoata –, o îmbrânci pe Elaine din fața ușii ca să o zgâlțâie el.

Ce a urmat a fost inevitabil. Moșul a băgat mâna pe sub cămașa scoasă din pantaloni, scoase de acolo un pistol, îl îndreptă spre ușă și trase. Zgomotul a fost asurzitor. Geamul se sparse.

– Cine mai zice acum că-i închis? cârâi ascuțit hodorogul.

Un ciob îl nimeri în obraz și rămase înfipt acolo.

– Cine-i închis acu', impotenților?

Ridică arma ca să mai tragă o dată. Speriați, oamenii se dădură înapoi. Un bărbat, cu o fetiță îmbrăcată cu un șpilhozen din catifea reiată, se împiedică de picioarele femeii sprijinite de zidul clădirii. Întinse mâinile ca să-și amortizeze căderea, dar scăpă copilul. Fetița adormită căzu cu bufnet pe asfalt. Tatăl se repezi la ea, dar – deloc intenționat – sfâșie căița de pe capul copilului din brațele femeii. Apoi totul se petrecu foarte repede: copila deschise ochii și se ridică în fund. Chipul ei era plin de ură și furie – chip de drac mic. Se aplecă, mușcă degetele bărbatului imprudent, se suci și alunecă (exact ca un șarpe) din strânsoarea mamei, ca să-și poată implânta degetul mare în obrazul bărbatului și celelalte degete în ochiul lui stâng.

Moșul se întoarse și îndreptă arma spre fetița cu colții scoși – era un revolver cu țeava lungă, antic și de demult, după părerea lui Frank.

– *Nuuu!* zbieră mama, încercând să se pună pavăză în fața fiicei ei. *Nu copilașul meu!*

Frank se întoarse să-și protejeze și el fetița și îl lovi cu piciorul în testicule pe hodorogul cu arma. Hodorogul icni scurt și se dezechilibră, scăpând arma din mână. Frank îi dădu un șut, trimițând-o la mama naibii. Oamenii care dăduseră fuga aici de la unitatea de Primiri Urgențe fugeau acum care încotro. Moșul lovit de Frank căzu prin geamul spart în holul instituției pentru femei, unde se întinse cât era el de lung. Îi sângerau și fața, și mâinile. Nepoată-sa zăcea cu fața în jos (*care* față? se întrebă Frank).

Simți mâna lui Elaine pe umăr.

– Haide! Au înnebunit! Trebuie să plecăm de aici!

Frank n-o luă în seamă. Fetița îl ataca în continuare pe bărbatul necugetat, care o deșteptase din somnul ei nefiresc. Îi sfâșiase carnea de sub ochiul drept, iar acum corneea i se umpluse de sânge și globul ocular îi atârna în afară. Cu Nana în brațe, Frank nu avea cum să-l ajute pe sărmanul om, dar acesta nici că avea nevoie de vreun ajutor. O înșfăcă pe fetiță cu o singură mână și o aruncă cât colo.

– *Nuuu! Vaaai! Nu, nu!* zbieră din nou mama și se repezi după ea.

Bărbatul se uită drept la Frank și îi spuse pe un ton plat:

– Cred că fata aia mi-a scos un ochi.

„E un coșmar!" își zise Frank. „Nu poate fi altceva."

Elaine trăgea de el.

– Trebuie să plecăm! *Trebuie*, Frank!

Frank își târî picioarele în urma ei, până la mașina de pe gazon. Trecând pe lângă femeia sprijinită de zidul Centrului pentru Femei, observă că acea căiță – sau membrană sau pânză sau cum vrei să-i spui – se refăcea cu o viteză uluitoare, începând să reacopere chipul copilei. Ochii ei se închiseseră la loc. Expresia de furie dispăruse, lăsând loc uneia de calm desăvârșit. Dar imediat fața micuței dispăru, îngropată în mizeria aia albă și pufoasă. Mama o ridică în brațe, o strânse la piept și începu să-i sărute degetele pline de sânge.

Elaine aproape ajunsese la mașină și urla la el să se grăbească. Frank încercă să alerge pe picioarele care nu mai voiau să i se supună.

2

Ajuns în bucătărie, Jared se prăbuși pe unul dintre scaunele înalte de lângă blat și înghiți fără apă două aspirine din flaconul pe care mama lui îl lăsa lângă bolul cu mărunțiș. Pe masă era un bilet de la Anton Dubcek, care îi anunța că ulmii din curtea din spate n-o duc tocmai bine și le recomanda să sune un anumit doctor de copaci. Jared privi lung la bucățica de hârtie. Ce fel de doctor mai era și ăla? Și, mai ales, de unde învățase Anton Dubcek – un imbecil – să scrie atât de corect și atât de frumos? Nu era el tipul care le curăța *piscina*? Acum se pricepea și la *pomi*? Și, dacă toate femeile din lumea asta dormeau, va mai curăța Anton piscine? Păi, la naiba, de ce nu? Și bărbații se bălăcesc.

Jared își vârî în ochi pumnii murdari și inspiră adânc de câteva ori. Trebuia să se adune, să facă un duș, să-și schimbe

hainele. Trebuia să stea de vorbă cu părinții lui. Trebuia să stea de vorbă cu Mary.

Se auzi soneria telefonului fix. Țârâitul lui era straniu și necunoscut. Suna extrem de rar – doar în anii electorali.

Jared se întinse să ridice receptorul și bineînțeles că-l răsturnă din furcă, picând pe gresie. Receptorul se sparse, iar bateriile se împrăștiară pe jos.

Sprijinindu-se de mobilă, băiatul traversă cu grijă livingul și răspunse la celălalt telefon, aflat pe măsuța de lângă fotoliu.

– Alo?

– Jared?

– Chiar el.

Cu un oftat de ușurare se așeză în fotoliul din piele.

– Care mai e viața ta, tată?

Și imediat își dădu seama cât de stupidă era această întrebare.

– Tu ești bine? Te-am sunat pe mobil. De ce n-ai răspuns?

Deloc surprinzător, vocea lui Clint era foarte încordată. Probabil că la penitenciar situația nu era tocmai roz. În fond, era o pușcărie de *femei*. Așa că Jared nu voia să-i dea tatălui său și alte motive de îngrijorare. Motivul aparent pentru decizia lui era unul pe care îl putea înțelege lesne absolut oricine: în mijlocul unei crize fără precedent, tatăl lui nu avea nevoie de alte bătăi de cap. Motivul real, vag conștientizat, era că se simțea rușinat. O luase rău pe coajă de la Eric Blass, îi fusese distrus telefonul și, înainte de a se apuca să șchiopăteze până acasă, zăcuse în șanț și bâzâise ca un copil mic. Nu voia ca tatăl lui să afle despre toate astea. Și nu voia să încerce nimeni să-l aline, spunându-i că „nu-i nimic", pentru că nu era așa. Și nu voia ca tatăl lui să-l întrebe cum se *simte*. Cum să se simtă? *Ca un cur* ar fi fost răspunsul cel mai apropiat de realitate.

– Am căzut pe scară, la școală, spuse el, dregându-și glasul. Nu m-am uitat pe unde merg. Și mi-am spart telefonul. Din cauza asta n-ai putut să dai de mine. Îmi pare rău. Dar parcă încă mai era în garanție. Am să mă duc eu la firmă și...

– Te-ai lovit?

– Cam da, mi-am sucit genunchiul destul de nasol.

– Doar atât? Doar genunchiul? Spune-mi adevărul.

Jared se întrebă dacă nu cumva tatăl lui știa mai multe. Dacă îl văzuse cineva? Îl lua cu rău de la stomac numai când se gândea la posibilitatea asta. Pentru că știa ce i-ar spune tatăl lui dacă ar cunoaște adevărul; i-ar spune că îl iubește și că el n-a greșit cu nimic; i-ar spune că ceilalți băieți au greșit. Și, da, ar dori să se asigure că Jared *nu-și neagă emoțiile.*

– Normal că doar atât. De ce te-aș minți?

– Nu te acuz de nimic, Jere. Voiam doar să fiu sigur. Sunt ușurat că am reușit să te prind la telefon și să-ți aud vocea. Situația e gravă. Ai aflat, da?

– Mda, am auzit la știri.

Nu doar a auzit – a și văzut știrile cu ochii lui: Baba Essie, în bojdeuca ei improvizată dintr-o foaie de cort, cu masca aia ca din borangic alb lipită pe față.

– Ai vorbit cu Mary?

– Înainte de prânz. Am de gând s-o sun acum.

– Bine.

Apoi tatăl lui îi spuse că nu știa când va ajunge acasă, că Lila era de serviciu și că Jared nu trebuie să mai iasă din casă.

– Dacă situația nu e rezolvată cât mai repede, o să avem parte de ceva tulburări. Încuie ușile și stai lângă telefon.

– Da, sigur, tată, o să am grijă. Dar chiar trebuie să mai rămâi la muncă?

Era o chestiune delicată și nu prea știa cum să se exprime. Părea cumva lipsit de tact să-i atragă atenția asupra evidenței; era ca și cum i-ai spune unui muribund că o să moară.

– Adică, toate deținutele din penitenciar sunt femei. Așa că... vor adormi și ele... corect?

Pe buze i se formă o altă întrebare – *Cum rămâne cu mama?* Însă Jared nu prea credea că ar fi fost capabil să o rostească fără să izbucnească în plâns.

– Îmi pare rău, Jared, zise Clint, după câteva secunde de tăcere. Deocamdată nu pot să plec de aici. Aș vrea să pot, dar nu avem personal suficient. Am să vin acasă cât de repede pot. Îți promit.

Și, parcă ghicind întrebarea din mintea lui Jared, adăugă:

– La fel și mama. Te iubesc. Ai grijă de tine și nu ieși din casă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Jared își înghiți toată neliniștea care îl sufoca și reuși să bâlbâie un „la revedere".

Închise ochii și respiră profund de câteva ori. Gata cu plânsul! Acum trebuia să-și scoată hainele astea împuțite și rupte și să facă un duș. După aceea ar trebui să se simtă puțin mai bine. Jared se sculă de pe fotoliu și șchiopătă spre scară. De afară începură să se audă niște bubuituri ritmice, urmate de un zăngănit metalic.

Se uită vizavi prin gemulețul din partea de sus a ușii de la intrare. Ultima casă de pe stradă era ocupată de doamna Ransom, o femeie de șaptezeci și ceva de ani, care avea o patiserie la domiciliu, profitând de pe urma carențelor de legislație din Dooling. Casa era simplă, dar drăguță, zugrăvită în verde-pal, împodobită cu jardiniere pline cu flori vesele de primăvară. Doamna Ransom stătea într-un șezlong, pe aleea din față, și sorbea dintr-o sticlă de cola. O fetiță de zece sau unsprezece ani – precis una dintre nepoate, pe care Jared parcă o mai văzuse pe acolo – bătea o minge de baschet pe asfalt și arunca la coșul instalat pe o latură a aleii.

Pe cap purta o șapcă de baseball închisă la culoare, din care i se legăna codița de cal. Driblă în cerc, făcu fente când într-o parte, când în cealaltă, ca să scape de invizibilii jucători ai echipei adverse, sări și aruncă de la jumătatea terenului imaginar. Numai că prea sus. Mingea lovi panoul și ricoșă din el, ajungând în buruienile înalte din curtea casei neocupate de alături.

Fata se duse să-și recupereze mingea, care se rostogolise până aproape de veranda din lemn, cu ferestre încă acoperite cu etichetele firmei producătoare. Fata se opri să se uite la clădire. Jared încercă să-și imagineze la ce se gândea. Că era tristă o casă

nelocuită de nimeni? Sau sinistră? Sau că i-ar plăcea nespus să se joace înăuntru, să bată mingea prin încăperile pustii? Să tragă la coşul imaginar din bucătărie?

Acum Jared îşi dorea din toată inima ca mama şi tatăl lui să vină cât mai curând acasă.

3

După ce a ascultat de două ori relatarea lui Ree Dempster – a doua oară doar ca să detecteze eventualele contradicţii pe care majoritatea deţinutelor nu le puteau evita atunci când minţeau –, Janice Coates stabili că tânăra spunea adevărul gol-goluţ şi o trimise înapoi în aripa unde i se afla celula. Cu toate că era obosită în urma scandalului avut cu mâncarea mexicană din seara trecută, Janice se simţea ciudat de binedispusă. Măcar treaba asta era ceva concret, de care ştia cum să se ocupe. Multă vreme, prea multă, aşteptase un motiv ca să-l trimită la plimbare pe Don Peters şi, dacă se confirma un amănunt esenţial din povestea lui Ree, atunci va reuşi în sfârşit să-l prindă pe nenorocit.

Îl chemă pe Tim Murphy şi-i spuse ce anume voia. Iar atunci când gardianul nu sări în sus de bucurie, îi zise:

– Care-i problema? Ia nişte mănuşi din cauciuc. Ştii unde sunt.

Bărbatul dădu din cap şi porni amărât să execute ordinul primit, ordin care avea de-a face cu munca prestată de criminaliştii cu studii.

Apoi Janice îl sună pe Clint.

– Eşti liber în vreo douăzeci de minute, doctore?

– Sigur, răspunse el. Tocmai voiam să plec acasă să văd ce face fiu-meu, dar am reuşit să-l prind la telefon.

– Dormea? Ce noroc pe el.

– Bună poantă! Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat un lucru bun în toată ziua asta de căcat. Dacă totul va merge bine, atunci voi putea să-i trag un şut în cur lui

Don Peters. Nu mă aștept să sară la bătaie, nenorociții de teapa lui recurg la violență doar atunci când simt slăbiciunea celuilalt, dar mi-ar conveni să am alături un bărbat.

– Ei, uite, asta-i o petrecere pe care nu vreau s-o ratez, spuse Clint.

– Mulțumesc, doctore.

Iar când îi povesti ce văzuse Ree că i-ar fi făcut Peters lui Jeanette, Clint gemu prelung:

– Ordinar împuțit! A discutat cineva cu Jeanette? Spune-mi că nu.

– Nu, răspunse Coates. Asta-i toată frumusețea. Având în vedere circumstanțele astea oribile, nici nu avem nevoie de ea.

Nici nu încheiase bine convorbirea cu Clint, când auzi iar sunetul telefonului. Acum era Michaela, iar Mickey nu pierdea timpul. În Ziua Întâi a Aurorii, nicio femeie din lume nu avea timp de pierdut.

4

În cele douăzeci și două de luni de când lucra pentru NewsAmerica, Michaela „Mickey" Morgan văzuse o mulțime de invitați intimidați de reflectoarele din platoul de televiziune, zbătându-se să răspundă la întrebări pentru care nu se pregătiseră sau încercând să justifice anumite afirmații nechibzuite pe care le făcuseră cu ani în urmă și care rămăseseră pe peliculă. De exemplu, reprezentantul acela al statului Oklahoma care a fost obligat să urmărească un filmuleț în care el însuși spunea: „Majoritatea acestor mame necăsătorite au mușchii amorțiți la picioare. De asta și le deschid atât de des." Când moderatoarea emisiunii de la NewsAmerica i-a cerut să explice ce anume a vrut să spună, consilierul a dat-o și mai rău în bară: „Asta fu 'nainte ca Crist să-mi atingă un cord sensibil." De atunci și până la sfârșitul mandatului său, colegii l-au numit (o dată chiar în timpul unui vot nominal) „Consilierul Cord".

Asemenea gafe, deși valoroase, erau ceva obișnuit pentru Michaela. Însă, până în după-amiaza Zilei Întâi a Aurorii, nu mai avusese niciodată de-a face cu o persoană atât de panicată. Și, culmea, nu invitata ei a fost cea care a cedat nervos.

Se afla la pupitrul din carul de reportaj. Mulțumită dozei căpătate de la tipul cu aparatura tehnică, avea ochii sclipitori și era în vervă. În cușeta prevăzută cu aer condiționat din spatele carului de reportaj, se relaxa următoarea ei invitată – una dintre femeile atacate cu gaze lacrimogene în fața Casei Albe. Era o tânără drăguță. Michaela credea că va face o impresie favorabilă asupra telespectatorilor, pe de-o parte pentru că avea vorbele la ea, dar mai ales pentru că încă se mai vedeau urmele gazului pe chipul ei. Michaela se hotărâse să-i ia interviul în fața ambasadei Republicii Peru, aflată puțin mai încolo, pe aceeași stradă. Pe fundalul clădirii puternic luminate de soare ochii înroșiți ai femeii aveau să iasă în evidență.

„De fapt, dacă o așez cum trebuie", își spuse Michaela, „toată lumea o să aibă senzația că a plâns cu sânge." Gândul acesta era absolut dezgustător, dar extrem de potrivit pentru politica postului NewsAmerica. Cei slabi de înger nu ar fi putut să țină pasul cu FOX News.

Urmau să intre în direct la 4:19, după încheierea discuției care se desfășura acum în studio. Acolo, George Alderson, cu pielea capului lucind unsuroasă printre firele rare de păr, îl intervieva pe psihiatrul Erasmus DiPoto.

– A mai existat în istoria lumii vreo asemenea epidemie, domnule doctor DiPoto? îl întrebă George.

– Interesantă întrebare! spuse DiPoto.

Avea ochelari cu lentile rotunde și purta un costum din tweed în care probabil că-i era al naibii de cald sub lumina reflectoarelor. Însă, ca un profesionist ce se respectă, doctorul nu transpira și nici nu dădea semne că nu s-ar fi simțit în largul lui.

– Uită-te ce guriță afectată are! zise tipul de la Tehnic. Ar exploda dacă ar trebui să se cace printr-o găoază așa de mică.

Michaela râse cu poftă. În parte din cauza cocainei, în parte din cauza oboselii și în parte din cauza unei spaime fără margini, pe care reușea deocamdată să și-o înfrângă, dar care abia aștepta să-și facă de cap.

– Să sperăm că și răspunsul dumneavoastră va fi la fel de interesant, comentă George Alderson.

– Mă gândesc la Boala Dansului din 1518, răspunse DiPoto. Și această epidemie a afectat doar doamnele.

– Doamnele, spuse o voce din spatele Michaelei.

Era protestatara de la Casa Albă, care venise să vadă și ea interviul.

– *Doamnele.* Îndură-Te de noi, Doamne!

– Totul a început când o femeie, doamna Toffea, a dansat ca o nebună vreme de șase zile și nopți pe străzile din Strasbourg, continuă însuflețit DiPoto. I s-au alăturat și alții. Acest delir al dansului s-a răspândit în întreaga Europă. Sute, poate mii de femei dansau pretutindeni. Multe au murit din cauza atacurilor de cord, din cauza atacurilor cerebrale sau doar din cauza epuizării.

Schiță un zâmbet meschin și infatuat.

– A fost o simplă isterie, care s-a stins la un moment dat.

– Spuneți că această Aurora este la fel? Cred că multora dintre telespectatorii noștri le va veni greu să accepte așa ceva.

Michaela se bucură că George nu-și mascase scepticismul din expresie și din ton. Pentru că George era un tembel cu gură mare, dar uite că avea totuși o inimioară care-i bătea sub cămașă.

– Stimate domn, avem imagini cu mii de femei și fete cu chipurile acoperite cu materialul acesta fibros. Ce se întâmplă acum afectează milioane de femei, nu câteva sute.

– Să știți că nu încerc să minimalizez situația, spuse DiPoto. Absolut deloc. Însă nu este ieșită din comun apariția unor manifestări fizice, sau chiar transformări fizice, ca rezultat al unei isterii în masă. În Flandra, de pildă, spre sfârșitul secolului al optsprezecelea, zeci de femei au prezentat stigmate – mâini și

picioare sângerânde. Lăsând la o parte discuțiile despre egalitatea dintre sexe, eu cred că trebuie....

Chiar în momentul acela, Stephanie Koch, producătoarea emisiunii, năvăli în platou. Era o femeie vânoasă, cam de cincizeci și ceva de ani, fumătoare înrăită, care văzuse tot ce era de văzut pe lume și adusese experiențele sale în studiourile de televiziune. Michaela ar fi spus că Steph era capabilă să facă față oricăror opinii exprimate de invitații lor mai săriți de pe fix. Numai că se pare că armura ei avea o crăpătură pe undeva, iar domnul doctor DiPoto – insul ăla prețios, cu ochelari rotunzi și guriță afectată – reușise să o găsească.

– Despre ce pizda mă-tii vorbești, bă, șobolan cu sculă? urlă ea. Am două nepoate cu căcatul ăla pe ele, am două nepoate în *comă*, iar tu îți permiți să zici că nu-i decât o *isterie de muiere*?

George Anderson întinse mâna să o oprească. Stephanie îl lovi peste ea. Vărsând lacrimi de furie și neputință, se repezi la domnul doctor Erasmus DiPoto, care se făcuse mic în scaun și se holba îngrozit la amazoana aia nebună, apărută de nicăieri.

– Femeile din toată lumea fac eforturi supraomenești ca să nu adoarmă, pentru că se tem că n-o să se mai trezească în veci, iar tu zici că nu-i decât o *isterie de muiere*?

Michaela, tipul de la Tehnic și femeia de la proteste se uitau fascinați în monitor.

– Dați publicitate! strigă George peste umărul lui Stephanie Koch. Trebuie să facem o pauză, oameni buni. Câteodată apar situații mai tensionate. Asta este televiziunea în direct și...

Stephanie se răsuci iute, privind spre pupitrul regiei.

– Nu care cumva să *îndrăzniți* să dați reclame! Vreau să termin cu porcul ăsta misogin în fața camerelor!

Încă mai purta casca. Acum și-o smulse de pe cap și începu să-l lovească pe DiPoto cu ea. El își ridică mâinile să-și protejeze creștetul și atunci Steph îl lovi în față. Din nasul domnului psihiatru țâșni sângele.

– *Asta*-i isterie de muiere! urla Stephanie, lovindu-l iar și iar cu casca.

Acum sângera și gurița doctorului.

– *Așa arată* isteria de muiere, *tu... tu...GULIE SEACĂ ce ești!*

– Gulie?! exclamă femeia de la proteste, începând să râdă. I-a zis că-i o gulie?

Câțiva mașiniști dădură fuga s-o imobilizeze pe Stephanie Koch. În timp ce avea loc această învălmășeală și DiPoto sângera prin mai multe orificii și George Alderson căscase gura să invite mușchii înăuntru, studioul dispăru din imagine, locul lui fiind luat de o reclamă la inhalatorul Symbicort.

– Măiculița mea! exclamă protestatara. *Excelent!*

Acum privea în altă parte.

– Îmi dați și mie din aia?

Se uita la mormanul mic de praf de cocaină de pe mapa laminată a tipului de la Tehnic.

– Cum să nu, zise el. Azi e gratis.

Michaela o urmări pe tânăra protestatară luând puțin pe deget și înghițind.

– Iuhuu!

Tânăra îi zâmbi și adăugă:

– Declar în mod oficial că sunt gata de acțiune.

– Du-te și stai cuminte la locul tău! îi zise Michaela. Te chem eu când începe acțiunea aia.

Însă nu o va face. Stephanie Koch, cea călită în multe lupte, își pierduse controlul. Iar asta o făcu pe Michaela să-și dea seama de un adevăr crunt: ea nu era martor al acestei drame. Drama asta era însăși viața ei. Iar atunci când va fi să adoarmă, nu voia să se afle printre străini.

– Lipsesc puțin. Te ocupi tu de toate, Al. Da?

– Nicio grijă, răspunse tipul de la Tehnic. Ei, cât de tare a fost?

– Cea mai tare, spuse ea și coborî pe trotuar.

Deschise telefonul. Dacă nu era prea mult trafic, ar putea ajunge în Dooling înainte de miezul nopții.

– Mama? Eu sunt. Nu mai pot să fac asta. Vin acasă.

5

La ora 15:10, zece minute după terminarea turei (6:30 – 15:00), Don Peters stătea în Cabină, cu ochii la monitorul camerei din Celula 10. Se uita cum adoarme nebuna. Aceasta se întinse încet pe pat, cu ochii închiși. Lampley fusese chemată undeva, după aia și Murphy, așa că acum Don avea Cabina la dispoziție și asta îi făcea mare plăcere. De fapt, acum ar fi trebuit să fie în drum spre casă. Dar, ca să n-o stârnească și mai mult pe Coatsie, hotărâse să înghită și să facă ce i se spusese.

Nebuna aia arăta de milioane. Don n-ar fi avut nicio problemă s-o asigure de asta. Chiar și în salopeta aia de pușcărie, cracii ei păreau lungi de un kilometru.

Apăsă butonul microfonului care-i făcea legătura cu Celula 10 și vru să-i spună să se trezească. Dar, la ce bun? Se pare că acum toate aveau să adoarmă instantaneu și să le crească mizeria aia pe mutre și pe corpuri. Iisuse, ce hal de lume ar fi dacă se va întâmpla una ca asta! Singurul avantaj va fi că se va reduce numărul accidentelor de circulație. Bună poantă! Trebuie s-o țină minte pentru când se va întâlni cu băieții la „Roata Neunsă".

Peters luă degetul de pe butonul microfonului. Duduița din Celula 10 își ridică picioarele pe patul îngust și se întinse. Curios, Don căscă ochii să vadă mai bine cum era chestia aia cu pânza care creștea din piele, despre care citise pe Internetul de la telefon.

6

Odinioară fuseseră sute de șobolani în închisoare și zeci de colonii. Acum au rămas doar patruzeci. Evie stătea culcată, cu ochii închiși, și stătea de vorbă cu alfa – o femelă bătrână, o luptătoare cu gheare lungi și multe gânduri. Evie își imagina că fața ei era plină de cicatrice – o față uscățivă și superbă.

– De ce ați mai rămas atât de puțini, draga mea prietenă?

– Otravă, i-a răspuns această regină războinică. Pun otravă. Miroase ca laptele, dar ne ucide.

Femela șobolan se afla într-o crăpătură din peretele de beton dintre Celula 10 și Celula 9.

– Otrava trebuie să ne facă sete, dar deseori ne tulbură mințile și murim fără să mai ajungem la apă. Îngrozitoare moarte! Pereții ăștia sunt plini cu cadavrele noastre.

– Nu va mai fi nevoie să suferiți, i-a spus Evie. Vă promit. Dar s-ar putea să vă cer să faceți anumite lucruri pentru mine, unele chiar periculoase. Ești de acord?

După cum se aștepta Evie, pericolul nu însemna nimic pentru regina șobolanilor. Ca să ajungă la putere, regina asta îl biruise pe rege. Îi sfâșiase labele din față și, în loc să-i dea lovitura decisivă, se așezase în fund și se uitase la el cum sângera, dându-și duhul încet și în chinuri. Prin urmare, regina se aștepta ca și ea să aibă parte de aceeași moarte la un moment dat.

– De acord, a răspuns șobolanca. Frica este moarte.

Evie nu a fost de acord – din punctul ei de vedere, moartea era moarte și era bine să te temi de ea –, dar nu a contrazis-o. Chiar dacă șobolanii erau mai reduși la minte, sinceritatea lor era proverbială. Și asta îi făcea foarte buni colaboratori.

– Îți mulțumesc.

– Cu plăcere, a spus regina șobolanilor. O singură întrebare am să-ți pun, Mamă. Îți respecți cuvântul dat?

– Întotdeauna, i-a zis Evie.

– În cazul acesta, ce vrei să facem?

– Nimic deocamdată, a răspuns Evie. Dar vă voi chema curând. Acum tot ce trebuie să știi este că familia ta nu va mai mânca niciodată otravă.

– Adevărat?

Evie se întinse și surâse și, cu ochii tot închiși, sărută peretele.

– Foarte adevărat.

7

Evie tresări puternic, deschise brusc ochii și privi drept în camera de supraveghere. Adică la Don.

Gardianul se clătină cu putere pe scaunul din Cabină. Îl indispunea agerimea acelei priviri, felul în care se uitase deținuta direct la cameră chiar în momentul în care se trezise. Cum dracu' de se trezise? Sau poate curva se prefăcuse ca să facă mișto de el? Dacă da, îi reușise de minune.

Don apăsă butonul de la microfon.

– Te uiți fix în cameră, deținuto. Nu-i politicos. Nici expresia de pe moaca ta nu-i politicoasă. Ai vreo problemă cu mine?

Duduia din Celula 10 clătină din cap.

– Îmi cer scuze, domnule ofițer Peters. Îmi cer scuze și pentru moaca mea. Nu am nicio problemă.

– Scuzele îți sunt acceptate, zise Don. Dar ai grijă să nu se mai repete.

Își dădu seama de ceva și adăugă:

– De unde ai știut că eu sunt?

Însă Evie nu-i răspunse la întrebare, ci îi spuse doar:

– Mi se pare că doamna director vrea să te vadă.

Și, fix în clipa aia, se auzi bâzâitul interfonului. Era chemat de urgență la Conducere.

XI

1

Blanche McIntyre îl lăsă pe Don să intre în biroul directoarei și îi spuse că Janice Coates va veni și ea în vreo cinci minute. Blanche nu era obligată să facă asta și nici nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut mintea tulburată de evenimentele stranii care păreau a se întâmpla în penitenciar și în întreaga lume.

Gardianul observă că-i tremură mâinile atunci când își turnă o cafea din cafetiera din colțul încăperii, situată chiar sub posterul ăla de tot căcatul cu o pisică. Cică: ȚINE-TE BINE. După ce își umplu cana, scuipă în restul de cafea. Scârba aia ordinară de Coates fuma și bea cafea cât era ziua de lungă. Și el spera să-i fi dat o răceală prin scuipatul ăla. Of, Doamne, de ce nu crăpa odată de cancer pulmonar ca să-l lase în pace?

Momentul în care fusese chemat aici plus prezicerea nebunei din Celula 10 îl făceau să fie convins că fusese pârât fie de Sorley, fie de Dempster. Iar asta era foarte nasol. N-ar fi trebuit să facă ce făcuse. Toată lumea era cu ochii pe el, așteptând să calce strâmb și el exact asta făcuse.

Evident că niciun bărbat cu minte în cap nu l-ar fi acuzat. Dacă stai să te gândești la toată presiunea pe care o punea Coates pe el și la toate văicărelile pe care era obligat să le îndure zilnic de la criminalele alea pe care trebuia să le dădăcească, era surprinzător că încă nu *omorâse* pe nimeni de atâta frustrare câtă acumulase în el.

Ce mare rău făcea dacă le pipăia din când în când pe muierile alea? Pentru numele Lui Dumnezeu, pe vremuri, chelneriţele se simţeau dezamăgite dacă nu le plesneai peste cur. Dacă nu fluierai după câte o boarfă pe stradă, aia se întreba la ce mama naibii se mai îmbrăcase aşa frumos. Gagicile se îmbrăcau ca să fie dezbrăcate – asta era realitatea. Ce s-a întâmplat cu toată rasa muierească de se poartă fix pe dos? De când cu toată tehnologia asta nici măcar un compliment nu mai poţi să-i faci vreunei tipe. În fond ce sunt palma peste cur sau strângerea ţâţicii între degete dacă nu tot un fel de compliment? Tare prost ai fi dacă n-ai înţelege asta! Dacă Don apuca o femeie de buci, n-o făcea pentru că fundul ei ar fi fost urât. Nu, dom'ne! O făcea pentru că era un cur de calitate. Iar gestul lui era o glumă, doar o glumă şi nimic mai mult.

Oare lucrurile mergeau uneori niţel cam prea departe? Da. Câteodată. În cazurile astea el era de acord să-şi asume o parte din vină. Închisoarea era un regim dur pentru femeile cu nevoi sexuale sănătoase. Aici erau mai multe tufe decât în junglă şi nicio suliţă care să le străbată. Tentaţiile erau inevitabile. Nevoile nu puteau fi contestate. Uite, deţinuta Sorley, de pildă. Poate că ea nu era deloc conştientă de asta, dar îl voia şi ea la fel de mult. Îi trimisese o mulţime de semnale: o unduire a şoldurilor în direcţia lui, în timp ce mergea spre sala de mese; umezirea buzelor cu vârful limbii atunci când căra mai multe picioare de scaune în atelier; o privire obscenă aruncată peste umăr.

Sigur, obligaţia lui Don era să nu cedeze în faţa acestor invitaţii venite din partea unor putori degenerate şi infractoare, care ar fi profitat de orice ocazie ca să-ţi întindă o cursă şi să te facă să dai de belea. Dar şi el era om; nu-l puteai acuza pentru că se mai întâmpla să capituleze înaintea instinctelor lui masculine absolut normale. Deşi o japiţă zbârcită ca madam director n-ar înţelege niciodată asta.

Era convins că nu era în pericol să fie urmărit în justiţie – acuzaţiile unei curve care trage pe nas – ba chiar acuzaţiile făcute de două curve – nu aveau cum să fie mai presus de cuvântul lui în niciun tribunal din ţara asta. Însă nu era deloc sigur că-şi va mai

păstra slujba. Madam director îi promisese că va lua măsuri la următoarea reclamație.

Don se fâțâi nervos prin birou. Se întrebă, înnegurat, dacă toată campania asta pornită împotriva lui nu este cumva o manifestare bolnavă a geloziei lui Coates, care îl iubește în taină. Văzuse filmul ăla cu Michael Douglas și Glenn Close[1]. Și mai că se căcase pe el de spaimă. O femeie disprețuită nu ar ezita să-ți facă foarte mult rău – asta era realitatea.

Se gândi în treacăt la mama lui, la cum i-a mărturisit ea că o sfătuise pe Gloria (fosta lui Don) să nu se căsătorească cu el, pentru că „Donnie, puiul meu, știu foarte bine cum te porți tu cu fetele". Vorbele ei îl duruseră până-n măduva oaselor, pentru că Don Peters își iubea mama, îi iubise palma rece pe fruntea lui fierbinte atunci când fusese un băiețel bolnav. Și își amintea cum obișnuia ea să-i cânte că el era lumina ochilor ei – și atunci, cum poate propria-ți mamă să se întoarcă împotriva ta? Ce spunea atitudinea asta despre *ea*? Vreți să știți cum e cu femeile dominatoare? Ei bine, mama lui era o reprezentantă de frunte a acestei tagme.

(Acum îi trecu prin minte că poate ar fi bine să-i dea un telefon și să o întrebe cum se simte. Dar apoi își zise: las-o baltă! Maică-sa era femeie în toată firea.)

Întreaga situație duhnea a conspirație feminină. Faza întâi: seducția. Faza a doua: atragerea în cursă. Indiciul decisiv a fost că nebuna aia din Celula 10 știuse că va fi chemat la madam director. Nu că s-ar fi coalizat toate împotriva lui, nu, n-ar merge atât de departe (ar fi o nebunie), dar nici nu putea spune că nu exista un fel de alianță.

Se așeză pe marginea biroului lui Coates și răsturnă din greșeală o gentuță din piele.

Se aplecă să o ridice. Era genul ăla de trusă în care îți pui periuța de dinți când pleci în concediu. Dar ia te uită, ce piele fină! Trase fermoarul. Înăuntru erau mai multe chestii: o sticluță cu ojă roșu-închis (de parcă unghiile făcute ar fi distras cuiva atenția

---

[1] *Fatal Attraction* (1987) în regia lui Adrian Lyne (n. tr.).

de la faptul că madam Coates era o cotoroanță pocită), o pensetă, o unghieră, un pieptăn mic, câteva pastile de Omeprazol și... un flacon cu pilule care se dau doar pe rețetă.

Don citi eticheta: *Janice Coates, Xanax, 10 mg.*

2

– Jeanette! Îți vine să crezi?

Cea care o striga era Angel Fitzroy, iar întrebarea o făcu pe Jeanete să se chircească pe dinăuntru. Ce anume să fi fost adevărat? Că Peters o înghesuise în colțul de lângă automatul de răcoritoare și o pusese să-l masturbeze? Acum durerea ei de cap depășise limitele normale: se transformase într-o serie de explozii puternice – *bang-bang-bang.*

Dar nu, nu despre asta vorbea Angel. Nu avea de unde să știe. Ree nu ar spune nimănui, încercă să se liniștească Jeanette. Cu toate că gândurile aveau forța unor urlete în mintea ei, abia dacă și le putea auzi din cauza exploziilor produse de migrenă. Apoi ghici – cel puțin, așa spera – la ce anume se referea Angel.

– Despre chestia cu somnul vorbești?

Angel era în pragul celulei. Jeanette stătea întinsă pe pat. Ree era plecată pe undeva. Ușile celulelor din aripa aceasta stăteau deschise până seara și toate deținutele evidențiate pentru bună purtare aveau voie să se plimbe pe unde voiau.

– Daaa! Normal că despre asta vorbesc.

Angel se strecură în celulă și se așeză pe unicul scaun de acolo.

– Nu trebuie să dormi. Niciuna nu trebuie să doarmă. Pentru mine n-ar fi o problemă, că oricum nu dorm prea mult. Nici când eram mică nu dormeam. Mi se pare că somnul e un fel de moarte.

Știrile despre Aurora i se păruseră absurde lui Jeanette. Femei înfășurate în coconi în timpul somnului? Oare migrena aia o defectase la cap? Voia să facă un duș, dar n-avea niciun chef să anunțe vreo gardiană. Oricum n-ar fi lăsat-o la dușuri. Închisoarea avea reguli stricte. Gardienii – ah, pardon, domnii și doamnele

ofițeri – erau personificarea acestor reguli. Ori făceai ce ți se spune, ori – *bingo!* – ți se întocmea raport pentru indisciplină.

– Mă doare capul rău de tot, Angel. Am o migrenă. Nu-s în stare să mă gândesc la aiureala asta.

Angel inspiră foarte zgomotos prin nasul ei lung și acvilin.

– Ascultă, suri...

– Nu sunt surioara ta, Angel!

Jeanette suferea prea tare ca să-i mai pese de eventuala reacție a lui Angel în fața unei asemenea admonestări.

Dar Angel continuă netulburată:

– O fi o aiureală, da' e cât se poate de reală. Tocmai ce am trecut pe la Nell și Celia. Și am văzut ce-a mai rămas din ele. S-au culcat și acu' sunt împachetate de zici că sunt cadouri din alea de sub pomu' de Crăciun. Se zice că și McDavid e la fel. E dusă, gata, pa. Am văzut cu ochii mei cum chestia aia crește pe Nell și Celia. Iese din ele și urcă și le acoperă fețele. Ca un căcat din ăla de experiență științifică.

Iese din ele. Urcă. Le acoperă fețele.

Deci era adevărat. Îți dădeai seama de asta după tonul lui Angel. Ei și? Pe Jeanette o lăsa rece. Oricum n-avea ce să facă. Închise ochii. Și imediat simți o mână pe umăr. Angel începu s-o scuture cu putere.

– Ce e?

– Vrei să dormi?

– N-aș putea s-o fac atâta timp cât mă bați la cap și mă scuturi ca pe un covor. Termină!

Mâna se ridică.

– Nu trebuie să dormi. Am nevoie de ajutorul tău.

– De ce?

– Pentru că tu ești dezghețată. Nu ca restu'. Ai ceva minte în capul ăla al tău. Și nu te dau pe spate prea multe chestii. Măcar lasă-mă să-ți zic despre ce e vorba.

– Nu-mi pasă.

Deși Angel nu spuse nimic în următoarea secundă, Jeanette o simți apropiindu-se de patul ei.

– Ăla-i băiatul tău?

Jeanette deschise ochii. Angel se uita la fotografia lui Bobby, prinsă de peretele de lângă pat. Acolo, Bobby bea cu paiul un suc dintr-un pahar din plastic și purta o tichie cu urechi de Mickey Mouse. Pe mutriță avea o expresie de neîncredere absolut adorabilă, de parcă ar fi zis că o să vină cineva care să-i fure și sucul și tichia. Era mic în poza aia – de patru sau cinci anișori.

– Mda, mormăi Jeanette.

– Mișto pălărie! Mereu mi-am dorit și eu una. I-am invidiat pe puștii care aveau așa ceva. Da' poza pare veche. Cât are acum?

– Doișpe.

Posibil că poza fusese făcută cu un an înainte să se aleagă praful de toată viața ei, atunci când ea și Damian l-au dus pe Bobby la Disney World. Băiatul din fotografie habar nu avea că tăticuțul lui urma să exagereze cu pumnii dați în nasul maică-sii și că respectiva mamă urma să implânte o șurubelniță în coapsa lui taică-su și că mătușii-sa urma să-i devină tutore pe perioada cât maică-sa era la pușcărie pentru crimă de gradul al doilea. Puștiul din poză nu știa decât că Pepsiul lui era bun și că tichia Mickey era super.

– Cum îl cheamă?

Parcă exploziile din cap se mai domoliseră cât se gândise la fiul ei.

– Bobby.

– Drăguț nume! Îți place? Să fii mamă?

Întrebarea îi scăpă lui Angel fără să știe că voia s-o pună. Mamă. Să fii mamă. Gândul ăsta îi dădu palpitații. Dar nu lăsă să se vadă nimic. Și Angel avea secretele ei și nu le dezvăluia nimănui.

– Nu m-am priceput niciodată la asta, spuse Jeanette, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Dar îmi iubesc copilul. Haide, Angel, spune-mi despre ce e vorba! Ce vrei să mă pui să fac?

3

Mai încolo, Clint își va spune că ar fi trebuit să-și dea seama că Peters punea ceva la cale.

La început, gardianul a fost mult prea calm. Iar zâmbetul lui tâmp era mult prea nelalocul lui în fața acuzațiilor care i se aduceau. Pe de altă parte, Clint era furios – furios cum nu mai fusese de când avea vârsta lui Jared și nu văzuse ce ar fi trebuit să-i sară în ochi. Parcă ar fi avut în cap o cutie cu multe din lucrurile rele din copilăria lui – numai că această cutie era închisă și legată strâns cu o sfoară. Minciuna soției sale fusese prima tăietură în fibrele alea de cânepă (sau de ce or fi fost). Aurora fusese a doua. Discuția cu Evie fusese a treia. Iar necazul lui Jeanette rupsese de tot sfoara. Se pomeni că analizează cât de mult rău i-ar putea face lui Peters folosind diverse obiecte din jur. I-ar putea sparge nasul cu telefonul de pe birou; i-ar putea găuri falca obsedatului ăstuia nenorocit cu placheta primită de Coates când fusese desemnată Directorul de Penitenciar al Anului. Clint trudise din greu ca să scape de acest tip violent de gândire – de fapt, se apucase de psihiatrie în primul rând din cauza asta.

Ce-i zisese Shannon atunci?

„Clint, dragul meu, dacă ai să te tot lupți, atunci într-o bună zi ai să rămâi fără adversari." Voia să spună că o să omoare pe cineva. Și poate că avusese dreptate. Nu peste multă vreme, tribunalul i-a acordat independența și nu a mai trebuit să se lupte. După aceea, în ultimul an de liceu, își canalizase în mod conștient toată furia în cursele de semimaraton. Fusese ideea lui Shannon, o idee al dracului de bună. „Vei simți nevoia de mișcare", îi spusese ea, „așa că ar trebui să alergi. Nu te lovești atât de tare ca în alte sporturi." Așa că a fugit de trecutul lui, a fugit ca Forrest Gump, a fugit tot drumul până la facultatea de medicină, până la căsnicie, până la momentul când a devenit tată.

Însă majoritatea copiilor din sistem nu reușeau în viață. De obicei, orfelinatul îți reteza aripile. Mulți dintre ei ajungeau în pușcărie – fie în Penitenciarul Dooling, fie în Închisoarea „Cap de Leu" de pe culmea dealului din apropiere, despre care se spunea că era în pericol s-o ia la vale. În Dooling erau multe fete care fuseseră în sistem și toate erau la discreția lui Don Peters. Clint avusese noroc. Reușise să învingă toate vitregiile sorții. Shan

fusese alături de el și îl ajutase. De multă vreme nu s-a mai gândit la ea. Însă astăzi parcă se spărsese conducta cu amintiri, care acum îi inundau gândurile. Se pare că zilele cu dezastre sunt totodată și zilele aducerilor aminte.

4

Clinton Richard Norcross intrase definitiv în sistemul de plasament familial în 1974, la vârsta de șase ani; însă, din dosarele la care a avut acces mult mai târziu, a aflat că mai trecuse pe acolo de câteva ori. Povestea lui nu era deloc ieșită din comun: părinți adolescenți, droguri, sărăcie, caziere, posibil și ceva probleme de natură psihică. O asistentă socială (al cărei nume nu era public) discutase cu mama lui Clint și notase: „Se teme ca nu cumva să-i transmită fiului său tristețea pe care o simte ea."

Clint nu și-l amintea deloc pe tatăl său, iar despre mamă își amintea foarte vag că era o fată cu chipul prelung, care îl apuca de mâini și i le ținea strâns în ale ei și i le scutura în sus și în jos, în timp ce îl implora să nu-și mai roadă unghiile. Odată Lila l-a întrebat dacă nu l-ar interesa să-i caute și să ia legătura cu ei, presupunând că încă mai erau în viață. Nu, nu-l interesa câtuși de puțin. Lila a zis că a înțeles, însă adevărul era că nu pricepea nimic, iar lui îi convenea situația aceasta. Nici nu voia să înțeleagă. Bărbatul cu care se măritase ea, seriosul și priceputul doctor Clinton Norcross, își lăsase în urmă trecutul dureros – și o făcuse în mod perfect conștient.

Numai că nu puteai să lași totul în urmă. Nimic nu era definitiv pierdut până când nu venea moartea sau Alzheimerul și ți le lua. Știa asta. Și i se confirma la fiecare ședință avută cu fiecare deținută în parte; duceai trecutul cu tine ca pe un colier în jurul gâtului, un colier împuțit, făcut din căpățâni de usturoi. Indiferent dacă-l ascundeai sub bluză sau îl lăsai să atârne la vedere, era limpede că îl aveai în permanență cu tine. Duceai o luptă neîncetată, dar nu câștigai niciodată.

De-a lungul copilăriei și adolescenței, trecuse prin șase familii, dar niciodată nu s-a simțit acasă – pentru că un acasă este locul acela unde te simți în siguranță. Și poate nu era deloc de mirare că a ajuns să lucreze într-un penitenciar. Sentimentele pe care i le deștepta mediul închisorii erau aceleași sentimente din copilăria și adolescența lui: spaima de asfixierea iminentă. Și voia să-i ajute pe oamenii care simțeau la fel, pentru că știa cât de rău este, cum îți atacă umanitatea. Acesta a fost principalul motiv pentru care a decis să renunțe la cabinetul particular.

Existau destule case decente în care erau dați copiii în plasament, însă Clint nu a ajuns niciodată în vreuna din acestea. El locuise în câteva case destul de curate, ale unor asistenți maternali eficienți și la locul lor, care făceau doar strictul necesar pentru a-și putea primi onorariul de la stat. Ușor de uitat. Iar ăsta era un lucru excelent.

Cele mai rele locuințe erau rele din multe puncte de vedere – locuri unde nu exista niciodată mâncare suficientă, locuri unde încăperile erau foarte mici și înghesuite și murdare, locuri unde iarna era cumplit de frig, locuri unde asistenții maternali te agresau. Fetele din sistem erau agresate cel mai des – evident.

Clint nu-și mai amintea chipurile tuturor „fraților" și „surorilor" lui din toate casele prin care trecuse, dar câteva dintre ele nu i se șterseseră din memorie. Jason, de pildă, care se sinucisese la treisprezece ani bând o sticlă cu soluție pentru desfundarea țevilor. Clint și-l amintea foarte bine pe Jason cel Viu și la fel de bine și-l amintea pe Jason cel Mort, întins în sicriu. Asta s-a întâmplat pe vremea când Clint fusese luat în plasament de Dermont și Lucille Burtell, care nu îi găzduiau pe copii în casa lor frumoasă din Cape Cod, ci într-un șopron din spatele acesteia, cu dușumea din placaj crăpat și fără pic de izolație termică. Soții Burtell aveau obiceiul să organizeze „Luptele de Vineri Seara": cei șase copii dați în îngrijire erau obligați să boxeze între ei, iar premiul primit de câștigător era un milkshake cu ciocolată de la McDonald's. Odată Clint și Jason au trebuit să se lupte între ei, ca să-i distreze pe soții Burtell și pe prietenii acestora. Ringul era

un petic din curtea interioară, cu dalele sparte, iar spectatorii stăteau pe marginea lui și făceau pariuri. Teoretic, Jason nu ar fi avut nicio șansă să-l învingă – era speriat și lent în mișcări, iar Clint își dorea milkshake-ul. Când Jason zăcea mort în sicriu, sub ochiul lui stâng încă se mai putea vedea vânătaia pe care i-o făcuse Clint cu câteva seri în urmă.

În vinerea următoare, după ce Jason băuse soluția pentru desfundat țevi și se retrăsese pentru totdeauna din box, Clint a câștigat iarăși milkshake-ul. Și atunci, fără să se gândească la eventualele consecințe ale gestului său (cel puțin, acum nu-și amintea să se fi gândit), a aruncat lichidul maro în fața lui Dermot Burtell. A luat o bătaie soră cu moartea, care nu l-a adus înapoi pe Jason, dar care pe el l-a scos din casa aceea.

În următorul loc, sau poate în cel de după următorul, a împărțit o cămăruță întunecată de la subsol cu simpaticul Marcus. Clint își aducea și acum aminte de desenele lui haioase. Oamenii desenați de Marcus erau optzeci la sută nas – erau niște nasuri cu mâini mititele și picioare mititele. *Numai-Nas*, își botezase el benzile desenate. Era talentat și dedicat. Și într-o zi după școală, fără nicio altă explicație, Marcus i-a spus lui Clint că și-a aruncat blocurile de desen și că avea de gând să spele putina. Clint își amintea desenele, dar nu și pe Marcus.

Dar pe Shannon, da, pe Shannon și-o amintea perfect. Era prea frumoasă ca să o poată uita.

– Bună! Mă cheamă Shannon. Vrei să facem cunoștință?

Așa s-a prezentat atunci, fără să se uite la Clint, care trecea pe lângă ea în drum spre parc. Fata stătea la soare, tolănită pe capota unui Buik parcat în fața unui orfelinat din Wheeling. Purta un maiou albastru și jeanși negri și zâmbea soarelui.

– Pe tine te cheamă Clint, nu-i așa?

– Mda, a mormăit el.

– Îhî. Nu-i drăguț că ne-am cunoscut?

Și Clint, chiar dacă abătut și morocănos, a izbucnit în râs. Atunci a râs cu poftă pentru prima oară după foarte, foarte multă vreme.

Orfelinatul acela din Wheeling, unde a cunoscut-o, era ultima oprire din marele tur prin centrele de plasament ale statului. În esență, era un punct care făcea legătura cu locuri precum Penitenciarul Dooling și Azilul de Stat din Weston (clădire monumentală, în stil gotic, închisă în 1994). Acum, în 2017, fusese redeschisă pentru turiștii pasionați de macabru. Oare acolo își găsise sfârșitul și tatăl lui? se întreba Clint. Sau mama lui? Sau Richie, căruia niște băieți de la un liceu particular îi spărseseră nasul și-i rupseseră trei degete la mall, pentru că el le spusese să nu mai râdă de canadiana lui, căpătată de la o societate de caritate? Sau Marcus? Știa că nu se poate să fi murit chiar toți sau să fi ajuns în pușcărie. Însă avea senzația că nici unul dintre ei nu mai respiră și nu mai e liber. Oare bântuiau pe coridoarele lungi ale fostului azil din Weston după încheierea programului de vizitare? Oare discutau despre el? Oare se bucurau pentru el – ori îi făcuse de rușine pentru că el încă mai era în viață?

5

Orfelinatul din Wheeling era mai bun decât multe din celelalte instituții asemănătoare în care poposise Clint până atunci. Administratorul era un individ sarcastic, mereu cu degetele mari vârâte în buzunarele vestei sale din poliester, care-l sfătuia pe fiecare nou-venit: „Bucură-te de ultimul an când mai sugi la țâța statului, cuconașule!" El, administratorul sarcastic, nu voia necazuri. Atâta vreme cât nu erai arestat, îți dădea voie să pleci și să vii oricând aveai chef. Puteai să te bați, să te fuți, să te droghezi. Dar nu în casa noastră, cuconașule.

Clint și Shan aveau șaptesprezece ani la vremea aceea. Fata remarcase pasiunea pentru studiu a lui Clint, îl văzuse strecurându-se în parcul din capătul străzii, unde se așeza pe o bancă să-și facă temele, în ciuda frigului de sfârșit de toamnă. Shannon mai remarcase și juliturile de pe mâinile lui, urme ale necazurilor în care intra – și pe care, uneori, le căuta cu lumânarea – pe drumul

dintre orfelinat și școală. S-au împrietenit. Ea i-a tot dat sfaturi. Majoritatea bune.

– Mai ai puțin și ai scăpat, îi zicea ea. Abține-te și nu omorî pe nimeni până atunci, îi zicea ea. Permite-i creierului tău să te facă bogat, îi zicea ea.

Vorbea de parcă lumea nu conta prea mult pentru ea, îndemnându-l pe Clint să-și dorească să o facă să conteze – atât pentru ea, cât și pentru el.

S-a apucat de alergat și a încetat să se mai bată. Asta era varianta scurtă. În cea lungă era vorba despre Shannon – Shannon în lumina soarelui, Shannon îndemnându-l să alerge mai repede, să solicite bursă, să nu se lase de carte și să se țină la distanță de golanii de pe străzi. Shannon noaptea, descuind ușa de la etajul băieților cu o carte de joc din celuloid (regina de pică) și strecurându-se în camera lui Clint.

– Ia te uită la tine! i-a zis ea atunci când l-a văzut în echipamentul sportiv cu însemnele echipei, maiou și pantaloni scurți. Dacă eu aș fi stăpâna lumii, aș decreta ca toți băieții să poarte pantaloni din ăștia.

Shannon era minunată și inteligentă și avea și ea problemele ei (o grămadă de probleme) și Clint credea că ea îi salvase viața.

S-a dus la facultate. Ea l-a sfătuit să se ducă, iar atunci când el a ezitat (discutau despre armată), ea i-a spus:

– Nu fi prost, mișcă-ți fundul la facultate!

Așa a făcut și n-au mai ținut legătura. Convorbirile telefonice erau prea scumpe, iar scrisorile le luau prea mult timp. După opt sau nouă ani s-au reîntâlnit în Washington, în noaptea aia de Revelion din 2001? 2002? Clint sosise în capitală ca să ia parte la un seminar și mai rămăsese încă o zi acolo pentru că i se stricase mașina. Lila i-a spus că-i dă voie să iasă în oraș și să se îmbete, dar că-i interzicea să se pupe cu vreo femeie singură și disperată. Dacă voia cu tot dinadinsul, putea să se pupe cu un bărbat singur și disperat. Dar doar cu unul, nu mai mulți.

Barul în care a revăzut-o pe Shannon era ticsit de studenți. Ea servea la mese.

– Hei, amice! i-a spus ea lui Clint, apropiindu-se de el la bar și împingându-l cu șoldul. Am cunoscut la mititica un tip care semăna leit cu tine.

S-au îmbrățișat îndelung.

Shannon părea obosită, dar altminteri destul de bine. Au reușit să stea un minut de vorbă într-un colț, sub o reclamă luminoasă la berea Molson.

– Pe unde locuiești? l-a întrebat ea.

– La țară: în regiunea celor trei provincii. Într-un orășel care se cheamă Dooling. La o zi de mers cu mașina de aici. E foarte frumos acolo.

Apoi i-a arătat o poză cu Jared. Pe atunci fiul lui avea doar patru luni.

– Uită-te la el ce frumos e! Spune și tu dacă n-a meritat, Clint? Musai să fac și eu unul.

Genele lui Shannon erau umede. Oamenii zbierau în jurul lor. Era aproape miezul nopții. Venea anul cel nou.

– Hei! a încercat el s-o liniștească. Hei, nu-i nimic! E în regulă.

Atunci ea a ridicat ochii la el și toți anii din urmă s-au șters și parcă erau din nou adolescenți.

– Oare? Oare chiar e în regulă, Clint?

6

Peste umărul directoarei se vedea pe fereastră cum umbrele lungi ale înserării acopereau încet brazdele de salată și de mazăre din grădina de legume. Coates începu să vorbească, strângând cana cu cafea în ambele mâini.

„Cana cu cafea!" Clint se gândi că ar putea răsturna lichidul fierbinte pe testiculele lui Don Peters și apoi l-ar pocni cu ea în cap până l-ar lăsa lat.

A fost o vreme, înainte să o cunoască pe Shannon Parks, când n-ar fi avut nevoie să se gândească de două ori. Însă acum își spuse că era tată și soț, că era medic, că avea prea multe fire cărunte ca

să mai cadă din nou în cursa violenței. Curând va termina aici și se va duce acasă la soția și la fiul lui, la casa lui cu priveliște frumoasă și piscină în curtea din spate. Bătăile pentru un milkshake avuseseră loc într-o altă viață. Cu toate astea, nu se putea stăpâni și se tot întreba din ce era făcută cana, dacă era din ceramică din aia care nici nu se crapă când o scapi pe gresie.

– Nu pari prea supărat, observă Janice Coates.

Peters își mângâie mustața cu vârful degetului.

– Mă gândesc cu satisfacție că avocatul meu o să mă facă milionar în urma acestei concedieri nedrepte, doamnă directoare. Cred că o să-mi cumpăr un iaht. Și, oricum, am fost educat să mă port ca un gentleman, indiferent cât de urât se poartă ceilalți cu mine. Concediați-mă. N-am nimic împotrivă. Dar nu aveți nicio probă. Am de gând să vă distrug la proces.

Aruncă acum o privire spre Clint, care stătea lângă ușă.

– Te simți bine, doctore? Stai acolo și strângi din pumni de zici că frământi cocă.

– Du-te dracului!

– Vedeți? se adresă el iarăși lui Coates. Nu-i frumos.

Și zâmbi larg, dezvelindu-și dinții de culoarea mămăligii.

Coates sorbi din cana pe care tocmai o umpluse din nou. Cafeaua i se părea amară. Dar mai sorbi o dată. Se simțea plină de optimism. Ziua fusese apocaliptică, dar acum fiica ei era pe drum spre casă, iar ea scăpa în sfârșit de Don Peters. Uite că printre movilele de balegă mai apare și câte o nestemată de satisfacție.

– Ești un jeg și ai mare noroc că nu putem să ne ocupăm de tine așa cum meriți!

Scoase din buzunar o pungă mică din plastic. O ridică în fața ochilor lui Peters și o scutură ușor. Înăuntru se aflau două bețișoare pentru urechi.

– Pentru că, vezi tu, avem probe.

Rânjetul gardianului oscilă, încercă să-și revină, nu-i ieși.

– Aici e zeama ta, Donnie, băiatule. De pe automatul cu sucuri.

Coates luă o înghițitură mare din cafeaua aia proastă și plescăi din buze.

– După ce se liniștesc lucrurile și ne vom *putea* ocupa de tine așa cum trebuie, ai să înfunzi pușcăria. Vestea bună e că-i țin pe agresorii sexuali într-o aripă specială, așa că s-ar putea să scapi cu viață. Vestea proastă este că poți să ai cel mai bun avocat din lume și tot ai să stai acolo cam multicel. Dar nu-ți face griji, tot o să mă mai vezi la toate audierile pentru eliberarea condiționată. Știi că sunt și eu în comisie, nu?

Directoarea se întoarse și apăsă butonul interfonului.

– Blanche, fii bună și adu-mi o altă pungă de cafea. Asta-i oribilă.

Așteptă câteva clipe răspunsul, după care apăsă din nou butonul.

– Blanche?

Tot niciun răspuns.

– Probabil că a ieșit din birou, îi spuse Coates lui Clint.

Acum își îndreptă iar toată atenția asupra lui Peters. Gardianul încremenise pe canapea. Renunțase la rânjet. Respira greu și își mișca limba în gură. Era limpede că încerca să prelucreze implicațiile probei de ADN care tocmai ce-i fusese fluturată înaintea ochilor.

– Deocamdată, spuse directoarea, am să-ți cer să predai uniforma și să te cari de aici. Probabil că am greșit spunându-ți ce probe avem contra ta, dar nu am putut rezista tentației și am vrut să văd ce față faci. Mai ai câteva zile la dispoziție. Poți să te urci în mașină și să fugi în Canada. Cine știe, poate n-o să te recunoască nimeni și ai să te poți apuca să-ți câștigi pâinea pescuind la copcă.

– Înscenare! urlă Peters, sărind în picioare. E o înscenare!

Clint nu se mai putu abține. Se repezi la gardian, îl apucă de gât și-l izbi de perete. Don începu să dea din mâini, lovindu-i umerii și fața, zgâriindu-i obrajii cu unghiile. Clint îl strânse mai tare. Sub degete simțea pulsul agitat al lui Peters, simțea cum i se micșorează mărul lui Adam, simțea cum toată neputința și frustrarea și spaima întregii zile i se scurg în mâini cum se scurge zeama dintr-un grepfrut. O molie începu să zboare în jurul capului său. Îl sărută ușor pe tâmplă și dispăru.

– *Domnule doctor Norcross!*

Clint trase un pumn în burdihanul moale al lui Peters şi îi dădu drumul. Gardianul se prăbuşi pe canapea, după care aluneca în patru labe pe podea şi scoase un sunet de animal jupuit.

– *Hee-hee-hee!*

Uşa de la biroul directoarei se izbi de perete. Tig Murphy năvăli înăuntru, cu un pistol cu electroşocuri. Avea obrajii palizi şi umezi de transpiraţie. Mai devreme îi spusese lui Clint că se simte bine. Dar nu se simţea bine. Nimic nu era bine şi nimeni nu se simţea bine.

– *Hee-hee-hee!* cârâia în continuare Peters, târându-se cât mai departe de doctor.

Molia îşi pierduse interesul faţă de Clint şi acum dădea târcoale bărbatului de pe jos, parcă încercând să-l scoată din încăpere.

– Tocmai voiam să te chemăm, domnule ofiţer Murphy, spuse Coates, purtându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Domnul Peters voia să iasă şi s-a împiedicat de covor. Ajută-l să se ridice, te rog. Şi vezi să-şi lase toate lucrurile la vestiar.

Directoarea toastă cu cana de cafea în direcţia lui Tig Murphy şi o bău pe nerăsuflate.

XII

1

– Doamna ofiţer, ştii că sunt predispusă la accese de furie, da?

Angel, aflată la distanţă respectuoasă de Cabină, puse această întrebare retorică Vanessei Lampley. Jeanette, care stătea lângă ea, nu-şi făcea deloc iluzii. Ştia că va fi foarte dificil, dacă nu chiar imposibil.

În Cabină, Lampley stătea la pupitrul de comandă, cu umerii încovoiaţi într-o manieră care nu era deloc de bine. Părea pregătită să sară la ele prin geamul securizat. Jeanette îşi spuse că, în cazul unei bătăi, Angel – chiar dacă subţirică – ar putea să facă faţă multor adversari. Nu însă şi lui Lampley.

– Ce-i cu ameninţarea asta cretină, Fitzroy? Ce te-a apucat? Nu ştii câte se întâmplă azi? Deja am trei deţinute înfăşurate în pânză din aia. Trebuia să ies din tură de mult timp. Sunt obosită ca dracu'. Şi acum vii tu să mă scoţi din sărite? E o idee foarte proastă, crede-mă.

Angel ridică mâinile.

– Nu, nu, nu, doamnă ofiţer. Zic şi eu că nici în mine n-aş avea încredere într-o situaţie ca asta. Scrie clar în cazierul meu şi mai sunt şi alte chestii din care am scăpat basma curată. Sunt sigură că nu vă aşteptaţi să vă dau detalii.

Jeanette duse mâna la frunte şi începu să studieze solul. Dacă Angel plănuise cumva să intre în diplomaţie după perioada de eliberare condiţionată, atunci ar fi trebuit să-şi revizuiască intenţiile.

– Șterge-o de aici, nebuno! îi spuse Lampley.

– Uite, de-aia am adus-o pe Jeanette, zise Angel, întinzând brațul spre colega ei.

– Ce să zic, altă mâncare de pește.

– Nu râde!

Angel lăsă brațul în jos. I se ofili expresia prietenoasă de pe chip.

– Să nu cumva să râzi de mine, doamnă ofițer!

– Să nu cumva să-mi zici mie ce să fac, deținuto!

Jeanette își zise că, dacă voia să intervină, atunci acum era momentul.

– Îmi cer scuze, doamnă ofițer Lampley. Nu vrem să vă producem neplăceri.

Vanessa, care dădea să se ridice de pe scaun cât era ea de mare, se așeză la loc. Spre deosebire de Fitzroy, al cărei nume se găsea zilnic pe rapoartele pentru indisciplină, de parcă ar fi avut un fel de monopol asupra lor, Sorley era apreciată pentru atitudinea ei prietenoasă. Plus că Ree Dempster spunea că Sorley fusese cea molestată de împuțitul ăla de Peters. Așa că putea să asculte ce avea de zis.

– Care-i problema?

– Vrem să facem cafea. O cafea specială. Ca să le-o dăm tuturor femeilor și să le ținem treze.

Van ezită câteva secunde înainte să o întrebe:

– Cum adică *specială*?

– Adică mai tare decât cafeaua normală, răspunse Jeanette.

– Vă dăm și dumneavoastră, interveni Angel, încercând să schițeze un zâmbet mărinimos. O să vă pună imediat pe picioare.

– Ei, da! Exact de asta aveam nevoie! O închisoare plină cu deținute drogate! Splendid! Stai puțin, Fitzroy, să ghicesc – ingredientul ăla secret e cocaina, corect?

– Nu... nu tocmai. Pentru că nu avem așa ceva. Și acum să vă pun și eu o întrebare. Ce altă soluție avem?

Lampley se văzu nevoită să declare că nu știa.

Jeanette începu să vorbească din nou:

– Doamnă ofițer, dacă Aurora asta nu-i rezolvată cât mai rapid, fetele de aici o să înceapă să se agite.

Devenea tot mai conștientă de adevărul vorbelor sale pe măsură ce le rostea. Cu excepția Maurei Dunbarton și a încă vreo două deținute care aveau de ispășit pedepse pe viață, celelalte încă mai aveau o urmă de speranță: sfârșitul condamnării. Libertatea. Însă acum, din toate punctele de vedere, Gripa Aurora le lua și speranța asta infimă. Nimeni nu știa ce avea să urmeze somnului. Sau dacă mai urma ceva.

– Fetele își vor face griji și se vor speria și se vor supăra și abia atunci dumneavoastră veți avea... probleme serioase.

Jeanette evită cu mare atenție cuvântul *revoltă*, deși aceasta era problema la care se gândea.

– *Deja* sunt îngrijorate și speriate și supărate. Chiar dumneavoastră ați spus-o. Și trei dintre noi s-au îmbolnăvit de chestia asta. Plus că avem toate ingredientele la bucătărie. Nu trebuie decât să ne dați voie să intrăm acolo și facem noi restul. Ascultați-mă, nu vreau nici să fiu prea insistentă și nici să provoc vreun scandal. Mă cunoașteți, da? Încerc să mă împac cu toată lumea. N-am făcut nimic rău de când sunt aici. Vă spun doar ce mă îngrijorează și vă propun o soluție.

– Și cafeaua aia *specială* a voastră o să rezolve totul? Puneți în ea vreun catalizator care să ne facă pe toate să ne împăcăm cu situația?

– Nu, doamnă ofițer, spuse Jeanette. Nu-i asta.

Lampley duse mâna la tatuajul de pe bicepsul cu **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA**. Îi trasă conturul cu vârful degetelor. Privea acum la ceva aflat deasupra geamului securizat al Cabinei.

Se uită la ceas, își zise Jeanette. Precis că-i un ceas acolo. Lampley lucra în tura de dimineață. Probabil că se culca pe la nouă și se trezea la cinci sau la cinci și jumătate ca să ajungă la serviciu la timp. Jeanette se uitase și ea la ceasul din celulă și aprecia că acum trebuia să fie cam cinci după-amiaza – adică destul de târziu.

Gardiana își roti capul pe gâtul gros. Jeanette observă că avea cearcăne adânci. Așa arătai după o tură dublă.

– La dracu'! spuse Lampley.

Jeanette nu auzi cuvintele prin geamul securizat, dar înțelese ce era de înțeles de pe buzele gardienei.

Lampley apăsă din nou butonul interfonului.

– Spune-mi mai multe despre ideea voastră, deținută Sorley. Convinge-mă!

– Cred că ideea noastră va da tuturor o rază de speranță. Și le va face să creadă că nu stau cu mâinile în sân, așteptând sfârșitul. Și vom mai câștiga ceva timp până când se va găsi o soluție pentru chestia asta.

Privirea Vanessei a luat-o iarăși pe sus. Discuția a mai durat ceva vreme, la un moment dat transformându-se într-o negociere și apoi într-un plan. Însă aceea a fost clipa în care Jeanette a înțeles că a câștigat-o de partea ei pe doamna ofițer Lampley – nu aveai cum să contrazici ceasul.

2

Acum Clint și Coates erau singuri în birou, dar niciunul nu se grăbea să vorbească. Clint încerca să-și recapete suflul, dar inima tot îi mai făcea *dâgâdâm-dâgâdâm-dâgâdâm*, informându-l că tensiunea – la limită la ultimul examen medical (fapt pe care omisese să i-l comunice și Lilei: nu avea de ce s-o îngrijoreze degeaba, și așa avea o grămadă pe cap) – o luase razna.

– Mulțumesc, spuse el.

– Pentru ce?

– Pentru că nu m-ai dat de gol.

Coates se frecă la ochi. Lui Clint i se părea că seamănă cu un copil somnoros, care a stat prea mult la joacă.

– Am aruncat un măr putred, doctore. Trebuia s-o fac, dar nu voi mai concedia pe nimeni, pentru că și așa am prea puțini oameni.

Clint deschise gura să spună: *Am vrut să-l omor.* Dar o închise la loc.

– Vreau să zic...

Janice se întrerupse și căscă atât de tare încât parcă i se auzi trosnetul fălcilor.

– ...că am fost puțin cam surprinsă. Te-ai repezit la el ca Hulk Hogan pe vremea când se îndopa cu steroizi și era la apogeul carierei de luptător profesionist.

Clint lăsă capul în piept.

– Mai am nevoie de tine cel puțin pentru moment. Se pare că directorul-adjunct a dezertat din nou, așa că îi preiei tu postul până catadicsește să-și facă apariția.

– Îmi imaginez că s-a dus până acasă să vadă ce-i face soția.

– Și eu îmi imaginez tot asta. Dar, deși îl înțeleg, nu pot fi de acord. Avem peste o sută de femei închise aici și femeile astea trebuie să fie prioritatea noastră. Te rog să nu uiți care-i datoria noastră.

– Nu uit.

– Sper că-i adevărat. Știu că ai un trecut zbuciumat – ți-am citit dosarul – numai că acolo nu scrie că ți-ar plăcea să strângi oamenii de gât. Dar, firește, eventualele informații referitoare la cazuri de delincvență juvenilă sunt secrete.

Clint se forță să o privească în ochi.

– Așa este.

– Spune-mi că ceea ce i-ai făcut lui Peters a fost o rătăcire de moment.

– A fost o rătăcire de moment.

– Spune-mi că n-o să-ți mai pierzi cumpătul în halul ăsta cu vreuna dintre deținute. Cu Fitzroy, de pildă. Sau cu alta. Cu cea nouă, poate. Aiurita Evie.

Probabil că expresia șocată a lui Clint a mulțumit-o, pentru că directoarea surâse. Iar surâsul se transformă într-un alt căscat prelung. Și chiar atunci sună telefonul.

– Coates, răspunse ea. Vanessa? De ce mă *suni* când ai la dispoziție un interfon foarte bun și...

Ascultă ce i se spunea și, în timpul acesta, Clint observă ceva ciudat. Receptorul telefonului se tot ridica de la urechea directoarei spre linia părului. Ea îl trăgea în jos, dar receptorul pornea iarăși la plimbare. Poate era un efect al oboselii, numai că nu prea

părea. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Janice ținea o sticlă cu alcool în vreun sertar, dar alungă imediat gândul. El și Lila ieșiseră de câteva ori la cină cu Janice Coates și niciodată aceasta nu comandase ceva mai tare decât un pahar cu vin, pe care nici nu-l termina de obicei.

Își zise că ar fi cazul să nu se mai sperie din orice, dar îi era greu. Dacă se întâmpla ceva cu directoarea Coates, cine ar fi la conducere până când se va întoarce Hicksie? *Dacă* se va întoarce. Lampley? El? Clint se gândi cum ar fi să devină director – fie și pe o perioadă foarte scurtă – și se cutremură îngrozit.

– În regulă, zise Coates și ascultă din nou ce i se spunea din cealaltă parte. *În regulă*, am zis. *Da.* Lasă-le s-o facă. Și fă tu anunțul prin interfon. Spune deținutelor că vor avea cafea la discreție.

Termină convorbirea și vru să pună receptorul în furcă, nu nimeri din prima și mai încercă o dată.

– Spanac! exclamă ea râzând.

– Te simți bine, Janice?

– Mai bine ca oricând, răspunse ea, dar cuvântul *oricând* îi ieși cam bolborosit: *ooând.* I-am dat undă verde lui Van să le lase pe Fitzroy, Sorley și încă vreo două să pregătească o cafea extra la bucătărie. În esență, un fel de drog.

– *Poftim!?*

Coates începu să vorbească foarte rar și cu foarte mare grijă, amintindu-i lui Clint de felul în care vorbesc bețivii când vor să pară treji.

– Van spune – așa i-a zis Angel – că acea cafea pe care o servim noi este mai puțin prăjită, iar asta-i bine, pentru că are mai multă cafeină. Așa că, în loc să pună o singură pungă la oală, vor pune trei. Și o să facă mulți *liiti*...

Se opri surprinsă, își umezi buzele și se corectă:

– Litri, vreau să zic. Mi-a amorțit gura.

– Glumești?

Clint nu era sigur dacă întrebarea lui se referea la cafea sau la gura amorțită a lui Coates.

– N-ai auzit pa...tea cea mai tare, doctore. O să pună în cafeaua ma toate pastilele de Sudafed[1] pe care le avem la infirmerie. Şi avem o groază. Da' înainte să bea cafeaua... eiutele... *deţinutele*... trebuie să înghită o mişctuă din suc de grepfrut şi unt. Cică grăbeşte absoţia. Aşa pretinde Angel şi eu nu văd ce rău...

Coates încercă să se ridice de pe scaun, dar se prăbuşi la loc râzând încetişor. Clint se repezi s-o ajute.

– Ai băut ceva, Jan?

Directoarea se holbă la el cu ochi sticloşi.

– Nu, nomal că nu. Nu-s bată. Sun....

Clipi şi întinse mâna spre o trusă din piele aflată pe birou, lângă dosare. O pipăi cu vârful degetelor, căutând ceva.

– ... piuele mele? Erau aici.

– Ce pilule? Despre ce vorbeşti?

Clint se uită după vreun flacon cu medicamente, dar nu văzu niciunul pe birou. Se aplecă şi se uită dedesubt. Nimic. Doar câteva cocoloaşe de praf lăsate acolo de ultima deţinută care făcuse curăţenie acolo.

– San... san... of, futu-i!

Se rezemă de spătarul scaunului.

– Pa, pa, dotoe! Fac nani-nani.

Clint se uită în coşul pentru hârtii şi acolo, printre câteva şerveţele şi câteva ambalaje de Mars, descoperi un flacon cafeniu. Pe eticheta acestuia scria JANICE COATES şi XANAX şi 10 MG. Flaconul era gol.

Îl ridică înaintea ochilor lui Coates şi amândoi rostiră acelaşi nume, în acelaşi timp, deşi directoarea mai gângâvi:

– Peters!

Cu un efort – categoric un efort supraomenesc – Janice Coates se îndreptă în scaun şi se uită la Clint. Chiar dacă nu putea să-şi focalizeze prea bine privirea, acum pronunţă mult mai clar cuvintele:

– Prinde-l, doctore! Înainte să plece din clădire. Azvârle-l pe nenorocit într-o celulă din Aripa C şi aruncă cheia.

---

[1] Medicament indicat în tratarea congestiilor nazale (n. tr.).

– Trebuie să vomiți, spuse Clint. Să înghiți niște ouă crude. Aduc câteva de la bucă...

– Prea târziu. Mă duc. Spune-i lui Mickey....

Ochii i se închiseră. Se luptă să și-i deschidă iarăși.

– Spune-i lui Mickey că o iubesc.

– Ai să-i spui singură.

Coates zâmbi. I se închideau din nou ochii.

– Tu ești șeful acum, doctore. Cel puțin, până se întoașe Hicks. Trebuie...

Oftă prelung.

– Să ai grișă de ele până când o să adoamă toate... și după aia... of... să ai grișă de ele... de noi... până...

Doamna director Janice Coates își încrucișă brațele pe birou și își culcă capul pe ele. Deopotrivă fascinat și îngrozit, Clint văzu cum din păr, din urechi și din obrajii îmbujorați ai femeii începură să iasă primele fire subțiri și albe.

Atât de repede! își zise el. Al naibii de repede!

Ieși în goană din încăpere, intenționând să-i ceară secretarei să dea alarma și Peters să nu fie lăsat să părăsească penitenciarul. Numai că Blanche McIntyre nu se afla la locul ei. Pe sugativa de pe birou era o singură coală cu antetul închisorii. Și pe ea – un singur rând, scris cu pixul negru. Clint citi literele de tipar de două ori. Pentru că prima oară nu-i venise să creadă că vede ce vede.

M-AM DUS LA CLUBUL DE LECTURĂ.

Clubul de lectură?

Clubul de *lectură*?

Pe bune?

Blanche s-a dus la blestematul ăla de club de *lectură*?

Clint străbătu Broadway-ul în fugă spre holul din față, abia reușind să nu se ciocnească de câteva deținute care rătăceau aiurea pe acolo și care îi aruncară priviri surprinse. Ajunse la ușa principală și ținu apăsat butonul interfonului, până când auzi răspunsul lui Millie Olson, care și acum se afla la punctul de pază de la intrare.

– Dumnezeule, domnu' doctor, vezi că-l strici! Ce s-a întâmplat?

Prin geamul dublu, Clint văzu rabla de Chevrolet a lui Don Peters. Trecuse de prima poartă şi ajunsese în zona moartă din faţa porţii care dădea în autostradă. Văzu chiar şi degetele butucănoase ale bărbatului ţinând legitimaţia în faţa aparatului cu senzori. Şi poarta exterioară se deschise.

Clint apăsă din nou butonul şi spuse:

– Nu mai contează, Millie. Nu mai contează.

XIII

1

Se însera.

Pe drumul înapoi spre oraș, pe Lila Norcross începu s-o obsedeze o melodie cretină, cu versuri nerușinate, pe care obișnuia s-o cânte în copilărie, când se juca împreună cu prietenii pe stradă și părinții nu puteau să-i audă. Acum începu să cânte cu voce tare:

– *În Derby Town, în Derby Town, străzile sunt din sticlă; în Derby Town, în Derby Town, fetele fac bumpa-bump, bumpa-bumpa-bump; și dau din fund: bumpa-bumpa-tititi-bumpa-bump...*

Și cum era după aia? A, da!

– *În Derby Town, în Derby Town, frate-miu a făcut o criză; în Derby Town, în Derby Town, soră-mea-i plină de bumpa-bump, bumpa-bumpa-tititi-bu...*

Își dădu seama aproape în ultima secundă că ieșise de pe drum și că intrase printre tufe, îndreptându-se către o pantă abruptă pe care mașina ei s-ar fi dat peste cap de cel puțin trei ori înainte să ajungă jos. Apăsă cu ambele picioare pedala de frână și reuși să oprească. Botul mașinii ieșise deja de pe sol. Lila blocă roțile și simți pe obraz atingerea unor fire de ceva. Își șterse fața și reuși să vadă cum i se topeau în palmă. Se împinse cu umărul în portieră și încercă să iasă. Dar nu reuși – uitase că avea centura pusă.

O desfăcu, coborî din mașină și rămase câteva momente nemișcată, trăgând în piept aerul care, în sfârșit, se mai răcorise. Se plesni peste față. Se mai plesni încă o dată.

– A fost cât pe ce, își zise.

În josul pantei se vedea unul din pârâurile – *gârlă*, în graiul localnicilor – care curgea zglobiu către est, ca să se verse în Râul Ghiulelei.

– Cât pe ce a fost, Lila Jean!

Scăpase ca prin urechile acului. La un moment dat va adormi – era convinsă că va adormi –, iar căcatul ăla alb o să-i iasă din piele și o s-o înfășoare, dar nu va permite să se întâmple asta până nu va apuca să-și îmbrățișeze și să-și sărute fiul pentru ultima oară. Era o promisiune sfântă.

Se urcă din nou la volan și luă receptorul.

– Patrula Patru, aici Patrula Unu. Răspunde.

La început nu se auzi nimic și Lila vru să repete, însă chiar atunci îi răspunse Terry Coombs:

– Unu, aici Patru.

Dar avea o voce ciudată. Parcă ar fi fost răcit.

– Patru, ați verificat la farmacii?

– Da. Două au fost jefuite, una incendiată. Au venit pompierii, așa că focul n-o să se extindă. Cred că e bine că s-a întâmplat așa. Farmacistul de la una dintre celelalte farmacii a fost împușcat și e mort și credem că există cel puțin un cadavru în „Rite Aid" – aia-i farmacia care arde. Nici pompierii nu știu exact despre câte victime vorbim.

– Vai de mine!

– Scuze, doamnă șerif. Ăsta-i adevărul.

Nu, vocea lui nu era de om răcit – era vocea unui om care plânsese.

– Terry? Ce mai este? S-a mai întâmplat ceva.

– M-am dus acasă, spuse el. Am găsit-o pe Rita înfășurată în coconul ăla. A ațipit la masă, așa cum face mereu când mă așteaptă să mă întorc din tură. Atunci are cincisprezece-douăzeci de minute doar pentru ea. I-am atras atenția că nu trebuie să adoarmă și ea mi-a zis că n-o s-o facă și am dat o fugă până acasă să văd care-i siutația și...

Acum chiar începu să hohotească.

– Așa că am culcat-o pe pat și m-am întors să verific farmaciile, așa cum ne-ai cerut tu. Ce altceva să fi făcut? Am sunat-o pe fiică-mea, dar nu răspunde nimeni în camera ei. Și Rita a încercat s-o sune mai devreme, de multe ori.

Diana Coombs era studentă în anul întâi la una dintre universitățile din California. Acum, tatăl ei scoase un geamăt plin de durere.

– Am auzit că majoritatea femeilor de pe Coasta de Vest au adormit deja. Mă rog la Dumnezeu ca fiica mea să fi stat trează toată noaptea – să fi învățat, să se fi dus la vreo petrecere – dar... știu că nu-i așa, Lila.

– Poate te înșeli.

Terry n-o luă în seamă.

– Chestia bună e că încă mai *respiră*, nu? Toate femeile și fetele alea încă mai *respiră*. Așa că poate... nu știu...

– Roger e cu tine?

– Nu, dar am vorbit cu el. A găsit-o pe Jessica tot așa. Înfășurată în mizeria aia din cap și până în picioare. Probabil că a luat-o somnul înainte să apuce să se îmbrace, pentru că el zice că arată ca o mumie dintr-un film de groază. Și fetița lor a pățit la fel. Împachetată de tot în pătuțul ei, așa cum erau toți copiii ăia pe care i-au dat la televizor. Și Roger a luat-o razna rău de tot. Urla și plângea în hohote și se dădea cu capul de pereți. Am încercat să-l conving să vină cu mine, dar n-a vrut.

Veștile astea o enervară foarte tare pe Lila, poate unde era în halul ăla de oboseală. Dar, dacă ea nu avea voie să se dea bătută, atunci nu avea voie nimeni.

– O să se întunece curând și vom avea nevoie de toți oamenii.

– I-am zis că...

– Mă duc eu după Roger. Ne întâlnim la sediu. Ia legătura cu câți poți și spune-le să vină și ei acolo. La șapte.

– De ce?

Chiar dacă acum se alegea praful de întreaga lume, Lila tot nu voia să spună ce avea de gând folosind sistemul acesta de comunicații – vor intra în magazia cu probe și se vor îndopa cu droguri, însă doar cu psihostimulente.

– Tu ai grijă să ajungi la timp.

– Nu cred că Roger o să vină.

– Ba o să vină. Chiar de ar fi să-l aduc în cătușe.

Lila plecă de lângă prăpastia în care fusese cât pe ce să cadă și porni spre oraș. Aprinsese semnalele luminoase ale mașinii de poliție, dar tot se opri la fiecare intersecție. Pentru că acum se întâmplau prea multe și luminile alea puteau să nu mai însemne nimic pentru nimeni. Când mai avea puțin până la Richland Lane, unde locuiau Roger și Jessica Elway, începuse să o obsedeze iarăși cântarea aia păcătoasă: În Derby Town, în Derby Town, când pe taică-tu îl mănâncă...

Un Datsun îi tăie încet calea, ignorând atât semnalele luminoase ale mașinii ei, cât și semaforul din intersecție. În oricare altă zi, Lila s-ar fi năpustit asupra nemernicului cu capu-n traistă așa cum se năpustește uliul la un pui de găină. Și, dacă nu ar fi fost ocupată să se împotrivească somnului, poate ar fi observat chiar și autocolantul de pe capota din spate – DE CE VĂ BATEȚI JOC DE PACE, DRAGOSTE ȘI BUNĂ ÎNȚELEGERE? – și și-ar fi dat seama că mașina respectivă aparținea doamnei Ransom, care locuia puțin mai încolo, aproape de zona caselor neocupate. Dacă ar fi fost trează de-a binelea, cu siguranță că l-ar fi recunoscut pe fiul ei la volan. Și ar fi văzut-o lângă el pe Mary Pak, fata după care era topit Jared.

Numai că aceasta nu era o zi obișnuită și nici Lila nu era prea trează, așa că își continuă drumul spre casa familiei Elway, unde urma să înceapă actul următor al coșmarului.

2

Și pe Jared Norcross îl obseda ceva, dar obsesia lui nu avea nicio legătură cu Derby Town, unde străzile erau din sticlă. Jared își repeta la nesfârșit cuvintele *coincidență, noroc, predestinare, soartă.* Alege ce vrei sau nu alege nimic, probabil că universului îi e totuna. *Coincidență, noroc, predestinare, soar...*

– Ai trecut pe roșu, spuse Mary, rupând vraja. Și am văzut o mașină de poliție.

– Nu-mi zice asta.

Jared stătea țeapăn la volan și transpira abundent. Bubuielile inimii îi trimiteau fulgere de durere direct în genunchiul rănit. Încă mai putea să-l îndoaie, de unde trăgea concluzia că nu-și rupsese nimic, ci doar și-l luxase. Dar era îngrozitor de umflat și îl durea ca dracu'. Iar gândul că l-ar putea opri un polițist, când el nici măcar nu avea carnet de conducere, era unul tare nasol. Mama lui îi spusese de multe ori că cel mai grav lucru care i s-ar putea întâmpla ei, în calitate de șerif al orașului, ar fi fost ca fiul ei să fie arestat pentru comiterea unei infracțiuni – *orice fel de* infracțiune, chiar și dacă ar fi uitat să plătească pentru o acadea luată de la un chioșc. „Crede-mă", îi spunea Lila, „dacă ăsta-i un lucru grav pentru mine, să vezi tu cum va fi pentru tine."

Molly, nepoata doamnei Ransom, stătea în genunchi pe bancheta din spate și se uita în urmă.

– Nicio problemă, îi anunță ea. A luat-o în direcția ailaltă.

Jared se relaxă un pic, dar tot nu-i venea să creadă că ajunsese să facă așa ceva. Nici măcar o jumătate de oră nu trecuse de când era acasă, așteptând vești de la părinți. Și, la un moment dat, o sunase pe Mary. Care a început să urle la el de cum l-a auzit.

– Unde *ești*? Nici nu mai știu de cât *timp* tot încerc să dau de tine!

– Pe bune?

Înseamnă că nu stătea chiar așa de rău. O fată nu se apucă să țipe la tine dacă i-ai fi indiferent, nu?

– Mi s-a spart mobilul.

– Vino *urgent* la mine! Am nevoie de *ajutor*!

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– *Știi* ce s-a întâmplat! Cel mai *rău* lucru, dacă ești fată!

I s-a sugrumat vocea și a continuat puțin mai încet.

– Trebuie să ajung la Shopwell. Dacă tata ar fi acasă, i-aș cere lui să mă ducă, numai că e plecat în delegație la Boston și zice că încearcă să se întoarcă, numai că asta nu-mi e acum de niciun folos.

Shopwell, cel mai mare supermarket de acolo, se afla în cealaltă parte a orașului. Așa că Jared a încercat să-i vorbească pe un ton rezonabil, un ton de adult.

– Băcănia Dooling este mult mai aproape de tine, Mary. Știu că nu are chiar atât de multe produse....

– Vrei să mă *asculți*?

Băiatul a amuțit, înspăimântat de isteria din glasul ei.

– Trebuie să ajung la Shopwell, pentru că acolo e femeia asta care lucrează în raionul de fructe și legume proaspete. Mulți copii știu de ea. Vinde... un fel de energizante.

– Amfetamină?

Tăcere.

– Mary, chestia aia-i ilegală.

– *Nu-mi pasă!* Acum mama nu are nimic, dar soră-mea n-are decât doispe ani și se culcă pe la nouă și de obicei e ca un zombi încă înainte de ora aia.

„Și mai ești și tu", și-a spus Jared.

– Și mai sunt și eu. Nu vreau să dorm. Nu vreau să ajung într-un cocon. *Fac pe mine de frică.*

– Înțeleg, a spus Jared.

– Ba nu-nțelegi nimic. Ești *băiat*. Niciun băiat nu înțelege.

Și fata a scos un oftat plin de lacrimi.

– N-are nimic. Nici nu știu de ce am așteptat să mă suni. O să-l rog pe Eric.

– Nu face asta! s-a speriat Jared. Vin acum și te iau.

– Da? Pe bune?

Dumnezeule, câtă recunoștință în tonul ei! I-a înmuiat genunchii.

– Da.

– Și părinții tăi n-o să se supere?

– Nu, a răspuns Jared.

Nu era tocmai o minciună. Cum să se supere dacă nu le spunea nimic? Probabil că și-ar fi făcut un milion de griji – chiar dacă ar fi făcut abstracție de criza asta mondială –, pentru că Jared nu avea carnet de conducere. Dar ar fi *putut* să-l aibă, dacă n-ar fi bușit un tomberon atunci când încerca parcarea laterală la examen. Până atunci totul mersese foarte bine.

Oare o lăsase pe Mary să creadă că luase examenul? Se poate, având în vedere faptul că-i spusese că da. La naiba! La vremea

respectivă i se păruse o minciună inocentă. Numai un handicapat nu l-ar fi putut lua. Era programat din nou luna viitoare și, pentru că oricum nu avea mașină, Mary nu putea să-și dea seama care era adevărul. Asta fusese în capul lui. Dar acum Jared nu prea credea că examenele auto vor mai constitui o prioritate în provincia Dooling. Sau oriunde altundeva.

– În cât timp ajungi?

– Cincișpe minute. Cel mult douăzeci. Așteaptă-mă.

Numai după ce a închis și-a dat seama cât de tare se pripise. Nu numai că nu avea carnet de conducere, dar nu avea nici mașină. Tatăl său plecase la penitenciar cu Priusul, iar Toyota mamei era parcată în spatele secției de poliție. Deci, ioc mașină în ograda familiei Norcross. Deci ori împrumuta un vehicul de undeva, ori o suna pe Mary să-i spună că ar fi bine să-l cheme pe Eric s-o ducă. Prima variantă părea destul de puțin probabilă, însă a doua era de neconceput – mai cu seamă după tot ce se întâmplase în după-amiaza aia.

Atunci s-a auzit soneria de la ușă.

Coincidență, noroc, predestinare, soartă.

3

Doamna Ransom stătea cocârjată peste un baston ortopedic, care o ajuta la mers. Și avea la piciorul drept o proteză care probabil că-i provoca multă durere. Văzând-o în halul ăsta, Jared – chiar și în situația dificilă în care se afla – și-a spus că își luase mult prea în tragic genunchiul luxat.

– Te-am văzut când ai ajuns acasă, a spus doamna Ransom. Jared te cheamă, da?

– Da, doamnă.

Jared, băiat bine-crescut, care n-ar fi uitat de politețe nici măcar pe *Titanic* după întâlnirea cu ghețarul, i-a întins mâna plină de zgârieturi de la aventura de mai devreme prin pădure.

Doamna Ransom i-a zâmbit și a clătinat din cap.

– Prefer să nu dau mâna. Am artrită. Și trebuie să mă scuzi că voi sări peste amabilități, lucru pe care nu l-aș face în mod normal, însă se pare că timpul este esențial acum. Spune-mi, tinere, ai carnet de conducere?

Absolut aiurea, Jared și-a adus atunci aminte de replica unui personaj negativ dintr-un film văzut mai demult: *Nu poți să mă spânzuri decât o singură dată.*

– Da, dar n-am mașină.

– Nicio problemă. Am eu. Un Datsun vechi, dar în stare foarte bună. Din cauza artritei eu nu prea mai pot să șofez. Și, din cauza protezei de la picior, nu pot să apăs pe pedale. Așa că îmi chem clienții să-și ridice comenzile de acasă de la mine. De obicei nu-i deranjează... of... n-are a face! Asta nu mai contează acum, nu-i așa? Jared... vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

Jared era aproape sigur că știa la ce anume se referă doamna Ransom.

– În ultima vreme dorm cam rău chiar și în cele mai bune condiții. Iar de când stă nepoțica mea la mine, cât timp fiul și nora mea încearcă să-și rezolve... să-și rezolve *divergențele*... nu mai dorm aproape deloc. Poți spune că am ajuns datoare somnului și, în ciuda tuturor suferințelor mele fizice, cred că în seara asta mi se va solicita să-mi achit această datorie. În afară de cazul când...

A ridicat mâna cu bastonul ca să se poată scărpina între sprâncene.

– Of, Doamne, ce greu e! De regulă sunt o persoană retrasă, o persoană *discretă*, nu una care să-și dezvăluie problemele unui străin. Dar am văzut că ești acasă și m-am gândit... m-am gândit că poate...

– V-ați gândit că poate cunosc pe cineva care să vă facă rost de ceva care să vă ajute să rămâneți trează.

Era o constatare, nu o întrebare. Și Jared și-a spus din nou în gând: *coincidență, noroc, predestinare, soartă.*

Atunci doamna Ransom a făcut ochii mari.

– Vai de mine, nu! Nici vorbă de așa ceva! Cunosc *eu* pe cineva. Cel puțin, așa cred. N-am cumpărat decât marijuana de la ea – mă ajută la artrită și la glaucom –, dar sunt aproape sigură că

mai vinde și alte substanțe. Și nu-i vorba doar despre mine. Trebuie să mă gândesc la Molly. Nepoțica mea. Acum e săltăreață ca un purice, dar pe la zece, o să...

– O să se moleșească, a spus Jared, cu gândul la sora lui Mary.

– Da. Vrei să mă ajuți? Pe femeia asta o cheamă Norma Bradshaw. Lucrează la supermarketul Shopwell, în cealaltă parte a orașului. La raionul de fructe și legume proaspete.

4

Și iată-l acum, conducând o mașină spre Shopwell, comițând deja o greșeală în trafic și fiind răspunzător de viețile celor doi pasageri. Se bizuia pe Mary să-l ajute; mai puțin pe Molly Ransom, care nu avea decât zece ani. Fetița deja era instalată pe bancheta din spate a Datsunului, când Jared o condusese acasă pe bunica ei. Doamna Ransom insistase să o ia și pe micuță cu el. Pentru că, dacă mai iese din casă, „se mai aerisește și ea la căpșor". La știri se spunea că au izbucnit turbulențe în mai toate orașele, însă doamna Ransom nu părea deloc îngrijorată că-și trimitea nepoata la plimbare prin Dooling.

Jared nu era în situația de a refuza acest pasager neașteptat. În fond, mașina aparținea bătrânei doamne, iar, dacă ar fi zis că nu vrea s-o ia pe micuță, poate că doamna ar fi intrat la bănuieli în privința carnetului de conducere pe care pretinsese el că l-ar avea. Sigur, era destul de disperată și poate că l-ar fi lăsat să plece chiar dacă i-ar fi mărturisit adevărul. Însă Jared nu voia să riște.

Bine măcar că acum se apropiau de supermarket. Molly stătea iar cuminte, cu centura pusă. Însă păcat că nu există centuri și pentru guri, pentru că fetița turuia neîncetat. Până acum, Jared și Mary aflaseră că cea mai bună prietenă a lui Molly era Olive și că Olive putea să fie o scârbă dacă nu îi făceai pe plac și că scârboșenia asta era un fel de superputere a ei, dar cine ar vrea să aibă o putere din asta și că părinții lui Molly se duceau la un consilier *mareetal* și că Buni fuma niște țigări speciale cu medicamente care o ajutau la ochi și la artrită și că fumatul e de rău da' lui Buni îi

făcea bine da' Molly n-ar trebui să vorbească despre asta pentru că oamenii o să spună că fumatul...

– Molly! o întrerupse Mary. Tu îți ții vreodată gura închisă?

– Doar când dorm, zise Molly.

– În niciun caz nu vreau să dormi, dar mă cam copleșesc toate informațiile astea pe care ni le dai. Și, ca să știi, n-ar trebui să inhalezi fumul de la țigările alea ale bunicii tale. Nu-ți face bine.

– În regulă.

Molly își încrucișă brațele la piept, însă nu tăcu.

– Pot să te mai întreb ceva, dacă tot te dai șefă?

– Întreabă-mă, oftă Mary.

Părul fetei, de obicei bine pieptănat și strâns într-o coadă de cal, era acum lăsat pe umeri. Lui Jared i se părea nespus de frumoasă.

– Voi doi sunteți iubiți?

Mary se uită la Jared și deschise gura să spună ceva. Însă, până s-o poată face, băiatul cuteză să ridice o mână de pe volan și să le arate parcarea uriașă din față, scăldată în lumina rece a becurilor cu halogen.

– Uite că am ajuns la Shopwell.

5

– E o *tâmpenie,* zise Mary.

– O tâmpenie-*tâmpită,* o aprobă Molly.

Jared parcă pe iarbă, la capătul parcării din fața supermarketului. Probabil că asta era o altă contravenție, dar cine să o ia în seamă, când zona semăna cu o pistă de curse? Mașinile mergeau cu mare viteză încolo și încoace pe cele câteva benzi rămase libere, claxonând isteric la cumpărătorii cu cărucioarele arhipline. Chiar sub ochii lor, două cărucioare se ciocniră și posesorii lor (bărbați, evident) începură să urle unul la altul.

– Poate ar fi bine să rămâi în mașină, Molly.

– Ba nu, se opuse fetița, apucându-l pe Jared de mână. Nu mă lăsați singură aici. *Vă rog.* M-a lăsat odată mama într-o parcare și...

– Bine, atunci hai și tu, zise Mary, arătând spre una dintre aleile din mijloc. S-o luăm pe acolo. Sunt mai puține șanse să ne calce cineva.

Porniră și făcură slalom printre o mulțime de automobile abandonate. Tocmai depășiseră unul dintre acești orfani cu motor, când o camionetă Dodge dădu cu spatele și îl izbi cu putere. După care, camioneta trecu fulgerător pe lângă ei, cu panoul din spate atârnând ca o falcă ruptă.

În supermarket se dezlănțuise iadul pe pământ. Larmă. Urlete. Zbierete și zgomot de sticlă spartă. Cumpărătorii (bărbați) strigau ca nebunii. Când cei trei se opriră lângă locul unde se aflau coșurile pentru cumpărături și foarte puține cărucioare, un bărbat cumplit de slab, în costum și cravată, trecu în goana mare pe lângă ei, împingând un căruț ticsit cu cutii de Red Bull, Coca-Cola și Monster Energy. Îl fugărea un tip corpolent, în jeanși, tricou și cizme moto.

– N-ai voie să le iei pe toate! urlă domnul Cizme Moto.

– Primul venit, primul servit, îi răspunse domnul Costum și Cravată, fără să se întoarcă. Primul venit, primul ser....

Încercă un viraj strâns pe Intervalul 7 (Hrană pentru Animale de Companie și Papetărie), dar inerția și greutatea căruciorului îl făcură să intre drept în niște rafturi cu recompense pentru câței. Care recompense zburară în toate părțile. Domnul Cizme Moto se repezi la cărucior și smulse de acolo câteva baxuri cu băuturi energizante. Când domnul Costum și Cravată încercă să-și recupereze căruciorul, domnul Cizme Moto îi dădu un brânci. Puternic. Domnul Costum și Cravată căzu lat.

Jared îi aruncă o privire lui Mary.

– Unde-i raionul cu fructe și legume? N-am mai fost aici.

– Cred că acolo, spuse fata, făcând semn în stânga.

Jared o ridică pe Molly pe umeri și sări peste domnul Costum și Cravată, care stătea proptit într-o mână și își masa capul cu cealaltă.

– Nebun, dom'ne, ce mai! îl informă el pe Jared. Tot tămbălăul ăsta din cauza unor băuturi energizante.

– Sigur.

Dar fără să-i atragă atenția asupra a ceea ce era mai mult decât evident: adică și el, domnul Costum și Cravată, încerca să fugă de acolo cu mult prea multe băuturi de același fel.

– A înnebunit *toată* lumea. Ce cred ăștia că e? Un *uragan*? Un căcat de *viscol*?

Aruncă o privire spre Molly și spuse:

– Scuză-mă.

– A, nu vă faceți probleme, așa vorbesc și părinții mei, zise Molly, agățându-se și mai tare de Jared.

În raionul de pește și carne domnea un calm relativ, dar Intervalul 4 – Vitamine, Suplimente Alimentare și Analgezice – era ca o zonă de război. Lupte crâncene se duceau pentru flacoanele cafenii de Genestra, Lumiday, Natrol și alte câteva produse care se vindeau fără rețetă. Rafturile de la mijloc erau complet goale, iar Jared presupuse că acolo se aflaseră suplimentele menite să mențină starea de veghe.

O doamnă în vârstă, îmbrăcată cu o rochie largă, cu bretele, dintr-un material albastru cu model, se repezi în direcția lor. O urmărea JT Wittstock, antrenorul echipei de fotbal și tatăl lui Will și Rupe Wittstock, subalterni de-ai mamei lui Jared. Băiatul nu-l cunoștea personal pe antrenor, dar la petrecerea de Ziua Muncii, organizată de Secția de Poliție, îi văzuse pe Will și Rupe câștigând cursa de alergare în saci și aproape sărind la bătaie după aceea, pentru că fiecare voia să păstreze el trofeul ăla de doi bani. (Lila, mereu plină de tact, spusese despre ei că erau „foarte tineri și plini de energie".)

Pe doamna cu rochie albastră o încetinea coșul ei plin cu niște flacoane pe ale căror etichete scria Vita-Caff. Antrenorul Wittstock o înșfăcă de spatele rochiei și o smuci spre el. Coșul femeii se răsturnă, flacoanele se împrăștiară pe jos, câteva rostogolindu-se spre locul unde se aflau Jared, Mary și Molly.

– Nu! urlă doamna. Te rog, nu! Le împărțim! Le împăr...

– Ai ciordit tot ce mai era, mârâi fioros antrenorul Wittstock. Şi acu' zici că vrei să le împarţi? Am nevoie de vitaminele astea pentru nevastă-mea.

Antrenorul şi doamna cu rochie albastră se năpustiră în acelaşi timp să adune flacoanele de pe jos. Antrenorul o îmbrânci într-un raft pe doamna cu rochie albastră, stârnind un torent de cutii cu aspirină.

– Bătăuşule! ţipă doamna cu rochie albastră. Bătăuş mare şi rău!

Fără să se gândească, Jared făcu un pas înainte, puse talpa piciorului pe chelia antrenorului Wittstock şi-l împinse la o parte. Antrenorul Wittstock căzu lat. Doamna reîncepu să-şi umple coşul. Antrenorul se ghemui în spatele ei: în poziţie de atacant la început de meci şi privind în toate direcţiile. Pe creştet i se vedea vag urma adidasului lui Jared. Apoi ţâşni şi, cu aceeaşi agilitate a unei maimuţe care fură o portocală, îi trase din mâini coşul pe jumătate plin. Apoi sprintă pe lângă Jared (aruncându-i o privire urâtă care-l avertiza *O să te ţin minte, amice!*) şi îl îmbrânci, trântindu-l la pământ, cu tot cu Molly, agăţată de umerii băiatului. Molly începu să plângă.

Mary vru să se apropie de ei, dar Jared clătină din cap.

– Noi suntem bine. Vezi dacă *doamna* n-a păţit nimic, îi ceru el, uitându-se la femeia cu rochie albastră care aduna de pe jos cele câteva flacoane cu Vita-Caff pe care nu apucase să i le ia antrenorul Wittstock.

Mary se lăsă într-un genunchi.

– Doamnă, cum vă simţiţi?

– Puţin zdruncinată, răspunse femeia. De ce omul ăla a... probabil că are o soţie... poate o fiică... dar şi eu am o fiică.

Poşeta ei ajunsese pe la jumătatea intervalului distrus. N-o băga nimeni în seamă – toţi oamenii se certau pentru puţinele flacoane cu suplimente care mai rămăseseră. Jared o ridică pe Molly de pe jos şi-i înapoie poşeta doamnei cu rochie albastră. Aceasta îşi ascunse acolo flacoanele cu Vita-Caff.

– O să le plătesc altă dată, zise ea.

Mary o ajută să se ridice în picioare şi femeia îi spuse:

– Mulțumesc. Fac mereu cumpărături aici și unii dintre clienți sunt vecinii mei de ani buni, dar nu-i recunosc deloc în seara asta.

Plecă șchiopătând și strângându-și poșeta la piept.

– Vreau înapoi la Buni! strigă Molly.

– Du-te să iei ce ne trebuie, îi spuse Mary lui Jared. Numele vânzătoarei este Norma și are părul blond și creț. Eu am s-o duc pe Molly la mașină.

– Știu cum o cheamă, mi-a zis și doamna Ransom. Aveți grijă!

Mary se îndepărtă cu Molly de mână, dar își aduse aminte de ceva și se întoarse.

– Dacă nu vrea să-ți vândă, spune-i că te-a trimis Eric Blass. Așa s-ar putea s-o convingi.

Probabil că i-a observat durerea din privire, pentru că se înfioră ușor. Apoi o luă la fugă spre ieșirea din magazin, aplecată protector peste fetița înspăimântată.

6

Un bărbat stătea și fuma cam la jumătatea raionului cu fructe și legume. Purta pantaloni albi și o tunică de lucru tot albă, pe al cărei buzunar stâng erau brodate cu fir roșu cuvintele: **RESPONSABIL RAION FRUCTE ȘI LEGUME.** Urmărea calm balamucul dezlănțuit în magazin.

Îl observă pe Jared, îi făcu un semn din cap și îi spuse, de parcă ar fi reluat o conversație:

– Toată nebunia asta o să treacă atunci când vor adormi toate femeile. Știi că ele sunt de vină, da? Ascultă la mine, pentru că eu sunt trecut prin asta. De trei ori am pierdut bătăliile căsniciei. Și nu am fost doar învins. Am fost făcut praf de fiecare dată. Căsătoria e ca Vicksburg[1] și eu sunt Confederația.

– O caut pe...

---

[1] Oraș fortificat unde s-a dat ultima bătălie din Războiul Civil american, având drept urmare capitularea Confederației (n. tr.).

– Probabil că pe Norma, spuse responsabilul.

– Este aici?

– Nu. A plecat acum o jumătate de ceas, după ce și-a vândut toată marfa. Mai puțin partea aia pe care și-o ține pentru ea. Dar mai am eu niște afine proaspete. Le pui în cereale și te înviorează imediat.

– Mulțumesc, cred că am să mă abțin, zise Jared.

– Da' e și o parte bună în tot tămbălăul ăsta, își continuă povestea responsabilul. Foarte curând nu voi mai avea cui să plătesc pensie alimentară. Și Sudul se va ridica din nou la luptă. Ne-au învins, dar nu ne-au strivit spiritul.

– Poftim?

– Ne-au învins, dar nu ne-au strivit spiritul. „O să-ți aduc o bucată din fracul lui Lincoln, domnule colonel." E din Faulkner[1]. Nu vă mai învață nimic la școală?

Jared se strecură spre ieșirea din supermarket, încercând să evite îmbulzeala de la unele case de marcat. Mai multe casiere lipseau și destui cumpărători preferau să treacă pe acolo cu coșurile încărcate.

Afară văzu un bărbat îmbrăcat cu o cămașă în carouri. Stătea pe băncuța din stația de autobuz. Pe genunchi ținea un coș plin cu cutii de cafea instant Maxwell House. Surprinse privirea lui Jared.

– Nevastă-mea a ațipit puțin, îl anunță el, dar sunt convins că o să se trezească în curând.

– Sper să vă ajute cafeaua aia, îi zise Jared și o luă la fugă.

Mary stătea pe locul de lângă volan, cu Molly în brațe. O scutură pe fetiță atunci când îl văzu pe Jared urcându-se în Datsun și strigă veselă la ea:

– Uite-l, uite-l, a venit prietenul Jared!

– Bună, Jared! zise Molly, cu glas răgușit, plin de lacrimi.

– Lui Molly i s-a făcut somn, spuse Mary la fel de tare, la fel de veselă (prea veselă). Da' acum s-a trezit. E *treeează* de tot! Amândouă suntem treze, da, Mols? Haide, mai povestește-mi ceva despre Olive, da?

---

[1] Citat din romanul *Absalom, Absalom!* al lui William Faulkner (n. tr.).

Fetița se cățără pe bancheta din spate.

– Nu vreau.

– Ai luat? îl întrebă Mary pe Jared.

Acum vorbea pe ton scăzut. Scăzut și foarte încordat.

– Ai...

Jared porni mașina.

– A plecat. Ne-au luat-o alții înainte. N-avem noroc. Nici noi, nici doamna Ransom.

Ieși în viteză din parcarea supermarketului, ocolind fără efort mașinile care voiau să-i taie calea. Era mult prea supărat ca să-i pese cum conduce și uite că așa conducea mai bine.

– Ne ducem la Buni acum? Vreau la Buni.

– După ce o lăsăm pe Mary acasă la ea, zise Jared. Trebuie să-l sune pe prietenul ei, Eric, să vadă dacă are el ce ne trebuie.

Simțea nevoia să o atace, să-și verse pe ea toată spaima care îl cuprinsese. Însă totul nu dură decât o clipă. Era o tâmpenie de copii proști. Nu-i plăcea deloc să o facă și totuși nu se putea abține.

– Ce să aibă? întrebă Molly, dar nu primi niciun răspuns.

Se înserase de-a binelea când au ajuns la locuința familiei Pak. Jared opri în fața casei.

Mary se uită atentă la el, în întunericul primei nopți a Aurorei.

– Ascultă, Jere, n-aveam de gând să merg cu el la Arcade Fire. Urma să-l anunț.

Jared nu comentă. Poate că fata spunea adevărul, poate că nu-l spunea. Tot ce știa el cu certitudine era că Mary și Eric erau atât de apropiați, încât Eric îi dăduse numele acelei traficante de droguri.

– Nu fi copil! spuse Mary.

Jared se încăpățână să nu se uite la ea.

– Bine, atunci! zise fata. Bine, copilaș! Copilașul vrea biberonul. La dracu' cu toate! Și cu tine!

– Vă certați ca mami și tati, spuse Molly și începu din nou să plângă. Vreau să nu vă mai certați. Vreau să fiți la loc iubită și iubit.

Mary coborî din mașină, trânti cu putere portiera și porni spre casă.

Aproape ajunsese la treptele terasei, când Jared își dădu seama că exista posibilitatea reală ca, data viitoare când o va mai vedea, Mary să fie înfășurată în giulgiul ăla alb, de origine necunoscută. Se întoarse spre Molly și îi spuse:

– Ține ochii deschiși! Dacă îndrăznești să adormi, am să-ți dau în cap până am să te trezesc.

Apoi ieși din mașină și fugi după Mary. O ajunse tocmai când fata deschidea ușa din spate. Se întoarse speriată spre el. O mulțime de molii zburau în jurul becului de pe terasă, acoperind cu umbrele lor mici obrajii fetei.

– Iartă-mă, spuse Jared. Îmi pare sincer rău, Mary. Totul e atât de aiurea. Habar n-am de nimic, poate și mama a adormit în mașină, pe undeva. Și sunt foarte speriat și n-am putut să fac rost de ce-ți trebuie ție și îmi pare atât de rău.

– În regulă, zise Mary.

– Să nu te culci. Te implor, nu te culca!

O luă în brațe și o sărută. Și – minunea minunilor – fata îi răspunse la sărut: cu gura deschisă și împletindu-și respirația cu a lui.

– Acum sunt cât se poate de trează, zise ea, privindu-l în ochi. Haide, du-o pe Scufița Roșie și Guralivă înapoi la bunicuța!

Jared începu să coboare treptele, se răzgândi, le urcă la loc și o mai sărută o dată.

– Iam-iam! exclamă Molly când îl văzu urcat în mașină.

Din tonul fetiței era limpede că starea ei de spirit se îmbunătățise semnificativ.

– Mamă, da' ce v-ați mai pupat!

– Ne-am cam pupat, nu? zise Jared, încă simțind gustul buzelor și respirației lui Mary. Haide acasă!

Ultima parte a drumului acela lung și foarte straniu cuprindea doar nouă străzi. Jared conduse bine, fără incidente, intrând cu bine pe Tremaine Street, prin capătul cu casele nelocuite. Opri în fața casei doamnei Ransom. Lumina farurilor le dezvălui silueta de pe șezlong – un trup fără chip. Doamna Ransom se transformase într-o mumie.

Molly începu să urle și Jared stinse farurile. Jared băgă în marșarier și traversă strada, ajungând în fața casei sale.

Desfăcu centura lui Molly și o luă în brațe. Fetița se agăță disperată de el. Nu-l deranja. Ba din contră.

– Nu-ți face griji, îi spuse el, mângâind-o pe părul încâlcit, plin de transpirație. Ai să stai cu mine. O să punem niște filme și o să facem noapte albă.

XIV

1

Maura Dunbarton – odinioară pe prima pagină a tuturor ziarelor, acum căzută în uitare – stătea pe patul de jos din Celula 11, Aripa B, celulă pe care o împărțise în ultimii patru ani cu Kayleigh Rawlings. Ușa era larg deschisă. Toate ușile de la celulele din Aripa B erau deschise și Maura nu prea credea că le va mai încuia cineva de la panoul de comandă din Cabină. În orice caz, nu în seara asta. Micuțul televizor montat în perete era deschis pe postul NewsAmerica, dar Maura îi dăduse volumul la zero. Știa ce se petrece în lume; o știa acum chiar și cea mai tembelă deținută din Dooling. REVOLTE PE PLAN INTERN ȘI EXTERN scria pe banda care curgea în partea de jos a ecranului. Apoi urma o înșiruire de orașe. Majoritatea americane pentru că – nu-i așa? – mai mult îți pasă de ai tăi, decât de ăia de la capătul pământului. Însă, cât timp se uitase, Maura văzuse că aveau probleme și Calcutta, Sydney, Moscova, Cape Town, Mexico City, Bombay și Londra.

Dacă te gândeai mai bine, era chiar amuzant: de ce mama naibii se revoltau toți bărbații ăia? Ce își imaginau ei că ar putea rezolva? Maura se întreba dacă ar fi fost revolte din astea în cazul în care cealaltă parte a speciei umane ar fi adormit. Hm, nu prea credea.

Capul lui Kayleigh, înfășurat într-o cască albă, care pulsa în ritmul respirației, se odihnea în poala Maurei. Maura îi ținea în mână degetele înmănușate în pânza aia, dar nu încerca să rupă materialul.

La difuzoarele penitenciarului se anunțase că gestul acesta ar putea fi unul extrem de periculos; și același avertisment era repetat în permanență la știrile de la televizor. Cu toate că țesătura aia ciudată era cam vâscoasă și doarte deasă, Maura tot mai putea să simtă degetele lui Kayleigh – ca niște creioane într-o carcasă din plastic gros. Deveniseră amante aproape imediat după sosirea lui Kayleigh în Celula 11, condamnată pentru atac cu armă letală. În ciuda diferenței de vârstă, se potriveau de minune. Umorul ușor insolent al lui Kayleigh compensa cinismul Maurei. Firea blajină a lui Kay reușea să umple găurile negre săpate în personalitatea Maurei de lucrurile pe care le văzuse și lucrurile pe care le făcuse. Kay avea talent la dans, talent la sărutat și, cu toate că în ultima vreme nu mai făceau dragoste atât de des ca înainte, când se întâmpla totuși să o facă, tot mai ieșeau scântei. În acele câteva momente când stăteau lungite alături, cu picioarele împletite, pentru ele nu mai exista nicio închisoare și nicio lume exterioară atât de derutantă și aducătoare de probleme. Atunci nu erau decât ele două în univers.

Kayleigh știa și să cânte. Trei ani la rând a câștigat concursul de talente organizat în penitenciar. În urmă cu un an, în octombrie, nu mai fusese niciun ochi uscat în public atunci când ea a terminat de cântat – fără acompaniament – „Când te-am văzut prima oară“[1]. Maura credea că acum se terminase totul. Oamenii mai vorbeau în somn, dar aproape nimeni nu cânta. Chiar dacă ar putea – prin absurd – s-o facă pe Kay să cânte, nu s-ar auzi decât niște sunete înăbușite. Și dacă toată mizeria aia îi intrase și în gât? Și în plămâni? Probabil că așa se întâmplase și, dacă așa stăteau lucrurile, era un mister cum de mai putea să respire.

Maura ridică un genunchi, apoi și pe celălalt și le mișcă înainte și înapoi, în sus și în jos, legănându-și cu blândețe iubita.

– De ce ai adormit, draga mea? De ce nu m-ai așteptat?

Chiar atunci pe culoar apărură Jeanette și Angel, împingând un cărucior pe care se aflau două cafetiere uriașe și două carafe la fel de

---

[1] „The First Time Ever I Saw Your Face“ – cântec făcut celebru în anii șaizeci de Roberta Flack (n. tr.).

mari cu suc. Maura le simți mirosul încă de dinainte să le vadă, pentru că – măi, frate! – tare *amar* mai mirosea fiertura aia. Cele două deținute erau însoțite de gardianul Rand Quigley. Maura se întrebă câte femei-gardian au mai rămas treze. Probabil că nu prea multe. Iar altele trebuiau să vină în cealaltă tură. Sau poate că nu va mai veni nimeni.

– Cafea, Maura? o invită Angel. Te revigorează cât ai zice pește.

– Nu, răspunse Maura.

În sus și în jos cu genunchii. În sus și în jos. Nani-nani, Kayleigh, să-ți fie somnul lin.

– Sigur? Te pune pe picioare. Să mor de te mint.

– Nu, repetă Maura. Cară-te de-aici!

Lui Quigley nu-i plăcu tonul Maurei.

– Ia vezi cum vorbești, deținuto!

– Că altfel, ce? O să-mi tragi una în cap cu bulanul și o să mă adormi instantaneu? Chiar te rog. Vreau să dorm și nu pot.

Quigley nu răspunse. Părea obosit într-un hal fără de hal. Maura nu putea înțelege de ce. Doar nimic din ce se întâmpla nu-l afecta în vreun fel; niciun bărbat nu purta această cruce.

– Ai insomnie, nu-i așa? o întrebă Angel.

– Mda. Insomniacii se recunosc între ei.

– Mare noroc pe capul nostru! zise Angel.

„Greșești", îi spuse Maura în gând. „Mare *ghinion*!"

– Aia-i Kayleigh? o întrebă Jeanette.

– Nu, răspunse Maura. E tembela aia de Whoopi Goldberg.

– Îmi pare rău, spuse Jeanette.

Chiar părea că-i pare, iar expresia de pe chipul ei o lovi pe Maura drept în inima ei blindată împotriva oricăror emoții. Dar nu va plânge în fața gardianului Quigley și nici în fața acestor deținute tinerele. Nu va plânge. Nu trebuie să plângă.

– Cărați-vă de aici, v-am zis!

După ce au dispărut cu cafeaua lor de rahat, Maura se aplecă peste iubita ei cufundată în somn – mă rog, dacă-i puteai zice „somn". Pentru că Maurei i se părea că mai degrabă seamănă cu efectul unei vrăji dintr-un basm.

Întâlnise târziu dragostea, deși știa că era o minune că o întâlnise în cele din urmă. I se părea că seamănă cu un trandafir înflorit într-un crater de bombă. Ar trebui să fie recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună – cel puțin, așa ziceau toate cântecele și felicitările alea lacrimogene. Însă, atunci când privea la membrana aia grotească de pe chipul drag al lui Kayleigh, simțea cum izvorul recunoștinței sale – și așa prea firav – secase acum definitiv.

Însă lacrimile nu-i secaseră. Le dădu frâu liber acum, că plecaseră cafegioacele și gardianul Quigley (lăsând în urmă-le putoarea aia ciudată și scârboasă). Lacrimile i se prelinseră pe chestia aia albă de pe capul lui Kayleigh, și substanța aia le înghiți cu lăcomie.

„Dacă încă mai este prin apropiere și dacă aș putea și eu să adorm, poate că am reuși să ne întâlnim. Și am fi împreună din nou."

Imposibil. Din cauza insomniei. Suferea de ea încă din noaptea în care-și căsăpise sistematic întreaga familie, ultimul fiind Slugger, ciobănescul lor cam bătrâior. Îl mângâiase, îl alinase, îl lăsase să-i lingă mâna și apoi îi tăiase gâtul. Doar două ore de cădere în uitare dacă ar avea pe noapte și tot s-ar considera extrem de norocoasă. Cele mai multe nopți nu dormea deloc... iar nopțile în Penitenciarul Dooling puteau fi foarte lungi. Însă Dooling nu era decât un loc. Adevărul era că insomnia fusese temnița ei de-a lungul atât de multor ani. Insomnia nu avea hotare și n-o evidenția niciodată pentru bună purtare.

„Chiar și după ce vor adormi aproape toate fetele, eu tot trează voi fi", își zise ea. „Vor adormi și gardienele, și deținutele. Și voi rămâne eu stăpână peste locul acesta. Presupunând, firește, că voi dori să rămân aici. Dar de ce să vreau să plec? Kayleigh a mea s-ar putea trezi. Orice este posibil. Nu?"

Maura nu avea vocea lui Kayleigh – de fapt, era atât de afonă că speria și ciorile –, însă era un cântec care-i plăcea în mod deosebit lui Kay și acum Maura începu să i-l cânte, în timp ce-și ridica încet genunchii, iar apoi și-i lăsa la fel de încet în jos, de parcă ar fi apăsat pedalele unei orgi invizibile. Soțul Maurei obișnuia să-l asculte tot timpul, iar ea ajunsese să învețe cuvintele prin osmoză. Odată Kay a auzit-o fredonându-l și i-a cerut să o învețe și pe ea. „Uau, ce porcos e!", exclamase Kay atunci. Maura îl ascultase pe un disc din vinil,

din ăla antic și de demult. De atât de multă vreme era ea la pușcărie. Soțul ei avusese o colecție impresionantă de discuri din vinil. Soțul ei nu mai conta acum. Domnul Dunbarton dormea somnul de veci încă din dimineața zilei de 7 ianuarie 1984. Pe el l-a înjunghiat primul, drept în piept – și el a tresărit și a întrebat-o din ochi: *De ce?*

De-aia! Și l-ar fi omorât încă o dată și încă o dată și încă o dată pe el sau pe oricine altcineva și ar fi făcut-o chiar acum, dacă asta i-ar fi adus-o înapoi pe Kayleigh.

– Ascultă, Kay. Acum îți cânt ce-ți place ție:

În pușcăria muierilor sunt șaptezeci de mândre... cu ele mi-aș dori să înnoptez...[1]

Pe ecranul televizorului se vedea centrul Las Vegasului cuprins de flăcări.

Și atunci triunghiul amoros... Ar suna... cling-cling...

Se aplecă și sărută coconul alb care acoperea chipul lui Kayleigh. Era acru, dar ei nu-i păsa, pentru că sub el se afla Kay. Kay a ei.

Pe malurile... canalului... Royal...

Maura se lăsă pe spate, închise ochii și se rugă să poată adormi. Nici vorbă de așa ceva.

2

Richland Lane o lua ușor spre stânga, apoi se înfundă într-un parculeț. Imediat după curbă, Lila observă două tomberoane răsturnate în mijlocul străzii. După care a văzut un grup de oameni vociferând în fața casei unde locuia familia Elway.

---

[1] Cântec popular irlandez, făcut cunoscut de grupul The Dubliners (n. tr.).

O adolescentă în trening se apropie în fugă de mașina de poliție. În lumina girofarurilor, chipul ei părea un tablou naiv al groazei. Lila apăsă cu putere frâna și deschise portiera. În același timp, desfăcu și cureaua de la tocul pistolului.

– Repede! îi strigă fata. Îl omoară!

Lila porni în fugă spre casă, lovind cu piciorul tomberonul care-i stătea în drum. Trecu pe lângă doi bărbați. Unul își ridică la ea mâna plină de sânge.

– Am vrut s-o opresc și nenorocita m-a mușcat. Parcă era o cățea turbată.

Lila se opri în fața casei. Pistolul îi atârna în mână, lipit de coapsa dreaptă. Încerca să înțeleagă ce vede: o femeie ghemuită pe asfalt. Ca o broască. Părea îmbrăcată cu o cămașă de noapte din muselină, deopotrivă mulată și deșirată. Aleea era mărginită pe ambele laturi cu cărămizi decorative, vopsite patriotic în roșu, alb și albastru. Femeia ținea o cărămidă în mâna dreaptă și una în stânga. Și lovea cu ele într-un bărbat îmbrăcat în uniforma – acum plină de sânge – a secției de poliție din Dooling. Probabil că este Roger, își spuse Lila, deși va fi nevoie de amprentare și de un test ADN ca să fim siguri. Nu mai avea deloc față; doar un fragment din bărbia lui lată mai rămăsese. Tot restul era o mâzgă storcoșită ca un măr putred strivit cu călcâiul. Sângele curgea șuvoaie pe alee, căpătând reflexe albastre în lumina girofarului de la mașina Lilei.

Femeia ghemuită deasupra lui Roger mârâia arătându-și dinții. Chipul ei congestionat – chipul Jessicăi Elway – era doar parțial vizibil prin zdrențele pânzei pe care soțul ei făcuse greșeala fatală de a o rupe. Mâinile îi erau și ele roșii. Dar de sânge.

Asta nu-i Jessica Elway, își spuse Lila. *N-are cum să fie.*

– Oprește-te! strigă ea. Oprește-te în clipa asta!

Ca prin minune, femeia se opri. Ridică ochii injectați și atât de holbați că parcă-i ocupau jumătate din față. Apoi se sculă în picioare, fără să lase din mâini cărămizile șiroind de sânge. O cărămidă roșie. O cărămidă albastră. Dumnezeu să binecuvânteze America! Lila observă că doi dinți de-ai lui Roger erau înfipți în materialul ăla care-i atârna de la bărbie.

– Fii atentă, doamnă șerif! spuse unul dintre bărbați. Mie-mi pare turbată.

– Lasă jos cărămizile!

Lila ridică pistolul. Niciodată parcă nu mai fusese atât de obosită, dar mâna îi era sigură.

– Lasă-le jos!

Jessica dădu drumul unei cărămizi, apoi căzu pe gânduri. După aceea, ridică cealaltă cărămidă și se năpusti... însă nu la Lila, ci la unul dintre bărbații care, dorind să vadă mai bine scena desprinsă dintr-un film de groază, se apropiase prea mult. Să vadă mai bine și – oricât de greu îi era Lilei să conceapă una ca asta – să facă poze. Ținea telefonul ridicat spre Jessica. Când văzu că vine spre el, scoase un guițat înfricoșat și o luă la fugă, cu capul în piept și umerii gârboviți. Se ciocni de fata în trening și o răsturnă la pământ.

– *Las-o jos las-o jos las-o jos!*

Creatura care purta chipul Jessicăi nu o luă deloc în seamă. Sări peste trupul fetei în trening, cu cărămida ridicată deasupra capului. Nu mai era nimeni în preajma ei, toți vecinii fugiseră care încotro. Lila apăsă pe trăgaciul Glock-ului și trase de două ori. Capul Jessicăi Elway explodă. Bucăți de scalp cu fire de păr blond zburară în toate părțile.

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Asta era fata întinsă pe jos.

Lila o ajută să se ridice.

– Du-te acasă, scumpo!

Iar când fata vru să se uite în spate, la ce mai rămăsese din Jessica Elway, Lila îi întoarse capul. Ridică tonul:

– Voi, toți, plecați la casele voastre! Intrați în casă! Acum!

Bărbatul care voise să facă poze se furișa acum înapoi, căutând cel mai bun unghi, de unde să poată înregistra toate detaliile carnajului. Însă parcă nu era tocmai un bărbat în toată firea. Sub șuvițele răzlețe de păr gălbui avea trăsături delicate, adolescentine. Lila își dădu seama că-i văzuse fotografia în ziarul local, deși nu-și amintea numele lui. Era un licean, probabil campion la vreun

sport. Lila îl atenționă cu degetul. Acum degetul acela îi tremura cam tare.

– O singură poză dacă faci, am să ți-o îndes în gâtul ăla nenorocit!

Puștiul – Curt McLeod, prietenul lui Eric Blass – se încruntă la ea.

– Parcă asta era o țară liberă, nu?

– Nu și în seara asta! îi răspunde Lila.

După care zbieră la el, șocându-se atât pe sine, cât și grupul de vecini.

– *Cară-te de-aici! Cară-te de-aici! CARĂ-TE!*

S-au cărat atunci și Curt, și ceilalți. Câțiva aruncând priviri speriate peste umăr, de parcă s-ar fi temut că nebuna de cucoană șerif va veni după ei. Da, înnebunise și cucoana șerif. Nu se deosebea prea tare de femeia aia pe care o împușcase în mijlocul străzii.

– Știam eu că nu trebuie să avem o femeie șerif! strigă la ea unul dintre bărbați.

Lila își stăpâni impulsul de a face un gest obscen în direcția lui și se întoarse la mașină. O buclă îi căzu în ochi și ea și-o dădu la o parte, cutremurându-se la gândul că ar fi putut fi niște fire din alea care aveau să iasă din pielea ei nu peste mult timp. Se sprijini de portieră, respiră adânc de câteva ori și apăsă butonul microfonului.

– Linny?

– Aici sunt, șefa.

– Au venit toți?

Pauză.

Apoi:

– Doar cinci. Frații Wittstock, Elmore, Vern și Dan Treat. O să apară curând și Reed. Nevastă-sa... a adormit. Presupun că vreun vecin o să aibă grijă de micuțul Gary, sărmanul de el...

Lila făcu adunarea și își dădu seama că erau opt cu toții. Nu prea mulți ca să poată spera la înăbușirea unei eventuale anarhii. Niciuna dintre cele trei polițiste din Dooling nu răspunsese la apelurile lui Linny. Lila se întrebă ce se întâmpla oare acum la penitenciar. Închise ochii, simți că este pe punctul să piardă contactul cu realitatea și se forță să-i deschidă din nou.

Linny îi povestea acum despre nenumăratele apeluri de urgență pe care le primise. Mai mult de zece din partea unor bărbați care, aidoma lui Reed Barrow, se pomeniseră din senin că trebuie să aibă grijă singuri de bebeluși de sex masculin.

– Câțiva din idioții ăștia încurcă-lume au vrut să le explic eu cum să-și hrănească propriii copii! Și un cretin m-a întrebat dacă FEMA[1] are de gând să înființeze centre pentru îngrijirea copiilor, că el are bilete la...

– A ajuns vreunul la sediu?

– Cine să ajungă? Ăia de la FEMA?

– Nu, Linny. Vreunul dintre ajutoarele mele.

Dar nu Terry. Te rog, Doamne, fără Terry. Lila nu voia ca Terry să vadă ce mai rămăsese din cel care-i fusese partener în ultimii cinci ani.

– Mă tem că nu. Doar moșul ăla de la „Adoptați o Autostradă" și de la Pompierii Voluntari. Vrea să știe dacă ne poate ajuta cu ceva. Acum s-a dus afară să tragă din pipă.

Creierul epuizat al Lilei avu nevoie de câteva secunde ca să proceseze această informație. Da, era vorba despre Willy Burke, cel care se pricepea la batistele de zâne și care conducea o camionetă hodorogită.

– Spune-i să vină la mine.

– Cui? Moșului? Pe bune?

– Pe foarte bune. Sunt pe Richland Lane, la numărul 65.

– Păi, acolo nu stă...

– Ba da. E îngrozitor, Linny. Foarte. Jessica l-a omorât pe Roger. Probabil că el i-a tăiat chestia aia de pe față. Și ea l-a fugărit afară și... și după aia a vrut să atace un puști cu o cărămidă... un puști teribilist, care, de tembel ce era, încerca s-o pozeze. Își pierduse complet mințile.

„Care minți?" se întrebă în sine Lila.

---

[1] *Federal Emergency Management Agency* – instituție guvernamentală pentru gestionarea situațiilor de urgență (n. tr.).

– Am somat-o să înceteze și n-a făcut-o și atunci am împușcat-o. E moartă. N-am avut de ales.

– A *murit* Roger?

Nicio vorbă despre nevastă-sa. Lila nu era surprinsă. Dintotdeauna Linny avusese o slăbiciune pentru Roger.

– Trimite-l încoace pe Willy. Spune-i că trebuie să transportăm două cadavre la morga spitalului. Să aducă o prelată. Ține-i pe oameni la sediu. Ajung și eu cât de repede pot. Terminat.

Lăsă capul în piept și se pregăti să plângă. Dar lacrimile refuzau să curgă. Se întrebă dacă oboseala te poate împiedica să plângi. Posibil. Orice părea posibil astăzi.

Îi sună mobilul agățat la centură. Era Clint.

– Bună, Clint! răspunse ea. Nu-i chiar cel mai bun moment.

– Ești bine? o întrebă el. Că, după voce, nu prea pari.

Lila nici nu știa cu ce să înceapă. Cu Roger și Jessica Elway, morți în fața casei lor? Cu halucinațiile avute în pădure, lângă stâlpii de înaltă tensiune din spatele maldărului de lemne și moloz care fusese laboratorul de metamfetamină al lui Truman Mayweather? Cu Sheila Norcross? Cu Shannon Parks? Cu ziua în care Clint renunțase la cabinetul particular fără să o consulte și pe ea? Cu jurămintele de la nunta lor?

– Doar n-ai să adormi acum, Lila, nu?

– Nu.

– Janice este... indisponibilă. E o poveste lungă. Hicks a plecat până acasă și nu s-a mai întors. Și așa am ajuns eu să conduc locul ăsta.

Lila spuse că-i pare rău pentru el. Situația era dificilă, firește. Dar poate că i se va părea mai ușor dacă va dormi puțin. Pentru că soțul ei putea s-o facă: putea să se culce și să se trezească.

Clint spuse că vrea să treacă pe acasă ca să vadă ce face Jared. Băiatul îi spusese că s-a lovit la genunchi și că nu era nimic grav, dar el voia să vadă cu ochii lui despre ce era vorba. Vrea Lila să se întâlnească cu el acasă?

– O să încerc.

Dar Lila nu știa când va putea să scape. Nu știa decât că urma să facă din nou o noapte albă.

3

– Auzi?

O femeie o găsise în beznă pe Kayleigh Rawlings. Femeia mirosea a băutură și avea mâna moale. Zicea că o cheamă Magda.

– Cântă cineva?

– Da.

Maura cânta. Maura avea o voce de toată jena, iar simțul ei muzical îți provoca rău de mare. Însă lui Kayleigh i se părea infinit de dulce cântecul ei vechi și porcos.

... canalului Royal...

Vocea încetă să mai cânte.

– De unde venea?

– Nu știu.

De foarte departe, doar de asta era sigură Kayleigh. Oare plutise tot drumul de la Dooling până la ea? Și unde *era* Dooling? Pentru că sigur aici nu era. Sau era? Greu de spus. Imposibil.

O adiere blândă străbătu întunericul. Aerul era proaspăt și răcoros și sub tălpi nu se mai simțea cimentul sau dalele lipicioase de gresie, ci iarba. Se lăsă pe vine și puse mâna jos: da, iarbă era acolo. Sau bălării înalte până la genunchi. De undeva se auzea ciripit stins de păsări. Kayleigh se trezise simțindu-se odihnită, puternică și tânără.

Penitenciarul îi răpise doisprezece ani din viață. Acum trecuse de patruzeci de ani și urma să mai stea închisă încă zece. Maura fusese unica bucurie a acestor ani irosiți. Bineînțeles că relația lor nu ar fi existat în afara acelor ziduri groase, dar în închisoare trebuie să te descurci cum poți. Dacă ar fi ieșit pe neașteptate din Dooling, Kayleigh și-ar fi amintit-o cu tandrețe și recunoștință pe Maura și și-ar fi văzut de viața ei. Nu te îndrăgostești nebunește de cineva care a omorât trei oameni, indiferent cât de încântătoare ți s-ar părea criminala respectivă. Maura era nebună de legat – Kayleigh n-avea nicio îndoială în privința asta. Însă Maura

o iubea din tot sufletul, iar lui Kayleigh îi plăcea nespus să fie iubită. Și, știți ceva? Poate și Kayleigh era nițel cam nebună.

Nu avusese parte de un asemenea amor neîngrădit înainte de pușcărie. De fapt, din copilărie nu mai avusese parte de niciun fel de amor – neîngrădit sau nu.

În timpul unei spargeri – dar nu cea pentru care fusese arestată – Kayleigh și prietenul ei jefuiseră un motel care închiria camere cu ora. Drogurile îi interesau. Într-o cameră dăduseră peste un adolescent așezat într-un balansoar. Balansoarul era frumos, foarte lustruit, complet nepotrivit în motelul ăla ieftin – un tron într-un maldăr de gunoaie. Puștiul care stătea pe el avea o gaură uriașă în obraz. Un amestec grețos de roșu și negru ca smoala, o rană purulentă, din care ieșea miros de carne putrezită. Cum se întâmplase? Începuse cu o zgârietură, cu o infecție minoră? Sau îl tăiase cineva cu un cuțit infectat? Era cumva o boală? Kayleigh se considera norocoasă că nu trebuia să știe sau să-i pese.

După părerea ei, băiatul avea în jur de șaisprezece ani. S-a scărpinat pe burtă tot timpul cât ea și amicul ei au întors camera cu susul în jos, căutând drogurile ascunse. Ce altă problemă mai avea de stătea atât de calm și se uita la ei fără pic de teamă?

Prietenul lui Kayleigh a găsit ce căuta sub saltea. A luat punguța și și-a ascuns-o sub geacă. După aia s-a întors spre băiat.

– Îți pute mecla, l-a anunțat el. Știi?

– Știu, a răspuns puștiul.

– Bravo! Acu' saltă-te naibii din scaunul ăla, fiule!

Băiatul nu le-a făcut necazuri. S-a ridicat din balansoar și s-a prăbușit pe patul desfundat. A rămas întins acolo și s-a scărpinat în continuare pe burtă. Ei doi au luat și scaunul, pe lângă droguri și bani. Își permiteau să fure și obiecte voluminoase pentru că amicul avea o dubiță.

Asta era viața pe care o dusese Kayleigh înainte de închisoare – o viață în care îl ajuta pe bărbatul cu care se culca să fure scaunul unui copil. Scaunul unui copil foarte bolnav. Și, știți ceva? Copilul nici nu a ripostat. Doar a zăcut acolo, cu fața aia borșită

în sus și s-a scărpinat pe burtă. Și atâta tot. Poate era drogat. Poate nu-i păsa. Poate și una, și alta.

Adierea avea parfum de flori.

Kayleigh simți că i se frânge inima pentru Maura. Dar, în același timp, avu o revelație: locul acesta era un loc mai bun, mai bun decât închisoarea, mai bun decât toată lumea din afara închisorii. Părea nemărginit și sub tălpi simțea pământ, nu asfalt.

– Nu știu cine ești, da' tre' să-ți zic că mi-e frică, spuse Magda. Și-mi fac griji din cauza lui Anton.

– Să nu-ți fie frică, o liniști Kayleigh. Și sunt convinsă că Anton o duce bine.

Dar fără să știe cine era Anton și fără să-i pese. Căută mâna Magdei și o găsi.

– Hai să mergem împreună spre locul de unde se aud păsările!

Înaintară încet prin întuneric, dându-și seama că se deplasau pe o pantă lină, străjuită de copaci.

Oare o rază de lumină era ce se vedea acolo? Să fi fost soarele?

Se luminase de ziuă atunci când au ajuns la resturile năpădite de buruieni ale unei rulote. De acolo, au mers pe o potecă, abia deslușită, până la Drumul Ghiulelei, cu asfaltul fărâmat de vreme.

XV

1

Vulpoiul a plecat de lângă culcușul Babei Essie și a mers în zigzag prin pădure, oprindu-se să se odihnească în umbra jilavă a unei barăci năpădite de buruieni. Cât a dormit el acolo, a visat că mama lui îi adusese un șobolan, numai că șobolanul ăla era putred și otrăvitor și atunci și-a dat seama că mama lui era bolnavă. Avea ochii roșii și gura strâmbă și-i atârna limba până în pământ. Atunci și-a adus aminte că mama lui murise. Că multe anotimpuri trecuseră de când murise mama lui. Se uitase la ea cum zăcea în ierburile înalte, iar în ziua următoare zăcea tot acolo, dar nu mai era mama lui.

– Curge otravă prin ziduri, i-a spus șobolanul mort din gura mamei sale moarte. Zice că pământul e făcut din trupurile noastre. Eu o cred și, vai, durerea nu mai conteneşte. Chiar și moartea doare.

Un roi de molii au coborât pe capul mamei vulpoiului și pe capul șobolanului mort.

– Nu te opri, copile! a zis mama-vulpe. Ai treabă de făcut.

Vulpoiul a tresărit și s-a trezit și a simțit o durere puternică în umăr – se zgâriase într-un cui sau ciob sau, poate, într-o aşchie. Se însera.

Din apropiere s-a auzit un zăngănit puternic: de metal și lemn, de foc care se aprinde. Vulpoiul a țâșnit de sub resturile barăcii și

a luat-o la sănătoasa către drum. Dincolo de el era o pădure mai deasă și – așa spera el – un teren mai sigur.

Pe marginea drumului era o mașină ciocnită de un copac. O femeie cuprinsă de flăcări trăgea afară un bărbat. Bărbatul urla. Femeia care ardea scotea niște mârâieli ca de câine. Vulpoiul a înțeles ce zicea: *Te omor, te omor, te omor.* Din trupul ei fluturau multe fire care ardeau și ele.

Vulpoiul trebuia să ia o decizie. În topul preceptelor sale personale se afla regula care zicea: Să Nu Treci Drumul pe Lumină. Pentru că erau mai multe mașini în timpul zilei, iar mașinile nu puteau fi nici speriate, nici ținute la distanță – ca să nu mai spunem că nu puteau fi învinse. Scoteau și niște sunete și, dacă ascultai cu luare aminte (așa cum ascultă întotdeauna un vulpoi isteț), sunetele alea erau de fapt cuvinte, iar cuvintele erau *Vreau să te omor, vreau să te omor, vreau să te omor.* Vulpoiul se înfruptase de nenumărate ori din leșurile sângerânde ale animalelor care nu ținuseră seama de aceste cuvinte.

Pe de altă parte însă, orice vulpoi care voia să supraviețuiască trebuia să păstreze o distanță destul de mică față de pericol. Trebuia să compare amenințarea reprezentată de mașina care *voia* să te omoare cu aceea a femeii în flăcări care *urma* să te omoare.

Vulpoiul s-a repezit. Când a trecut pe lângă femeie, a simțit fierbințeala flăcărilor în blană și în zgârietura de pe spate. Femeia începuse să-l izbească pe bărbat cu capul de asfalt. Urletele ei i s-au părut din ce în ce mai puternice vulpoiului, dar au scăzut în intensitate imediat ce el a coborât în șanțul din cealaltă parte a drumului.

Odată ajuns în pădure, vulpoiul a încetinit pasul. Laba dreaptă din față îl durea la contactul cu solul din cauza rănii de pe spate. Se făcuse noapte. Frunzele anului trecut pârâiau sub pernițele vulpoiului. S-a oprit să bea apă dintr-un pârâu. Pe suprafața lui pluteau pete mari de ulei, dar vulpoiul era însetat și a fost nevoit să se mulțumească cu ce a găsit. Un șoim stătea cocoțat pe o buturugă de lângă apă. Ciugulea dintr-o veveriță.

– Îmi dai și mie? l-a întrebat vulpoiul. Am putea să fim prieteni.

– Vulpea nu are prieteni, i-a zis șoimul.

Era adevărul-adevărat, dar vulpoiul nu l-ar fi recunoscut în veci.

– Cine ți-a spus minciuna asta?

– Știi că sângerezi? i-a zis șoimul.

Vulpoiului nu-i plăcea tonul voios al păsării.

Vulpoiul s-a gândit că ar fi mai bine să schimbe subiectul.

– Ce se întâmplă? S-a schimbat ceva. Ce se întâmplă cu lumea?

– Mai încolo este un copac. Un copac nou. Mama-Copacilor. A apărut în zori. Foarte frumos. Foarte înalt. Am încercat să zbor până în vârful lui, dar a fost peste puterile mele.

Un maț subțire, roșu și lucios s-a desprins din burta veveriței și șoimul l-a înghițit cu lăcomie.

Șoimul și-a lăsat capul într-o parte. După o secundă, nările vulpoiului au început să palpite simțind un miros nou: fum. Fusese o vară secetoasă. Dacă femeia cuprinsă de flăcări traversase drumul, ar fi fost de ajuns doar câțiva pași să facă și toată pădurea s-ar fi aprins.

Vulpoiul știa că trebuie s-o ia din loc. Dar gâfâia. Îi era frică și era rănit – și totuși mintea îi funcționa la fel de bine.

– Un animal norocos o să se desfete mâncându-ți ochii, i-a zis șoimul și a zburat cu veverița moartă în gheare.

2

După cum se întâmpla mai mereu, membrii Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii începuseră să se abată de la tema pe care o aveau de discutat, care astăzi era romanul *Ispășire*[1], al lui Ian McEwan. Era o poveste despre doi tineri care se iubeau, dar care, încă dinainte ca relația lor să înceapă cu adevărat, fuseseră despărțiți de acuzațiile false ale lui Briony, o fată cu o imaginație ieșită din comun.

Dorothy Harper, în vârstă de șaptezeci și nouă de ani, spuse că îi era imposibil să o ierte pe Briony pentru fapta comisă.

---

[1] *Atonement* (2001) (n. tr.).

– Diavolița aia mică le-a distrus viețile. Cui îi mai pasă că după aia s-a căit?

– Se spune că creierul se dezvoltă complet abia mai târziu în viață, zise Gail Colliny. Briony nu avea decât doisprezece sau treisprezece ani atunci când a spus minciuna aia. Nu o poți acuza.

Gail își ținea cu ambele mâini paharul cu vin. Stătea la colțarul din bucătărie.

Blanche McIntyre, loiala secretară a directoarei Coates (loială în majoritatea timpului), o cunoscuse pe Gail în urmă cu treizeci de ani, la niște cursuri de stenodactilografie. Margaret O'Donnell, a patra membră din Clubul de Lectură din Prima Joi a Lunii, era sora lui Gail și singura femeie dintre cunoștințele lui Blanche care deținea un portofoliu de acțiuni.

– Cine zice chestia asta? întrebă Dorothy. Asta, cu creierul?

– Oamenii de știință, îi răspunse Gail.

– Ete-fâs! exclamă Dorothy, fluturând din mână ca și cum ar fi vrut să alunge un miros urât.

(Dorothy era singura femeie dintre cunoștințele lui Blanche care încă mai folosea interjecții de genul *ete-fâs.)*

– E adevărat.

Blanche îl auzise pe domnul doctor Norcross spunând aproximativ același lucru – că un creier omenesc atingea stadiul maxim de dezvoltare abia după ce posesorul lui trecea de douăzeci de ani. În fond, nu era nimic surprinzător în asta. Era o axiomă, dacă te gândeai la adolescenții pe care i-ai cunoscut sau dacă mai țineai minte cum ai fost tu în adolescență. Păi, nu? Adolescenții habar n-aveau ce voiau de la viață, mai cu seamă băieții. Ce să mai zicem despre o fetiță de doispe ani? Las-o baltă!

Dorothy stătea în fotoliul de lângă fereastră. Se aflau în apartamentul ei de la etajul al doilea al clădirii de pe Malloy Street – un apartament drăguț și curat, cu covoare plușate, de culoarea ardeziei, și cu pereți bej, zugrăviți de curând. Ferestrele dădeau spre pădurea din spate. Singurul indiciu vizibil al actualelor probleme care tulburau lumea era un foc arzând la vest, înspre Dealul Ghiulelei și Route 17. Atât de departe era, încât părea cât o flacără de chibrit.

– Ce-a făcut a fost de o cruzime îngrozitoare. Nu-mi pasă cât de neevoluat îi era creierul.

Blanche și Margaret stăteau pe canapea. Pe măsuța de cafea era sticla deschisă de Chablis și sticla încă nedesfăcută de Pinot. Tot acolo se mai afla și platoul cu fursecuri făcute de Dorothy și cele trei flacoane cu pastile aduse de Margaret.

– Mie mi-a plăcut la nebunie, spuse Margaret. Mi-a plăcut de la un capăt la celălalt. Mi s-au părut uluitoare toate detaliile alea despre munca infirmierelor voluntare din timpul bombardării Angliei în cel de-Al Doilea Război Mondial. Plus toate lucrurile despre Franța și despre Debarcarea din Normandia, uau! O adevărată călătorie prin istorie. O călătorie *epică*, aș putea spune! Combinată cu o poveste de dragoste! Cu niște amănunte destul de *picante*!

Clătină din cap și începu să râdă.

Blanche se întoarse să se uite la ea. Se simțea iritată, cu toate că și lui Margaret îi plăcea romanul. Margaret lucrase la căile ferate până când conducerea îi oferise o căruță de bani ca să se pensioneze mai devreme – uite, mai erau și oameni al naibii de norocoși. Margaret O'Donnell râdea prostește din orice, chestie nu tocmai cuviincioasă din partea cuiva care trecuse de șaptezeci de ani. Și era nebună după bibelourile reprezentând animale – avea zeci de asemenea piese, îngrămădite pe pervazurile de la geamuri. Ultima carte aleasă de ea fusese romanul lui Hemingway despre un moș nebun care nu voia să dea drumul peștelui din undiță[1]. Cartea asta o plictisise la culme pe Blanche pentru că – hai să recunoaștem – era vorba doar despre un amărât de *pește*! Dar lui Margaret i se păruse plină de romantism. Cum Dumnezeu reușise o asemenea femeie să cumpere atâtea acțiuni la bursă din banii primiți pentru pensionarea anticipată? Mare mister!

– Haide, Midge! o îndemnă Blanche. Suntem femei în toată firea. E aiurea să ne apuce chicoteala din cauza unor scene de sex.

– Ooo, dar n-are nicio legătură. Cartea este absolut *magnifică*. Cred că am avut mare noroc că am apucat s-o citim.

---

[1] *Bătrânul și marea* (n. tr.).

Margaret își frecă fruntea și o privi pe Blanche peste ochelarii ei cu rame din baga.

– N-ar fi fost oribil dacă am fi murit discutând despre o carte proastă?

– Probabil, răspunse Blanche. Dar cine zice că lucrul ăsta care se întâmplă femeilor este egal cu moartea? Cine zice că o să murim?

Întrunirea clubului lor de lectură fusese programată pentru această seară cu mult înainte de apariția Aurorei – mereu în prima joi a lunii –, iar cele patru vechi prietene își trimiseseră toată ziua mesaje pe telefon (ca niște adolescente, ce să vezi!), întrebându-se dacă, în situația dată, nu cumva ar fi trebuit să contramandeze. Dar nimeni nu era de acord cu asta. Prima Joi era Prima Joi. Dorothy le trimisese un mesaj în care spunea că, dacă aceasta avea să fie ultima seară din viața ei, atunci cel mai bine ar fi să și-o petreacă vorbind și bând vin și ameținându-se împreună cu prietenele dragi. Gail și Margaret se declaraseră de acord. La fel și Blanche, deși se simțea puțin vinovată că o lăsa baltă pe doamna directoare Coates, dar spunându-și că avea tot dreptul să plece de la serviciu, pentru că și așa stătuse foarte mult peste program, iar statul nu o va compensa pentru orele lucrate în plus. Pe lângă asta, Blanche își dorea să discute despre cartea aceea. La fel ca Dorothy, și ea era uimită de câtă răutate se ascundea în sufletul micuței Briony și de cât de tare s-a schimbat copila aceea malefică la maturitate.

După ce se instalaseră confortabil în livingul lui Dorothy, Margaret a scos flacoanele cu lorazepam. Erau vechi de câțiva ani. Le primise de la doctor după ce-i murise soțul – „ca să te ajute să treci mai ușor peste această tragedie, Midge". Dar Margaret nu luase nicio pastilă; cu toate că pierderea soțului o întristase peste măsură, nu a avut nicio problemă cu nervii, ba dimpotrivă, pentru că acum nu mai trebuia să-și facă griji la gândul că bărbatul drag ar putea suferi un accident mortal atunci când dădea la o parte zăpada din fața casei sau când se urca pe scară ca să taie crengile copacilor aflate prea aproape de cablurile de înaltă tensiune. Însă, pentru că asigurarea acoperea prețul medicamentelor,

Margaret se dusese la farmacie și le luase. Nu știi niciodată ce anume îți va fi de folos – acesta era mottoul ei. Sau când. Acum se părea că venise momentul.

– M-am gândit că ar fi mai bine s-o facem împreună, a spus Margaret. Așa nu va mai fi chiar atât de înspăimântător.

Celelalte trei doamne nu au avut obiecții și s-au declarat de acord. Dorothy Harper era și ea văduvă. Soțul lui Gail era internat într-un azil și, în ultima vreme, nu-și mai recunoștea nici propriii copii. Și, că veni vorba despre copiii duduilor din Clubul de Literatură, trebuie spus că toți erau adulți trecuți bine de prima tinerețe, care locuiau departe de regiunea Munților Apalași. Prin urmare, nu era fezabilă convocarea de azi pe mâine a niciunei reuniuni de familie. Iar Blanche, singura persoană din grup care încă mai lucra, nu era căsătorită și nici copii nu avea – ceea ce era probabil mai bine, dacă te gândeai la felul în care evolua situația.

Acum, întrebarea pusă de Blanche curmă hohotele de râs:

– Poate o să ne trezim transformate în fluturi, zise Gail. Coconii ăia pe care i-am văzut la știri mi-au adus aminte de gogoșile pe care și le fac omizile.

– Și păianjenii țes pânze în jurul mușteloi, o contrazise Margaret. Mie cu asta mi s-a părut că seamănă, nu cu niște crisalide.

– Eu nu mă aștept la nimic.

Paharul plin al lui Blanche tocmai se golise.

– Ba eu sper să mă întâlnesc cu un înger, spuse Dorothy.

Celelalte trei femei o priviră lung. Nu avea aerul că ar fi glumit. Ba din contră: strângea tare din buzele-i zbârcite.

– Eu am fost destul de cuminte, așa să știți, adăugă ea. Am încercat să mă port frumos cu toată lumea. Am fost o nevastă bună. O mamă bună. O prietenă bună. Am făcut voluntariat după ce am ieșit la pensie. Păi, mergeam cu mașina până în Coughlin doar ca să particip la ședințele din fiecare zi de luni.

– Știm toate astea, zise Margaret, întinzând mâna spre Dorothy, care era bunătatea întruchipată.

La fel făcură și Gail și Blanche.

Trecură flacoanele de la una la alta și fiecare femeie înghiți câte două pastile. După această împărtășanie mai puțin obișnuită, cele patru femei se uitară una la alta.

– Și acum ce facem? întrebă Gail. Așteptăm?

– Plângem, îi răspunse Margaret, începând iar să chicotească în timp ce se prefăcea că se șterge la ochi cu încheieturile degetelor. Au, au, au!

– Dă-mi niște fursecuri, zise Dorothy. Renunț la dietă.

– Eu vreau să continuăm discuția despre carte, spuse Blanche. Vreau să vorbim despre cum s-a schimbat Briony. *Ea* a fost ca un fluture. Și asta mie mi s-a părut minunat. Mi-a adus aminte de unele dintre femeile din penitenciar.

Gail luă sticla de Pinot și bagă tirbușonul în dop.

În timp ce turna tuturor vin în pahare, Blanche spuse mai departe:

– Știu că recidivele sunt frecvente – nu respectă regulile eliberării condiționate, revin la vechile obiceiuri păguboase –, dar unele dintre femeile alea chiar se schimbă. Și încep vieți cu totul noi. La fel ca Briony. Nu vi se pare înălțător?

– Ba da, zise Gail ridicând paharul. Pentru o viață nouă.

3

Frank și Elaine nu se îndurau să plece de lângă Nana. Era ora nouă și ceva. O întinseseră pe pat, dar nu o înveliseră. Pe perete era un poster cu o fanfară și un panou pe care erau agățate cele mai bune desene făcute de Nana după personajele din desenele animate japoneze. Din tavan atârnau câțiva clopoței de vânt, făcuți din tuburi colorate și mărgele din sticlă. Elaine era obsedată de curățenie, așa că pe jos nu se vedeau nici haine și nici jucării. Jaluzelele erau trase. Capul Nanei era înfășurat în pânză deasă. Pânzele de pe mâini erau identice cu ea, însă mai mici. Ca niște mănuși fără degete.

Deși, preț de câteva minute, niciunul dintre ei nu spusese nimic, Frank își dădu seama că amândurora le era teamă să stingă lumina.

– Hai să ieșim puțin și după aia să ne întoarcem ca să vedem ce mai face.

Din obișnuință, Frank vorbise în șoaptă, așa cum o făcuse în nenumărate rânduri când nu voiau s-o trezească pe Nana. Cu toate că acum lucrurile stăteau exact invers.

Elaine dădu din cap. Apoi plecară în același timp din pragul ușii deschise a fiicei lor și coborâră în bucătărie.

Elaine se așeză la masă, iar Frank se apucă să prepare cafeaua. Făcuse asta de mii de ori în trecut, însă niciodată la o oră atât de târzie. Normalitatea acestei activități îl alina oarecum.

Și Elaine se gândea la același lucru.

– E ca pe vremuri, nu? Copilul bolnav e la etaj, noi suntem aici, întrebându-ne dacă am făcut tot ce trebuie.

Frank apăsă butonul cafetierei. Elaine își pusese capul pe masă, între brațe.

– Nu mai sta așa, îi spuse el cu blândețe, așezându-se pe scaunul din fața fostei sale soții.

Elaine dădu din cap și se ridică. Bretonul i se lipise de frunte și femeia avea expresia năucită a unuia care tocmai ce fusese lovit în moalele capului. Frank își zise că nici el nu are cum să arate mai bine.

– Știu ce vrei să zici, începu el. Mi-aduc și eu aminte. Ne tot întrebam cum de ne-am putut amăgi până într-acolo încât să ne imaginăm că am fi capabili să avem grijă de altă ființă omenească.

Vorbele lui aduseră un surâs stins pe buzele lui Elaine. Indiferent ce se întâmpla acum cu relația lor, reușiseră să supraviețuiască creșterii unui copil. Iar asta nu era puțin lucru.

Cafetiera scoase un piuit prelung. Câteva clipe, li se păruse că s-ar fi așternut liniștea în jurul lor. Dar acum Frank auzi zgomotele de afară. Țipete. Sirene de poliție. Alarma unei mașini. Instinctiv, ciuli urechile spre scară, spre camera unde se afla Nana.

Însă nu auzi nimic de acolo. Nu avea ce să audă: Nana nu mai era mică, iar acesta nu era trecutul, nici nu semăna cu trecutul

lor. Somnul Nanei era atât de profund în seara aceasta că era imposibil de imaginat ce fel de larmă ar fi putut s-o trezească, să o facă să-și deschidă ochii sub stratul acela din fibre albe.

Și Elaine își înclinase capul spre scară.

– Ce s-a întâmplat, Frank?

– Nu știu, răspunse el, refuzând s-o privească în ochi. N-ar fi trebuit să plecăm de la spital.

Insinuând că Elaine luase această hotărâre. Și totuși nefiind prea convins de asta. Însă simțind nevoia să dea vina și pe ea. Dar detestându-se pentru asta. Însă nu se putea opri.

– Ar fi trebuit să rămânem. Pe Nana trebuie s-o vadă un doctor.

– Toată lumea are nevoie de doctor, Frank. Și eu voi avea nevoie de unul foarte curând.

Elaine își turnă cafea în cană. Cu mișcări extrem de încete își puse apoi laptele și îndulcitorul. Frank considera că discuția aceea se încheiase, dar ea continuă:

– Ar trebui să zici mersi că am plecat de acolo.

– Poftim?!

– Așa n-ai mai apucat să faci ce ai fi făcut dacă rămâneam.

– Despre ce vorbești?

Dar bineînțeles că știa. Fiecare căsnicie are propriul ei limbaj, propriile ei cuvinte-cheie, formate pe baza experienței comune. Elaine rosti două dintre ele:

– Fritz Meshaum.

Învârtea lingurița în cană, lovind pereții din ceramică – *clic, clic, clic!* Sunet pe care-l auzi atunci când descui un seif cu cifru.

4

Fritz Meshaum.

Infect individ! Frank își dorea foarte tare să-l uite. Dar îl lăsa Elaine? Nu. Făcuse o greșeală atunci când țipase la învățătoarea Nanei, o greșeală și mai mare când dăduse celebra lovitură de pumn în perete, dar incidentul cu Fritz Meshaum fusese cel mai

rău dintre toate. Fritz Meshaum era șobolanul mort pe care i-l flutura Elaine pe sub nas ori de câte ori se simțea încolțită – așa cum era cazul și în seara asta. Măcar dacă ar fi văzut că sunt amândoi încolțiți, că sunt amândoi de aceeași parte a baricadei. De partea *Nanei*. Dar nu. Nici vorbă. Elaine a simțit nevoia să aducă vorba de Fritz Meshaum. A simțit nevoia să-i fluture pe sub nas șobolanul cel mort.

Frank plecase să prindă o vulpe – animal destul de des întâlnit în pădurile celor trei provincii. Cineva o văzuse alergând prin câmpul de la sud de Route 17, nu departe de pușcăria de femei. Îi atârna limba din gură și cel care dăduse telefon la Protecția Animalelor spunea că i s-a părut turbată. Frank avea îndoielile lui, dar lua mereu în serios toate apelurile în care se vorbea despre turbare. De fapt, orice angajat de la Protecția Animalelor dotat cu simțul răspunderii ar fi făcut același lucru. Mersese cu mașina până la un grajd dărâmat, unde fusese văzut animalul, și petrecuse jumătate de oră căutându-l printre mormanele de baligă. Nu găsise decât caroseria ruginită a unui Cutlass din 1982, cu o pereche de chiloței mucegăiți înnodați de antenă.

Întorcându-se la locul unde lăsase camioneta, alesese să scurteze drumul pe lângă o proprietate înconjurată cu un gard. Gardul ăla era făcut din scânduri putrezite, capace de roți și bucăți de tablă ondulată atât de pline de găuri, că mai degrabă atrăgea atenția trecătorilor în loc să-i descurajeze pe eventualii intruși. Frank se uitase prin găurile alea la casa coșcovită și la curtea lăsată în paragină. De creanga unui stejar era legată o funie destrămată, de care atârna un leagăn improvizat dintr-un cauciuc de mașină. La baza copacului erau îngrămădite o mulțime de haine negre și zdrențuite, în jurul cărora se roteau o mulțime de insecte. O navetă plină cu fiare vechi stătea de pază lângă treptele care duceau pe prispă. Un bidon de ulei (probabil gol) zăcea peste o tufă neîngrijită de bougainvillea, care învelea parțial prispa. Acoperișul cu strat de bitum era plin de cioburi din geamul spart de la etaj. Și, minunea-minunilor, în fața casei era parcată o camionetă Toyota, nou-nouță, albastră ca apele Pacificului și lustruită de-ți

lua ochii. În jurul roților din spate erau împrăștiate vreo zece – poate mai multe – cartușe trase. Acestea fuseseră pe vremuri roșii și strălucitoare, dar acum erau rozalii și mate, ca și cum s-ar fi aflat acolo de mult timp.

Casa dărăpănată și camioneta lucioasă alcătuiau o minunată imagine a unei țări perfecte în care să-ți fie drag să trăiești, așa că pe Frank mai că-l umflase râsul. Își continuse drumul, zâmbind ca pentru sine, dar încercând să proceseze și un detaliu care nu se potrivea în tot acel tablou: zdrențele alea negre se mișcau.

Frank mersese înapoi până la o gaură mai mare din caraghioslâcul ăla de gard. Se uitase cu atenție la haine. Le văzuse că respiră.

Apoi, totul se întâmplase ca într-un vis. Așa cum se întâmplă întotdeauna. Frank nu se strecurase pe sub gard. Frank nu traversase curtea aia, ci, mai degrabă, fusese cumva teleportat până la formele negre de sub copac.

Acolo era un câine. Frank nu avusese dorința să-i ghicească rasa: era un câine de mărime mijlocie, poate un ciobănesc german, poate un labrador tânăr, poate doar o corcitură de prin partea locului. Blana neagră era zdrențuită și mâncată de purici. Acolo unde nu mai era pic de blană, se vedea pielea infectată. Unicul ochi vizibil al animalului era o pată albă și mică, înfundată în ceva cu formă vagă de cap. În jurul câinelui erau răsucite patru membre – toate strâmbe, toate rupte. În mod absolut grotesc – cum ar fi putut să fugă sărmanul animal? – un lanț gros era înfășurat în jurul gâtului lui și legat bine de copac. Amărâtul încă mai respira. Se vedea cum i se mișcă încet pieptul.

– Mi-ai încălcat proprietatea! îl atenționase pe Frank o voce venită din spatele său. Vezi că sunt înarmat, nenicule!

Frank ridicase mâinile și se întorsese. Așa se întâmplase să dea cu ochii de Fritz Meshaum. Un omuleț cu figură de gnom și cu barbă roșcată și neîngrijită. Barbă de țopârlan.

Se cunoșteau – mai mult din vedere – de la „Roata Neunsă". Frank își amintise că Fritz era mecanic și că erau oameni care șopteau că ți-ai putea cumpăra o armă de la el, în caz că ai fi avut nevoie de una. Frank nu știa cât adevăr era în aceste zvonuri, dar

schimbaseră niște replici cam dure cu câteva luni în urmă, în timp ce stăteau la bar și urmăreau un meci de fotbal. Fritz – acest monstru care se delecta torturând bietele animale – își exprimase aprecierea pentru jocul dur. Nu credea că Muntenii[1] erau capabili să facă față echipei adverse. Frank nu îl contrazisese – oricum nu știa prea multe despre fotbal (sau oricare alt sport). Mai spre sfârșitul partidei, Meshaum – acum îndopat bine cu bere – renunțase să laude calitățile jocului agresiv și încercase să-l atragă pe Frank într-o discuție despre evrei și guvernul federal.

– Știi că jidanii ăia cu ditamai nasurile ne au pe toți la degetul mic? îl întrebat Fritz, aplecându-se către el și suflându-i în față. Familia mea vine din Germania, așa că eu știu cum stau lucrurile.

Acela fusese momentul în care Frank se scuzase că are treabă altundeva.

Acum Fritz lăsase pușca în jos.

– Ce cați aci? Vrei să cumperi o armă? Am arme bune, pe alese. Auzi? Vrei o bere?

Cu toate că Frank nu îi răspunsese, probabil că-i transmisese totuși un mesaj prin limbajul acela pe care doar trupul nostru știe să-l vorbească, pentru că Fritz adăugase cu tristețe:

– Ți-e frică de javra aia? Nu-ți fie! Jigodia mi l-a mușcat pe Neffe[2].

– Pe cine?

– Pe *Neffe*. Nepotă-miu, explicase Fritz clătinând din cap. Ale dracu' vorbe nemțești! Nu mă dezbar de ele. Te-ai mira să...

Acestea fuseseră ultimele cuvinte rostite de Meshaum.

Când Frank terminase, patul armei smulse din mâinile nemernicului, folosit ca să-și facă treaba, era crăpat și plin de sânge. Nemernicul zăcea în țărână cât era el de lung și se ținea de testiculele bușite de nenumărate ori cu patul propriei sale arme. Ochii îi erau tumefiați și scuipa sânge de fiecare dată când încerca să respire. Dar era improbabil ca Fritz să moară ca urmare a acestei bătăi.

---

[1] Mountaineers – echipa de fotbal a Universității din Virginia de Vest (n. tr.).

[2] *neffe* – „nepot de unchi", în lb. germ. în orig. (n. tr.).

Şi poate nici nu îl rănise pe Fritz Meshaum atât de rău pe cât îşi imaginase – asta îşi zisese Frank după aceea, chiar dacă, vreme de săptămâni, citise de la un capăt la celălalt toate anunţurile cu decese din ziare. Şi chiar dacă n-a venit nimeni să-l aresteze. Frank nu avea nicio vină. Era un căţeluş şi căţeluşii nu se pot apăra. Nemernicul ăla nu avea nicio scuză că torturase un biet animal, chiar dacă acesta fusese mai arţăgos. Sigur, există câini capabili să ucidă oameni. Însă niciun câine nu ar fi capabil să facă unui om ce-i făcuse Fritz Meshaum amărâtului ăluia de căţel legat de trunchiul unui copac. Ce să înţeleagă un câine din sadismul excesiv al oamenilor? Nimic, ce ar fi de înţeles aici? Însă Frank avea o oarecare idee şi se simţea împăcat cu pedeapsa pe care i-o aplicase lui Fritz Meshaum.

Iar în ceea ce o privea pe nevasta lui Meshaum... ei, asta-i! De unde să fi ştiut Frank că boul ăla avea nevastă? Acum a aflat. O, da. Acum ştie. A avut grijă Elaine să-l informeze.

5

– Nevastă-sa? se miră Frank. Acolo vrei să ajungi? Nu m-am mirat când tipa a apărut la adăpost. Fritz Meshaum e un cretin.

Când începuseră zvonurile, Elaine îl întrebase dacă era ceva adevăr în ele, dacă el îl bătuse pe Fritz Meshaum. Iar Frank făcuse o mare greşeală şi îi mărturisise adevărul. Şi ea nu l-a mai lăsat niciodată să uite întâmplarea aia.

Acum Elaine puse linguriţa pe masă şi bău din cafea.

– Nu te contrazic.

– Sper că l-a părăsit, zise Frank. Nu că aş avea vreo responsabilitate faţă de ea.

– Spui că n-ai nicio responsabilitate pentru faptul că bărbatu-său, odată vindecat şi ieşit din spitalul în care tu l-ai vârât, s-a dus drept acasă şi i-a tras o bătaie soră cu moartea?

– Nu, absolut niciuna. Eu nici n-am atins-o. Am mai discutat despre asta.

– Îhî. Și copilul pe care l-a pierdut atunci, continuă Elaine, nici de moartea lui nu ești răspunzător, nu?

Frank țistui din dinți. Habar nu avusese despre vreun copil. Elaine nu mai pomenise de așa ceva până acum. Da, așteptase momentul potrivit să-i dea lovitura de grație. Ce mai nevastă, ce mai prietenă!

– Era gravidă? Și a pierdut copilul? Măi, să fie, nasol!

Elaine îl țintui cu o privire plină de neîncredere.

– Atât ai de zis? „Nasol"? Mă copleșește atâta compasiune! Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi chemat poliția. Nimic nu s-ar fi întâmplat, Frank. El ar fi ajuns la pușcărie și Candy Meshaum ar fi dat naștere unui copil.

Inducerea sentimentului de vinovăție era specialitatea lui Elaine. Dar dacă ar fi văzut și ea câinele ăla – dacă ar fi văzut cum îl torturase Fritz –, atunci poate că s-ar gândi de două ori înainte să se uite așa de urât la el. Toți Meshaumii din lume trebuie să plătească pentru faptele lor. La fel și doctorul ăla, Flickinger...

Și îi veni o idee.

– Ce-ar fi să-l chem pe proprietarul Mercedesului? E doctor.

– Tipul ăla care a călcat pisica judecătorului?

– Ăla. Zicea că-i pare rău că a condus cu viteză. Sunt sigur că ne-ar ajuta.

– Tu ai auzit ceva din tot ce ți-am spus, Frank? Mereu te apucă nebunia și dai greș!

– Elaine, te rog, nu te mai gândi la Fritz Meshaum și nu te mai gândi la nevastă-sa. Nu te mai gândi nici la mine. Gândește-te la Nana. Poate doctorul ăla ar fi în stare s-o ajute.

Ba chiar Flickinger ar socoti că-i este dator, pentru că își vărsase nervii pe mașină și nu spărsese ușa ca să se răzbune pe el.

– Aș vrea să cred asta, Frank.

Tonul ei calm se voia sincer, însă cuvintele aveau aceeași cadență ca atunci când îi explicase Nanei de ce era important să păstreze ordinea în sertare.

– Pentru că te iubesc. Dar te cunosc foarte bine. Am stat zece ani împreună. Aproape ai omorât în bătaie un om din cauza unui

câine. Dumnezeu știe cum te-ai purtat cu Flickmuller ăsta sau cum l-o chema.

– *Flickinger*. Îl cheamă Garth Flickinger. *Doctor* Garth Flickinger.

Pe bune, cum de poate fi atât de bătută în cap? Nu au fost cât pe ce să fie călcați în picioare – poate chiar împușcați! – când au încercat să ajungă cu fetița lor la un doctor?

Elaine își bău și restul de cafea.

– Tu stai aici, cu fiica ta. Și nu încerca să repari ceva ce nu înțelegi.

Și acum Frank Geary avu o revelație – una absolut îngrozitoare. Totul ar fi mult mai ușor dacă ar adormi și Elaine. Dar deocamdată era trează. La fel și el.

– Greșești, îi spuse.

Ea clipi des.

– Ce? Ce-ai zis?

– Crezi că ai mereu dreptate. Uneori ai, dar nu și acum.

– Mulțumesc pentru că m-ai luminat. Mă duc sus să stau cu Nana. Dacă vrei, vino și tu. Dar, dacă pleci după omul ăla – dacă pleci *oriunde* altundeva – s-a terminat totul între noi.

Frank zâmbi. Acum se simțea bine. Mare ușurare!

– Deja s-a terminat.

Elaine îl privi lung.

– Doar Nana contează acum pentru mine. Doar ea și numai ea.

6

Pe drumul spre camionetă, Frank se opri să se uite la stiva de lemne de lângă veranda din spate, lemne pe care el însuși le tăiase. Jumătate de metru cub rămas din iarna care tocmai trecuse. Micuța sobă din fontă dădea un aer vesel și primitor bucătăriei în anotimpul rece. Nanei îi plăcea să stea acolo în balansoar și să-și facă temele. Atunci când se apleca deasupra cărților și îi cădea părul în ochi, lui Frank i se părea că seamănă cu o fetiță din secolul al nouăsprezecelea, când relațiile dintre bărbați și femei erau

mult mai simple. În vremurile alea, pur și simplu îi spuneai femeii ce ai de gând să faci și ea ori era de acord, ori își ținea gura. Își aduse aminte ce spusese tatăl lui atunci când mama lui se împotrivise achiziționării unei mașini noi de tăiat iarba: *Tu vezi de casă. Eu câștig banii și plătesc facturile. Zi-mi dacă ai vreo problemă cu aranjamentul ăsta.*

Nu avea. Prin urmare, căsnicia lor a fost una bună. Aproape cincizeci de ani. Fără consiliere maritală, fără separare, fără avocați.

Peste stiva aia de lemne era așezată o prelată mare și una mai mică peste butuc. Ridică prelata cea mică și smulse toporul din lemnul plin de urmele tăieturilor. Flickinger nu părea cine știe ce forțos, dar nu strica să fie pregătit pentru orice.

7

Dorothy adormi prima. Sforăia cu capul dat pe spate, gura deschisă și proteza plină cu firimituri de fursecuri ușor deplasată într-o parte. Celelalte trei femei priveau fascinate la firele albe care apăreau și pluteau, se multiplicau și pluteau, pluteau și cădeau pe pielea ei. Acolo se așezau în straturi, ca niște bandaje mici, încrucișate.

– Mi-aș dori... începu Margaret.

Și se opri. Nici ea nu mai știa ce-și dorește.

– Credeți că o doare? întrebă Blanche. Credeți că suferă?

Cu toate că îi era destul de greu să articuleze cuvintele, nu simțea niciun fel de durere.

– Nu.

Gail se ridică în picioare cu multă greutate. Romanul *Ispășire*, împrumutat de la bibliotecă și protejat cu învelitoare, i se rostogoli de pe genunchi și căzu pe jos, scoțând un pocnet surd de hârtie și un foșnet de plastic. Ținându-se de mobile, femeia traversă încăperea ca să ajungă lângă Dorothy.

Ca prin ceață, Blanche se simțea impresionată de acest efort. Pe lângă tranchilizante, mai dăduseră gata și sticla de Pinot, iar Gail băuse cel mai mult dintre ele. La penitenciar era o gardiană care concura în întreceri de skanderbeg. Blanche se întrebă dacă existau întreceri în care ți se cere să bei vin și să iei somnifere și după aia să te plimbi prin cameră fără să te împiedici de scaune sau să te lovești de pereți. Dacă da, atunci Gail își ratase vocația.

Blanche vru să-i mărturisească toate acestea lui Gail, dar nu reuși să bolborosească decât:

– Te... miști... bine... Gail.

Gail se aplecă la urechea lui Dorothy, deja acoperită cu un strat subțire din pânza aia.

– Dorothy? Ne auzi? Ne întâlnim la...

Gail se întoarse spre celelalte.

– Ce adresă din rai cunoaștem, Midge? Unde să-i zic să ne aștepte?

Numai că Margaret nu-i răspunse. Nu mai era în stare. Firele albe se învârteau și se împleteau acum și în jurul capului ei.

Ochii lui Blanche, mișcându-se parcă prin propria lor voință, descoperiră fereastra și incendiul de mai departe, dinspre vest. Acum ardea mai intens și nu mai semăna cu flacăra unui chibrit, ci cu capul înflăcărat al unei păsări. Sigur, existau destui bărbați care să se lupte cu focul ăla, dar poate că acum aveau grijă de femeile lor și nu le mai păsa de nimic altceva. Cum se chema pasărea aia, care lua foc și după aia renăștea? Pasărea aia vrăjită, înspăimântătoare, nemaipomenită? Nu știa. Nu-și mai amintea decât de un vechi film horror japonez, care se chema *Rodan*. Îl văzuse în copilărie, iar pasărea aia uriașă o speriase rău de tot. Acum nu mai era speriată, doar... curioasă.

– Am pierdut-o pe sora noastră, le anunță Gail.

Se prăbușise pe covor și se sprijinea de picioarele lui Dorothy.

– Doarme, zise Blanche. N-ai pierdut-o, draga mea.

Gail dădu din cap cu atâta convingere, încât îi căzu părul în ochi.

– Da, da. Ai dreptate, Blanche. Va trebui să ne regăsim. O să ne căutăm în rai. Sau... acolo... în imitația aia de rai... unde o să ajungem.

Și începu să râdă de propria-i idee.

8

Blanche a fost ultima. Se târî până la Gail, care dormea sub primele straturi ale pânzei.

– Am fost îndrăgostită, îi mărturisi Blanche. Pun pariu că n-ai știut. Am ținut relația... așa cum zic fetele de la pușcărie... la secret. Nu s-a putut altfel.

Gail expiră, mișcând filamentele albe care i se întinseseră peste gură. Unul dintre ele se întinse șăgalnic în direcția lui Blanche.

– Cred că și el mă iubea, dar...

Greu de explicat. Pe atunci era foarte tânără. Iar când ești tânăr, creierul nu-ți este complet dezvoltat. Și nu te pricepi la bărbați. Povestea a fost una tristă. El era însurat. Ea l-a așteptat. Au îmbătrânit amândoi. Blanche și-a dăruit sufletul unui singur bărbat. El i-a făcut promisiuni minunate și nu și-a ținut niciuna. Mare păcat!

– Poate că ăsta-i cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dacă Gail ar fi fost trează, nu ar fi putut să o înțeleagă, pentru că Blanche vorbea prea încet și prea nedeslușit. Nici nu-și mai simțea limba.

– Pentru că măcar acum vom fi împreună.

Și, dacă mai exista ceva după asta...

Dar Blanche McIntyre nu mai apucă să-și termine gândul, pentru că adormi.

9

Garth Flickinger nu a fost surprins să-l vadă pe Frank.

După ce, în ultimele aproximativ douăsprezece ore, urmărise știrile de la NewsAmerica și fumase tot ce găsise prin casă, cu excepția iguanei (o botezase Gillies), probabil că nimic nu l-ar mai fi surprins. Nici dacă însuși Sir Harold Gillies, părintele chirurgiei plastice moderne, dispărut de pe lumea asta de foarte mulți ani, ar fi coborât în bucătărie ca să-și prăjească o felie de pâine cu

scorțișoară, tot nu ar fi fost ceva mai ieșit din comun decât fenomenele înfățișate la televizor.

Șocul pe care-l avusese în urma violențelor din rulota lui Truman Mayweather nu fusese decât un prolog al tuturor nenorocirilor la care fusese martor de atunci încoace – ce-i drept, de pe canapea, nu din budă, ca în cazul cu rulota traficantului. Proteste în fața Casei Albe, o femeie smulgând cu dinții o bucată din nasul unui sectant, un Boeing 767 dispărut deasupra oceanului, mărturii ale infirmierilor înspăimântați de la un azil de bătrâni, cucoane în vârstă înfășurate în pânze și încătușate de târgi, incendii în Melbourne, incendii în Manila și incendii în Honolulu. Un lucru al dracului de rău se petrecuse în deșertul de lângă Reno, unde se afla o centrală nucleară (cică secretă!) a guvernului federal; oamenii de știință spuneau că acolo contoarele Geiger[1] se dădeau peste cap și că seismografele detectau mișcări continue ale solului. Pretutindeni în lume, femeile adormeau și se înfășurau în coconi; și, pretutindeni în lume, cretinii de bărbați le trezeau. Superba aia de reporteriță de la NewsAmerica, Michaela-cea-cu-rinoplastia-admirabilă, dispăruse încă din timpul după-amiezii și fusese înlocuită cu o stagiară bâlbâită și cu piercing în buză. Mândruța asta îi amintea lui Garth de o inscripție pe care o văzuse adesea în toaletele pentru bărbați: NU EXISTĂ GRAVITAȚIE, NE SUGE PĂMÂNTUL.

Ce se întâmpla era *mai* rău decât să ne sugă pământul. Nici măcar metamfetamina nu-i mai era de folos. Mă rog, îl ajuta puțin, de ce să mintă, dar nu atât de mult cât ar fi trebuit. Când se auzi soneria de la ușă – *ding-dong, ding-dong* – Garth se simțea îngrozitor de lucid. Și nu simțea deloc nevoia să deschidă. Așa cum nu simți nici nevoia să se ridice de pe canapea când musafirul ăla nepoftit renunță să mai apese butonul soneriei și începu să ciocăne. Apoi să bată mai tare. Foarte tare!

Bătăile încetară. Garth își spuse că nepoftitul se lăsase păgubaș. Dar atunci începură loviturile de topor. Și scrâșnetele lemnului.

---

[1] Contor Geiger – detector de particule utilizat în fizica nucleară pentru înregistrarea radiațiilor (n. tr.).

Ușa se cutremură puternic și se sparse, iar înăuntru năvăli același bărbat care venise și mai devreme. Acum cu toporul în mână. Garth presupuse că individul avea de gând să-l omoare, dar nu-i părea prea rău. Sigur, o să-l doară, însă spera că nu prea mult timp.

Pentru majoritatea oamenilor chirurgia estetică era o glumă. Nu și pentru Garth. Ce era de râs în faptul că voiai să-ți placă în oglindă chipul tău, trupul tău, pielea ta? Nimic – decât dacă erai o persoană proastă sau necivilizată. Numai că acum ajunsese el de râs. Ce fel de viață ar fi aia doar cu o jumătate din specia umană? O viață proastă și necivilizată. Garth își dăduse imediat seama de asta. În cabinetul lui veneau femei superbe cu fotografii ale altor femei superbe și îl întrebau: „Puteți să mă faceți să arăt ca ea?" Iar în spatele multor asemenea femei superbe, care voiau să-și „repare" fețele perfecte, se aflau niște căcănari afurisiți și în permanență nemulțumiți. Garth nu voia să rămână într-o lume plină de căcănari afurisiți.

– Intră, nu te formaliza! Mă uitam la știri. Ai văzut-o pe aia cu femeia care a mușcat nasul bărbatului?

– Am văzut-o, spuse Frank.

– Sunt tare priceput la nasuri și îmi plac provocările, dar, dacă n-a mai rămas mare lucru din el, nici nu prea ai ce să-i mai faci.

Frank rămase în picioare la capătul canapelei, la un metru și ceva de Garth. Toporul era mic, dar tot topor se chema că este.

– Vrei să mă omori?

– Ce? Nu... Am venit să...

Însă atenția le-a fost distrasă de ecranul plat al televizorului, unde se vedea un Apple Store incendiat. Pe trotuarul din față, un bărbat năuc, cu chipul înnegrit de fum, se învârtea în cerc. De umăr îi atârna o poșetă ciclam care ardea înăbușit. Simbolul Apple de deasupra intrării se desprinse brusc și căzu pe asfalt.

Camera de luat vederi făcu înconjurul mulțimii de gură-cască și imaginea reveni asupra lui George Alderson, în studio. George era cenușiu la față și vorbea pe un ton scrâșnit. Fusese în direct întreaga zi.

– Tocmai m-a sunat... ah, fiul meu. S-a dus la mine acasă, să vadă ce face soția mea. Sharon și cu mine suntem căsătoriți de....

Crainicul lăsă capul în jos și își trecu degetele peste nodul cravatei roz, pe care se observa o pată mare de cafea. Lui Garth acest detaliu i se păru cel mai tulburător indiciu al acelei situații fără precedent.

– ...de patruzeci și doi de ani. Timothy, fiul meu... zice...

Și George Alderson începu să plângă. Frank luă telecomanda de pe măsuță și închise televizorul.

– Ai mintea suficient de limpede ca să pricepi ce se petrece, doctore Flickinger? îl întrebă el, făcând un semn spre pipa de pe masă.

– Bineînțeles, răspunse Garth curios. Chiar n-ai venit să mă omori?

Frank se ciupi de șaua nasului. Garth avea impresia că este spectator la un monolog interior extrem de serios.

– Am venit ca să-ți cer un serviciu. Mă ajuți și zicem că suntem chit. E vorba despre fiica mea. Singurul lucru bun care mi-a mai rămas. Și a făcut și ea chestia asta. Aurora. Vreau să vii cu mine și s-o consulți și...

Deschise și închise de câteva ori gura, dar nu mai știa ce să spună.

Garth se gândi la fiica lui, la Cathy.

– Nu mai trebuie să spui nimic, zise el, retezând gândul anterior și lăsându-l să fluture în neant – panglică în vânt.

– Da? Serios?

Garth îi întinse mâna. Poate că reacția lui îl surprinsese pe Frank Geary, însă pe el nu-l surprinsese deloc. Erau pe lume atât de multe lucruri care nu puteau fi îndreptate. Garth se bucura să dea o mână de ajutor ori de câte ori avea ocazia. Plus că era curios să vadă de aproape cum se manifesta chestia asta numită Aurora.

– Firește. Ajută-mă să mă ridic.

Frank îl ajută și, după câțiva pași, Garth începu să se miște mai bine. Se scuză și intră într-o altă cameră. Reveni imediat cu o geantă mică și neagră și cu o trusă medicală. Ieșiră amândoi în

noapte. Garth mângâie crengile liliacului care ieșea prin parbrizul Mercedesului său, dar nu făcu niciun comentariu.

10

Vulpoiul se îndepărtă șchiopătând de incendiul de vegetație declanșat de femeie. Însă ducea și el un foc în sine. Focul acesta îi pârjolea spatele. Și asta era foarte rău, pentru că nu mai putea să alerge prea repede. Și simțea miros de sânge. Sângele lui. Iar dacă el simțea mirosul propriului sânge, atunci îl simțeau și alte jivine.

Prin pădurile acestea încă mai rămăseseră câteva pume și, dacă vreuna dintre ele prindea de veste despre coapsele și șalele lui însângerate, era terminat. De multă vreme nu mai văzuse vreo pumă. De fapt, nu mai văzuse una de când mama încă îi alăpta și cei patru frățiori ai lui erau încă în viață (acum erau morți toți patru: unul de la apa poluată pe care o băuse, unul de la momeala otrăvită pe care o mâncase, unul zbătându-se și scheunând cu piciorul prins într-o capcană și unul pierzându-se în noapte). Însă mai erau prin zonă și porci sălbăticiți. Vulpoiul se temea de ei mai mult decât de pume. Porcii ăștia scăpaseră din cocina unui fermier și se înmulțiseră. Acum erau o grămadă. În mod normal, vulpoiul ar fi putut să scape de ei fără probleme, ba chiar i-ar fi plăcut să-i provoace – că tare nătăfleți mai erau porcii ăia. Însă în seara asta abia dacă mai putea să alerge. Curând nu va fi în stare nici să mai meargă.

Pădurea se termina lângă o casă din metal, care mirosea a sânge de om și a moarte de om. În jurul ei erau întinse niște benzi galbene. Și prin bălării și pe cărarea din piatră spartă erau tot felul de lucruri metalice făcute de om. Pe lângă mirosul de moarte se mai simțea și altul, unul pe care vulpoiul nu-l cunoștea. Nu un miros de om, dar un miros care *semăna* cu mirosul de om.

Și cu cel de femeie.

Făcând abstracție de teama lui de porci, vulpoiul se îndepărtă de casa din metal. Șchiopătând și trântindu-se din când în când

pe o parte și stând și gâfâind așa până îl mai lăsa durerea. După care pornea mai departe. Trebuia să-și continue drumul. Mirosul era foarte ciudat: deopotrivă dulce și amar, irezistibil. Dacă l-ar inhala mai profund, poate l-ar duce într-un loc unde ar fi în siguranță. Puțin probabil, însă vulpoiul era disperat.

Mirosul acela străin devenea tot mai puternic. În el se ghicea alt miros feminin – mai proaspăt și clar miros de om. Vulpoiul se opri să adulmece una dintre urmele Lilei de pe pământul afânat, apoi ceva alb de forma unei tălpi goale.

O pasăre mică țopăi spre el de-a lungul unei crengi din apropiere. Acum nu mai era un șoim, ci o pasăre cum vulpoiul nu mai văzuse niciodată. Complet verde. Din ea ieșea un miros umed și înțepător, pe care el nu-l putea identifica. Pasărea flutură înfumurată din aripi.

– Te rog să nu cânți! îi ceru vulpoiul.

– Bine, zise pasărea cea verde. Oricum nu prea cânt noaptea. Văd că sângerezi. Te doare?

Vulpoiul era prea istovit ca să se mai prefacă.

– Da.

– Rostogolește-te prin pânză. O să-ți îndepărteze durerea.

– O să mă otrăvească, spuse vulpoiul.

Îl ardea toată spinarea, dar știa multe despre otravă. Oamenii otrăveau totul în jurul lor. Ăsta era talentul lor inegalabil.

– Nu. Te vei otrăvi dacă vei ieși din pădurea asta. Rostogolește-te prin pânză.

Poate că pasărea mințea, dar nici vulpoiul nu vedea altă soluție. Se lăsă pe o parte, apoi se rostogoli pe spate, așa cum se tăvălea câteodată în rahatul de căprioară ca să-și ascundă mirosul. O binecuvântată răcoare îi ostoi durerea din șale și coapse. Se mai rostogoli o dată, apoi sări în picioare, privind cu ochi strălucitori la pasărea de pe creangă.

– Cine ești? De unde vii? o întrebă vulpoiul.

– Din Mama-Copacilor.

– Unde este?

– Urmează-ți nasul, îl sfătui pasărea cea verde, luându-și zborul în întuneric.

Vulpoiul merse după urmele acelea de tălpi goale, oprindu-se de două ori ca să se mai tăvălească în ele. Îl răcoreau, îl înviorau și îi dădeau forță. Mirosul de femeie rămăsese destul de puternic, acela mai exotic și nu chiar de femeie se mai estompase. Dar amândouă îi spuneau o poveste vulpoiului. Femeia ne-femeie venise prima și mersese spre est, către casa din metal și baraca acum arsă din temelii. Femeia reală apăruse mai târziu și mersese pe urmele femeii ne-femeie spre un loc aflat undeva înainte. Iar după aceea revenise la casa din metal, care mirosea îngrozitor de urât și care era înconjurată de benzile alea galbene.

Vulpoiul luă și el urma mirosurilor îngemănate printre tufe și printr-un pâlc de brazi pricăjiți. Pânze zdrențuite atârnau de crengi, emanând mirosul acela straniu de femeie ne-femeie. Dincolo de brazi era un luminiș. Vulpoiul intră în el. Acum pășea mult mai ușor și simțea că, dacă ar fi apărut vreunul dintre porcii ăia, nu doar că ar fi fost în stare s-o rupă la fugă, ci chiar ar fi putut să zboare. Se opri în luminiș, privind în sus la un copac ce părea făcut din mai multe trunchiuri împletite. Nu-i putea vedea vârful pe cerul întunecat. Cu toate că nu era pic de vânt, copacul foșnea, de parcă ar fi vorbit singur. Aici mirosul de ne-femeie se pierdea în sute de alte mirosuri. Mirosurile multor păsări și multor animale, pe care vulpoiul nu le întâlnise niciodată.

Din spatele copacului uriaș apăru o felină care se apropie tiptil de el. Nu era o pisică sălbatică, pentru că era mult prea mare. Și albă. Ochii verzi îi străluceau ca niște lampadare în bezna din jur. Deși instinctul de a fugi de animalele de pradă îi era adânc înrădăcinat în toate fibrele ființei sale, vulpoiul nu se mișcă din loc. Tigrul alb și mare venea agale spre el. Iarba din luminiș foșnea, frecându-se de blana deasă a abdomenului.

Când tigrul ajunse la un metru și jumătate de el, vulpoiul se trânti la pământ și se rostogoli pe spate, descoperindu-și burta în semn de supunere. Vor fi având vulpile ceva mândrie, numai că, într-o asemenea situație, era absolut inutilă.

– Ridică-te! îi spuse tigrul.

Vulpoiul se ridică în picioare și își întinse timid capul ca să atingă botul tigrului.

– Te-ai vindecat? îl întrebă acesta.

– Da.

– Atunci, ascultă-mă cu luare-aminte, vulpoiule!

11

În celula de la penitenciar, Evie Black stătea culcată. Avea ochii închiși și un zâmbet stins pe buze.

– Atunci, ascultă-mă cu luare-aminte, vulpoiule! Am o treabă pentru tine.

XVI

1

Clint tocmai voia să-i ceară lui Tig Murphy să-i descuie ușa principală, când pe ea intră directorul-adjunct Lawrence Hicks.

– Unde pleci, doctore Norcross?

Întrebarea suna ca o acuzație, dar acum era perfect inteligibilă. Cu toate că Lore Hicks arăta ca vai de el – părul, un nimb răvășit în jurul cheliei, fălcile umflate acoperite cu țepi nerași, cearcăne negre sub ochi –, bine măcar că trecuse efectul Novocainei primite în timpul intervenției stomatologice de dimineață.

– În oraș. Trebuie să-mi văd soția și fiul.

– Ai aprobarea lui Janice?

Clint nu-i răspunse imediat. Încerca să nu se lase enervat de vorbele adjunctului. Îl ajuta să-și spună că soția lui Hicks fie căzuse pradă Aurorei, fie asta urma să se întâmple curând. Însă nimic nu schimba faptul că omul din fața lui era ultima persoană pe care ți-ai fi putut-o dori la conducerea unei instituții ca Penitenciarul Dooling pe timp de criză. Janice chiar îi spusese odată lui Clint că locțiitorul ei obținuse de pe un site dubios din Oklahoma diploma de absolvire a cursurilor de Management Organizațional în Sistemul Penitenciarelor.

„Dar sora lui Hicksie e măritată cu guvernatorul-adjunct", spusese Janice, care băuse cu ocazia aceea un pahar în plus de Pinot (sau poate fuseseră chiar două). „Așa că poți trage și singur

concluzia. Se pricepe de minune să planifice turele și să facă inventarul, dar e la noi de șaisprezece luni și nu sunt sigură că ar fi capabil să ajungă în Aripa C fără o hartă. Nu-i place să iasă din birou și n-a făcut niciun rond de inspecție, deși se presupune că ar fi o obligație lunară. Îi este frică de fetele rele."

„Ai să ieși la noapte din birou, Hicksie, și ai să faci și inspecția", i se adresă Clint în gând. Ai să iei un walkie-talkie la tine și ai să faci rondul complet prin toate cele trei aripi, la fel ca toți ceilalți angajați. Cei care au mai rămas.

– N-ai auzit ce te-am întrebat? zise Hicks. Ți-a dat voie Janice să pleci?

– Am trei chestii să-ți spun, răspunse Clint. În primul rând, programul meu s-a terminat la ora 15:00, adică acum...

Se uită la ceas și continuă:

– Aproape șase ore.

– Dar...

– Stai puțin! Uite a doua chestie: doamna directoare Coates doarme pe canapea într-un cocon mare și alb.

Hicks purta ochelari cu lentile groase, care îi măreau ochii. Însă acum, când și-i holba speriat, păreau aproape ieșiți din orbite.

– *Cuum?*

– Ca să nu mai lungim vorba, îți mai spun și că Don Peters a mai comis una groasă de tot. A fost prins când molesta o deținută. Janice l-a pus pe liber, dar, înainte de asta, Don a reușit să-i umple cafeaua cu Xanax. A terminat-o imediat. Și, ca să nu mai întrebi, da, Don a dispărut. Când am s-o văd pe Lila, am să-i cer să-l dea în urmărire generală, dar mă îndoiesc că asta ar fi o prioritate. Oricum, nu în noaptea asta.

– Doamne, Dumnezeule!

Hicks își trecu mâinile prin păr, răvășind și ce îi mai rămăsese din el.

– Of... Doamne... *Dumnezeule*!

– Și uite a treia chestie: au rămas cei patru gardieni din tura de dimineață: Rand Quigley, Millie Olson, Tig Murphy și Vanessa Lampley. Tu ești al cincilea. Va trebui să faci rondul de la miezul

noptii împreună cu ceilalți. A, să nu uit! Van o să te pună la curent cu planul deținutelor. Au făcut o cafea pe care o numesc „extra". Jeanette Sorley și Angel Fitzroy au avut ideea.

– Cafea „extra"? Ce-i aia? Și ce caută Fitzroy afară din celulă? Nu poți să ai încredere în ea. Deloc! E predispusă la accese de furie! Ți-am citit raportul!

– În seara asta nu-i furioasă. Încă. Vrea să ajute. Așa cum trebuie să faci și tu. Dacă nu se schimbă nimic, vor adormi toate femeile de aici, Lore. Absolut toate. Cu cafea extra sau fără cafea extra. Merită o rază de speranță. Discută cu Van și ascult-o pe ea dacă apar probleme.

Hicks îl apucă pe Clint de haină. Ochii lui exagerat de mari erau plini de panică.

– Nu poți să pleci! Nu poți să-ți părăsești postul!

– De ce să nu pot? Tu ți l-ai părăsit.

Hicks tresări puternic și lui Clint îi păru rău de vorbele spuse. Îi desprinse cu blândețe mâna de pe haina lui.

– Tu te-ai dus să vezi ce face soția ta. Trebuie să mă duc și eu să văd ce fac Jared și Lila. Și am să mă întorc.

– *Când?*

– Cât de repede pot.

– Aș vrea să adoarmă toate! izbucni Hicks, pe un ton de copil năbădăios. Toate să adoarmă! Toate hoațele și curvele și drogatele! Somnifere ar trebui să le dăm, nu cafea! Așa s-ar rezolva toate problemele, nu?

Clint îl privi lung și nu-i răspunse.

– În regulă, murmură Hicks, încercând să-și îndrepte umerii. Înțeleg. Și tu trebuie să-i vezi pe cei dragi. Doar că mă înnebunește gândul... la... la toate femeile astea... e pușcăria *plină* cu ele!

„Abia acum ți-ai dat seama?" se miră Clint în gând, apoi îl întrebă pe Hicks cum se simte soția lui. Probabil că frumos ar fi fost să-l întrebe mai devreme. Dar, ce naiba, nici Hicksie nu se interesase de Lila.

– E trează. Cel puțin deocamdată. A avut...

Hicks își drese vocea și coborî privirea.

– A avut niște energizante.

– Bine. Asta-i foarte bine. Am să mă întorc...

– Domnule doctor!

Era Vanessa Lampley. Dar nu vorbea prin interfon. Femeia se afla chiar lângă el, în holul din fața ușii principale. Își părăsise postul din Cabină, gest aproape fără precedent.

– Trebuie să vii să vezi ceva.

– Nu pot, Van. Trebuie să văd ce face Jared și să vorbesc cu Lila, ca să...

„Ca să-mi pot lua rămas-bun de la ea", își zise Clint. Gândul îi venise pe neașteptate. Acesta ar putea să fie sfârșitul. Cât să mai rămână trează? Nu prea mult. La telefon i se păruse că o auzea de foarte departe – de parcă deja pornise spre o altă lume. Iar odată ce Lila va aținea, puține erau șansele să fie adusă înapoi.

– Înțeleg, spuse Vanessa, dar nu durează decât un minut. Veniți și dumneavoastră, domnule Hicks. Cred că lucrul ăsta... nu sunt sigură... dar cred că ar putea să schimbe totul.

2

– Priviți la monitorul doi, le spuse Van când intrară în Cabină.

Pe el se vedea coridorul din Aripa A. Două femei – Jeanette Sorley și Angel Fitzroy – împingeau un cărucior cu cafea către Celula 10, cea capitonată, aflată la capăt. Înainte să ajungă în fața ei, cele două se opriră ca să stea de vorbă cu o deținută extrem de corpolentă, care, dintr-un motiv necunoscut, își stabilise reședința în camera de deparazitare.

– Până acum avem cel puțin zece femei care dorm sub rahatul ăla de pânză, spuse Van. Cred că s-au făcut deja cincisprezece. Majoritatea sunt în celulele lor, dar avem trei în sala comună și una în atelierul de tâmplărie. Porcăria aia începe să se țeasă din ele imediat ce adorm. *Cu excepția...*

Apăsă un buton de pe pupitrul de comandă și pe monitorul doi apăru interiorul Celulei 10. Deținuta cea nouă stătea întinsă pe pat, cu ochii închiși. Pieptul i se mișca ușor, în ritmul respirației.

– Cu excepția ei, zise Vanessa, cu un soi de admirație înspăimântată în glas. Păpușa asta nouă doarme ca un prunc și pe față n-are decât piele curată.

Piele curată. Era ceva în cuvintele astea care-i atrase atenția lui Clint, dar nu încercă să-și dea seama ce anume, pentru că era mult prea surprins de ce vedea acum și mult prea îngrijorat din cauza Lilei.

– Ascultă-mă, doctore. Sunt mai veche în meseria asta decât ești tu în a ta. Știu când o deținută doarme și când se preface. Asta de aici doarme de patruzeci și cinci de minute. Dacă scapă cineva ceva pe jos și face zgomot, ea doar tresare puțin și se întoarce pe partea cealaltă.

– Stai cu ochii pe ea! Ai să-mi dai un raport complet când mă întorc, spuse Clint. Acum trebuie să plec.

În ciuda insistențelor lui Van, cum că ea era în stare să facă diferența dintre somnul adevărat și cel prefăcut, el nu era prea convins. Și trebuia s-o vadă pe Lila cât încă mai putea. Nu voia să se despartă de ea cât încă mai era minciuna asta între ei.

Ieșise deja pe ușa penitenciarului și se îndrepta spre mașină, când își dădu seama ce anume îi atrăsese atenția mai devreme. Evie Black își lovise de multe ori fața de grilajul despărțitor din mașina de poliție a Lilei, iar asta se întâmplase doar cu câteva ore înainte. Însă acum toate vânătăile și umflăturile îi dispăruseră. În locul lor rămăsese doar pielea curată.

3

Jeanette împingea căruciorul cu cafea, iar Angel mergea alături de el, pocnind într-una dintre cafetiere cu capacul și urlând:

– Cafea! Cafea specială! Băutură energizantă pentru toate! Vă pune pe picioare, nu vă duce la culcare!

Nu au avut decât câteva cliente în Aripa A, unde majoritatea celulelor erau goale.

Mai devreme, în Aripa B, reacția lui Ree fusese doar o avanpremieră pentru ce avea să urmeze. O fi fost o idee bună cafeaua aia specială, dar era greu de înghițit. Ree se strâmbase și le înapoiase cana, după o singură înghițitură:

– Aoleu, Jeanette! Uite, o să beau sucul, dar chestia asta-i prea tare pentru mine.

– E tare și-ți dă bună stare! a declarat Angel.

În seara asta, renunțase la accentul ei sudist și vorbea ca un negru din ghetouri, cam dus cu capul. Jeanette se întreba cam câte căni din cafeaua aia specială băuse Angel. Părea că-i place.

– Doză energizantă, toarn-o pe goarnă! Dacă ești idioată, ajungi o mumie înfășurată!

Una dintre femeile din Aripa A se holbă la ea.

– Dacă tu zici că ăsta-i rap, fetițo, atunci eu zic să aducem înapoi muzica disco.

– Nu spune nasoale de rimele mele. Vă facem un serviciu. Nu bei, țeapă-ți iei!

Dar oare era o idee chiar atât de bună să amâne inevitabilul? Animată de gândul la fiul ei, așa crezuse și Jeanette la început. Numai că acum era din nou obosită și simțea cum o pândește deznădejdea chiar după colț. Plus că nici măcar nu amânaseră prea mult inevitabilul. Când fuseseră la gardiana Lampley cu ideea cafelei „extra", în penitenciar existau doar trei femei adormite. De atunci au mai adormit și altele. Însă Jeanette nu a ridicat această problemă. Nu pentru că i-ar fi fost teamă de renumitele crize de furie ale lui Angel, ci pentru că o obosea însăși ideea de a discuta ceva. Băuse trei căni din fiertura aia oribilă – mă rog, două și jumătate, deoarece stomacul ei refuzase să înghită tot lichidul din a treia cană – și tot epuizată era. Parcă trecuseră mulți ani de când o trezise Ree întrebând-o dacă se uitase vreodată la lumina care intra pe geam și traversa podeaua.

Nu mă mai bate la cap cu pata aia de lumină, îi spusese Jeanette.

Îți spun eu că nu ai cum să nu *ai bătăi de cap de la o pată de lumină*, îi replicase Ree.

Acum vorbele astea se rostogoleau iar și iar în mintea lui Jeanette, aidoma unei mantre Zen. N-avea niciun sens ce spusese, nu? Sau poate avea. Poate...

– Stooop! Stai așa, fato! răcni Angel, împingând căruciorul cu fundul.

Acesta se izbi de burta lui Jeanette, trezind-o pentru moment. Cafeaua specială pleoscăi în cafetiere. Sucul pleoscăi în carafe.

– Ce e? întrebă ea. Ce dracu' s-a întâmplat, Angel?

– Uite-o pe tovarășa mea, Claudia! urlă ea. Hei, scumpete!

Pe o băncuță de lângă automatul cu soluții pentru deparazitare, stătea Claudia Stephenson, căreia toate deținutele (și gardienii, deși aceștia nu îi foloseau porecla în public) îi ziceau Claudia „Trup Trăsnet". Trupul cu pricina nu mai era chiar la fel de trăsnet ca în urmă cu zece luni. De când intrase în penitenciar, mâncărurile pe bază de cartofi și sosurile grele o îngrășaseră pe Claudia cu cincisprezece sau chiar douăzeci de kilograme. Își sprijinea mâinile pe pantalonii cafenii de la uniforma de deținută. Bluza zăcea mototolită pe jos. În partea de sus a trupului („trăsnet"), Claudia purta doar o bustieră mărimea XL. Și totuși, își zise Jeanete, țâțele încă îi arătau fantastic.

Angel turnă un polonic de cafea într-un pahar din plastic și, din cauza entuziasmului exacerbat, vărsă o grămadă pe jos. Îi întinse Claudiei paharul plin.

– Dă-l pe gât, duduie „Trup Trăsnet"! E tare și-ți dă bună stare! Doză energizantă, toarn-o pe goarnă!

Claudia clătină din cap și nu-și ridică ochii de la pardoseala din gresie.

– Claudia? spuse Jeanette. Ce-ai pățit?

Unele deținute erau invidioase pe Claudia, însă Jeanette o simpatiza și-i părea rău de ea. Claudia delapidase o sumă mare de bani de la biserica prezbiteriană unde lucra ca administrator, ca să-și ajute soțul și fiul cel mare să-și cumpere droguri. Iar cei doi

erau acum liberi ca păsările cerului. Uite o altă rimă, Angel, îi zise Jeanette în gând: Bărbații cu jocurile, femeile cu plățile.

– N-am pățit nimic. Încerc să-mi fac curaj, șopti Claudia fără să-și ia ochii de la gresia de pe jos.

– Curaj – ca să ce? o întrebă Jeanette.

– S-o rog să mă lase să am un somn normal, așa ca al ei.

Angel îi făcu cu ochiul lui Jeanette, scoase limba într-o parte și își învârti de câteva ori un deget în dreptul urechii.

– De cine vorbești matale, duduie „Trup Trăsnet"?

– Despre fata cea nouă, spuse Claudia. Cred că-i dracu', Angel.

Vorbele astea o încântară nespus pe Angel.

– Dracu'-Angel! Dracu'-Angel! Povestea vieții mele, duduie „Trup Trăsnet"!

Claudia continuă să vorbească, pe același ton monoton:

– Cred că-i o creatură necurată, din moment ce-i singura care poate să doarmă ca înainte.

– Nu pricep ce vrei să zici, spuse Jeanette.

Acum Claudia ridică ochii. Avea cearcăne mari și vineții.

– Doarme și ea, dar nu în vreun cocon din alea. Du-te și vezi și tu. Întreab-o ce face. Spune-i că îi dau și sufletul din mine, dacă îl vrea. Tot ce-mi doresc este să-l văd pe Myron. E copilașul meu și are nevoie de mămica lui.

Angel turnă cafeaua din pahar înapoi în cafetieră și se întoarse spre Jeanette.

– Vedem noi cum stau treburile.

Și porni mai departe pe coridor, fără s-o întrebe dacă este de acord sau nu.

Când Jeanette ajunse cu căruciorul la Celula 10, Angel se ținea strâns de gratii și se uita înăuntru. Femeia zărită de Jeanette în timp ce era maltratată de Peters stătea acum întinsă pe pat, cu ochii închiși și respirând regulat. Părul ei negru era răsfirat pe pernă într-un evantai superb. De aproape, chipul ei era și mai frumos și imaculat. Nu numai că nu avea nici urmă din pânza aia care le acoperea pe toate, dar dispăruseră și vânătăile pe care le observase Jeanette. Cum de era posibil?

„Poate chiar este diavolul", își zise Jeanette. „Sau un înger, venit să ne salveze."

– Deșteptarea! urlă Angel.

– Angel? șopti Jeanette, punându-i ușor mâna pe umăr. Poate n-ar trebui să...

Angel îi dădu mâna la o parte și încercă să deschidă ușa celulei. Numai că aceasta era încuiată. Angel înșfăcă un capac de cafetieră și începu să-l lovească de gratii, făcând un tărăboi infernal. Jeanette își astupă urechile cu palmele.

– *Deșteptarea, tâââr-fooo! Scoală-te și miroase cafeaua!*

Femeia de pe pat deschise ochii – ochi migdalați, la fel de negri ca părul. Își coborî picioarele pe podea – picioare superbe și lungi, chiar și în nădragii lăbărțați ai uniformei de închisoare. Căscă. Își dezmorți brațele, dezvăluindu-și sânii care îi făceau de ocară pe cei ai Claudiei.

– Musafiri! exclamă ea.

Parcă nici nu atinse podeaua cu tălpile goale când dădu fuga la gratii. Se întinse printre ele și le apucă pe Angel și Jeanette de câte o mână. Angel se smulse instinctiv. Jeanette era prea șocată ca să reacționeze în vreun fel. Avea impresia că un soi de electricitate slabă trecea din mâna femeii în mâna ei.

– Angel! Așa de mult mă bucur că ai venit! Vorbesc eu cu șobolanii, numai că ei nu prea știu să facă conversație. Nu-i critic, vai de mine! Doar spun care-i realitatea. Fiecare creatură are calități și defecte. Am înțeles că Henry Kissinger[1] ar fi un interlocutor fascinant, dar nu pot să nu mă gândesc la tot sângele ăla care-i pătează mâinile! Dacă mă pui să aleg, atunci aleg șobolanul, mulțumesc frumos, și poți să dai știrea asta la ziare, doar ai grijă să-mi scrii corect numele.

– Ce *curu'* meu zici? o întrebă Angel.

– Nimic, nimic. Bat și eu câmpii. Scuze. Eram în vizită în lumea din cealaltă parte a lumii. Și mi se cam bulibășesc creierii

[1] Henry Kissinger – secretar de stat în timpul președinției lui Richard Nixon și Gerald Ford, cu o contribuție deosebită la încetarea Războiului din Vietnam (n. tr.).

când merg de colo până dincolo. Ia uite-o și pe Jeanette Sorley! Ce mai face Bobby, draga mea?

– De unde știi cum ne cheamă? o întrebă tot Angel. Și cum de tu poți să dormi fără să-ți crească rahatul ăla pe tine?

– Eu sunt Evie. Vin din Copac. Interesant loc aveți voi aici, nu vi se pare? Atât de plin de viață! Atât de multe de făcut și de văzut!

– Bobby face bine, îi răspunse Jeanette, având sentimentul că trăiește un vis... și poate chiar așa era. Aș dori să-l mai văd o dată înainte să ado...

Angel o trase înapoi cu atâta forță, încât Jeannete aproape căzu în fund.

– Gura, Jeanie! Aici nu-i vorba de copilul tău.

Întinse mâna printre gratii și o apucă pe Evie de pieptul uniformei care-i acoperea formele superbe.

– Cum de ești trează? Spune-mi cum, ori o să-ți trag o mamă de bătaie soră cu moartea! Nici n-ai să mai știi care ți-e pizda și care gaura curului, că o să facă schimb de locuri.

Evie scoase un hohot vesel de râs.

– Asta ar fi un miracol medical, nu? Păi, ia gândiți-vă, ar trebui să învăț iar ce să fac la toaletă.

Angel se făcu stacojie la față.

– Faci mișto de mine? Asta faci? Crezi că, dacă ești în celula aia, nu pot să pun mâna pe tine?

Evie coborî privirea la mâinile de pe cămașa ei. Atâta tot. Dar Angel scoase un urlet și se dădu repede înapoi. Degetele i se înroșiseră.

– M-a ars! Japița asta m-a ars cumva!

Evie se întoarse spre Jeanette. Îi surâdea, dar lui Jeanette i se părea că în ochii aceia întunecați era și multă tristețe, nu doar voioșie.

– Problema este mai complicată decât ar putea să pară la o primă vedere. Îmi dau seama. Zău că-mi dau seama. Există feministe cărora le convine să creadă că toate nenorocirile din lume sunt provocate de bărbați. De agresivitatea lor înnăscută. Și au dreptate, însă doar într-o oarecare măsură, că doar nicio femeie n-a declanșat vreodată un război – deși, crede-mă pe cuvânt, unele

războaie s-au dus chiar din *cauza* femeilor. Pe de altă parte, nu pot să neg că pe lumea asta există și niște păsărele tare, tare afurisite.

– Ce căcat cârâi tu acolo?

Deținuta cea nouă se uită din nou la Angel.

– Domnul doctor Norcross are anumite suspiciuni în privința ta, Angel. În primul rând, în legătură cu proprietarul pe care l-ai omorât în Charleston.

– N-am omorât pe *nimenea*!

Însă toată culoarea se scursese din obrajii lui Angel, care acum mai făcu un pas înapoi, lovindu-se cu spatele de căruciorul cu cafea. Își ținea lipite de piept mâinile înroșite.

Evie i se adresă din nou lui Jeanette, vorbindu-i acum pe un ton confidențial.

– A omorât cinci oameni. *Cinci.*

Se întoarse iar spre Angel.

– O vreme chestia asta cu omorâtul a fost un fel de hobby, nu-i așa, Angel? Făceai autostopul, fără să-ți dorești să ajungi într-un loc anume. Aveai un cuțit în poșetă și un revolver mic, de calibrul .32 în buzunarul lateral al jachetei din piele netăbăcită pe care o purtai pe vremea aia. Dar asta nu e tot, nu-i așa?

– Gura! *Gura!*

Ochii aceia minunați se opriră din nou asupra lui Jeanette. Vocea lui Evie era calmă și plină de căldură. Era vocea femeii din reclama aceea de la televizor, care-i mărturisește prietenei sale că și ea avusese probleme cu petele de iarbă de pe pantalonașii copiilor, numai că noul detergent o scăpase de grija asta.

– A rămas însărcinată la șaptesprezece ani. Și-a ascuns sarcina sub multe haine foarte largi. A făcut autostopul până în Wheeling – de data asta n-a omorât pe nimeni, bravo ei! – și și-a închiriat acolo o cameră. A născut copilul...

– *GURA, AM ZIS!*

Cineva din fața monitoarelor observase această confruntare, pentru că acum Rand Quigley și Millie Olson veneau într-o goană pe coridor. Quigley, cu un spray cu gaze lacrimogene. Olson, cu un pistol cu electroșocuri setat la putere medie.

– Și-a înecat copilul în chiuvetă și i-a aruncat cadavrul în incineratorul de resturi menajere.

Evie se strâmbă, clipi de vreo două ori și adăugă încet:

– Vaai, vaai, ce păcat că piticul s-a-necat!

Quigley încercă s-o imobilizeze pe Angel. Aceasta se răsuci fulgerător, îl lovi cu pumnul și răsturnă căruciorul cu tot cu cafetiere și carafe. Cafeaua – nu la fel de clocotită ca la început, dar tot foarte fierbinte – se vărsă peste picioarele lui Olson. Gardiana scoase un urlet de durere și căzu în fund.

Jeanette privi uluită cum Angel îl ataca fix ca Hulk Hogan pe Quigley: îl apucase de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi zbură spray-ul dintre degete. Flaconul se rostogoli pe jos până la gratiile celulei capitonate. Evie se aplecă, îl ridică și i-o oferi lui Jeanette.

– Îl vrei?

Jeanette îl luă fără să se gândească.

Gardiana Olson se bălăcea în balta de cafea, încercând să iasă de sub căruciorul răsturnat. Gardianul Quigley se lupta să nu se lase sugrumat. Deși Angel era slăbănoagă rău de tot și Quigley avea vreo douăzeci și cinci de kilograme în plus față de ea, Angel îl zgâlțâi așa cum zgâlțâie un câine șarpele prins în colți și îl azvârli în cărucior chiar în momentul în care se ridica Millie Olson. Așa că se prăbușiră acum amândoi cu zgomot înapoi în băltoaca maronie. Angel se întoarse repede la celula capitonată. Ochii ieșiți din orbite îi luceau ca la nebuni pe chipul mic și îngust.

Evie întinse brațele printre bare spre Angel, întocmai ca o tânără care-și cheamă alesul. Angel întinse și ea mâinile cu degetele îndoite ca niște gheare și se repezi zbierând la ea.

Singură, Jeanette a văzut ce a urmat. Cei doi gardieni încă mai încercau să se ridice de sub căruciorul răsturnat, iar Angel avea mintea întunecată de furie. Jeanette a avut chiar timp să-și spună: „Ce se întâmplă aici nu-i o criză de furie, ci este un episod psihotic în toată regula." Și atunci Evie căscă gura atât de tare, că nici nu i se mai vedea bărbia. Iar din gura ei țâșni un roi – ba nu, un *torent* – de molii, care începură să se rotească în jurul capului lui

Angel, iar unele se agățară în șuvițele părului ei oxigenat. Angel zbieră și încercă să le alunge dând din mâini ca nebuna.

Jeanette o pocni în cap cu butelia cu gaz lacrimogen. Mi-o fac dușman", își zise ea, „dar poate o să adoarmă înainte să apuce să se răzbune."

Moliile se înălțară spre tuburile fluorescente din tavan, apoi porniră spre clădirea principală a penitenciarului. Tot trăgându-se de păr (cu toate că insectele de acolo plecaseră după suratele lor), Angel se întoarse și Jeanette îi pulverizâ spray-ul chiar în față.

– Înțelegi acum cât de complicată este problema asta, Jeanette? o întrebă Evie, în timp ce Angel se izbea orbită de perete, urlând și frecându-se furioasă la ochi. Cred că a venit vremea să regândim întreaga ecuație bărbat–femeie. Apăsăm pe „Delete" și o luăm de la capăt. Tu ce zici?

– Că vreau să-mi văd băiatul, spuse Jeanette. Vreau să-l văd pe Bobby al meu.

Aruncă butelia de spray și începu să plângă.

4

Între timp, Claudia „Trup Trăsnet" Stephenson ieși din camera de deparazitare și hotărî să caute zări mai senine și priveliști noi. Mult prea mult zgomot era în Aripa A în seara asta. Mult prea multă frământare. Iar cafeaua aia specială era vărsată peste tot și putea îngrozitor. Normal că nu era cazul să te duci și să încerci să negociezi cu diavolul când ai nervii făcuți franjuri. O să discute mai târziu cu doamna din Celula 10. Acum trecu pe lângă Cabină și intră în Aripa B. Uitase să-și ia cămașa de pe jos.

– Deținută!

Van Lampley se aplecă pe geamul Cabinei, unde până acum asistase la altercația pe cale să se transforme în încăierare. (Din cauza lui Angel, cu căcatul ăla al ei de cafea „extra"; Van era mult prea sleită de oboseală ca să se mai învinovățească, dar știa că nu ar fi trebuit în veci să fie de acord cu planul deținutelor.) Așa că

i-a trimis pe Quigley și Orson să dezamorseze situația și tocmai ce voia să se ducă după ei când a văzut-o pe Stephenson trecând prin fața Cabinei.

Fără să-i răspundă, Claudia își continuă drumul.

– Nu crezi că ai uitat ceva? Asta-i o pușcărie, nu un club de striptease. Cu tine vorbesc, Stephenson! Unde crezi tu că te duci?

Dar, oare, chiar îi păsa? Acum rătăceau pe coridoare o mulțime de deținute – poate încercând să rămână treze. Iar în capătul celălalt al Aripii A începuse ditamai tămbălăul. Și fix acolo era nevoie de ea.

Vru să pornească, dar o văzu pe Millie Olson – plină de cafea din cap și până în picioare – că-i făcea semn să rămână pe loc.

– Totul e sub control, spuse Millie. Am încuiat-o pe turbata aia de Fitzroy. Situația a revenit la normal.

Spunându-și că nu era nimic sub control și nimic nu era normal, Van îi făcu semn că a înțeles.

Se uită în jur după Stephenson, dar nu o mai văzu. Se întoarse la postul ei din Cabină, afișă pe unul dintre monitoare parterul Aripii B și chiar atunci o observă pe Claudia intrând în Celula 7, ocupată de Dempster și Sorley. Numai că Sorley se afla acum în Aripa A și Van n-o mai văzuse de ceva vreme pe Dempster. Acum, adevărul era că deținutele nu se dădeau în lături de la furtișaguri mărunte atunci când găseau vreo celulă fără locatarele ei (preferatele lor erau pastilele și lenjeria intimă), iar asemenea jafuri creau, inevitabil, probleme. Lampley nu avea niciun motiv să o suspecteze de așa ceva pe Claudia, care nu-i dăduse niciodată bătăi de cap, în ciuda gabaritului ei impresionant. Însă, în fișa postului lui Van scria că nu trebuie să aibă încredere în nimeni. Iar acum chiar nu era cazul să izbucnească un alt scandal din pricina unui amărât de furt. Aveau suficiente necazuri pe cap.

Van se hotărî să arunce totuși o privire. Era doar un presentiment vag, stârnit de faptul că nu-i plăcuse felul în care mergea Claudia – cu capul în jos, părul căzut în ochi și bluza de la uniformă lăsată Dumnezeu știe pe unde. Nu va dura

decât un minut și îi va face bine să-și mai dezmorțească picioarele și să-și pună sângele în mișcare.

5

Dar Claudia nu avea de gând să fure ceva. Nu voia decât să poarte o conversație calmă cu cineva. Așa își va trece mai ușor timpul până când se vor liniști lucrurile în Aripa A și va putea să stea de vorbă cu femeia cea nouă ca să afle cum ea, Claudia, ar putea să adoarmă și să se trezească la fel ca în toate zilele de până acum. Sigur, era posibil ca femeia cea nouă să nu-i spună, dar, la fel de bine, era posibil să o învețe cum să facă. Diavolul este imprevizibil. Pe vremuri a fost înger.

Ree era culcată pe patul ei, cu fața la perete. Claudia observă îndulșată că părul lui Ree începuse să încărunțească. La fel păți și ea, doar că și-l vopsea ca să ascundă firele albe. Când nu avea de unde să facă rost de vopsea (sau când niciunul dintre puținii ei vizitatori nu se lăsa convins să-i aducă marca și nuanța preferate), folosea suc de lămâie de la bucătărie. Efectul era destul de asemănător cu al vopselei, numai că nu dura prea mult.

Întinse mâna s-o mângâie pe cap pe Ree, dar niște fire din alea cenușii i se lipiră de degete, făcând-o să exclame speriată și să se tragă imediat înapoi. Fibrele fâlfâiră în aer o secundă sau două, apoi se topiră de parcă nici n-ar fi fost.

– Of, Ree, draga mea! jeli Claudia. Nu și tu!

Dar poate nu era prea târziu: în părul lui Ree nu erau decât câteva smocuri din chestia aia. Poate că Dumnezeu Însuși o trimisese pe Claudia în Celula 7 din Aripa B cât timp se mai putea face ceva. Poate că acesta era modul Lui de a o pune la încercare. Așa că o apucă de umeri pe Ree și o întoarse cu fața în sus. Pânza aia se desfășura din obrajii și din fruntea ei brăzdată de cicatrice; alte fire îi ieșeau din nări, învolburându-se în aerul expirat. Însă încă i se mai deslușea chipul.

Mă rog, mare parte din el.

Cu o mână, Claudia începu să îndepărteze porcăria aia de pe fața lui Ree, cu mișcări orizontale, fără să uite firele albe care-i ieșeau din gură și i se împleteau peste buze. Cu mâna cealaltă, Claudia o scutura de umăr pe Ree.

– Stephenson?

Vocea venea de pe coridor.

– Deținută Stephenson, ce faci acolo? Nu-i celula ta.

– Trezește-te! strigă Claudia, scuturând-o și mai tare pe Ree. Trezește-te! Cât încă mai poți!

Nimic.

– Deținută Stephenson? Cu tine vorbesc.

– E doamna ofițer Lampley, spuse Claudia, continuând să o scuture pe Ree de umăr și să-i îndepărteze de pe față firele alea albe care apăreau imediat la loc – of, Doamne, tare greu era să le-o ia înainte! Mie îmi place, ție nu? Nu-ți place doamna ofițer Lampley, Ree?

Și Claudia începu să plângă:

– Nu muri, draga mea! Ești prea tânără!

Și se pare că femeia de pe pat era de acord cu asta, pentru că deschise ochii brusc și începu să zâmbească.

– Ree! se bucură Claudia. Slavă Domnului! Credeam că ai...

Numai că zâmbetul acela se lățea tot mai tare, dezvelind dinții, până când renunță să mai fie un zâmbet și se făcu un rânjet ca de fiară. Ree se ridică dintr-odată în capul oaselor, o apucă pe Claudia de gât și îi smulse cu dinții unul dintre cerceii preferați – un cap de pisicuță din plastic. Claudia urlă de durere – Ree nu-i smulsese doar cercelul, ci și o bucată din lobul urechii, pe care acum le scuipă și se repezi să o muște de beregată.

Claudia avea vreo treizeci și un pic de kilograme în plus față de mignona Ree. Și era foarte puternică. Numai că Ree înnebunise de-a binelea. Claudia abia dacă reușea să o țină la distanță. Lui Ree îi alunecară degetele de pe gâtul Claudiei și se opriră pe umerii ei, zgâriindu-i până la sânge.

Năucită, Claudia încercă să se retragă spre ușa deschisă a celulei, cu Ree agățată de ea, mârâind și scrâșnind de furie și

zbătându-se, încercând să o rănească cu adevărat. Se pomeniră amândouă în coridor, unde deținutele strigau, doamna ofițer Lampley urla, iar toate zgomotele astea parcă veneau dintr-o altă galaxie, dintr-un alt univers, pentru că ochii lui Ree erau scoși din orbite și dinții ei clămpăneau la câțiva centimetri de fața Claudiei și după aia, vai de mine, i se împleticiră picioarele și se prăbuși în mijlocul coridorului din Aripa B, cu Ree deasupra ei.

– Deținută Dempster! strigă Van Lampley. Dă-i drumul!

Femeile zbierau. Nu și Claudia. Cel puțin, nu la început. E nevoie de forță ca să zbieri cum trebuie, iar ea avea nevoie de toată forța ca să se țină la distanță de nebuna asta – de *demonul* ăsta. Numai că nu reușea. Gura aia care voia s-o muște era tot mai aproape. Acum simțea mirosul respirației lui Ree și îi vedea stropii de salivă, pe care unduiau filamente din acelea minuscule.

– Deținută Dempster, am scos arma! Nu mă obliga să trag! *Te rog,* nu mă obliga să trag!

– Împușc-o! strigă cineva.

Și Claudia își dădu seama că acel cineva era chiar ea. Deci tot avusese ceva forță.

– *Te rog, doamnă ofițer Lampley!*

O bubuitură asurzitoare răsună prelung pe coridor. Și o gaură neagră apăru în fruntea lui Ree, chiar în mijlocul acelei cicatrice în formă de grătar. Își dădu ochii peste cap, de parcă ar fi vrut să vadă unde anume fusese împușcată. În următoarea clipă, obrajii Claudiei se umplură cu stropi mari de sânge cald.

Cu un ultim efort, unul aproape supranatural, Claudia reuși s-o dea la o parte pe Ree, care se prăbuși pe pardoseala coridorului cu un bufnet moale. Doamna ofițer Lampley stătea cu picioarele depărtate și cu arma de serviciu în ambele mâini. Fumul încolăcit care ieșea din țeava revolverului îi aduse aminte Claudiei de firele albe care i se lipiseră de degete atunci când mângâiase părul lui Ree. Doamna ofițer Lampley era albă la față – doar cearcănele de sub ochii ei erau vinețiii.

– Voia să mă omoare, suspină Claudia.

– Știu, zise Van Lampley. Știu.

XVII

1

La jumătatea drumului spre oraș, pe Clint Norcross îl săgetă un gând care-l obligă să oprească în parcarea Braseriei Olympia, lângă panoul cu N-AȚI MAI GUSTAT PLĂCINTĂ CU OUĂ CA LA NOI. Își scoase telefonul și căută în agendă numărul lui Hicks. Nu-l avea, fapt care spunea tot ce era de spus despre relația lui cu directorul-adjunct al Penitenciarului Dooling. Căută în continuare și găsi numărul lui Lampley.

Aceasta răspunse aproape instantaneu. Gâfâia cam tare.

– Van? Ești bine?

– Da. Păcat că ai plecat înainte de artificii. Ascultă, doctore, a trebuit să împușc o deținută.

– Cum? Pe cine?

– Pe Ree Dempster. E moartă.

Și apoi Van îi explică ce se întâmplase. Clint o ascultă oripilat.

– Iisuse! gemu el la sfârșit. Sigur te simți bine, Van?

– Fizic, n-am nimic. Emoțional, sunt vai de steaua mea. Dar ai să mă psihanalizezi mai încolo.

Clint auzi acum un fel de sunet de trombon plin cu apă – probabil că Van își sufla nasul.

– Asta nu e tot.

Și îl informă despre confruntarea violentă dintre Angel Fitzroy și Evie Black.

– N-am fost de față, dar am văzut o parte din ea pe monitoare.

– Asta-i bine. Și e foarte bine că ai ajuns la timp să-i salvezi viața Claudiei.

– Pentru Dempster n-a fost atât de bine.

– Van...

– Mi-era simpatică Dempster. Dacă m-ai fi întrebat, ți-aș fi zis că e ultima femeie de aici care s-o ia razna.

– Unde i-ai pus cadavrul?

– În debaraua omului de serviciu, șopti Van rușinată. N-am avut altă idee.

– Firește.

Strângând din ochi, Clint își masă fruntea. Știa că ar trebui să mai spună ceva, să o consoleze cumva pe Lampley. Numai că rămăsese fără cuvinte.

– Și Angel?

– N-o să-ți vină să crezi, dar tocmai Sorley a pus mâna pe butelia cu spray și i-a dat una în cap. După aia, Quigley și Olson au încuiat-o într-o celulă din Aripa A. Acum dă cu pumnii în pereți și cere să fie văzută de un doctor. Zice că nu mai vede, da' mănâncă rahat. Și mai zice că are părul plin de molii, ceea ce s-ar putea să fie adevărat. Ne-au invadat nenorocitele astea de gângănii. Trebuie să te întorci, doctore. Hicks a făcut o cădere nervoasă. Mi-a ordonat să-mi predau arma, dar eu am refuzat, deși așa cere regulamentul.

– Ai făcut ce trebuie. Până se calmează situația, nu mai contează niciun regulament.

– Hicks nu face doi bani.

„Spune-mi ceva ce nu știu", îi zise el în gând.

– Adică, a fost mereu un incompetent, numai că, în situația actuală, ar putea deveni chiar periculos.

Clint căută ceva de care să se agațe.

– Ziceai că Evie a provocat-o pe Angel. Ce anume i-a spus?

– Nu știu și n-au auzit-o nici Quigley și Millie. Poate știe Sorley. Că doar ea a lăsat-o lată. Fata asta merită o medalie, ascultă

ce-ți spun. Dacă n-o să adoarmă curând, o să afli toată povestea de la ea atunci când te întorci. Și ai să te întorci repede, da?

– Cât de repede pot, spuse Clint. Ascultă, Van, știu că ești tulburată, dar trebuie să înțeleg ceva. Angel s-a luat de Evie pentru că Evie nu era înfășurată într-un cocon din ăla?

– Eu așa cred. Am văzut-o cum dădea în gratii cu un capac de cafetieră și urla ca scoasă din minți. Dar după aia m-am luat cu treaba ailaltă.

– Dar s-a trezit?

– Da.

– *Evie s-a trezit.*

– Da. A trezit-o Fitzroy.

Clint încercă să priceapă ce se întâmplase, dar nu reuși. Poate după ce va apuca să doarmă și el puțin...

Și îl copleși rușinea la gândul acesta. Apoi îi veni o altă idee: dar dacă Evie Black era bărbat? Dar dacă Lila arestase un travestit?

Imposibil. Când o arestase Lila, Evie era goală pușcă. Și la fel o văzuseră și gardienele care îi făcuseră percheziția corporală atunci când ajunsese la penitenciar. Pe de altă parte, care ar putea fi motivul pentru care i se vindecaseră toate rănile și vânătăile în mai puțin de jumătate de zi?

– Vreau să-i transmiți ce am să-ți spun eu acum și lui Hicks, și celorlalți gardieni care încă mai sunt acolo.

Clint își adusese aminte de ce oprise în parcarea braseriei și sunase la penitenciar.

– Floare la ureche, zise Lampley. Tocmai au apărut Bill Wettermore și Scott Hughes, ceea ce-i o veste bună. Dar oricum suntem prea puțini. Doar șapte, cu tot cu Hicks. Și cu tine o să fim opt.

Clint ignoră aluzia asta transparentă.

– Mi-am dat seama că Evie Black nu este la fel ca toate celelalte femei – și încă nu aflasem de la tine povestea asta cu trezitul bine mersi din somn. Numai că nu știu ce să cred. Tot ce știu este că nu trebuie ca întâmplarea asta să iasă din penitenciar. Indiferent

dacă-i reală sau nu. Ar putea provoca multe tulburări. Înțelegi ce-ți spun?

– Mmhm...

Mmhm-ul acesta îl avertiză pe Clint că urmează ceva rău.

– Care-i problema?

– Păi...

Păi-ul era și mai rău.

– Spune-mi!

Alt sunet de trombon plin cu apă.

– L-am văzut pe Hicks vorbind la mobil după ce s-a terminat încăierarea din Aripa A și după ce am refuzat să-i dau arma. Iar Scott și Billy au vorbit și ei la telefon după ce i-a pus la curent Millie cu cele întâmplate.

Înseamnă că e prea târziu. Clint închise ochii. Din senin, complet aiurea, începu să-și spună un basm:

„A fost odată ca niciodată un psihiatru mediocru de penitenciar, care s-a îmbrăcat în negru, a ieșit în noapte și s-a culcat de-a curmezișul autostrăzii. Pe acolo a trecut un autocar mare, care i-a curmat suferința și toți ceilalți au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Sau poate nu chiar până atunci, dar asta nu mai era problema mediocrului psihiatru. Sfârșit."

– Bine, bine, spuse el. Uite ce facem: spune-le să nu mai dea absolut niciun telefon. Ai înțeles?

– Eu am sunat-o pe soră-mea! izbucni Van. Scuze, doctore, dar voiam să fac un lucru bun, ceva care să compenseze faptul că am împușcat-o pe Dempster! I-am zis lui Bonnie să nu care cumva să adoarmă, oricât de somn i-ar fi, pentru că este posibil ca noi să avem o deținută imună, iar asta ar însemna că există un *leac* pentru toată porcăria asta! Ori că trece de la sine!

Clint deschise ochii.

– De la cât ești în picioare, Van?

– De la patru dimineața! M-a sculat tembela aia de cățea! Se cerea a-a-*afară*!

Vanessa „Duruța" Lampley nu se mai putu stăpâni și începu să plângă.

– Spune-le ca de acum încolo să nu mai sune pe nimeni, da?

Aproape sigur că era prea târziu, dar poate așa zvonurile se vor răspândi mai lent. Poate așa ar reuși să amâne deznodământul.

– Tu sună-ți iarăși sora și spune-i că te-ai înșelat. Spune-i că a fost un simplu zvon și că tu l-ai crezut. Spune-le și celorlalți să facă la fel.

Tăcere.

– Mă mai auzi, Van?

– Nu vreau să fac ce-mi ceri, domnule doctor Norcross. Și, cu tot respectul, nu cred că-i bine. Bonnie o să facă eforturi să rămână trează – cel puțin în noaptea asta – deoarece crede că mai există o șansă. Nu vreau să-i răpesc speranța asta.

– Înțeleg ce simți, dar așa este *corect*. Vrei să ne pomenim cu penitenciarul atacat de oamenii din oraș... așa cum ai văzut în filmele alea vechi cu *Frankenstein*?

– Du-te la nevasta ta, spuse Van. Ziceai că e trează de și mai mult timp. Și vezi dacă poți să o privești în ochi fără să-i spui că s-ar putea să existe o luminiță la capătul tunelului.

– Ascultă, Van...

Dar Van nu-l mai asculta. Clint se uită mult timp la mesajul de pe ecranul telefonului: APEL ÎNCHEIAT, apoi puse aparatul înapoi în buzunar și își continuă drumul spre oraș.

Dempster era moartă. Ree Dempster, cea plină de viață, nu mai era. Și îl durea sufletul pentru Van Lampley, în ciuda insubordonării ei. Deși, pe bune acum, cum ar fi putut ea să dea dovadă de insubordonare față de el? Că doar el nu era decât un mediocru doctor de cap de la un penitenciar, pentru numele Lui Dumnezeu!

2

Clint opri pe unul dintre locurile de parcare pe timp limitat (MAX. 15 MINUTE) din fața sediului poliției. Deschise portiera și atunci auzi ultimul lucru la care s-ar fi așteptat: hohote nestăvilite de râs revărsându-se prin ușa deschisă.

Înăuntru era destulă lume. Lila stătea la pupitrul dispecerei, alături de Linny. În jurul lor, stăteau în cerc ceilalți polițiști (toți bărbați) – Terry Coombs, Reed Barrows, Pete Ordway, Elmore Pearl și Vern Rangle. În afara acestui cerc se aflau Bary Holden, avocatul din oficiu care se ocupase de cazul lui Evie Black, și un domn mai în vârstă și cu barbă albă, pe care Clint îl știa din vedere: Willy Burke.

Lila fuma. Se lăsase în urmă cu opt ani, după ce Jared îi spusese pe neașteptate că spera să nu moară de cancer pulmonar măcar până va crește el mai mare. Pufăiau cu spor și Linny Mars și doi polițiști. Aerul era albăstriu și parfumat.

– Ce mai faceți? îi întrebă el.

Lila îl văzu și se lumină la față. Își stinse țigara într-o ceașcă de cafea, străbătu sala în fugă și îi sări în brațe. La propriu. Cu gleznele încrucișate pe fundul lui. Și îl sărută tare, stârnind altă cascadă de râsete, urale (din partea avocatului Holden) și un ropot de aplauze.

– Ce mult mă bucur să te văd! exclamă Lila și îl mai sărută o dată.

– Mă duceam acasă să văd ce face Jared, zise Clint. Și m-am gândit să trec pe aici și să văd dacă poți să scapi puțin.

– Jared! strigă ea. Îți vine să crezi că am fost capabili să creștem un copil atât de minunat, Clint? Păi, am făcut o treabă atât de bună, că îmi zic uneori că am fost egoiști că n-am mai făcut încă unul.

Și Lila îi dădu un ghiont în piept și se desprinse zâmbind din brațele lui. Dar pupilele îi erau mici cât vârfurile de ac.

Terry Coombs se apropie de ei. Avea ochii roșii și umflați. Dădu mâna cu Clint și îl întrebă:

– Nu-i așa că ai auzit ce a pățit Roger? A încercat s-o despacheteze pe nevastă-sa. Proastă idee! Trebuia să aștepte Crăciunul.

Și Terry izbucni în hohote isterice de râs, care imediat se transformară în suspine.

– Și nevastă-mea s-a dus. Și nu știu unde-i copilul nostru, nu pot să dau de el.

Răsuflarea lui Terry mirosea puternic a alcool, însă nu și a Lilei: ce ingerase ea avea un efect mult mai rapid decât băutura.

Clint se gândi să-l pună și el la curent pe Terry cu necazurile de la penitenciar. Dar renunță. Moartea lui Ree Dempster nu era genul de poveste pe care să o spui la o petrecere. Iar ce se întâmpla în secția de poliție exact așa părea: o petrecere scăpată de sub control.

– Îmi pare foarte rău, Terry.

Pete Ordway îl luă de umăr pe Terry și îl trase de acolo.

Lila i-l arătă pe bărbatul cu barbă.

– Iubitule, îl știi pe Willy Burke, da? M-a ajutat să-i transport pe Roger și Jessica la morgă cu camioneta lui. Da' când zic „morgă", de fapt mă refer la congelatorul de la „Roata Neunsă". Se pare că spitalul a ajuns o zonă interzisă. Mai bine așa, zic. La Roată nici nu trebuie să plătim prea mult, nu? Facem economie.

Începu să chicotească și își astupă gura cu palma.

– Scuze. Nu pot să mă abțin.

– Mă bucur să te văd, domnule, spuse Willy. Strașnică nevastă mai ai! Oricât e de obosită, tot știe ce trebuie făcut.

– Mulțumesc.

Apoi, către strașnica nevastă:

– Să înțeleg că ai dat iama în magazia cu probe.

– Doar noi două, interveni Linny. Terry a băut un păhărel de scotch.

Lila scoase din buzunarul de la spate rețeta pentru Provigil și i-o dădu înapoi.

– N-am avut noroc nici cu medicamentul ăsta, nici cu orice altceva. Două farmacii au fost sparte și jefuite, iar din a treia n-a mai rămas decât cenușa și tăciunii. Probabil ai simțit miros de ars când ai intrat în oraș.

Clint clătină din cap.

– Ținem un fel de priveghi, spuse Vern. Și tare mi-aș dori să facă toate femeile ce facem noi.

Toți cei din jur părură uimiți. Însă doar câteva secunde. După care, Barry începu să râdă. Și, rând pe rând, i se alăturară ceilalți polițiști, Willy, Lila și Linny. Veselia lor era enervant de falsă.

– Un priveghi, zise Lila și-l înghionti pe Clint în umăr. *Priveghem*, te-ai prins?

– M-am prins, răspunse Clint.

Își dădu seama că nimerise într-un fel de Țară a Minunilor ca aceea în care ajunsese Alice. Numai că aceasta era populată de polițiști, nu de cărți de joc.

– Eu mi-s nebăut, ridică mâna Willy Burke. Nu mai pun gura pe așa ceva. Merg pe al patruzecilea an de când nu mai beau.

– Trebuie să recunosc că am băut eu porția domnului Burke, zise Barry Holden. Mi s-a părut normal, având în vedere ce se petrece în jurul nostru.

Nebăuți se declarară polițiștii Barrows, Ordway, Pearl și Rangle. Vern Rangle ridică mâna de parcă ar fi depus mărturie la proces. Clint începuse să se enerveze. În primul rând din cauza râsetelor. Da, înțelegea ce se petrece acolo. Și evident că era perfect normal ca Lila să nu se mai poată ține pe picioare după mai bine de treizeci de ore de nesomn. Iar chestia aia cu magazia de probe fusese ideea lui, deși acum o regreta amarnic. Pe drumul spre oraș se crezuse pregătit pentru orice, dar nu fusese pregătit să audă că Van o împușcase pe Ree și nu fusese pregătit nici să nimerească peste un priveghi stropit cu multă băutură în secția de poliție.

Lila îi povestea ceva:

– Ne-am adus aminte când Roger a fost chemat la un caz de violență domestică și stăpâna casei i-a strigat de la etaj că ar face bine să se ducă la dracu' și să crape. Și atunci când el n-a vrut nici să se ducă la dracu' și nici să crape, tipa i-a turnat în cap o găleată cu vopsea. O lună după aia și tot mai avea părul colorat.

– Marca Dutch Boy, vopsea roșie, nelavabilă! hohoti strident Linny, scăpându-și țigara în poală.

Se aplecă s-o ridice, o apucă din greșeală de capătul aprins, o scăpă iar pe jos, stârnind alte hohote de râs.

– Ce-ați luat? întrebă Clint. Tu și cu Linny. Ce-ați luat? Coca?

– Nee, pe aia am păstrat-o pentru mai târziu, zise Lila.

– Nicio problemă, doamnă șerif, te apăr eu, interveni Barry. Am să invoc starea de urgență. Nu te-ar condamna niciun juriu din toată America.

Vorbele avocatului declanșară o altă explozie de ilaritate.

– Am confiscat de la frații Griner peste o sută de pachete cu dava[1], spuse Linny. Lila a desfăcut o capsulă și am tras amândouă pe nas.

Clint își aduse aminte de Don Peters, care o forțase pe Jeanette Sorley să întrețină un soi de relație sexuală cu el în sala comună și, după aia, drogase cafeaua lui Janice. Își aduse aminte de tâmpenia aia de cafea extra pentru care Coates își dăduse acceptul. Își aduse aminte de femeia ciudată din Aripa A. Își aduse aminte de ce-i spusese Lampley, despre cum Ree o strânsese de gât pe Claudia și cum voise să-i sfâșie beregata cu dinții. Își aduse aminte de femeile îngrozite care plângeau în celulele lor și de Vanessa Lampley, care-i spusese *Nu vreau să fac ce-mi ceri, domnule doctor Norcross.*

– Observ că a funcționat, zise el cu glas tare, făcând un efort uriaș să se stăpânească. Pari foarte trează.

Lila îl luă de mână.

– Știu cum pare, iubitule. Știu ce impresie îți *facem.* Dar n-am avut încotro. Farmaciile au fost devalizate și nu se mai găsesc nici energizantele alea care se vând în supermarketuri. Mi-a zis Jared. Am vorbit cu el. Să știi că-i bine, nu trebuie să-ți faci griji în privința lui...

– Îhî. Putem să discutăm puțin între patru ochi?

– Sigur.

3

Ieșiră în noaptea răcoroasă. Acum simțea miros de cenușă și plastic ars – probabil atât a mai rămas din farmacia „Rite Aid", își zise Clint. Conversația reîncepu în urma lor. Și râsetele.

– Acum spune-mi: ce s-a întâmplat cu Jared?

Lila ridică mâna la fel cum ar fi făcut un agent de circulație în fața unui șofer agresiv.

---

[1] Heroină (n. tr.).

– Are grijă de o fetiță pe care o cheamă Molly. E nepoata doamnei Ransom – o știi, vecina aia a noastră destul de în vârstă. Doamna Ransom e înfășurată într-un cocon, așa că Jared se ocupă de cea mică. Deocamdată totul e în regulă. Zău, nu-ți face griji!

„Nu, nu-mi zice tu să nu-mi fac griji în privința fiului nostru", îi spuse Clint în gând. „Până când va împlini optsprezece ani, asta-i fix sarcina *noastră:* să ne facem griji. Cât de drogată ești de ai uitat ceva atât de important?"

– Sau nu-ți face mai multe griji decât de obicei, adăugă Lila după o clipă.

„Este obosită și are foarte multe pe cap", își repetă Clint. „Și tocmai ce a omorât o femeie, pentru numele Lui Dumnezeu. N-ai niciun motiv să te superi pe ea." Dar tot *era* supărat. Logica nu prea avea putere asupra emoțiilor. Psihiatrul din el știa asta, nu că l-ar fi ajutat la ceva.

– Ai vreo idee de cât timp n-ai mai dormit?

Lila închise un ochi, făcând calculul în minte. Ochiul ăla închis îi dădea o înfățișare de pirat, care lui nu-i plăcea deloc.

– Cred că de... ieri după-amiază, de pe la unu. Cam așa. Asta face...

Clătină din cap și spuse:

– Nu-s în stare să fac socoteala. Frate, ce-mi bate inima! Important e că sunt trează. Uită-te la stele! Nu că-s drăguțe?

Clint era în stare să facă socoteala. Și îi dădu treizeci și două de ore.

– Linny a intrat pe internet ca să afle cât de mult poate să reziste un om fără somn, spuse veselă Lila. Recordul este de două sute șaizeci și patru de ore. Nu ți se pare interesant? Unșpe zile! A fost stabilit de un elev de liceu care făcea un proiect pentru școală. Îți zic eu, recordul ăla o să fie *doborât.* Avem niște femei foarte hotărâte aici. Dar percepția asupra lumii din jur slăbește foarte repede, urmată fiind de o scădere a controlului asupra propriilor emoții. Plus că mai apare și fenomenul de microsomn, pe care l-am trăit eu însămi lângă rulota lui Truman Mayweather. Mamă-mamă, tare nasol a fost! Atunci am simțit că parcă-mi ies

din păr fire din porcăria aia. Partea bună este că oamenii sunt mamifere diurne și, de îndată ce va răsări soarele, toate femeile care au reușit să stea treze toată noaptea se vor simți mai bine. Sigur, este foarte posibil ca doza asta de energie să se epuizeze până mâine după-amiază, dar...

– Foarte rău că ai acceptat să lucrezi ieri în schimbul de noapte, spuse Clint.

Cuvintele îi ieșiseră din gură fără voia lui.

– Mda, mormăi Lila, pierzându-și pe loc veselia. Foarte rău că a trebuit să fac asta.

– Nu-i adevărat, zise Clint.

– Poftim?

– Lângă Popasul Muntelui s-a răsturnat un camion cu mâncare de animale, asta-i adevărat. Numai că povestea asta s-a întâmplat anul trecut. Așa că, spune-mi, ce ai făcut azi-noapte? Unde dracu' ai fost?

Chipul Lilei se făcuse alb ca varul. Iar, în întunericul nopții, pupilele ei păreau mult mai mari decât ar fi fost normal să pară.

– Ești convins că vrei să discutăm acum despre asta? Tocmai acum, când se întâmplă ce se întâmplă?

Poate că ar fi zis că nu, dar dinăuntru se auzi o altă explozie enervantă de râsete. Nu se mai controlă și o apucă de umeri.

– Spune-mi!

Lila se uită la mâinile lui, apoi îl privi în ochi. Clint îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Am fost la un meci de baschet, zise Lila. M-am dus să văd o fată care joacă baschet. Are numărul treizeci și patru. Numele ei este Sheila Norcross. Pe mama ei o cheamă Shannon Parks. Acum, spune-mi tu, Clint, cine minte pe cine?

El deschise gura – fără să aibă habar ce ar fi putut să-i răspundă – dar, înainte de a apuca să rostească măcar un cuvânt, pe ușa secției țâșni Terry Coombs, cu ochii holbați de groază.

– Vai de mine și de mine, Dumnezeule mare, Lila! Iisuse Hristoase, apără-ne și păzește-ne!

– Ce e?

– Am uitat! Cum puii mei de am uitat? Iisuse *Hristoase*!

– Ce-am uitat?

– Platinum!

– Platinum?

Atât de nedumerită se uita Lila la Terry, că toată supărarea lui Clint se topi dintr-odată. Expresia ei șocată îi spunea că avea o vagă idee despre ce era vorba, numai că nu reușea să-și dea seama de unde știe. Da, era îngrozitor de obosită.

– Platinum! Fetița lui Roger și a Jessicăi! urlă Terry. N-are decât opt luni și a rămas singură în casă! *Am uitat copilul în casă, dracu' să ne ia!*

– Dumnezeule mare! exclamă Lila.

Se răsuci pe călcâie și coborî în fugă treptele, cu Terry pe urmele ei. Nici unul nu se uită la Clint – nici măcar atunci când acesta strigă după ei. Coborî și el în goana mare și o apucă pe Lila de umăr chiar atunci când se pregătea să se urce în mașină. Nu era capabilă să conducă – nici Terry nu era –, dar Clint vedea că asta nu îi va opri.

– Ascultă, Lila. Aproape sigur fetița n-a pățit nimic. Odată ce sunt înfășurate în coconii ăia, parcă intră într-o stare staționară, ca atunci când ești conectat la aparate.

Lila se smuci de sub mâna lui.

– Vorbim mai încolo. Ne vedem acasă.

Terry se și urcase la volan. Terry, care băuse până atunci.

– Sper să ai dreptate, doctore, îi zise el și trânti portiera.

4

În apropiere de Fredericksburg și în cel mai inoportun moment, s-a spart roata de rezervă cu care mergea de câteva săptămâni mașina condusă de fiica directoarei de penitenciar, exact așa cum respectiva directoare – obsedată de detalii, cum sunt în general și mamele, și directoarele de penitenciare – i-ar fi spus că se

va întâmpla în mod inevitabil. Michaela intră cu mașina șchioapă în parcarea unui McDonald's. Și se duse la toaletă.

La tejghea era un motociclist, masiv și cu bustul gol acoperit doar de o vestă din piele pe care era brodat numele bandei din care făcea parte: SATAN'S 7. De spate îi atârna un pistol semiautomat, probabil Tec-9. Individul îi explica vânzătoarei cu pete vineții în jurul ochilor că nu, nu are de gând să plătească pentru Big Mac-urile pe care le mâncase. Aceasta era o seară specială și tot ce-și dorea era gratis. Când auzi ușa, motociclistul se întoarse și dădu cu ochii de Michaela.

– Salutare, sora mea! îi zise el, privind-o admirativ (adică *bună bucățică!).* Te cunosc de undeva?

– Probabil, îi răspunse Michaela, traversând localul fără să se oprească, trecând pe lângă toaletă și ieșind pe ușa din spate.

Merse grăbită spre capătul parcării și trecu prin gardul viu de acolo. În cealaltă parte a lui era parcarea unui magazin de decorațiuni interioare din lanțul Hobby Lobby. Vitrinele acestuia erau luminate și înăuntru se vedeau oameni. Michaela se întrebă cât de pasionat de lucrul manual poți să fii ca să te apuci să-ți cumperi materialele de la Hobby Lobby tocmai într-o seară ca asta.

Mai făcu un pas și observă altceva: la vreo douăzeci de metri de ea staționa o Corolla, cu motorul mergând în gol. La volan se deslușea o siluetă albă.

Michaela se apropie de mașină. Silueta albă era o femeie – cum altfel? – cu capul și mâinile înfășurate în coconi. Cu toate că Michaela încă mai resimțea efectul cocainei, acum își dorea să fie mult, mult mai drogată. În poala femeii acoperite cu pânza aia bizară era un câine mort, un caniș cu trupul strivit și deformat.

„Of, Bubico, nu trebuia să lingi firele alea de pe fața lui mami când moțăie în parcare. Mami se supără când o trezești.

Michaela luă cățelul în brațe și îl duse pe iarbă. Apoi mută femeia – pe carnetul de conducere scria că o cheamă Ursula Whitman-Davies – pe scaunul din dreapta. Chiar dacă nu o încânta absolut deloc gândul că va păstra femeia în mașină, o deranja mult mai tare ideea de a o întinde pe iarbă, alături de canișul

ei mort. Plus că mai era și un aspect de natură practică pe care trebuia să-l aibă în vedere: cu Ursula alături de ea, va avea tot dreptul să meargă pe banda a doua[1].

Michaela se urcă la volan și porni pe drumul secundar care avea s-o scoată înapoi pe autostrada I-70.

Când trecu pe lângă McDonald's, îi veni o idee diabolică. Evident, insuflată de droguri, dar oricum încântător de corectă. Întoarse mașina în dreptul motelului de alături și reveni la fast-food. În fața acestuia era parcată o motocicletă Harley Softail clasică. Deasupra numărului de Tennessee din spate era un autocolant cu un craniu – într-o orbită a acestuia scria SATAN'S, iar în cealaltă 7. De-a curmezișul dinților era scris avertismentul PĂZEA!

– Ține-te bine, Ursula! îi spuse Michaela copilotului ei și îndreptă botul Corollei spre motocicleta de colecție.

O izbi cu mai puțin de șaisprezece kilometri la oră, reușind totuși s-o dea peste cap. Și zgomotul de fiare strivite a fost mai mult decât satisfăcător. Motociclistul stătea la o masă lângă geam, cu un munte de crăpelniță în fața lui. Ridică ochii la timp ca să o vadă pe Michaela dând înapoi de lângă minunatul lui armăsar din metal, care acum semăna mai degrabă cu un ponei sfrijit și nițel cam mort. Prin parbriz, Michaela văzu buzele individului mișcându-se în timp ce se repezea la ușă, într-o mână cu un Big Mac din care șiroia sosul și cu un milkshake în cealaltă. Pistolul Tec-9 i se bălăngănea pe spinare. Michaela nu-și dădea seama ce spune, dar se îndoia că ar fi fost *shalom*[2]. Îi făcu veselă cu mâna înainte să întoarcă iarăși pe drumul secundar și să accelereze până la nouăzeci și cinci de kilometri pe oră.

---

[1] În orig. *carpool lane* (de asemenea, *high-occupancy lane*) – regulă de circulație în SUA, conform căreia doar mașinile cu mai mulți pasageri pot circula pe banda a doua (n. tr.).

[2] Formulă de rămas-bun în lb. ebraică: „Pacea fie cu tine!" (n. tr.).

În mai puțin de trei minute era din nou pe autostradă și râdea de-i dăduseră lacrimile. Știa însă că această stare de euforie nu avea să dureze și își dorea să mai aibă niște praf la ea ca să o facă să nu se mai termine niciodată.

5

Corolla Ursulei avea radio cu recepție prin satelit. Michaela a tot învârtit butoanele și a reușit să dea de NewsAmerica. Știrile nu erau deloc bune. Existau zvonuri neconfirmate despre un „incident" în care fusese implicată soția vicepreședintelui, fapt care dusese la convocarea de urgență a șefilor serviciilor secrete pe Observatory Circle nr. 1[1]. Activiștii pentru drepturile animalelor eliberaseră toate fiarele de la grădina zoologică din Washington, iar mai mulți martori văzuseră pe Cathedral Avenue un leu devorând ceva ce nu prea mai semăna cu o ființă omenească. Conservatorii de extremă dreaptă se isterizau pe toate posturile de radio, declarând că virusul Aurora era dovada clară a faptului că Dumnezeu nu era deloc de acord cu feminismul. Papa solicitase tuturor oamenilor să se roage și să ceară călăuzire pe calea cea dreaptă. Echipa de baseball din Washington anulase meciurile din weekend împotriva echipei din Baltimore. Michaela nu prea știa ce să priceapă din această ultimă știre – doar toți jucătorii (și arbitrii) erau bărbați, nu?

Pe locul din dreapta ei, creatura aceea cu capul înfășurat într-un ghem ca din bumbac, creatură ce fusese până de curând Ursula Whitman-Davies, se legăna ușor în ritmul mașinii care mergea lin pe asfaltul neted al autostrăzii și se bâțâia mai puternic atunci când roțile Corollei dădeau peste câte o groapă. Era cea mai bună tovarășă de drum din istoria lumii; era cea mai dezagreabilă tovarășă de drum din istoria lumii.

O perioadă, Michaela avusese o relație cu o fată pasionată de cristale, care credea că, dacă te concentrezi cum trebuie și crezi

---

[1] Adresă la care locuiește vicepreședintele SUA (n. tr.).

sincer, poți să iei forma luminii. Probabil că acum fata aceea dulce dormea, înfășurată în giulgiul alb. Michaela se gândi la tatăl ei, plecat de multă vreme de pe lumea asta: scumpul ei tătic, care stătea pe marginea patului în nopțile când ei îi era frică și nu putea să doarmă – așa îi povestise mama, pentru că Michaela avea doar trei anișori la moartea lui. Nu-l ținea minte. Însă, în ciuda rinoplastiei și a numelui de familie schimbat, ea era ziaristă până în măduva oaselor. Cunoștea realitatea așa cum este, iar realitatea în privința lui Archie Coates era că acesta fusese băgat într-un sicriu și plantat în solul Cimitirului „Colinele de Nisip" din Dooling și că tot acolo se afla și în ziua de azi. Nu se transformase în lumină. Michaela nu-și îngădui să-și imagineze că își va întâlni curând tatăl într-o eventuală viață de apoi. Treaba era mult mai simplă: lumea se sfârșea și lângă ea se afla o asasină de canișă înfășurată în pânză, iar tot ce-și dorea Michaela era să mai aibă câteva ore la dispoziție cu mama ei înainte ca somnul să le învingă pe amândouă.

Se opri în Morgantown ca să facă plinul Corollei. Tânărul de la benzinărie se scuză spunând că nu le funcționa niciun POS. Michaela îi plăti cu bancnote din teancul găsit în poșeta Ursulei.

Tânărul avea o bărbuță blondă și scurtă, purta un tricou alb și blugi. Nu o atrăseseră niciodată prea mult bărbații, dar îi plăcea vikingul acesta suplu.

– Mulțumesc, îi spuse ea. Mai rămâi pe aici?

– O, nu de mine trebuie să vă pese, doamnă! exclamă el. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. Știți să umblați cu ăla?

Și arătă cu un semn din bărbie spre poșeta Ursulei. Din ea ieșea patul unui revolver. Ia te uită! Se vede treaba că doamnei Whitman-Davies îi plăcuseră și armele de foc, nu doar câinii.

– Nu prea, recunoscu Michaela. Prietena mea știa că pornesc la drum lung și mi l-a împrumutat.

Tânărul îi aruncă o privire aspră.

– Piedica de siguranță e pe o latură. Țineți minte s-o decuplați dacă dați de necaz. Țintiți drept în mijlocul pieptului domnului Necaz și apăsați pe trăgaci. Vedeți că pistolul o să aibă recul – nu-l

scăpați din mână și aveți grijă să nu vă lovească în vreun sân. Țineți minte ce v-am spus?

– Da, murmură Michaela. Mijlocul pieptului. Nu-i dau drumul și îmi feresc țâțele. Am priceput. Mersi.

Și plecă. Îl auzi pe viking strigând după ea:

– Hei, nu-i așa că v-am văzut la televizor?

Se făcuse deja vineri, pe la unu noaptea când ajunse în sfârșit la marginea orașului Dooling. Peste West Lavin se rostogoleau vălătuci de fum de la incendiul din pădure. Vină și porni spre silueta prelungă și scundă a penitenciarului. Din cauza fumului gros și rău mirositor se văzu nevoită să-și astupe gura și nasul cu palma.

Odată ajunsă la poarta exterioară, se dădu jos din mașină și apăsă butonul roșu de la interfon.

6

Maura Dunbarton stătea în celula ei din Aripa B alături de ce mai rămăsese din Kayleigh, care nu murise, ci doar dormea bușteau. Oare visa ea acolo, sub lințoliul ăla alb?

Maura stătea cu mâna pe pieptul lui Kayleigh, ca să-i simtă mișcările ușoare în ritmul respirației. Și se uita cum se țeseau fibrele alea albe și vâscoase, tricotându-se peste gura deschisă lui Kay. De două ori își vârâse Maura unghiile în materialul ăla gros și cam lipicios. De două ori voise Maura să-l sfâșie și s-o elibereze pe Kayleigh. Și de tot atâtea ori își aduse aminte ce văzuse la televizor și își luase mâinile de acolo.

Într-o societate închisă, precum cea din Penitenciarul Dooling, atât zvonurile, cât și virusurile gripale se răspândesc extrem de repede. Însă ce se întâmplase în urmă cu o oră în Aripa A nu era deloc un zvon. Angel Fitzroy era încuiată într-o celulă și avea ochii umflați de la gazul lacrimogen. Acum bătea în pereți și delira, susținând că deținuta cea nouă era o afurisită de vrăjitoare.

Maura nu avea motive s-o contrazică, mai ales pentru că o văzuse pe Claudia Stephenson cu vânătăi pe gât și zgârieturi

adânci pe umeri și o auzise cum povestise tuturor că Ree Dempster încercase să o omoare. Claudia mai spunea că femeia cea nouă cunoștea numele lui Jeanette și Angel, dar ăsta era amănuntul cel mai puțin important. Cică femeia aia știa – *știa!* – că Angel omorâse cel puțin cinci oameni și un nou-născut.

– O cheamă Evie, ca pe Eva aia din Grădina Raiului, a spus Claudia. Ia gândiți-vă! Și imediat Ree a vrut să mă omoare și pun pariu că vrăjitoarea aia știa ce o să se întâmple, așa cum știa și numele lor și așa cum știa și despre copilașul lui Angel.

Deși Claudia nu era tocmai un martor demn de încredere, spusele ei nu erau chiar absurde. Doar o vrăjitoare ar fi putut să știe toate astea.

În mintea Maurei se împleteau acum două povești, făcând-o să fie și mai convinsă de adevărul acestor zvonuri. Prima poveste era despre o prințesă frumoasă, pe care o vrăjitoare rea o blestemase să-și înțepe degetul într-un fus și să cadă într-un somn profund. (Maura nu știa ce era fusul ăla, dar își dădea seama că trebuia să fie destul de ascuțit.) Iar după mulți, foarte mulți ani, sărutul unui prinț a trezit-o din somn. Cealaltă era povestea lui Hansel și Gretel. Care fuseseră prinși de o vrăjitoare, dar își păstraseră sângele rece și reușiseră să evadeze după ce o arseseră de vie pe cotoroanță chiar în propriul cuptor.

Poveștile sunt doar povești, însă acelea care supraviețuiesc sute de ani trebuie să conțină un sâmbure de adevăr. Iar adevărul din acestea două ar putea fi următorul: vrăjile pot fi dezlegate; vrăjitoarele pot fi înfrânte. Era foarte posibil ca moartea femeii-vrăjitoare din Aripa A să nu le trezească nici pe Kayleigh și nici pe celelalte femei adormite din lume. Pe de altă parte, era la fel de posibil să le trezească. Pe bune, chiar era posibil. Și chiar dacă nu se întâmpla așa, precis femeia aia, Evie, avea o *legătură* cu boala asta. Altminteri, de ce doar ea, singură, era în stare să doarmă și să se trezească normal? Și cum de știa lucruri pe care nu le știa nimeni?

Maura era închisă de zeci de ani. Citise foarte mult de când se afla în penitenciar și chiar reușise să termine Biblia. La vremea respectivă i se păruse o aiureală, cu toți bărbații ăia care dădeau

legi și cu toate femeile alea care nu făceau nimic altceva decât să procreeze. Însă acum își aduse aminte de un rând de acolo: *Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască*[1].

Așa s-a întâmplat că Maura și-a făurit un plan. Sigur, ar fi avut nevoie și de ceva noroc ca să-l ducă la bun sfârșit. Dar poate nu prea mult, având în vedere că jumătate dintre gardieni erau dați dispăruți, iar toată rutina nocturnă a penitenciarului se dusese pe apa sâmbetei. Angel Fitzroy nu fusese capabilă de asta, pentru că toată furia ei era de suprafață – era doar de ochii lumii. Și din cauza asta ajunsese să fie încuiată într-o celulă. Pe când furia Maurei era un foc mocnit, cu tăciunii ascunși sub cenușă. Ăsta-i motivul pentru care conducerea închisorii credea că ar fi inofensivă și-i încredința tot felul de munci administrative.

– Am să mă întorc, iubita mea, spuse ea, mângâind-o pe Kayleigh pe umăr. Dacă nu mă omoară. Și cred că ar fi în stare de asta dacă-i o vrăjitoare adevărată.

Maura ridică salteaua și căută cu degetele scobitura micuță pe care o făcuse acolo. Băgă mâna și scoase o periuță de dinți, cu mânerul din plastic dur ascuțit foarte tare. O strecură la spate, sub betelia elastică a pantalonilor, își lăsă bluza largă pe dinafară și ieși din celulă. De pe coridor, se întoarse și-i trimise un sărut din vârful degetelor colegei sale fără chip.

7

– Ce faci, deținută?

Întrebarea fusese pusă de Lawrence Hicks, care stătea în pragul bibliotecii Penitenciarului Dooling – micuță, dar neașteptat de bine dotată. În mod normal, directorul-adjunct prefera să poarte costume cu vestă și cravate închise la culoare, însă în noaptea asta nu mai avea pe el nici sacoul și nici vesta și își lărgise atât de mult nodul de la cravată încât capătul acesteia îi flutura peste șlițul

[1] Vechiul Testament, *Exodul*, 22:18 (n. tr.).

pantalonilor, ca o săgeată indicând zona unde i se afla cârnatul, cu siguranță unul uscat.

– Bună seara, domnule Hicks! îl salută Maura, continuând să încarce cărți într-un cărucior.

Îi surâse, dezvelindu-și dintele de aur care sclipea în lumina tuburilor fluorescente din tavan.

– Mă duc să împart fetelor niște cărți.

– Nu-i cam târziu pentru lectură, deținută Dunbarton?

– Nu cred, domnule. În noaptea asta nu cred că se va mai da stingerea.

Vorbea pe un ton plin de respect, zâmbind în permanență. Așa trebuia să te porți: să surâzi și să pari inofensivă. Nu-i decât bătrânica aia de Maura Dunbarton, răpusă de anii lungi de pușcărie, care acum pupă bucuroasă tălpile oricărui gardian; e pașnică și blajină, iar diavolul care a posedat-o și a făcut-o să-i omoare pe toți oamenii ăia a fost de multă vreme alungat. Nicio Angel Fitzroy din lume nu ar fi capabilă să învețe șmecheria asta. Trebuie să fii mereu pe fază, pentru că nu știi niciodată când va fi nevoie să acționezi.

Hicks se apropie să inspecteze căruciorul, iar Maurei mai că i se făcu milă de el – era atât de palid și fălcile alea nerase erau flescăite și părul care-i mai rămăsese era zburlit – dar, dacă va încerca s-o oprească, îl va înțepa drept în burdihanul ăla umflat. Trebuia să facă tot ce ținea de ea ca s-o salveze pe Kayleigh. Frumoasa Adormită fusese salvată cu un sărut; poate că Maura își va salva iubita cu un șiș.

„Nu mi te pune în cale, Hicksie!" îl avertiză ea în gând. „Stai cuminte, dacă nu vrei o gaură în ficat! Știu exact unde îl ai."

Hicks se uita la cărțile alese de Maura de pe rafturi: Peter Straub, Clive Barker, Joe Hill.

– Dar astea toate sunt romane de groază! exclamă directorul-adjunct. Le dăm voie deținutelor să citească ororile astea?

– Nu citesc *decât* cărți din astea și povești de dragoste, domnule, îi răspunse Maura, abținându-se să adauge: *Ai fi știut dacă te-ar fi interesat ce se petrece în locul ăsta, căcănarule!*

Și continuă, cu același zâmbet inocent pe buze:

– Îmi închipui că poveștile horror o să le țină treze pe doamnele de aici. Plus că nimic din ele nu-i adevărat. Sunt ca niște basme cu vampiri și vârcolaci.

Hicks păru să ezite câteva clipe, poate pregătindu-se să-i ordone să se întoarcă în celulă. Maura duse mâna la spate, ca și cum o mânca ceva acolo și voia să se scarpine. Apoi directorul-adjunct oftă resemnat.

– Haide, du-te! Măcar *tu* o să rămâi trează.

De data aceasta zâmbetul ei era cât se poate de sincer.

– O, nu vă faceți griji în privința mea, domnule Hicks! Eu sufăr de insomnie.

8

Michaela stătea cu degetul lipit pe butonul interfonului.

Prin ușile de sticlă de la intrare se vedea holul bine luminat al închisorii, iar în parcare erau destule mașini. Imposibil să fi adormit toată lumea dinăuntru.

– Ce e?

Vocea bărbătească de la interfon era însăși definiția oboselii; era o voce cu cearcăne de nesomn și cu barbă de o zi.

– Aici ofițerul Quigley. Ia degetul de pe butonul ăla blestemat.

– Mă numesc Michaela Morgan.

Și imediat își dădu seama că numele ei de televiziune nu însemna nimic aici.

– Așa, și?

Vocea bărbătească nu era deloc impresionată.

– Înainte mă numeam Michaela Coates. Directoarea este mama mea. Aș vrea s-o văd, vă rog.

– Aha...

Și, apoi, tăcere. Nu se mai auzea decât bâzâitul stins al conexiunii. Michaela își pierdu răbdarea. Așa că își propti degetul pe butonul roșu.

– Vreau să vă mai spun și că lucrez pentru postul NewsAmerica. Vreți să spun la televizor cum vă purtați sau îmi dați drumul înăuntru ca să vorbesc cu mama mea?

– Îmi pare rău, domnișoară Coates. A adormit.

Veni rândul Michaelei să rămână mută. A ajuns prea târziu. Toată puterea rămasă i se scurse acum afară din trup. O orbea lumina de la farurile Corollei reflectată în geamurile de la intrarea penitenciarului.

– Îmi pare rău, spuse vocea din interfon. A fost o șefă bună.

– Și acum eu ce fac? întrebă Michaela.

Numai că luase degetul de pe buton, așa că întrebarea ei era adresată doar nopții și fumului care venea dinspre pădure.

Ca și cum ar fi auzit-o, gardianul Quigley îi răspunse:

– De ce nu mergeți în oraș? Cazați-vă la un hotel. Sau... am auzit că „Roata Neunsă" ține deschis toată noaptea și că se va închide doar când va răsări soarele sau se va termina berea.

9

Ca să nu trezească bănuieli, Maura împingea încet căruciorul pe coridorul din Aripa B.

– Cărți? întreba ea în fața fiecărei celule în care mai existau locatare care să nu fi avut fețele acoperite cu porcăria aia albă. Vreți să citiți niște chestii de groază? Am nouă tipuri diferite de monștri.

Prea puține femei se arătară interesate. Majoritatea se uitau la știri – o poveste de groază mult mai reală. Gardianul Wettermore o opri la ieșirea din Aripa B, ca să se uite la titluri. Prezența lui în această noapte nu o prea surprinse pe Maura, pentru că Wettermore era la fel de homosexual ca New Orleansul în prima seară de Mardi Gras[1]. Mare mirare dacă ar avea vreo femeie acasă.

– Asta-i doar maculatură, spuse el. Haide, Maura, pleacă de aici!

---

[1] Mardi Gras – carnaval desfășurat în New Orleans din anul 1827 (n. tr.).

– Sigur, domnule ofiţer. Acum mă duc în Aripa A. Acolo sunt vreo două doamne pe care domnul doctor Norcross le-a obligat să ia Prozac, dar ştiu eu că le place să citească.

– Bine, dar ţine-te departe de Fitzroy şi de celula capitonată de la capăt. M-ai înţeles?

Maura îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al ei.

– Sigur că da, domnule ofiţer Wettermore. Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult!

În afara vrăjitoarei – deţinuta cea nouă –, în Aripa A nu mai erau decât două femei încă treze, plus mormanul de pânză care o acoperea pe cea care fusese Kitty McDavid.

– Nu, spuse femeia din Celula 2. Nu pot să citesc. Nu pot. Mi-am nenorocit ochii cu medicamentele alea de la Norcross. Nu pot să citesc, nu pot. Şi se ţipă mult aici. Nu-mi plac ţipetele. Deloc nu-mi plac.

Cealaltă femeie, cea din Celula 8, era Angel, care se uită la Maura cu ochii ei tumefiaţi şi nedumeriţi.

– Fă paşi, Mo-mo! o îndemnă ea atunci când Maura, în ciuda ordinului primit de la gardianul Wettermore, îi oferi două volume.

Nicio problemă. Maura aproape ajunsese la capătul coridorului. Privi peste umăr şi văzu că Wettermore era cu spatele la ea. Stătea de vorbă cu gardianul Murphy, pe care fetele îl botezaseră „Tigrul", după personajul din *Winnie de Pluş*.

– Maura...

O şoaptă, dar una pătrunzătoare. Răsunătoare.

Deţinuta cea nouă. Evie. Eva. Aceea despre care Biblia spunea că mâncase un măr din Pomul Cunoaşterii şi, din cauza asta, ea şi soţiorul ei fuseseră surghiuniţi din Rai în lumea asta plină de suferinţe şi dileme. Maura cunoştea surghiunul, foarte bine îl cunoştea. Ea însăşi fusese surghiunită în Penitenciarul Dooling după ce îşi surghiunise soţul şi cei doi copii (plus câinele Slugger) în neantul etern.

Evie stătea lângă gratiile celulei capitonate, privind-o lung. Şi zâmbindu-i. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse Maura un zâmbet atât de frumos. Poate că femeia asta era vrăjitoare, dar o

vrăjitoare superbă. Acum, vrăjitoarea scoase mâna printre gratii și, cu un deget lung și grațios, îi făcu semn să se apropie. Maura împinse căruciorul.

– Nu mai înainta, deținută!

Ăsta era gardianul Tig Murphy.

– Stai pe loc!

Maura își continuă drumul.

– Prinde-o, oprește-o! răcni Murphy.

Maura auzi bocănitul ghetelor celor doi gardieni pe dalele coridorului. Întoarse căruciorul și îl răsturnă, improvizând un fel de baraj. Cărțile jerpelite zburară care încotro.

– *Stai, deținută, oprește-te!*

Maura își scoase șișul artizanal de la spate și se repezi spre celula capitonată. Femeia-vrăjitoare încă îi făcea semne. „Nu vede ce i-am pregătit", își spuse Maura.

Ținea mâna lângă șold, pregătindu-se să implânte vârful ascuțit în burta femeii-vrăjitoare. Fix în ficat. Numai că ochii aceia întunecați o făcură mai întâi să-și încetinească pașii, apoi să se oprească de tot. Nu răutate se deslușea în ei, ci doar un soi de curiozitate rece.

– Vrei să fii cu ea, da? o întrebă Evie în șoaptă.

– Da, răspunse Maura. Da, din tot sufletul meu.

– Este posibil. Dar trebuie să dormi.

– Nu pot. Am insomnie.

Wettermore și Murphy se apropiau. Nu mai avea la dispoziție decât câteva secunde ca s-o ucidă pe femeia asta (pe vrăjitoarea asta) și să pună capăt nenorocirii căzute pe capul lor. Numai că Maura nu făcu niciun gest. O țintuiau în loc ochii acelei femei ciudate și își dădu seama că nici nu vrea să se mai miște. Pentru că ochii ăia nu erau ochi, ci găuri, porți deschise spre o beznă necunoscută și infinită.

Fără să își ia privirea de la Maura, femeia-vrăjitoare își lipi fața de gratii.

– Sărută-mă repede! Cât încă mai e timp.

Fără să mai stea pe gânduri, Maura aruncă periuța de dinți transformată în armă și își lipi și ea fața de gratii. Buzele li se întâlniră. Respirația caldă a lui Evie pătrunse în gura Maurei și-i coborî pe gât. Și atunci, Maura simți cum mantia binecuvântată a somnului începe să o înfășoare, la fel cum i se întâmpla în copilărie, când știa că-i în siguranță în pătuțul ei, ținându-i în brațe pe Ursulețul Freddy și pe Dragonul Gussie. În nopțile acelea asculta viscolul de afară și știa că ea era la adăpost și la căldură și că urma să ajungă în curând pe tărâmul viselor.

Când Billy Wettermore și Tig Murphy ajunseră la ea, Maura zăcea pe spate în fața celulei lui Evie. Primele fire albe ieșeau deja din părul ei, din gura ei și de sub pleoapele ochilor ei plini de minunate vise.

XVIII

1

Când se întoarse, Frank se aştepta la o altă porţie de reproşuri furioase din partea lui Elaine, dar avu marea surpriză să dea de o situaţie cum nu se poate mai calmă. Spre deosebire de tot ce se întâmplase în ziua aceea – de fapt, spre deosebire de tot ce avea să se mai întâmple în zilele următoare – toate problemele lui se rezolvaseră de la sine în cel mai simplu mod cu putinţă. Atunci, de ce nu era mulţumit?

Fosta lui soţie dormea întinsă pe patul fiicei lor, cu braţul drept îndoit pe umărul Nanei. Deocamdată, coconul de pe chipul ei era destul de subţire, un prim strat de *papier mâché*, dar unul strâns şi fără crăpături. Pe noptieră era un bilet: *Eu m-am rugat pentru tine, Frank. Sper să te rogi şi tu pentru noi. E.*

Frank mototoli hârtiuţa şi o aruncă la coşul de gunoi de lângă pat. Tiana, prinţesa neagră din filmul lui Disney, dansa pe marginile coşului, în rochia ei verde, cu sclipici, cu un alai de animale fermecate în urma ei.

– Nu există cuvinte potrivite pentru asta.

Garth Flickinger venise după el la etaj şi acum stătea în pragul camerei Nanei.

– Mda, spuse Frank. Cam ai dreptate.

Pe noptieră era și o fotografie înrămată cu Nana și părinții ei. Fetița ținea în mână semnul de carte care îi adusese premiul. Doctorul luă poza și o studie.

– Are pometii tăi, domnule Geary. Norocoasă fată!

Frank habar nu avea ce să-i răspundă, așa că nu zise nimic.

Doctorul, deloc incomodat de tăcerea lui, puse fotografia la loc.

– Asta este. Mergem?

O lăsară pe Elaine în pat și, pentru a doua oară în ziua aceea, Frank își luă fiica în brațe și o duse la parter. O simțea cum respiră; înseamnă că încă mai trăia sub pânza aia. Însă și pacienților aflați în moarte cerebrală le mai bate inima. Așa că era foarte posibil ca ultima lor discuție, aceea la care Frank se va gândi și în pragul morții – când va ajunge acolo – să fie cea de dimineață, când urlase ca dementul la ea în fața casei. Când o speriase.

Și îl năpădi melancolia, ca o ceață care-l devora de la ghete în sus. N-avea absolut niciun motiv să-și închipuie că doctorul ăsta dependent de droguri ar fi putut să-l ajute.

În tot acest timp, Flickinger se apucase să întindă prosoape pe parchetul din living. Acum îi ceru lui Frank să pună copila pe ele.

– De ce nu pe canapea?

– Pentru că în locul ăsta lumina cade direct pe ea, domnule Geary.

– Aha! Bine.

Garth Flickinger se așeză în genunchi lângă Nana și își deschise trusa medicală. Din cauza ochilor înroșiți semăna cu un vampir. Nasul îngust și fruntea înaltă și bombată, înconjurată de bucle roșcate, îi dădeau un aer de spiriduș. Cu toate astea (și în ciuda faptului că Frank ajunsese la concluzia că era cam dus cu capul), tonul lui era extrem de liniștitor. Nu era de mirare că își putea permite un Mercedes.

– Deci, ce știm până acum?

– Știm că doarme, răspunse Frank, simțindu-se ca un idiot.

– O, dar sunt mult mai multe aspecte! În linii mari, uite ce am înțeles eu de la știri: coconii ăștia sunt dintr-o substanță fibroasă, care pare compusă din mucus, salivă, cerumen și cantități mari dintr-o proteină necunoscută. Cum se formează? De unde vine

substanța asta? Nu știm și probabil că nici nu vom afla vreodată, din moment ce secrețiile vâscoase ale unei femei normale ar fi insuficiente din punct de vedere cantitativ – de exemplu, doar două linguri de sânge în perioada menstruației, poate o ceșcuță, dacă femeia este mai corpolentă. De asemenea, știm că femeile care dorm par să fie susținute în viață de coconi.

– Și turbează dacă li-i rupi, spuse Frank.

– Corect!

Garth începu să-și alinieze instrumentele pe măsuța de cafea: bisturiu, foarfeci de diferite dimensiuni. Apoi scoase un microscop mic din geanta neagră și îl puse tot pe măsuță.

– La început, eu zic să luăm pulsul fiicei tale. Ce părere ai?

Frank avea o părere bună.

Cu foarte multă grijă ca nu cumva să găurească pânza aia, Flickinger ridică mâna Nanei și o ținu între degetele lui vreme de treizeci de secunde. După care o lăsă jos cu la fel de multă grijă.

– Bătăile inimii sunt ușor înăbușite de materialul ăsta, dar se situează în limite normale pentru o fată de vârsta ei. Acum, domnule Geary...

– Frank.

– În regulă. Acum, ce *nu* știm noi, Frank?

Răspunsul era evident.

– De ce se întâmplă chestia asta.

– *De ce,* repetă Flickinger, bătând o dată din palme. Exact! Tot ce se petrece în natură are un anumit scop. Care ar fi scopul acestei povești? Ce încearcă să facă acest cocon?

Luă o foarfecă și o deschise și închise de câteva ori.

– Haide să-l întrebăm!

2

Atunci când nu avea cu cine să stea de vorbă, Jeanette vorbea uneori singură – mai bine zis, își imagina un ascultător plin de înțelegere față de spusele ei. Domnul doctor Norcross o asigurase

că nu e nimic rău în asta. Ce făcea ea se chema *exprimare liberă a propriilor trăiri.* În noaptea asta, ascultătoarea ei era Ree, pe care trebuia să și-o imagineze vie. Pentru că doamna ofițer Lampley o împușcase. La un moment dat, va trebui să întrebe unde au dus-o, ca să-și ia rămas-bun de la ea. Deocamdată însă, se mulțumea să stea în celula pe care o împărțiseră până de curând. Deocamdată însă, nici nu-i trebuia altceva.

– Hai să-ți zic ce s-a întâmplat, Ree. Damian s-a lovit la genunchi când juca fotbal. Asta s-a întâmplat. Se întâlnise cu niște tipi în parc și s-au gândit să joace puțin. Eu n-am fost de față. Damian mi-a spus că nu l-a atins nimeni și că pornise la atac, a auzit un trosnet, a căzut lat pe iarbă și apoi a venit acasă într-un picior. Avea ruptură de ligament anterior. Sau medial. Mereu uit care. Dar, știi tu, unul din astea două. Chestia aia care e tampon între oase.

Și Ree spuse: „Îhî!"

– Pe vremea aia o duceam destul de bine, numai că nu aveam asigurare medicală. Eu lucram treizeci de ore pe săptămână la o creșă, iar Damian lucra la negru pe o leafă incredibilă. Douăzeci de dolari pe oră! Era un fel de om de încredere al unui antreprenor mărunt, care se ocupa de mobila bogătașilor din Charleston, a politicienilor și directorilor de firme. Adică făcea tâmplărie de artă pentru mahări. Așa că Damian trebuia să care o grămadă de chestii grele. Deci, o duceam bine, dacă te gândești că eram doi puști care nu absolviseră decât liceul. Eram tare mândră de mine.

Și Ree spuse: „Aveai tot dreptul să fii."

– Ne-am luat apartamentul, care era drăguț, cu mobilă bună și utilat. Mai frumos decât orice loc în care locuisem eu în copilărie. Și el și-a cumpărat o motocicletă la mâna a doua, dar era aproape nouă. Și am luat în leasing o mașină pentru mine și copilașul nostru, Bobby. Ne-am dus cu mașina asta la Disneyland. Și ne-am dat în tiribombe, în carusel, în Ceșcuțele Pălărierului Nebun, am vizitat Conacul Bântuit, ne-am pupat cu Goofy, ne-am rătăcit în Labirintul lui Alice. I-am împrumutat bani surorii mele ca să se ducă la dermatolog. I-am dat mamei niște bani ca să-și repare acoperișul. Dar tot nu ne-am făcut asigurare

medicală. Și Damian și-a paradit genunchiul. Cea mai bună variantă era operația, dar... Știu că ar fi trebuit să strângem din dinți și să ne facem asigurarea aia blestemată. Dar așa... Trebuia să vindem motocicleta, să renunțăm la mașină, să strângem cureaua cam un an de zile. Așa aș fi vrut eu să facem. Jur. Dar Damian nu voia. A refuzat din capul locului. N-am putut să-l fac să înțeleagă. Dar, în fond, era genunchiul lui. Așa că l-am lăsat în pace. Știi și tu cât de căpoși sunt bărbații. În ruptul capului n-ar opri mașina să întrebe cum să ajungă în cutare loc. Și la doctor s-ar duce doar dacă ar fi pe moarte.

Și Ree spuse: „Câtă dreptate ai, surioară!"

– „Nee!", zicea el. „O să rezist eu." Acum, trebuie să-ți mărturisesc că ne cam plăceau petrecerile. Petreceam tot timpul. Ca niște puștani. Cu ecstasy. Și cu iarbă, firește. Poate și cu coca, dacă reușeam să facem rost. Damian avea niște calmante puse bine. A început să le ia ca să nu-l mai doară genunchiul atât de tare. Se trata singur, de capul lui. Domnul doctor Norcross zice că se cheamă *automedicație*. Mai ții minte cât de tare mă doare pe mine capul? De nu mai suport nici lumina și nici zgomotele?

Și Ree spuse: „Sigur că da."

– Bravo! Și într-o noapte îi zic lui Damian că mă doare capul de mor. Și el îmi dă o pastilă. „Încearc-o pe asta", îmi zice. „O să-ți mai ia din durere.". Așa am ajuns dependentă. Cât ai bate din palme. Știi cât de ușor a fost?

Și Ree spuse: „Știu."

3

Deja Jared nu mai putea suporta să se uite la știri și a mutat pe postul național, unde o artizană te învață cum să faci ciucuri din mărgele. Musai să fi fost o emisiune înregistrată. Dacă nu, dacă acesta era comportamentul femeii din viața de zi cu zi, atunci el nu ar fi vrut să o cunoască.

– Acum vom face ceva *fruuu-mos*! zbieră artizana, săltându-și fundul pe taburetul așezat în fața unui fundal cenușiu.

Doar artizana asta îi mai ținea de urât. Molly adormise.

Pe la ora unu, Jared avusese nevoie la toaletă și o lăsase singură. S-a întors după trei minute și a găsit-o adormită pe canapea, încă ținând în mână cutia cu Mountain Dew pe care i-o dăduse. Jumătate din fețișoară îi era deja acoperită cu pânze.

A moțăit și Jared vreo două ceasuri pe fotoliu. Oboseala era mai puternică decât supărarea.

L-a trezit un miros înțepător care intra prin ușile cu plasă împotriva insectelor, anunțându-l de declanșarea unui incendiu undeva, mai departe. A închis bine ușile vitrate dinspre curte și s-a așezat iar în fotoliu. Pe ecranul televizorului era un prim-plan cu degetele artizanei care împingeau un ac printr-o bucată de material și îl scoteau pe partea cealaltă. Îl împingeau și îl scoteau. Îl împingeau și îl scoteau.

Era ora 2:54, vineri dimineața. Adică începuse o nouă zi, numai că băiatul avea sentimentul că ziua anterioară nu le va da drumul din gheare prea curând.

Făcuse mai devreme un drum până vizavi ca să ia telefonul mobil al doamnei Ransom. Și acum îi trimise un mesaj lui Mary.

Bună, sunt Jared. Ești bine?

Da. Știi ceva despre vreun incendiu?

Cred că arde ceva, dar nu știu ce. Cum se simte mama ta? Cum se simte sora ta? Cum te simți tu?

Ne simțim bine toate. Bem cafea și facem prăjituri. Așteptăm răsăritul. Ce face Molly?

Jared se uită la fetița de pe canapea. O învelise cu o pătură. O altă pătură îi învelea capul – una umflată și albă.

Excelent! scrise el. *Se îndoapă cu Mountain Dew. Ăsta de la care-ți scriu e telefonul bunicii ei.*

Mary îi spuse că îi va trimite curând alte mesaje. Jared se uită din nou la televizor. Artizana aia avea o energie inepuizabilă.

– Știu că unii se vor simți lezați, însă mie nu-mi place deloc sticla. Se zgârie. *Convingerea mea sinceră* este că plasticul este la fel de bun.

Pe ecran se vedea acum o mărgea roz, pe care artizana o ținea între degetul mare și arătător.

– Vedeți? Nici măcar un expert n-ar putea să-și dea seama de diferență.

– Drăguț! murmură Jared.

Nu vorbise niciodată de unul singur, dar nici nu fusese vreodată singur acasă cu o fetiță înfășată într-o pânză albă, în timp ce pădurea din apropiere ardea. Și oricum nu putea să nege că biluța aia roz părea din sticlă.

– Bravo, cucoană!

– Jared? Cu cine vorbești?

Nu auzise ușa de la intrare. Sări în picioare, șchiopătă patru sau cinci pași și se aruncă în brațele tatălui său.

Clint și Jared rămaseră strâns îmbrățișați în fața livingului. Amândoi plângeau. Jared încercă să explice că se dusese repede până la budă și că se simțea oribil acum, dar, la naiba, oricum ar fi trebuit să se ducă la un moment dat și fata era în regulă, îi mergea gura ca o meliță și se îndopa cu Mountain Dew. Nu era nimic în regulă, dar Clint îi spuse că era. Și repetă iar și iar că totul era bine, că totul va fi bine. Tatăl și fiul s-au strâns în brațe, de parcă ar fi putut să schimbe lucrurile prin simpla putere a voinței. Și poate – poate – vreo două secunde chiar au avut senzația că totul era în regulă.

4

Eșantionul pe care Flickinger îl luase de pe mâna Nanei semăna cu o bucată de țesătură extrem de fină. Cel puțin, așa i se păruse lui Frank atunci când doctorul îl lăsase să se uite la

microscop. Însă firele ei erau făcute din alte fire, iar acestea erau făcute din altele.

– Par fibre vegetale, spuse doctorul. Mie așa mi se par.

Frank își aminti ce se întâmplă atunci când rupi o tulpină de țelină – cum atârnă din ea toate ațele alea.

Garth strânse între degete bucățica de material fibros. Când și le depărtă, substanța se lipise de ele și se întindea ca guma de mestecat.

– Adezivă, incredibil de rezistentă, cu dezvoltare extrem de rapidă – cumva denaturând proprietățile chimice ale gazdei. Denaturându-le într-un mod foarte *agresiv*...

Garth continuă să vorbească – ce-i drept, mai mult pentru sine –, iar Frank se gândi că fetița lui a fost redusă la stadiul de *gazdă*. Lucru care nu-l bucura absolut deloc.

Garth chicoti înfundat.

– Nu-mi place cum te comporți, domnișoară Fibră. Zău că nu-mi place.

Strâmbându-se, puse materialul strivit pe o altă lamelă de microscop.

– Te simți bine, doctore Flickinger?

Frank putea să se împace cu ideea că doctorul era un drogat excentric, pentru că, deocamdată, părea că știe ce face. Numai că pusese prea multe instrumente ascuțite în jurul fiicei sale.

– Excelent! Dar nu mi-ar strica un păhărel.

Flickinger se sprijini pe călcâie lângă Nana și se scărpină într-o nară cu vârful foarfecii.

– Chestia e că amica noastră, don'șoara Fibră, are manifestări contradictorii. În mod normal, ar trebui să fie o ciupercă, însă-i foarte activă și agresivă și atacă doar persoanele cu doi cromozomi X. Și dacă o detașezi din masa substanței, nu mai face nimic. Absolut nimic. E doar o porcărie lipicioasă.

Frank se scuză, cotrobăi prin bucătărie și descoperi o sticlă pe raftul de sus al dulapului, între punga cu praf de copt și cea cu mălai. Mai era destul lichid în ea – cam două degete pentru fiecare. Se întoarse în living cu paharele.

– Dacă văd eu bine, ăla-i oțet din vin. Ne mulțumim cu puțin, Frank.

Însă Garth nu părea deloc dezamăgit. Luă paharul și îl dădu pe gât. Apoi scoase un geamăt de satisfacție.

– Auzi? Ai cumva niște chibrituri prin casă? Sau o brichetă?

5

– Știu, Ree, ce-ți zic eu acum nu-i vreo mare noutate. Năravurile mărunte devin năravuri mari, iar năravurile mari costă al naibii de mult. Damian a furat niște lucruri din casa unui tip bogat și a scăpat neprins prima oară. Nu și a doua. Nu l-au arestat, dar și-a pierdut slujba.

Și Ree spuse: „Oare de ce nu mă mir?"

– Mda. Și după aia m-au dat și pe mine afară de la creșă. Asta se întâmpla când economia mergea prost și patroana a fost nevoită să facă niște reduceri de personal. Chestia e că a ținut două fete care se angajaseră după mine și nu aveau experiența mea. În veci n-o să ghicești care era deosebirea dintre mine și tipele alea.

Și Ree spuse: „O, s-ar putea să am o oarecare idee, dar mai bine zi-mi tu."

– Erau albe. Da' să nu crezi că îmi caut scuze. Așa au stat lucrurile. Și totul mergea pe dos și eu am început să mă simt nițel cam deprimată. Nițel mai mult. Cum s-ar fi simțit oricine în situația mea. Și m-am apucat să iau pastile chiar și atunci când nu mă durea capul. Da' știi care a fost partea cea mai nasoală? Înțelegeam ce fac, înțelegeam consecințele. Adică, uite, asta-i partea în care ajung să fiu o drogată cretină, fix așa cum și-a închipuit toată lumea că am să ajung. Și mă detestam pentru asta. Pentru că îmi împlineam căcatul ăsta de destin pe care mi-l preziseseră oamenii doar pentru că eram neagră și proveneam dintr-o familie săracă.

Și Ree spuse: „Da, nasol!"

– Bun, deci te-ai prins. Și probabil că n-ar fi durat prea mult nici relația mea cu Damian. Sunt conștientă de asta. Aveam

aceeași vârstă, numai că el avea sufletul mai tânăr. Cred că așa sunt bărbații. Numai că sufletul lui era mult prea tânăr. Adică, uite, s-a dus să joace fotbal în parc într-o zi când copilul nostru era bolnav. Și mie mi s-a părut normal la vremea respectivă. Tot timpul pleca să se distreze. Îmi zicea doar „Vin repede" sau „Dau o fugă până la Rick" sau chestii de genul ăsta. Nu puneam întrebări. Nu mi se părea că aș avea voie să pun întrebări. Se dădea bine pe lângă mine. Îmi aducea flori. Bomboane. Câte o bluză de la mall. Tot felul de lucruri care te bucură atunci când le primești. Dar se purta uneori într-un fel care lui i se părea nostim. Și nu era deloc așa. Era pur și simplu nesimțit și rău. De pildă, oprea mașina lângă câte o doamnă care-și plimba câinele și striga la ea: „Zici că sunteți gemeni!" Sau mergea pe stradă și se făcea că-l lovește pe câte un adolescent care mergea în direcție opusă și-l speria pe bietul copil. „Glumesc și eu", obișnuia să-mi zică. Și după aia l-au înrăit drogurile. Făcea tot ce avea el chef, dar parcă nu cu aceeași veselie de dinainte. Și veninul ăla i-a scăpat la un moment dat de sub control, așa cum scapă un câine din lanț. „Uită-te la târfa asta tripată, Bobby", îi zicea el fiului nostru și râdea cu lacrimi. De parcă eu aș fi fost un clovn de la circ. Odată n-am mai putut să suport și i-am dat o palmă. Și el mi-a dat un pumn. Și atunci i-am dat și eu un pumn și el mi-a spart un castron în cap.

Și Ree spuse: „Cred că te-a durut destul de tare."

– Nu cât m-a durut sentimentul că asta meritam – să primesc pumni în mutra mea de drogată de la soțul meu cel drogat. Mă detest pentru asta. Mi-aduc aminte că zăceam pe dușumea și am văzut un bănuț în mizeria de sub frigider, înconjurat de cioburi din castronul ăla albastru, și mă gândeam că o să vină Protecția Copilului și o să mi-l ia pe Bobby. Și chiar așa s-a întâmplat. Un polițist l-a scos pe Bobby din casă și copilașul meu plângea după mine și asta ar fi trebuit să fie cea mai mare tragedie din viața mea, numai că eram atât de dusă, că n-am simțit absolut nimic.

Și Ree spuse: „Foarte trist!"

6

Trecuseră deja zece minute și Terry tot nu ieșise din casa vecină cu aceea a soților Elway. Pe cutia poștală era scris numele *Zolnik*. Lila nu știa ce să facă.

Mai devreme, intraseră pe ușa din față în casa soților Elway, după ce ocoliseră cu grijă locul plin de sânge unde fuseseră cadavrele celor doi. Copila, care căpătase numele Platinum în urma unui consiliul de familie în care fuseseră dezbătute toate părerile pro și contra, stătea în cărucior, liniștită în interiorul coconului său în formă de rinichi. Lila pusese mâna pe el și simțise forma bebelușului. Gestul i se păruse sinistru și amuzant totodată – parcă încerca elasticitatea unei saltele la magazin. Numai că atunci Terry a început să plângă, iar ei i s-a șters zâmbetul de pe buze. Trecuse de două dimineața. Ceea ce însemna că această criză începuse de vreo douăzeci de ore, iar ea nu mai închisese ochii de vreo treizeci și cinci. Lila era ruptă, iar cel mai bun polițist al ei era beat și plângăcios.

Dar, tot încercau să facă tot ce puteau, nu? Și șoseaua de lângă Popasul Muntelui tot mai era plină cu nisip pentru pisici, bunăoară.

– Nu, nu mai este, își corectă ea gândul. Asta s-a întâmplat acum mai multe luni. Poate chiar un an?

– Ce nu mai e?

Terry ieșise și se apropia de mașina de serviciu, parcată în fața casei lui Roger.

Strângând la piept coconul cu bebeluș înăuntru, Lila clipise nedumerită spre el.

– Gândeam cu voce tare?

– Cam da.

– Scuze.

– Nasoală treabă! a mormăit el, trăgându-și nasul și pornind spre casa familiei Zolnik.

Lila l-a întrebat unde se duce.

– E deschisă ușa, i-a spus el. E miezul nopții și ușa e deschisă. Tre' să văd ce se petrece. Mă întorc imediat.

Lila s-a așezat în mașină, cu copilul în brațe. Toate astea parcă se petrecuseră doar cu câteva secunde înainte, însă ceasul digital de la bord arăta acum ora 2:22. Parcă fusese 2:11 când se așezase. Douăzeci și doi și unsprezece nu sunt unul și același număr. Dar unsprezece plus unsprezece înseamnă douăzeci și doi. Adică...

Acum unsprezece făcea tumbe printre gândurile ei: unsprezece chei, unsprezece dolari, unsprezece degete, unsprezece dorințe, unsprezece corturi în unsprezece campinguri, unsprezece femei superbe în mijlocul străzii așteptând să fie călcate de unsprezece mașini, unsprezece păsări pe unsprezece ramuri din unsprezece copaci – copaci normali, nu imaginari.

Ce *era* copacul acela? Dacă lucrurile mergeau tot așa, până la urmă cineva tot o va spânzura pe Evie de un copac. Pentru Lila era limpede ca lumina zilei, pentru că totul începuse odată cu apariția ei. Într-un fel sau altul, totul începuse cu ea și cu Copacul ăla. Lila era convinsă de asta, așa cum era convinsă de căldura pe care o emana bebelușul din coconul pe care îl ținea pe genunchi. Bebelușul pe care-l chema Silver. Unsprezece bebeluși în unsprezece păstăi. Unsprezece bebeluși în unsprezece coconi.

– Platinum, Platinum, murmură ea.

Numele tembel al bebelușului era Platinum, nu Silver. Silver îl chema pe judecător. Nu mai ținea minte acum cum o chema pe pisica judecătorului, asta presupunând că știuse vreodată. Pe fiica lui Clint o chema Sheila Norcross. Normal că el nu recunoscuse, ce dezamăgire, ce dezamăgire uriașă, nici măcar n-a vrut să admită că Platinum era copilul lui. Ori că Sheila era copilul lui. Lila își simțea buzele uscate ca iasca și transpira abundent, cu toate că în mașină era răcoare. Ușa de la casa familiei Zolnik rămăsese tot deschisă.

7

Terry nu știa dacă l-ar fi putut ajuta pe tipul ăla. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să încerce. Așa că se așeză pe marginea patului, își puse mâinile pe genunchi și inspiră adânc de câteva ori. Trebuia să-și adune mințile zdruncinate.

Femeia dormea pe podea. Avea capul și mâinile acoperite cu pânzele alea. Și de la brâu în jos era înfășurată tot în porcăria aia albă. Într-un colț se vedeau o pereche de pantaloni și una de chiloți. Femeia era mică de statură, cam un metru cincizeci, nu mai mult. Fotografiile de pe pereți și de pe birou îți spuneau că avea în jur de șaptezeci de ani, poate șaptezeci și ceva.

Terry își zise că bărbatul care a încercat s-o violeze a smuls-o din pat și a aruncat-o pe jos, în timp ce încerca să-i dea jos pantalonii.

Violatorul zăcea tot pe jos, la vreo doi metri de ea. De fapt, nici nu părea a fi fost un bărbat în toată firea, pentru că era deșirat ca un adolescent. Avea jeanșii adunați în jurul gleznelor, deasupra baschetților. Pe talpa unuia era scris cu un marker permanent CURT M. Avea fața unsuroasă și roșie. Saliva amestecată cu sânge din jurul gurii bolborosea ușor în ritmul respirației. De sub burtă îi șiroia și acum sângele, mărind balta deja formată pe covor. Pe peretele opus se vedea o pată mare, tot roșie și, chiar sub ea, era o bucată de carne – probabil cocoșelul și biluțele lui Curt M.

Probabil că domnișorul Curt M. își închipuise că femeia n-o să-și dea seama ce i se întâmplă. Pentru mizerabilii de teapa lui, Aurora reprezenta o ocazie unică în viață, dimineața de Crăciun din raiul violatorilor. Probabil că erau mulți alții ca el și, măi, frate, ce surpriză o să aibă!

Oare cât va dura până când vor afla toți? Dacă sfâșii pânza și vrei să-ți înmoi puțulica, femeile se vor opune, femeile te vor ucide. Chestie care lui Terry i se părea foarte corectă. Dar îi era ușor să-și imagineze că nu va trece mult timp până când va apărea o strategie nouă, pusă la cale de vreun mesia cu creier

cât să încapă într-un degetar fără să dea pe-afară, de vreun nebun de legat ca tipul ăla, Cumătrul Dracu-să-l-ia, care apărea mereu la știri, tunând și fulgerând împotriva ordinii de stat. Și ăsta va susține sus și tare că era spre binele tuturor dacă vor face razii și vor împușca femeile adormite fix în capetele lor înfășurate în pânză. O să susțină sus și tare că femeile adormite sunt niște bombe cu ceas. Partea proastă era că mulți bărbați se vor declara încântați de ideea asta. Terry se gândi la toți tipii care fantazau de ani de zile la cum va fi când va fi să-și folosească arsenalul ăla ridicol pe care și l-au strâns, chipurile în scopuri de „autoapărare", dar care în veci de veci n-ar fi avut atâta sânge în instalație nici măcar să tragă într-un om treaz, darămite într-un om treaz și care-i amenință cu o armă. Terry nu credea că ar fi fost milioane de asemenea indivizi pe lume, dar făcea meseria de polițist de suficientă vreme cât să știe că măcar câteva mii tot erau.

Ce-i rămânea de făcut? Soția lui dormea. Oare avea cum s-o apere de asemenea brute? Ce să facă? S-o bage într-un dulap sau în cămară, ca pe o conservă?

Și mai știa că fiica lui nu se trezise deloc de dimineață. Nu avea nicio legătură cu liniile telefonice. Diane era studentă. Dormea pe apucate. Plus că le trimisese orarul din semestrul de primăvară și Terry era aproape convins că nu avea cursuri marți dimineața.

Oare era posibil ca Roger – boul, boul, boul ăla de Roger – să fi luat decizia corectă atunci când încercase să îndepărteze pânza aia de pe Jessica? Roger rezolvase situația înainte să-și vadă soția iubită împușcată în timpul somnului.

„Ar trebui să mă sinucid", își spuse Terry.

Medită o vreme la ideea asta. Nu reuși să se convingă că ar fi cea mai bună cale de urmat și se alarmă. Apoi își spuse să nu se pripească. Ar trebui să bea un pahar, poate mai multe. Și să stea să se gândească așa cum trebuie. Întotdeauna avea mintea mai sprintenă după câteva pahare. Întotdeauna.

Curt McLeod – jucător mediocru în echipa de tenis a liceului din Dooling, al treilea ca performanțe după Kent Daley și Eric Blass – scotea acum niște sunete neregulate. Începuse respirația Cheyne-Stokes[1].

8

Când Terry o rugă să-l lase la „Roata Neunsă", Lila nu se miră mai deloc. Cererea lui avea la fel de mult sens ca tot ce se întâmpla în jur.

– Ce-ai văzut în casa aia, Terry?

Bărbatul stătea pe scaunul din dreapta, cu coconul Platinum pe palmele întinse, ca și cum bebelușul ar fi fost o tigaie fierbinte.

– Un puști a vrut s-o... of... să-și facă *mendrele* cu doamna de acolo. Pricepi ce zic?

– Da.

– Și a trezit-o. Când am ajuns eu adormise la loc. Iar el era – cam mort. Acum e mort de-a binelea.

– Of! exclamă Lila.

Străbăteau orașul. Focul de pe dealuri era roșu. Fumul gros care se ridica din el era cu o nuanță mai întunecat decât noaptea. O femeie în echipament roz de jogging făcea sărituri pe peluza din fața unei case. Prin geamurile uriașe ale cafenelei Starbucks de pe Strada Principală se vedea o mulțime de oameni înăuntru – majoritatea femei. În mod cu totul excepțional, cafeneaua ținea astăzi deschis până mult mai târziu decât de obicei, fie (mult mai probabil) fusese forțată să se deschidă din nou de gloata bulucită la ușile ei. Era 2:44 noaptea.

Niciodată Lila nu mai văzuse atât de multe mașini în parcarea din spatele „Roții Neunse". Erau acolo camioane, sedanuri, motociclete, furgonete. Pe peluza de la capătul parcării se înșirau alte vehicule.

---

[1] Tipar de respirație, caracterizat prin perioade de hiperapnee alternate cu perioade scurte de apnee (n. tr.).

Lila se strecură printre ele și opri în fața intrării de serviciu. Prin ușa deschisă ieșea lumina și se auzeau voci și zbierete de tonomat. Cântecul de acum aparținea unei trupe insignifiante de rockeri, pe care o auzise de un milion de ori înainte, dar al cărei nume nu și l-ar fi amintit nici proaspăt deșteptată dintr-un somn odihnitor. Vocea solistului suna ca un drug de fier târât pe asfalt:

O să te scoli și o să te pomenești singură![1]

O barmaniță adormise pe o ladă de lângă ușă. Vârfurile cizmelor ei de cowboy formau litera „V". Terry se dădu jos din mașină, o puse pe Platinum pe scaun și se aplecă spre Lila. Neonul de la o reclamă la bere îi lumina obrazul drept, dându-i aspectul sinistru al unui cadavru din filmele vechi. Făcu un semn către cocon.

– Poate ar fi bine să ascunzi undeva copilul, Lila.

– Ce să fac?

– Ia gândește-te! Foarte curând o să înceapă să elimine fetele și femeile. Pentru că sunt periculoase. Că, dacă se scoală, se scoală cu fața la cearșaf, ca să zic așa.

Se îndreptă de mijloc și adăugă.

– Musai să beau ceva. Succes!

Și închise portiera foarte încet, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să trezească bebelușul.

Lila îl urmări până intră în bar pe ușa din spate. Terry nici nu se uită la femeia adormită pe lada aia, cu tocurile cizmelor înfipte în pietriș și cu vârfurile ridicate.

9

Gardienii Lampley și Murphy curățaseră masa din magazie, ca s-o întindă acolo pe Ree. Nici nu se punea problema să o ducă la morgă în toiul nopții, iar la Spitalul St. Theresa balamucul părea să nu se mai termine. Dacă se vor mai liniști lucrurile, unul

[1] Cântec al trupei The 13th Floor Elevators (n. tr.).

dintre gardieni o va transporta mâine la firma de pompe funebre a lui Crowder, de pe Kruger Street.

Claudia Stephenson stătea lângă masă pe un scaun pliant și-și ținea un pachet cu gheață apăsat pe gât. Intră și Jeanette, care se așeză pe un alt scaun pliant la celălalt capăt al mesei.

– Voiam să vorbesc cu cineva, nimic mai mult, spuse Claudia cu o voce răgușită, stinsă, aproape o șoaptă. Ree a știut mereu să asculte.

– Știu, zise Jeanette, gândindu-se că și acum era la fel de adevărat, chiar dacă Ree murise.

– Condoleanțe! spuse Van din pragul ușii.

Silueta ei masivă părea acum ofilită de oboseală și mâhnire.

– Ar fi trebuit să-ți folosești electroșocurile, zise Jeanette, deși nu pe un ton acuzator.

Și ea era prea obosită.

– N-am avut timp.

– M-ar fi omorât, Jeanie, spuse Claudia, parcă scuzându-se. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine. Eu am încercat să desfac pânza aia de pe ea.

Și repetă:

– Nu voiam decât să stau de vorbă cu cineva.

Acum chipul neacoperit al lui Ree era deopotrivă destins și uluit. Ochii întredeschiși, gura întredeschisă. Era expresia aceea intermediară – nici prea veselă, nici prea tristă – pe care o aveai într-o poză pe care ai aruncat-o sau ți-ai șters-o din telefon. Cineva îi spălase sângele de pe frunte și gaura de glonț se vedea foarte clar. Din păr îi atârnau firele deșirate ale pânzei, moi și blegite, nu mătăsoase și vibrante – moarte la fel ca Ree. Porcăria aia încetase să se mai țeasă în momentul în care Ree încetase să mai trăiască.

Jeanette încercă să și-o imagineze vie și nu reuși să-și amintească decât discuția aia absurdă de dimineață. *Îți spun eu că nu ai cum să* nu *ai bătăi de cap de la o pată de lumină.*

Claudia oftă. Sau gemu. Sau suspină. Sau poate toate trei în același timp.

– Of, Iisuse Hristoase! Atât de rău îmi pare...

Jeanette închise pleoapele lui Ree. Mai bine așa. Mângâie cu vârful degetului cicatricea de pe fruntea lui Ree. „Cine ți-a făcut asta? Sper să regrete amarnic. Sper să fi murit nenorocitul. Aproape sigur fusese un *el*. Nouăzeci și nouă la sută." Pleoapele tinerei erau mai palide decât restul tenului.

Jeanette se aplecă la urechea lui Ree.

– N-am mai spus nimănui ce ți-am spus ție. Nici măcar doctorului Norcross. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Somn ușor, draga mea! Te rog, încearcă să ai un somn lin.

10

Arzând, fragmentul de pânză se înalță în aer, înflorind cu petale portocalii și negre. Nu pâlpâia. Cel mai corect cuvânt pentru a descrie felul în care se deschidea era *înflorire*, deoarece focul se făcea mult mai mare decât era materialul care îl alimenta.

În mână cu chibritul aprins folosit la testarea eșantionului, Garth Flickinger se dădu înapoi și se lovi cu spatele de măsuță. Instrumentele medicale alunecară, câteva căzură pe podea. Frank lăsă capul în jos și se repezi la Nana ca s-o protejeze.

Flacăra se transformă într-un vârtej.

Frank acoperi trupul fiicei sale cu trupul său.

Chibritul îi ardea acum degetele lui Flickinger, care însă nu-i dădea drumul. Frank simți miros de piele pârlită. În lumina acelui foc învolburat care plutea prin living, trăsăturile de spiriduș ale doctorului parcă se desprindeau de chip, dorind – așa cum era și firesc – să se care naibii de acolo.

Pentru că niciun foc nu arde așa. Focul nu plutește. Focul nu se mișcă în cerc.

Acest ultim experiment a oferit un răspuns concludent la întrebarea „De ce?". Iar răspunsul era acesta: pentru că tot ce se întâmpla nu ținea de lumea aceasta, prin urmare nu putea fi tratat cu ajutorul medicinii din lumea aceasta. Revelația se citea pe chipul lui Flickinger. Frank bănuia că și pe chipul lui.

Focul se prăbuși, formând un morman de materie încrețită, de culoare maro. Mormanul tremură foarte tare și se desfăcu într-o sută de bucățele. Și moliile au împânzit camera.

S-au ridicat până în tavan; au intrat în abajurul lămpii, au zburat până în colțurile livingului, au pătruns în bucătărie. Au valsat până la icoana cu Iisus mergând pe apă și s-au așezat pe rama ei. O molie s-a dat peste cap în aer și a aterizat pe podea, lângă Frank și Nana. Flickinger se retrăgea în patru labe spre holul de la intrare, strigând (*urlând*, mai degrabă) de spaimă. Praful se alesese de toată siguranța de sine afișată mai devreme.

Frank nu schiță nicio mișcare. Stătea cu ochii ațintiți asupra unei singure molii. O molie oarecare, cu nimic ieșită din comun.

Și molia asta se târa pe podea. Se târa spre el. Frank era speriat, era îngrozit de creatura aceea micuță, care nu cântărea mai mult decât o unghie tăiată și care avea cea mai neutră culoare din câte există. Ce o să-i facă?

Orice. Putea să-i facă orice voia – numai să o lase în pace pe Nana.

– Să n-o atingi! șopti el.

Își ținea strâns fiica în brațe și-i simțea pulsul și respirația. Întotdeauna lumea știuse cum să-i scape printre degete, știuse cum să dea vina pe el pentru indiferent ce, știuse cum să-l facă de râs, când tot ce-și dorea el era să fie un om bun și drept. Cu toate astea, nu era laș. Era gata să moară pentru fetița lui.

– Dacă trebuie să ucizi pe cineva, ucide-mă pe mine.

Cele două picături de tuș pe trupul cu desene cafenii al moliei – ochii ei – priviră drept în ochii lui Frank. Și apoi mai adânc – în mintea lui. Îi zbură prin cap o grămadă de timp, atingându-i în treacăt creierul, pășind încet cu picioarele ei ascuțite de-a lungul canalelor lui, la fel cum face un puști pe malul unei ape.

Și Frank își strânse și mai tare fetița în brațe.

– Te implor, ia-mă pe mine în locul ei!

Molia zbură de lângă el.

11

Claudia, cea cu „Trupul Trăsnet", plecase. Din proprie inițiativă, gardiana Lampley o lăsase pe Jeanette câteva clipe singură. Acum putea să stea de vorbă cu Ree. Cu ce mai rămăsese din ea. Îi părea rău că nu-i spusese toate lucrurile astea când încă mai era în viață.

– Uite cum a fost... nu mai știu dacă era dimineață, după-amiază sau chiar seară... că eram drogați amândoi de zile bune. Nici nu mai ieșisem din casă. Mâncarea ne-o comandam. La un moment dat, Damian m-a ars cu țigara. Stăteam în pat și ne uitam amândoi la brațul meu gol și eu l-am întrebat: „Ce faci?" Nici nu am simțit durerea, probabil se ascunsese prin vreun cotlon al minții mele. Și nici nu mi-am tras brațul. Și Damian a zis: „Vreau să fiu sigur că ești adevărată." Încă mai am cicatricea – e de mărimea unui bănuț. „Mulțumit?" l-am întrebat eu. „Acum crezi că sunt adevărată?" Și el zice „Mda, da' tocmai din cauză că ești adevărată te urăsc și mai mult. Dacă m-ai fi lăsat să-mi repar genunchiul, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ești o scorpie afurisită! Și acum te-am demascat!"

Și Ree spuse: „Înfricoșător!"

– Da. Chiar așa a fost. Pentru că, atunci când mi-a zis ce mi-a zis, Damian avea o expresie de parcă ar fi fost încântat să-mi dea cine știe ce veste senzațională. Parcă era prezentatorul unei emisiuni de noapte de la radio și punea cântece la cererea nebunilor insomniaci. Eram în dormitor, cu draperiile trase, cu gunoaie nestrânse de zile bune de jur împrejurul nostru. Lumina ne fusese tăiată pentru că nu o plătiserăm. Mai târziu, nu știu după cât timp, m-am pomenit pe podea, în camera lui Bobby. Patul încă mai e acolo, dar restul mobilelor – scaunul, biroul – dispăruseră. Le vânduse Damian unui tip ca să facă rost de niște bani. Poate că atunci îmi reveneam din starea indusă de droguri, poate că mă trezise arsura aia cu țigara, dar ce știu sigur e că mă simțeam atât de nefericită, atât de supărată, ca și cum... m-aș fi rătăcit și nu mai știam drumul înapoi spre casă.

Și Ree spuse: „Cunosc sentimentul ăsta."

– Să-ți zic acum de șurubelnița aia – probabil o uitase acolo proprietarul sau fostul chiriaș. Știu sigur că nu era a noastră. Că noi nu mai aveam niciun fel de scule. Le vânduse Damian pe toate. Înainte să se apuce să vândă mobila. Dar șurubelnița asta era pe jos în camera lui Bobby. Și eu o iau. Și mă duc în living. Și îl văd pe Damian pe scaunul pliant, ultimul rămas în toată casa. Și el se ia de mine „Ai venit să termini ce-ai început? Hai, chiar te rog! Da' eu zic că ai face bine să te grăbești, că, dacă nu mă omori în următoarele câteva secunde, cred că am să te strâng eu de gât până o să văd că-ți explodează capul ăla blestemat." Și îmi zice toate astea pe același ton de prezentator radio. Și-mi arată flaconul cu alea câteva pastiluțe care ne mai rămăseseră și îl scutură, de parcă ar vrea să-mi facă în ciudă. Și zice „Uite un loc bun, cărnos". Și mă trage de mâna cu șurubelnița și îi apasă vârful pe pulpa lui și zice „Ce părere ai? Acum ori niciodată, Jeanie, fetițo. Acum ori niciodată."

Și Ree spuse: „Cred că și-o căuta cu lumânarea."

– Și a primit-o. Am înfipt șurubelnița aia până la mâner. Și Damian nu zice nici „pâs". Doar oftează și zice: „Uite ce mi-ai făcut!" Și atunci văd că-i curge sângele pe jos. Dar nu se mișcă. Nu cere ajutor. Zice „Foarte bine. Acum uită-te la mine cum mor. Vizionare plăcută!"

Și Ree întreabă: „Ți-a plăcut ce ai văzut?"

– Nu. *Nu!* M-am ghemuit într-un colț. Nu știu cât timp am stat acolo. Poliția a spus că vreo douăspe, paispe ceasuri. Țin minte că am văzut cum se schimbă umbrele prin casă, atâta tot. Și mai țin minte încă ceva: Damian stătea pe scaunul ăla pliant, plin de sânge, și vorbea. Și tot vorbea. Că dacă acum eram fericită. Că dacă ăsta fusese planul meu de la bun început. A, da! Și că eu făcusem groapa aia în parc ca să calce în ea și să-și paradească genunchiul. „Ce găselniță bună, Jeanie, fetițo!" În cele din urmă a tăcut. Dar îl văd foarte clar, îl văd și acum. Mai demult aveam vise în care-i spuneam că-mi pare rău, îl imploram să mă ierte. În visele alea stătea în scaun și se uita fix la mine și se făcea tot mai

vânăt. Doctorul Norcross zice că astea se cheamă „vise tardive". Că vrei să-ți ceri iertare, dar e prea târziu. Unu la zero pentru simpaticul doctor, da, Ree? Morții nu acceptă scuze. Niciodată de când e lumea asta nu s-a întâmplat așa ceva.

Și Ree spuse: „Câtă dreptate ai!"

– Of, scumpa mea, of, draga mea Ree, aș da orice să pot schimba totul de data asta. Pentru că tu ai fost prea bună ca să sfârșești în felul ăsta. Tu n-ai omorât pe nimeni. Eu ar trebui să zac pe masa asta. Nu tu. Eu!

Acum Ree nu mai spuse nimic.

XIX

1

Clint găsi numărul mobilului lui Hicks în agenda de pe birou și îl sună de la telefonul fix. Directorul interimar al Penitenciarului Dooling părea alarmant de relaxat. Poate luase una sau două pastile de Valium.

– Se pare că mai multe femei au atins o stare de... cred că tu ai numi-o *acceptare*, doctore.

– Acceptarea nu-i totuna cu renunțarea, zise Clint.

– Spune-i cum vrei, dar mai mult de jumătate dintre ele au tras obloanele de când ai plecat.

Tonul lui Hicks era plin de satisfacție, dorind să transmită că deținutele puteau să fie din nou ținute sub control. Pentru că acum gardienii erau doar bărbați, iar ăsta era un semn de eficiență, nu?

Oare așa îi privesc cei de la putere pe oamenii din jur? Prin prisma controlului și a eficienței. Clint nu și-a dorit niciodată să ajungă la putere. Cât timp făcuse parte din sistemul de plasament, reușise (mai cu seamă cu ajutor divin) să supraviețuiască tiraniei multor asistenți maternali. Și își alesese cariera tocmai ca reacție la aceste experiențe – pentru că voia să le dea o mână de ajutor celor neputincioși, celor care erau cum fusese el în copilărie, cum fuseseră Marcus și Janson și Shannon – și cum fusese propria lui mamă, năluca aceea palidă și permanent neliniștită din amintirile lui de demult.

Jared puse mâna pe umărul tatălui său. Ascultase întreaga conversație.

– Să nu zici că nu ți-am spus: o să avem de scris munți de rapoarte, continuă Hicks. Guvernul nu privește cu ochi buni împușcarea deținutelor.

Trupul lui Ree Dempster încă nici nu se răcise bine în magazia de serviciu și Hicks se și gândea la cât de mult va avea de scris. Clint își spuse că ar trebui să încheie convorbirea înainte de a face vreo referire la bărbații care întrețin relații sexuale cu femeia care i-a născut.

Așa că îl anunță pe Hicks că va ajunge repede înapoi la penitenciar și închise. Jared se oferi să-i facă niște sandviciuri cu șuncă afumată.

– Probabil că ți-e tare foame.

– Mulțumesc, zise Clint. Chiar aș avea nevoie de așa ceva.

Inspiră adânc mirosul șuncii prăjite în tigaie. Atât de mult îi plăcea că-i dădură lacrimile. Sau poate că lacrimile erau deja acolo.

– Musai să fac și eu unul.

Asta-i spusese Shannon la ultima lor întâlnire, când văzuse fotografia lui Jared. Și uite că a făcut.

Sheila. Așa i-a zis Lila că o chema pe fată. Sheila Norcross.

Se simțea flatat. Flatat cum poate nu fusese niciodată în viață. Shannon îi dăduse fiicei sale numele lui de familie. Sigur, acum asta era o problemă. Dar oricum... Însemna că îl iubise. Și el o iubise pe Shannon. În felul lui. Aveau în comun anumite lucruri pe care ceilalți oameni nu erau în stare să le priceapă.

Își aduse aminte de Revelionul acela. De ochii umeziți ai lui Shan când îl întrebase dacă totul era în regulă. Muzica le spărgea timpanele. Zbieretele celor din jur le spărgeau timpanele. Totul mirosea a bere și fum de țigară. Se aplecase la urechea ei ca să fie sigur că îl aude...

Nu reuși să înghită decât vreo două îmbucături din sandviciul lui Jared. Oricât de bine mirosea, parcă avea o bilă de plumb în stomac. Își ceru iertare de la fiul său.

– Mâncarea e foarte bună. E vina mea.

– Mda, mormăi băiatul. Nici eu nu prea am poftă de mâncare.

Nici el nu-şi terminase sandviciul.

Se auzi un foşnet prelung la deschiderea uşii vitrate. Şi Lila intră în casă, ţinând în braţe un ghemotoc alb.

2

După ce şi-a ucis mama, Don Peters şi-a tot bătut capul gândindu-se ce trebuia să facă mai departe.

Primul pas era evident: trebuia să facă curat. Iar asta era ceva destul de dificil, pentru că Don preferase să-şi asasineze mama lipind ţeava unei puşti Remington de fruntea ei acoperită cu pânza aia albă şi apoi apăsând pe trăgaci. În felul acesta rezolvase problema cu mult aplomb (poate că nu ăsta era cuvântul pe care îl căuta), dar făcuse o mizerie de nedescris. Trebuie spus că Don se pricepea mult mai bine la făcut mizerie decât la curăţatul ei. Reproş pe care mama lui i-l făcea adesea.

Şi ce mai mizerie făcuse! Sânge, bucăţele de creier şi fragmente din porcăria aia albă stropiseră tot peretele şi pictaseră acolo o formă vagă de megafon uriaş.

În loc să se ocupe de curăţenie, Don s-a aşezat în fotoliul cumpărat de la La-Z-Boy şi s-a întrebat de ce făcuse ce făcuse. Era vina mamei lui că Jeanette Sorley dăduse provocator din codiţă sub nasul lui şi după aia se apucase să bată toba că el o pusese să-i facă laba? Oare maică-sa era de vină? Sau tot vina ei era că Janice Coates îl persecutase şi-l lăsase fără slujbă? Sau că Norcross, parşivu' ăla de doctor de capete, îi trăsese una de-l lăsase lat? Nu, mama lui n-avea nicio legătură cu toate astea; şi totuşi Don venise direct acasă, o văzuse dormind, îşi luase puşca din camionetă, intrase în cameră şi-i zburase creierii ăia îngălaţi de vise. Desigur, presupunând că visa – cine să ştie?

Şi, da, fusese nervos la culme. Şi, da, fusese insultat şi umilit. Cu toate astea, oricât nu voia să recunoască, oricât de tare l-ar fi

durut insultele și umilința, oricâți nervi ar fi avut, în niciun caz nu ar fi trebuit să-și ucidă mama. Asta a fost o reacție exagerată.

Și Don s-a pus pe băut bere și pe plâns. Pentru că nu voia nici să se sinucidă și nici să ajungă la pușcărie.

Mai calm datorită berii din burtă, s-a așezat pe canapeaua maică-sii și și-a dat seama că spălatul pereților și curățenia prin casă nu erau chiar o prioritate. Autoritățile erau extrem de ocupate acum. Mulțumită Aurorei, acum poate ai fi reușit să scapi basma curată din belele mari – incendierea premeditată, de pildă – care, înainte, te-ar fi băgat urgent după gratii. Expertiza criminalistică trecuse dintr-odată pe locul doi. Plus că doar gagici se ocupau de toate căcaturile alea de analize la microscop și computer. Cel puțin, așa vedeai la televizor.

Așa că a pus pe aragaz un teanc mare de ziare și a aprins focul. Când hârtia a fost cuprinsă de flăcări, a stropit draperiile și mobila și toate obiectele inflamabile din casă cu lichidul pe care-l folosea să aprindă grătarul.

Apoi Don s-a urcat în mașină și a plecat de la casa cuprinsă de flăcări. Numai că, pe drum, și-a dat seama că mai are ceva de făcut. O treabă mult mai complicată decât provocarea unui incendiu, dar la fel de importantă: pentru prima oară în viață, Don Peters trebuia să-și domolească pornirile.

Dacă trebuia să recunoască faptul că relațiile lui cu femeile au fost uneori mai tensionate, trebuia de asemenea să ia în considerare și posibilitatea ca totul să se fi întâmplat din cauza relației cu mama lui – prima lui relație din viață. Până și Norcross ar fi fost de acord. Maică-sa îl crescuse singură așa cum se pricepuse, dar cum anume îl pregătise ea pentru muierile de teapa lui Jeanette Sorley, Angela Fitzroy sau Janice Coates? Mama lui îi făcuse sandviciuri calde cu brânză și tarte cu căpșune în formă de OZN-uri. Îi cumpărase suc și îl îngrijise când avea gripă. Când Don avea zece ani, îi confecționase un costum de cavaler negru din carton și bucăți de postav, un costum atât de frumos, că-l invidiase toată clasa – toată școala!

Da, bravo ei! Dar poate că fusese *prea* îngăduitoare. Oare nu-l băgase de atâtea ori în belele firea lui blajină și tolerantă? De pildă, atunci când îl abordase Sorley. Don știuse că nu-i bine ce face, dar tot o lăsase să profite de el. Pentru că era un om slab, fără voință. Așa cum erau, de fapt, toți bărbații în fața femeilor. Și unii – mulți dintre ei – erau... erau...

Prea generoși.

Da!

Generozitatea era o bombă cu ceas pe care o moștenise de la mama lui și care îi adusese sfârșitul bietei femei. Acum se putea spune că se făcuse dreptate (bineînțeles, o dreptate îngrozitor de nemiloasă). Și, chiar dacă Don era în stare să o considere acceptabilă, își jură că niciodată nu va privi în urmă cu bucurie. Moartea era o pedeapsă mult prea aspră pentru o asemenea virtute cum era generozitatea. Adevărații criminali erau ăia ca Janice Coates. Uite, pentru Janice Coates moartea nu ar fi deloc o pedeapsă prea aspră. Lui Don Peters îi părea rău că se mulțumise doar să-i dizolve somniferele alea în cafea – păcat că n-o sugrumase. Ori că nu-i retezase beregata ca să se uite după aia la ea cum i se scurge tot *sângele* din corp.

– Te iubesc, mami! se adresă el cabinei de la camionetă.

Parcă ar fi testat cuvintele astea ca să se convingă că nu se vor întoarce să-l lovească între ochi.

Și le repetă de câteva ori. Apoi adăugă:

– Te iert, mami!

Don Peters își dădu seama că nu-i plăcea să fie în compania propriei sale voci. Parcă... parcă nu era tocmai în regulă.

(„Ești convins de asta, Donnie?" obișnuia să-l întrebe maică-sa pe vremuri, când i se părea că o minte. „Pe cuvântul tău de onoare că ai luat un singur fursec, scumpul meu?")

(„Da", zicea el. „Pe cuvântul meu!" Numai că mințea și bănuia că mami știa că minte. Însă ea îl lăsa în pace și uite unde a adus-o bunătatea ei. Ce zicea Biblia? Semeni vânt, culegi furtună.)

3

Pentru că parcarea de la „Roata Neunsă" era plină, Don își lăsă camioneta lângă trotuar.

Trecu apoi pe lângă niște bărbați care ieșiseră să-și bea berea afară, ca să admire focurile de pe dealuri.

– Uite încă unul! Mi se pare că-i în oraș, observă unul dintre ei.

„Probabil de la casa lu' mami", își zise Don. „Poate o să cuprindă tot cartierul și o grămadă de femei adormite. Câteva femei cumsecade – mare păcat! –, dar marea majoritate ori curve, ori frigide. Ori în călduri, ori reci ca gheața – cam așa erau dânsele."

Își luă de la bar o bere și un păhărel cu tărie și își găsi un loc la capătul unei mese lungi, alături de polițistul Terry Coombs și un negru pe care parcă-l mai văzuse pe la „Roată", dar al cărui nume nu și-l aducea aminte. Se gândi puțin dacă să-l întrebe pe Terry ce auzise despre evenimentele de la penitenciar, despre acuzațiile false și despre înscenare și despre toate celelalte. Dar își dădu repede seama că, indiferent dacă polițistul avea sau nu habar, nici nu avea chef și nici n-ar fi fost în stare să-i răspundă – pentru că Terry Coombs mai că adormise în fața unei carafe în care mai era puțină bere pe fund.

– Vă deranjează dacă stau și eu aici?

Don se văzu nevoit să zbiere ca să poată fi auzit în larma infernală din bar.

Cei doi clătinară alene din capete.

Era trei dimineața și cârciuma, unde ar fi încăput lejer o sută de persoane, era arhiplină. Se aflau acolo și câteva femei, însă majoritatea clienților erau de sex masculin. În situația de față, probabil că femeile alea încercau să se îndoape cu calmante lichide. În ciuda prevederilor legale, mai bântuiau pe acolo și câțiva adolescenți, cu expresii năucite și obraji îmbujorați. Lui Don îi părea tare rău pentru ei, numai că acum toți băieții de mămicuțe din lume erau nevoiți să se maturizeze mult mai rapid.

– Infernală zi! spuse Don.

Se simțea mult mai bine acum, în compania bărbaților.

Negrul mormăi ceva ca o încuviințare. Era un ins înalt, cu ditamai umerii, în jur de vreo patruzeci de ani. Drept ca bradul.

– Încerc să mă hotărăsc dacă să mă omor sau nu, murmură Terry.

Pe Don îl umflă râsul. Al naibii de mucalit era Coombs ăsta!

– I-ați văzut pe agenții ăia cum i-au luat la șuturi pe protestatarii de la Casa Albă? Probabil că s-au simțit în al nouălea cer. Vai de capul meu, uitați-vă la chestia aia!

Terry și bărbatul de culoare se întoarseră cu fața la unul dintre televizoarele montate pe pereții barului.

Se prezentau imagini înregistrate de camerele de securitate dintr-un garaj subteran. O femeie – cu vârsta și rasa neclare din cauza unghiului de filmare și a puricilor de pe peliculă, dar evident îmbrăcată în uniformă de paznic – stătea grămadă peste un bărbat în costum elegant. Se părea că-l lovește cu ceva în față. Pavajul se umpluse cu un lichid închis la culoare, iar din obrajii și părul femeii atârnau fire albe. Până astăzi, niciun post de știri nu ar fi prezentat asemenea imagini, însă probabil că Aurora băgase în șomaj Departamentul de Etică – parcă așa îi zicea, nu? – al televiziunii respective.

– O fi sculat-o din somn ca să-i dea cheile, murmură Don, dus pe gânduri. Chestia asta care li se întâmplă când le trezești e ca un fel de sindrom premenstrual suprem, nu credeți?

Ceilalți doi bărbați nu-i răspunseră.

Imaginea de pe ecran reveni la pupitrul crainicului din studio. Nu era nimeni acolo. Dispăruse George Alderson, bufonul ăla bătrân la care se uitase Don mai devreme. Un tip tânăr, în hanorac și cu căști pe urechi, băgă acum capul în cadru și făcu un gest al cărui sens era mai mult decât limpede: *Dă-te dracu' cu camera de aici!* Și imediat începu reclama la un serial.

– Ce amatori! exclamă Don.

Terry luă carafa și bău direct din ea. Spuma i se prelinse pe bărbie.

4

Un depozit pentru adormite.

Nu doar la asta se gândea Lila în această dimineață de vineri, dar ideea i se părea destul de importantă. Locul ideal ar fi un subsol sau un tunel cu intrare secretă. Puțul unei mine închise ar fi la fel de bun – iar regiunea lor nu ducea lipsă de așa ceva –, numai că nu aveau timp să găsească unul, nu aveau timp să-l amenajeze. Prin urmare, ce altceva mai aveau la dispoziție? Casele oamenilor. Dar dacă se organizau grupuri de așa-ziși justițiari – ori descreierați, spune-le cum vrei – și începeau să cutreiere orașul ca să le ucidă pe femeile adormite, atunci în case le-ar căuta în primul și în primul rând. *Unde-i nevastă-ta? Unde-i fiică-ta? O facem pentru binele tău, pentru binele nostru, al tuturor. Doar n-ai vrea să trăiești într-o casă plină cu dinamită?*

Dar dacă erau case în care nu locuia nimeni, case în care niciodată nu locuise nimeni? Da, existau asemenea locuri, chiar pe Tremaine Street – casele de la capăt, pe care municipalitatea le construise, dar nu reușise să le vândă. Aceasta era cea mai bună soluție la care se putea gândi Lila.

După ce le-a explicat-o fiului și soțului ei, Lila s-a simțit sleită de puteri. Îi era rău și o durea tot corpul ca atunci când te pândește o gripă urâtă. Dar nu o avertizase un narcoman pe care-l arestase mai demult că așa te simți atunci când trece efectul drogurilor? „Trebuie să faci orice doar ca să eviți sevrajul", îi spusese el atunci. „Pentru că sevrajul te termină de-a binelea. E moartea fericirii."

La început, Clint și Jared nu spuseră nimic. Toți trei stăteau în picioare în mijlocul livingului.

– Ăla-i... un copil mic? întrebă Jared în cele din urmă.

Lila îi întinse coconul.

– Da. Fetița lui Roger Elway.

Băiatul strânse bebelușul la piept.

– Probabil că o să fie și mai rău, zise el, dar nu-mi imaginez în ce fel.

Lila îi mângâie șuvița de păr de deasupra tâmplei. Câtă deosebire între felul în care îl ținuse Terry (de parcă se aștepta să-i explodeze sau să i se dezintegreze în brațe) și cum îl ținea acum Jared. Inima Lilei se umplu de bucurie. Fiul ei nu renunțase la luptă. Fiul ei încă se mai străduia să fie om.

Clint închise ușile glisante ca să scape de mirosul înecăcios de fum.

– Aș vrea să-ți spun că ești paranoică dacă te gândești că-i nevoie să le ascunzi pe femeile alea – sau să le depozitezi undeva, ca să mă exprim ca tine. Dar nu pot. Mi se pare că nu-i o idee proastă. Am putea să le ducem într-una dintre casele alea goale pe Molly și pe bebelușa asta și pe doamna Ransom și pe toate adormitele pe care le mai găsim.

– Casa aia de pe culmea dealului e folosită de agenții imobiliari pentru prezentări, interveni Jared. E mobilată.

Observă privirea bănuitoare a mamei sale și se grăbi să adauge:

– Nu te ambala. N-am intrat în ea. M-am uitat doar pe geamurile de la living.

Și Clint zise:

– Sper din suflet să fie inutilă măsura asta de precauție, dar paza bună trece primejdia rea.

Lila dădu din cap.

– Așa cred și eu. Pentru că, la un moment dat, va trebui să mă duci acolo și pe mine. Știi asta, da?

Nu voia să-l șocheze sau să-l rănească. Asta era realitatea și era prea obosită ca să mai încerce s-o ia pe ocolite.

5

Bărbatul așezat pe closetul din toaleta femeilor de la „Roata Neunsă" era un individ cu albeață la un ochi, îmbrăcat cu un tricou de rocker și pantaloni eleganți. Căsca gura prostește la Michaela. Partea bună a poveștii era că avea pantalonii ridicați.

– Nene, asta-i toaleta femeilor! îi spuse ea. Mai așteaptă câteva zile și o să fie a voastră pe vecie. Deocamdată însă, ieși afară!

Pe tricoul individului scria *Panică generalizată*[1]. Ce altceva să fi scris?

– Scuze, scuze. Termin într-o secundă, spuse el, făcând un semn la borseta de pe genunchi. Vreau să trag câteva fumuri, da' buda pentru bărbați era prea plină.

Se strâmbă și continuă:

– Și buda pentru bărbați pute a căcat. A *mult* căcat. Tare nasol. Ți-aș rămâne recunoscător dacă ai avea puțină răbdare. Te rog.

Începu să vorbească pe un ton mai scăzut.

– Am văzut ceva fantastic mai adineauri. Da' nu fantastic ca la Disney. Fantastic horror. De regulă nu mă sperii cu una cu două, da' chestia aia mi-a cam ridicat părul în cap.

Michaela scoase mâna din poșeta unde pusese pistolul Ursulei.

– Horror, zici? Te înțeleg. Am venit tocmai din Washington D.C. ca să aflu că mama doarme deja. Cum te cheamă?

– Garth. Îmi pare rău pentru mama ta.

– Mersi, spuse Michaela. Mama a fost o pacoste, dar avea multe calități. Îmi dai și mie puțin din cocaina ta?

– Nu-i coca. E metamfetamină.

Garth își desfăcu borseta, scoase din ea pipa și i-o întinse.

– Te rog, ia cât vrei dacă ai chef. Știi ceva? Semeni cu tipa aia de la știri.

Michaela zâmbi.

– Aud mereu asta.

6

Starea catastrofală în care se afla toaleta pentru bărbați din „Roata Neunsă" îl determinase și pe Frank Geary să caute alt loc unde să-și golească vezica. Așa că a ieșit din bar și s-a dus la

[1] Widespread Panic – denumire a unei trupe rock din SUA (n. tr.).

marginea parcării. După ce văzuseră ce văzuseră – molii născute din foc – ar fi fost o tâmpenie să mai facă altceva: cel mai logic lucru era să se ducă la cârciumă și să bea. Văzuse cu ochii lui un lucru inexplicabil. Înțelesese că lumea asta avea mai multe fețe. Exista un nivel al ei care fusese invizibil până în dimineața aceea. Dar nu avea nicio legătură cu Dumnezeul lui Elaine. Moliile apăruseră din foc și se spunea că focul ne așteaptă la celălalt capăt al spectrului spiritual.

O tufă se mișcă la câțiva metri de el.

– Buda-i o cocină împuțită...

Tare i se mai împleticea limba tipului ăstuia. Frank reuși să deslușească în beznă o siluetă subțire cu pălărie de cowboy.

Frank își trase fermoarul și se întoarse ca să intre înapoi în bar. Nu știa ce altceva ar putea face. Le lăsase acasă pe Nana și Elaine, întinse pe prosoape de plajă în pivnița cu ușa încuiată.

Dar îl opri vocea necunoscutului.

– Vrei să-ți zic o chestie? Nevasta lu' amicu' ăsta al meu, Millie, lucrează la pușcărie și zice că au acolo un... un... ceva ca un *feno... feno...* d-ăla. Io crez că-i un cacamaca, așa crez io, da'...

Urina individului împroșcă tufa.

– Da' zice că puicuța aia, când doarme, nu pățește ni'ca. Cică se trezește la loc.

Frank înmărmuri.

– Ce spui?

Bărbatul se legăna înainte și înapoi. Se vede treaba că-l distra să-și împrăștie pișul cât de departe se putea.

– Cică doarme și se scoală bine mersi. Ca și când nimic nu s-a întâmplat. Așa zice nevasta lu' amicu' ăsta al meu.

Un nor patină pe cer, descoperind luna. La lumina ei apăru profilul inconfundabil al lui Fritz Meshaum, faimosul bătăuș de câini. Acum i se vedeau bine și părul rar din zona pubisului și scobitura adâncă de sub pometele drept, unde îl lovise Frank de mai multe ori cu patul puștii.

– Da' io cu cine vorbesc acu'? vru să știe Meshaum, uitându-se încruntat în jur. Tu ești, Kronsky? Îți place pușciocu' ăla, Johnny

Lee? Ba nu, nu e Kronsky. Măiculița mea, nu văz dublu. Văz tri... tri... de trei ori, în puii mei.

– Se trezește? îl întrebă Frank. Deținuta aia de la închisoare se trezește? Și nu-i acoperită cu pânză?

– Așa am auzit, da' crezi ce vrei matale. Ia zi, te știu de undeva, domnu'?

Fără să-i răspundă, Frank se întoarse în bar. Nu avea vreme de Meshaum. Acum se gândea doar la femeia aceea, la deținuta care dormea și se trezea perfect normală.

7

Când Frank se întoarse la locul lui (urmat îndeaproape de Garth Flickinger, care ieși țanțoș din toaleta femeilor), îi găsi pe Terry și Don Peters întorși cu spatele la masă. Un bărbat în jeanși, cămașă din pânză albastră și șapcă de baseball stătea în picioare și perora despre ceva, gesticulând cu halba de bere pe jumătate plină. Cei din jurul lui îl ascultau într-o tăcere respectuoasă. Omul i se părea vag cunoscut lui Frank – poate era un fermier de prin partea locului ori un șofer de TIR. Era neras și avea dinții pătați de tutun, dar vorbea cu siguranța de sine a unui predicator. Ridica tonul, apoi îl cobora, apoi iar îl ridica și apoi făcea o pauză mai lungă – parcă așteptând să audă din public strigăte de *Domnul fie lăudat.* Chiar lângă el stătea pe o băncuță un tip pe care Frank îl recunoscu imediat. Îl știa de când îl ajutase să-și aleagă un cățel de la adăpost, după ce-i murise câinele de acasă. Howland. Da, Howland, așa îl chema. Profesor la gimnaziul din Maylock. Howland se uita în sus la propovăduitorul acela amator cu o expresie de amuzament crispat.

– Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta! strigă în gura mare camionagiul/predicator. Femeile zburau prea sus, ca tipul ăla de și-a făcut aripi din ceară, și li s-au topit aripile, la fel ca lui!

– Icar, șopti Howland.

Profesorul era îmbrăcat cu un surtuc cu petice la coate. Marginea ochelarilor îi ieșea din buzunarul de la piept.

– *Iii-caa-rr!* Corect, foarte corect! Vreți să știți cât de departe a ajuns sexul frumos? Uitați-vă cum era acum o sută de ani! N-aveau drept de vot! Purtau fuste lungi până la glezne! Nu existau metode anticoncepționale și, dacă voiau să-și lepede pruncul, o făceau în fundături mizere. Și, dacă erau prinse, erau aruncate în temniță pentru *criii-mă!* Acum o fac oricând și oriunde li se arată! Din cauza lu' afurisitu' ăsta de sistem de Planificare Familială, să-ți lepezi pruncul din pântece e mai ușor decât să-ți miști fundul până la KFC și să-ți iei o porție de aripioare picante care costă cam tot atâta! Au voie să candideze la funcția de președinte! Au voie să se înroleze în trupele SEAL și în alte trupe de șoc ale armatei noastre! Au voie să se mărite cu gagicile lor lesbiene! Dacă ăsta nu-i terorism, atunci nimic altceva nu e.

Murmure de aprobare. Frank rămase mut. Nu credea că problemele lui cu Elaine aveau vreo legătură cu avorturile sau lesbianismul.

– Și toate astea în doar o sută de ani!

Camionagiul/predicator coborî vocea. Îl auzeau toți și așa, pentru că cineva scosese tonomatul din priză, retezând orăcăielile smiorcăite ale lui Travis Tritt[1].

– Nu doar că au ajuns egalele noastre, așa cum ziceau că vor să ajungă. *Ne-au luat-o înainte!* Vreți să știți ce dovedește asta?

Frank se văzu nevoit să admită că insul pusese degetul pe rană. Elaine se ținuse în permanență de capul lui, nu-i dăduse deloc libertate de acțiune. Întotdeauna totul trebuia făcut așa cum voia ea. Așa cum hotăra ea. Dar chiar să ajungă acum să se emoționeze la cuvântarea țopârlanului ăstuia... era prea de tot! Însă nu putea să nege că-i stârnise anumite sentimente. Și nu era singurul în situația asta. Toți clienții din bar îl ascultau atenți, cu gurile căscate. Cu excepția lui Howland, care mustăcea de parcă se uita la o maimuță care dansează foxtrot la colț de stradă.

---

[1] Travis Tritt – cântăreț de muzică country (n. tr.).

– Asta dovedește că se pot îmbrăca în haine *bărbătești* oricând au ele chef! Acum o sută de ani, femeia nu și-ar fi pus pantaloni nici moartă dacă nu se ducea la călărie. Dar în ziua de azi numa' așa se îmbracă!

– Da' ce-ai cu cracii lungi în pantaloni strâmți, boule? strigă o femeie dintr-un colț al barului, stârnind un râs general.

– *Nimicuța!* îi replică netulburat camionagiul/predicator. Da' crezi tu că un bărbat – unul *adevărat*, nu vreun *travestit* din ăla de la New York – ar îndrăzni să se plimbe pe străzile Doolingului în *rochie?* Nu! Ar zice lumea că-i nebun! Ar râde lumea de el! Da' femeile au voie! Au uitat ce scrie în Biblie, că femeia trebuie să se supună bărbatului în toate, că trebuie să coasă și să facă mâncare și să vadă de copilași. Nu să apară în public în *pantaloni*! Puteau să se potolească atunci când au ajuns *egale* cu bărbații. Dar, nu, nu le-a fost de ajuns! Au vrut musai să le-o ia *înainte*! Au vrut musai să fie *mai presus* de noi! Au zburat prea aproape de soare și Dumnezeu *le-a adormit*!

Clipi de câteva ori și-și scărpină obrajii nerași, parcă dându-și brusc seama că își vărsase tot năduful, toate gândurile lui cele mai intime, într-un bar ticsit cu clienți care se holbau la el.

– Iii-caa-rr, repetă el și se așeză pe scaun.

– Mulțumirile noastre pentru domnu' Carson Struthers.

Ăsta era Pudge Marone, barman și proprietar al „Roții", care acum urla din spatele barului.

– Vedeta noastră locală, oameni buni: „Mușchi-de-Fier" Struthers! Păziți-vă de croșeul lui! Știu ce spun, că doar Carson mi-a fost cumnat.

Pudge avea veleități de comedian și obraji buhăiți ca ai lui Rodney Dangerfield[1]. Nu prea nostim (ba din contră, chiar), dar îți dădea să bei pe datorie.

– Ne-ai oferit o temă serioasă la care să ne gândim, Carson. Abia aștept s-o dezbat cu soră-mea la masa din Ziua Recunoștinței.

Acum se auziră ceva mai multe râsete.

---

[1] Rodney Dangerfield (1921–2004) – actor de comedie american (n. tr.).

Înainte să reînceapă hărmălaia și înainte ca vreun individ să bage tonomatul la loc în priză, resuscitându-l pe domnul Tritt, Howland ridică mâna. Da, era profesor de istorie, își aminti Frank. Așa îi spusese Howland. Îi spusese că pe câinele lui cel nou îl va chema Tacitus, după numele istoricului său preferat. Frank se gândise atunci că existau alte nume mult mai potrivite pentru un bichon.

– Prieteni, zise profesorul cu o voce puternică, având în vedere toate cele întâmplate astăzi este lesne de înțeles de ce nu ne-am gândit încă la ziua de mâine și la toate zilele care îi vor urma. Haideți să lăsăm deocamdată la o parte principiile etice și pantalonii sexy și să ne gândim la aspectele practice.

Bătu amical umărul masiv al lui Carson „Mușchi-de-Fier" Struthers și continuă:

– Domnul acesta are dreptate; este foarte adevărat că femeile i-au depășit pe bărbați în anumite aspecte, cel puțin în societățile occidentale. Și îndrăznesc să afirm că au obținut mult mai mult decât libertatea de a se duce la cumpărături nearanjate și cu părul pe bigudiuri. Să presupunem că ce se întâmplă acum – să-i zicem *epidemie*, în lipsa unui cuvânt mai bun – să presupunem că această epidemie ar fi avut efectul opus și *bărbații* ar fi fost aceia care ar fi adormit fără să se mai poată trezi.

O tăcere mormântală se coborî peste „Roata Neunsă". Toți ochii erau ațintiți asupra lui Howland, care părea să guste toată această atenție. Chiar dacă discursul lui nu era plin de tunete și fulgere cum fusese cel al habotnicului necioplit de mai devreme, tot reușea să te seducă prin inteligență și siguranță.

– Rasa omenească ar putea renaște prin aceste femei, nu credeți? Bineînțeles că da. Există milioane de doze de spermă de la donatori – milioane de prunci congelați care abia așteaptă să vină pe lume – depozitate în băncile specializate din toate colțurile țării noastre. Zeci și zeci de milioane în toată lumea! Iar din împerecherea aceasta vor ieși copii de *ambele* sexe!

– Cu condiția ca nou-născuților de sex masculin să nu le crească coconi din ăștia atunci când termină cu plânsul și dorm liniștiți pentru prima oară, interveni o femeie tânără și foarte drăguță.

Intrase împreună cu Flickinger. Lui Frank îi trecu prin minte că acel camionagiu/predicator/fost pugilist scăpase din vedere un amănunt: femeile arătau mai bine decât bărbaţii. Cumva mai finisate.

– Da, o aprobă Howland, dar şi aşa stând lucrurile, femeile ar putea continua să se reproducă multe generaţii de acum încolo, dacă Aurora nu se va termina prea curând. Bărbaţii pot face asta? Domnilor, ce se va alege de specia omenenească peste cincizeci de ani, dacă femeile nu se vor trezi? Dar peste o sută?

Acum tăcerea a fost curmată de un bărbat, care a început să zbiere şi să facă scandal.

Howland nu-l băgă în seamă.

– Poate că ideea apariţiei unor generaţii viitoare este discutabilă, spuse el, ridicând un deget. Istoria ne oferă o imagine extrem de neplăcută a firii omeneşti, prieteni. Însă ea ar putea să ne explice motivul pentru care femeile ne-au *luat-o înainte*, aşa cum ne-a demonstrat, cu atât de multă patimă şi indubitabilă elocinţă, acest simpatic domn. Ideea, expusă în câteva cuvinte, este următoarea: femeile sunt normale la cap, dar bărbaţii, nu.

– Căcat! strigă cineva din public. Căcat cu perje!

Însă Howland nu păru descurajat, ba chiar zâmbi:

– Oare? Ce sunt găştile de motociclişti? Găşti de bărbaţi cu motoare. Ce fel de membri au bandele care au transformat cartiere întregi din Chicago şi Detroit în zone de război? Bărbaţi tineri. Cine sunt cei care declanşează războaiele şi cei care – cu excepţia câtorva femei care pilotează elicoptere – se luptă în aceste războaie? Bărbaţii. A, da! Şi care sunt victimele colaterale ale acestor aventuri pur masculine? În special femeile şi copiii.

– Mda, da' care-s alea de dau din cururi şi iau minţile la bărbaţi? strigă Don Peters.

Se făcuse stacojiu la faţă. I se vedeau venele gâtului.

– Care-s alea care trag *sforile*, domnu' Cult-în-Cap?

Câteva aplauze stinghere. Michaela îşi dădu ochii peste cap şi vru să spună ceva. Plină cu metamfetamină, cu tensiunea ridicată, avea impresia că ar putea perora cam şase ceasuri – tot atât cât ar fi durat o predică puritană. Dar Howland i-o luă înainte.

– Dacă ne gândim mai bine, domnule, părerea multor bărbați, mai cu seamă a acelora cu un oarecare complex de inferioritate, în privința sexului frumo...

Don se ridică lent de pe scaun:

– De cine zici tu că are un complex de inferioritate, bă, bulangiule?

Frank îl trase înapoi. Avea nevoie de Peters. Dacă Fritz Meshaum nu-l mințise, va trebui să discute cu Don Peters despre situația excepțională de la penitenciar. Pentru că – spera din suflet să nu se înșele – Peters chiar la penitenciar lucra.

– Dă-mi drumul! mârâi Don.

Frank îl strânse și mai tare de braț.

– Trebuie să te calmezi.

Don se strâmbă, dar nu mai comentă nimic.

– Iată un fapt interesant, continuă Howland. În a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, în majoritatea exploatărilor miniere de adâncime, inclusiv cele din regiunea noastră, trudeau doar *culi*[1]. Tineri, adesea chiar băieți de până în doisprezece ani, care aveau sarcina de a sta lângă utilajele cu tendință de supraîncălzire. Și culii ăștia aveau la îndemână un butoi cu apă. Treaba lor era să toarne din apa aia peste pistoane și curele de transmisie ca să le răcească. Aș cuteza să afirm că, de-a lungul istoriei, femeile au avut aproximativ același rol – acela de a-i *ține în frâu* pe bărbați, atunci când era posibil – și să-i împiedice să comită cele mai odioase fapte de care ei erau în stare.

Howland se uită la cei din jur. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze.

– Numai că acum se pare că acest alt tip de culi este pe cale de dispariție. Oare cât timp va trece până când bărbații – în curând unicul sex de pe planetă – se vor năpusti unii asupra celorlalți cu tunurile și bombele și armele nucleare? Cât va mai dura până când utilajul acesta se va supraîncălzi și va exploda?

Frank auzise suficient. Îl durea undeva de viitorul rasei umane. Eventuala ei salvare nu ar fi fost decât un efect secundar. Pe el nu-l interesa decât Nana. Voia s-o mai sărute o dată pe obrăjorii

---

[1] Muncitor necalificat din India sau China, care lucrează cu ziua (n. tr).

ei dulci și să-i ceară iertare pentru că trăsese de tricoul ei preferat și îl lăbărțase. Și să-i spună că nu se va mai întâmpla. Iar ca să poată face toate astea, fetița lui trebuia să fie trează.

– Haide! îi zise el lui Don. Afară. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Despre ce?

Frank se aplecă la urechea lui Peters.

– E adevărat că aveți la pușcărie o femeie care doarme fără să-i crească pânză din ea și după aia se trezește bine mersi?

Don întoarse capul ca să-l privească.

– Hei, tu ești hingherul, da?

– Da, mormăi Frank, încercând să nu se enerveze la auzul cretinătății cu „hingherul". Și tu ești Don și lucrezi la penitenciar.

– Mda, zise Don. Eu mi-s ăla. Hai să vorbim!

8

Clint și Lila ieșiseră pe terasa din spate. În lumina becului de deasupra, parcă erau doi actori pe scenă. Se uitau amândoi la piscina pe care Anton Dubcek o curățase de insecte moarte cu nici douăzeci și patru de ore înainte. Clint se întrebă într-o doară ce-o face Anton acum. Mai mult ca sigur că dormea. Și visa la femei tinere și excitate – nu se pregătea de o discuție neplăcută cu soția, ca el. Clint îl invidia.

– Spune-mi cine crezi tu că este Sheila Norcross, iubito. Fata pe care ai văzut-o la meciul ăla de baschet.

Niciodată n-ar fi crezut-o pe Lila capabilă de zâmbetul ăla fioros pe care i-l adresă acum. Un rânjet care-i dezvelea toți dinții. Iar ochii ei – acum înfundați în orbite, cu cearcăne negre dedesubt – sclipeau reci în lumina terasei.

– De parcă n-ai ști. *Iubitule!*

„Haide, intră în rolul psihoterapeutului!" își zise el. „Ține minte că-i drogată și ruptă de oboseală. Iar oamenii epuizați dau foarte ușor în paranoia." Dar îi era greu. Înțelegea în mare ce se întâmplase: Lila credea că o fată de care el nu auzise niciodată ar

fi fost fiica lui și a lui Shan Parks. Imposibil. Iar atunci când soția ta te acuză de ceva imposibil atunci când, după toate standardele, ce se petrece în lume este mult mai important și mai urgent, îți este foarte, foarte greu să-ți păstrezi cumpătul.

– Spune-mi ce știi. Și după aia am să-ți spun ce știu *eu*. Dar hai să începem cu adevărul. Chiar dacă are același nume de familie, fata aia nu este a mea. Și eu nu am încălcat niciodată jurămintele făcute la nunta noastră.

Lila îi întoarse spatele, de parcă ar fi vrut să intre în casă. Clint o apucă de braț.

– Te rog. Spune-mi înainte să...

„Înainte să adormi și să pierdem orice șansă am avea să lămurim problema asta."

– ... înainte să se inflameze și mai tare.

Lila ridică din umeri.

– Chiar mai contează, când se petrec atâtea nenorociri în jurul nostru?

Exact la asta se gândise și el acum câteva clipe. Ar fi putut să-i răspundă: *contează pentru tine*. Însă își ținu gura. Pentru că, în pofida flagelului care lovise întreaga lume, conta și pentru el.

– Știi că eu nu mi-am dorit niciodată piscina asta? îl întrebă Lila din senin.

– Ce?

Clint era complet năucit. Ce legătură avea piscina?

– Mama? Tata?

Jared îi ascultase din spatele ușilor glisante.

– Du-te în casă, Jared! Problema asta ne privește doar pe mama ta și pe...

– Ba nu, lasă-l să ne audă, zise Lila. Dacă vrei neapărat să discutăm, atunci așa vom face. Nu crezi că ar trebui să afle și el că are o soră vitregă?

Se întoarse către Jared și-i spuse:

– E cu un an mai mică decât tine, e blondă, e o baschetbalistă talentată și e frumușică foc. Așa cum ai fi și tu, dacă ai fi fată. Pentru că, vezi tu, Jerome, *îți seamănă perfect*.

Băiatul se încruntă.

– Tată? Despre ce vorbește mama?

Clint se dădu bătut. Lucrurile merseseră prea departe ca să se mai împotrivească.

– Spune-ne despre ce vorbești, Lila! Ia-o cu începutul!

Și Lila așa făcu. Îi spuse despre ședința Comisiei pentru Curriculum și despre comentariile lui Dorothy Harper și despre cum ea nu le dăduse prea mare importanță, totuși intrase pe Internet a doua zi. Și cum găsise un articol acolo, în care se pomenea numele lui Shannon Parks, despre care îi povestise odată Clint. Tot în articol era și o fotografie a Sheilei Norcross.

– Parcă ați fi gemeni, Jared.

Foarte încet, Jared se întoarse ca să-și privească tatăl.

Acum stăteau toți trei la masa din bucătărie.

Clint clătină din cap, întrebându-se ce se putea citi pe chipul lui. Pentru că se simțea vinovat. De parcă ar fi avut vreun motiv. Interesantă reacție! Tot ce-i șoptise el la ureche lui Shannon în noaptea aia din 2002 fusese: „Știi că sunt alături de tine dacă ai nevoie de mine." Iar când ea îi răspunsese: „Dar dacă am nevoie de tine în noaptea asta?", Clint îi spusese că acela era singurul lucru pe care nu-l putea face. Dacă s-ar fi culcat cu ea, atunci chiar că ar fi avut acum de ce să se simtă vinovat. Numai că o refuzase, deci totul era în regulă. Nu?

Posibil, dar atunci de ce nu-i povestise niciodată Lilei de întâlnirea lor? Nu mai ținea minte și oricum nu i se putea cere acum socoteală pentru ceva ce se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani. La fel de bine Lila i-ar putea cere să-i explice de ce se luptase cu Jason în curtea soților Burtell doar pentru un milkshake de ciocolată.

– Asta-i tot? o întrebă el.

Dar nu se putu abține și adăugă:

– Spune-mi că mai e ceva, Lila.

– Nu, nu-i tot, răspunse ea. Ai de gând să pretinzi că n-o cunoști pe Shannon Parks?

– Știi bine că o cunosc, zise Clint. Sunt convins că ți-am povestit despre ea.

– În treacăt, spuse Lila. Însă a fost mai mult decât o cunoștință oarecare, nu-i așa?

– Așa este. Eram amândoi orfani, prizonieri ai sistemului de plasament. O bună perioadă ne-am ajutat reciproc și așa am reușit să rămânem pe linia de plutire. Altminteri, unul dintre noi s-ar fi înecat. Sau poate chiar amândoi. Shannon m-a convins să nu mai sar tot timpul la bătaie. Mi-a spus că, dacă nu mă potolesc, până la urmă tot am să ajung să omor pe cineva.

Se întinse peste masă și luă mâinile Lilei într-ale lui.

– *Dar toate astea s-au întâmplat cu foarte mulți ani în urmă.*

Lila își smulse mâinile.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Acum cincișpe ani! strigă el.

Toată treaba asta devenea prea ridicolă.

– Sheila Norcross are cincisprezece ani.

– Cu un an mai mică decât mine... spuse Jared.

Dacă ar fi fost mai mare decât el – dacă ar fi avut optsprezece, nouăsprezece ani – nașterea ei ar fi avut loc înainte de căsătoria părinților lui. Dar așa...

– Iar tatăl ei se numește... continuă Lila, sufocându-se. ... Clinton Norcross. Chiar așa scrie în dosarul ei de la școală.

– Cum ai obținut dosarul ăla? o întrebă Clint. Nu știam că documentele astea sunt publice.

Pentru prima oară de la începutul discuției, soția lui nu mai era furioasă, ci mai degrabă stânjenită... acum parcă o recunoștea.

– Vorbești ca și cum ar fi o faptă reprobabilă, se răzvrăti Lila, cu obrajii în flăcări. Bine, recunosc, poate că *a fost* reprobabilă. Dar trebuia să aflu numele tatălui ei. Și am aflat că este numele *tău*. Așa că m-am dus să văd meciul ăla. Acolo am fost azi-noapte, în sala de sport de la Liceul Coughlin. Unde am văzut-o pe fiica ta aruncând la coș. Și să știi că nu doar numele și trăsăturile tale le are.

9

Când s-a dat semnalul de începere a meciului, Lila a încetat s-o mai caute pe Shannon printre spectatorii din tribună.

A văzut-o pe Sheila Norcross făcând un semn din cap unei coechipiere, o fată mai înaltă. Apoi și-au dat mâna într-un mod mai ciudat: și-au ciocnit pumnii, și-au încârligat degetele mari și au bătut din palme deasupra capului.

Ăsta era Salutul Șmecher.

N-a fost nevoie de mai mult ca inima Lilei să se frângă. Soțul ei era un individ duplicitar. Și, brusc, toate îndoielile și nemulțumirile ei căpătaseră sens.

Salutul Șmecher. De o sută de ori îi văzuse pe Clint și Jared executându-l. De o mie de ori. Cioc-cioc, încârligat, poc-poc. Își proiectă în minte toate diapozitivele acelea infinit de dragi și valoroase ale vieții lui Jared: în ăsta parcă a mai crescut puțin, în ăsta parcă s-a mai dezvoltat, aici are părul mai închis la culoare, în ăsta execută Salutul Șmecher cu tatăl său. Clint îi învățase salutul pe toți puștii din echipa de juniori în care juca Jared.

O învățase și pe ea.

XX

1

Pe la douăsprezece noaptea (ora locală), într-un bar din Chicago, care se chema „Plugul lui Stoney", a izbucnit scandalul între un grup mic de Betegi și unul mai mare de Sângeroși[1]. De acolo s-a întins în tot orașul, devenind un război între cele două bande rivale și fiind descris de site-urile de știri on-line drept „apocaliptic", „fără precedent" și „al dracu' de crâncen". Nimeni nu va afla niciodată care membru al cărei bande aprinsese chibritul care dăduse foc acestui conflict ce avea să fie cunoscut sub numele de Al Doilea Mare Incendiu din Chicago, dar se știe că a pornit din cartierul West Englewood și s-a extins de acolo. Până în zori, ardeau mari zone din oraș. Reacția poliției și a pompierilor a fost aproape inexistentă. Majoritatea polițiștilor și tulumbarilor erau acasă la ei, fie încercând să-și țină treze nevestele și fiicele, fie stând de veghe lângă trupurile lor înfășurate în coconi și încercând să nu-și piardă speranța.

2

– Spune-mi ce-ai văzut, îi ceru Frank.

El și Don Peters se aflau în spatele „Roții Neunse". În bar, zarva se mai domolise – poate pentru că se epuizase provizia de băutură a lui Pudge Marone.

---

[1] În orig. *Crips* – bandă de traficanți de droguri al cărei nume este prescurtarea de la *cripple* – „beteag"; *Bloods* – bandă rivală cu banda *Crips* (n. tr.).

– *Exact* ce ai văzut.

– Păi, eu eram în Cabină, da? Ăla-i centrul nervos al închisorii, da? Avem vreo cincizeci de camere de supraveghere. Mă uitam la monitorul cu celula capitonată – așa i se zice – unde o băgaseră pe aia nouă. E trecută în scripte drept Evie Black, da' eu nu știu dacă ăsta-i numele ei adevărat ori...

– Nu contează. Ce ai *văzut*?

– Păi, am văzut că avea o bluză roșie, așa cum au toate deținutele noi. Și am văzut că adormise. M-am uitat bine, pen' că voiam să văd și eu cum ies firele alea din pielea ei, că nu văzusem niciodată. Numai că n-a ieșit nimic.

Don se agață de cămașa lui Frank și insistă:

– Auzi ce zic? *N-a ieșit nimic*. Nici măcar un singur firicel. Și deja dormea dusă. Da' după aia s-a trezit – a căscat dintr-odată ochii – și s-a holbat drept în camera aia din colț. Parcă se holba la *mine*. Și cred că așa a și *fost*. Știu că pare aiurea, da'...

– Poate că nu dormea pe bune. Poate se prefăcea.

– Atât de relaxată și crăcănată? Nici vorbă. Crede-mă că dormea.

– Cum a ajuns la voi? De ce nu-i în arestul poliției?

– Pen' că-i nebună de legat, de-aia. A omorât doi fabricanți de metamfetamină cu mâinile goale!

– Și tu de ce nu ești acum la penitenciar?

– Pen' că doi căcănari mi-au înscenat o chestie! izbucni Don Peters. Mi-au tras-o și după aia m-au dat afară, în puii mei! Madam director Coates și cu tovarășu' ei, doctoru' ăla de capete, bărbatu' lu' madam șerif! Pe pariu că a obținut postul de acolo pen' că-i însurat cu madam mare și tare! Musai c-a fost angajat pe pile, că habar n-are de capul lui, darămite de al altora!

Și Don se apucă să-i povestească că el era curat ca lacrima, că fusese crucificat fără motiv, că să-i ardă focul pe... Numai că lui Frank nu-i păsa câtuși de puțin ce credeau Coates și Norcross că ar fi făcut individul ăsta. Nu-l interesa decât ce văzuse el. Ce știa el. În momentul acela, mintea lui Frank era aidoma unei broaște care sărea pe pietre – idei – fierbinți. Și sărea sus de tot.

O femeie imună la Aurora? Aici, în Dooling? Părea imposibil, numai că acum aflase despre somnul și trezirea ei absolut normale din două surse diferite. Și dacă ar fi existat o Pacientă Zero, pentru că oricum trebuia să fie *undeva*, atunci de ce nu aici? Și cine să știe dacă nu erau și alte persoane imune răspândite prin alte colțuri ale țării sau ale lumii? Dacă tot ce aflase el până acum era adevărat, însemna că această Evie Black ar fi putut avea rețeta antidotului. Un doctor (poate chiar recentul lui amic, Garth Flickinger – cu condiția să se lase de droguri și să-și limpezească mințile) ar putea descoperi în sângele ei ceva aparte, ceva ce ar putea să ducă la crearea unui... unui...

Vaccin!

Leac!

– ...au plasat dovezi false! De parcă mi s-ar fi aprins mie călcâiele după una care și-a omorât bărbatul și...

– Taci puțin!

Și, ca prin minune, Don amuți. Holbă la bărbatul mai înalt ochii lui sticloși de la prea mult alcool.

– Câți gardieni sunt în momentul ăsta în penitenciar?

– Noi le zicem ofițeri. Și nu știu câți sunt. Da' nu prea mulți, că totu-i cu curu-n sus. Unii vin și alții pleacă. Depinde.

Strânse din ochi, încercând să facă socoteala. Tare pocit era individul ăsta!

– Poate șapte. Opt, cu tot cu Hicks. Nouă, cu nenea Psihopupu. Da' ăștia doi nu fac nici cât o bășină-n tornadă.

– Și directoarea?

Don își feri privirea.

– Sunt aproape sigur că a adormit.

– În regulă. Și din toți ăștia câte sunt femei?

– Când am plecat eu, nu erau decât Van Lampley și Millie Olson. Ba nu, ar trebui să mai fie și Blanche McIntyre, da' asta-i doar secretara lu' Coates și are cam la o sută și ceva de ani.

– Înseamnă că sunt destul de puțini bărbați, cu tot cu Hicks și Norcross. Știi ceva? Șeriful e tot femeie și tare m-aș mira să mai

fie în stare să mențină ordinea încă trei ceasuri de acum încolo. M-aș mira și să mai fie trează peste trei ceasuri.

Dacă n-ar fi băut, Frank și-ar fi păstrat gândurile astea pentru sine – cu siguranță că ar fi avut grijă să nu le împărtășească unui futangiu jegos ca Don Peters.

Don se forța să facă socotelile în cap și îi cam dădea cu virgulă. Renunță și își trecu limba peste buze:

– La ce te gândești?

– Mă gândesc că în curând Dooling va avea nevoie de alt șerif. Și că noul șerif va avea tot dreptul să scoată o deținută din penitenciar. Mai ales dacă-i vorba despre una care n-a fost încă judecată, darămite condamnată.

– Vrei să te faci tu șerif? îl întrebă Don.

În noapte răsunară două focuri de armă, parcă accentuând însemnătatea întrebării. Se simți și miros înțepător de fum. Cine se va ocupa de asta? Se va ocupa cineva?

– Sunt aproape sigur că Terry Coombs ar urma la comandă, zise Frank.

Numai că Terry Coombs era acum mangă rău de tot. Însă Frank se abținu să aducă în discuție acest aspect. Era foarte obosit și surescitat din pricina veștii despre deținuta cea nouă, însă acum își dădu seama că trebuie să aibă mare grijă la ce-i spunea acestui individ.

– Însă va avea nevoie de ajutor ca să țină situația sub control. Și eu m-aș angaja bucuros să lucrez cu el.

– Îmi place, zise Don. Poate mă bag și eu. Că aș cam avea nevoie de slujba asta. Ar trebui să-i spunem să se ducă și să-i dea drumu' chiar acum femeii ăleia, nu?

– Mda, mormăi Frank.

Într-o lume ideală, nu i-ar fi permis lui Don Peters nici măcar să spele o cușcă de câine. Însă tipul cunoștea penitenciarul, așa că i-ar putea fi de folos.

– Mai întâi trebuie să dormim puțin și să scăpăm de aburii alcoolului.

– Cum zici tu. Hai să-ți dau numărul de la mobilul meu, spuse Don. Și să mă anunți ce aveți de gând să faceți. Tu și cu Terry.

Scoase pixul și carnețelul pe care le folosise înainte ca să noteze numele farfuzelor care nu-i făceau pe plac și cărora urma să le facă raport pentru indisciplină.

3

La puțin timp după declanșarea Aurorei, rata sinuciderilor în rândul populației masculine a crescut instantaneu, s-a dublat, iar mai târziu s-a triplat și după aia s-a mărit de patru ori. Erau bărbați care se sinucideau cu mare tam-tam – aruncându-se de pe acoperișuri sau trăgându-și un glonț în gură. Erau alții care se sinucideau fără să facă zarvă – cu somnifere sau închizându-se în garaj, cu motorul mașinii pornit și inhalând gazele de eșapament. Un profesor pensionar, pe nume Eliot Ainsley, a dat telefon la un post de radio din Sidney, Australia, ca să-și explice gândurile și să-și motiveze intențiile, înainte să-și taie venele și să se culce alături de soția sa adormită. „Nu văd ce rost mai are să trăim într-o lume fără femei", îi spuse DJ-ului acest fost profesor. „Și mă gândesc că poate toată povestea asta este menită să ne pună la încercare dragostea noastră pentru ele, devotamentul nostru pentru ele. Nu-i așa că înțelegi, amice?" DJ-ul i-a răspuns că nu înțelege și că, după umila lui părere, Eliot Ainsley „o dăduse în bengăneală". Însă foarte mulți bărbați l-au înțeles. Valul acesta uriaș de sinucideri a primit diverse denumiri, dar cea intrată în limbajul comun a fost una inventată în Japonia: „Soții Adormiți" – bărbați care sperau să-și însoțească soțiile și fiicele acolo unde acestea plecaseră.

(Slabă speranță. Niciun bărbat nu avea voie să ajungă în cealaltă parte a Copacului.)

4

Clint își dădea seama că soția și fiul lui se uitau la el. Iar lui îi era greu să o privească pe Lila și încă și mai greu să-l privească pe Jared, care avea o expresie de consternare absolută. Și parcă și de teamă. Căsnicia părinților săi, care i se păruse până acum o realitate bătută în cuie și despre a cărei trăinicie nu se îndoise niciodată, se dezintegra chiar în fața lui.

Pe canapea era o fetiță învelită în fibre cu aspect lăptos. Pe jos, lângă canapea, era un sugar culcat într-un coș de rufe. Dar sugarul din coș numai a sugar nu arăta, ci era ca un fel de insectă uriașă, pe care un păianjen o înfășurase în pânza lui și pe care avea de gând s-o servească la masă mai târziu.

– Cioc-cioc, încârligat, poc-poc! spuse Lila, dar acum pe un ton care arăta că nu-i mai pasă atât de mult. Am văzut-o făcând salutul ăsta. Nu te mai preface că nu știi despre cine vorbesc, Clint. Nu mai *minți*!

„Trebuie neapărat să dormim puțin", își zise Clint. Lila are mare nevoie de somn. Dar nu înainte de a clarifica tâmpenia asta telenovelistică. Dacă ar putea fi clarificată cumva. Primul lucru care-i trecu prin minte fu telefonul mobil, însă ecranul era prea mic pentru ce voia el.

– Jared, mai merge Internetul?

– Mergea ultima oară când l-am verificat.

– Adu-ți laptopul.

– De ce?

– Pentru că așa te rog eu.

– Chiar am o soră?

– *Nu!*

Lilei începuse să-i cadă capul în piept, dar acum și-l ridică iute.

– Ba da!

– Adu-ți laptopul!

Jared plecă în camera lui. Lila începu iar să picotească. Clint o bătu ușurel pe obraji.

– Lila! *Lila!*

Ridică din nou capul:

– Sunt bine. Nu mă atinge.

– Mai ai ceva din prafurile alea pe care le-ați luat tu și cu Linny?

Lila scotoci în buzunarul de la piept și scoase de acolo o cutiuță în care se țin de obicei lentilele de contact. Înăuntru era puțin praf. Se uită la Clint.

– E foarte tare, îl anunță ea. S-ar putea să-ți scot ochii după ce-l iau. În cocon sau fără cocon. Sunt foarte tristă, dar sunt și extrem de furioasă.

– Îmi asum riscul. Haide, ia!

Lila se aplecă, își astupă o nară și inhală praful prin cealaltă. Apoi se sprijini de spătarul scaunului. Acum avea ochii bine deschiși.

– Ia spune-mi, Clint, cât de bună era la pat Shannon Parks? Eu zic că sunt bună, dar trebuie că ea era și mai bună, dacă te-ai repezit înapoi la ea, ca un câine în călduri, la doar un an de la căsătoria noastră.

Apăru Jared. Pe chipul lui se putea citi *n-am auzit ultima parte*. Puse laptopul pe masă, în fața tatălui său, având grijă să se țină la o oarecare distanță de el. *Et tu, Brute?*[1]

Clint deschise laptopul lui Jared, intră pe Firefox și căută după cuvintele-cheie: „Sheila Norcross Coughlin baschet". Imediat apărură mai multe rezultate. Plus fotografia fetei cu numele Sheila Norcross. Bună poza aia în care i se vedeau doar capul și umerii îmbrăcați în tricoul echipei. Chipul frumușel era surâzător și îmbujorat de emoție. Clint studie fotografia aproape treizeci de secunde. Apoi, fără vreun cuvânt, întoarse laptopul cu ecranul spre Jared. Strângând din dinți și din pumni, fiul său se uită la poza aceea. Apoi își descleștă încet maxilarele și mâinile. După care se uită la Lila, cu o expresie mai buimăcită decât înainte.

– Mamă... eu nu văd nicio asemănare. Nu seamănă absolut deloc cu mine. Și *nici* cu tata.

Ochii Lilei, măriți acum de la efectul prafului magic, se făcură și mai mari. Scoase un hohot urât și răgușit de râs.

---

[1] „Și tu, Brutus?" – în lb. lat. în orig. (n. red.).

– Te rog, Jared, încetează! Încetează! Habar n-ai ce spui.

Jared tresări ca pălmuit și, preț de o clipă – cumplită clipă –, Clint simți că-i vine să-și bată nevasta cu care era însurat de șaptesprezece ani. Se stăpâni însă după ce mai aruncă o privire la poza fetei surâzătoare. Pentru că *exista* o vagă asemănare, care probabil lui Jared îi scăpase: linia prelungă a maxilarului, fruntea înaltă, gropițele din obraji când zâmbea. Niciuna dintre aceste trăsături nu erau ale lui Clint, numai că el își dădea seama că ar fi putut sugera o oarecare legătură, dacă voiai cu tot dinadinsul să o găsești.

Mor după gropițele tale, îi spunea Lila la începutul căsniciei. Cel mai adesea i-o spunea în pat, după ce făcuseră dragoste. Și i le mângâia ușor cu vârful degetelor. *Toți bărbații ar trebui să aibă gropițe.*

Acum i-ar fi putut spune că o crede, pentru că i se părea că înțelege despre ce vorbea ea. Însă mai exista și o altă cale. Se făcuse deja patru dimineața, oră la care în mod normal ar fi trebuit să doarmă aproape toată lumea din ținutul celor trei provincii. Numai că aceasta nu era o noapte normală. Iar dacă vechea lui prietenă de la orfelinat nu se afla în interiorul unui cocon, poate că i-ar răspunde la telefon. Singura problemă era dacă liniile telefonice încă mai mergeau. Se gândi să încerce mobilul, dar se răzgândi și se duse la telefonul fix, montat în perete. Auzi bâzâitul liniei active; până aici, totul era în regulă.

– Ce crezi că faci? îl întrebă Lila.

Nu-i răspunse și formă „0". Telefonul de la centrală sună de șase ori și Clint se temu că nu-i va răspunde nimeni, ceea ce nu ar fi fost deloc surprinzător. În cele din urmă, auzi o voce stinsă de femeie:

– Da? Ce e?

Clint nu prea credea că așa erau instruite centralistele de la Shenandoah Telecom să răspundă apelurilor de la clienți, dar se bucură nespus să audă o voce omenească.

– Doamnă, numele meu este Clinton Norcross, locuiesc în Dooling și am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Știi ceva? Mă cam îndoiesc de asta, îi răspunse telefonista, lungind sunetele, așa cum o făceau locuitorii din provincia Bridger. Femeile au nevoie de ajutor în noaptea asta.

– Tocmai o femeie caut și eu. Numele ei este Shannon Parks. Din Coughlin.

Presupunând că nu avea numărul secret, așa cum preferau adesea femeile singure.

– Vreți să-i căutați numărul?

– Ai putea să suni la informații. La 611. Sau să-l cauți pe calculator.

– Ajutați-mă, vă rog!

Urmă o tăcere lungă. Legătura nu se întrerupsese, dar dacă telefonista adormise?

Într-un final, femeia spuse:

– Am găsit o S.L. Parks pe Maple Street, Coughlin. Asta-i doamna pe care o cauți?

Probabil că da. Clint smulse cu putere creionul care atârna din carnețelul de lângă telefonul fix.

– Vă mulțumesc, doamnă. Vă mulțumesc foarte mult. Îmi puteți da numărul?

Telefonista i-l dădu și apoi îi închise.

Și Lila zbieră:

– Chiar dacă dai de ea, tot n-am să cred o iotă! O să mintă pentru tine!

Fără să-i răspundă nici acum, Clint formă numărul și nici nu avu timp să se gândească ce ar fi urmat să facă dacă această încercare a lui ar fi dat greș, pentru că i se răspunse imediat.

– N-am adormit încă, Amber, spuse Shannon Parks. Mersi de telefo...

– Nu-i nicio Amber, Shan, spuse Clint.

I se înmuiaseră brusc genunchii și se văzu nevoit să se sprijine de frigider.

– Sunt Clint Norcross.

5

Internetul este ca o casă luminoasă, construită deasupra unei pivnițe întunecate, cu pământ pe jos. Iar în beciul ăla minciunile răsar și se înmulțesc precum ciupercile. Unele sunt gustoase; multe sunt otrăvitoare. Minciuna pornită din Cupertino[1] – și prezentată drept realitate sigură – făcea parte din a doua categorie. Într-o postare pe Facebook, sub titlul ADEVĂRUL DESPRE AURORA, un individ, care pretindea că ar fi fost doctor, a scris următoarele:

AVERTISMENT DE MAXIMĂ IMPORTANȚĂ DESPRE AURORA
Dr. Philip P. Verdrusca

O echipă de biologi și epidemiologi de la Centrul Medical Kaiser Permanente au stabilit că acei coconi care învelesc femeile bolnave de Maladia Aurora sunt răspunzători pentru răspândirea acestei boli. Respirația bolnavelor trece prin coconii respectivi și devine un vector de transmitere. **Acest vector este extrem de contagios!**

Singura modalitate prin care se poate opri răspândirea Aurorei este incendierea coconilor și a femeilor adormite din interiorul lor! Faceți acest lucru **fără întârziere!** Astfel veți oferi persoanelor dragi tihna pe care și-o doresc chiar și în acest stadiu de semiconștiență și veți împiedica propagarea molimei.

Acționați chiar acum, pentru binele femeilor rămase treze!

SALVAȚI-LE!

Nu exista niciun doctor pe care să-l cheme Philip Verdrusca în personalul Centrului Medical Kaiser Permanente și nici la vreo clinică din subordinea acestuia. Știrea aceasta a fost difuzată imediat la televizor și on-line, împreună cu numeroase dezmințiri

[1] Oraș din California (n. tr.).

venite atât din partea unor medici reputați, cât și a Centrului pentru Controlul și Prevenirea Bolilor din Atlanta. Când soarele a răsărit peste Coasta de Est a Americii, toate rețelele de știri vorbeau doar despre Farsa din Cupertino. Numai că răul fusese deja făcut, iar Lila Norcross ar fi putut anticipa ce avea să urmeze. De fapt, chiar *anticipase*. În timp ce restul oamenilor se agățau cu disperare de cea mai mică speranță, Lila, având la activ douăzeci de ani în uniforma de poliție, știa că speranța aceasta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Într-o lume cuprinsă de groază, orice știre falsă devine regină.

Când zorii au apărut peste statele din Midwest, brigăzi de bărbați înarmați cu torțe începuseră deja să cutreiere prin orașele și satele de pe întregul teritoriu al Americii și al restului lumii. Femeile înfășurate în coconi erau transportate la gropi de gunoi, pe câmpuri și pe stadioane, unde li se dădea foc.

Lucrarea lui „Philip P. Verdrusca" începuse deja să dea rezultate pe când Clint îi explica lui Shannon situația din familia lui. După care, fără să scoată vreo vorbă, îi întinse soției sale receptorul.

6

În primul moment, Lila nu spuse nimic, ci doar se uită neîncrezătoare la soțul ei. Clint dădu din cap, de parcă ar fi auzit ceva, apoi își luă ușor fiul de braț.

– Hai să plecăm de aici! îi spuse el. S-o lăsăm singură.

La televizorul din living, femeia de la emisiunea de pe postul național continua să înșire mărgele – părea că avea s-o facă până la sfârșitul lumii. Slavă Domnului că volumul era dat la minimum!

– Nu-i așa că nu-i fata ta, tată?

– Nu, răspunse Clint. Nu-i fata mea.

– Atunci de unde știe Salutul nostru Șmecher?

Clint se așeză oftând pe canapea. Jared se așeză alături de el.

– Știi cum se zice... aschia nu sare departe de trunchi. Și Shan Parks a jucat baschet la viața ei, dar nu în liceu. Nu o interesa deloc

să facă pe placul asistenților maternali, care nu voiau decât să se laude cu cât de bine îi educă pe copiii dați în plasament. Așa că s-a mulțumit să joace în afara unui cadru organizat. Pe un teren oarecare din colțul străzii, în echipe formate și din fete și din băieți.

Jared îl asculta fascinat.

– Tu ai jucat?

– Mai mult în glumă, dar n-am pic de talent. Nici picat cu ceară n-aș fi reușit s-o blochez, numai că n-a fost nevoie, pentru că n-am fost niciodată adversari. Am jucat mereu în aceeași echipă.

În toate privințele, continuă el în gând. Și asta nu o făceam ca să ne distrăm, ci ca să supraviețuim. Supraviețuirea era milkshake-ul de atunci, acela pentru care ne luptam amândoi.

– Shan a *inventat* Salutul Șmecher, Jere. M-a învățat să-l fac și eu te-am învățat pe tine și pe colegii tăi.

– Fata aia cu care ai crescut tu a inventat Salutul?

Tonul lui Jared era atât de uimit, de parcă Shannon ar fi inventat biologia moleculară, nu un amărât de salut. Iar expresia aceea copleșită de pe chipul fiului său îl făcea să pară îngrozitor de tânăr. Așa cum de altfel și era.

– Da.

Nu voia să-i spună și restul poveștii, pentru că l-ar fi făcut să pară mult prea plin de sine, dar spera ca Shannon să i-l spună acum soției sale. Era aproape sigur că o va face, pentru că și Shannon știa că amândouă ar putea să dispară de pe lumea asta în câteva zile. Sau chiar în câteva ore. Iar conștientizarea acestei realități făcea ca mărturisirea adevărului să fie un lucru absolut necesar, chiar dacă nu neapărat unul comod.

Shan fusese prietena lui cea mai bună și, într-adevăr, fuseseră amanți, însă doar câteva luni. Ea fusese îndrăgostită de el – de fapt, fusese moartă după el. Acesta era adevărul. Acum Clint știa asta și probabil că o știuse dintotdeauna, însă preferase să nu bage de seamă, pentru că el nu simțea la fel și nici nu putea să-și permită să simtă la fel. Shannon îl ajutase la nevoie, îi ridicase moralul, îl făcuse să înțeleagă ce vrea de la viață. Și îi va rămâne mereu recunoscător pentru asta. Însă

nu voise niciodată să-și lege viața de a ei – nici măcar nu se gândise că ar putea s-o facă. Relația lor se bazase doar pe ideea supraviețuirii – supraviețuirea lui și supraviețuirea ei. Shannon făcea parte dintr-un trecut în care Clint fusese rănit și sângerase și fusese aproape distrus. Ea îl convinsese să nu-și abandoneze calea. Și Shannon ar fi avut nevoie de ajutor, numai că el nu putuse să o ajute. Oare fusese crud din partea lui? Oare fusese egoist? Da. Și da.

Mulți ani după despărțirea lor, Shannon a cunoscut un tip și a rămas însărcinată. Clint credea că tatăl fiicei lui Shannon era un bărbat care semăna puțin cu puștiul de care fusese ea îndrăgostită în adolescență. Așa că făcuse un copil care avea un strop din trăsăturile lui.

Abia târându-și picioarele, Lila intră în living și se opri între televizor și canapea. Privi în jur nedumerită, de parcă nu-și dădea seama unde se află.

– Scumpo?

– Mami?

Clint și Jared o strigară în același timp.

Ea schiță un zâmbet stins.

– Mi se pare că trebuie să-mi cer scuze.

– Singurul lucru pentru care ar trebui să-ți ceri scuze este că nu mi-ai povestit mai devreme ce te macină, spuse Clint. Că ai lăsat buba asta să se umfle și să se infecteze. Mă bucur că am reușit să dau de Shannon. Mai e la telefon?

– Nu, răspunse Lila. A vrut să vorbească cu tine, dar eu am închis. Un gest urât, dar cred că încă mă roade gelozia. Plus că ea e de vină pentru multe din cele întâmplate. Adică, cum să-i dea fiicei sale numele tău de familie...

Clătină cu severitate din cap și adăugă:

– N-am auzit de vreo tâmpenie mai mare decât asta. Of, Doamne, ce obosită sunt!

„*Tu* n-ai avut nicio problemă să-mi iei numele și să i-l dai fiului tău", i se adresă Clint în gând, cu destulă ranchiună.

– Adevăratul tată a fost un tip pe care l-a cunoscut în barul unde era chelneriță. Nu i-a știut decât numele și poate nici ăla nu era cel real. Dar Parks i-a spus fetiței că tu ești tatăl ei și că ai murit într-un accident de mașină înainte ca ea să se nască. Oricum nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat.

– A adormit? întrebă Jared.

– Acum două ore, spuse Lila. Parks se luptă să rămână trează pentru prietena ei cea mai bună, Amber și nu mai știu cum. Și ea e tot mamă singură. Parcă-i plină lumea de ele, nu? Nu contează. Mai bine să termin povestea asta stupidă. Imediat după naștere, Parks s-a mutat în Coughlin ca să-și ia viața de la capăt. Zice că nu știa că ești prin zonă, chestie pe care eu nu o cred nici să mă pici cu ceară. Doar numele meu apare săptămânal în *Herald* și, așa cum ai spus și tu, în regiune nu mai există nicio altă persoană pe care s-o cheme Norcross. Sigur că a știut. Și pun pariu pe orice că tot mai speră că ai s-o cauți într-o bună zi.

Lila căscă atât de tare că-i pârâiră maxilarele.

Lui Clint vorbele ei i se păreau îngrozitor de nedrepte și se văzu nevoit să-și aducă aminte că Lila – născută și crescută într-o familie îndestulată, din clasa de mijloc, cu părinți și frați iubitori și veseli, parcă desprinși dintr-un serial de după-amiază din anii șaptezeci – nu avea cum să înțeleagă iadul prin care trecuseră el și Shannon. De acord, povestea cu numele indica un comportament nevrotic. Însă era un lucru pe care Lila ori nu-l vedea, ori nu voia să-l vadă: Shannon trăise tot timpul ăsta la doar trei sute de kilometri distanță și nu încercase niciodată să ia legătura cu el. Clint ar fi putut să creadă că nu știuse că el se află atât de aproape, dar, așa cum zisese și Lila, explicația asta era prea trasă de păr.

– Cum e cu salutul ăla? îl întrebă Lila.

Și Clint îi povesti.

– Bine. Caz închis. Îmi mai fac o cafea și după aia mă întorc la secție. Dumnezeule mare, cât de obosită sunt...

7

După ce și-a băut cafeaua, Lila l-a îmbrățișat pe Jared și i-a spus să aibă grijă de Molly și de bebeluș și să le ascundă bine. Băiatul i-a promis că așa va face, iar ea s-a îndepărtat repede. Dacă ar mai fi rămas, o singură secundă dacă ar fi șovăit, nu ar mai fi fost în stare să plece de lângă fiul ei.

Clint o urmă în vestibul.

– Te iubesc, Lila.

– Și eu te iubesc, Clint.

Presupunea că acesta era adevărul.

– Nu sunt supărat pe tine, zise el.

– Mă bucur, spuse Lila, abținându-se să adauge: *Hip-hip-ura!*

– Știi, atunci când am văzut-o ultima oară pe Shannon – acum mulți ani, dar după ce noi doi eram deja căsătoriți – m-a rugat să mă culc cu ea. Și eu am refuzat-o.

Era întuneric în vestibul, iar în ochelarii lui Clint se reflecta lumina care intra pe geamul din partea de sus a ușii. În spatele lui se înșirau hainele și pălăriile de pe cuier – ca niște spectatori jenați de scena la care sunt obligați să asiste.

– Am refuzat-o, repetă el.

Lila nu știa la ce fel de răspuns se aștepta soțul ei – poate: *bravo, ce băiat cuminte*? În momentul ăsta nu mai știa absolut nimic.

Îl sărută. O sărută și el. Din vârful buzelor – piele pe piele.

Lila îi promise că o să-l sune când va ajunge la secție. Coborî treptele, apoi se opri și se întoarse cu fața la el.

– Nu mi-ai zis niciodată despre piscina aia. Te-ai dus de capul tău și ai angajat o firmă care s-o construiască. M-am întors acasă într-o zi și am dat cu ochii de groapa aia din curte. La mulți ani, fraiero!

– Am...

Clint se întrerupse. Ce era de spus? Că el crezuse că-i va face plăcere și ei, când adevărul-adevărat era că *el* își dorise piscina aia?

– Și atunci când ai hotărât să renunți la cabinetul particular? Nici problema asta n-am discutat-o niciodată. Am știut că întrebi în dreapta și în stânga, dar m-am gândit că te documentezi pentru

vreo lucrare de-a ta. Și după aia – bum! – m-am trezit că te-ai angajat la penitenciar.

– Am crezut că decizia asta mă privea doar pe mine.

– Știu că așa ai crezut.

Îi făcu un semn vag de rămas-bun și se duse la mașină.

8

– M-a informat doamna ofițer Lampley că dorești să îmi spui ceva.

Dintr-un singur salt, Evie ajunse la gratiile celulei, înfricoșându-l pe directorul-adjunct Hicks și făcându-l să se dea doi pași înapoi. Evie îi aruncă un surâs radios.

– Nu-i așa că Lampley este singura femeie gardian care nu doarme încă?

– Nici vorbă, îi răspunse Hicks. Mai e și Millie. Adică doamna ofițer Olson.

– Ba nu. Ea doarme în bibliotecă, spuse Evie cu același zâmbet de Miss Univers pe buze.

Da, era o femeie foarte frumoasă, nimic de zis.

– Cu capul pe o revistă *Seventeen*. Se uita la poze cu rochii de seară.

Directorul-adjunct nici nu o luă în seamă. Evie nu avea de unde să știe una ca asta. Frumoasă sau nu, realitatea era că avuseseră motive întemeiate să o închidă în celula aia capitonată.

– Ești dusă cu capul, deținută Black. Nu-ți spun asta ca să te jignesc, ci pentru că ăsta-i adevărul. Poate ar trebui să încerci să dormi puțin, poate ți se mai limpezește mintea.

– Să-ți zic ceva interesant, domnule director-adjunct Hicks. Deși pământul n-a apucat să facă nici măcar o rotație completă de la începerea fenomenului pe care voi l-ați numit „Aurora", mai mult de jumătate din femeile din lume au și adormit. Acum dorm aproape șaptezeci la sută dintre ele. De ce atât de multe? Unele dintre ele nici măcar nu au mai apucat să se trezească, pentru că dormeau când a început totul. Iar foarte multe erau îngrozitor

de obosite și au ațipit, în ciuda tuturor eforturilor pe care le-au făcut ca să rămână treze. Însă acestea nu sunt toate. Nici vorbă. Mai există o parte importantă din populația de sex feminin care pur și simplu a ales să se ducă la culcare. Pentru că, așa cum foarte bine știe doctorul Norcross, teama de inevitabil este mult mai rea decât inevitabilul în sine. E mai ușor să abandonezi lupta.

– Norcross e psihiatru, nu doctor de medicină generală, spuse Hicks. Nu l-aș lăsa să-mi trateze nici măcar o pieliță ruptă de lângă unghie. Dacă nu mai ai nimic să-mi spui, am să plec. Am de condus un penitenciar, iar tu ai nevoie de un pui de somn.

– Te înțeleg foarte bine. Poți să pleci, dar lasă-mi telefonul mobil.

Evie îi zâmbea acum cu toți dinții. Iar zâmbetul ăsta parcă se făcea din ce în ce mai mare. Și dinții ăia erau foarte albi și păreau foarte puternici. Ca niște colți de animal, își spuse Hicks. Dar firește că femeia asta era un animal. Cum altfel să le fi făcut ce le-a făcut fabricanților ălora de metamfetamină?

– De ce ai nevoie de mobilul meu, deținută Black? De ce nu folosești telefonul invizibil din celulă?

Și Hicks făcu un semn spre colțul celulei. I se părea aproape amuzant amestecul de tâmpenii și nebunii și aroganță pe care i-l servea femeia asta.

– Uite-l acolo și să știi că are minute nelimitate.

– Bună poantă! spuse Evie. Mor de râs. Acum, dă-mi telefonul, te rog. Trebuie să-l sun pe doctorul Norcross.

– Nu se poate. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Și se întoarse să plece.

– În locul tău, eu nu m-aș grăbi. Însoțitorii tăi nu ar fi de acord. Uită-te în jos.

Hicks se uită și văzu că era înconjurat de șobolani. În jur de zece, poate mai mulți. Și toți îl fixau cu ochii lor albicioși. Un urlet de spaimă i se ridică în gât, dar reuși să și-l înăbușe. Orice zgomot ar fi putut să-i provoace și l-ar fi atacat.

Evie își scosese printre gratii mâna subțire, cu palma în sus. Cu toate că era cuprins de panică, Hicks tot reuși să observe un lucru îngrozitor: palma aceea nu avea nicio linie. Era complet netedă.

– Te gândești s-o iei la fugă, spuse Evie. Sigur, o poți face. Însă, la cât de gras ești, mă cam îndoiesc că vei reuși să alergi foarte repede.

Acum șobolanii începuseră să i se cațere pe pantofi. O coadă cheală și roz îi mângâie glezna prin ciorapii în carouri. Și Hicks simți iar cum i se ridică urletul de spaimă în gât.

– O să fii mușcat de câteva ori și nu se știe ce microbi îți vor transmite micuții mei prieteni. Dă-mi telefonul!

– Cum ai făcut-o?

Lui Hicks îi bătea atât de tare inima, că nici nu-și auzi vocea.

– Secret profesional.

Tremurând, Hicks își desfăcu mobilul de la curea și îl puse în palma aceea oribilă, fără linii.

– Poți pleca, îl concedie Evie.

Directorul-adjunct observă că ochii femeii căpătaseră culoarea chihlimbarului. Iar pupilele erau ca niște diamante negre – pupile de pisică.

Pășind cu grijă în vârful picioarelor, Hicks ieși din cercul făcut de șobolani. Odată ajuns dincolo de ei, o rupse la fugă spre Broadway și spre adăpostul din Cabină.

– Te-ai descurcat foarte bine, Mamă, spuse Evie.

Șobolanul cel mai mare se ridică în două labe și se uită la ea, mișcând din mustăți.

– E un om slab. Mirosea a frică.

Șobolanul se lăsă în cele patru labe și fugi spre ușa din oțel de la cabina de duș din capătul coridorului. Ceilalți îl urmară în șir indian, aidoma unor elevi într-o excursie cu școala. Acolo era o gaură între perete și pardoseală, un defect al cimentului de care șobolanii profitaseră și îl făcuseră punct de acces. Dispărură în beznă, unul după altul.

Mobilul lui Hicks era protejat de o parolă. Fără să ezite câtuși de puțin, Evie tastă codul din patru cifre și apoi, cu la fel de multă

siguranță, formă numărul lui Clint. Acesta răspunse imediat și intră direct în subiect, fără să se obosească să salute.

– Calmează-te, Lore! Mă întorc curând.

– La telefon nu este Lore Hicks, domnule doctor Norcross. Sunt Evie Black.

De la capătul celălalt nu se mai auzi nimic.

– Sper că lucrurile au reintrat în normal acasă. Mă rog, cât de normal se poate în situația de față.

– Cum de mă suni de pe mobilul lui Hicks?

– L-am împrumutat.

– Ce vrei?

– În primul rând, să-ți dau o informație. A început Pârjolirea. Bărbații incendiază mii de femei înfășurate în coconi. Nu peste multă vreme, numărul lor va ajunge să fie zeci de mii. De fapt, asta și-au dorit dintotdeauna mulți dintre bărbați.

– Habar n-am ce fel de experiențe ai avut tu cu bărbații. Presupun că deloc plăcute. Dar, indiferent de părerea ta, majoritatea bărbaților nu vor să-și ucidă femeile.

– Vom vedea, nu?

– Da, cred că vom vedea. Mai vrei și altceva?

– Să-ți spun că tu ești *Alesul*, răspunse ea, râzând bucuroasă.

– Nu înțeleg.

– Cel ales să reprezinte bărbații. Așa cum eu reprezint femeile – atât pe cele adormite, cât și pe cele încă treze. Nu-mi place că sună apocaliptic, dar n-am ce-i face. Acum se va decide soarta lumii.

Imită un răpăit spectaculos de tobe:

– *Bum-bum-BUUUM!*

– Fantazezi, duduie Black.

– Ți-am zis că poți să-mi spui „Evie".

– În regulă: Evie, fantaze...

– Bărbații din orașul tău vor veni după mine. Mă vor întreba dacă pot să le trezesc soțiile și mamele și fiicele. Iar eu le voi spune că este foarte posibil, pentru că, la fel ca George Washington în tinerețea lui, nu sunt în stare să mint. Și atunci îmi vor cere să le trezesc și eu voi refuza – pentru că așa trebuie. Și atunci mă vor

tortura și îmi vor sfâșia trupul și eu tot voi refuza. În final, mă vor ucide, Clint. Pot să-ți zic „Clint", da? Știu că abia ce-am început să colaborăm și nu aș vrea să întrec măsura.

– Ce mai contează? bolborosi Clint.

– Odată cu moartea mea, se va închide portalul dintre această lume și tărâmul somnului. Și, în cele din urmă, toate femeile vor spune „Noapte bună" și toți bărbații vor muri, iar lumea aceasta chinuită va scoate un oftat uriaș de ușurare. Păsările își vor face cuiburile pe Turnul Eiffel și leii vor defila pe străzile din Cape Town și apele vor înghiți New Yorkul. Peștii cei mari îi vor sfătui pe peștii cei mici să aibă vise de pești mari, pentru că Times Square s-a deschis pentru ei și, dacă poți să înoți împotriva curenților puternici de acolo, înseamnă că poți înota împotriva oricăror curenți.

– Delirezi.

– Și ceea ce se întâmplă acum în lumea întreagă este tot un delir?

Îi lăsase o portiță de scăpare, dar Clint nu profită de ea.

– Gândește-te că seamănă cu un basm. Eu sunt frumoasa domniță, zăvorâtă în temnița castelului, tu ești prințul meu cel viteaz. Tu trebuie să mă salvezi. Sunt convinsă că la secția de poliție există o mulțime de arme, dar cel mai greu va fi să-i găsești pe acei bărbați care să le folosească – și poate chiar să-și piardă viața apărând o ființă despre care ei cred că este de vină pentru tot ce se întâmplă. Însă eu am încredere în puterea ta de convingere. Ăsta-i motivul pentru care *tu* ești...

Și râse din nou.

– Alesul! De ce nu recunoști, Clint? Dintotdeauna ți-ai dorit să fii cel Ales.

Clint își aduse aminte de dimineața aceea, de starea de iritare care îl cuprinsese la vederea lui Anton, de deprimarea simțită atunci când își văzuse burta lăsată. Iar tonul ei insinuant îl făcu să uite de toată oboseala și să-și dorească să lovească cu pumnul în ceva.

– Sentimentele tale sunt perfect normale, Clint. Nu te judeca atât de aspru, îi spuse ea acum pe un ton blând, plin de înțelegere. Fiecare bărbat își dorește să fie el Alesul. Eroul care intră în oraș

călare pe un cal alb, nu spune decât „mda" și „nu", trage cu arma, face ordine și pleacă – evident, după ce s-a culcat cu cea mai frumoasă damă din bordel. Numai că povestea asta scapă din vedere tocmai problema esențială. Voi, bărbații, împungeți cu coarnele și întreaga planetă se alege cu o migrenă cumplită.

– Chiar poți să pui capăt acestei situații?

– Ți-ai sărutat soția de la revedere?

– Da, răspunse Clint. Chiar acum câteva secunde. Putea fi un sărut mai tandru, până acum așa au fost. Dar m-am străduit. S-a străduit și ea.

Oftă și continuă:

– Nu pricep de ce-ți spun ție toate astea.

– Pentru că mă crezi. Și, de fapt, știu că ai sărutat-o. Am tras cu ochiul la voi. Îmi place să trag cu ochiul. Ar trebui să nu fiu atât de indiscretă, dar mă înnebunesc după poveștile de dragoste. Mă bucur că v-ați rezolvat problemele, că ați dat cărțile pe față. Ce rămâne nespus poate face mult rău unei căsnicii.

– Mulțumesc, Dr. Phil. Răspunde-mi la întrebare. Poți să pui capăt acestei situații?

– Da. Uite cum stă treaba. Tu mă ajuți să rămân în viață până... hm... la răsăritul soarelui, marțea viitoare. Sau o zi, poate două mai târziu, nu sunt sigură. Dar trebuie să fie până la un răsărit de soare.

– Și ce se întâmplă dacă eu – dacă *noi* – reușim să facem asta?

– Atunci aș putea să îndrept lucrurile. Dacă vor fi de acord.

– *Cine* să fie de acord?

– Femeile, prostuțule! Femeile din Dooling. Dar, dacă eu mor, nu va mai conta niciun fel de înțelegere la care ar putea ajunge. Nu se poate una din două. Trebuie să fie ambele.

– Nu pricep, despre ce vorbești?

– Ai să pricepi când va sosi vremea. Poate ne vom vedea mâine. Și, apropo, să știi că avea dreptate. N-ai discutat niciodată despre piscină cu ea. Deși i-ai arătat niște poze. Probabil ți-ai zis că ar fi suficient.

– Evie...

– Mă bucur că ai sărutat-o. Tare mult mă bucur. Îmi place de ea.

Evie închise telefonul și îl puse pe raftul micuț destinat bunurilor personale – ea nu avea așa ceva. Apoi se întinse pe pat, se întoarse pe o parte și adormi.

9

Lila intenționase să se ducă direct la secție, dar atunci când a dat cu spatele și a ieșit în stradă, a văzut în lumina farurilor ceva alb într-un șezlong în fața casei de vizavi. Bătrâna doamnă Ransom. Lila nu putea să-l acuze pe Jared că o lăsase acolo. Trebuia să aibă grijă de micuță, de fetița aceea care se afla acum în camera lor de oaspeți. Holly? Polly? Ba nu, Molly. Începuse să burnițeze ușor.

Opri în fața casei, se întoarse în scaun și își căută șapca de baseball printre toate prostiile de pe bancheta din spate, pentru că burnița se transforma încet în ploaie deasă. Ar putea să stingă incendiile, iar ăsta era un lucru bun. Lila încercă ușa de la casa doamnei Ransom. Nu era încuiată. Merse apoi până la șezlong și luă în brațe coconul în interiorul căruia dormea bătrâna. Presupusese că femeia cântărea destul de mult și se pregătise sufletește pentru asta. Însă doamna Ransom nu avea mai mult de patruzeci, patruzeci și un pic de kilograme. Lila ridica la sală greutăți mai mari. Dar de ce făcea asta? Ce importanță mai avea acum?

– Pentru că așa se cuvine, își răspunse ea cu voce tare. Pentru că femeia nu-i un ornament de grădină.

În timp ce urca treptele, observă cum câteva fire subțiri se deșirau din ghemul alb din jurul capului doamnei Ransom. Fluturau ușor, ca în adierea blândă a vântului – numai că nu era pic de vânt. Da, de fapt voiau să ajungă la ea, la oceanul de somn din spatele frunții ei. Suflă cu putere ca să le alunge și intră cu spatele în livingul bătrânei. Pe covor era o carte de colorat, înconjurată de carioci. Cum o *chema* pe fetița aia? Uitase din nou.

– Molly, spuse ea tare, în timp ce întindea pe canapea trupul în giulgiu alb. O chema Molly.

Făcu o pauză și se corectă:

– O *cheamă* Molly.

Apoi Lila puse o pernă decorativă sub capul doamnei Ransom și plecă.

Încuie ușa de la intrare, se urcă în mașină, porni motorul, întinse mâna către schimbătorul de viteze... Și se opri. Dintr-odată, secția de poliție i se părea o destinație fără sens. Plus că parcă era la cel puțin o sută de kilometri distanță. Probabil că ar reuși să ajungă acolo fără să intre în vreun pom (sau fără să accidenteze vreo femeie care făcea jogging ca să scape de somn), dar ce rost ar fi avut?

– Și, dacă nu mă duc la birou, ce să fac atunci? își întrebă ea mașina. Ce să fac?

Scoase din buzunar cutiuța pentru lentile de contact. Mai era acolo o doză de praf care ar fi putut s-o învioreze, dar îi veni în minte aceeași întrebare: ce rost ar fi avut să se împotrivească somnului? Oricum ar fi învins-o la un moment dat. Era inevitabil, așa că de ce să amâne? Shakespeare spunea că somnul „desface fuiorul încâlcit al grijii"[1]. Bine măcar că ea și Clint reușiseră să lămurească câte ceva.

– Am fost o proastă, mărturisi ea mașinii de poliție. Dar, Onorată Instanță, în apărarea mea, declar că eram nedormită.

De ce nu deschisese discuția mai devreme? În lumina tuturor nenorocirilor din jur, așa-zisa ei problemă părea îngrozitor de meschină. Jenant, foarte jenant ce făcuse.

– Foarte bine, spuse ea. În apărarea mea, declar că mi-a fost teamă, Onorată Instanță.

Însă acum nu-i mai era. Se simțea mult prea sleită ca să-i mai fie teamă. Se simțea mult prea sleită pentru orice.

Lila luă receptorul din suport. Parcă era mai greu decât doamna Ransom – ei, cât de aiurea e chestia asta?

---

[1] *Macbeth* (n. tr.).

– Baza? Aici Patrula Unu. Linny, mai eşti acolo?

– Sunt, şefa.

Probabil că Linny dăduse iarăşi iama în delicatesele din magazia cu probe, pentru că era vioaie ca o veveriţă în vârful unei grămezi de ghinde proaspete. Ca să nu mai spunem că apucase să doarmă opt ceasuri noaptea trecută, în loc să se ducă până la Liceul Coughlin, din provincia McDowell. Şi nici nu mersese de nebună cu maşina până în zori, gândind doar lucruri rele despre un soţ care, de fapt, nu o înşelase niciodată. O, dar mulţi bărbaţi nu le erau credincioşi soţiilor – ăsta să fie motivul pentru care se ambalase atât de tare? Sau nu era decât o scuză? Şi oare era adevărat? Oare pe Internet se găseau statistici despre fidelitatea conjugală? Şi oare erau exacte?

Shannon Parks îl rugase pe Clint să se culce cu ea şi el o refuzase. Atât de credincios era.

Numai că... nu aşa trebuia să fie? Erai premiat şi ţi se dădeau medalii pentru că ţi-ai respectat jurămintele şi ţi-ai îndeplinit obligaţiile?

– Şefa? Mă auzi?

– Mai întârzii puţin, Linny. Trebuie să fac ceva.

– Recepţionat. Ce s-a întâmplat?

Lila preferă să nu răspundă la această întrebare.

– Clint se odihneşte puţin şi după aia trebuie să se întoarcă la penitenciar. Sună-l tu pe la opt, te rog. Convinge-te că s-a trezit şi roagă-l să treacă pe la doamna Ransom la plecare. Trebuie să aibă grijă de ea. O să înţeleagă singur.

– În regulă. Apelurile de genul ăsta nu prea sunt specialitatea mea, dar nu mă deranjează să-mi diversific activităţile. Lila, tu eşti bi....

– Patrula Unu, terminat.

Lila puse receptorul la locul lui. La orizont apăruse prima geană palidă de lumină a dimineţii de vineri. Începea o altă zi. Una cu ploaie, care te îndeamnă la somn. Pe scaunul din dreapta erau uneltele specifice profesiunii sale: aparat foto şi mapă, radar, un teanc cu fluturaşi şi carnetul cu amenzi. Rupse o foaie din acesta din urmă şi o întoarse cu partea netipărită în sus. Scrise

numele soțului său cu litere mari, de tipar. Și continuă dedesubt: *Puneți-mă pe mine și pe Platinum și pe doamna Ransom și pe Dolly într-una dintre casele goale de la capătul străzii. Aveți grijă de noi. S-ar putea să nu ne mai întoarcem printre voi, dar la fel de bine este posibil să venim înapoi cândva.* Se opri să se gândească (ce greu era!) apoi adăugă: *Vă iubesc pe amândoi.* Desenă și o inimioară – sentimentalism răsuflat, ei și ce? – și se semnă. Luă o agrafă pentru hârtie din cutiuța de plastic pe care o ținea în torpedou și își prinse biletul de buzunarul de la piept. În copilărie, tot așa îi prindea mama plicul cu banii de buzunar în fiecare zi de luni. Lila nu mai ținea minte, dar îi povestise mama ei.

După ce rezolvă și treaba asta, se sprijini de spătar și închise ochii. Somnul năvăli peste ea ca o locomotivă mare și neagră, cu farurile stinse... și... of... câtă ușurare! Ce ușurare binecuvântată!

Primele firișoare delicate începură să se țeasă din chipul Lilei, mângâindu-i obrajii.

PARTEA A DOUA

O SĂ DORM DUPĂ CE MOR

„N-are a face dacă obosesc niţel
O să dorm după ce mor."

WARREN ZEVON[1]

[1] Warren Zevon (1947–2003) – cantautor rock american (n. tr.).

Scândurile vechi și poroase ale terasei se îndoaie și lăcrimează sub tălpile Lilei. Un vânt puternic de primăvară cutremură câmpul cu trifoi crescut unde a fost curtea din fața casei ei. Trifoiul este incredibil de frumos și verde. Lila privește în spate, în direcția de unde a venit, și vede pomi tineri înălțându-se din crăpăturile asfaltului de pe Tremaine Street. Se leagănă în vânt ca niște limbi de ceasuri dezorientate, care nu știu dacă să arate ora douăsprezece sau ora unu. Lumea este învelită cu un cer albastru-intens. În fața casei doamnei Ransom se află mașina ei de serviciu – cu portiera deschisă, acoperită de rugină, cu toate cele patru cauciucuri sparte.

Cum a ajuns aici?

N-are importanță, *își spune.* E doar un vis. Las-o baltă!

Intră în propria-i casă și se oprește să studieze ruinele sufrageriei prea puțin folosite în trecut: ferestre sparte, draperii zdrențuite ondulându-se în alte rafale de vânt, grămezi de frunze din multe anotimpuri înălțându-se până aproape de tăblia mâncată de mucegai a mesei. Mirosul de putregai este pătrunzător. Traversează holul, spunându-și că acesta ar putea să fie un vis despre o călătorie în timp.

Au căzut bucăți mari din tavanul livingului, umplând covorul cu roci selenare. Televizorul a rămas la locul lui de pe perete, dar ecranul plat s-a umflat, ca un cozonac în cuptor.

Geamurile ușilor glisante s-au făcut mate de la mizerie și praf. Lila trage de una și aceasta se deschide, gemând prelung pe șina din cauciuc putrezit.

– Jared? strigă ea. Clint?

Au fost aici azi-noapte, au stat chiar la masa aia care acum e răsturnată. Buruieni galbene se înalță pe marginile terasei și printre scândurile ei. Grătarul, piesa centrală a multor cine de vară, a fost deja înghițit de vegetația asta sălbatică.

Un linx traversează piscina cu apă stătută și cafenie, ca aceea dintr-un acvariu după o pană îndelungată de curent. O vede și se oprește. Din gură îi atârnă o pasăre. Ochii linxului sunt strălucitori și colții lui sunt mari, iar blana îi este perlată cu stropi de apă. O pană i s-a lipit de nasul lat și turtit.

Lila ridică mâna și își zgârie obrazul cu unghia. Simte durerea și înțelege (cu multă părere de rău) că s-ar putea totuși să nu fie un vis. Și, dacă într-adevăr nu este, atunci cât timp a dormit?

Mult.

Animalul clipește din ochii-i strălucitori și pornește prin apă, spre marginea piscinei, unde se află ea.

Unde sunt? *se întreabă Lila, răspunzându-și singură:* Sunt acasă. *Dar imediat gândul dintâi se repetă:* Unde sunt?

1

Vineri dimineață, în a doua zi a flagelului Aurora (pentru Dooling era a doua zi, în alte părți ale lumii începuse deja ziua a treia), Terry Coombs se trezi din somn și simți aromă de bacon prăjit și de cafea proaspătă. Primul lui gând coerent a fost: Oare a mai rămas vreo sticlă nebăută în „Roata Neunsă", ori le-am ras pe toate? Al doilea gând a fost unul mai practic: Du-te la baie! Asta făcu și ajunse fix la timp ca să se prăbușească în genunchi în fața closetului și să vomite abundent. Rămase acolo vreo două minute după aceea, cu fruntea sprijinită de colacul din plastic, așteptând să se oprească pendulul care legăna încăperea într-o parte și în alta. Se ridică apoi cu multă greutate, găsi niște aspirine Bayer și înghiți trei cu apă băută direct de la robinet. Reveni în dormitor și privi lung la partea stângă a patului, unde ținea minte că ar fi trebuit să fie Rita – cu capul înfășurat în cocon și cu firele alea albe peste gură, umflându-se și pleoștindu-se la fiecare respirație.

Oare s-a sculat? Oare s-a terminat? Lui Terry i se umplură ochii cu lacrimi înțepătoare și porni clătinându-se către bucătărie. Nu avea nimic pe el în afară de o pereche de chiloți.

La masă stătea Frank Geary, dominând spațiul din jur cu statura lui masivă. Tabloul acesta trist – un uriaș la o masă de pitici – îl făcu pe Terry să înțeleagă totul, fără să mai aibă nevoie de

cuvinte. Cei doi bărbați se priviră în ochi. În fața lui Geary era un număr din *National Geographic*.

– Citeam despre Micronezia, zise Frank. Interesant loc! O mulțime de animale și plante, majoritatea pe cale de dispariție. Probabil că te așteptai să dai cu ochii de altcineva. Nu știu dacă mai ții minte, dar am dormit aici. Am mutat-o amândoi pe soția ta în pivniță.

Aha, acum își amintea! O duseseră pe Rita jos, ținând-o unul de cap și unul de picioare, de parcă ar fi cărat un covor, lovindu-i umerii de balustrada scării și de pereți. O întinseseră pe canapeaua veche, peste o cuvertură groasă care o apăra de praf. Cu siguranță că Rita zăcea acolo și în momentul ăsta, înconjurată de restul mobilelor la care renunțaseră de-a lungul anilor și pe care intenționaseră să le vândă la un târg de vechituri, dar nu mai apucaseră s-o facă: scaune de bar cu șezutul din vinilin galben, videocasetofonul, pătuțul Dianei, soba cu lemne.

Pe Terry îl cuprinse disperarea. Nici măcar nu mai putea să-și țină capul drept. Rămase mut, cu bărbia în piept.

În fața scaunului gol din capătul celălalt al mesei se afla o farfurie cu bacon și pâine prăjită. Lângă ea, o cană cu cafea neagră și o sticlă cu whisky Jim Beam. Terry inspiră sacadat și se așeză.

Înghiți o bucățică de bacon și așteptă să vadă ce se întâmplă. Auzi niște zgomote din stomac și îl simți cum se cam zvârcolește, dar nu se întoarse nimic pe același drum. Fără vreun cuvânt, Frank îi turnă o porție zdravănă de whisky în cafea. Terry luă o gură. Și imediat mâinile i se opriră din tremurat.

– Chiar aveam nevoie de așa ceva. Mulțumesc.

Vocea lui suna ca un croncănit de cioară flămândă.

Cu toate că nu erau amici buni, el și cu Frank Geary băuseră de câteva ori împreună de-a lungul anilor. Terry știa că Frank considera protecția animalelor un lucru extrem de serios și își făcea slujba cu dăruire și conștiinciozitate. Mai știa că Frank avea o fată pe care o credea o pictoriță de excepție. Își aduse aminte că un tip beat îi sugerase odată lui Frank să-L mai lase și pe Dumnezeu să se îngrijească de problemele muritorilor și Frank

îi spusese să facă ciocu' mic și, oricât de mangă era individul ăla, uite că reușise să sesizeze amenințarea din tonul lui Frank și nu mai zisese nici „pâs" tot restul serii. Cu alte cuvinte, Terry avea impresia că Frank era un tip ca lumea, nu un nenorocit pe care să-l iei la mișto. Faptul că Frank era negru poate că avusese un oarecare rol în neimplicarea lui Terry într-un fel de relație mai apropiată. Niciodată nu se gândise că ar fi putut să fie prieten cu un bărbat de culoare, deși acum chiar că n-avea nimic împotrivă.

– Cu plăcere, spuse Frank.

Atitudinea lui calmă și directă îi dădea un sentiment de siguranță lui Terry.

– Deci totul e...

Terry se întrerupse ca să mai ia o gură din cafeaua cu adaos de alcool.

– ... la fel?

– Ca ieri? Mda. Adică totul s-a schimbat. În primul rând, acum nu ești șerif. Te-au căutat de la secție acum câteva minute. Doamna șerif a dispărut.

Stomacul lui Terry se supără foarte tare la auzul veștii și își manifestă vehement supărarea.

– A dispărut Lila? Dumnezeule...

– Felicitări! Te-au avansat. Să cânte fanfara!

Sprânceana dreaptă a lui Frank ajunsese până în mijlocul frunții. Amândoi izbucniră în râs, numai că râsul lui Terry se stinse după o singură secundă.

– Hei! murmură Frank, strângându-i mâna. Nu te pierde cu firea!

– Bine, bâigui Terry. Câte femei au rămas treze?

– Nu știu. E nasol. Dar sunt sigur că ai să te descurci.

Terry nu era deloc sigur. Bău din cafeaua îndoită cu alcool. Mâncă tot baconul. Musafirul său nu spuse nimic în tot acest timp.

Frank bău și el din cafea și se uită la Terry peste marginea cănii.

– Dar o să mă *descurc*? întrebă Terry. O să fiu în stare?

– Da.

În tonul lui Frank Geary nu era nicio urmă de îndoială.

– Numai că vei avea nevoie de ajutor.

– Vrei să lucrezi cu mine?

Propunerea asta, venită din senin, i se părea foarte logică lui Terry: lăsând-o pe Lila la o parte, le mai lipseau cel puțin încă doi oameni.

Frank ridică din umeri:

– Sunt angajatul orașului. Dau o mână de ajutor oriunde e nevoie. Dacă îmi dai și un grad e și mai bine.

Terry mai luă o înghițitură din amestecul de cafea și whisky și se ridică în picioare.

– Hai să mergem!

2

Aurora doborâse un sfert din efectivul departamentului, însă, în acea dimineață de vineri, Frank l-a ajutat pe Terry să întocmească o listă de voluntari și l-a chemat pe judecătorul Silver ca să fie de față când respectivii vor depune jurământul. Don Peters era unul dintre bărbații care se voiau polițiști; altul era un tânăr entuziast, elev în ultimul an de liceu, pe numele lui Eric Blass.

La sfatul lui Frank, Terry a înștiințat populația că va fi interzisă circulația prin oraș după ora nouă seara. Patrule formate din câte doi oameni au plecat să pună afișele în Dooling și în zonele mărginașe. De asemenea, aceste patrule mai aveau ca sarcină și calmarea cetățenilor, descurajarea acțiunilor de vandalism și – tot ideea lui Frank – înregistrarea locurilor unde se aflau adormitele. O fi fost Frank Geary doar un simplu hingher înainte de Aurora, dar era un om al legii al naibii de bun, extrem de serios și metodic. Iar când Terry a înțeles că se putea baza pe el în toate privințele, exact asta a și făcut.

Au fost reținuți vreo zece hoți. Această acțiune nu a fost deloc dificilă, deoarece prea puțini se mai oboseau să-și ascundă preocupările. Probabil își imaginau că poliția va închide ochii, dar au descoperit că se înșelau. Unul dintre acești tâlhari era Roger Dunphy, omul de serviciu de la Penitenciarul Dooling, care

hotărâse să nu se mai întoarcă acolo. Duminică dimineață, când patrulau cu mașina prin oraș, Terry și Frank l-au zărit pe stimabilul domn Dunphy ducând în mână, fără să se ferească, o pungă transparentă din plastic, plină cu inele și coliere și alte bijuterii furate din camerele femeilor de la Azilul de Bătrâni Crestview.

– Că doar nu mai au nevoie de ele, se justificase Dunphy. Haide, dom' polițist Coombs, ce te iei de mine, că n-am făcut niciun rău?

Frank l-a apucat de nas pe omul de serviciu și l-a strâns atât de tare, că s-a auzit trosnetul cartilajului.

– Domnule șerif Coombs. Așa să i te adresezi de acum înainte: domnule șerif Coombs!

– Bine, bine! a urlat Dunphy. O să-i zic și domnu' președinte Coombs, numa' dă-mi drumu' la trompă!

– Pune la loc bunurile furate și de data asta îți vom trece cu vederea delictul, a spus Terry, recompensat imediat de Frank cu un gest de aprobare.

– Sigur! Acușica!

– Nu care cumva să ne minți, că o să te verificăm.

În aceste prime trei zile, Terry și-a dat seama de un lucru grozav la Frank: pricepea ca nimeni altul sub câtă presiune lucra el, noul șerif al orașului Dooling. Așa că nu insista niciodată, ci doar avea mereu câte o sugestie și, aproape la fel de important, ținea în permanență la el sticluța aia mică îmbrăcată în piele – fainã treabă, poate așa făceau negrii – și i-o oferea ori de câte ori se simțea copleșit de probleme, ori de câte ori i se părea că ziua nu se mai termină. Frank era mereu alături de Terry, neclintit ca o stâncă. Și tot alături de el a fost în ziua de luni, a cincea zi a Aurorei, la poarta Penitenciarului pentru Femei din Dooling.

3

În weekend, șeriful interimar Coombs încercase de câteva ori să-l convingă pe Clint să i-o predea lui pe Evie Black. Deja se

răspândiseră zvonurile despre femeia care îi omorâse pe cei doi dealeri de metamfetamină: spre deosebire de toate celelalte femei, aceasta dormea și se trezea perfect normal. La sediu, Linny Mars (rămasă pe baricade, bravo ție, fato!) primise atât de multe apeluri în legătură cu această chestiune, că începuse să întrerupă convorbirea de câte ori o întreba cineva despre asta. Frank a spus că erau *obligați* să afle cât de adevărate erau zvonurile; a spus că era o prioritate. Terry îi dădea dreptate, numai că Norcross se încăpățâna să refuze și acum abia dacă mai accepta să vorbească cu el la telefon.

Până luni se stinseseră deja primele incendii, însă zona din jurul penitenciarului tot mai mirosea ca o scrumieră plină. Văzduhul era cenușiu și jilav, iar acum cădea iarăși ploaia aia măruntă. Posomorât și fără chef, șeriful interimar Terry Coombs stătea lângă interfon, în fața camerei de supraveghere de la poarta Penitenciarului pentru Femei din Dooling.

Norcross încă nu se lăsa convins de ordinul de transfer semnat de judecătorul Silver pe numele lui Evie Black. (Tot Frank îl ajutase și acum, explicându-i bătrânului om al legii că femeia aceea prezintă o imunitate neobișnuită în fața virusului și făcându-l să înțeleagă necesitatea unei acțiuni ferme și rapide, tocmai pentru a ține situația sub control și a evita izbucnirea revoltelor.)

– Oscar Silver nu are competențe în această situație, Terry, bolborosi din difuzor vocea doctorului, dând celor care-l auzeau impresia că le vorbește de pe fundul unui lac. Știu că a semnat hârtiile de încarcerare la cererea soției mele, dar nu are niciun drept să semneze actul de eliberare. Autoritatea lui s-a încheiat în momentul în care mi-a fost încredințată mie ca să-i fac evaluarea în regim de detenție. Acum ai nevoie de un judecător de la tribunalul regional.

Terry nu putea să priceapă motivul pentru care soțul Lilei, care i se păruse mereu un tip cu picioarele pe pământ, face pe nebunul în halul ăsta.

– N-am la cine să apelez acum, Clint. Dorm ambele doamne judecător – și doamna Wainer, și doamna Lewis. Ghinionul nostru că avem femei în fruntea tribunalului regional.

– Nu contează, pune mâna și sună la Charleston ca să afli pe cine au numit în locul lor, spuse Clint.

Parcă avea senzația că le făcuse un hatâr, că ajunseseră la un compromis, că cedase cât de cât.

– Dar la ce să-ți bați capul? Acum Evie Black doarme la fel ca toate celelalte.

Vestea aceasta îi tăie tot elanul lui Terry. N-ar fi trebuit să pună bază pe bârfele acelea. La fel de bine ar fi putut să-și interogheze propria nevastă – mumia aia întinsă pe canapeaua veche și murdară din pivnița întunecată.

– A adormit ieri după-amiază, continuă Norcross. Nu mai avem acum decât câteva deținute treze.

– Atunci de ce nu ne lasă s-o vedem? întrebă Frank, care până acum ascultase schimbul de replici fără să scoată o vorbă.

Bună întrebare! Terry apăsă butonul și o repetă lui Clint.

– Uite ce vom face, zise doctorul. Am să-ți trimit o poză pe mobil. Dar nu pot să las pe nimeni înăuntru. Suntem în *carantină* și astea sunt *regulile.* Am regulamentul directoarei chiar în fața mea. Am să-ți citesc ce scrie: „Autoritățile statului impun Starea de Carantină și o pot ridica numai atunci când consideră de cuviință." *Autoritățile statului.*

– Dar...

– Nu mă lua cu de-astea, Terry. N-am scris eu regulamentul. Așa este, fie că ne convine sau nu. Hicks a plecat vineri dimineață și nu s-a mai întors. Din momentul acela eu sunt singurul conducător pe care-l mai are închisoarea asta și trebuie să mă bazez pe regulament.

– Dar...

Terry începuse să sune ca un motor în doi timpi: *dar-dar, dar-dar.*

– Am fost nevoit să institui starea de carantină. N-am avut încotro. Te-ai uitat și tu la știri și ai văzut ce se întâmplă. Au apărut grupuri de bărbați care dau foc femeilor înfășurate în coconi. Cred că ești de acord cu mine când spun că deținutele de aici ar deveni ținta principală a acestor așa-ziși justițiari.

– Haide, lasă vrăjeala!

Frank scoase un șuierat furios și clătină din cap. Nu reușiseră să-i găsească o cămașă de uniformă care să-l cuprindă peste piept, așa că o purta descheiată peste maiou.

– Mie asta mi se pare o păsărească birocratică. Tu ești șeriful în funcție, Terry. Înseamnă că ești mai mare decât un doctor. Ca să nu zic că ăsta nici măcar doctor nu-i... e doar un psihopupu.

Terry ridică mâna, cerându-i să tacă.

– Înțeleg, Clint. Și îți înțeleg și îngrijorarea. Dar mă cunoști, nu? Lucrez cu Lila de mai bine de zece ani. De dinainte să ajungă șerif. Te-am invitat la cină la mine acasă și tu m-ai invitat la tine. Doar nu-ți imaginezi că am să le fac ceva femeilor de aici! Așa că, scutește-mă de povestea asta cu regulamentul.

– Încerc...

– Nici nu-ți imaginezi cu ce căcaturi am avut de-a face în weekend. O cucoană și-a lăsat aragazul aprins și a incendiat jumătate din Greely Street. Au ars o sută de pogoane de pădure de la sudul orașului. Am pe cap și un liceean mort care a vrut să violeze o adormită. Mai am și un tip care și-a strivit capul într-un blender – mă rog, în cazul ăsta, a fost vina lui. Haide să lăsăm la o parte regulamentul! Eu sunt acum șerif interimar. Suntem prieteni. Lasă-mă s-o văd că doarme la fel ca toate celelalte și te las în pace.

Ghereta paznicului din partea cealaltă a gardului era goală. Dincolo de ea, dincolo de parcare și dincolo de al doilea gard, clădirea penitenciarului își încovoiase umerii cenușii. Prin sticla securizată a ușilor de la intrare nu se vedea nicio mișcare, nu se vedea nicio deținută alergând pe terenul de sport sau lucrând în grădina de legume. Imaginea asta îi aminti lui Terry de parcurile de distracții la sfârșit de toamnă, de aspectul ponosit și șubred pe care îl căpătau atunci când nu mai funcționa niciun carusel și pe acolo nu mai erau nici copii care să alerge dintr-o parte în alta, să mănânce înghețată și să râdă. Își dusese fiica, pe Diana, în nenumărate asemenea parcuri când era mică. Ce vremuri!

Iisuse, tare bine i-ar prinde o dușcă! Bine că Frank avea sticluța la îndemână.

– Uită-te la telefon, Terry! se auzi din difuzorul interfonului.

Acum se auzi și șuieratul de tren ales de Terry drept ton de apel. Își scoase mobilul din buzunar și se uită la fotografia pe care i-o trimisese Clint.

O femeie într-o bluză roșie pe un pat îngust într-o celulă. Cu un număr de identificare deasupra buzunarului de la piept. Lângă numărul acela, cineva pusese o carte de identitate. Pe ea era poza unei femei cu păr negru și lung, piele arămie și un zâmbet larg, care-i dezvelea dantura sclipitor de albă. Alături scria că numele femeii era „Evie Black", iar numărul era același cu numărul de identificare de pe cămașă. Chipul deținutei era acoperit de un cocon.

Terry îi întinse telefonul lui Frank, îndemnându-l să se uite și el la fotografia aceea.

– Ce părere ai? Am isprăvit aici?

Abia acum îi trecu lui Terry prin cap că el – șeriful interimar – îl întreba pe noul său angajat ce trebuie să facă, deși ar fi trebuit să fie exact invers.

Frank studie ecranul telefonului și zise:

– Asta nu dovedește nimic. Norcross putea să îmbrace oricare altă adormită cu bluza lui Black și să-i pună pe piept cartea de identitate.

Îi înapoie mobilul și continuă:

– Nu are nicio logică să nu ne permită accesul. Tu reprezinți legea, Terry, în timp ce el nu-i decât un nenorocit de psihopupu de pușcărie. Sigur, trebuie să recunosc: tipu' ăsta-i mai alunecos decât un țipar, dar toată povestea pute a făcătură de la un kilometru. Mi se pare că încearcă să tragă de timp.

Frank avea dreptate, firește că avea: poza aia nu dovedea nimic. De ce nu le dădea drumul înăuntru ca s-o *vadă* cu ochii lor pe femeia aia, să vadă cu ochii lor dacă dormea pe bune sau nu? Lumea era pe punctul de a-și pierde jumătate din populație. Ce dracu' mai conta un amărât de regulament?

– Să tragă de timp ca să ce?

– Nu știu.

Frank scoase sticla și i-o întinse. Terry îi mulțumi, luă o dușcă zdravănă de whisky și vru să i-o înapoieze. Frank clătină din cap:

– Ține-o tu!

Terry puse sticluța în buzunar și apăsă din nou butonul interfonului.

– Trebuie s-o văd, Clint. Dă-mi drumul înăuntru, lasă-mă s-o văd și, după aia, își vede fiecare de treburile lui. Toți oamenii vorbesc despre ea. Trebuie să le închid cumva gura. Altfel, s-ar putea să apară o problemă pe care să nu mai fiu în stare s-o țin sub control.

4

Din Cabină, Clint îi urmărea pe cei doi bărbați la monitorul principal. Ușa Cabinei era deschisă, lucru inimaginabil în condiții normale. Gardianul Tig Murphy stătea în pragul ei. Gardienii Quigley și Wettermore erau afară, ascultând și ei discuția. Scott Hughes, singurul gardian pe care îl mai aveau, trăgea un pui de somn într-o celulă neocupată. Van Lampley plecase acasă la vreo două ore după ce o împușcase pe Ree Dempster – pe Clint nu-l lăsase inima să-i ceară să rămână. („Baftă, doctore!", îi spusese ea, băgându-și capul în cabinetul lui; se schimbase deja în haine de stradă și avea ochii roșii de oboseală. Clint îi urase același lucru. Ea nu-i mulțumise.) Și chiar dacă Lampley încă nu adormise, Clint se îndoia că ar mai fi fost în stare să-l ajute în vreun fel.

Era încredințat că îl putea duce cu vorba pe Terry încă o vreme. Însă îl neliniștea prezența individului masiv de lângă șeriful interimar, care îi oferise acestuia o sticlă de buzunar și îi dădea diverse sfaturi. Parcă s-ar fi uitat la un ventriloc și la păpușa lui vorbitoare. Clint mai observă și că necunoscutul se tot uita în jur, în loc să privească fix în difuzorul interfonului, așa cum fac din instinct mai toți oameni. Parcă ar fi studiat zona.

Clint spuse în microfon:

– Sincer, Terry, nu încerc deloc să complic lucrurile. Îmi pare tare rău de situația asta. Nu vreau să insist și nici să ne certăm nu vreau, dar îți jur că am în față regulamentul doamnei directoare

Coates. Și aici scrie cu majuscule chiar la capitolul „Situație de carantină" exact ce ți-am spus eu adineauri!

Și lovi cu degetul în pupitrul cu butoane, pe care nu era absolut niciun regulament.

– Nu sunt pregătit pentru munca asta, Terry, și nu pot să mă ghidez decât după regulament.

– Clint!

Doctorul auzi foarte clar oftatul dezgustat al noului șerif.

– Ce dracu', măi, omule? Chiar vrei să sparg poarta? E ridicol. Lila ar fi foarte dezamăgită de purtarea ta. Foarte, foarte dezamăgită. Nici nu i-ar veni să creadă că ești în stare de așa ceva.

– Înțeleg că te simți frustrat și crede-mă că nici nu pot să-mi imaginez stresul în care trăiești de câteva zile încoace, dar sper că ești conștient că la poartă e o cameră de supraveghere, da? Tocmai am văzut că ai băut câteva guri dintr-o sticlă de buzunar și știm amândoi că nu era sirop de tuse. Nu mi-o lua în nume de rău, dar am cunoscut-o pe Lila...

Își dădu seama că vorbește despre soția lui la timpul trecut și parcă i se opri inima în loc. Își drese glasul, ca să justifice întreruperea și ca să-și mai revină puțin.

– O *cunosc* pe Lila un pic mai bine decât tine și cred că ar dezamăgi-o faptul că adjunctul ei, omul în care are cea mai mare încredere, bea în timpul serviciului. Pune-te în locul meu. Tu ai lăsa în penitenciar pe cineva care nu are jurisdicție, n-are mandat și e băut?

Îl priviră toți (Clint și gardienii) pe Terry ridicând exasperat mâinile și începând să meargă nervos de colo până colo. Necunoscutul masiv îl luă de după umăr și-i spuse ceva.

Tig clătină din cap și râse înfundat.

– N-ar fi trebuit să te faci doctor, doctore. Milionar ajungeai dacă te apucai să vinzi tot felul tâmpenii la tele-shopping. I-ai sucit mințile de nu mai știe nici cum îl cheamă. Precis o să aibă nevoie de psihoterapie!

Clint se întoarse cu fața la cei trei gardieni.

– Știe careva dintre voi cine-i tipul celălalt?

Știa Billy Wettermore:

– E Frank Geary, de la Protecția Animalelor. Nepoata mea îl mai ajută cu câinii maidanezi. Mi-a zis că-i de treabă, dar cumva cam sensibil.

– În ce fel?

– Nu-i plac deloc oamenii care nu au grijă de animalele lor sau le maltratează. S-a zvonit la un moment dat că a bătut măr un țopârlan nenorocit care-și torturase câinele sau pisica. Numai că eu n-aș fi atât de sigur că-i adevărat. Nu poți să pui mare bază pe zvonurile vehiculate de liceeni.

Clint deschise gura să-i spună lui Billy Wettermore să-și sune nepoata, dar își dădu seama cât de puțin probabil era ca fata să mai fie încă trează. Dintre deținutele lor doar trei nu dormeau încă: Angel Fitzroy, Jeanette Sorley și Evie Black. Femeia pe care o fotografiase era deținuta Wanda Denker, care semăna la corp cu Evie. Denker trăsese pe dreapta încă de vineri noapte. Așa că au îmbrăcat-o în uniforma cu numărul de identificare al lui Evie și i-au pus pe piept documentul de identitate. Clint s-a simțit ușurat – și puțin cam siderat – când cei patru gardieni s-au declarat de acord cu planul lui.

Le-a spus că, din moment ce acum aflase toată lumea că Evie doarme și se trezește ca înainte, până la urmă tot va veni cineva după ea – probabil poliția. Era inevitabil. Dar nu a încercat să le vâre în cap ideea că Evie ar fi un soi de creatură fantastică, a cărei siguranță (și, prin extrapolare, siguranța tuturor femeilor de pe lume) depindea doar de el. Avea multă încredere în priceperea lui de a manipula mințile celor din jur și de a-i face să vadă lucrurile într-o lumină nouă – doar făcea asta de aproape douăzeci de ani –, însă nu cuteza să împărtășească nimănui această idee. Tactica stabilită împreună cu puținii gardieni rămași în Penitenciarul Dooling era una simplă: sub nicio formă nu o puteau preda pe Evie localnicilor. Mai mult încă, nici adevărul nu-l puteau spune, pentru că, de îndată ce ar fi admis că Evie este altfel decât restul femeilor, localnicii ar fi devenit și mai agresivi. Imunitatea lui Evie trebuia să fie studiată de oamenii de știință care lucrau

pentru guvernul federal și care știau ce fac. N-avea nicio importanță dacă autoritățile locale ar fi avut (sau nu) același plan: să aducă un doctor s-o examineze, să-i pună întrebări despre originile ei și să-i facă toate testele care se pot face unei persoane care ar fi părut înzestrate cu însușiri biologice excepționale. Toate astea sunau destul de bine.

Dar, cum ar fi zis Terry. *Dar...*

Evie era mult prea valoroasă ca să o pună în pericol – aici intervenea acel „dar". Dacă ar fi predat-o cui nu trebuie și lucrurile ar fi luat-o razna și cineva și-ar fi ieșit din fire și ar fi ucis-o – poate din simplă frustrare, poate pentru că aveau nevoie de un țap ispășitor – cum le-ar mai fi putut ea ajuta pe mamele și soțiile și fiicele lor?

Plus că nu vor fi în stare să scoată nimic de la ea – așa le spusese Clint polițiștilor. Ori nu putea, ori nu voia să mărturisească nimic. Părea că nu avea nici cea mai vagă idee că ar fi fost atât de deosebită. În orice caz, lăsând la o parte chestia asta cu imunitatea, Evie Black era o psihopată care lichidase doi fabricanți de metamfetamină.

– Dar trebuie să fie cineva care să o examineze, să-i studieze ADN-ul și altele, nu crezi? îl întrebase pe un ton optimist Rand Quigley. Chiar dacă o împușcă în cap?

Și se grăbi să adauge:

– Zic și eu...

– Sigur că da, Rand, îi spusese Clint. Dar crezi că ar fi cea mai bună soluție? Poate că ar fi mai bine să fie studiată cât încă îi mai funcționează creierul. Așa s-ar putea să aflăm mai multe.

Rand se declarase de acord.

Ca să dea mai multă veridicitate acestui scenariu, Clint sunase de mai multe ori la CDC. Însă, pentru că nu-i răspundea nimeni la sediul CDC-ului din Atlanta – ori suna ocupat, ori auzea doar un mesaj înregistrat, la fel ca în ziua de joi când începuse criza – a început să se consulte cu un oficiu al CDC-ului care se întâmpla să se afle la primul etaj al unei case nelocuite de pe Tremaine Street. Numărul de telefon era acela de la mobilul Lilei, iar singurii oameni de știință de acolo erau Jared și Mary Pak.

– Sunt Norcross, de la Penitenciarul Dooling, din Virginia de Vest. Am revenit cu un telefon.

Așa începea sceneta jucată iar și iar de Clint (cu mici diferențe de text) pentru urechile gardienilor din jur.

– Fiul dumneavoastră doarme, domnule Norcross, i-a răspuns Mary la începutul ultimei convorbiri. Vă rog frumos, îmi dați voie să-l ucid?

– Negativ, a spus Clint. Deținuta Black continuă să doarmă și să se trezească fără probleme. Continuă să fie extrem de periculoasă. Vă cer din nou să veniți și să o luați de aici.

Doamna Pak și sora mai mică a lui Mary dormeau încă de sâmbătă dimineață, iar tatăl ei tot încerca să ajungă acasă de la Boston. Așa că, nedorind să stea singură în toată casa, Mary își culcase pe pat și mama și sora și se dusese la Jared. Clint le spusese adevărul celor doi adolescenți – mă rog, mare parte din el. A omis anumite amănunte. Le-a zis că avea o deținută care dormea și se trezea și le-a cerut să-l ajute la înscenarea cu CDC-ul, pentru că avea sentimentul că l-ar lăsa baltă tot personalul dacă nu l-ar auzi discutând cu cineva la telefon despre ajutoarele care trebuiau să sosească. Nu le-a spus nimic despre faptul că Evie știa totul despre toată lumea. Și nici că făcuse o înțelegere cu ea.

– Urina mea e băutură energizantă pură, domnule Norcross. Când îmi mișc repede brațele, parcă sunt niște dâre în aer – dâre pe care *le văd*. Are sens ce zic? Probabil că nu, dar nu contează. Cred că m-am transformat într-o supereroină și Jared s-a culcușit în sacul de dormit și pierde toată distracția. Dacă nu se scoală mai repede, am să-i scuip în ureche.

La partea asta, Clint s-a prefăcut din ce în ce mai iritat.

– Tot ce-mi spuneți mi se pare absolut fascinant și sper că veți lua toate măsurile necesare, dar vă repet: trebuie să veniți aici, să o luați pe femeia asta de la noi și să aflați de ce este diferită de toate celelalte. *Capisce?* Sunați-mă atunci când veți face rost de un elicopter.

– Soția dumneavoastră este bine, a răspuns Mary, fără euforia de mai devreme. Adică, nu s-a schimbat nimic în starea ei. Adică, e la fel. Am pus-o să stea... hm... să stea cât mai comod.

– Mulțumesc, a spus Clint.

Toată structura acestei mascarade era atât de șubredă, că nu putea să nu se întrebe ce cred Billy și Rand și Tig și Scott. Și dacă nu cumva se prefăceau că l-ar crede doar pentru că li se părea palpitant să ia parte la o asemenea acțiune – deopotrivă lipsită de logică și mai înfricoșătoare decât cel mai urât coșmar.

Mai exista și o altă motivație – simplă, dar puternică – pentru această atitudine a lor: își apărau teritoriul. În viziunea celor câțiva gardieni rămași, penitenciarul era domeniul lor, în care civilii din oraș nu trebuiau să-și vâre nasul.

Câteva zile, toate aceste circumstanțe le-au permis să-și facă treaba pe care știau s-o facă, chiar dacă acum aveau în grijă din ce în ce mai puține deținute. Într-o lume care se ducea dracului foarte repede, se simțeau mult mai liniștiți știind că se află într-un mediu cu care erau obișnuiți. Toți cei cinci bărbați din Penitenciarul pentru Femei Dooling dormeau cu schimbul pe canapeaua din camera de relaxare și își pregăteau mesele în bucătăria mare a închisorii. Poate un alt avantaj era și faptul că Billy, Rand și Scott erau tineri și necăsătoriți, iar Tig – mai mare decât ei cu vreo douăzeci de ani – era divorțat și nu avea copii. Ba chiar, deși mormăiseră nemulțumiți la început, părea să se fi împăcat cu ideea că trebuie să renunțe la convorbirile telefonice de natură personală, deoarece – așa insista Clint – siguranța tuturor depindea de asta. Prin urmare, l-au ajutat să ia o măsură extrem de neplăcută: sub pretextul unui așa-zis „plan intern pentru situații de urgență", au tăiat receptoarele de la cele trei telefoane cu plată pentru uzul deținutelor, răpind astfel celor din afară șansa de a vorbi cu cele dragi în aceste zile, care s-ar fi putut dovedi a fi și ultimele pentru toate femeile din lume.

În după-amiaza zilei de vineri, această măsură de precauție a dus la izbucnirea unei mici revolte: șase prizoniere au vrut să pătrundă cu forța în aripa unde se aflau birourile administrației.

De fapt, „revoltă" ar fi prea mult spus – femeile erau aproape leşinate de oboseală şi nu aveau niciun fel de obiecte care ar fi putut fi considerate arme, cu excepţia unei singure deţinute, care umpluse o şosetă cu baterii consumate. Cei patru gardieni au înăbuşit rapid această insurecţie. Lui Clint i-a părut rău de toată situaţia, dar s-a consolat văzând că atacul i-a făcut pe gardieni să dea dovadă de şi mai multă hotărâre în acţiunile lor.

Sigur, nu se putea hazarda acum să estimeze şi cât timp va dura această hotărâre a lor. Spera doar că îi va putea convinge să rămână alături de el fie până o va face pe Evie să se răzgândească şi să coopereze într-un mod mai raţional, fie până la răsăritul soarelui de marţi sau miercuri sau joi... sau când o da Dumnezeu... şi ea se va declara mulţumită.

Presupunând că afirmaţiile ei erau adevărate. Dacă nu erau...

Atunci nimic nu va mai conta. Însă până atunci, totul era important...

Clint se simţea cuprins de o energie bizară. Se întâmplaseră o mulţime de nenorociri, dar măcar el făcea ceva. Spre deosebire de Lila, care abandonase lupta.

O găsise Jared în faţa casei doamnei Ransom. Adormise în maşină. Clint tot încerca să-şi spună că nu o învinovăţeşte pentru asta. Cum ar putea? Doar era doctor. Înţelegea limitele organismului omenesc. Dacă nu dormi o lungă perioadă de timp, nu mai reacţionezi normal, nu mai ştii ce este important şi ce nu, nu mai faci diferenţa între ce este real şi ce nu, îţi pierzi minţile. Asta se întâmplase cu Lila.

Numai că el nu avea voie să capituleze. El trebuia să îndrepte lucrurile. Aşa cum le îndreptase şi cu Lila, înainte s-o răpească Aurora – când rămăsese ferm pe poziţii şi o convinsese să asculte de glasul raţiunii. Trebuia să încerce să rezlove criza asta, să-şi aducă nevasta acasă, să ducă toate femeile la casele lor. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să încerce.

Poate că Evie ar fi în stare să pună capăt acestei tragedii. Poate că Evie ar fi în stare s-o trezească pe Lila din somn. Să le trezească pe toate din somn. Poate şi pe Evie ar putea el s-o convingă să

asculte de glasul raţiunii. Şi atunci lumea ar reveni la normal. În ciuda tuturor cunoştinţelor sale de medicină – care-i arătau foarte clar că spusele lui Evie Black erau doar halucinaţiile unei megalomane – se întâmplaseră prea multe pentru ca el să-i respingă întru totul spusele. Nebună sau nu, Evie Black avea puteri extraordinare. Rănile i se vindecaseră în mai puţin de o zi. Ştia lucruri pe care nu avea de unde să le ştie. Şi, mai ales, spre deosebire de toate celelalte femei de pe planetă, dormea şi se trezea în mod normal.

Acum individul acela masiv, Geary, îşi trecu degetele prin grilajul porţii şi îl scutură ca să-i încerce rezistenţa. Apoi îşi încrucişă braţele şi se uită la sistemul de închidere electronică, de mărimea unei mănuşi de box.

Clint îl observă. Şi mai observă că Terry se dusese mai încolo, pe marginea drumului. Lovea cu vârful pantofului în pietriş, exact ca un copil bosumflat, şi mai lua câte o gură din sticluţa de buzunar. Clint ajunse la concluzia că s-ar putea să aibă bătăi de cap. Problemele mocneau în faţa porţii. Şi poate nu numai acolo.

Activă interfonul.

– Salut, din nou! Deci, ne-am înţeles? Terry? Frank? Frank te cheamă, da? Îmi pare bine de cunoştinţă. Ai înţeles cum stau lucrurile?

În loc să-i răspundă, noul ajutor de şerif şi şeriful interimar se întoarseră la maşină, se urcară în ea şi plecară de acolo. La volan era Frank Geary.

5

La jumătatea distanţei dintre penitenciar şi oraş era o răscruce de drumuri spectaculoasă. Frank opri maşina.

– Ia uite ce priveliştе! se minună el. Ai zice că lumea a rămas la fel ca săptămâna trecută.

„Are dreptate, priveliştea e foarte frumoasă", îşi spuse Terry. De aici se putea vedea până dincolo de feribotul de lângă Drumul Ghiulelei. Totuşi, nu era acum momentul să caşte gura la peisaje.

– Hm... Frank? Cred că ar trebui...

– Să discutăm?

Frank dădu apăsat din cap și continuă:

– Exact la asta mă gândeam și eu. Am înțeles un lucru destul de simplu: o fi Norcross psihiatru sau orice altceva, dar este cert că și-a dat licența în abureli. Ne-a dus cu vorba ca la carte și tot așa va face până când noi vom refuza să mai punem botul.

– Probabil că da.

Lui Terry nu-i ieșea din minte ce spusese Clint despre băutul în timpul serviciului. Cam avea dreptate și Terry era gata să recunoască (fie și în sinea lui) că acum era aproape beat. Însă se simțea atât de copleșit de întreaga situație. Nu era pentru el slujba de șerif. În materie de aplicare a legii, numărul doi în ierarhie i se potrivea de minune.

– Trebuie să rezolvăm situația asta, domnule șerif Coombs. Nu doar pentru binele nostru, ci al tuturor. Trebuie să obținem accesul la femeia din fotografia pe care ți-a trimis-o, trebuie să-i tăiem pânza aia de pe față și să ne asigurăm că este una și aceeași cu cea din poza din documente. Dacă așa vor sta lucrurile, atunci vom putea trece la planul de rezervă.

– Adică?

Frank se căută în buzunar, scoase de acolo un pachet cu gumă de mestecat și își desfăcu o lamă.

– Al dracu' să fiu dacă știu.

– E periculos să tăiem coconii ăia, spuse Terry. Mulți au murit când au făcut asta.

– Uite, de-aia e bine că ai în echipă pe cineva care știe să se poarte cu animalele. Am avut de-a face cu mulți câini turbați la viața mea, Terry. Și o dată am fost chemat să mă ocup de un urs foarte furios care reușise cumva să intre într-un gard de sârmă ghimpată și nu mai putea să iasă de acolo. Atunci când mă voi ocupa de duduia Black, o să am la mine o prăjină de trei metri, cu laț de sârmă la capăt. Oțel inoxidabil. Închidere cu arc. Nici n-o să știe ce-a pălit-o. Și o să strâng lațul ăla cât de tare pot dacă o să înceapă să se zbată și să dea din craci. Poate o să leșine, da'

n-o să moară. Firele alea o să-i crească la loc și atunci o să facă iar nani. Trebuie doar s-o vedem. Atâta tot.

– Dacă ea e aia din poză, atunci toate zvonurile alea sunt nefondate și toată lumea o să fie foarte dezamăgită, zise Terry. La fel și eu.

– Și eu, murmură Frank, gândindu-se la Nana. Dar trebuie să ne convingem. Înțelegi asta, da?

Terry înțelegea foarte bine.

– Problema este cum îl vom face pe Norcross să ne lase înăuntru? Am putea să organizăm o poteră și să luăm cu asalt penitenciarul. Și chiar e posibil să fim nevoiți să o facem. Însă doar în ultimă instanță, ce zici?

– Sigur.

Ideea asta cu potera îi întorcea stomacul pe dos lui Terry. În situația actuală, o poteră se putea transforma foarte ușor într-o răzmeriță.

– Am putea să ne folosim de nevastă-sa.

– Ce?

Terry se holbă șocat la Frank.

– Lila? Ce zici tu acolo?

– Să-i oferim un schimb, zise Frank. Tu ne-o dai pe Evie Black, noi ți-o dăm pe nevastă-ta.

– De ce ar accepta? Știe foarte bine că nu i-am face niciun rău.

Însă, când Frank nu-i răspunse, Terry îl apucă de umăr.

– Nu i-am face niciun rău, Frank. Niciodată. Pricepi ce-ți zic?

Frank se smulse din strânsoare.

– Normal că pricep, zâmbi el. Zic să mergem la cacealma. Să facem în așa fel încât *el* să ne creadă. În Charleston au început să ardă femeile în coconii lor. Sigur, știu bine că-i doar o panică stârnită de toți dementii ăia de pe Facebook. Numai că o mulțime de oameni cred că așa trebuie făcut. Iar Norcross trebuie să creadă că și *noi* credem asta. Plus că... are și un fiu, da?

– Da. Jared. Un băiat tare bun.

– Puștiul ăsta ar putea să *creadă*. Și poate l-am convinge să-l sune pe tac-su și să-i spună să ne-o predea pe femeia aia.

– De ce? Pentru că îl amenințăm că o vom arde pe maică-sa?

Lui Terry nici nu-i venea să creadă că spune vorbele astea. Deloc surprinzător că bea în timpul serviciului. Uite ce discuții era obligat să poarte.

Frank molfăi un timp la guma de mestecat.

– Nu-mi place, spuse Terry. Cum să amenințăm că o vom arde pe doamna șerif? Deloc nu-mi place.

– Nici mie, zise Frank cu toată sinceritatea. Însă în vremuri atât de grele se impun măsuri disperate.

– Nu, repetă Terry, simțindu-se pe deplin treaz. Chiar dacă o s-o găsească vreo patrulă, categoric nu. În fond, ar putea să nici nu doarmă – nu avem de unde să știm. Poate și-a luat tălpășița din oraș.

– Și și-a abandonat soțul și fiul? Și-a abandonat *slujba* într-un moment ca ăsta? Tu chiar crezi ce zici?

– Poate că nu, spuse Terry. Până la urmă o s-o găsească o patrulă, dar tot refuz să o folosim așa cum ai propus tu. Polițiștii nu amenință și nu iau ostatici.

Frank ridică din umeri.

– Am recepționat mesajul. Era doar o idee.

Se întoarse cu fața la parbriz, porni motorul și intră din nou pe șosea.

– Presupun că a căutat-o deja cineva acasă la ea?

– Ieri. Reed Barrows și Vern Rangle. N-au găsit-o și nu l-au găsit nici pe Jared. Nu-i nimeni acolo.

– Deci și băiatul a dispărut, murmură Frank, dus pe gânduri. Poate o păzește acolo unde au dus-o? Cred că psihiatrul ăla s-a gândit s-o ascundă. Tre' să recunosc că nu-i prost deloc.

Terry nu răspunse. O parte din el își zicea că încă o gură de whisky ar fi fost o idee proastă, dar altă parte era de părere că una în plus nu avea ce să-i strice. Scoase sticluța, deșurubă dopul și i-o întinse lui Frank – gest plin de politețe, de vreme ce sticla îi aparținea.

Frank zâmbi și clătină din cap:

– Nu beau când sunt la volan, amigo.

Cinci minute după asta, în timp ce treceau prin fața Braseriei „Olympia" (anunțul de la intrare nu mai încerca să ademenească clienții cu extraordinara plăcintă cu ou; acum le cerea doar: SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ PENTRU FEMEILE NOASTRE), Frank își aduse brusc aminte de ceva ce le spusese psihiatrul în timpul discuției purtate prin interfon. *Hicks a plecat vineri dimineață și nu s-a mai întors, din momentul acela eu sunt singurul conducător pe care-l are închisoarea asta.*

Îi zvâcniră mâinile uriașe pe volan, iar mașina de poliție ieși puțin de pe drum, speriindu-l pe Terry care moțăia.

– Ce e?

– Nimic, îl liniști Frank.

Se gândea la Hicks. Se întreba ce știa oare Hicks. Se întreba oare ce *văzuse* Hicks. Deocamdată trebuia să țină doar pentru sine toate întrebările astea.

– Totu-i în regulă, șerifule. Totul este în regulă.

6

Pe Evie o enervau într-un hal fără de hal stelele albastre din jocul video. Pe ecran se revărsau triunghiuri multicolore, stele și sfere învăpăiate. Ca să arunci în aer o stea albastră, trebuia să formezi un șir de patru sfere. Alte figuri se aprindeau brusc și apoi dispăreau dacă încercai să le unești, dar se pare că stelele acelea strălucitoare erau făcute dintr-o materie rezistentă ca diamantul, pe care nu o putea spulbera decât forța incendiară a sferelor învăpăiate. Dintr-o logică sucită, pe care Evie nu o putea înțelege, jocul acesta se chema *Cetatea Opulentă.*

Ajunsese la Nivelul 15, la un pas de extincție. Se ivi o stea roz, apoi un triunghi galben și, după aceea – mersi, hai să trăiești! – o sferă învăpăiată pe care Evie încercă s-o deplaseze spre stânga, unde se afla grupul celor trei sfere învăpăiate pe care deja le strânsese lângă steaua albastră care acoperea acea parte a ecranului. Însă chiar atunci apăru triunghiul verde al morții și atât i-a fost.

„SCUZE! AI MURIT!" o anunță mesajul intermitent.

Evie gemu de ciudă și azvârli telefonul lui Hicks la capătul patului. Voia să pună o distanță cât mai mare între ea și obiectul ăla afurisit. Bineînțeles că o va acapara din nou la un moment dat. Evie văzuse dinozauri; prin ochii unui porumbel călător se uitase de sus la Pădurea Amazoniană. Intrase în sarcofagul Cleopatrei pe un fir de nisip și mângâiase cu picioruțe mici de gândăcel chipul frumoasei regine. Odată, un dramaturg englez a scris câteva cuvinte amzante, chiar dacă nu întru totul corecte, despre Evie: *E a este doica ielelor, se-arată/ Atât de scundă cum e o agată/ Purtată la un deget de-un pârgar,/ Și vine-n somn, în vis, cu pasul rar/ Al unor gâze care-i trag ușor caleașca mititică/ Și se așază pe nasurile celor fără pază ce dorm adânc...*[1]

Păi, dacă e o creatură magică, ar fi trebuit să treacă de Nivelul 15 al *Cetății Opulente*.

– Știi tu, Jeanette, se spune că natura este crudă și proastă, dar mașinăria asta micuță... mașinăria asta micuță este în sine cea mai bună dovadă că tehnologia este cu mult mai rea. Aș zice că tehnologia este *adevărata* Cetate Opulentă.

7

Jeanette se afla în apropiere – măsura în lung și-n lat coridorul din Aripa A. Se pare că acum ea era supraveghetoare-șefă. De fapt, era singura supraveghetoare, numai că ea fusese foarte atentă la cursurile de orientare profesională pentru viața de după eliberare. Aflase că era de datoria ta ca, atunci când îți redactezi CV-ul, să-ți treci acolo absolut toate realizările, pentru ca angajatorul să le aleagă pe acelea pe care le crede importante. Drept urmare, acum era „supraveghetoare-șefă".

Deoarece gardienii rămași patrulau prin Aripile B și C și țineau sub observație perimetrul penitenciarului, domnul doctor

---

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, trad. de Șt. O. Iosif (n. tr.).

Norcross o întrebase dacă nu ar putea să stea cu ochii la celelalte două deținute atunci când el avea vreo treabă în altă parte.

– Sigur, i-a răspuns Jeanette. Că doar n-am altceva de făcut. Probabil că nu se mai țin orele de tâmplărie.

Era bine să aibă ceva de făcut, îi ținea mintea ocupată și trează.

Merse mai departe. Lumina cenușie a dimineții intra prin fereastra cu trei rânduri de geamuri și gratii din zidul de la vest. Pista de alergări era acoperită cu apă și câmpurile din zare păreau pline de noroi.

– Mie nu mi-au plăcut niciodată jocurile video, spuse Jeanette.

Durase ceva timp până să-și poată formula răspunsul. Era trează de nouăzeci și șase de ore.

– Altă dovadă a caracterului tău excepțional, scumpa mea, îi zise Evie.

Acum intră în discuție și Angel, din celula de alături:

– Caracter excepțional? *Jeanette?* Căăă-cat. Știi că l-a căsăpit pe cretinu' de bărba-su? L-a înjunghiat. Și nici măcar n-a folosit un cuțit, cum ar fi făcut orice persoană normală. L-a înțepat cu o șurubelniță, corect, Jeanette?

Dispăruse rapperița Angel; revenise mitocanca Angel. Jeanette presupunea că era prea obosită ca să mai facă rime. Iară ăsta era un lucru tare bun. Una peste alta, mitocanca Angel era mai puțin enervantă și mai (Jeanette se văzu nevoită să caute cuvântul potrivit)... mai autentică.

– Știu ce a făcut, Angel. Și o admir pentru asta.

– Păcat că nu m-au lăsat să te omor, spuse Angel. Da' cred că și acum pot să ajung cu dinții la jugulara ta. Da, cred că pot. Știu că pot.

– Vrei să te joci și tu cu telefonul, Angel? Jeanette, dacă pun telefonul în fanta de la ușă, i-l dai tu lui Angel?

Tonul lui Evie era împăciuitor.

Se bănuia că femeia aceea superbă din celula capitonată era fie o vrăjitoare, fie un diavol. Din gură îi ieșeau valuri-valuri de molii – Jeanette le văzuse cu ochii ei. Dar, indiferent ce era Evie în realitate, se pare că nu era imună la sarcasmul lui Angel.

– Pe pariu că te fac să-ți înghiți telefonul ăla, spuse Angel.

– Pe pariu că nu poți! zise Evie.

– Ba pot.

Jeanette se opri în fața ferestrei, își lipi palma de geam și se rezemă cu fruntea de el. Nu voia să se gândească la somn, dar nu se putea stăpâni.

Desigur că existau închisori și în somn. De multe ori Jeanette așteptase cu nerăbdare să fie eliberată din celula din vis, la fel cum aștepta să fie eliberată din cea reală. Însă în somn exista și o plajă, pe care valurile o curățau în fiecare noapte de toate urmele de pași și de resturile focurilor de tabără și de castelele de nisip și de cutiile de bere și de toate celelalte gunoaie. În fiecare noapte, valurile acelea purificatoare duceau toată mizeria în adâncuri. În somn exista și Bobby. Se întâlnise cu el într-o pădure răsărită peste ruinele lumii vechi și urâte și totul era cu mult mai bine.

Oare și Ree era în somnul ei, în visele ei? Damian era acolo, de ce nu și Ree? Sau poate somnul din coconii ăia era unul fără vise?

Jeanette își amintea că a avut zile în care se trezea simțindu-se atât de tânără și puternică și sănătoasă. „Am de gând să mă lupt cu dinții ca să o ducem mai bine!" îi zicea uneori lui Bobby, când acesta era încă foarte micuț. Acum nu-și mai putea imagina cum ar fi să se simtă din nou așa. Nu-și imagina că ar mai fi în stare să se simtă *vreodată* așa.

La început, Bobby n-o lăsase să doarmă noaptea. „Ce vrei!" îl întreba ea. Și el plângea necontenit. Jeanette își imagina că bietul bebeluș nu avea de unde să știe ce anume voia, dar spera că mămica lui știe și îl va ajuta. Aceasta era cel mai dureros aspect al vieții de mamă: să nu fii capabilă să rezolvi ce nu poți să înțelegi.

Jeanette se întrebă dacă ar fi *în stare* să doarmă acum. Dacă își rupsese osul-somnului? Mușchiul-somnului? Tendonul-somnului? Avea ochii îngrozitor de uscați. Și limba parcă nu-i mai încăpea în gură. Atunci, de ce nu se dădea bătută?

Simplu. Pentru că nu voia.

Cedase în fața lui Damian și cedase în fața drogurilor, iar viața ei luase turnura despre care o avertizase toată lumea. Acum nu

mai avea de gând să mai cedeze. Acum nu se va mai întâmpla așa cum se așteptau toți să se întâmple.

Încercă să numere până la șaizeci, se încurcă pe la patruzeci și ceva, o luă de la capăt și reuși să numere până la o sută. Ea trage, ea înscrie. *Să vedem reluarea!* Cum îl chema pe tipul ăla? Tipul ăla care voia mereu să vadă reluarea? Precis știe domnul doctor Norcross.

Jeanette se întoarse cu fața către zidul dinspre est, unde ușa metalică de la dușuri dădea în camera de deparazitare. Se apropie de ușa aceea – piciorul drept, piciorul stâng, dreptul, stângul. Un bărbat stătea ghemuit pe jos, îndesând marijuana într-o foiță de țigară. În spatele ei, Angel îi explica lui Evie cum o va jupui de piele, cum îi va scoate ochii, îi va prăji și îi va mânca asezonați cu niște leurdă pentru că leurda dă gust bun oricărui mucegai. După rețeta aceasta, Angel se apucă să bată câmpii în continuare: lu-lu-lu și la-la-la și bu-bu-bu și ba-ba-ba, pe un ton furios și cu accent rustic. Din momentul acesta, Jeanette nu se mai concentră și conversația celor două i se păru mai degrabă o înșiruire de paraziți de la un post de radio prins aiurea.

– Să știi, Angel, eu nu cred că mai vreau să-ți dau jocul meu, spuse Evie.

Și Jeanette merse mai departe – dreptul, stângul, dreptul, stângul – și se uită cu mare atenție la post-it-urile colorate de pe avizierul de lângă automatul cu soluții împotriva păduchilor. Vedea ca prin ceață literele, dar știa că erau liste cu orarul slujbelor religioase, al întrunirilor Alcoolicelor Anonime, al atelierelor și un rezumat al regulamentului din penitenciar. Pe una dintre bucățelele de hârtie, o spiridușă dansa pe deasupra cuvintelor AM FOST EVIDENȚIATĂ PENTRU BUNĂ PURTARE! Jeanette se opri și aruncă o privire la locul unde-l văzuse ghemuit pe bărbatul de mai devreme. Nu era nimeni acolo.

– Alooo! Hei! Unde te duci?

– Jeanette? Te simți bine?

– Îhî.

Jeanette se uită spre celula lui Evie. Femeia cea stranie stătea lângă gratii. Pe chip i se întipărise o expresie melancolică, o expresie de resemnare – expresie pe care o ai atunci când știi că speranța ta nu era prea realistă și vezi că viața a făcut ce face ea de obicei cu speranțele nerealiste. Expresia bebelușilor imediat după ce au fost zgâriați de o pisică și nu au început încă să plângă.

– Mi s-a părut că... parcă am văzut pe cineva.

– Ai început să ai halucinații. Asta se întâmplă când nu dormi. Ar trebui să te culci, Jeanette. Ți-ar fi mai bine dacă ai dormi atunci când vor veni bărbații.

Jeanette clătină din cap.

– Nu vreau să mor.

– Dar n-ai să mori. Ai să dormi și după aia ai să te trezești în alt loc.

Evie se lumină la față și adăugă:

– Și vei fi liberă.

Jeanette nu avea o părere prea clară despre Evie. Părea nebună, dar nebunia ei nu semăna cu a niciunei alte deținute de la Penitenciarul Dooling. Unele nebune de acolo erau ca niște bombe cu ceas, care puteau exploda dintr-o clipă în alta. Așa era Angel. Evie era diferită, și nu numai din cazul moliilor. Evie părea inspirată.

– Ce știi tu despre libertate?

– Știu tot ce este de știut despre libertate, îi răspunse Evie. Să-ți dau un exemplu?

– Dacă vrei.

Jeanette își luă inima în dinți și mai aruncă o privire spre locul unde fusese bărbatul. Nu era nimeni acolo. Nimeni.

– Există ființe în bezna pământului, în străfundurile munților scobiți de mineri, creaturi fără ochi, care sunt mai libere decât ai fost tu vreodată. Pentru că ele trăiesc așa cum vor, Jeanette. Ele se simt împlinite în întunericul acela. Ele pot fi orice își doresc.

Și Evie repetă apăsat ultimele cuvinte:

– *Pot fi orice își doresc.*

Jeanette se imagină învăluită în bezna caldă de sub scoarța pământului. Constelații de minerale sclipeau în jurul ei. Se simțea măruntă și la adăpost.

O gâdila ceva pe obraz. Deschise ochii și îndepărtă cu degetele firele care începuseră să i se țeasă din piele. Se clătină pe picioare. Nici măcar nu-și dăduse seama că închisese ochii. În fața ei era peretele – cu avizierul, ușa de la dușuri, automatul cu soluții, blocuri de ciment. Jeanette făcu un pas. Și încă unul.

Iată-l pe bărbatul acela. S-a întors și acum fuma țigara pe care și-o făcuse. Jeanette nu voia să se uite la el. Nu voia să se dea bătută. Avea de gând să atingă peretele și după aia să se întoarcă și să meargă până la celălalt perete și nu voia să se dea bătută. Jeanette Sorley nu era încă pregătită să se lase înfășurată în giulgiu.

Mai pot să rezist o vreme, își spuse ea. Mai pot să rezist o vreme. Uitați-vă la mine cum rezist!

8

Toate mașinile de poliție erau plecate în patrulare, așa că Don Peters și puștiul pe care-l primise drept partener cutreierau străzile mărginașe de la sud de liceu în camioneta Dodge Ram a lui Don. Mașina nu avea niciun însemn oficial, ceea ce constituia o mare dezamăgire. (Don intenționa să se ocupe de problema asta puțin mai târziu, poate să cumpere niște autocolante în formă de litere de la vreun magazin de bricolaj.) Dar pe bord era un girofar cu baterie, iar el era îmbrăcat cu uniforma de gardian. Normal că puștiul nu avea niciun fel de uniformă – purta doar o cămașă albastră cu o insignă la piept, însă Glockul de la șold îi conferea toată autoritatea de care avea nevoie.

Eric Blass nu avea decât șaptesprezece ani. Teoretic, cu patru ani mai puțin decât vârsta minimă pentru munca în poliție. Însă lui Don i se părea un tânăr de viitor. Până anul trecut fusese la Cercetași și primise diplomă de merit în proba de tir. („Am abandonat, că erau prea multe păsărici pe acolo", i-a mărturisit Blass.

La care Don i-a răspuns: „Pricep ce zici, juniorule.") Plus că puștiul avea umor. A inventat un joc ca să-și treacă timpul mai repede. Jocul ăsta se chema Gagici Zombi. Don trebuia să se uite pe partea stângă a străzii, pentru că el era la volan. Eric, care stătea lângă el, se uita pe partea dreaptă. Fiecare gagică bătrână făcea cinci puncte, câte zece puncte pentru gagicile de vârstă mijlocie, cincișpe puncte pentru gagicile mici (foarte puține dintre astea mai rămăseseră până sâmbătă, aproape niciuna) și câte douăzeci de puncte pentru fiecare bunăciune. Blass conducea acum cu optzeci la cincizeci și cinci. Au intrat pe St George Street și scorul avea să se schimbe.

– Bunăciune pe stânga în față! spuse Don. Cu asta fac șaptej'cinci. Îți suflu în ceafă, juniorule!

Puștiul se aplecă puțin ca să o vadă mai bine pe femeia destul de tânără care se împleticea pe trotuar. Purta pantaloni scurți din spandex și o bustieră. Ținea capul în jos, iar părul unsuros și încâlcit rău de tot i se legăna într-o parte și în alta. Poate că încerca să alerge, dar nu reușea decât să meargă încet în zigzag.

– Are țâțele lăsate, la fel și fundul, spuse Eric. Dacă asta zici tu că-i bunăciune, să știi că-mi pare rău de tine.

– Văleu! Te-oi aștepta să-mi fac autocritica! chicoti Don. În regulă, dacă tot n-o vedem la față, ce zici de cincișpe puncte?

– În regulă, consimți Eric. Claxoneaz-o!

Treceau cu viteză foarte mică pe lângă femeie și Don apăsă cu putere claxonul. Femeia ridică speriată capul (nu arăta prea rău, dacă făceai excepție de cearcănele mari și vinețiii de sub ochii afundați în orbite), se împiedică cu piciorul stâng de glezna dreaptă și căzu lată pe asfalt.

– E *la pământ*! zbieră Eric. Gagică *la pământ*!

Răsuci gâtul ca să poată privi în urmă.

– Dar, stai, uite-o că se ridică! Nici măcar n-a așteptat s-o numere arbitrul!

Și începu să fredoneze tema muzicală din *Rocky*.

Don se uită în oglinda retrovizoare și văzu femeia ridicându-se cu greu în picioare. Din genunchii juliți îi șiroia sângele pe gambe.

Își imagină că o să facă vreun gest obscen spre ei, așa făcuse adolescenta pe care o claxonaseră prima, dar gagica zombi nici măcar nu privi în jur, ci își reluă mersul împleticit spre centrul orașului.

Don spuse:

– Ai văzut ce moacă avea?

– Făcea toți banii, spuse Eric, ridicând mâna.

Don bătu palma cu el.

Lista cu străzile pe care trebuiau să le inspecteze era îndesată într-o agendă, în care își notaseră adresele la care se aflau femei adormite, numele lor și câteva date de identificare. Dacă respectivele case erau încuiate, aveau libertatea să le spargă ușile și să intre – chestie destul de distractivă la început. Don se bucura să se spele pe mâini cu diferite tipuri de săpun, în diferite tipuri de băi, iar varietatea de stiluri și culori a chiloților din sertarele cu lenjerie din Dooling era un subiect pe care se gândise să-l studieze de multă vreme. Însă, după un timp, senzațiile astea ieftine începură să-l cam plictisească. Asta nu era o acțiune în adevăratul sens al cuvântului. Fără un cur care să-i umple, chiloții nu înseamnă nimic. Dacă te gândeai mai bine, el și cu juniorul nu erau decât un fel de recenzori.

– Asta *e* Ellendale Street, da? întrebă Don, oprind camioneta lângă trotuar.

– Recepționat, El Commandante.

– Hai s-o luăm pe jos, partenere! Să căutăm niște muiero-baloți din ăia și să le scriem numele în agendă.

Vru să deschidă portiera, dar Eric îl apucă de braț. Bobocul se uita la un teren viran dintre Ellendale și liceu.

– Vrei să-ți faci de cap, șefu'?

– Întotdeauna, zise Don. La ce te gândești?

– Ai ars vreunul până acum?

– Un cocon? Nu.

Don văzuse câteva secvențe la știri – o înregistrare făcută cu telefonul mobil, în care doi tipi cu măști de hochei pe față, dădeau foc unui cocon. Cică își ziceau „Brigada Pârjolitorilor". Coconul

din filmulețul ăla se aprinsese ca un petic de iarbă uscată, stropit cu benzină. *Fffuşşş!*

– Da' tu?

– Nici eu, zise Eric. Da' am auzit că ard al naibii de mişto.

– Ce vrei să faci?

– Acolo trăieşte o babă boschetară, îi arătă Eric. Dacă poţi să zici că trăieşte. Am putea să ne jucăm niţel cu ea. Ştii tu, să experimentăm, să vedem şi noi cum e. Că nu-i nimeni care să-i simtă lipsa.

Tonul lui Eric devenise din ce în ce mai nesigur.

– Normal, dacă tu nu vrei...

– Nu ştiu dacă vreau sau nu, spuse Don.

Asta era o minciună. Bineînţeles că voia. Numai gândindu-se la asta începuse să se simtă cam excitat.

– Haide s-o găsim şi după aia vedem ce facem! Inspectăm mai târziu adresele de pe Ellendale.

Coborâră amândoi din camionetă şi se îndreptară spre terenul sugrumat de buruieni unde se afla bojdeuca Babei Essie. Don avea o brichetă Zippo. Acum şi-o scoase din buzunar şi începu s-o aprindă şi s-o stingă. S-o aprindă şi s-o stingă.

1

Femeile au început să-i spună „locul cel nou", pentru că nu mai semăna cu Doolingul – cel puțin, nu cu Doolingul pe care îl știau ele. Mai târziu, după ce au început să-și dea seama că s-ar putea să stea aici pe termen lung, i-au zis Orașul Nostru.

Și așa i-a rămas numele.

2

Carnea avea un pronunțat gust de gaz de brichetă, cu care aprinseseră cărbunii vechi din pivnița doamnei Ransom, dar mâncară toată pulpa linxului pe care-l împușcase Lila cu revolverul de serviciu și-l scosese din piscina împuțită.

– Suntem niște cățeluși bolnavi, a spus Molly în prima noapte, lingându-și grăsimea de pe degete și apucând o altă halcă.

Părea să nu-i displacă prea tare să fie un cățeluș bolnav.

– Că bine zici, scumpete, îi spuse bunica ei, da' a naibii să fiu eu dacă nu-i o mâncare pe cinste. Mai dă-mi o bucată, Coană Șerif.

Se adăpostiseră printre ruinele casei care aparținuse doamnei Ransom, însă nu avuseseră curaj să deschidă vreuna din conservele prăfuite din cămară, pentru că Lila se temea de botulism. Au rezistat două săptămâni hrănindu-se în principal cu fructele de

pădure pe care le culegeau din tufele crescute în fostul lor cartier și cu știuleți mici de porumb sălbatic (tare și fără gust, dar comestibil). Era doar luna mai, prea devreme și pentru fructele de pădure și pentru porumb, dar iată-le că deja erau coapte.

De unde Lila a ajuns la o concluzie mai întâi destul de șubredă, dar care devenea din ce în ce mai certă: această versiune a Doolingului în care au ajuns ele se mișca în alt ritm temporal față de Doolingul în care trăiseră ele și pe care îl cunoșteau atât de bine. Sigur, timpul părea neschimbat, dar nu era așa. Doamna Ransom le-a spus că fusese singură câteva zile înainte de apariția lui Molly. Orele din locul vechi (cel de dinainte?) erau zile în locul nou (cel de acum?). Poate chiar săptămâni.

Gândul la două fluxuri diferite ale timpului îi ocupa adesea mintea Lilei înainte să adoarmă. Multe dintre locurile unde se culcau aveau vedere spre cerul liber – fie acoperișurile fuseseră distruse de copacii căzuți, fie fuseseră luate cu totul de vânt – și Lila se uita la stele până când o lua somnul. Stelele păreau aceleași, însă strălucirea lor era șocantă. Erau ca niște scântei incandescente. Oare era reală lumea aceasta fără bărbați? Să fi fost raiul? Purgatoriul? Un univers paralel într-un timp paralel?

Soseau aici tot mai multe femei și fete. Tot mai multe și tot mai repede. Cu toate că Lila nu voia, s-a pomenit că trebuie să aibă grijă de ele. Se pare că era de la sine înțeles.

Dintre tufele dese care crescuseră în jurul unei vile, a apărut Dorothy Harper, din Comisia pentru Curriculum. Era însoțită de prietenele ei – trei doamne vesele, cu părul alb, cam la șaptezeci și ceva de ani, care s-au prezentat, spunând că sunt membre ale unui club de lectură. Au început imediat s-o drăgălească și s-o răsfețe pe Molly, căreia îi plăcea nespus de mult să fie drăgălită și răsfățată. Janice Coates a apărut de pe Strada Principală – avea o frunză în permanentul distrus și era acompaniată de trei femei în uniforme roșii, de închisoare. Janice și cele trei foste deținute – Kitty McDavid, Celia Frode și Nell Seeger – fuseseră nevoite să-și croiască drum prin hățișul crescut în jurul Penitenciarului Dooling.

– Bună ziua, doamnelor! a spus Janice, după ce le îmbrățișase pe Blanche McIntyre și pe Lila. Scuzați-ne aspectul. Tocmai ce-am evadat din închisoare. Acum, ia spuneți-mi, care dintre voi s-a înțepat la deget într-un fus și a provocat toată încurcătura asta?

Unele dintre case puteau fi reparate ca să locuiască în ele. Altele erau năpădite de mult prea multe buruieni sau erau dărâmate. Sau și una, și alta. Mergând pe Strada Principală, femeile au rămas cu gura căscată la clădirea liceului, care fusese veche chiar și pentru Doolingul cel de dinainte. În Doolingul cel nou era literalmente ruptă în două, iar păsările țopăiau pe linoleumul din clase, umflat de timp și intemperii. Clădirea în care se aflaseră birourile consiliului municipal și sediul poliției era pe jumătate dărâmată. Pe Malloy se spărsese un canal de scurgere. O mașină ajunsese pe fundul lui, scufundată până la parbriz în apă de culoarea cafelei.

În colonia aceasta a venit și o femeie, pe nume Kayleigh Rawlings, care și-a oferit serviciile de electrician. Pe fosta directoare nu a surprins-o deloc acest lucru, deoarece știa că Rawlings urmase niște cursuri profesionale. Nu a deranjat pe nimeni faptul că aceste cursuri fuseseră ținute în interiorul Penitenciarului Dooling și că femeia electrician era, de fapt, o fostă deținută. Pentru că ea nu comisese nicio crimă în locul acesta nou, sub aceste stele orbitoare.

Kayleigh a reușit să resusciteze un generator solar din casa unui doctor bogat și au pregătit friptură de iepure pe aragazul electric de acolo și au ascultat discuri vechi la tonomatul de colecție.

Seara stăteau de vorbă. Majoritatea femeilor se treziseră în același loc unde adormiseră – la fel cum pățise și Lila, care se trezise tot în mașina ei de serviciu și tot în fața casei doamnei Ransom. Însă câteva își aminteau că se deșteptaseră în întuneric și că nu auziseră atunci decât vuietul vântului și ciripitul păsărilor și – parcă – niște voci din depărtare. După răsăritul soarelui, aceste femei o luaseră prin pădure spre vest și ieșiseră fie pe Drumul Ghiulelei, fie pe West Lavin. Descrierea primelor momente de după trezire creau, pentru Lila, imaginea nașterii unei noi

lumi – ca și cum întregul mediu în care trăiau acum ar fi fost un joc al imaginației colective. Și și-a spus că aceasta era o explicație la fel de posibilă ca oricare alta.

3

Zilele veneau și treceau. La fel și nopțile. Însă nimeni nu putea să spună exact câte anume trecuseră din acea primă zi. Totuși erau sigure că era vorba despre săptămâni. Și apoi despre luni.

S-a organizat o echipă care trebuia să procure hrana. Erau multe animale în jur – mai cu seamă căprioare și iepuri – și multe fructe sălbatice și legume. N-au suferit deloc de foame. S-au împărțit și în alte grupe: una pentru agricultură, una pentru reconstrucție, una pentru îngrijiri medicale și una care trebuia să continue educația copilelor. În fiecare dimineață, câte o altă fetiță suna dintr-o talangă în fața școlii. Sunetul se auzea până foarte departe. Femeile au devenit profesoare, la fel și câteva dintre fetele mai mari.

Nu au avut de pătimit din cauza niciunui virus, însă au fost multe cazuri de dermatite alergice din cauza contactului cu frunzele de iederă otrăvitoare și destule tăieturi și vânătăi, ba chiar și niște fracturi – provocate de capcanele inerente din construcțiile de mult abandonate – muchii tăioase sau deformate, trape ascunse. Dacă totuși lumea aceasta era un rod al imaginației, își spunea Lila uneori înainte să adoarmă, părea una uluitor de reală, de vreme ce-i putea face pe oameni să sângereze.

În subsolul liceului, unde o specie de mucegai își făcuse de cap prin dulapurile arhipline cu documente școlare vechi de decenii, Lila a descoperit un șapirograf care probabil că nu mai fusese folosit de prin anii șaizeci. Era bine ambalat într-o cutie mare din plastic. Câteva dintre deținutele de odinioară s-au dovedit surprinzător de îndemânatice și au ajutat-o pe Molly Ransom să facă tuș proaspăt din coacăze sălbatice, iar fetița a înființat o gazetă cu o singură foaie, care se chema *Ce se mai întâmplă prin Dooling.*

Primul articol a purtat titlul „**ŞCOALA SE REDESCHIDE!**" şi a citat-o în el pe Lila Norcross: „Este plăcut să vezi cum copiii îşi reintră în rutina normală." Molly a întrebat-o pe Lila ce fel de funcţie să scrie că are – Şef al Poliţiei din Dooling sau doar Şerif. Lila i-a zis să scrie că-i doar „o localnică".

Şi mai erau şi Întrunirile. Acestea au avut loc la început doar o dată pe săptămână, apoi de două ori. Şi durau câte o oră sau două. Cu toate că s-au dovedit extrem de importante pentru sănătatea şi confortul psihic al tuturor femeilor din Oraşul Nostru, convocarea lor s-a datorat unei simple întâmplări. Primele participante au fost doamnele care se intitulau „membre ale Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii din lumea veche". În lumea aceasta nouă, se întâlneau în supermarketul Shopwell, care rezistase foarte bine timpului. Chiar şi fără vreo carte, aveau suficiente lucruri de discutat. Blanche, Dorothy, Margaret şi Gail (sora lui Margaret) se instalau pe scaune pliante în faţa magazinului şi vorbeau despre lucrurile de care le era dor. Printre acestea se numărau cafeaua proaspătă şi sucul de portocale, aerul condiţionat, televiziunea, gunoierii, Internetul şi conversaţiile cu prietenii la telefon. Dar cel mai mult – în această privinţă erau toate de acord – le lipseau bărbaţii. Au început să li se alăture femeile mai tinere şi toate erau bine-venite. Şi vorbeau despre golul din vieţile lor, care pe vremuri fusese ocupat de fiii, nepoţii, taţii, bunicii... şi soţii lor.

– Să vă zic eu ceva, fetelor, le-a spus Tita Coombs la una dintre Întrunirile de la finalul primei veri – deja erau prezente aproximativ cincizeci de doamne. Poate pe unele dintre voi le va şoca francheţea mea, dar nu-mi pasă. Mi-e dor de futaiul ăla bun din serile de vineri. La începutul relaţiei noastre, Terry termina prea repede, dar l-am învăţat cum să facă şi după aia totul a fost excelent. Au fost seri când eu am avut două orgasme mari şi unul mai mic înaintea lui. Şi ce credeţi că făceam după aia? Dormeam ca un prunc!

– N-ai degete? a întrebat-o cineva, în hohotele de râs ale celorlalte femei.

– Ba am! a răspuns Rita, care râdea și ea și se făcuse ca focul în obraji. Dar crede-mă, scumpa mea, *nu*-i același lucru!

Vorbele astea i-au adus o rundă zdravănă de aplauze, deși nu unanime, deoarece s-a abținut Candy, pudica soție a lui Fritz Meshaum.

Evident că, la aceste Întruniri, au fost puse două întrebări esențiale, exprimate în o sută de moduri diferite. În primul rând, cum de au ajuns aici, în acest loc pe care-l botezaseră Orașul Nostru? Și de ce?

Au ajuns aici prin magie? Sau în urma unui experiment științific eșuat? Sau din voința Domnului?

Continuarea existenței lor era o răsplată sau o pedeapsă?

Și, mai ales, de ce tocmai ele?

Kitty McDavid lua deseori cuvântul când discuția o apuca în această direcție. Îi rămăseseră vii în minte amintirile din coșmarul pe care-l avusese în ajun de declanșarea Aurorei – silueta aceea neagră, despre care ea știa de undeva că ar fi fost o regină și pânzele ca de păianjen care i se țeseau din păr. Încă o mai obsedau imaginile acelea.

– Nu știu ce ar trebui să fac, dacă ar trebui să mă rog să mi se ierte păcatele sau să fac altceva, a zis Kitty odată.

– Haide, măi, fato, dă-o dracu' de treabă! i-a răspuns Janice Coates. Fă ce vrei, că doar nu ești în fața Papei de la Roma. Eu, una, am să încerc să mă acomodez. Pe bune acum, ce am putea să facem în situația asta?

Și această declarație a fost pe placul publicului.

Însă întrebarea – „Ce mama dracului s-a întâmplat?" – revenea în permanență. Fără să primească vreun răspuns satisfăcător.

La una dintre Întruniri (cel puțin trei luni după ce avusese loc „Marea Relocare" – cum îi plăcea lui Janice Coates să-i spună), a apărut o nouă participantă, care s-a așezat în spate, pe un sac de îngrășăminte. Și-a ținut capul în piept pe toată durata discuțiilor animate despre viața de acum și despre minunata descoperire făcută la oficiul local al poștei: nouă cutii cu Lunapads – absorbante refolosibile.

– Slavă Domnului că nu mai trebuie să-mi îndes cârpe în chiloți în perioada aia a lunii! s-a bucurat Nell Seeger. Aleluia!

Spre sfârșitul Întrunirii, discuția a revenit – așa cum se întâmpla întotdeauna – la lucrurile acelea care le lipseau. Aproape mereu se lăsa cu lacrimi de dorul copiilor sau bărbaților. Însă cele mai multe dintre femei spuneau că se simțeau despovărate – măcar pentru moment. Se simțeau mai ușurate.

– Am terminat, doamnelor? le-a întrebat Blanche în acea anume zi. Mai dorește cineva să ne împărtășească vreo problemă arzătoare înainte de a ne duce la treburile noastre?

Din spate s-a ridicat o mânuță mică, cu degetele mânjite cu cretă de multe culori.

– Da, drăguță, a spus Blanche. Ești nouă, nu-i așa? Și foarte scundă! Vrei să te ridici în picioare, te rog?

– Bine ai venit printre noi, au rostit în cor toate femeile, întorcându-se să o vadă.

Nana Geary s-a ridicat de pe sacul cu îngrășăminte. Și-a șters palmele de tricoul foarte uzat și cu mânecile zdrențuite... dar tot preferatul ei.

– Mama mea nu știe că sunt aici, a început ea, și sper că n-o să-i spună nimeni.

– Iubito, a intervenit Dorothy Harper. Locul ăsta este ca Vegasul. Ce se discută la Ora Femeii rămâne la Ora Femeii.

S-au auzit câteva râsete înfundate, însă fetița cu tricoul decolorat (pe vremuri o nuanță superbă de roz) nu a schițat nici măcar un zâmbet.

– Eu vreau doar să spun că mi-e dor de tăticul meu. M-am dus la frizeria Pearson și am găsit un aftershave pe care-l folosea el – Drakkar Noir, așa se cheamă – și l-am mirosit și mi-a venit să plâng.

În fața supermarketului s-a așternut tăcerea, întreruptă doar de câteva smiorcăieli. Mai încolo se va afla că nu doar Nana s-a dus la frizerie ca să miroasă sticlele cu aftershave.

– Cred că atât am vrut să spun, a murmurat ea. Doar că... mi-e dor de el și aș vrea să-l mai văd cândva.

Toate femeile au început s-o aplaude.

Nana s-a așezat înapoi pe sac și și-a acoperit fața cu mâinile.

4

Orașul Nostru nu era o utopie. Curgeau lacrimi, existau destule certuri și, în prima vară, o crimă urmată de o sinucidere au șocat locuitoarele prin absurditatea ei. Maura Dunbarton, altă refugiată din Penitenciarul Dooling al lumii de dinainte, a sugrumat-o pe Kayleigh Rawlings, după care s-a omorât. Coates le-a descoperit și a adus-o pe Lila să le vadă.

Maura atârna în ștreangul legat de bara ruginită a unui leagăn din curtea unei case. Pe Kayleigh au descoperit-o moartă în sacul de dormit din camera celor două amante. Avea fața cenușie, iar albul ochilor deschiși era filigranat cu sânge. Fusese sugrumată și apoi înjunghiată de cel puțin zece ori. Maura lăsase un bilet, mâzgălit cu creionul pe o bucată dintr-un plic.

Lumea asta este diferită, dar eu nu m-am schimbat. Vă va fi mai bine fără mine. Am ucis-o pe Kayleigh fără motiv. Nu m-a supărat și nici nu s-a luat la ceartă. O iubesc și acum la fel de mult ca atunci când eram în pușcărie. Știu că vă era de folos. N-am putut să mă abțin. Mi-a venit s-o omor și am omorât-o. Mi-a părut rău după aia.

Maura

– Ce părere ai? a întrebat-o Lila.

Și Janice i-a răspuns:

– Cred că-i o enigmă, la fel ca tot ce se petrece aici. Cred că-i mare păcat că nebuna asta a ales s-o omoare pe singura persoană care știa cum se cablează un circuit electric. O țin de picioare și tu te urci pe ceva și tai funia aia.

Fără să mai spună și altceva, Coates și-a încolăcit brațele în jurul picioarelor scurte ale Maurei Dunbarton. S-a uitat peste umăr la Lila.

– Haide, nu mă lăsa să stau așa! Pute. Cred că a făcut pe ea. Încântătoare treabă-i sinuciderea!

Le-au îngropat pe ucigașă și pe sărmana ei victimă lângă gardul dărăpănat al penitenciarului. Deja se făcuse iarăși vară, o vară

senină și caniculară. O mulțime de purici țopăiau prin ierburile înalte. Coates a rostit câteva cuvinte despre aportul lui Kayleigh la bunăstarea comunității lor și despre bizarul gest criminal al Maurei. Un cor de fetițe a cântat „Amazing Grace". Vocile lor de copii au făcut-o pe Lila să plângă.

Recuperase din fostul ei cămin mai multe fotografii cu Jared și Clint. Participa câteodată la Întruniri, dar, odată cu trecerea timpului, fiul și soțul ei au început să i se pară mai puțin reali. Noaptea, în cort – Lila prefera să doarmă în aer liber cât timp vremea era îngăduitoare – își aprindea lanterna și le studia chipurile la lumina ei. Oare cum mai arată Jared? Fața lui încă mai avea delicatețea adolescenței chiar și în pozele de dată mai recentă. O durea sufletul că nu va afla.

Se uita și la soțul ei, la zâmbetul lui strâmb și la părul care începuse să-i încărunțească. Și îi era dor de el, deși nu la fel de mult cât îi era de Jere. Încă se mai simțea stânjenită de acuzațiile pe care i le aruncase lui Clint în noaptea aceea oribilă; încă îi mai era rușine din cauza minciunilor pe care le spusese, din cauza geloziei sale fără temei. Însă parcă își vedea altfel soțul acum, când se uita la el prin lupa amintirilor. Se gândi la toată grija cu care își îngropase el trecutul, la felul în care se folosise de toată priceperea lui de psihiatru ca s-o țină pe ea departe de acest trecut. Oare Clint își imagina că doar el era în stare să facă față unei asemenea suferințe? Că mintea ei nedezvoltată și spiritul ei plăpând nu ar fi putut s-o înțeleagă? Sau era vorba despre un fel de egoism, deghizat în putere de caracter? Lila știa bine că bărbații erau sfătuiți (evident, de alți bărbați) să-și țină durerile doar pentru ei; dar mai știa și că o căsnicie ar fi trebuit să anuleze unele dintre acele sfaturi. Însă nu așa se întâmplase în cazul lui Clint.

Mai era și piscina. O apucau și acum nervii când se gândea la ea. Și când se gândea cum renunțase Clint la cabinetul particular în urmă cu mulți ani. Fără să se consulte cu ea. Și când se gândea la milioanele de decizii aparent lipsite de importanță din toată viața lor – decizii luate de el și cu care ea fusese obligată să se

împace. Se simțea ca una dintre Nevestele din Stepford[1], chiar și acum, când soțul ei se afla într-o altă lume.

În bezna din jur țipau bufnițele și urlau câinii, sălbăticiți după cine știe câte generații canine trecute de când universul, așa cum îl știau ei, se sfârșise. Lila trase fermoarul contului. Lumina lunii se vedea albastră prin țesătura galbenă. O deprimau gândurile la telenovela care fusese viața ei de demult – replicile ei, replicile lui, el trântește o ușă, ea o trântește pe alta. Toate gesturile astea teatrale pe care ea le disprețuise mereu când le vedea la alții. Condescendență, numele tău este Lila – își zise ea, neputând să-și stăpânească un zâmbet amar.

5

Gardurile vii din jurul penitenciarului crescuseră și se făcuseră ca niște ziduri. Lila intră prin deschizătura pe care o tăiaseră în vegetația aceea abundentă Coates și alte câteva femei. În închisoare se intra printr-o gaură din zidul sudic. Ceva explodase înăuntru – Lila bănuia că fusese aragazul uriaș pe gaz din bucătărie – și spărsese betonul la fel de ușor cum un copilaș stinge lumânarea de pe tort. Lila mai că se așteptase să pătrundă într-un cu totul alt loc – o plajă albă, o uliță pietruită, o culme de munte, tărâmul lui Oz – însă se pomeni într-o clădire cu celule. Pereții erau pe jumătate dărâmați, unele dintre ușile cu gratii erau ieșite din țâțâni. Probabil că explozia aia fusese extraordinar de puternică. Din podea creșteau buruieni și pe tavan se întinsese mucegaiul.

Străbătu aripa demolată a clădirii și ajunse pe coridorul central al penitenciarului, căruia Clint îi zicea „Broadway". Parcă lucrurile stăteau ceva mai bine aici. Lila merse de-a lungul liniei roșii, vopsite pe mijloc. Căzuseră toate sistemele de siguranță, erau descuiate toate ușile, iar geamurile din sticlă armată de la cantină,

---

[1] *Stepford Wives* – film în care se descrie o societate idilică, în care soțiile sunt docile și iubitoare și fac totul pentru a fi pe placul soților lor (n. tr.).

bibliotecă și Cabină erau pâcloase. În locul unde Broadway-ul ajungea la ușile de la intrare se vedeau alte urme ale exploziei: cărămizi și blocuri de ciment sfărâmate, o mulțime de cioburi, ușa metalică deformată înspre înăuntru. Lila ocoli cu atenție toate resturile acestea.

Trecu apoi pe lângă ușa deschisă de la camera personalului. Ciupercile încolțiseră din mocheta de acolo și aerul mirosea puternic a vegetație viguroasă.

În cele din urmă ajunse și în cabinetul lui Clint. Fereastra din colț fusese spartă și prin ea intraseră tufele uriașe de afară, pline cu floricele albe. Un șobolan își făcea de lucru prin umplutura unei perne de la canapea. Holbă ochii la Lila, apoi se refugie iute în adăpostul pe care și-l făcuse sub un morman de rigips.

Reproducerea după Hockney atârna într-o parte pe peretele din spatele biroului. Lila se duse și o îndreptă. În tablou era o clădire zugrăvită în culoarea nisipului, cu perdele identice la toate ferestrele. La parter avea două uși. Una albastră, cealaltă roșie: exemple ale faimoasei palete coloristice a lui Hockney, strălucitoare ca emoțiile provocate de amintirile frumoase, chiar dacă destul de neclare. Lila se simțise pe vremuri sedusă de nenumăratele posibilități interpretative pe care le oferea arta acestui pictor. Cu mulți ani în urmă îi dăruise tabloul lui Clint, închipuindu-și că îl va arăta pacientelor și le va spune: „Vezi? Acesta nu este sfârșitul. Există uși către o viață mai bună, mai fericită."

Ironia era evidentă: Clint se afla într-o altă lume. Jared se afla într-o altă lume. Poate murise unul dintre ei, poate muriseră amândoi. Reproducerea după Hockney aparținea acum șobolanilor și mucegaiului și buruienilor acestei lumi – o lume alterată și pustie, dar singura lume pe care o mai aveau ele. Acesta era Orașul Nostru, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui! Lila ieși din cabinet și străbătu din nou penitenciarul mort, până la deschizătura din tufele dese. Voia să iasă cât mai repede de acolo.

6

În toate aceste luni, din ce în ce mai multe femei veneau aici din lumea bărbaților, cum o numise odinioară James Brown[1]. Spuneau că, atunci când adormiseră ele, criza Aurora abia începuse în Dooling; acolo nu trecuseră mai mult de două sau trei zile. Însă violențele și disperarea descrise de ele păreau ireale mai vechilor locuitoare ale Orașului Nostru. Dar, mai cu seamă, li se păreau aproape lipsite de importanță. Femeile din lumea aceasta aveau propriile lor probleme și preocupări. Una dintre acestea era vremea. Vara era pe sfârșite. Urma toamna și apoi avea să vină iarna.

Cu ajutorul manualelor de la bibliotecă și sub supravegherea Magdei Dubcek, văduvă de antreprenor (și mamă a tânărului care se ocupase de piscina Lilei), au reușit să termine o parte din lucrările începute de Kayleigh înainte de a fi ucisă de amanta ei cea dusă cu capul. Magda învățase de la soțul ei destul de multe despre meseria de electrician.

– Bărbatu-meu îmi povestea mereu ce face: „Uite, Magda, ăsta-i un cablu sub tensiune; și, uite, ăla-i un cablu împământat." Și eu îl ascultam. N-a știut niciodată că-l ascult, zicea că vorbește la pereți, da' eu îl ascultam.

Și Magda a făcut o mutră șmecheră, care-i amintea Lilei dureros de tare de Anton.

– Mă rog, l-am ascultat doar primele cinci sute de ori.

Cu energia recuperată de la panourile solare care supraviețuiseră anilor de abandon, au reușit să construiască o rețea electrică pentru cele câteva case situate pe teren ridicat.

Mașinile obișnuite nu le erau de niciun folos; le era imposibil să-și dea seama de câtă vreme dura versiunea aceasta a lumii, însă starea automobilelor din parcări a constituit un indiciu important în acest sens – trecuse suficient timp pentru ca apa și umezeala să distrugă motoarele. Într-un garaj rămas în picioare au descoperit o mașină care mai putea fi folosită, numai că benzina fie suferise

---

[1] „It's a Man's World" (n. tr.).

modificări chimice, fie se evaporase pur și simplu. Însă, în magazia unui club, femeile au găsit un parc mic de mașinuțe de golf, bine conservate și care funcționau pe bază de energie solară. De îndată ce au fost alimentate, au pornit fără probleme. Femeile mergeau cu ele pe străzile curățate de copacii căzuți și de vegetația în exces.

La fel ca supermarketul Shopwell, și Braseria Olympia rezistase uimitor de bine vicisitudinilor timpului. Rita Coombs (pe vremuri, soție a lui Terry) a redeschis-o în sistem barter. Pregătea mâncarea pe o sobă veche cu lemne, pe care-l cărase cu ajutorul altor femei din subsolul fostei sale case.

– Mereu mi-am dorit să-mi deschid un restaurant, i-a explicat ea Lilei, numai că Terry nu mă lăsa să muncesc. Zicea că nu vrea să-și facă griji pentru mine. Niciodată n-a înțeles cât de tare te plictisești când ești doar un bibelou de porțelan în vitrină.

Tonul ei era degajat, însă și-a ferit ochii. Lilei i s-a părut că îi era rușine – îi era rușine pentru că se bucura să aibă ceva numai și numai al ei. Lila spera că Rita va depăși necazurile trecutului și chiar avea încredere că așa se va întâmpla – cândva. Multe dintre ele se simțeau schimbate, numai că această schimbare le aducea și doză de rușine, de parcă ar fi chiulit de la școală. Erau femei precum Magda și Rita, care s-au pomenit dintr-odată foarte solicitate și înfloreau în lumina acestei lumi noi. Săptămânile treceau pe nesimțite și ele au renunțat să mai discute despre lucrurile de care le era dor, ci despre cele de care se bucurau că scăpaseră.

Frunzele și-au schimbat culorile, la fel ca în lumea veche. Numai că Lilei nuanțele lor i se păreau mai intense și mai durabile.

Într-o zi, cu aer de sfârșit de octombrie, s-a dus în grădina doamnei Ransom ca să culeagă dovleci pe care să-i cioplească fetele. Baba Essie stătea pe o băncuță la umbră și se uita la ea. Lângă băncuță se afla căruciorul ruginit pe care Essie îl umpluse cu tot felul de boarfe, de parcă ar fi încercat să-și aprovizioneze noua viață cu amintirile vieții de dinainte: un aparat de radio, un telefon mobil, un maldăr de haine, o zgardă de câine, un calendar din 2007, o sticlă fără etichetă (dar care, pe vremuri, ar fi putut să

conţină sirop de arţar) şi trei păpuşi. Îi plăcea să se ţină după Lila atunci când o vedea cu pălăria de pai pe cap şi cu roaba plină cu unelte de grădinărit.

La început, bătrâna nu vorbise cu nimeni şi se ferea dacă cineva încerca să se apropie de ea. Însă, cu timpul, a început să se mai relaxeze, cel puţin în preajma Lilei. Uneori chiar spunea câteva cuvinte, dar Lila era de părere că Essie nu fusese o persoană prea comunicativă nici măcar în tinereţile ei.

– Este mai bine acum, a spus odată ea. Am casa mea.

S-a uitat cu drag la păpuşile din poală şi a continuat:

– Le place şi fetiţelor mele. Le cheamă Jingle, Pingle şi Ringle.

Atunci Lila a întrebat-o care era numele ei de familie.

– Pe vremuri era Wilcox, i-a răspuns Essie, da' acum e Estabrook. Mi-am reluat numele de domnişoară. Mă cheamă cum o chema şi pe Elaine aia. Locul ăsta e mai bun decât ăla vechi, da' nu doar pentru că am numele de domnişoară şi o casă a mea. Miroase mai frumos.

Astăzi se părea că Essie se retrăsese din nou în sine. Când Lila încercă să facă puţină conversaţie, bătrâna clătină din cap şi începu să dea din mâini către ea, ca şi cum ar fi vrut s-o gonească de acolo. Apoi se apucă să scotocească în căruciorul cu vechituri, de unde scoase un radio Philco (antic şi de demult) şi începu să-l arunce dintr-o palmă în alta. Lila nu se supără: las-o să se joace de-a cartoful fierbinte cât are chef, dacă o ajută să se liniştească.

Pe la prânz, apăru Janice Coates pe o bicicletă.

– Vreau să-ţi spun ceva, doamnă şerif.

– Nu mai sunt şerif, Janice. Nu citeşti *Ce se mai întâmplă prin Dooling?* Sunt doar o localnică, la fel ca oricare alta.

Coates nu se lăsă descurajată.

– Cum vrei, dar cred că trebuie să ştii că dispar femei. Deja au dispărut trei. Prea multe ca să fie o simplă coincidenţă. Trebuie să vadă cineva ce se petrece.

Lila studie dovleacul pe care tocmai îl rupsese de pe vrej. Portocaliu la vârf, dar negru şi putrezit la fund. Îi dădu drumul din mână şi dovleacul se rostogoli cu zgomot pe brazda de pământ.

– Vorbește cu Comitetul de Reconstrucție. Sau la următoarea întrunire. Eu mi-am dat demisia.

– Zău, Lila! oftă Coates din șaua bicicletei. Nu mă lua pe mine cu din astea. Nu ți-ai dat nicio demisie. Ești deprimată.

„Sentimente", își zise Lila. „Bărbații nu voiau niciodată să vorbească despre ele, femeile voiau să vorbească numai despre ele. Da, putea să devină plictisitor." Se miră și ea de gândul acesta. S-ar putea să fie nevoită să reevalueze o parte din resentimentele ei față de stoicismul manifestat de Clint.

– Nu pot, Janice, zise ea, îndreptându-se către alt dovleac. Îmi pare rău.

– Și eu sunt deprimată, spuse Janice. S-ar putea să nu-mi mai văd niciodată fiica. Mă gândesc la ea în fiecare dimineață când mă scol și în fiecare seară când mă duc la culcare. În fiecare zi. Și mi-e dor să vorbesc la telefon cu frații mei. Dar n-am de gând să...

Din spatele lor se auzi o bufnitură și un geamăt înăbușit. Lila se uită peste umăr. Aparatul de radio era pe jos, lângă Jingle, Pingle și Ringle. Păpușile se holbau la cerul senin cu ochii lor lucioși, plini de o fericire tâmpă. Essie dispăruse. În locul ei nu mai era acum decât o molie, care zburătăci aiurea câteva secunde, după care zbură departe, lăsând în urma ei un vag miros de foc.

III

1

– Ce naiba?! zbieră Eric Blass, care ședea în fund pe jos și se holba în sus. Le-ai văzut?

– Încă le mai văd, răspunse Don, privind la roiul de molii care zbura pe deasupra terenurilor de tenis, îndreptându-se către clădirea liceului. Și le miros.

Îi dăduse bricheta lui Eric, deoarece fusese ideea puștiului (plus că așa ar fi putut să dea vina pe el dacă se afla ce făcuseră). Eric se lăsase pe vine, o aprinse și o apropie de marginea coconului care ieșea din bojdeuca plină cu gunoaie. Coconul luase foc imediat – flacără puternică și pârâieli – de parcă în el ar fi fost praf de pușcă, nu o boschetară nebună. Duhoarea de sulf a fost și ea instantanee. Parcă se bășise Dumnezeu Însuși. Baba Essie s-a ridicat în capul oaselor – nu că i se deslușea cine știe ce din siluetă – și a părut că se întoarce spre ei. Trăsăturile i s-au limpezit preț de o clipă – un negativ foto în negru și argintiu –, iar Don a văzut-o strâmbându-și buzele într-un rictus fioros. Încă o secundă și nu a mai rămas nimic din ea.

Parcă rotindu-se, sfera de foc se ridicase până la un metru și ceva deasupra solului. Apoi sfera de foc s-a transformat în molii – sute de molii. Nu mai rămăsese nicio urmă din cocon sau din scheletul bătrânei, iar iarba pe care dormise Baba Essie nu era nici măcar pârlită.

„Ăsta a fost un alt fel de foc", își spuse Don. „Dacă ar fi fost un foc normal, acum am fi fost amândoi copți."

Eric se ridică în picioare. Era foarte alb la față și arunca priviri înnebunite în toate părțile.

– Ce-a *fost* asta? Ce s-a-ntâmplat?

– N-am nici cea mai vagă idee, zise Don.

– Brigăzile alea de Prăjitori... sau cum îi cheamă... au anunțat cumva că au zburat molii din coconii pe care i-au incendiat?

– Eu n-am auzit. Dar poate nu vor să anunțe.

– Mda, poate... murmură Eric, umezindu-și buzele. Mda, nu-i niciun motiv pentru care baba asta să fie altfel decât alelalte femei.

Nu, nu exista absolut niciun motiv pentru care Baba Essie să fi fost diferită de celelalte adormite din lume. Dar Don știa un motiv pentru care lucrurile din Dooling ar fi putut să stea altfel decât în restul lumii. Lucrurile ar fi putut să stea altfel aici, pentru că aici se afla o femeie cu totul și cu totul specială, în jurul căreia nu se forma niciun cocon atunci când dormea. O femeie cu totul și cu totul specială care se trezea de fiecare dată.

– Haide! spuse Don. Să ne întoarcem la treaba noastră de pe Ellendale Street. Avem muiero-baloți de numărat. Nume de scris. Chestia asta de aici... chestia asta nu s-a întâmplat niciodată. Corect, partenere?

– Corect! Absolut!

– N-ai să bați toaca despre pozna asta, nu?

– Doamne ferește, sigur că nu!

– Bravo!

„S-ar putea totuși ca *eu* să povestesc ce am văzut", își zise Don. Dar nu lui Terry Coombs. Don nu avusese nevoie decât de câteva zile ca să ajungă la concluzia că tipul nu făcea nici doi bani. Era... cum îi zice?... un om de paie. Bașca, părea că-i place să bea cam multișor – vai și-amar de capul lui! Pe Don îl scârbeau la culme oamenii care nu-și puteau înfrâna poftele. Însă individul ăla, Frank Geary... ăla pe care Terry îl numise ajutorul lui... ăla era tăcut și părea viclean ca o pisică sălbatică, plus că părea că-l interesează foarte mult Evie Black. O să pună curând mâna pe ea,

dacă nu o făcuse deja. Cu *el* trebuia să vorbească despre tot ce se întâmplase, dacă tot trebuia să vorbească cu cineva.

Însă mai întâi trebuia să se gândească bine la ce are de făcut.

Să se gândească foarte bine.

– Don?

Ajunseseră la camionetă.

– Da, puștiule?

– Ne-a văzut? Mie mi s-a părut că ne-a văzut.

– Nu, îi răspunse Don. N-a văzut nimic, a explodat și atâta tot. Vezi să nu te scapi în nădragi, juniorule!

2

Terry a anunțat că se duce acasă ca să se gândească care anume ar trebui să fie următoarea lor mișcare. Frank, destul de convins că următoarea mișcare a șerifului interimar era să doarmă ca să se trezească din beție, i-a răspuns că i se pare o idee bună. L-a condus pe Terry până la ușa casei, după care s-a întors la sediu. Aici a dat peste Linny Mars. Femeia se plimba în cerc, cu laptopul în brațe. În jurul nărilor avea cruste de praf alb. Obrajii îi erau foarte roșii, iar ochii încețoșați și duși în fundul capului. Din laptop se auzea mare gălăgie.

– Bună, Pete!

De ieri începuse să-i zică Pete. Frank nu se obosise s-o corecteze. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, ea ar fi ținut minte doar câteva minute că îl cheamă Frank, după care ar fi revenit la Pete. Pierderea memoriei pe termen scurt era o manifestare comună a lipsei de somn. Lobii frontali se topeau ca untul într-o tigaie încinsă.

– La ce te uiți?

– La filmulețe pe YouTube, îi răspunse ea, fără să se oprească din mers. Știu că aș putea să mă uit de la birou, pentru că ecranul lui Gertrude e mult mai mare. Numai că mereu când mă așez pe scaun simt cum mă ia valul. E mai bine să mă plimb.

– M-am prins. Ce-s alea?

Nu că ar fi avut nevoie de vreun răspuns. Frank știa că nu puteau fi decât alte grozăvii.

– Clipuri de la Al Jazeera. Toate posturile de știri din lume și-au ieșit din minți, da' ăștia de la Al Jazeera se cacă pe ei într-un mare fel. Arde tot Orientul Mijlociu. Acolo-i petrol. Ard sondele. Bine măcar că n-a dat încă nimeni cu bomba atomică, da' până la urmă tot o să se găsească cineva, nu crezi?

– Nu știu ce să zic. Auzi, Linny, poate îmi cauți și mie ceva pe Internet. Am încercat să dau telefon, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi se pare că angajații de la penitenciar își țin la secret datele personale.

Linny mergea mai repede acum, tot cu ochii la laptopul pe care-l ținea în față, ca pe Sfântul Graal. Se împiedică de un scaun, cât pe ce să cadă, se reechilibră și porni mai departe.

– Șiiții se luptă cu sunniții și ISIS se luptă și cu unii, și cu alții. Comentatorii din studioul Al Jazeera sunt de părere că toate astea se întâmplă pentru că nu mai sunt femei. Spun că, odată cu dispariția femeilor pe care să le protejeze – deși ideile lor despre protecție diferă cu mult de ale mele –, a dispărut și fundamentul psihologic al iudaismului și al islamului. De parcă ar fi unul și același lucru. În principiu, tot pe femei dau vina, chiar dacă acum dorm, bietele de ele. Nu că-s duși cu pluta? În Anglia...

„Ajunge cu știrile internaționale!" îi spuse Frank în gând. Bătu de câteva ori din palme în fața lui Linny.

– Te rog să-ți faci treaba câteva minute, scumpo. Crezi că poți?

Linny se dezmetici.

– Absolut! Ce-ți trebuie, Pete?

– Terry m-a rugat să-i fac rost de adresa lui Lawrence Hicks. Directorul-adjunct de la penitenciar. Poți să mi-o găsești?

– Simplu ca „bună ziua", floare la ureche, o nimica toată. Am toate adresele și numerele lor de telefon. În caz că apar probleme acolo.

Însă nu a fost chiar o nimica toată. Nu în starea în care era Linny acum. Sub privirea răbdătoare a lui Frank, ea se așeză la birou, deschise un fișier, îl închise, deschise altul, apoi pe al treilea – clătinând fără încetare din cap și înjurând computerul de

mama focului, așa cum fac de obicei oamenii când ei sunt de vină. La un moment dat, îi căzu capul în piept și Frank observă că din ureche îi ieșea un firicel alb. Bătu iar din palme foarte aproape de nasul ei.

– Haide, Linny, concentrează-te! Ar putea să fie ceva important.

Femeia tresări puternic. Firicelul se rupse, pluti în aer, dispăru. Linny zâmbi prostește.

– Recepționat! Auzi, mai ții minte seara aia când am dansat pe muzică country la cârciuma din Coughlin, parcă „Sala cu Iederă" îi zicea – și când puneau doar „Boot-Scooting Boogie"?

Frank habar n-avea despre ce vorbește Linny.

– Sigur că țin minte. Lawrence Hicks. Adresa.

O găsi în cele din urmă. Clarence Court, numărul șaizeci și patru, în sudul orașului. Foarte departe de penitenciar.

– Mulțam, Linny. Ai face bine să bei niște cafea.

– Cred că, în loc de cafeaua columbiană, am să mă mulțumesc cu niște prafuri columbiene. Efectul e mai bun. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe frații Griner!

Sună telefonul. Linny se repezi să răspundă:

– Poliția!

Apoi ascultă cam trei secunde și închise.

– Sună mereu să întrebe... cică: „Pe bune că-i o femeie trează la pușcărie?" – *Bla-bla-bla.* Da' ce-s eu? Ziar?

Îi aruncă lui Frank un zâmbet disperat și adăugă:

– Nici nu știu de ce mă chinuiesc atâta să stau trează. Nu fac decât să amân inevitabilul.

Frank se aplecă și, fără să se gândească la ce face, îi masă ușor umărul.

– Rezistă! S-ar putea să ne aștepte o minune chiar după colț. N-ai de unde să știi până nu ajungi acolo.

Linny începu să plângă.

– Mulțumesc, Dave. Ești tare amabil.

– Mda, așa sunt eu, mormăi Frank.

Încerca mereu să fie amabil, dar nu-i ieșea de fiecare dată. Și nu-i plăcea asta. Probabil că Elaine nu pricepuse niciodată că nu-i

făcea deloc plăcere să-şi iasă din sărite. Însă asta era situaţia. Cineva trebuia să dea dovadă de iniţiativă şi curaj. Cineva trebuia să se înhame la jug. Iar, în Dooling, acel cineva era el.

Ieşi din sediul poliţiei, convins că, atunci când o va revedea pe Linny Mars, aceasta va fi înfăşurată într-un cocon. Va fi, aşa cum începuseră să spună unii dintre poliţişti, un „muiero-balot". Nu-i plăcea termenul, dar nu le-a interzis să-l folosească. Asta era treaba lui Terry.

În fond, Terry era şeriful.

3

Frank se urcă din nou la volanul maşinii de poliţie şi luă legătura prin radio cu Patrula Trei, adică cu Reed Barrows şi Vern Rangle. Îi răspunse Vern şi Frank îl întrebă dacă se aflau tot pe Tremaine Street.

– Da, spuse Vern. Terminăm repede aici. După ce treci de casa doamnei şerif, nu mai sunt prea multe adormite. Ar trebui să vezi toate panourile alea cu „De Vânzare" din faţa caselor. Am impresia că aşa-zisa „redresare economică" n-a ajuns până aici.

– Îhî. Ascultaţi-mă. Terry zice că vrea să dea de urma doamnei şerif Norcross şi a fiului ei.

– Casa lor e goală, îl anunţă Vern. Am controlat-o deja. Şi l-am *informat* personal pe Terry. Mi se pare că era...

Se întrerupse, probabil dându-şi seama că nu-i în regulă să vorbească aşa prin staţie.

– ... puţin cam extenuat.

– Sigur, ştie ce i-ai spus, replică Frank. Dar vrea de la voi să percheziţionaţi şi casele goale. Dacă îi găsiţi, daţi-le frumos „bună ziua" şi treceţi mai departe. Dar anunţaţi-mă imediat, în regulă?

Acum îi răspunse Reed.

– Dacă Lila n-a adormit încă, eu cred că a ieşit din oraş. S-o fi dus în pădure. Altminteri am fi găsit-o într-un cocon fie acasă la ea, fie la secţie.

– Uite care-i treaba, eu vă transmit doar ce mi-a spus Terry.

Nici prin gând nu-i trecea lui Frank să le împărtășească celor doi ceea ce lui i se părea evident: Norcross era cu un pas înaintea lui. Dacă nevastă-sa ar mai fi fost trează, în niciun caz nu și-ar fi abandonat slujba. De unde și concluzia că psihopupu îl sunase pe fi-su și-i spusese s-o mute pe Lila într-un loc sigur. Alt indiciu că tipul era pus pe rele. Frank era convins că mama și fiul nu puteau fi prea departe.

– Da' unde-i Terry? vru să știe Reed.

– L-am lăsat acasă la el, îi răspunse Frank.

– Iisuse! murmură dezgustat Reed. Sper că-i pregătit pentru funcția asta, Frank. Sper din suflet.

– Pune-ți lacăt la gură! îl repezi Frank. Vorbești prin stație.

– Recepționat, zise Reed. Începem să verificăm și casele goale de la capătul străzii. Oricum, avem zona aia pe listă.

– În regulă. Patrula Patru, terminat.

Frank puse microfonul la locul lui și porni către Clarence Court. Își dorea foarte mult să știe unde se aflau Lila Norcross și fiul ei – i-ar fi putut folosi ca să pună capăt acestei situații fără vărsare de sânge. Însă nu cei doi erau prioritatea lui în acest moment. În acest moment voia să capete câteva răspunsuri despre duduia Evie Black.

4

Jared răspunse la al doilea tril al telefonului.

– CDC, filiala Dooling, epidemiolog Jared Norcross.

– Nu-i cazul, Jere, îi zise Clint. Sunt în cabinetul meu. Singur. Mary se simte bine?

– Binișor. Deocamdată. Se plimbă prin curtea din spate. Zice c-o înviorează soarele.

Cuprins de o vagă neliniște, Clint încercă să se calmeze spunându-și să nu mai fie așa de pisălog. Acolo erau garduri înalte, o mulțime de copaci; n-o s-o vadă nimeni. Oricum, Terry și noul

lui secund nu vor trimite vreo dronă sau vreun elicopter care să survoleze zona.

– Nu cred că o să mai reziste prea mult, tată. Nici nu știu cum de s-a ținut trează până acum.

– Nici eu nu știu.

– Și nu pricep de ce mama ne-a zis să venim aici. E ceva mobilă, dar patul e tare ca lemnul.

Se opri jenat și apoi adăugă:

– Ia te uită de ce mă vait eu acum!

– Oamenii au tendința de a se concentra pe lucrurile mărunte tocmai ca să nu fie copleșiți de cele importante, spuse Clint. Și să știi că mama a avut dreptate, Jere.

– Că doar nu crezi că o să apară și în Dooling o Brigadă de Pârjolitori, nu?

Clint își aduse aminte de titlul unui roman vechi: *Asta nu se poate întâmpla aici*[1]. Chestia era că se putea întâmpla orice oriunde. Dar, nu, deocamdată nu-l îngrijora eventualitatea apariției în Dooling a vreunei Brigăzi de Pârjolitori.

– Sunt lucruri pe care tu nu le știi, zise Clint, dar am să te pun la curent diseară.

„După aia s-ar putea să nu mai am prea multe ocazii", își spuse el.

– O să vă aduc ceva de mâncare. Vreți pizza cu de toate de la Pizza Wagon? Presupunând că n-au închis încă?

– Grozav! exclamă Jared. Îmi aduci și un tricou curat?

– Nu pot să-ți aduc decât o cămașă albastră de la uniforma de gardian, răspunse Clint. Nu vreau să trec pe acasă.

Jared nu-i răspunse imediat și tocmai se pregătea să-l întrebe dacă mai este la telefon, când îl auzi:

– Te rog, spune-mi că nu te-a apucat paranoia.

– O să vă explic tot când ne vedem. Ai grijă de Mary să nu adoarmă. Spune-i că nu poate să-și mănânce pizza prin cocon.

– Așa am să fac.

– Jared?

---

[1] *It Can't Happen Here* – roman al lui Sinclair Lewis, apărut în 1935 (n. tr.).

– Da?

– Poliţiştii nu mă ţin la curent cu strategia prin care vor ei să se ocupe de situaţia de aici – deocamdată nu mă iubesc prea tare. Dar, dacă aş fi în locul lor, aş lua la puricat oraşul şi aş face o listă cu toate femeile adormite, plus adresele la care se află. S-ar putea ca Terry Coombs să nu fie prea isteţ şi să nu-i vină ideea asta, dar cred că tipul ăla care lucrează cu el ştie că aşa trebuie făcut.

– Bine...

– Şi dacă apar acolo, vezi să nu faceţi zgomot şi... spune-mi, casa aia are vreo magazie, vreo cămară?

– Nu sunt sigur, nu m-am uitat, dar cred că are pod.

– Dacă vezi poliţişti pe stradă, du-le pe toate acolo.

– Pe bune, măi? Mă cam sperii, tată. Nu cred că înţeleg. De ce să nu le dau voie să le găsească pe mama şi pe doamna Ransom şi pe Molly? Doar nu dau foc femeilor aici, la noi?

– Nu, nu le dau foc, dar tot ar putea să fie periculos, Jared. Pentru tine, pentru Mary şi, mai cu seamă, pentru mama ta. Ţi-am spus că nu prea mai sunt în graţiile poliţiei în momentele astea. Din cauza femeii despre care v-am povestit, cea care este diferită de toate celelalte. Nu vreau să intru acum în detalii, dar te rog să ai încredere în mine. Poţi să le urci în pod sau nu?

– Da. Sper să nu fie nevoie, dar da, pot.

– Bravo! Te iubesc şi ajung curând la voi. Cu pizza.

„Dar mai întâi, îşi zise el, am să mai trec o dată pe la Evie Black."

5

La subraţ cu un scaun pliant luat din sala comună, Clint intră în Aripa A. Jeanette stătea lângă uşa care dădea la duşuri şi la camera de deparazitare şi purta o conversaţie cu un individ invizibil. Ceva despre nişte droguri. Spunea că vrea să cumpere marfă bună, oxicodonă, pentru că doar asta îl mai domolea pe Damian. Evie stătea în spatele gratiilor de la celulă, urmărind scena cu o

expresie de compasiune... deși, în cazul persoanelor labile psihic, nu aveai cum să fii sigur ce simt. Și, că tot veni vorba despre persoanele labile psihic, Angel stătea pe patul din celula învecinată, cu capul sprijinit în mâini și părul căzut în ochi. Îi aruncă o privire fugară lui Clint.

– Salut, muistule!

Și lăsă iarăși capul în jos.

– Știu de unde o iei, îi spunea Jeanette traficantului nevăzut, și știu că poți să-mi faci rost chiar acum. Că doar nu trag obloanele la miezul nopții. Ajută-mă, da? Te rog! *Te rog!* Nu vreau să-l apuce iar *hachițele* pe Damian. Și lui Bobby îi ies dinții. Nu mai pot să îndur.

– Jeanette! zise Clint.

– Bobby?! murmură femeia, uitându-se la el ca trezită din somn. A... domnul doctor Norcross!

I se destinseră trăsăturile, ca și cum toți mușchii feței i s-ar fi dus deja la culcare și creierul încăpățânat avea să-i urmeze curând. Din senin și complet aiurea, Clint își aduse aminte de un banc vechi: Un cal intră într-un bar și barmanul îi zice: Hei, amice, ce-i cu fața asta lungă?

Clint își dorea să-i poată explica de ce le ordonase gardienilor să scoată din funcțiune telefoanele cu plată și să-i ceară scuze pentru că nu-i mai îngăduia să-și sune fiul. Însă nu era sigur că Jeanette ar fi fost capabilă să-l înțeleagă în momentul de față. Și, chiar dacă l-ar fi înțeles, oare asta ar fi rezolvat ceva, sau doar i-ar fi intensificat suferința? I se păreau absolut grotești libertățile pe care și le luase față de viețile deținutelor, față de viețile *pacientelor* sale. Iar faptul că nu avusese o altă soluție nu făcea mai puțin grotești sau crude măsurile luate. Iar cuvintele astea – „crude", „grotești" – erau prea slabe pentru a descrie realitatea. Din cauza lui Evie făcuse el ce făcuse, iar acum își dădu seama că nu îl mai interesa cât de nebună era, ci o detesta pentru ce-l obligase să facă.

– Jeanette, cu cine...

– Nu mă întrerupe, doctore, trebuie să fac asta.

– Vreau să ieși în curte.

– Ce? Nu pot. Nu pot să ies singură. Asta-i o pușcărie, dacă nu ai observat până acum.

Se întoarse cu spatele la el și aruncă o privire în camera cu dușuri.

– Uite ce-ai făcut, a dispărut. L-ai speriat.

Scoase un fel de suspin uscat.

– Ce mă fac eu acum?

– Ușile nu mai sunt încuiate, draga mea.

Niciodată în întreaga lui viață profesională Clint nu mai folosise o asemenea expresie afectuoasă cu vreo deținută. Însă acum o făcuse firesc, fără să se gândească.

– O să mi se facă raport pentru indisciplină!

– A luat-o razna rău de tot, doctore, chicoti Angel printre șuvițele părului slinos.

– Haide, du-te! o îndemnă Evie. Du-te la atelierul de tâmplărie, plimbă-te prin curte, mergi în grădină. Vezi că a dat mazărea nouă, dulce ca miere. Umple-ți buzunarele și vino înapoi. Doctor Norcross și cu mine vom fi terminat treaba până atunci și vom putea să facem cu toții un picnic.

– Un picnic *pișăcios*! o îngână Angel prin claia de păr ce-i ascundea rânjetul de pe față.

– Du-te! o grăbi Evie.

Jeanette se uită la ea cu îndoială.

– S-ar putea să-l găsești acolo pe individul ăla, încercă s-o convingă Evie. De fapt, sunt sigură că ai să-l găsești.

– Sau caută-te în cur! mormăi Angel, tot cu capul în jos. Poate s-a ascuns acolo. Fă rost de o cheie franceză și am să te ajut eu să-l găsești.

– Spurcată gură ai, Angel! zise Jeanette. Tare spurcată!

Porni spre capătul coridorului, dar se opri și se uită ca hipnotizată la pata prelungă de lumină de pe podea.

– Îți spun eu că nu ai cum să nu ai bătăi de cap de la o pată de lumină, șopti Evie.

Jeanette izbucni în râs.

– Ai dreptate, Ree! Ai dreptate! E ca la *Minți și câștigi!*

Își continuă drumul, încet, pas cu pas, luând-o prea mult la stânga și corijându-se, luând-o prea mult la dreapta și corijându-se.

– Angel?

Tonul lui Evie era la fel de blând și politicos, dar Angel ridică ochii, dezmeticită dintr-odată.

– Am ceva de discutat cu domnul doctor Norcross. Poți să asculți, dar trebuie să-ți pui lacăt la gură. Dacă nu, am să-ți vâr în ea un șobolan, care o să-ți mănânce limba din rădăcină.

Angel se holbă câteva secunde la ea, după care își lăsă din nou capul în palme.

Gardianul Hughes apăru chiar atunci când Clint își desfăcea scaunul pliant în fața celulei lui Evie.

– O deținută a ieșit din clădire, îl anunță el. Mi s-a părut că se duce în grădina de legume. I-ai dat voie?

– Da, Scott, nu-i nicio problemă. Dar stai cu ochii pe ea, bine? Dacă adoarme cumva, du-o repede la umbră, înainte să-i crească pânza aia. O s-o aducem înăuntru după ce coconul este complet format.

– În regulă, șefu', spuse Hughes.

Schiță un gest de salut și plecă.

„Auzi cum mi-a zis", își spuse Clint. „Dumnezeule mare, sunt *șef* aici! Nu m-a numit nimeni, n-am cerut eu funcția asta, dar tot am căpătat-o."

– „Nesigur doarme capul ce o coroană poartă", spuse Evie. William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* Actul al doilea. Nu-i una dintre cele mai frumoase metafore ale lui, dar nici prea rea nu mi se pare. Știi că pe vremea aia rolurile feminine erau jucate de băieți?

„Nu poate să citească gândurile", își spuse Clint. „Da, bărbații au venit, exact cum a prezis ea, dar același lucru îl puteam prezice și eu. Era logic să se întâmple așa. Femeia asta are priceperea unei ghicitoare de bâlci, dar în niciun caz nu poate să citească gândurile."

Putea să creadă asta cât timp avea chef – în fond, era o țară liberă. Evie se uita fix la el cu ochi mari și limpezi, plini de curiozitate și interes. Probabil că rămăsese singura femeie din lume care mai era atât de trează.

– Despre ce să vorbim, Clint? Despre piesele istorice ale lui Shakespeare? Despre baseball? Despre ultimul sezon din *Doctor Who*? Păcat că s-a terminat în coadă de peşte, nu crezi? Mă tem că de acum încolo vor difuza doar reluări. Am aflat dintr-o sursă sigură că asociata doctorului a adormit în urmă cu vreo două zile şi acum călătoreşte într-un TARDIS[1] prin universul ei interior. Poate vor schimba distribuţia şi în următorul sezon vor fi doar personaje masculine.

– Nu sună rău, spuse Clint, abordând automat o atitudine de psiholog.

– Sau să atacăm o problemă legată de situaţia curentă? Mai bine aşa să facem, pentru că nu mai avem prea mult timp.

– Mă interesează ideea ta în legătură cu noi doi, spuse Clint. Cum că tu ai fi Femeia, iar eu aş fi Bărbatul. Figuri simbolice. Arhetipuri. Yin şi yang. Regele alb şi regina neagră de pe tabla de şah.

– Nu, nu, nu! exclamă ea zâmbind. Noi doi suntem de aceeaşi parte a baricadei, Clint. Regele alb şi regina albă. Ni se opune o întreagă armată de piese negre. Toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui[2]. Cu accent pe *oameni*.

– Interesant că ne vezi pe amândoi de aceeaşi parte a baricadei! Nu înţelesesem asta din discuţia noastră anterioară. Când anume ai început să-ţi dai seama?

Surâsul lui Evie păli.

– Nu, nu face asta.

– Ce să nu fac?

– Nu apela la *Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale*. Ca să poţi acţiona, trebuie să renunţi la anumite supoziţii raţionale şi să te bazezi doar pe intuiţie. Acceptă-ţi latura feminină, intră în contact cu ea. Orice bărbat o are. Gândeşte-te doar la toţi scriitorii bărbaţi care au scris despre

---

[1] TARDIS – navă cu care se poate călători în timp, din serialul *Doctor Who* (n. tr.).

[2] Vers din poezia pentru copii „Humpty Dumpty" (n. tr.).

sufletul femeii. De exemplu, James Cain, cu romanul *Mildred Pierce* – preferatul meu.

– Există o mulțime de medici psihiatri femei, care nu ar fi de acord cu ideea că...

– M-ai crezut atunci când am vorbit la telefon, când soția ta încă mai era trează. Am simțit din tonul tău că m-ai crezut.

– Era o situație... mai complicată în seara aia. Trebuia să rezolv niște chestiuni personale. Uite cum stau lucrurile: nu-ți desconsider influența sau puterea. Sau cum vrei să-i spui. Să zicem că deții controlul. Astăzi, cel puțin.

– Da, hai să zicem că așa este. Însă mâine s-ar putea să vină după mine. Și dacă nu mâine, atunci poimâine sau în ziua următoare. Nu mai e mult până atunci. Însă în lumea cealaltă, în lumea de dincolo de Copac, timpul se mișcă mult mai repede, lunile de acolo par doar zile aici. Sigur, acolo sunt și pericole, dar, cu fiecare dificultate pe care femeile o vor depăși, devine mai puțin probabil ca ele să-și dorească să se întoarcă vreodată în lumea asta.

– Să mai zicem și că eu aș înțelege și aș crede măcar jumătate din ce spui, zise Clint. Cine te-a trimis?

– Președintele Reginald K. Sulambec, izbucni Angel din celula alăturată. Ori el, ori Lordul Gherțan Țugurlean. Poate...

Nu mai continuă, ci începu să țipe. Clint se întoarse și apucă să vadă un șobolan mare strecurându-se printre gratii în celula lui Angel. Femeia își ridică picioarele pe pat și zbieră din nou.

– Ia-l d-acilea! Ia-l d-acilea! *Nu suport* șobolanii!

– Promiți că ai să-ți ții gura, Angel? o întrebă Evie.

– Da! Da! Promit! Da!

Evie își învârti degetul, ca un arbitru care anunță că mingea a fost trimisă în tribune. Șobolanul făcu stânga-mprejur, ieși repejor din celula lui Angel și o luă la fugă pe coridor, uitându-se la Evie cu ochi ca două mărgele negre.

Clint se întoarse din nou cu fața la Evie. Când coborâse în Aripa A, avusese o mulțime de întrebări în minte, întrebări menite să o trezească la realitate, să o facă să renunțe la himere.

Numai că acum se spulberaseră toate, aidoma unui castel din cărți de joc într-un taifun.

„*Eu* sunt cel care se agață de himere", își spuse el. „Mă agăț de ele ca să nu înnebunesc de-a binelea."

– Nu m-a trimis nimeni, răspunse Evie. Sunt pe cont propriu.

– Vrei să facem o înțelegere?

– Am făcut deja una, spuse ea. Dacă supraviețuiesc, dacă mă salvezi, atunci femeile vor fi libere să-și decidă singure viitorul. Însă trebuie să te avertizez: tipul ăla mare, Geary, nu se va da înapoi de la nimic ca să pună mâna pe mine. Crede că-i poate manipula pe ceilalți bărbați și că mă va captura în viață. Dar probabil că se înșală în privința asta. Și, dacă eu mor, gata, s-a terminat!

– *Ce* ești? o întrebă Clint.

– Singura ta speranță. Ți-aș sugera să nu te mai concentrezi asupra mea și să-ți canalizezi toată energia spre bărbații ăia de afară. De ei trebuie să te temi. Dacă îți iubești soția și fiul, trebuie să acționezi foarte repede ca să fii mereu cu un pas înaintea lor. Deocamdată Geary nu-i influențează pe toți, dar nu va mai dura mult și îi va avea la degetul mic. Este inteligent, este motivat și nu are încredere în nimeni.

– Am reușit să-l duc cu vorba, murmură cu buze amorțite Clint. Sigur, are îndoieli, dar nu știe exact cum stau lucrurile.

– Va ști de îndată ce va discuta cu Hicks și chiar acum merge la el.

Clint se clătină pe scaun, de parcă Evie și-ar fi scos mâna printre gratii și l-ar fi pălmuit. Hicks! Uitase complet de Hicks! Oare își va ține gura atunci când Frank Geary îl va lua la întrebări despre Evie Black? Și-o va ține pe dracu'.

Evie se aplecă și-l privi în ochi pe Clint.

– Te-am prevenit în legătură cu soția și fiul tău, ți-am spus că există arme la care tu ai acces. Am făcut mai mult decât ar fi trebuit să fac, dar nu mă așteptam să-mi placi atât de tare. Cred că aș putea chiar să mă simt *atrasă* de tine, tocmai pentru că ești atât de îndrăzneț și nesăbuit. Ca un cățel care latră la valurile oceanului. Așa ești, doctore Norcross. Nu schimb vorba, dar să știi că acesta

este alt aspect al problemei fundamentale: relația bărbat–femeie nu se află niciodată în stare de echilibru. Nu contează, vom discuta altă dată despre asta. Acum trebuie să iei o decizie: ori te pregătești să mă aperi, ori speli putina și le permiți să mă captureze.

– Nu voi permite asta, spuse Clint.

– Vorbe mari! Vorbe de *macho*!

Tonul ei indiferent îl irită.

– Oare ochiul tău atoatevăzător nu a aflat că am scos din funcțiune telefoanele, Evie? Că le-am împiedicat pe absolut toate femeile să-și ia rămas-bun de la cei dragi, inclusiv de la copiii lor, pentru că nu puteam să riscăm ca vestea despre tine să se răspândească și mai mult? Că propriul meu fiu s-ar putea afla chiar acum în pericol? Este un adolescent care își asumă niște riscuri uriașe doar pentru că așa îi cer eu.

– Știu ce-ai făcut, Clint. Însă nu te-am *obligat* eu.

Din senin, pe Clint îl apucă furia.

– Dacă tu chiar crezi asta, înseamnă că te minți singură.

Evie luă telefonul lui Hicks de pe poliță.

– Discuția noastră s-a încheiat, doctore. Am chef să mă joc *Cetatea Opulentă*.

Și îi făcu cu ochiul, ca o adolescentă pusă pe cuceriri amoroase.

– Sunt din ce în ce mai bună.

6

– Am ajuns, spuse Garth Flickinger și își opri Mercedesul cu caroseria îndoită în fața mult mai turtitei rulote care aparținuse răposatului Truman Mayweather.

Michaela îi aruncă o privire absentă. De câteva zile simțea că trăiește într-un fel de vis, senzație cumva întărită de rulota asta ruginită: sprijinită pe cricuri, înconjurată de buruieni, piese auto stricate și parțial de panglica galbenă a poliției, care flutura bleagă pe jos.

„Dar încă mai sunt aici", își zise ea. „Pielea asta tot a mea este. Nu-i așa?" Ridică mâna și se frecă pe obraz, apoi pe frunte. „Așa este. Și încă n-are pânze. E la fel ca înainte."

– Haide, Mickey! o chemă Garth, coborând din mașină. Dacă găsesc ce caut, ai să mai reziști încă o zi sau două.

Michaela încercă să deschidă portiera, nu găsi mânerul și atunci îl așteptă pe Garth să ocolească mașina și să i-o deschidă el, făcându-i și o plecăciune afectată cu această ocazie. Ca un puști care-și conduce partenera la un bal, nu la o rulotă rablagită din mijlocul pădurii, în care avusese loc o crimă dublă.

– Hop-șa-șa, haide afară! spuse Garth, trăgând-o de braț.

Era vesel și plin de viață. La urma urmei, de ce n-ar fi fost? Doar nu el se chinuia să rămână treaz de mai bine de o sută de ore.

Din seara aceea de la „Roata Neunsă", Michaela și Garth deveniseră prieteni la cataramă. Sau, dacă nu chiar prieteni la cataramă, atunci amici în ale drogurilor. Avusese o pungă mare cu metamfetamină cristalizată – rezerva lui pentru cazuri de urgență, așa îi spusese – și drogul ăsta mersese de minune cu băutura. Prin urmare, pe Michaela nu o deranjase deloc să se ducă acasă la Garth după ce „Roata" rămăsese fără strop de alcool și își închisese ușa. În alte împrejurări, poate chiar s-ar fi culcat cu el, pentru că, deși nu o atrăgeau deloc bărbații, uneori noutatea i se părea incitantă. Dar nu în situația actuală. Dacă s-ar fi culcat cu el, atunci *cu siguranță* că ar fi adormit după aia (așa i se întâmpla întotdeauna). Și dacă ar fi adormit – na, belea! – praful și pulberea s-ar fi ales de toate eforturile de până acum. Adevărul era că nici nu știa dacă el ar fi fost interesat de așa ceva. Libidoul lui Garth Flickinger era aproape inexistent, mai puțin când venea vorba despre droguri, față de care se pare că nutrea o dragoste înflăcărată.

Rezerva pentru situații de urgență s-a dovedit considerabilă și au continuat petrecerea încă vreo patruzeci și opt de ore acasă la Garth. Duminică după-amiază, când el a dormit câteva ceasuri, ea i-a cotrobăit prin birou. Cum era de așteptat, a găsit un vraf de publicații medicale și câteva pipe folosite pentru droguri. Mai neobișnuită i s-a părut o fotografie boțită în care era un bebeluș

înfășat într-o păturică roz. Pe dosul pozei scria doar *Cathy*. La fel de neașteptată a fost descoperirea unei cutii mari cu vitamine pentru reptile în sertarul de jos al biroului. După asta, s-a jucat la tonomatul doctorului. Din păcate însă, acesta nu avea decât discuri cu niște trupe de rock alternativ, iar Michaela nu avea nevoie să asculte *Casey Jones*[1] pentru că, în scurt timp, avea să devină ea însăși un fel de Casey Jones. Michaela a zapat prin cele cinci sute de canale ale uriașului televizor, oprindu-se doar ca să urmărească reclame cu prezentatori agresivi, care țipau la telespectatori pe tonuri care vesteau Apocalipsa. Parcă își aducea aminte că și ea comandase un aspirator Shark și le ceruse să i-l trimită la adresa ei din Washington. Acum se îndoia că va mai primi vreodată aspiratorul ăla, chiar dacă un bărbat îi preluase comanda, pentru că era convinsă că femeile se ocupau de expediție. Nu așa se întâmpla mereu? Nu doar femeile se alegeau cu slujbele astea de tot rahatul?

Dacă vezi un closet curat, își spuse ea, știi precis că trebuie să fie o femeie prin preajmă.

– Trume mi-a zis că a primit cea mai bună marfă și știu că nu mințea, zise Garth, conducând-o spre rulotă. Nu mă-nțelege greșit, era un psihopat și mințea aproape tot timpul, numai că ăsta a fost unul din cazurile extrem de rare când a spus adevărul.

Într-un perete al rulotei era o gaură înconjurată de un nimb care părea făcut din sânge uscat. Michaela își spuse că nimbul ăla nu există, că are ea halucinații. Probabil că visează cu ochii deschiși – stare obișnuită a oamenilor privați de somn o lungă perioadă de timp. Așa susținea un autoproclamat expert într-o intervenție la NewsAmerica, pe care ea o urmărise chiar înainte să ridice tabăra și să pornească spre dealurile verzi de acasă.

– Nu-i așa că tu nu vezi nicio gaură în peretele ăla de la rulotă? îl întrebă ea pe Garth.

Până și vocea îi suna ca a unei persoane în transă. Parcă venea dintr-un difuzor amplasat deasupra capului ei.

---

[1] Cântec al trupei „Grateful Dead", despre un mecanic de tren dependent de cocaină (n. tr.).

– Ba da, spuse Garth. Gaura e acolo. Ascultă-mă, Mickey, Trume și-a botezat praful „Fulgerul Violet" și mi-a dat și mie o mostră înainte să apară nebuna aia care le-a făcut felul lui Trume și partenerului lui.

Preț de o clipă, Garth se lăsă furat de reverie.

– Tipul ăla avea cel mai tembel tatuaj pe care l-am văzut eu vreodată. Răhățelul ăla din *South Park*. Îl știi? Ăla care cântă și face alte aiureli. Fix pe mărul lui Adam și-l făcuse. Cine naiba își tatuează un rahat pe mărul lui Adam? Spune-mi tu. Chiar dacă-i un răhățel isteț, care cântă și dansează, tot un rahat rămâne. Cine se uită la tine vede un rahat? Nu-i domeniul meu, dar m-am interesat și habar n-ai tu cât de dureroasă e operația de înlăturare a unui tatuaj din zona aia.

– Garth! Stop! Dă înapoi! Nebuna. Despre ea vorbește toată lumea din oraș? Ea e femeia din penitenciar?

– Îhî. Ziceai că a dat strechea-n ea, nu alta. Mare noroc pe mine că am putut să o șterg de acolo. Da' ce-a fost a fost. De atunci a curs multă apă pe gârlă și mult pișat în canal. Nu mai contează. Și, crede-mă, ar trebui să fim recunoscători pentru asta. Ce contează acum sunt cristalele astea superbe de metamfetamină. Nu le-a făcut Trume, le-a cumpărat din Savannah sau de altundeva. Însă *avea de gând* să le facă și el, te-ai prins? Să le analizeze și să facă propria lui variantă. Avea o pungă de șase kile și ceva de praf și tre' să fie pe undeva pe aici. O s-o găsesc eu.

Așa spera și Michaela, pentru că era necesar să se reaprovizioneze. În ultimele zile terminaseră rezerva lui Garth, ba chiar fumaseră și firicelele pe care le găsiseră sub canapea. Garth o pusese să se spele bine pe dinți după fiecare doză.

– De-aia dependenții de metamfetamină au dantura așa de proastă, îi repeta el. Se simt în al nouălea cer și uită regulile de igienă.

Drogul o arsese pe gât, iar efectul euforic se dusese de mult, dar măcar o ținuse trează. Michaela fusese aproape convinsă că va adormi pe drumul spre rulota asta – drum care i se păruse interminabil –, dar uite că reușise cumva să rămână trează. Și pentru ce? Rulota asta, căzută într-o parte, nu arăta chiar ca

Fântâna Abundenței. Nu putea decât să se roage și să spere că Fulgerul Violet nu era o plăsmuire a minții tulburate de droguri a lui Garth Flickinger.

– Du-te, îl îndemnă ea, dar eu nu vin cu tine. Poate sunt fantome.

Doctorul îi aruncă o privire plină de dezaprobare.

– Măi, Mickey, da' ești reporter! *Ești o profesionistă în domeniul știrilor*. Știi foarte bine că nu există fantome.

– Sigur că știu, spuse Michaela prin difuzorul de pe cap, numai că în starea mea de acum s-ar putea să le văd.

– Nu-mi place să te las singură. Ce te faci dacă te apucă moțala și eu nu sunt aici să te plesnesc peste față?

– Am să mă plesnesc singură. Du-te și adu drogurile. Și grăbește-te!

Garth urcă treptele rulotei, încercă ușa, i se păru încuiată și se împinse puternic cu umărul în ea. Ușa se deschise brusc și el se rostogoli înăuntru. O clipă mai târziu, își scoase capul prin gaura pătată cu sânge și-i zâmbi larg Michaelei:

– Nu care cumva să adormi, frumușico! Nu uita că vreau să te smotocesc într-una din zilele astea!

– În visele tale, nenicule! îi răspunse ea.

Dar Garth își trăsese deja capul din peretele rulotei. Michaela auzi o serie de trosnete și bufnituri, semn că deja începuse să caute Fulgerul Violet. Pe care probabil că-l luaseră polițiștii și îl depozitaseră în magazia cu probe de la secție. Dacă nu cumva îl duseseră acasă pentru rudele lor de sex feminin.

Michaela porni într-o doară spre resturile barăcii unde se preparase metamfetamina. De jur împrejurul ei nu mai rămăseseră decât tufe carbonizate și copaci înnegriți. Aici nu se va mai fabrica niciun fel de metamfetamină, fie ea violet sau de altă culoare. Se întrebă dacă baraca explodase de la sine – deoarece așa obișnuiau să facă echipamentele folosite pentru asta – ori dacă o aruncase în aer femeia care-i omorâse pe cei doi producători de droguri. Întrebare superfluă în acest moment, dar femeia aceea o interesa pe Michaela în cel mai înalt grad, îi stârnea curiozitatea înnăscută, care o făcuse la opt ani să scotocească prin sertarele lui Anton

Dubcek, iar apoi o împinsese spre jurnalism – domeniu de activitate unde trebuia să scotocești prin sertarele *tuturor*, atât la propriu, cât și la figurat. Partea aceea a minții ei încă mai funcționa și poate că o ajuta să rămână trează la fel de mult cum o ajuta metamfetamina lui Flickinger. Avea o mulțime de întrebări, dar nu și răspunsuri.

Întrebările cele mai importante: cum anume de s-a răspândit Aurora asta. Și de ce, presupunând că *exista* o cauză. Și dacă femeile din lume se vor trezi – la fel cum se trezise Frumoasa Adormită – sau nu. Plus o sumedenie de întrebări despre femeia care-i omorâse pe cei doi producători și traficanți de metamfetamină și pe care ar fi chemat-o – conform bârfelor auzite la „Roata Neunsă" și în oraș – fie Eve, fie Evelyn, fie Ethelyn Black; și care cică ar fi putut să doarmă și să se trezească fără probleme, ceea ce o făcea unică pe lume, dacă nu cumva mai exista vreo alta asemenea ei în Tierra del Fuego sau pe Everest. Poate că femeia asta nici nu exista, dar Michaela credea că există un sâmbure de adevăr în toate zvonurile despre ea. Pentru că, atunci când apar mai multe surse care spun cam același lucru, este bine să le dai atenție.

Dacă n-aș fi acum cu un picior în lumea reală și cu celălalt pe tărâmul viselor, își spuse Michaela, pornind pe poteca din spatele fostei barăci/laborator de metamfetamină, m-aș duce fuga-fuguța la penitenciarul ăla de femei și aș face o investigație ca la carte.

Altă întrebare: Cine conducea închisoarea, dacă mama ei dormea? Hicks? Mama obișnuia să-i spună că tipul avea inteligența unui guzgan și coloana vertebrală a unei meduze. Dacă ținea bine minte, Vanessa Lampley era cea mai mare în grad. Iar dacă Lampley nu mai era acolo, sau dacă adormise, atunci...

Oare bâzâitul ăla era doar în capul ei? Nu era prea sigură, dar parcă nu. Neimportant. Totuși, ochii îi arătau ceva greu de presupus că ar fi fost normal. Niște pete sclipicioase în formă de palme pe unele dintre trunchiurile copacilor situați în apropierea barăcii distruse. Alte pete sclipicioase care semănau cu niște urme de tălpi pe mușchiul și țărâna de pe jos, care parcă o îndemnau:

Pe aici, coniță! Și, pe crengile copacilor, cohorte mari de molii, care păreau s-o urmărească.

– Uș! strigă ea, încercând să le gonească.

Moliile bătură din aripi, dar fără să-și ia zborul. Michaela își trase o palmă peste obraz. Și încă una. Moliile tot acolo erau.

Cu multă nonșalanță, Michaela se întoarse și privi în vale, către baracă și rulota de mai departe de ea. Se aștepta să se vadă pe sine întinsă pe jos, înfășurată în pânze – dovadă de netăgăduit a faptului că ieșise din propriu-i trup și acum exista doar în formă de spirit. Însă acolo nu erau decât dărâmături și nu se auzeau decât zgomotele făcute de Garth Flickinger, acest modern căutător de comori.

Se uită în susul potecii – chiar *potecă* era, urmele sclipicioase nu-ți lăsau niciun dubiu în privința asta – și văzu un vulpoi cam la treizeci, patruzeci de metri în față. Își încolăcise coada în jurul labelor. Se uita fix la ea. Când Michaela făcu trei pași nesiguri spre el, vulpoiul porni repejor pe cărare, oprindu-se din când în când doar ca să se uite în urmă, la ea. Parcă-i zâmbea amabil.

Pe aici, coniță!

Michaela se luă după el. Acum curiozitatea îi era complet trează, iar ea se simțea mult mai lucidă, mult mai conectată cu lumea exterioară decât în ultimele zile. După o sută de metri, observă foarte multe molii în copaci, atât de multe că parcă îi îmbrăcau într-un fel de veșmânt cafeniu. Mii de molii. Ba nu, zeci de mii. Dacă ar ataca-o (își aminti ea de filmul lui Hitchcock despre păsările alea răzbunătoare), cu siguranță că ar sufoca-o. Dar nu credea că va fi cazul. Moliile nu erau decât spectatori, nimic mai mult. Străjeri. Antemergători. Conducător era vulpoiul. Dar unde anume o conducea?

Ghidul ei blănos o duse pe o colină, apoi într-o vale îngustă, apoi pe alt deal și printr-o fâșie cu mulți mesteceni și arini. Și pe trunchiurile acestor copaci se vedeau petele acelea albe și stranii. Michaela își frecă palmele de una dintre ele. În vârfurile degetelor i se aprinseră scântei și se stinseră după o clipă. Oare fuseseră niște coconi aici? Oare astea erau reziduurile lor? Alte întrebări fără răspuns.

Ridică ochii, dar nu mai văzu vulpoiul. Însă bâzâitul acela se auzea mai tare. Nu i se mai părea că ar veni de la niște linii de înaltă tensiune. Era mai puternic și mai viu. Pământul însuși vibra sub tălpile ei. Porni în direcția din care se auzea sunetul, apoi se opri, la fel de uluită cum fusese și Lila Norcross în urmă cu patru zile.

În fața ei era un luminiș. Iar în centrul acestuia, un arbore noduros, format dintr-o împletitură de trunchiuri roșcate, se înălța spre cer. Frunze dintr-o altă eră atârnau din ramurile lui. Le simțea mirosul înțepător, vag asemănător cu acela de nucșoară. Dar era un miros pe care nu-l mai simțise niciodată. O sumedenie de păsări exotice se odihneau pe ramurile de sus – ciripeau, piuiau, sporovăiau între ele. La baza copacului era un păun, mare cât un copil. Spre bucuria Michaelei, își desfăcuse în evantai coada cu penaj irizat.

„Nu văd nimic din toate astea; iar dacă le văd cu adevărat înseamnă că le văd și toate femeile adormite. Pentru că acum sunt și eu ca ele. Am adormit lângă rămășițele laboratorului ăluia de metamfetamină și un cocon se formează în jurul meu chiar acum, când eu admir păunul ăsta. Probabil am uitat să mă mai concentrez, atâta tot."

Însă tigrul cel alb o făcu să-și schimbe părerea. Înaintea lui venea vulpoiul, ca și cum l-ar fi condus la ea. Un șarpe roșu atârna la gâtul tigrului, ca o bijuterie primitivă. Șarpele săgeta văzduhul cu limba, îl gusta. Michaela vedea cum mușchii de la pulpele tigrului se încordează și se relaxează la fiecare pas. O fixa cu ochii lui enormi și verzi. Vulpoiul fugi la ea și îi atinse piciorul cu botul lui rece și umed.

Cu doar zece minute mai devreme, Michaela ar fi zis că nu mai este în stare să meargă repede, darămite să o ia la goană. Dar acum se răsuci brusc pe călcâie și o rupse la fugă înapoi, pe drumul pe care venise, sărind peste hârtoape, împingând cu putere crengile care-i stăteau în cale, ridicând la cer nori grei de molii cafenii. Căzu în genunchi, se ridică și fugi mai departe. Nu se întoarse deloc, pentru că se temea ca nu cumva să vadă tigrul chiar în spatele ei, cu botul căscat, gata s-o sfâșie în două.

Ieși din pădure chiar lângă baraca/laborator și-l văzu pe Garth lângă Mercedes, arătându-i o pungă mare plină cu un fel de nestemate purpurii.

– Sunt jumate chirurg plastician, jumate câine dresat să depisteze droguri! îi strigă el. Nu dau greș niciodată! Comoara asta era lipită cu scotch de tavan! O să... Mickey? Ce s-a întâmplat?

Abia acum se întoarse ea să se uite în urmă. Tigrul dispăruse, dar vulpoiul era tot acolo. Stătea în fund, cu coada în jurul labelor.

– Tu îl vezi?

– Ce să văd? Vulpea aia? Sigur.

Entuziasmul i se evaporă brusc.

– Nu te-a mușcat, nu?

– Nu, nu m-a mușcat. Dar... vino cu mine, Garth!

– În pădure? Nu, mersi. N-am stofă de cercetaș. Doar să văd o tufă de iederă otrăvitoare și începe să mă usture toată pielea. Mie mi-a plăcut chimia, ha-ha. Deloc surprinzător.

– Trebuie să vii. Nu glumesc. E important. Am nevoie... cum să-ți spun?... vreau să-mi confirmi că n-am avut halucinații. Și n-ai să dai peste nicio iederă. E o potecă acolo.

Garth merse cu ea – evident, în silă. Michaela îl conduse pe lângă resturile barăcii și intrară amândoi în pădure. La început, vulpoiul merse mai încet înaintea lor, după care o luă la fugă printre copaci. Nu-l mai văzură. Nu mai erau nici moliile. Și totuși...

– Uite, îi arătă ea una dintre urmele acelea stranii. O vezi? Te implor, spune că o vezi.

– Îhî, mormăi Garth. Măi, să fiu al naibii!

Își vârî în cămașă punga cu neprețuitul Fulger Violet și se așeză într-un genunchi. Începu să studieze urma luminoasă, o atinse ușor cu o frunză, mirosi petele formate pe ea, apoi le urmări cum dispar.

– Asta-i chestia aia din care sunt făcuți coconii? îl întrebă Michaela. Nu-i așa?

– Poate a fost odată, răspunse Garth. Sau poate este exudatul care *duce* la apariția coconilor. Sunt simple presupuneri, dar...

Se ridică în picioare. Parcă uitase dintr-odată că veniseră aici ca să caute droguri. Iar Michaela îl văzu acum pe medicul

inteligent și iscoditor, care se scula uneori din patul moale, cu saltea din metamfetamină, din mintea lui Garth.

– Uite care-i chestia: și tu ai auzit zvonurile alea, da? Poate atunci când ne-am dus la alimentară, să mai luăm ceva provizii?

(Respectivele provizii – doar bere, cipsuri, tăiței instant și un borcan mare cu smântână – fuseseră insuficiente. Supermarketul fusese jefuit înainte ca ei să ajungă acolo.)

– Zvonurile despre femeie, spuse ea. Firește că le-am auzit.

– Poate că avem chiar aici, în Dooling, un purtător al virusului ăstuia păcătos. Știu că pare puțin probabil, pentru că toate știrile spun că Aurora a început în celălalt capăt al lumii, dar...

– Și eu cred că-i posibil, spuse Michaela.

I se învârteau din nou toate rotițele – și nu oricum, ci la viteză maximă. Senzația era absolut divină. Poate că nu va dura, dar intenționa să profite de ea cât avea să o țină.

– Mai este ceva. Cred că am descoperit de unde a venit. Haide să-ți arăt!

Zece minute mai târziu, se aflau amândoi la marginea luminișului. Vulpoiul nu se mai vedea. Nici tigrul și nici păunul cu coada aia superbă. Și nici păsările exotice, foarte colorate. Arborele era încă acolo, însă...

– Ce să zic? începu Garth și ea simți cum atenția lui începuse deja să se fâsâie, la fel ca aerul dintr-un cauciuc spart. E un stejar foarte frumos, Mickey, de acord cu asta. Dar nu văd nimic deosebit la el.

– N-am avut vedenii. *Zău că nu.*

Însă deja începuse să aibă și ea îndoieli. Poate își imaginase și moliile.

– Vedenii sau nu, urmele astea de palme și pași sunt ca din *Dosarele-X*, se învioră Garth. Am înregistrat toate episoadele. Hai acasă să fumăm niște metamfetamină și să ne uităm la câteva dintre ele. Ce zici de asta?

Michaela nu voia să se uite la *Dosarele-X*. Voia să ajungă cât mai repede la penitenciar și să încerce să-i ia un interviu femeii zilei. Părea o treabă extrem de complicată și îi era aproape

imposibil să-şi imagineze că ar putea convinge vreun gardian să-i dea drumul înăuntru când arăta în halul ăsta – cam ca Vrăjitoarea cea Rea, dar un pic mai modernă: adică în blugi şi bluză fără mâneci –, dar, după ce văzuseră acolo, în apropiere de rulota lui Truman Mayweather, unde se spunea că apăruse pentru prima dată femeia aia...

– Ce-ai zice de un Dosar-X pe bune? îl întrebă ea.

– Ce vrei să spui?

– Hai să plecăm şi am să-ţi spun pe drum.

– Nu vrei să încercăm chestia asta mai întâi? îi propuse el, scuturând optimist punga.

– O s-o încercăm curând, îi promise ea.

Şi chiar curând va trebui să o încerce, pentru că o copleşise din nou oboseala, ca un sac negru care o sufoca. Numai că era o spărtură micuţă în el, iar spărtura asta fusese făcută de curiozitatea ei şi pe acolo intra o rază de lumină.

– Mă rog... bine.

Garth o luă înainte. Michaela mai zăbovi puţin ca să se uite în urmă, sperând că va vedea din nou copacul acela fantastic. Dar nu văzu decât un stejar – un stejar bătrân şi mare, dar prin nimic ieşit din comun.

Adevărul este undeva acolo, îşi spuse ea. Şi poate am să-l descopăr. Poate nu sunt chiar atât de obosită.

7

Nadine Hicks era o femeie de modă veche. În zilele de dinainte, obişnuia să se prezinte ca fiind „doamna Lawrence Hicks", de parcă, în urma căsătoriei, ajunsese să se identifice cu soţul ei. Acum era împachetată ca un dar de nuntă şi stătea rezemată de masa din sufragerie. În faţa ei se aflau o farfurie goală, un pahar gol, şerveţele şi tacâmuri. După ce îl poftise pe Frank în casă, Hicks îl condusese în sufragerie. Apoi, directorul-adjunct al penitenciarului se aşezase la micul dejun, în faţa soţiei sale.

– Pun prinsoare că ți se pare neobișnuit, îi zise Hicks.

„Nu", îi răspunse Frank în gând. „Nu cred că-i deloc neobișnuit să-ți așezi la masă nevasta adormită și înfășurată în cocon, ca o păpușă mumificată. Mai degrabă mi se pare... cum se zice? Aha, mi-am adus aminte: mi se pare un gest de om *nebun*."

– Nu te judec, zise el cu glas tare. Ai avut un șoc foarte mare. Toată lumea încearcă să se descurce cum poate.

– Ce să zic, domnule polițist, fac tot ce pot ca să nu mă abat de la rutina zilnică.

Hicks era îmbrăcat în costum și se bărbierise. Însă avea niște umflături mari sub ochi, iar costumul era foarte șifonat. Dar câți bărbați știu să calce? Sau să împăturească frumos hainele? Frank știa, numai că nu avea fier de călcat. De când se separase de soția lui, își ducea îmbrăcămintea la curățătoria din Dooling. Iar dacă trebuia să-și netezească repede pantalonii, îi punea sub saltea, se așeza pe ei vreo douăzeci de minute și cu asta basta.

Micul dejun al lui Hicks consta în friptură de vită pe pâine prăjită.

– Sper să nu te superi dacă mănânc. Mi se face foame când o tot car dintr-o parte în alta. După aia, o să ne ducem să stăm frumos în curte.

Și Hicks se întoarse spre soția lui, cerându-i aprobarea:

– Nu-i așa, Nadine?

Cei doi bărbați așteptară în van câteva secunde, de parcă femeia le-ar fi putut răspunde. Dar nu, nu a fost cazul. Nadine stătea nemișcată la locul ei de la masă – o statuie dintr-un alt univers.

– Ascultă, domnule Hicks, nu vreau să-ți răpesc prea mult timp.

– Nicio problemă.

Mușcă din felia de pâine și sosul de friptură i se prelinse pe genunchi.

– Fir-ar să fie! chicoti el cu gura plină. Nu prea mai am haine curate. Nadine le spală. Auzi, Nadine? Trebuie să te trezești și să te apuci de treabă.

Înghiți mâncarea și dădu din cap spre Frank.

– Eu schimb nisipul din litiera pisicii și scot afară gunoiul în dimineţile de vineri. Mi se pare echitabil. Este o diviziune corectă a muncii.

– Domnule, vreau să te întreb...

– Și-i pun benzină la mașină. Nu poate să sufere benzinăriile alea cu autoservire. Și eu o tot băteam la cap: „Trebuie să înveți și asta, draga mea. Ce te faci dacă mor eu înaintea ta?" Și ea zicea...

– Vreau să te întreb ce se întâmplă la închisoare.

Frank mai voia și să scape cât mai repede de Lore Hicks.

– Oamenii vorbesc despre o femeie de acolo. O cheamă Evie Black. Ce poți să-mi spui despre ea?

Hicks își studia cu atenție farfuria.

– Eu aș evita-o.

– Deci este trează?

– Când am plecat eu așa era. Repet, eu aș evita-o.

– Se spune că doarme și se trezește fără probleme. Adevărat?

– Așa se pare, dar...

Fără să-și ia ochii din farfurie, Hicks își înclină capul de parcă ar fi văzut un gunoi în friptura de vită.

– Nu-mi place să insist, domnule polițist, dar eu m-aș ține departe de femeia aia.

– De ce spui asta?

Frank se gândea la moliile care ieșiseră din fragmentul de pânză aprins de Garth Flickinger. Și la molia care-l țintuise cu privirea.

– Mi-a luat telefonul, zise Hicks.

– Poftim? Cum de ți l-a luat?

– M-a amenințat cu șobolanii. Șobolanii sunt de partea ei. Fac tot ce le cere.

– Șobolanii fac tot ce le cere femeia asta...

– Așa-i că pricepi care-s implicațiile? Ca în cazul hotelurilor, toate închisorile sunt populate cu rozătoare. Iar reducerile de buget agravează problema. Mi-aduc aminte cum se văicărea Coates pentru că a fost obligată să rezilieze contractul cu firma de deratizare. Nu mai aveam bani. Legiuitorii nu se gândesc la

asta, nu? „E doar o pușcărie. Ce mai contează câțiva șobolani la fiecare deținută, când ele însele sunt de aceeași teapă cu ei?“ Dar ce se întâmplă atunci când o deținută învață cum să-i *manipuleze* pe șobolanii ăștia? Ce se întâmplă atunci?

Hicks împinse farfuria. Își pierduse pofta de mâncare.

– Bineînțeles, este o întrebare retorică. Legiuitorii nu se gândesc la lucruri de genul ăsta.

Frank stătea în pragul sufrageriei, spunându-și că era foarte posibil ca directorul-adjunct al penitenciarului să aibă halucinații din cauza stresului și a durerii. Dar mai era și bucățica aia de pânză care se transformase în molii – asta cum se putea explica? Frank văzuse cu ochii lui fenomenul sau ce naiba fusese. Și nu tot o molie se uitase în ochii lui? Bine, sigur, poate că asta a fost o halucinație (la urma urmei, și el suferea din cauza stresului și a durerii), dar parcă nu-i venea să creadă. Cine să știe dacă Hicks se sonase complet? Și cine să știe dacă spunea adevărul?

Poate se sonase tocmai *pentru că* spunea adevărul? Exista și această variantă sinistră.

Hicks se ridică de pe scaun.

– Dacă tot ești aici, vrei să mă ajuți s-o duc afară? Nu mai sunt tânăr și mă cam doare mijlocul.

Frank se declară de acord, deși puține lucruri i se păreau mai neplăcute decât ăsta. O apucă pe Nadine Hicks de picioarele înfășurate în cocon, iar soțul ei o apucă de subsuorile înfășurate în cocon. O ridicară, ieșiră cu ea pe ușă, coborâră treptele și ocoliră casa. Pânza care o acoperea pe femeie foșnea ca ambalajul lucios al darurilor de Crăciun.

– Mai rezistă un pic, Nadine, îi spuse Hicks membranei albe care acoperea chipul soției sale. O să te instalăm frumușel în scaunul de grădină. Să stai la soare. Sunt convins că trece prin pânza asta.

– Cine e șef acum? întrebă Frank. La închisoare?

– Nimeni, răspunse Hicks. Ba nu, presupun că Van Lampley ar putea să solicite postul, cu condiția să se mai țină pe picioare. Ea este cea mai mare în grad.

– Doctorul Norcross, psihiatrul, pretinde că el este director interimar, spuse Frank.

– Prostii!

O așezară pe doamna Hicks în scaunul galben din curtea pavată cu pietre. Normal că nu era soare. Nu în ziua aceea. În ziua aceea continua să plouă. Însă, în loc să se îmbibe în cocon, stropii de ploaie se scurgeau pe suprafața lui, la fel cum ar fi făcut pe materialul impermeabil al unui cort. Hicks se apucă să tragă o umbrelă mare, de grădină până la locul unde se afla soția lui. Baza umbrelei scrâșnea strident pe dalele din piatră.

– Trebuie să avem grijă. Nu pot s-o dau cu loțiune pentru plajă și o prinde foarte repede soarele.

– Norcross? Psihiatrul?

Hicks râse înfundat.

– Norcross nu-i decât un simplu angajat. N-are nicio autoritate. Nu l-a numit nimeni în funcția asta.

Frank nu se miră. Bănuise că toată vorbăria lui Norcross nu fusese decât o vrăjeală. Dar tot se simțea scos din sărite. Erau vieți în pericol. Multe vieți, dar prefera să se gândească mai ales la viața Nanei, pentru că ea le simboliza pe toate celelalte. Dacă priveai situația din punctul acesta de vedere, dacă o priveai în această lumină, îți dădeai seama că nu era pic de egoism în demersul lui. Și că era un gest complet dezinteresat și generos, un gest plin de altruism! Dar, până una-alta, trebuia să rămână calm.

– Ce fel de om este psihiatrul ăsta?

Hicks poziționă umbrela lângă scaun și o deschise deasupra soției sale.

– Gata!

Trase aer în piept de câteva ori. Gulerul de la cămașă i se udase de la ploaie și transpirație.

– E deștept, n-am cum să neg asta. Chiar prea deștept. N-are ce căuta să lucreze într-o pușcărie. Ia gândește-te puțin: are normă întreagă și un salariu aproape cât al meu, dar nu avem bani pentru deratizare. Așa merg treburile în secolul douăzeci și unu, domnule polițist Geary.

– Cum adică n-are ce căuta într-o pușcărie?

– De ce nu și-a deschis un cabinet particular? I-am văzut dosarul. A publicat multe lucrări. Și-a luat toate gradele medicale. Ceva nu-i în regulă cu el, de preferă să stea laolaltă cu toate scursorile societății, cu toate destrăbălatele și drogatele și criminalele. Numai că nu-mi dau seama ce. Dacă e vorba despre sex, a fost extrem de prudent și nu s-a aflat nimic. Ăsta-i primul lucru care-ți vine în minte atunci când te gândești la un bărbat căruia îi place să lucreze cu infractoare. Dar eu nu cred că-i asta.

– Cum trebuie să-l abordezi? E un tip rezonabil?

– Sigur, e rezonabil. Un om foarte rezonabil, care se întâmplă să fie și un papă-lapte extrem de politicos. Tocmai ăsta-i motivul pentru care nu-mi place să-l *abordez,* așa cum zici. Penitenciarul nostru nu-i un sanatoriu. Orice pușcărie nu este decât un fel de magazie unde sunt depozitați oamenii care nu vor să respecte regulile și nu știu să-și ascundă faptele în așa fel încât să nu fie prinși. Un tomberon, ca s-o spunem pe șleau. Iar noi suntem plătiți să stăm pe capacul lui. Pe Coates o amuză să se certe cu el, sunt amici la cataramă. Dar pe mine mă epuizează. E capabil să-ți argumenteze atât de îmbârligat câte o chestie, că la urmă nici nu mai știi cum te cheamă.

Hicks scoase din buzunar o batistă mototolită, cu care tamponă apa de pe lințoliul nevestei sale și continuă:

– Îi place la nebunie să ți se uite fix în ochi. Și îți dă impresia că te crede nebun.

Frank îi mulțumi lui Lawrence Hicks pentru ajutor și se duse la mașina pe care o parcase în fața casei. Ce era în capul lui Norcross? Ce motiv să fi avut de nu-i lăsa să o vadă pe femeia aia? De ce nu avea încredere în ei. Toate faptele nu duceau decât spre o singură concluzie, una foarte nasoală: nu se știe de ce, dar domnul doctor era mână-n mână cu femeia aia.

Hicks venea fuga (mă rog) după el.

– Domnu' Geary! Domnu' polițist!

– Ce s-a întâmplat?

Directorul-adjunct părea speriat.

– Femeia aia...

Își freca mâinile, căutând cuvintele potrivite. Ploaia mărunță îi păta umerii sacoului boțit.

– Dacă reușești să stai de vorbă cu ea, cu Evie Black, să nu-i dai impresia că aș vrea să-mi înapoieze telefonul, bine? Poate să-l țină. La nevoie, am să folosesc mobilul soției mele.

8

Când Jarred se duse repede în spatele casei aflate în proprietatea agenției imobiliare, casă în care trăiau acum el și cu Mary (dacă așta se putea numi „trai", comentă el în gând), Mary se sprijinea de gardul din lemn, cu capul culcat pe brațe. Deja începuseră să i se țească fire albe din păr.

Băiatul fugi spre ea, aproape poticnindu-se de cotețul câinelui (elegantă și cu rame albastre la gemulețele mici). O apucă de umeri, o scutură cu putere, apoi o ciupi tare de lobii urechilor, așa cum îi spusese ea să facă dacă va vedea că o lua somnul. I-a zis că citise pe Internet că așa se trezesc cel mai repede persoanele care moțăie. Desigur că pe Internet existau acum și alte metode pe care să le folosești ca să rămâi treaz, la fel cum existaseră pe vremuri și multe metode cu ajutorul cărora să adormi cât mai repede.

Oricum, chestia cu ciupitul a funcționat. Ochii lui Mary s-au limpezit. Șuvițele de fire albe s-au desprins de capul fetei și au plutit o clipă în aer, pentru ca imediat să dispară ca și cum nici nu ar fi fost.

– Au! exclamă Mary, ținându-se de urechi și străduindu-se să zâmbească. Ziceam că vrei să-mi pui cercei.

Jared o apucă de braț.

– Haide! Trebuie să ne grăbim.

– De ce?

Băiatul nu-i răspunse. Se vede treaba că paranoia tatălui său era molipsitoare. Intrară amândoi în livingul casei, cu mobilierul lui perfect asortat, dar cumva fără suflet – până și tablourile de

pe pereți erau aproape identice. Jared se opri puțin ca să se uite pe geam la mașina de poliție parcată în josul străzii. Văzu doi polițiști ieșind dintr-o casă. De-a lungul anilor, mama lui își invitase de mai multe ori colegii la cină și Jared îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei. Cei doi care ieșiseră din casa de la capătul străzii erau Rangle și Barrow. Având în vedere că nicio altă casă, în afară de cea în care se afla el, nu era mobilată, probabil că polițiștii aruncau câteva priviri superficiale înăuntru și treceau la casa următoare. Vor ajunge la el cât ai bate din palme.

– Jared, nu mă mai *trage*!

Le ascunseseră în dormitorul principal pe Platinum, Molly, doamna Ransom și Lila. Mary voise să le țină la parter, susținând că nu avea cum să le pese de *designul interior* sau de alte aiureli. Slavă cerului că Jared se gândise să insiste, dar nici măcar la etaj adormitele nu erau în siguranță. Pentru că această casă era mobilată, Rangle și Barrows s-ar fi putut decide să o percheziționeze.

O împinse în sus pe scări pe Mary, care bombănea supărată. Luă din dormitor coșul în care se afla trupușorul înfășat în cocon al lui Platinum și se repezi să deschidă chepengul din tavanul holului. Scărița care ducea în pod coborî cu zgomot. Ar fi izbit-o în cap pe Mary, dacă n-ar fi tras-o el din drum. Jared se cățără pe ea, împinse coșul cu copila pe podeaua podului și se dădu jos repede. Neluând în seamă văicărelile și întrebările fetei, se repezi la geamul de la capătul holului și privi afară. Mașina de poliție dădea colțul. Doar patru case mai erau până la ei. Ba nu, trei.

Fugi spre Mary, care stătea cu umerii căzuți și bărbia în piept.

– Trebuie să le cărăm pe acolo, îi spuse el, arătând spre scărița.

– Eu nu pot să car pe nimeni, protestă ea, smiorcăindu-se. Sunt *obo-șiii-tă*, Jere!

– Știu, dar pe Molly ai să poți s-o duci. E ușoară. O să le iau eu pe bunică-sa și pe mama.

– Da' de ce? De ce tre' să facem asta?

– Pentru că polițiștii ăia s-ar putea să ne caute pe noi. Așa a zis tata.

Se aștepta să-l întrebe de ce nu trebuie să-i găsească polițiștii, însă fata nu mai spuse nimic. Jared o luă de mână și o duse în

dormitorul unde femeile erau întinse pe patul dublu – pe Molly o culcaseră pe un prosop moale în baia de alături. Jared o luă pe fetiță și i-o puse în brațe lui Mary. Apoi o luă el în brațe pe doamna Ransom, care acum i se părea mai grea decât atunci când o cărase prima oară. Dar nu *prea* grea, își spuse el, amintindu-și cum îi cânta mama când era mic: „Ac-cen-tuează pozitivul, *elimi*-nă negativul"[1].

– Și nu-ți face griji despre ce-i între ele, fredonă el, apucând mai bine ce mai rămăsese din bătrâna doamnă.

– Ce? Ce zici?

– Nimic.

Strângând-o pe Molly în brațe, Mary începu să urce scărița spre pod. Urca încet, foarte încet. Treaptă cu treaptă și cu pauze între ele. Jared (imaginându-și că mașina de poliție deja oprise în fața casei și că Rangle și Barrows se gândeau să dea curs invitației de pe panoul înfipt în gazon – **POFTIȚI ȘI ARUNCAȚI O PRIVIRE!),** își îndesă umărul în fundul fetei care se uită peste umăr la el.

– Cam multe intimități îți permiți, Jared.

– Atunci mișcă-te mai repede!

Mary reuși cumva să ajungă până sus fără să-i cadă bagajul din mână fix în capul lui Jared. În urma ei și gâfâind amarnic, băiatul o împinse pe doamna Ransom prin trapă. Mary o culcase pe Molly pe dușumeaua din lemn. Podul se întindea pe toată lungimea casei. Era scund și înăbușitor de cald.

– Mă întorc repede, zise Jared.

– În regulă, da' să știi că nu-mi prea pasă. Mă doare capul de la căldura asta.

Jared se întoarse în dormitorul principal. Când o luă în brațe pe Lila, simți un junghi de avertizare în genunchiul accidentat. Uitase de uniforma mamei sale, de bocancii pe care-i purta la serviciu și de centura aia multifuncțională cu tot felul de drăcii

---

[1] *Accentuate The Positive*, piesă interpretată de Bing Crosby (n. tr.).

în ea. Oare cât de mult cântăreau? Câte kilograme adăugau la greutatea unei femei sănătoase și bine hrănite? Cinci? Zece?

Reuși să ajungă cu ea până la scară, se uită cât de înclinată era și își spuse: „N-am să fiu în stare s-o urc în pod. Sub nicio formă."

Chiar atunci se auzi soneria de la intrare – patru clinchete de clopoțel din ce în ce mai ascuțite. Și Jared începu să urce. Deja nu mai gâfâia. Deja începuse să icnească. Urcase trei sferturi din scară când îl lăsară puterile. Tocmai când se gândea dacă va putea să se întoarcă jos fără să-și scape mama din brațe, văzu două mâini firave întinse în fața lui. Mary. Jared se chinui să mai urce încă două trepte și fata reuși s-o apuce pe Lila.

De la parter se auzi vocea unuia dintre polițiști.

– Ușa e larg deschisă. Haide!

Jared împinse. Mary trase. Și împreună o urcară pe Lila prin trapă. Mary căzu pe spate, cu Lila peste ea. Jared ridică scărița cu mare grijă. Nu voia să facă niciun zgomot.

De jos se auzi vocea celuilalt polițist:

– Alo-o-o! E cineva acasă?

– Te aștepți să-ți răspundă un muiero-balot? comentă celălalt și amândoi începură să râdă.

„Muiero-baloți?" repetă Jared. „Așa le ziceți? Dacă v-ar auzi mama cum vorbiți, v-ar face limba cravată și v-ar spânzura cu ea."

Continuând să vorbească, cei doi bărbați se îndreptară spre bucătărie, așa că Jared nu mai putea înțelege ce spuneau. Mary, deși aproape complet amorțită, îi simți spaima și îl strânse în brațe. Mirosea a transpirație și băiatul îi simți obrazul umed atunci când și-l lipi de al lui.

Vocile reveneau în living și Jared încercă să-și folosească puterea gândului ca să-i facă pe cei doi polițiști să iasă din casă și să-i lase în pace: *Plecați! Nu vedeți că nu-i nimeni aici? Plecați odată!*

Mary îi șopti la ureche:

– E mâncare în frigider. Și în cămară. Și am aruncat un ambalaj la coșul de gunoi. Dacă...

Tropa-tropa-trop făceau pe trepte bocancii grei. Polițiștii urcau la etaj. Nu era bine, dar măcar nu discutau despre mâncarea din

frigider și despre gunoiul de dată recentă din coș. („Ac-cen-tuează pozitivul.") Vorbeau despre ce ar avea chef să mănânce la prânz.

Pe neașteptate, unul dintre ei (posibil Rumple) spuse:

– Mie așternuturile astea de pat mi se par cam deranjate. Tu ce zici?

– Mda, mormăi celălalt. Nu m-ar mira să se fi adăpostit vreun boschetar aici. Dar e mai probabil ca oamenii ăia care au venit să vadă casa să fi încercat și patul. Mi se pare un lucru firesc, ție nu?

Din nou zgomot de pași – acum pe coridor. *Tropa-trop-trop!* Se opriră. Iar vocile li se auziră chiar de sub cei doi tineri. Mary îl strânse mai tare pe Jared și-i șopti:

– O să ne aresteze dacă ne prind că ne-am ascuns aici, nu-i așa?

– Ssst! șopti Jared.

„Ne-ar fi arestat și dacă ne găseau la parter. Numai că nu i-ar zice «arestare», ci «custodie preventivă».

– Uite o trapă în tavan! spuse Barrows (probabil că Barrows). Urci tu să vezi ce-i în pod sau să mă duc eu?

Lui Jared i se păru nesfârșită tăcerea care urmă acestei întrebări. Apoi Rangle (probabil că Rangle) răspunse:

– Urcă-te tu dacă vrei. Da' dacă Lila și puștiul ei ar fi fost în casă, i-am fi găsit aici, în dormitoare. Plus că eu sunt alergic la praf. Nici vorbă să mă duc în pod.

– Dar...

– Du-te tu, amice! zise Rangle.

Și imediat scărița se desfăcu și coborî. O rază slabă de lumină pătrunse în pod. Doar cu zece centimetri dacă ar fi fost mai aproape de trapa deschisă, polițiștii ar fi observat imediat coconul Lilei.

– Pe pariu că acolo sus tre' să fie și foarte cald. Cam la vreo patruj' de grade.

– La dracu'! exclamă Barrows. Și, că tot veni vorba, la dracu' și cu tine și cu sclifoselile tale! Auzi, dom'ne, cică-i *alergic*. Haide să plecăm de-aici!

Scărița reveni la locul ei, dar acum cu un pocnet puternic, făcându-l pe Jared să tresară, cu toate că se aștepta la asta. Acum se auzea *tropa-tropa-trop* pe scară în jos. Jared își ținu respirația și

ciuli urechile, ca să audă ce vorbeau polițiștii ajunși deja în holul de la intrare. Numai că vorbeau cu glas scăzut. Imposibil să prindă mai mult de câteva cuvinte. Ziceau ceva despre Terry Coombs; și încă ceva despre un voluntar pe care îl chema Geary; și iarăși ceva despre prânz.

Plecați! voia Jared să le strige. *Plecați dracu' de-aici, până nu ne lovește damblaua de la căldura asta!*

Într-un final, auzi cum se închide ușa de la intrare. Jared se forță să audă motorul mașinii de poliție, însă nu auzi nimic. Ori ascultase prea mult timp muzică la căști, ori podul era antifonat. Numără în gând de la unu până la o sută și după aia de la o sută înapoi la unu. Nu mai rezista. Îl omora căldura aia insuportabilă.

– Cred că au plecat, spuse el.

Însă Mary nu-i răspunse și își dădu seama că nici nu-l mai strângea în brațe. Atât de tare se concentrase la mișcările și vorbele polițiștilor, că nici nu observase. Când se întoarse să se uite la ea, mâinile fetei se desprinseră din jurul gâtului lui și ea se prăbuși moale pe dușumeaua podului.

– Mary! *Mary!* Să nu adormi!

Nicio reacție. Jared deschise repede chepengul, fără să-i mai pese de zgomotul făcut de scăriță. Uitase și de polițiști. Acum îi păsa doar de Mary. Numai și numai de Mary îi păsa acum. Poate că nu era prea târziu.

Însă era. Degeaba a zgâlțâit-o el. Mary adormise în timp ce el trăgea cu urechea la polițiști. Acum zăcea lângă Lila, iar trăsăturile ei frumoase își pierdeau conturul sub firele albe care se țeseau la iuțeală.

– Nu! murmură Jared deznădăjduit. Atâtea eforturi a făcut...

Rămase acolo încă vreo cinci minute, uitându-se la coconul care se îngroșa tot mai repede. Apoi își sună tatăl.

Nu știa ce altceva să facă.

IV

1

În lumea părăsită acum de femei, Candy Meshaum locuise într-o căsuță pe West Lavin, nu departe de închisoare. Lucru perfect normal, dacă te gândești că și casa ei fusese un fel de pușcărie. În noua lume, preferase să locuiască împreună cu alte femei, toate participante permanente la Întruniri, într-o enclavă pe care și-o amenajaseră într-un depozit. Depozitul cu pricina, la fel ca supermarketul Shopwell (și spre deosebire de marea majoritate a celorlalte clădiri din zonă), rămăsese aproape neatins de trecerea anilor. Era o construcție în forma literei „L", cu etaj, făcută din containere suprapuse și amplasată direct pe asfalt, în apropierea pădurii. Fiind construite din plastic dur și fibră de sticlă, containerele erau perfect etanșe, respectându-și astfel promisiunea din reclama decolorată de pe marginea drumului. Asfaltul fusese năpădit de buruieni, copacii începuseră să crească în crăpăturile lui mari, iar rețeaua de canalizare era de-a dreptul sufocată de frunze. Însă femeilor le-a fost ușor să curețe, să strângă frunzele și să golească toate containerele de mărfurile stricate dinăuntru, transformându-le în spații excelente (chiar dacă nu deosebit de frumoase) pentru locuit.

„În ciuda faptului că sărmana Candy Meshaum a încercat din răsputeri să le decoreze", își spuse Lila.

Se plimba prin container, la lumina naturală care intra pe ușa deschisă. În mijloc se afla un pat acoperit cu o cuvertură dintr-un material roșu și lucios, care reflecta lumina. De unul dintre pereții fără ferestre atârna un peisaj marin într-o ramă: ceruri senine și un țărm stâncos. Probabil Candy și-l însușise din conținutul original al containerului. Într-un colț se afla un balansoar, iar pe jos lângă el, un coș cu gheme colorate, din care ieșeau două andrele. Într-un alt coș se vedeau mai multe perechi de șosete admirabil tricotate – mostre ale muncii ei.

– Ce părere ai?

Coates se oprise în fața containerului ca să fumeze. (Țigările în ambalaj de folie și celofan rezistaseră și ele destul de bine trecerii timpului.) Directoarea penitenciarului – fosta directoare – își lăsase părul lung și nu se mai vopsea. Acum îi cădea pe umerii înguști, dându-i o înfățișare de profet – de parcă rătăcise multă vreme prin deșert, în căutarea tribului ei. Lilei i se părea că-i stă bine.

– Îmi place cum ți-ai aranjat părul.

– Mersi frumos, dar eu vorbeam despre femeia pe care ar fi trebuit s-o găsim aici.

Candy Meshaum era una dintre cele patru femei care dispăruseră, punând-o aici la socoteală și pe Essie. Lila stătuse de vorbă cu femeile care locuiau în containerele învecinate. Ultima oară o văzuseră pe Candy tricotând veselă în balansoarul ei și, în mai puțin de zece minute, ia-o de unde nu-i. Deși containerul ei se afla la etajul complexului de depozitare, mai spre mijloc, nimeni nu o văzuse coborând de acolo – greu de crezut, pentru că era o femeie destul de corpolentă, cu un picior beteag. Sigur, nu era de neconceput că reușise să dispară neobservată, dar era foarte puțin probabil.

Vecinele spuneau despre Candy că era veselă și mulțumită. Una dintre ele, care o cunoscuse pe Candy și în cealaltă lume, în lumea veche, folosise cuvântul *renăscută*. Se mândrea cu talentul ei pentru lucrul manual și cu cutiuța aceea pe care o decorase atât de drăguț și pe care o numea „acasă". Mai multe femei menționaseră faptul că îi spunea containerului „apartamentul visurilor mele", fără fărâmă de ironie.

– Nu văd aici niciun indiciu clar, spuse Lila. Nimic care să sugereze că s-ar fi întâmplat ceva rău.

Dar bănuia că situația era asemănătoare cu ce se petrecuse și în cazul lui Essie: uite-o, nu-i. Puf! Abracadabra.

– E la fel, nu?

Janice, care se uitase la bătrâna Essie în clipa aceea, a povestit ulterior că văzuse o sclipire – ca o flacără de brichetă – care pierise într-o fracțiune de secundă. Femeia dispăruse pur și simplu. Nu reușise să observe niciun fel de transformare, dezintegrare sau vreun alt fenomen care avusese loc acolo. Totul se întâmplase mult prea repede. Directoarea spunea că a avut senzația că Essie se stinsese ca un bec – numai că niciun filament nu își pierde incandescența atât de rapid.

– S-ar putea, zise Lila.

Dumnezeule mare, a început să vorbească la fel ca soțul ei de demult!

– A murit, spuse Janice. În lumea cealaltă. Nu crezi?

Pe peretele de deasupra balansoarului era o molie. Lila întinse mâna spre ea. Insecta zbură și i se așeză pe unghia de la degetul arătător. Lila simți un miros vag de ars.

– S-ar putea, repetă ea.

Acest „clintism" era tot ce îndrăznea să spună deocamdată.

– Ar trebui să ne întoarcem și să ne luăm la revedere de la doamnele alea.

– Aiurea! mormăi Janice. Avem lucruri mai bune de făcut decât să pornim pe coclauri.

Lila zâmbi:

– Adică, vrei?

Imitând-o, fosta directoare Coates răspunse:

– S-ar putea.

2

Pe Strada Principală, o patrulă se pregătea să exploreze regiunea de dincolo de Dooling. Grupul era format din șase femei, care

luau cu ele una dintre mașinuțele de golf, plină cu provizii. Millie Olson, fostă gardiană la penitenciar, se oferise să le conducă. Până în acest moment, nimeni nu se aventurase prea mult dincolo de granițele orașului lor din trecut. Niciun avion sau elicopter nu zbura pe deasupra lor, niciun foc nu mai ardea în zare, nicio voce nu se auzea din aparatele de emisie-recepție. Iar toate aceste absențe intensificau sentimentul de pierdere, pe care Lila îl avusese încă de la început. Lumea în care trăiau ele acum i se părea o scenă dintr-unul din globurile acelea de sticlă în care începe să ningă dacă le scuturi bine. Numai că aici nu ningea.

Lila și Janice ajunseră la timp ca să asiste la ultimele pregătiri. O fostă deținută, Nell Seeger, stătea ghemuită lângă mașinuța de golf și fredona în surdină în timp ce verifica presiunea din cauciucuri. Millie inspecta bagajele din remorca fixată de spatele mașinuței, verificând încă o dată tot ce luau cu ele: saci de dormit, hrană deshidratată prin congelare, apă potabilă, haine, vreo două walkie-talkie-uri de jucărie pe care le găsiseră în pungi din plastic sigilate și, prin urmare, chiar funcționau (într-o oarecare măsură), două puști (curățate chiar de Lila), truse de prim ajutor. Toată lumea era entuziastă și binedispusă, se auzeau râsete și urări jovial. Cineva o întrebă pe Millie Olson ce va face dacă dau nas în nas cu un urs.

– Am să-l domesticesc, răspunse ea pe un ton sec, fără să-și ridice ochii de la bagaje.

Replica ei stârni alte râsete în rândul spectatoarelor.

– Ai cunoscut-o? o întrebă Lila pe Janice. Înainte?

Stăteau alături pe trotuar, îmbrăcate în haine groase și învăluite în aburii albi ai respirației.

– Cum dracu' să n-o cunosc? I-am fost șefă.

– Nu pe Millie, pe Candy Meshaum.

– Nu. Tu ai cunoscut-o?

– Da, răspunse Lila.

– Și?

– Era o victimă a abuzului conjugal. O bătea soțul ei. Mult. Din cauza asta șchiopăta. Individul era un dobitoc patentat, un mecanic care făcea bani din vânzarea de arme. Se pare că o

perioadă a fost asociat cu frații Griner. Sau așa se spunea – că noi n-am reușit niciodată să dovedim nimic. O bătea cu sculele din atelier. Locuiau pe West Lavin, într-o casă care se dărâma pe ei. Nu mă mir că ea n-a încercat să o repare și să o facă frumoasă, n-ar fi avut niciun sens. Vecinii lor ne sunau adesea și ne spuneau că au auzit-o țipând. Numai că ea nu a vrut niciodată să ne zică adevărul. Se temea de represalii.

– Mare noroc că n-a ucis-o!

– Ba eu cred că a făcut-o.

Directoarea se uită cu coada ochiului la Lila.

– Tu spui ce cred eu că spui?

– Hai să facem câțiva pași!

Se plimbară de-a lungul trotuarului spart, pășind peste găurile sufocate de buruieni, ocolind bucățile dislocate de asfalt. În fața ruinelor rămase din Clădirea Municipalității era un parculeț pe care reușiseră să-l salveze și să-l amenajeze. Singurul semn al trecerii timpului era statuia unui demnitar al orașului, repauzat de foarte multă vreme. O creangă solidă de ulm – cu siguranță smulsă de vreo furtună – îl dărâmase de pe soclu. Femeile au reușit să ia creanga de acolo, dar demnitarul era mult prea greu așa că, deocamdată, nu se atinseseră de el. Demnitarul era căzut în joben și cu picioarele în sus. Lila văzuse de multe ori cum fetițele se dădeau râzând pe spinarea lui ca pe un tobogan.

Janice spuse:

– Tu crezi că jigodia de bărba-su i-a dat foc coconului?

Lila nu-i răspunse direct.

– Ai auzit să se vaite cineva de ameteli? De greață? Care te apucă din senin și dispare după vreo două ore?

Și Lila se simțise astfel de câteva ori. Rita Coombs povestise că avusese și ea parte de experiențe asemănătoare; la fel doamna Ransom și Molly.

– Da. Aproape toate femeile pe care le știu s-au plâns de așa ceva. Mi-au zis că aveau senzația că sunt răsucite ca pe un fus. Nu știu dacă o cunoști pe Nadine Hicks, soția colegului meu de la penitenciar...

– M-am întâlnit cu ea la câteva dintre mesele comune, spuse Lila, strâmbând din nas.

– Mda, nu lipsește niciodată. Și de n-ar veni, nu i-ar fi nimănui dor de ea, dacă pricepi unde bat. În orice caz, ea pretinde că are mai mereu starea asta de vertij.

– Bine, asta e de ținut minte. Acum gândește-te la incendierile în masă. Știi ceva despre ele?

– Nu direct. Am venit aici destul de devreme, la fel ca tine. Dar le-am auzit pe cele venite recent povestind că au văzut incendieri din astea la știri: bărbați care dau foc coconilor în care sunt femei.

– Despre asta este vorba, zise Lila.

– Uau! exclamă Janice, înțelegând. Căcat!

– „Căcat" este o apreciere potrivită. La început m-am gândit – am sperat, de fapt – că nou-venitele nu pricepuseră bine ce se întâmplă, că greșeau. Mi se părea o explicație firească, pentru că nu dormiseră de multă vreme, erau supărate și speriate – așa că mi-am zis că au văzut ceva la televizor și li s-a *părut* că sunt niște coconi incendiați, când, de fapt, era vorba despre cu totul altceva.

Lila trase în piept aerul sfârșitului de toamnă. Atât de rece și curat era, că parcă te făcea să te simți mai înaltă. Nici urmă de gaze de eșapament. Nici urmă de camioane cu cărbuni.

– Instinctul ăsta de a te îndoi de ce spun cei din jur nu se pierde niciodată. Mereu trebuie să găsești un motiv pentru care să nu crezi ce ți se spune. Bărbații sunt maeștri în privința asta... dar la fel facem și noi. Eu fac la fel.

– Te judeci prea aspru.

– Și știam că așa o să se întâmple. Am vorbit despre asta cu Terry Coombs chiar cu trei sau patru ore înainte să mă ia și pe mine somnul. Femeile aveau reacții foarte agresive când le erau distruși coconii. Deveneau niște fiare. Atacau. Ucideau. Nu mă surprinde deloc că mulți bărbați au considerat că trebuie să ia măsuri de precauție în sensul acesta; sau, mai degrabă, că au folosit situația asta ca pretext să dea foc unor semeni de-ai lor.

Janice schiță un zâmbet strâmb.

– Și eu sunt aia acuzată că nu am o părere bună despre specia umană.

– Cineva a incendiat-o pe Essie. În lumea cealaltă. Nu avem de unde ști cine a fost. Și cineva i-a dat foc lui Candy Meshaum. Oare s-o fi supărat bărbățelul ei că nu mai are sac de box? Dacă aș mai fi în lumea aia, precis el ar fi prima persoană pe care aș aduce-o la interogatoriu.

Lila se așeză pe statuia demnitarului.

– Și amețelile? Sunt aproape convinsă că și ele sunt provocate de ceva ce se petrece acolo. Probabil că ne mută dintr-un loc în altul. Ca pe niște mobile. Essie era într-o pasă proastă chiar înainte să dispară. Presupun că a mutat-o cineva înainte să-i dea foc și avea amețeli.

– Știi că stai cu fundul pe primul primar pe care l-a avut Doolingul? o întrebă Janice.

– Nu se supără. Și lui i-a spălat cineva chiloții.

Lila își dădu seama că era furioasă. Ce rău făcuseră Essie sau Candy Meshaum, în afară de faptul că au apucat câteva luni de trai fericit în toată existența lor nenorocită? Iar fericirea asta nu însemnase pentru ele decât câteva păpuși și un container fără geamuri.

Iar bărbații le dăduseră foc. Lila era sigură că așa se întâmplase. Acesta era sfârșitul poveștii. Atunci când mureai *acolo*, mureai și *aici*. Bărbații le alungaseră din lume – le alungaseră din două lumi. Bărbații. Nu aveai unde să te ascunzi de ei.

Probabil că Janice îi citise gândurile – ori, mai degrabă, expresia de pe chip.

– Archie, soțul meu, a fost un om tare bun. M-a sprijinit în toate.

– Mda, numai că a murit de tânăr. Poate că nu ai mai fi gândit la fel dacă ar fi rămas mai multă vreme în preajma ta.

Urâte vorbe, dar Lila nu le regreta deloc. Din senin, își aduse aminte de un proverb Amish: MÂNCAREA GĂTITĂ DUREAZĂ MAI MULT DECÂT SĂRUTĂRILE. Același lucru se putea spune despre o mulțime de alte angajamente pe care le aducea cu sine orice căsnicie. Sinceritatea. Respectul. Ba chiar simpla amabilitate.

Coates nu dădea semne că s-ar fi supărat.

– Clint a fost un soț rău?

– A fost mai bun decât cel al lui Candy Meshaum.

– Ăsta-i standardul tău? Nu contează. Am să mă bucur mai departe de amintirea soțului meu, care a avut decența să dea colțul înainte să devină un mare măgar.

– Poate că am meritat asta, spuse Lila, dându-și capul pe spate.

Ziua era însorită, dar nori grei se adunaseră în zare, spre nord de ele.

– Deci? *A fost* un soț rău?

– Nu. Clint a fost un soț bun. Un tată bun. Și-a îndeplinit toate obligațiile. M-a iubit. Niciodată nu m-am îndoit de asta. Numai că nu mi-a spus multe lucruri despre el. Lucruri pe care nu ar fi trebuit să le aflu într-o manieră care să nu-mi facă cinste. Clint obișnuia să repete toate vorbele alea mari despre sinceritate și susținere reciprocă până rămânea fără voce. Dar, de fapt, totul era de dragul aparențelor. Mi se pare că asta e mai rău decât dacă m-ar fi mințit. Minciuna indică un oarecare respect. Sunt sigură că avea niște probleme foarte mari, niște probleme cu adevărat grave și își închipuia că eu sunt prea mimoză ca să-l pot ajuta. Zău, mai degrabă mă minți decât să mă tratezi de sus.

– Ce fel de probleme...?

– A avut o copilărie îngrozitoare. Cred că s-a luptat să ajungă unde se află acum. La propriu. L-am văzut cum își freacă încheieturile degetelor atunci când îl preocupă ceva sau când e supărat. Dar refuză să vorbească despre frământările lui. L-am întrebat de multe ori și de fiecare dată s-a închis în el.

Aruncă o privire spre Coates și sesiză o oarecare tulburare în expresia ei.

– Știi la ce mă refer, nu? Că l-ai văzut și tu.

– Cred că da. Clint mai are... și o altă față. Una mai dură. Mai violentă. Dar am văzut-o abia de curând.

– Mă scoate din minți. Și știi ce-i mai rău? Că m-a făcut să mă simt cumva... demoralizată.

Janice îndepărta cu un bețișor noroiul uscat de pe fața statuii.

– Da, o purtare ca asta poate să demoralizeze pe oricine.

Mașinuțele de golf porniră, urmate de remorcile cu provizii, acoperite cu prelate. Convoiul se pierdu în zare, apoi reapăru pentru scurt timp acolo unde terenul era mai înalt. După care dispăru de tot.

Lila și Janice începură să vorbească despre altele: despre recondiționarea caselor de pe Smith Street; despre cei doi armăsari superbi, pe care-i prinseseră și-i învățaseră (sau poate îi reînvățaseră) să se lase călăriți; și despre minunea la care lucrau cu spor Magda Dubcek și două foste deținute. Dacă puteau să aibă mai mult curent electric, mai multe panouri solare, atunci apa curentă nu va mai fi o iluzie deșartă. Closetul înăuntrul locuinței – iată visul american.

Au vorbit și au tot vorbit până spre seară, dar conversația nu le-a mai fost tulburată nici măcar o singură dată de subiecte precum Clint, Jared, Archie, soțul lui Candy Meshaum, Iisus Hristos sau oricare alt bărbat.

3

N-au vorbit nici despre Evie, dar Lila nu o uitase. Așa cum nu uitase nici de momentul simbolic în care aceasta își făcuse apariția în Dooling. Și nici de vorbele ei ciudate, cu multe înțelesuri. Și nici de urmele acoperite cu pânză din pădurea de lângă rulota lui Truman Mayweather. Nu uitase că pe ea acele urme au dus-o la Copacul Fantastic, care își înălța până la cer trunchiul împletit din nenumărate alte trunchiuri. Și au dus-o și la tigrul cel alb, la șarpe, la păun și la vulpoi – Lila nu-l uitase pe nici unul.

Vedea și acum cu ochii minții rădăcinile întortocheate ale Copacului – ca șireturile de la adidașii unui uriaș. Le vedea cum se încolăceau de multe ori unele în jurul celorlalte. Atât de măreț era Copacul, atât de maiestuos, iar apariția lui atât de firească.

Oare din Copac apăruse Evie? Sau Copacul apăruse din Evie? În Orașul Nostru, femeile visau? Ori făceau parte dintr-un vis?

4

Patruzeci și opt de ore a căzut ploaia rece peste Orașul Nostru; a rupt crengi din copaci, a intrat prin găurile din acoperișuri, a umplut străzile cu bălți murdare. În cortul ei, Lila lăsa deoparte cartea pe care o citea și lovea cu piciorul în pereți ca să spargă stratul subțire de gheață format pe ei. Zgomotul era foarte asemănător cu acela de sticle sparte.

De ceva vreme renunțase la cărțile din hârtie în favoarea unui e-reader, dar fără să-și imagineze că lumea ei se va sfârși, făcând inutile aceste dispozitive. În casa ei încă mai erau cărți normale, unele chiar neatinse de mucegai. După ce a terminat de citit, a ieșit din cortul amplasat în curtea din față și s-a apropiat de ruinele fostei sale locuințe. Era un tablou îngrozitor de deprimant – îi amintea prea mult de fiul și soțul ei – așa că nu voia să locuiască acolo. Dar nici în stare să se mute de acolo nu era.

Dârele de apă de pe pereții interiori luceau în lumina lanternei. Ploaia suna ca un ocean agitat. De pe un raft din spatele livingului, Lila alese un roman polițist (cam umed) și vru să plece de acolo. Raza firavă a lanternei căzu peste un fel de frunză ciudată, de culoarea pergamentului, care se afla pe un scaun putrezit din bucătărie. Lila se uită mai bine: era un bilet de la Anton, care îi recomanda un tip priceput la copaci pentru problemele ulmilor din curte.

Privi lung la bucățica de hârtie, șocată de această întâlnire neașteptată cu cealaltă viață a ei – viața ei reală? viața ei anterioară? Viața aceasta îi tăiase acum calea aidoma unui copil care fuge de pe trotuar și iese în fața mașinilor din trafic.

5

Echipa era plecată în recunoaștere de o săptămână, când Celia Frode se întoarse pe jos, plină de noroi din cap până în picioare. Și singură.

6

Celia le-a spus că în spatele Penitenciarului Dooling, în direcția orășelului Maylock, drumurile deveniseră impracticabile. Nici bine nu terminau de tăiat un copac și făceau câțiva metri când dădeau peste altul. Așa că li s-a părut mai ușor să abandoneze mașinuțele de golf și să meargă pe jos.

Nu au găsit pe nimeni în Maylock și nici n-au dat peste vreun semn care să le indice că ar fi fost cineva acolo de curând. Toate clădirile semănau cu cele din Dooling – năpădite de buruieni, mai mult sau mai puțin dărăpănate, câteva arse până în temelii. Iar drumul de pe malul Pârâiașului lui Dorr – devenit acum un râu umflat, cu mașini scufundate în loc de pești – era complet distrus. Celia a recunoscut că poate atunci ar fi trebuit să se întoarcă. Luaseră suficiente provizii de la băcăniile și celelalte magazine din Maylock. Numai că și-au adus aminte de cinematograful din orășelul Eagle, care se afla doar la vreo șaisprezece kilometri distanță. Și s-au gândit că le vor face o mare bucurie fetițelor dacă vor aduce acasă și un proiector. Magda le asigurase că generatorul va face față unei asemenea sarcini.

– Acolo încă mai rula ultimul film din seria *Războiul stelelor,* a zis Celia. Știi care, doamnă șerif, ăla în care personajul principal e o fată.

Lila nu s-a obosit s-o mai corecteze. Își dăduse seama că era al naibii de greu să renunți la slujba din poliție.

– Spune mai departe, Celia.

Echipa a traversat Pârâiașul lui Dorr pe un pod rămas întreg și a luat-o pe un drum de munte care se chema Calea Cap-de-Leu și care părea să fie o scurtătură spre Eagle. Pe harta pe care o aveau la ele – descoperită printre dărâmăturile Bibliotecii Publice din Dooling – era trecut un drum vechi, folosit pe vremuri de compania minieră. Drumul ăsta le-ar fi putut scoate la autostradă și de acolo totul ar fi fost mult mai ușor. Numai că harta era depășită. Calea Cap-de-Leu se înfunda acum într-un platou, pe care se afla închisoarea pentru bărbați omonimă. Drumul companiei

miniere pe care sperau să-l găsească fusese distrus când se construise pușcăria. Pentru că venea seara, s-au gândit să nu mai coboare muntele pe întuneric, ci să înnopteze în clădirea închisorii și să pornească în zori.

Lila cunoștea foarte bine penitenciarul „Cap-de-Leu": era unul de maximă siguranță, în care sperase ca frații Griner să-și petreacă următorii douăzeci și cinci de ani.

Janice Coates, prezentă și ea la raportul Celiei, a comentat scurt:

– Oribil loc!

„Capul" – cum îi spuneau pușcăriei bărbații închiși acolo – ținuse prima pagină a ziarelor mult timp înainte de apariția Aurorei: după ce compania Ulysses Energy Solutions defrișase zona și distrusese culmea muntelui ca să aibă acces la cărbunele din interior, acoperise terenul cu grohotiș și îl nivelase ca să dea impresia că-l „restaurase". Ideea pe care o promova compania era aceasta: culmile munților nu trebuie să fie considerate „distruse", ci „deschise". Orice teren nivelat devenea teren pe care se putea construi. Deși cea mai mare parte din populația statului susținea industria minieră, au fost destui aceia care și-au dat seama că toată povestea nu era decât o mare vrăjeală. Aceste excelente terenuri se aflau de obicei la mama dracului și foarte des veneau la pachet cu bazine pline cu ape reziduale – deloc genul de vecini pe care și i-ar fi dorit cineva.

Însă deținuții dintr-un penitenciar nu puteau face reclamații, nu? Și nimănui nu-i păsa în mod deosebit de faptul că aceștia ar fi putut avea probleme grave de sănătate cauzate de mediul înconjurător. Așa s-a făcut că Muntele Cap-de-Leu a devenit locul unde s-a construit Penitenciarul de Maximă Siguranță „Cap-de-Leu".

Poarta închisorii (a continuat Celia) era deschisă. La fel și ușile de la intrarea în clădire. S-au dus înăutru ea, Millie, Nell Seeger și celelalte. Majoritatea membrelor echipei erau foste deținute și foste gardiene, curioase acum să vadă condițiile în care trăiseră reprezentanții celuilalt sex. Și au descoperit că nu erau deloc proaste. Cu tot mirosul greu de aer închis și cu toate fisurile din

podele și pereți, închisoarea nu fusese atinsă de umezeală. Iar mobilierul sumar din celule părea nou.

– Sigur, era ca un déjà-vu, a recunoscut Celia, dar nu pot să zic că nu m-a distrat să-mi vâr nasul pe acolo.

Ultima noapte a fost una calmă. Dimineață, Celia coborâse muntele, în căutarea unor poteci care să le mai reducă din drumul lung până la Eagle. Mare i-a fost mirarea când a apelat-o cineva la walkie-talkie-ul de jucărie.

– Celia! Ni se pare că am văzut pe cineva!

Era Nell.

– Cum? a răspuns Celia. Ce-ai zis?

– Suntem înăuntru! În pușcărie! Geamurile de la Broadway-ul lor sunt murdare rău de tot, da' am văzut o femeie într-una din carcere! Are o pătură galbenă peste ea! Și parcă se mișcă! Millie încearcă să deschidă ușa, da' greu, că e acționată electric, așa că...

Și aici transmisia s-a întrerupt.

Un bubuit prelung din subteran a speriat-o pe Celia. Și-a întins mâinile, încercând să-și mențină echilibrul. Walkie-talkie-ul de jucărie i-a zburat din mână, a căzut și s-a făcut bucăți.

O ardeau plămânii și îi tremurau picioarele, dar tot s-a întors și a intrat pe poarta închisorii. Din cauza prafului, a trebuit să-și acopere gura cu mâna ca să nu se sufoce. Solul era crăpat ca după un cutremur. Țărâna plutea în aer. Celia a căzut de câteva ori în genunchi. Își ținea ochii aproape închiși și pipăia cu mâinile în jur după ceva de care să se poată sprijini. Treptat, văzduhul s-a mai limpezit și în fața ei a apărut doar forma dreptunghiulară a clădirii cu etaj, în care se făcea primirea deținuților. Atâta tot. În spatele acesteia nu mai era nici teren și nici restul închisorii. Platoul se prăbușise. Noul penitenciar de maximă siguranță se rostogolise pe versantul muntelui ca un copil gigantic din piatră pe un tobogan. Cât despre clădirea rămasă, aceasta era acum ca un decor de film – doar fațadă.

Celia n-a avut curaj să se ducă până la marginea acelei prăpastii și să se uite în jos.

– Așa că m-am întors singură, îi spuse ea Lilei. Cât de repede am putut.

Apoi inspiră și își scărpină obrazul acoperit de noroi. Ascultătoarele – zece sau douăsprezece femei care se strânseră în grabă la locul lor de întâlnire de la Shopwell atunci când aflaseră de întoarcerea Celiei – nu au rostit niciun cuvânt. Era limpede pentru toată lumea: celelalte nu se vor mai întoarce niciodată.

– Mi-aduc aminte că am citit că au existat niște controverse cu privire la terenul de sub închisoarea aia, spuse Janice. Că solul era prea moale pentru o construcție de o asemenea greutate. Se spunea că firma aia care se ocupa cu extracția de cărbune a făcut o treabă de mântuială ca să nu cheltuiască prea mulți bani. Și că au venit niște ingineri constructori care să...

Atunci Celia dădu afară aerul din plămâni într-un oftat prelung și continuă cu un aer absent:

– Nell și cu mine întrețineam relații doar ocazional. Nu m-am așteptat să continuăm și în afara închisorii.

Își trase nasul – o singură dată.

– Așa că n-ar trebui să fiu atât de tristă, dar ăsta-i adevărul: sunt al naibii de tristă.

Tăcere.

Apoi Lila spuse:

– Trebuie să mă duc acolo.

Și Tiffany Jones o întrebă:

– Pot să vin cu tine?

7

Coates era de părere că ideea era foarte proastă.

– A dracu' de *proastă*, Lila! Ce te-a apucat de vrei să te duci și să te bagi în avalanșa aia?

Le însoțise pe Lila și pe Tiffany Jones până la Drumul Ghiulelei. Fiecare dintre cele două temerare ducea câte un cal de dârlogi.

– Nu ne băgăm în nicio avalanșă, răspunse Lila. O să ne băgăm printre resturile lăsate de avalanșă.

– Ca să vedem dacă mai sunt supraviețuitori, adăugă Tiffany.

– Faceți mișto de mine?

De la frig, nasul lui Janice căpătase culoarea sfeclei. Asemănarea cu un profet era acum și mai izbitoare – părul alb și lung îi flutura pe spate, obrajii ei descărnați erau roșii ca lumina semaforului. Nu-i lipsea decât toiagul noduros din mână și pasărea de pradă de pe umăr.

– Au coborât pe versantul unui *munte* și clădirea penitenciarului a aterizat *pe* ele. Sunt *moarte*. Dacă-i adevărată povestea aia cu femeia din carceră, atunci și ea e moartă.

– Știu, spuse Lila. Dar, dacă au văzut o femeie în „Cap-de-Leu", înseamnă că mai sunt și alte femei în afara Doolingului. Ar fi extraordinar să aflăm că nu suntem singure în lumea asta, Janice.

– Nu care cumva să muriți și voi! strigă fosta directoare după ele.

– Așa intenționăm, răspunse Lila.

Iar Tiffany Jones interveni mai hotărâtă:

– Fii pe pace, n-o să murim.

8

Tiffany știa să călărească încă din copilărie. Părinții ei aveau o livadă de meri, unde amenajaseră un loc de joacă și unde puteai să hrănești caprele din țarc, să-ți cumperi un hotdog de la tarabă și să faci o plimbare călare pe un ponei.

– Când eram mică obișnuiam să călăresc tot timpul, dar... familia mea mai avea și niște... *hibe* – cred că ăsta ar fi cuvântul potrivit. Cu timpul, am intrat în tot felul de încurcături și am renunțat la călărie.

Încurcăturile cu pricina nu erau un mister pentru Lila, care o arestase pe Tiff de câteva ori. Numai că acea Tiffany Jones din trecut semăna neașteptat de puțin cu femeia de acum, călare pe calul bălțat, care mergea la pas alături de iapa mai mică și albă a

Lilei. Femeia de acum avea chipul rotund, înconjurat de păr castaniu, pe care își pusese o pălărie albă de cowboy, care l-ar fi făcut invidios pe orice fermier din filmele western. Femeia de acum era stăpână pe sine, cum nici nu-și imaginase că va fi vreodată nefericita aia dependentă de droguri din trecut, pe care o regula uneori Truman Mayweather în rulota lui, de lângă laboratorul de metamfetamină.

Și era însărcinată. Lila o auzise vorbind despre starea ei la una dintre Întruniri. Înseamnă că de acolo venea o parte din aura ei de acum.

Se înserа. Nu peste mult timp vor trebui să facă popas. În zare se vedea deja orașul Maylock – câteva clădiri întunecate într-o vale aflată la câțiva kilometri de ele. Echipa de recunoaștere fusese aici și nu găsise niciun suflet – nici bărbat, nici femeie. Probabil că doar în Dooling mai puteau să trăiască oameni. Rămânea însă problema cu femeia aia din închisoarea pentru bărbați. Oare a existat cu adevărat, sau a fost doar o himeră?

– Mi se pare că îți merge mai bine, spuse cu prudență Lila. În lumea aceasta.

Tiffany râse politicos:

– Viața de apoi îți limpezește mintea. Nu mai simt nevoia de droguri, dacă la asta te referi.

– Asta crezi tu că este? Viața de apoi?

– Nu tocmai, răspunse Tiffany.

Nu mai abordă subiectul până seara, când erau amândouă culcate în sacii de dormit, la adăpostul zidurilor unei benzinării abandonate în cealaltă lume.

Și atunci, Tiffany continuă discuția:

– Adică, viața de apoi ar trebui să fie raiul sau iadul, da?

Prin vitrină se vedeau caii, legați de pompele vechi. Părul le lucea splendid în lumina lunii.

– Nu cred în chestiile astea, spuse Lila.

– Nici eu. Și, oricum, n-am văzut în viața mea nici îngeri și nici draci, deci, ce să mai vorbim! Dar nu ți se pare că noi trăim un fel de miracol?

Lila se gândi la Jessica și la Roger Elway. Fetița lor, Platinum, creștea foarte repede – deja mergea de-a bușilea printre picioarele tuturor. (Nana, fiica lui Elaine Nutting, se îndrăgostise pur și simplu de Plat – hidos nume de alint, dar îl folosea toată lumea și posibil ca, în viitor, fetița să le-o reproșeze – și o plimba peste tot într-un cărucior ruginit.) Lila se gândi la Essie și la Candy. Lila se gândi la soțul ei și la fiul ei și la toată viața aceea care nu-i mai aparținea acum.

– „Un fel de", spuse ea.

– Scuze. „Miracol" nu-i tocmai cuvântul potrivit. Ce vreau eu să spun este că o ducem bine aici, da? Deci, nu are cum să fie iadul, da? Nu mă mai droghez. Mă simt bine. Am caii ăștia superbi. Nici măcar n-am îndrăznit să visez la toate astea. Cum adică să aibă una ca mine grijă de niște animale atât de frumoase ca astea? Imposibil.

Se întrerupse și se încruntă.

– Vorbesc de parcă ar fi vorba doar despre mine, nu? Știu că tu ai pierdut multe. Știu că toate femeile de aici au pierdut multe, iar eu sunt doar cineva care n-a avut nimic de pierdut.

– Mă bucur pentru tine.

Chiar se bucura. Tiffany Jones merita să-i meargă bine.

9

Au ocolit orașul Maylock și au mers de-a lungul malului îngust al Pârâiașului lui Dorr. Câțiva câini sălbăticiți se uitau la ele. Erau șase sau șapte lupi germani și labradori, cu limbile atârnânde și cu răsuflări fierbinți care transformau în aburi aerul rece. Lila își scoase pistolul. Iapa ei albă își răsuci capul și tresări puternic.

– Nu, nu, nu! spuse Tiffany.

Întinse mâna și mângâie urechea iepei. Tonul ei era blând, dar ferm.

– Lila n-o să tragă cu arma aia.

– Nu? o întrebă Lila.

Stătea cu ochii la câinele din mijloc. Avea blana aspră – o combinație de cenușiu cu negru – un ochi albastru și unul căprui-deschis și gura foarte mare. Lila nu avea obiceiul să dea frâu imaginației, dar câinele ăsta i se părea turbat.

– Sigur că nu. Vor să ne fugărească, atâta tot. Dar noi trebuie să ne vedem de drumul nostru și să nu-i băgăm în seamă. O să ne lase în pace.

Tonul lui Tiffany era vesel și sigur. Lila își spuse că Tiffany probabil era *convinsă* că știe ce face, chiar dacă lucrurile nu stăteau tocmai așa.

Au mers mai departe. Câinii nu s-au luat după ele.

– Ai avut dreptate, a spus Lila mai târziu. Mulțumesc.

Tiffany i-a răspuns că „pentru puțin".

– Dar să știi că n-am făcut-o pentru tine. Nu te supăra, doamnă șerif, dar nu am să te las să-mi sperii căluții.

10

Au traversat apa și au ocolit drumul pe care se urcaseră celelalte femei până pe culmea muntelui, preferând să meargă mai mult prin depresiuni. Au coborât în vâlceaua formată între ce mai rămăsese din Cap-de-Leu și muntele din dreapta lui, cu pante abrupte și pline cu bolovani. În aer persista un miros greu, de metal, care le gâdila în gât. Bucăți de pământ se prăbușeau de pe stânci, stârnind ecouri răsunătoare și prelungi.

Își priponiră caii la vreo două sute de metri de ruinele închisorii și porniră mai departe pe jos.

– O femeie din altă parte, spuse Tiffany. N-ar fi foarte tare?

– Ar fi, recunoscu Lila. Dar și mai bine ar fi dacă le-am găsi în viață pe fetele noastre.

Fragmente de zidărie, unele mari ca niște camioane, se înfipseseră în sol ca niște cenotafe[1] enorme. Chiar dacă păreau destul de rezistente, Lila își putea imagina cu ușurință cum s-ar disloca sub greutatea lor și s-ar rostogoli la vale, ca să ajungă alături de suratele lor de pe fundul prăpastiei.

Structura penitenciarului se contorsionase atât de tare, încât acum semăna vag cu o piramidă. Lilei i se părea destul de impresionant faptul că o parte atât de mare din ea supraviețuise prăbușirii de pe munte. Impresionant și hidos totodată – o casă de păpuși distrusă de un copil rău. Sulițe zimțate din oțel ieșeau din beton, iar bulgări mari de pământ desțelenit acopereau alte părți ale dărâmăturilor. Prin spărturile de la marginile acestei noi și nedorite construcții se putea vedea interiorul întunecat al fostei pușcării. Pretutindeni erau copaci striviți, copaci înalți de opt, nouă metri făcuți lemne de foc.

Lila își puse masca chirurgicală pe care o adusese cu ea.

– Tu rămâi aici, Tiffany.

– Vreau să vin cu tine. Nu mi-e frică. Dă-mi și mie una.

Și întinse mâna după o mască.

– Știu că nu ți-e frică. Dar cineva trebuie să se întoarcă și să dea alarma dacă se prăbușește totul peste mine. Iar tu călărești foarte bine. Eu nu sunt decât o fostă polițistă de vârstă mijlocie. Plus că tu trebuie să ai grijă și de viața aia care crește în tine.

În dreptul spărturii, Lila se opri ca să-i facă semn cu mâna. Tiffany nu o văzu. Pornise înapoi către cai.

11

Lumina se strecura în interiorul închisorii prin găurile din beton. Lila își dădu seama că merge pe vârful unui perete, călcând pe ușile din oțel ale celulelor. Totul era la patruzeci și cinci de

[1] Cenotaf – monument funerar pentru o persoană al cărei cadavru nu a fost găsit (n. tr.).

grade față de normal. Tavanul se afla în dreapta. Peretele din stânga îi luase acum locul și podeaua devenise perete. Se văzu nevoită să aplece mult capul ca să se poată strecura pe sub ușa unei celule, care semăna acum cu o cursă de șoareci. Se auzea un ticăit. Se auzea apă care picură. Se auzeau pașii ei pe piatră și cioburi.

Un obstacol din pietre, conducte sfărâmate și bucăți de izolație îi blocă drumul. Lumină în jur cu lanterna. Pe perete (acum tavan) scria cu vopsea roșie **Nivelul A**. Lila se întoarse la ușa ca o cursă de șoareci. Se prinse de ea și se săltă în celulă. În peretele de vizavi de ușă era o gaură. Într-acolo se îndreptă Lila – cu foarte mare prudență. Intră în ea pe burtă. Marginile zimțate ale betonului spart i se agățară de spatele cămășii, sfâșiind-o.

Auzi vocea lui Clint. O întreba dacă nu cumva – te rog să nu-ți închipui că te acuz de ceva – ar face bine să reconsidere raportul dintre riscul pe care și-l asumă și descoperirea pe care speră să o facă.

Hai să le luăm pe rând, Lila! Riscul este să te cocoți pe niște ruine instabile de la poalele unui munte instabil. De asemenea, prin zonă mișună niște câini sălbăticiți, posibil turbați. Iar o drogată gravidă te așteaptă – sau poate nu te mai *așteaptă – lângă cai. Iar tu – repet, nu te critic, ci doar îți spun care este realitatea – ai patruzeci și cinci de ani. Toată lumea știe că vârsta la care o femeie se poate târî printre ruine instabile este între optsprezece și douăzeci și nouă de ani. Tu ai ieșit din grupul țintă. Iar acum îți riști viața, riști să ai parte de o moarte îngrozitoare.*

Lila ajunse în celula învecinată și se văzu nevoită să se urce pe un closet metalic, apoi să se strecoare iar printr-o spărtură din pardoseala care, în vremurile bune, fusese peretele din dreapta. La aterizare i se îndoi glezna și se repezi să se apuce de ceva ca să nu-și piardă echilibrul. Se răni în palmă cu ceva tăios.

Rana era adâncă. Probabil că va avea nevoie de câteva copci. Ar fi trebuit să se întoarcă și să ajungă afară, la trusa de prim ajutor pe care o aduseseră cu ele. Să se dea cu ceva unguent și să-și bandajeze mâna.

Sfâșie o bucată din cămașă și o înfășură în jurul rănii din palmă. La lumina lanternei descoperi o altă informație scrisă pe

perete: **Aripa de Maximă Siguranță**. Era pe drumul cel bun. Aici fusese văzută femeia. Partea proastă era că holul se afla deasupra capului ei – un culoar care mergea în sus. Partea și mai proastă era piciorul ăla care se vedea în colț, retezat la vreo cinci centimetri deasupra genunchiului. Era îmbrăcat în catifea reiată de culoare verde. Nell Seeger purta pantaloni verzi când plecaseră spre Eagle.

– N-am să-i zic lui Tiff despre asta, spuse tare Lila.

Sunetul propriei voci o făcu să tresară, dar o și liniști puțin.

– Nu ar ajuta la nimic.

Ridică lanterna. Aripa de maximă siguranță din Penitenciarul „Cap-de-Leu" se transformase într-un horn mare. Îl lumină dintr-o parte în alta, căutând un loc pe unde s-ar putea cățăra, și i se păru că a descoperit unul. Tavanul aripii fusese construit din panouri și acestea se desprinseseră în urma prăbușirii, dar armătura metalică rămăsese la locul ei. Și acum semăna cu un spalier. Sau cu o scară.

Cât despre ce speri să găsești aici, își continuă Clint dizertația, *este posibil să descoperi pe cineva.* Este posibil. *Dar fii sinceră cu tine însăți. Știi foarte bine că ruinele astea sunt pustii, cum pustiu este tot restul lumii. Aici n-ai să găsești decât cadavrele femeilor care au venit cu Nell. Fă un efort și spune-ți că piciorul ăla retezat le simbolizează pe toate. Dacă ar mai fi fost și alte femei în lumea voastră, precis că s-ar fi arătat până acum. Sau ar fi lăsat măcar o urmă. Ce vrei să dovedești? Că și femeile pot fi la fel de puternice, neînfricate și descurcărețe ca bărbații?*

Nici măcar în imaginația ei Clint nu-i putea declara deschis că se teme pentru ea. Nu se putea abține și se purta cu ea la fel cum se purta cu pacientele lui din închisoare și-i punea tot felul de întrebări tendențioase.

– Lasă-mă în pace, Clint!

Și, minunea minunilor, Clint dispăru.

Lila se întinse și se prinse de bara cea mai de jos a armăturii tavanului. Bara se curbă, dar nu se rupse. O durea rău mâna și simțea cum se prelinge sângele pe lângă zdreanța din bandaj,

dar nu-și dădu drumul. Își puse piciorul pe bara transversală și se împinse în ea. Bara se curbă din nou și rezistă și acum. Începu să urce scara aceea improvizată. De fiecare dată când ajungea în dreptul vreunei uși, Lila se ținea de bare doar cu mâna stângă – mâna cea teafără – și, agățată de ea, lumina cu lanterna interiorul celulei respective. Nu observă nicio femeie printre gratiile din ușa primei celule. Și nici printre gratiile celei de-a doua. Nici într-a treia. Nu văzu decât cadrele paturilor înfipte în fostele pardoseli. Mâna rănită îi pulsa dureros pe lanternă. Sângele îi curgea acum până în interiorul mânecii. Nici în a patra celulă nu văzu nimic și trebui să se oprească să-și tragă sufletul. Doar câteva clipe și fără să se uite în bezna de sub ea. Oare exista vreun truc care să te ajute să faci față unui asemenea efort? Parcă-i pomenise ceva Jared despre proba de maraton? Ce să-ți tot spui atunci când alergi? Aha, acum își aduse aminte: „Când simt că încep să mă usture plămânii", îi povestise fiul său, „îmi închipui că stau o mulțime de fete cu ochii pe mine și nu vreau să le dezamăgesc".

Mda, chestia asta nu-i era de niciun folos. Pur și simplu va trebui să urce în continuare, fără să se gândească la nimic.

Și Lila urcă. În a cincea celulă nu erau decât un pat îngust, un spălător și un vas de toaletă care se mai ținea doar într-un colț. Nimic altceva.

Ajunse la o intersecție în forma literei „T". În stânga se făcea un alt coridor lung. Lila îl lumină cu lanterna și văzu la capătul lui ceva ce semăna cu un maldăr de rufe – probabil un cadavru sau mai multe, își zise ea, ce a mai rămas din celelalte femei. Chestia aia roșie nu-i cumva geaca matlasată a lui Nell Seeger? Lila nu era prea sigură, dar, cu tot frigul dinăuntru, mirosul de descompunere deja începuse să plutească în aer. Probabil că femeile fuseseră aruncate de colo colo, izbite de toți pereții până li s-au terciuit trupurile și apoi iar rostogolite printre pietre și bucăți de beton. Nu avea ce să le mai facă. Trebuia să le lase acolo.

Numai că ceva se mișcă în grămada aia și se auzi un chițăit stins. Se pare că șobolanii supraviețuiseră urgiei.

Lila mai urcă puțin. I se părea că fiecare traversă este pe punctul de a ceda sub greutatea ei, protestând prin scârțâieli tot mai lungi și tot mai ascuțite. A șasea celulă era de asemenea goală – la fel a șaptea și a opta și a noua. Dar întotdeauna găsești ce cauți în ultimul loc pe care-l verifici, nu-i așa? Întotdeauna bluza este în fundul raftului cel mai de sus al dulapului. Întotdeauna dosarul care-ți trebuie este la fundul teancului. Întotdeauna batista este în cel mai mic și mai puțin folosit buzunar al genții.

Bine măcar că, dacă ar cădea acum, va muri instantaneu, fără chinuri.

Mereu – dar mereu, mereu, mereu, fără excepție – cazi de pe traversa cea mai de sus a armăturii pe care te urci ca pe o scară în coridorul penitenciarului de maximă siguranță, care a făcut *bâl-dâbâc!* de pe un munte.

Însă nu avea de gând să abandoneze lupta tocmai acum. A omorât-o pe Jessica Elway ca să-și salveze propria viață. A fost prima femeie șerif din istoria Provinciei Dooling. I-a arestat personal pe frații Griner și i-a râs în nas lui Low Griner când acesta a băgat-o în mă-sa. Câțiva metri în plus nu aveau cum să o înfrângă.

Și nu au înfrânt-o.

Se aplecă în întuneric, pendulând ca într-un dans de societate, și îndreptă raza lanternei printre gratiile celei de-a zecea celule.

Păpușa gonflabilă stătea cu fața lipită de geam. Buzele ei, roșii ca cireșele coapte, erau arcuite, pregătite de felație. Ochii mari și albaștri aveau acea expresie ingenuă și seducătoare care o făcuse faimoasă pe Betty Boop[1]. Un curent de aer, venit probabil printr-o crăpătură, o făcea să-și miște capul gol pe umerii rozalii. Pe autocolantul lipit pe frunte scria: *La mulți ani, Larry!*

---

[1] Personaj de desene animate din anii '30 (n. tr.).

12

– Uşurel, Lila! se auzi vocea lui Tiffany din fundul puţului. Coboară treptele una câte una, fără teamă.

– Bine! reuşi să bâiguie Lila.

Se bucura acum că Tiffany nu o ascultase. De fapt, nici nu ştia dacă se mai bucurase vreodată aşa de tare. Avea gâtul uscat; o durea tot corpul; parcă-i luase foc mâna. Vocea venită din străfundurile închisorii reprezenta o altă viaţă. Iar scara asta nu trebuia să fie sfârşitul.

– Bravo! Acum coboară o treaptă, spuse Tiffany. Una singură. Şi n-o să ţi se mai pară atât de greu.

13

– O păpuşă gonflabilă pentru bărbaţii excitaţi! se minună mai târziu Tiffany. Cadou pentru cine ştie ce dobitoc. Le dădeau voie să primească aşa ceva?

Lila ridică din umeri.

– Asta am văzut. Probabil că există o explicaţie, însă noi n-o s-o aflăm niciodată.

Au mers călare toată ziua şi toată noaptea. Tiffany se grăbea, pentru că voia ca una dintre femeile cu ceva pregătire medicală din Oraşul Nostru să-i cureţe cât mai repede Lilei rana de la mână. Lila spusese că nu trebuie, dar Tiff insistase.

– I-am zis babei care ne-a fost directoare la puşcărie că n-o să murim. Adică *niciuna* dintre noi.

I-a povestit apoi despre apartamentul din Charlottesville unde locuise în urmă cu vreo zece ani, înainte să se apuce de metamfetamină. Avusese acolo o groază de ferigi. Şi plantele acelea se simţiseră atât de bine la ea, că se apucaseră să facă flori.

– De aici ştii că trăieşti aşa cum trebuie: când ai plante de cameră care se dezvoltă, a spus Tiffany.

Legănându-se ușor în șa, Lila se chinuia să rămână trează. Dacă ar fi adormit, era foarte posibil să cadă de pe cal – exact ce-i mai lipsea acum.

– Ce zici?

– Zic de ferigile mele, i-a răspuns Tiffany. Bat câmpii despre ferigile mele ca să te țin trează și să nu te ia cu leșin.

Vorbele ei i-au stârnit râsul Lilei, dar n-a reușit să scoată decât un fel de geamăt subțirel. Tiffany a încercat s-o liniștească.

– Am să-ți dau și ție câteva. Că am din belșug.

Mai târziu, Lila a întrebat-o dacă își dorește un băiat sau o fată.

– Nu contează, sănătos să fie, i-a răspuns Tiffany.

– Dacă e fată, ce-ar fi să-i pui numele Fern[1]?

Tiffany a început să râdă:

– Așa te vreau!

În zori au văzut Doolingul învăluit într-o ceață albastră. O șuviță de fum se ridica din parcarea aflată în spatele dărâmăturilor rămase din „Roata Neunsă". Acolo instalaseră un cuptor pentru uzul tuturor. Curentul electric pe care îl puteau produce era neîndestulător, așa că își pregăteau mâncarea în aer liber de câte ori puteau. (Dovedindu-se o sursă excelentă de combustibil, „Roata" rămăsese treptat fără acoperiș și o parte din pereți.)

Tiffany o apucă într-acolo. În parcare erau douăsprezece femei încotoșmănate în haine groase, cu căciuli pe cap și mănuși fără degete în mâini. Pe focul deschis fierbeau două oale mari cu cafea.

– Bine ați revenit acasă! Avem cafea, spuse Coates.

– Noi nu avem nimic, zise Lila. Îmi pare rău. Nu era decât o păpușă gonflabilă în aripa de siguranță maximă. N-am găsit niciun semn că ar mai exista și altcineva în lumea asta, în afară de noi. Cât despre celelalte fete...

Clătină cu tristețe din cap.

– Doamnă Norcross?

Se întoarseră să se uite la fata cea nouă. Sosise cu o zi înainte. Lila făcu un pas spre ea, apoi se opri de parcă nu-și credea ochilor.

---

[1] În lb. engleză, *fern* – „ferigă", dar și nume de femeie (n. tr.).

– Mary Pak? Tu eşti?

Mary se apropie de Lila şi o îmbrăţişă.

– Eram cu Jared, doamnă Norcross. Mi-am zis că vreţi să ştiţi că e bine. Sau aşa era când l-am văzut ultima oară. Eram în podul casei de prezentare de pe strada dumneavoastră. Acolo m-a luat somnul.

V

1

Tig Murphy a fost primul gardian căruia Clint i-a mărturisit tot adevărul – adevărul despre Evie și despre ce-i spusese ea: că el trebuia să o țină în viață și că totul depindea de asta și că nu voia să-și pledeze cauza, așa cum nici Iisus nu voise să spună prea multe în fața lui Pilat din Pont.

Și Clint a încheiat zicând:

– Am mințit pentru că n-am îndrăznit să spun adevărul. Este atât de copleșitor, că îmi rămâne mereu blocat în gât.

– Îhî. Știi că am predat istorie la liceu, doctore?

Chiar! Tig se uita acum la el într-un fel care-i amintea dureros de tare de perioada liceului. Era o privire care-ți spunea că nu crede că ai fost învoit de la ore. Era o privire care voia să afle dacă ai pupilele dilatate.

– Da, știu, răspunse Clint.

Îl trăsese pe gardian în spălătorie, unde puteau să discute între patru ochi.

– Am fost primul din familia mea care a terminat o facultate. Nu a fost visul meu să trudesc într-o pușcărie de femei. Am văzut că ție îți pasă de fetele astea. Și mai știu și că, deși multe dintre ele au făcut niște lucruri tare urâte, unele nu sunt rele până-n măduva oaselor. Așa că vreau să te ajut...

Gardianul schiță un zâmbet strâmb și își trecu mâna prin părul rar de la tâmplă. Da, acum ți-l puteai imagina pe profesorul de demult. Îl vedeai cum se plimbă prin clasă, cum vorbește la nesfârșit despre uriașa diferență dintre legenda despre cearta de un secol dintre familiile Hatfield și McCoy și adevărul istoric al acestei rivalități. Îl vedeai cum își trece tot mai apăsat degetele prin păr, pe măsură ce devine tot mai entuziasmat de subiectul cu pricina.

– Atunci, ajută-mă, spuse Clint.

Dacă l-ar fi părăsit toți gardienii, ar fi încuiat penitenciarul și ar fi încercat să-l apere de unul singur. Însă ar fi dat greș. Terry Coombs și tipul cel nou mai aveau destui polițiști pe care să se poată baza. La nevoie, puteau strânge și alți voluntari. Iar Clint observase cum se uitase Frank Geary la zidurile și porțile închisorii, căutând punctele slabe.

– Chiar crezi asta? Crezi că are de-a face cu... *magia*?

Tig rostise cuvântul *magie* exact pe tonul pe care Jared spunea *pe bune* – de pildă: *„Pe bune* că vrei să-mi verifici temele?"

– Cred că influențează oarecum ceea ce se petrece acum. Dar, mai important decât asta, cred că bărbații din afara penitenciarului sunt convinși de asta.

– Deci crezi că e o vrăjitoare, spuse iar Tig, aruncându-i din nou privirea aceea bănuitoare de profesor: *Ia spune-mi, puștiule, ești beat sau drogat?*

– Da, răspunse Clint, ridicând o mână ca să-l împiedice pe gardian să-l întrerupă. Dar chiar dacă mă înșel, tot trebuie să apărăm închisoarea asta. Este datoria noastră. Trebuie să ne protejăm deținutele. N-am încredere în Terry Coombs, care-i beat mai tot timpul. Și nici în Frank Geary n-am încredere. Și în nimeni altcineva care pretinde că nu vrea *decât să stea de vorbă* cu Evie Black. Ai auzit-o și tu. Nebună sau nu, se pricepe de minune să enerveze pe oricine. Și va continua s-o facă, până când cineva o să-și iasă din minți și o s-o ucidă. Cineva sau toți. Nu exclud deloc o execuție pe rug.

– Nu vorbești serios.

– Ba da. N-ai auzit de Pârjolitori?

Tig se sprijini de una dintre uriașele mașini de spălat.

– Fie așa cum zici.

Clint l-ar fi îmbrățișat în clipa asta.

– Mulțumesc.

– Ce să zic? Dacă mi-am ales o slujbă cretină ca asta... Dar, bine, cu plăcere. Câtă vreme crezi că trebuie să rezistăm?

– Nu prea mult. Câteva zile. Așa zice ea.

Acum își dădu seama că vorbește despre Evie Black la fel cum un grec din Antichitate vorbea despre vreo zeitate furioasă. Părea absurd. Dar, în același timp, părea și foarte adevărat.

2

– Stai așa, stai-stai-stai! exclamă Rand Quigley după ce Clint îi explicase totul a doua oară. Zici că o să distrugă lumea dacă o dăm pe mâna poliției?

Exact asta era părerea lui Clint, însă acum preferă să se eschiveze un pic.

– Pur și simplu nu putem permite poliției locale s-o ia de aici, Randy. Asta-i ideea.

Ochii căprui-deschis ai gardianului clipiră de mai multe ori în spatele ochelarilor cu lentile groase. Iar sprâncenele negre și îmbinate deasupra nasului se înfoiară ca o omidă supărată.

– Da' de ce nu apelăm la CDC? Credeam că ții legătura cu ăia de la CDC!

Interveni Tig:

– Chestia cu CDC-ul a fost o vrăjeală. A născocit-o dom' doctor ca să rămânem aici.

„La faza asta Rand o să-și ia tălpășița. Și se alege praful de toată povestea", își spuse Clint. Însă gardianul se uită mai întâi la el, apoi la Tig.

– N-ai vorbit cu ei?

– Nu, răspunse Clint.

– Niciodată? Nici măcar o dată?

– Mi-a răspuns robotul de câteva ori.

– Puii mei! comentă Rand. Nasol!

– Așa cum zici tu, amice, spuse Tig. Ne putem baza pe tine? În caz de ceva?

– Normal că da, se ofensă Rand. Normal că da. Ei conduc orașul, da' noi conducem închisoarea. Așa trebuie să fie.

A urmat Wettermore, care a părut sincer amuzat de întreaga poveste.

– Nu m-ar mira deloc ca Războinica Ucigașă de Dealeri să fie o vrăjitoare. Acum nu m-ar mira nici să văd țopăind pe aici un iepure cu ceas de buzunar. Nimic din ce mi-ai spus nu-i mai absurd decât Aurora. Nu schimbă nimic în ceea ce mă privește. Stau aici până la capăt.

Dar Scott Hughes, cel mai tânăr dintre gardieni la cei nouăsprezece ani ai lui, și-a predat cheile, arma, pistolul cu electroșocuri și restul echipamentului. Dacă CDC-ul nu venea s-o ia pe Evie Black, el nu voia să mai rămână. Nu era un cavaler călare pe un cal alb; nu era decât un creștin oarecare, botezat la biserica luterană chiar de aici, din Dooling, și care mergea la slujbă în fiecare duminică.

– Îmi sunt simpatici toți băieții. Nu seamănă deloc cu Peters. Și nici nu-mi pasă că Billy e homo sau că Rand e mai încet la minte. Toți sunt de gașcă.

Clint și Tig s-au ținut după el până în curtea penitenciarului, încercând să-l determine să se răzgândească.

– Tu, Tig, ai fost mereu un tip mișto. Și dumneavoastră păreți un om de treabă, domnule doctor Norcross. Dar nu vreau să mor în locul ăsta.

– Cine vorbește despre moarte? îl întrebă Clint.

Tânărul ajunsese la camioneta lui.

– Treziți-vă la realitate! Cunoașteți pe cineva în tot orașul ăsta care să nu aibă acasă cel puțin o armă? Ba chiar două sau trei?

Foarte adevărat. Toată lumea din Dooling avea câte o armă.

– Să știți că am fost odată la secția de poliție, domnule doctor. Acolo au un rastel întreg cu puști de asalt M4. Și alte arme. Justițiarii o să le fure, o să vă atace și, fără supărare, dumneavoastră și cu Tig n-aveți decât să vă băgați în fund amărâtele astea de puști Mossberg pe care le avem aici.

– Deci tu vrei să dai bir cu fugiții, spuse Tig.

– Mda, mormăi Hughes. Dau bir cu fugiții. Vă rog să-mi deschideți poarta!

– La naiba, Tig! exclamă Clint.

Acesta era semnalul.

Tig oftă, îi ceru scuze lui Scott Hughes („Îmi pare tare rău, băiete") și îl atacă cu taserul.

Discutaseră despre această eventualitate. Ar fi apărut probleme serioase dacă i-ar fi permis lui Scott Hughes să plece. Nu puteau permite nimănui să povestească în tot orașul cât de puțini oameni și arme aveau. Pentru că Scott avea dreptate: arsenalul penitenciarului era de toată jena – douăsprezece puști Mossberg cu alice și arma personală a fiecărui gardian, un pistol de calibrul .45.

Tânărul Hughes se zvârcolea pe asfaltul parcării. Clint își aminti cu scârbă de curtea din spate a soților Burtell, de Luptele de Vineri Seara. Și de Jason, fratele lui de cruce din orfelinat, care zăcea pe ciment la picioarele sale. Sub ochiul drept avea un semn roșu de la lovitura de pumn a lui Clint. Îi dăduseră mucii pe nas, dar reușise să murmure: „Nu m-am supărat, Clint." Toți adulții tolăniți în șezlonguri ovaționau și râdeau și ciocneau cutii cu bere Falstaff. De data aceea Clint reușise să câștige milkshake-ul. Oare acum ce va câștiga?

– Dracu' să mă ia, na că am făcut-o! exclamă Tig.

Cu trei zile în urmă, când la ordinea zilei era problema cu Peters, Tig păruse un om cuprins de chinurile unei reacții alergice foarte urâte de la niște fructe de mare. Acum nu avea nici pe naiba. Se puse în genunchi, îl întoarse pe Scott pe burtă și-i legă mâinile la spate.

– Ce-ai zice dacă l-am închide în Aripa B, doctore?

– Aș zice că-i bine.

Clint nici măcar nu se gândise unde să-l pună pe Scott, iar această scăpare nu-i prea sporea încrederea în capacitățile sale de a se ocupa de situația de față. Se aplecă și-l apucă pe Hughes de subsuori ca să-l ducă împreună cu Tig înapoi în clădire.

– Domnilor...

Vocea venea de dincolo de poartă. O voce de femeie, răgușită, epuizată și... și extrem de încântată.

– Vreți să mai rămâneți puțin în poziția asta? Vreau să-mi iasă bine fotografia.

3

Cei doi bărbați ridicară privirile. Nici criminali ai Mafiei să fi fost, prinși în timp ce îngropau un cadavru, expresia de pe chipurile lor tot n-ar fi fost atât de vinovată. Michaela se uită și mai încântată la poza făcută. Aparatul pe care-l avea în permanență în poșetă era doar un Nikon din prima generație, însă rezoluția imaginii era foarte bună. Perfect!

– Sal'tare, piraţi bărboși! zbieră Garth Flickinger. Rogu-vă, spuneți-mi ce aveți de gând să faceți!

Pe drum, insistase să oprească ca să încerce Fulgerul Violet și acum se simțea vesel ca un cintezoi. Parcă și Michaela își redobândise forțele.

– La dracu', doctore! spuse Tig. Până aici ne-a fost.

Clint nu-i răspunse. Încremenise cu mâinile la subsuorile lui Scott Hughes și cu gura căscată la străinii din fața unui Mercedes cu caroseria zgâriată și lovită. Avea sentimentul că în mintea lui are loc un fel de alunecare de teren inversată, în care lucrurile se așază la locurile lor și nu zboară în toate direcțiile. Poate așa apare inspirația în gândirea unui mare savant sau filozof. Spera să nu se înșele. Îi dădu drumul lui Scott și tânărul gardian scoase un geamăt nemulțumit.

– Încă una! strigă Michaela.

Apăsă butonul aparatului: țac!

– Și încă una! Bravo! Superb! Acum, să vă aud: ce faceți voi aici, băieți?

– Pe sângele Lui Dumnezeu, asta-i o revoltă în toată regula! zbieră Garth.

Probabil își imagina că Johnny Depp s-a lăsat de meserie și acum el a primit rolul Căpitanului Jack Sparrow în *Pirații din Caraibe*.

– L-au altoit pe secund și acu' vor să-l urce la bord! Așaaa!

– Tacă-ți gura! îl rugă frumos Michaela.

Puse mâna pe poartă – spre norocul ei nu era racordată la curent electric – și începu s-o zgâlțâie.

– Ce faceți voi aici are vreo legătură cu femeia?

– Am pus-o într-un *mare* fel, oftă Tig impresionat.

– Deschide poarta! îi ceru Clint.

– Ce să...?

– Deschide-o!

Tig porni spre ghereta de la intrare, tot privind peste umăr la Clint, care dădea din cap și-i făcea semne să aibă încredere. Apoi doctorul se apropie de poartă, făcându-se că nu observă țăcănelile aparatului foto al femeii. Văzu că aceasta avea ochii roșii, cum, de altfel, era de așteptat după patru zile și trei nopți fără somn. Numai că la fel de roșii erau și ochii însoțitorului ei. Probabil consumaseră amândoi ceva stimulente ilegale. Însă aceasta era cea mai mică grijă a lui. Revelația de care avusese parte era tot ce conta acum.

– Tu ești fiica lui Janice, îi zise el. Reporteriță.

– Corect! Sunt Michaela Coates. Michaela Morgan, pentru marele public. Presupun că dumneata ești doctorul Clinton Norcross.

– Ne-am cunoscut?

Clint nu mai ținea minte.

– Ți-am luat un interviu pentru ziarul liceului. Acum vreo opt sau nouă ani.

– Și ți-a plăcut de mine? o întrebă el.

Iisuse, ce bătrân era! Și cât de repede continua să îmbătrânească!

Michaela făcu un gest din mână:

– Mi s-a părut cam aiurea să-ți placă atât de mult să-ți faci meseria într-o închisoare. *În închisoarea condusă de maică-mea.* Dar nu mai contează. Spune-mi despre femeia asta. O cheamă Evie Black? Este adevărat că doarme și după aia se trezește? Pentru că eu așa am auzit.

– Își zice Evie Black, răspunse Clint. Și, da, este adevărat că doarme și se trezește normal. Deși cam doar asta-i normal la ea.

Se simțea amețit, ca un om care merge pe sârmă legat la ochi.

– Vrei să-i iei un interviu?

– Glumești?

O clipă, Michaela parcă își revenise complet. Acum fremăta de emoție.

Porțile începuseră să se miște pe șine. Se deschideau. Garth o luă de braț pe Michaela și intră în spațiul dintre ele. Clint ridică mâna ca să-i oprească.

– Am câteva condiții.

– Te ascult, zise Michaela fără să stea pe gânduri. Dar gândește-te la pozele pe care le am în aparat și nu te lăcomi prea tare.

– Ați văzut vreo mașină de poliție în apropiere?

Garth și Michaela clătinară din cap.

Deocamdată nicio mașină de poliție. Deocamdată nu păzea nimeni drumul de acces dinspre West Lavin. Asta-i scăpase din vedere lui Geary. Deocamdată. Clint nu era deloc surprins. Din moment ce Terry Coombs își căuta refugiul în băutură, secundul lui, domnul de la Protecția Animalelor trebuia să se gândească singur la toate. Probabil că se va gândi curând și la drumul ăla. De fapt, poate chiar acum trimisese pe cineva acolo. Dacă se gândea mai bine, trebuia să presupună că așa stăteau lucrurile, ceea ce însemna că nu va mai apuca să mănânce pizza cu Jared. Poate că lui Geary nu-i păsa dacă intra cineva în penitenciar, dar cu siguranță că nu voia să iasă nimeni de acolo. De exemplu, doctorul care-i dăduse atâtea bătăi de cap. Sau Evie Black, ascunsă în una dintre dubele închisorii.

– Care sunt condițiile? îl întrebă Michaela.

– Trebuie să dureze puțin, zise Clint. Și dacă ai să auzi ce cred eu că ai să auzi și dacă ai să vezi ce cred eu că ai să vezi, atunci va trebui să mă ajuți.

– Cu ce să te ajute? vru să știe Tig, care se întorsese de la gheretă.

– Să faci rost de întăriri, răspunse Clint. Și de arme.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Și vreau să mi-l aduci pe fiul meu.

4

Nu mai erau plăcinte la Braseria „Olympia". Bucătăreasa dormea acum într-un cocon, în vestiar. Însuși Gus Vereen luă comanda polițiștilor, explicându-le că duce lipsă de personal.

– Am dat peste un tort de înghețată în fundul congelatorului, dar nu garantez pentru el. E acolo de pe vremea lu' tata Noe.

– N-are a face, eu tot o să-l încerc, spuse Don.

Tortul ăla era un înlocuitor de tot râsul – o masă aici fără faimoasa plăcintă cu ou era o rușine –, însă Don se afla la masă cu Frank Geary și încerca să se poarte ireproșabil.

La masa din spatele braseriei mai erau și polițiștii (cu state vechi sau voluntari) Barrows, Rangle, Eric Blass, plus un moș (mare sculă pe basculă la tribunal), pe care-l chema Silver. Tocmai ce-și terminaseră prânzul – foarte nasol. Don ceruse macaroane cu brânză și bacon și primise o farfurie cu paste semifierte, care înotau într-o baltă de grăsime. De ciudă, le mâncase pe toate; plus că-i spusese lui o ghicitoare că numai necazuri va avea în viitorul apropiat. Ceilalți comandaseră sandviciuri și burgeri, dar niciunul nu reușise să-și termine porția. Și renunțaseră la desert, ceea ce probabil că a fost o idee bună. Apoi Frank dăduse din gură jumătate de oră, punându-i la curent cu situația de la pușcărie.

– Crezi că i-o trage Norcross? nu se mai putu abține Don.

Frank îl privi printre pleoape.

– Puțin probabil și complet irelevant.

Don recepționă mesajul și nu mai deschise gura până în momentul în care Gus Vereen îi întrebă dacă mai doresc și altceva.

După plecarea lui Gus, începu să vorbească judecătorul Silver:

– Care ar fi opțiunile noastre, după părerea ta, Frank? Ce zice Terry despre chestia asta?

Chipul venerabilului magistrat căpătase o alarmantă tentă cenușie. Iar vorbirea îi era îngălată și umedă, de parcă ar fi mestecat un gogoloi de tutun.

– Opțiunile noastre sunt limitate. Am putea aștepta să plece Norcross, dar nimeni nu știe cât ar însemna asta. Probabil că penitenciarul are o rezervă consistentă de provizii.

– Așa este, interveni Don. Nu că ar avea costițe sau mai știu eu ce friptane, da' au o groază de pungi și saci cu chestii deshidratate care le-ar ajunge pân' la sfârșitul lumii.

– Cu cât așteptăm mai mult, continuă Frank, cu atât se vor înteți toate zvonurile astea. Și bărbații de aici ar putea să-și spună că mai bine încearcă ei să rezolve situația.

Se opri, așteptând să-l întrebe cineva: *Dar nu asta faci și tu?* Însă nu avu nimeni curajul ăsta.

– Și dacă nu așteptăm? vru să știe judecătorul.

– Norcross are un băiat. Și, firește, știți cine-i nevastă-sa.

– Bună polițistă-i fata aia! zise judecătorul. Deși cam prudentă. Vrea să facă totul ca la carte.

Eric se strâmbă: fusese arestat de două ori de doamna șerif Norcross pentru depășirea vitezei legale.

– Păcat că nu-i și ea aici cu noi, spuse Geary.

Don își zise că tipul minte de îngheață apele. Își dăduse seama din primul moment că Geary nu-i genul de om care să se mulțumească cu locul al doilea.

– Numai că a dispărut. La fel și puștiul. Dacă ar mai fi aici, poate că ar reuși să-l convingă pe Norcross să ne-o predea pe Black aia.

Judecătorul Silver pocni dezaprobator din limbă și se apucă să-și admire ceașca cu cafea. Nici nu se atinsese de ea până acum. Purta o cravată galbenă ca lămâile coapte, care contrasta puternic cu aspectul lui bolnăvicios. Deasupra capului său se învârtea o molie.

Judecătorul o alungă, iar molia zbură mai departe și ateriză pe unul dintre becurile ornamentale care atârnau din tavanul braseriei.

– Prin urmare... murmură el.

– Mda, zise și Don. Ce facem?

Frank Geary clătină din cap și strânse firimiturile de pâine din fața lui.

– Organizăm o echipă de oameni responsabili. Cincișpe, douăzeci de bărbați serioși și de nădejde. Și îi înarmăm cu ce avem la secție. Acolo sunt puști suficiente. Plus multe alte arme de foc. N-am avut vreme să fac inventarul.

– Tu chiar crezi... începu sceptic Reed Barrows, dar Frank vorbi peste el.

– Sunt șase puști de atac. Pe care le vom da acelora care știu să le folosească. Amicul nostru, Don, ne va furniza planul închisorii și ne va da toate datele necesare. Apoi vom face o demonstrație de forță și-i vom da o ultimă șansă lui Norcross să ne-o predea pe femeia aia. Cred că ne va asculta.

Judecătorul puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor:

– Și dacă nu ne ascultă?

– Nu cred că ne va putea împiedica să facem ce avem de făcut.

– Mi se pare o variantă destul de radicală, chiar și în situația aceasta ieșită din comun, spuse judecătorul. Terry ce părere are?

– Terry e...

Frank aruncă firimiturile pe jos.

– E beat, domnule judecător, îl anunță Reed Barrows.

Scăpându-l astfel pe Frank de corvoada asta. Așa că luă o mină posacă și zise:

– Face tot ce-i stă în putință.

– Când ești beat ești beat, îl contrazise Teed.

Vern Rangle se declară perfect de acord.

– Atunci...

Și judecătorul întinse mâna și strânse umărul solid al lui Frank.

– Cred că acum totul depinde de tine, Frank.

Gus Vereen se întoarse cu felia de tort de înghețată pentru Don. Patronul de braserie părea cam sceptic.

– Ești sigur că vrei chestia asta, Don?

– Păi, ce naiba să fac!

Dacă dispăreau toate cofetăresele din lume și el tot ar mai fi vrut ceva dulce, trebuia să se obișnuiască încă de pe acum cu aventurile culinare.

– Hm, Frank? îndrăzni Vern Rangle.

– Poftim?

(Pe ton de *Ce mai vrei și tu acum?)*

– Mă gândeam că poate ar fi bine să trimitem o patrulă care să supravegheze penitenciarul. În caz că doctorul ar vrea s-o scoată pe femeia aia de acolo și s-o ascundă undeva.

Frank se holbă la el, după care se plesni peste frunte – foarte tare se plesni, făcându-i pe toți ceilalți să tresară.

– Aoleu! Ai dreptate. Ar fi trebuit s-o fac chiar atunci.

– Mă duc eu, se oferi Don, uitând cu totul de înghețata veche din fața lui.

Sări de pe scaun și se lovi de masă, stârnind un haos printre cești și farfurii. Îi luceau ochii.

– Îl iau pe Eric cu mine. Vom opri pe oricine vrea să iasă sau să intre.

Frank nu se dădea deloc în vânt după Don, iar Blass era doar un mucos. Însă poate că va fi bine. Ce dracu', doar era o simplă măsură de prevedere. Nu credea că Norcross va încerca s-o scoată pe femeie de acolo. Probabil că lui i se părea că ar fi în mai multă siguranță în spatele zidurilor groase.

– În regulă, spuse el. Dar dacă iese cineva de acolo – *oricine* – aveți grijă să-l opriți. Fără arme, m-ați auzit? Fără tâmpenii de-alea din filme. Și dacă nu vă ascultă, luați-vă după el. Și informați-mă de urgență prin stație.

– Pe tine? Nu pe Terry? se miră judecătorul.

– Nu pe Terry. Pe mine. Staționați la capătul drumului care duce la închisoare, la intersecția cu West Lavin. Ați priceput?

– Am priceput! se grăbi Don să-i răspundă. Hai, partenere, să mergem!

După ce Don și Eric plecară, judecătorul mormăi:

– S-a întâlnit mutul cu prostul.

– Ce spui, domnule judecător? îl întrebă Vern Rangle.

Silver clătină din cap. Părea îngrozitor de obosit.

– Nimic important. Domnilor, trebuie să vă mărturisesc că personal nu prea îmi pasă de rezultatul acestei inițiative. Mă întreb...

– Ce, Oscar? îl întrerupse Frank. Ce te întrebi?

Însă judecătorul nu-i răspunse.

5

– De unde știi?

Vocea lui Angel.

– Despre copil?

Întrebarea o aduse înapoi pe Evie. Până acum fusese în Braseria Olympia, unde, prin ochii moliei cocoțate pe lampă, îi urmărise pe bărbații care își puneau la punct strategia. Și, pentru ca distracția să fie și mai mare, Clint avea musafiri. Nu peste mult timp, va avea și ea.

Evie se ridică în capul oaselor și trase în piept aerul Penitenciarului pentru Femei din Dooling. O usturau până și plămânii de la chimicalele din soluțiile industriale de curățat. Se aștepta să moară curând și îi părea rău. Dar mai murise și în trecut. Nu i-a plăcut niciodată, dar nici nu a fost sfârșitul lumii... deși de data asta s-ar putea să fie altfel.

„Partea bună este că nu va mai trebui să simt putoarea din locul ăsta, amestecul ăsta de chimicale și deznădejde", își spuse ea.

Și când te gândești că Troia i se păruse împuțită: mormanele de cadavre, focurile, măruntaiele de pește lăsate drept ofrande pentru zei – uau, mulțam fain, exact de asta aveam poftă! – și tembelii ăia de ahei tropăind încoace și încolo pe plajă, refuzând să se spele, lăsând sângele să se înnegrească sub fierbințeala soarelui și să le oxideze balamalele armurilor. Însă nimic nu se putea compara cu duhoarea de neînlăturat a lumii moderne. Evie fusese

tânără și ușor impresionabilă pe vremea Troiei, în zilele de dinainte de dezinfectanții chimici și înălbitori.

Până una-alta, Angel îi pusese o întrebare perfect rezonabilă. Și i-o pusese pe un ton aproape normal. Normal acum – cine poate spune ce va fi mai încolo.

– Știu despre copilul tău pentru că pot să citesc gândurile oamenilor. Nu întotdeauna, dar destul de des. Mă pricep mai bine la mințile bărbaților, că-s mai simple. Dar mă descurc și cu femeile.

– Înseamnă că știi că... n-am vrut.

– Da, știu. Și am fost prea dură cu tine. Înainte. Îmi pare rău. Se întâmplau multe atunci.

Angel nu-i luă în seamă scuzele. Era ocupată să declame ceva, niște fraze pe care le memorase și care-i aduceau un strop de alinare atunci când bezna era adâncă și toată lumea dormea și ea nu avea cu cine să stea de vorbă ca să nu se mai gândească la viața ei și la faptele odioase pe care le comisese.

– A trebuit s-o fac. Toți bărbații pe care i-am omorât îmi făcuseră rău sau mi-ar fi făcut rău dacă le-aș fi dat ocazia. N-am vrut să omor fetița, da' nici nu puteam s-o las să aibă parte de viața asta.

Oftatul lui Evie a fost profund și plin de lacrimi adevărate. Angel spunea adevărul, tot adevărul și numai adevărul despre o existență într-o vreme și într-un loc unde lucrurile nu merseseră deloc bine. Desigur, șansele ca lui Angel să-i fi mers bine ar fi fost și așa foarte mici; femeia aceasta era nebună și rea. Însă, chiar și așa, Angel avea dreptate: bărbații îi făcuseră mult rău și, cu timpul, ar fi ajuns să-i facă rău și fetiței. Bărbații aceia și toți bărbații la fel ca ei. Pământul îi detesta, dar îi era pe plac îngrășământul din cadavrele lor.

– De ce plângi, Evie?

– Pentru că îți simt suferința, pentru că mă doare și pe mine. Nu mai zice nimic! Dacă-mi este permis să mai citez încă o dată din *Henric IV*, voi spune că „jocul a început". Și eu am multă treabă.

– Ce treabă?

Îi răspunse zgomotul uşii de la capătul coridorului şi apoi zgomotul paşilor care se apropiau. Erau doctorul Norcross, gardienii Murphy şi Quigley şi doi necunoscuţi.

– Unde-s permisele? strigă Angel. Ăştia doi n-au permise şi n-au voie aici!

– Ţi-am zis să taci! îi spuse Evie. Dacă nu vrei să te fac eu să taci. Ne-am înţeles bine, Angel. Nu strica totul!

Clint se opri în faţa celulei lui Evie. Necunoscuta îi îmbrânci pe gardieni şi veni lângă el. Avea pungi roşii sub ochi, dar privirea îi era strălucitoare şi intensă.

Evie spuse:

– Bună ziua, Michaela Coates, cunoscută publicului larg sub numele Michaela Morgan! Eu sunt Evie Black.

Întinse mâna printre gratii. Instinctiv, Tig şi Rand făcură un pas în faţă, dar Clint ridică mâna ca să-i oprească.

Fără să ezite câtuşi de puţin, Michaela strânse mâna întinsă.

– Să înţeleg că m-ai văzut la televizor.

Evie îi surâse cu prietenie.

– Mă tem că nu mă prea interesează programele de ştiri. Sunt deprimante.

– Atunci, de unde ştii...

– Pot să-ţi spun „Mickey", aşa cum îţi spune prietenul tău, domnul doctor Flickinger?

Garth tresări puternic.

– Îmi pare foarte rău că nu ai mai apucat să-ţi vezi mama, continuă Evie. A fost o directoare bună.

– Pe naiba! mormăi Angel.

Evie îşi drese ameninţător glasul şi ea se repezi să adauge.

– Gata, tac, tac!

– De unde ştii? repetă Michaela.

– Că mama ta a fost doamna directoare Coates? Că ţi-ai luat numele „Morgan" din cauză că un profesor de jurnalism, curvar şi libidinos, ţi-a zis că telespectatorii îşi amintesc cel mai bine numele

care conțin aliterații[1]? Of, Mickey, n-ar fi trebuit să te culci cu el. Dar cred că deja știi asta. Bine măcar că ai pierdut sarcina și n-ai mai fost obligată să faci o alegere care ți-ar fi distrus viața.

Evie scutură din cap, înfoindu-și părul negru.

Michaela era palidă ca o moartă. Numai ochii îi rămăseseră roșii. Când Garth o luă de umăr, se apucă strâns de mâna lui, la fel cum se agață de un colac de salvare un om pe punctul de a se îneca.

– De unde știi toate astea? șopti Michaela. *Cine* ești?

– *Sunt femeie, ascultă-mă cum urlu*[2], răspunse Evie râzând.

Râsul ei era vesel, ca sunetul de clopoței. Se întoarse spre Garth:

– Iar ție, doctore Flickinger, am să-ți dau un sfat prietenesc. Trebuie să renunți la droguri și să o faci cât mai curând posibil. Deja ai primit un avertisment de la cardiolog. Altul n-o să mai fie. Dacă vei continua să fumezi cristalele alea, vei face un atac de cord cu urmări catastrofale peste...

Închise ochii, la fel cum face o ghicitoare de bâlci. Îi deschise după o secundă și continuă:

– ...peste aproximativ opt luni. Poate nouă. Cel mai probabil în timp ce te vei uita la un film porno, cu pantalonii coborâți până la glezne și cu o sticluță cu lubrifiant la îndemână. Nu vei mai apuca să împlinești cincizeci și trei de ani.

– Există și morți mai rele, spuse Garth sfidător.

Însă vocea îi era gâtuită.

– Bineînțeles, varianta asta este cea mai fericită. Dacă rămâi lângă Michaela și Clint și încerci să mă aperi pe mine, cea neputincioasă, și pe celelalte femei de aici, s-ar putea să mori mult mai curând.

– N-am mai văzut un chip atât de simetric cum este al tău, murmură Garth.

Se întrerupse ca să-și dreagă glasul și adăugă:

– Vrei să nu mai spui grozăvii din astea?

---

[1] Aliterație – repetarea aceluiași sunet (sau grup de sunete) în mai multe cuvinte apropiate (n. tr.).

[2] „I'm a woman, hear me roar" – cântec compus de Helen Reddy, cântăreață, actriță și activistă pentru drepturile femeilor din anii '70 (n. tr.).

Se pare că Evie nu voia.

– Mare păcat că fiica ta este bolnavă de hidrocefalie și e obligată să trăiască într-un sanatoriu, dar asta nu-i o scuză pentru răul pe care-l faci trupurilor și minților de femei.

Gardienii se holbau la ea cu gurile căscate. Clint sperase să se întâmple ceva care să le dovedească faptul că Evie venea din altă lume, dar ce se petrecea acum îi întrecea toate așteptările. Ca și cum și-ar fi mărturisit gândul acesta cu voce tare, Evie îi aruncă o privire... și îi făcu cu ochiul.

– De unde știi despre Cathy? o întrebă Garth. Cum *poți* să știi așa ceva?

Cu ochii la Michaela, Evie îi răspunse:

– Am spioni printre făpturile acestei lumi. Îmi spun tot ce se întâmplă. Mă ajută. Este la fel ca în *Cenușăreasa*, cu o singură diferență: îmi plac mai mult atunci când sunt șobolani, nu vizitii.

– Evie... domnișoară Black... tu ești responsabilă de somnul femeilor? Și, dacă ești, poți să le mai trezești?

– Clint, tu chiar crezi că faci bine? interveni Rand. Crezi că-i în regulă s-o lași pe cucoana asta să ia un interviu deținutei? Nu cred că doamna directoare Coates ar fi...

Exact în clipa aceea apăru Jeanette Sorley poticnindu-se pe coridor. Își ridicase bluza de la uniformă, improvizând un fel de desagă.

– Vrea cineva mazăre? strigă ea. Cine vrea mazăre proaspătă?

Evie părea că-și pierduse șirul ideilor. Strângea atât de tare gratiile celulei că i se albiseră încheieturile degetelor.

– Evie? se sperie Clint. Nu te simți bine?

– Ba da. Crede-mă, Clint, îți înțeleg graba, dar acum trebuie să mă ocup și de alte lucruri.

Apoi spuse ca pentru sine, și nu pentru cei șase oameni din fața celulei:

– Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar oricum nu mai avea mult de trăit.

Pauză. Apoi:

– Și îi e tare dor de pisică.

6

Când Frank îl prinse din urmă, judecătorul Silver reușise să parcurgă cu pași nesiguri aproape tot drumul până la parcarea Braseriei „Olympia". Burnița așternuse cioburi de diamant pe umerii bătrânului gârbovit.

Silver se întoarse – se vede treaba că auzul încă îi funcționa foarte bine – și-i zâmbi cu afecțiune.

– Vreau să-ți mai mulțumesc o dată pentru tot ce-ai făcut pentru Cacao, zise el.

– Pentru puțin, răspunse Frank. Mi-am făcut meseria, nimic mai mult.

– Sigur, dar ai dat dovadă de multă compasiune. Și mie mi-a fost mai ușor să mă despart de ea.

– Mă bucur, domnule judecător. Mi s-a părut că te-ai gândit la ceva mai devreme. Vrei să-mi spui și mie?

– Îmi dai voie să fiu sincer?

– Din moment ce pe mine mă cheamă Frank[1], nici nu mă aștept la altceva, zâmbi el.

Judecătorul nu-i răspunse la zâmbet.

– Foarte bine. Ești un om de ispravă și mă bucur că ai preluat tu frâiele de când domnul polițist Coombs a fost... să zicem *hors de combat*[2]... și este limpede că niciunul dintre ceilalți polițiști n-a dorit să-și asume responsabilitatea. Numai că nu ai niciun fel de pregătire în domeniu. Iar situația aceasta este una delicată. Extrem de delicată. Ești de acord cu mine?

– Da, spuse Frank. Din toate punctele de vedere.

– Mă tem de o eventuală escaladare a conflictului. O poteră care nu poate fi ținută sub control se transformă foarte repede într-o hoardă de oameni violenți. Așa s-a întâmplat în timpul uneia dintre grevele minerilor din anii șaptezeci și n-a fost deloc

---

[1] Joc de cuvinte în lb. engl.: *frank* – „sincer" (n. tr.).

[2] „Scos din luptă", în lb. fr. în orig. (n. tr.).

o treabă plăcută. Au dat foc la case, au fost explozii, au murit oameni.

– Ai altă soluție?

– Poate că am... pleacă naibii de-aici!

Judecătorul dădu din mâna deformată de artrită spre molia care i se rotea în jurul capului. Aceasta zbură și se așeză pe antena unei mașini.

– Colac peste pupăză, ne-am pricopsit și cu invazia asta de molii.

– Mhm! Deci, ce spuneai?

– Cunosc un tip din Coughlin. Îl cheamă Harry Rhinegold. Fost agent FBI, a ieșit la pensie acum vreo doi ani. De treabă, cu dosar foarte bun, mai multe distincții pentru merite deosebite – le-am văzut pe un perete în biroul lui. Mă gândesc să discut cu el și să încerc să-l conving să ni se alăture.

– În calitate de ce? De polițist?

– În calitate de consultant, spuse judecătorul, respirând sacadat. Posibil și de negociator.

– Pentru eliberarea femeii, vrei să zici?

– Da.

Primul impuls al lui Frank – copilăros, dar foarte puternic – a fost să-i spună judecătorului că nu, nici vorbă, acum el era șeful. Numai că, în teorie, nu prea era. Șeful era Terry Coombs și oricând era posibil ca Terry să-și facă apariția (mahmur ca dracu', dar foarte treaz) și să-și reclame poziția. Pe de altă parte, cum ar putea el – Frank – să-l împiedice pe judecător să facă ce și-a pus în minte, fără să apeleze la forța fizică? Nu putea. Chiar dacă Silver era prea domn să i-o spună în față (fără să fie obligat, desigur), în calitatea lui de magistrat era cu mult deasupra oricărui autointitulat „om al legii", a cărui meserie de bază era să prindă câinii vagabonzi. Mai era încă un considerent, poate cel mai important dintre toate: negocierea pentru eliberarea femeii ținute ostatică nu era chiar o idee atât de proastă. Penitenciarul Dooling era ca o cetate fortificată. Oare avea importanță cine și cum o scotea pe femeie de acolo? Atâta timp cât mai putea fi interogată?

Ba chiar constrânsă să pună capăt Aurorei, dacă ar fi fost cazul și dacă ei ajungeau la concluzia că putea s-o facă?

În tot acest timp, judecătorul îl privea cu atenție.

– Fă-o! acceptă Frank. Am să-l anunț eu pe Terry. Și, dacă Rhinegold ăsta e de acord, o să ținem o ședință fie aici, fie la secție.

– Deci nu vei lua....

Judecătorul își drese din nou vocea.

– ... nu vei lua măsuri imediate?

– Azi și la noapte am să țin doar mașina lângă închisoare. Mai multe nu pot să promit și oricum totul depinde de ce are de gând să facă Norcross până mâine.

– Nu cred că...

– Ba eu cred, îi reteză Frank vorba, lovindu-se cu degetul în tâmplă, ca și cum ar fi vrut să-i arate cât de intens gândește. Funcția pe care o am îmi impune să cred orice. Norcross se crede deștept, iar tipii de genul ăsta pot face multe probleme. Atât altora, cât și lor înșiși. În perspectiva asta, drumul la Coughlin devine o misiune umanitară. Ai grijă cum conduci, domnule judecător!

– La vârsta mea, am mereu grijă, răspunse judecătorul Silver.

Se chinui mult să se urce în Land Rover. Frank chiar voia să se ducă să-l ajute, dar judecătorul reuși să se așeze în spatele volanului și închise portiera. Porni motorul, apoi aprinse farurile, a căror lumină străpunse burnița.

„Fost agent FBI care locuiește în Coughlin", își spuse Frank. „Minunile nu se mai termină. Poate tipul ăsta o să dea telefon la foștii lui șefi și o să ceară să emită un mandat federal care să-l oblige pe Norcross să le predea femeia. Mda, puțin probabil acum, când guvernul era întors pe dos din cauza escaladării situației la nivel național și mondial. Dar nu exclus. Iar dacă Norcross nici așa nu ar ceda, atunci nu i-ar putea acuza nimeni că au apelat la forță."

Se întoarse în local ca să dea ultimele ordine celor câțiva polițiști rămași. Avea de gând să-i trimită pe Barrows și Rangle să-i schimbe pe Peters și pe puști. El și cu Pete Ordway vor începe să facă lista cu oameni responsabili pentru poteră – în caz că va fi nevoie de așa

ceva. Nu voia să se întoarcă la secție, unde oricând putea să apară Terry. Se puteau organiza foarte bine și aici, în braserie.

7

Judecătorul Oscar Silver conducea foarte rar în ultima vreme și, atunci când nu mai avea încotro și trebuia să se urce la volan, nu depășea șaizeci de kilometri pe oră, indiferent cât de lungă ar fi fost coada de mașini bulucite în spatele lui. Iar dacă șoferii nervoși se apucau să-l claxoneze, trăgea pe dreapta, îi lăsa să treacă și apoi își continua drumul cu aceeași viteză. Era perfect conștient de faptul că îi slăbiseră și reflexele, și vederea. Pe deasupra, mai suferise și trei infarcturi și știa că operația de bypass, făcută în urmă cu doi ani la Spitalul St. Theresa, își cam depășise termenul de garanție. Se împăcase cu gândul ăsta, dar nu voia să moară la volan și, eventual, să tragă câțiva nevinovați după el. La șaizeci de kilometri pe oră (iar în oraș și mai puțin), măcar spera că va reuși să apese pedala de frână înainte ca luminile să i se stingă pentru totdeauna.

Însă astăzi trebuia să facă o excepție. Imediat ce a trecut de Drumul Ghiulelei și a intrat pe șoseaua care ducea spre Coughlin, a mărit viteza până la o sută cinci kilometri pe oră, lucru pe care nu-l mai făcuse de vreo cinci ani, dacă nu cumva și mai mulți.

Îl sunase pe Rhinegold pe mobil, fostul agent îi răspunsese cu amabilitate (însă judecătorul, uns cu toate alifiile, nu dorise să poarte discuția la telefon – precauție probabil inutilă, însă discreția îl definise întotdeauna), iar acesta era partea bună a problemei. Partea proastă era că-și dăduse seama că nu poate avea deloc încredere în Frank Geary, care era capabil să vorbească cu atâta nonșalanță despre cum va aduna el o ceată de oameni înarmați ca să ia cu asalt penitenciarul. *Păruse* destul de rezonabil la Olympia, însă situația în sine era completamente nerezonabilă. Judecătorului nu-i păsa cât de benefică ar fi crezut Frank că este inițiativa lui, când, de fapt, la ea ar fi trebuit să se apeleze doar în ultimă instanță.

Ștergătoarele fugeau în dreapta și în stânga, curățând parbrizul de ploaia măruntă. Silver deschise radioul și căută postul de știri din Wheeling.

– Activitatea serviciilor publice a fost întreruptă până la noi dispoziții, anunță crainicul. Și repet că este strict interzis să mai ieșiți din casă după ora nouă seara.

– Poți să repeți până o să rămâi fără salivă, bombăni judecătorul.

– Acum, să recapitulăm cea mai importantă știre a momentului. În Charleston, Atlanta, Savannah, Dallas, Houston, New Orleans și Tampa a fost raportată apariția așa-numitelor Brigăzi de Pârjolitori, întărâtate de știrile false care abundă pe Internet, conform cărora respirația femeilor adormite iese prin materia aceea care le acoperă – *coconi,* cum li se spune – și răspândește în lume pandemia Aurora.

Crainicul făcu o pauză de efect și, când începu iarăși să vorbească, tonul lui nazal era mai pronunțat. Mai „populăros", cum se zice.

– Frații mei, sunt mândru să vă spun că la noi, în Wheeling, nu acționează niciuna dintre grupările acestea de neisprăviți și ignoranți. Cu toții avem acasă femei pe care le iubim foarte tare și asasinarea lor în somn – indiferent cât de nefiresc ar fi somnul acela – constituie o faptă absolut abominabilă.

Se auzi, de fapt, un *abomenobilă.*

Land Roverul judecătorului Silver se apropia de Maylock, orașul vecin cu Doolingul. Casa lui Rhinegod din Coughlin era la distanță de vreo douăzeci de minute.

– Garda Națională a fost mobilizată în toate localitățile în care funcționează aceste brigăzi, iar membrii ei au primit ordin să tragă dacă nebunii aceștia superstițioși nu renunță la planurile lor. Perfect de acord cu asta! CDC-ul a emis nenumărate comunicate prin care informează populația că nu este nimic adevărat în...

Parbrizul se aburise. Fără să-și ia ochii de la drum, judecătorul Silver se aplecă spre dreapta și apăsă butonul dejivrorului. Ventilatorul începu să vâjâie. Mânate de curenții de aer, moliile mici și maronii se revărsară din ventile, umplând mașina și începând să roiască în jurul judecătorului. I se așezau pe cap, îl loveau peste

obraji. Dar cel mai rău era că i se învârteau în fața ochilor. Silver își aduse aminte ce-i spuse una dintre mătușile lui bătrâne, pe vremea când el nu era decât un puștiulică impresionabil:

– Niciodată să nu te freci la ochi după ce ai pus mâna pe o molie, Oscar. O să-ți intre în ei pulberea de pe aripile lor și o să orbești.

– *Plecați de-aici!* țipă judecătorul Silver, luându-și mâinile de pe volan și lovindu-se peste față.

Moliile continuau să țâșnească din ventile – sute de molii, poate chiar mii. Interiorul Land Roverului era plin cu o ceață cafenie, o ceață învolburată.

– *Plecați de-aici, plecați de-aici, pleca...*

O greutate uriașă i se așează pe piept, în partea stângă. Durerea îi străbătu brațul ca un curent electric. Deschise gura ca să țipe, iar moliile dădură năvală în ea – i se târau pe limbă, îi gâdilau interiorul obrajilor. Cu ultima răsuflare, le aspiră pe gâtlej, iar moliile îi astupară traheea. Tot ce a urmat s-a petrecut foarte repede. Land Roverul a derapat spre stânga. Camionul care venea din sensul opus a virat în ultima clipă, a reușit să-l evite, dar a intrat în șanț. În cealaltă parte a drumului nu erau șanțuri – ci doar parapetul podului de peste Pârâiașul lui Dorr. Mașina lui Silver a spart parapetul, s-a răsturnat și s-a prăbușit în apa de dedesubt. Judecătorul Silver, deja mort, a fost proiectat prin parbriz în Pârâiașul lui Dorr, unul dintre afluenții Râului Ghiulelei. Un pantof i-a căzut din picior și a început să plutească la vale, s-a umplut cu apă și apoi s-a dus la fund.

Moliile au ieșit din vehiculul răsturnat, în care bolborosea apa, și au pornit-o în zbor înapoi spre Dooling.

8

– Deloc nu mi-a plăcut că a trebuit să fac asta, spuse Evie, ștergându-și o singură lacrimă din colțul ochiului stâng.

Clint avea sentimentul că femeia nu vorbea cu oaspeții ei, ci cu ea însăși.

– Cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mă umanizez mai tare. Uitasem că așa se întâmplă.

– Despre ce vorbești, Evie? o întrebă Clint. Ce nu ți-a plăcut să faci?

– Judecătorul Silver încerca să aducă ajutoare din afară, spuse ea. Poate că n-ar fi schimbat situația, dar nu-mi permiteam să risc.

– L-ai omorât? se interesă Angel. Cu puterile tale magice sau ce-or fi ele?

– Am fost nevoită. De acum încolo, ce se întâmplă în Dooling trebuie să rămână în Dooling.

– Dar... interveni Michaela, frecându-se la ochi. Ce se întâmplă în Dooling se întâmplă *peste tot.* O să mi se întâmple și mie.

– Încă nu, zise Evie. Și nici n-ai să mai ai nevoie de stimulente.

Întinse mâna printre gratii și îi făcu semn cu degetul.

– Vino la mine!

– Eu n-aș face asta! sări Rand.

Iar Garth se repezi să o apuce de braț, spunându-i:

– Nu fi proastă, Mickey!

– *Tu* ce crezi, Clint? surâse Evie.

Conștient de faptul că ceda în fața ei – și nu doar în chestiunea aceasta, ci în toate chestiunile –, Clint zise:

– Dă-i drumul!

Garth își luă mâna de pe brațul Michaelei, care făcu doi pași înainte. Evie își lipi fața de gratii, privind-o drept în ochi.

– Lesbi! chirăi Angel. Filmați, fraierilor, acu'-acu' o să-și dea limbi!

Michaela nu o băgă în seamă. Își lipi gura de gura lui Evie. Se sărutară printre gratiile celulei capitonate. Clint auzi un sunet ca de oftat prelung atunci când Evie Black suflă în gura și plămânii Michaelei. Simți imediat cum i se ridică toate firișoarele de păr de pe brațe și ceafă. Ochii i se umplură de lacrimi. De undeva, de foarte departe, se auzeau strigătele lui Jeanette și chicotelile lui Angel.

Evie puse capăt sărutului și făcu un pas înapoi.

– Dulci buze, spuse ea. Dulce *față.* Cum te simți acum?

– Trează, murmură Michaela, făcând ochii mari. Complet trează!

Nu se îndoia nimeni de asta. Îi dispăruseră pungile roșii de sub ochi – dar asta era doar un fleac. Pielea i se întinsese pe pomeți, iar obrajii palizi până în urmă cu câteva secunde căpătaseră o nuanță trandafirie. Se întoarse spre Garth, care se holba buimăcit la ea.

– Sunt cu adevărat trează!

– Mama mă-sii! icni el. Pe bune că ești!

Clint pocni din degete în fața Michaelei, care se feri instantaneu.

– Ți-au revenit și reflexele, spuse el. Acum cinci minute nu ai fi făcut asta.

– Cât timp am să rămân așa? întrebă Michaela. E absolut *minunat*!

– Câteva zile, răspunse Evie. Apoi oboseala se va întoarce cu vârf și îndesat. Și ai să adormi indiferent cât de tare ai să te lupți cu somnul. Și o să-ți crească un cocon în jur, așa cum le-a crescut tuturor femeilor. Singura ta salvare ar fi...

– Să capeți tu ce îți dorești, interveni Clint.

– Ce-mi doresc eu este irelevant acum, zise Evie. Credeam că ai înțeles. Contează doar ce vor face cu mine bărbații din acest oraș. Și ce vor hotărî să facă femeile din cealaltă parte a Copacului.

– Ce...

Dar Garth nu mai apucă să întrebe ce avea de întrebat, pentru Jeanette îl placă așa cum își plachează adversarul un jucător de fotbal american, izbindu-l de gratii. Apoi îl îmbrânci și se apropie de Evie.

– Ia-mă pe *mine*! Pe *mine*, Evie! Nu mai vreau să mă lupt cu somnul! Nu mai pot! Nu mai vreau să-l văd peste tot pe traficantul ăla. Ia-mă pe *mine!*

Evie o prinse de mâini și o privi cu tristețe.

– Nu pot, Jeanette. Ar trebui să nu te mai împotrivești și să dormi ca toate celelalte. Acolo unde sunt ele acum ar avea nevoie de o persoană atât de puternică și curajoasă ca tine. Orașul Nostru se cheamă locul acela. Ar putea deveni și orașul tău.

– Te implor, murmură Jeanette.

Însă Evie își luă mâinile de pe mâinile ei. Jeanette se clătină pe picioare, scăpă boabele de mazăre din desaga improvizată din bluza de uniformă, le strivi sub tălpi. Începu să plângă fără zgomot.

– Nu știu, spuse dusă pe gânduri Angel. Poate n-am să te omor, Evie. Poate... pur și simplu nu știu. Îmi place că ai umor. Plus că ești mai țăcănită decât mine. Iar ăsta-i mare lucru!

Evie se adresă acum lui Clint și celorlalți:

– Vor veni bărbați înarmați. Vor să pună mâna pe mine pentru că își imaginează că eu am provocat Aurora. Și, dacă eu am provocat-o, înseamnă că tot eu pot s-o opresc. Nu este adevărat – lucrurile sunt mult mai complicate. Nu-i întotdeauna ușor să desfaci ce-ai făcut. Dar oare bărbații aceia furioși și speriați mă vor crede?

– Niciodată, spuse Garth Flickinger.

În spatele lui, Billy Wettermore scoase un mormăit de aprobare.

– Și vor ucide pe oricine li se pune în drum, continuă Evie. Iar atunci când vor vedea că eu nu reușesc să le trezesc frumoasele adormite fluturând din bagheta mea de zână, mă vor ucide și pe mine. După aceea, vor da foc închisorii și vor incendia toate femeile dinăuntru – doar așa, din ură.

Jeanette se întorsese lângă camera de deparazitare ca să-și reia conversația cu dealerul de droguri, însă Angel era numai ochi și urechi. Clint avea senzația că aude la propriu cum i se modifică starea de spirit – aidoma unui generator pus în funcțiune.

– Ba pe mine n-o să mă omoare nimeni! Am să lupt până la capăt.

Pentru prima dată de când o cunoștea Clint, Evie i se păru scoasă din sărite. Probabil că efortul făcut ca s-o trezească pe Michaela îi descărcase bateria.

– Angel, o să te distrugă așa cum valurile distrug castelul de nisip de pe țărm.

– Poate, nu zic, nu. Da' am să-i iau pe câțiva după mine.

Și Angel se apucă să schițeze câteva mișcări (cam țepene) de kung fu. Uitându-se la ea, Clint simți ceva ce nu mai simțise niciodată față de Angel Fitzroy: milă.

– Tu ne-ai adus aici? întrebă Michaela, privind-o fascinată pe Evie. Tu ne-ai *atras* aici? Pe Garth și pe mine?

– Nu, răspunse Evie. Voi nu pricepeți cât de neputincioasă sunt.

Se întoarse spre Clint.

– Ai un plan? Eu cred că ai.

– Nimic impresionant, zise el, dar s-ar putea să câștigăm ceva timp. Sigur, penitenciarul este ca o fortăreață, dar am avea nevoie de mai mulți oameni...

– Îți zic eu de ce am avea nevoie, îl întrerupse Tig. De un pluton de pușcași marini.

Clint clătină din cap.

– Dacă Terry Coombs și tipul ăla, Geary, nu apelează la ajutor din afară, cred că putem apăra închisoarea cu doisprezece oameni, poate chiar zece. Însă acum suntem doar patru. Cinci, dacă-l socotim și pe Scott Hughes, deși eu nu-mi fac cine știe ce speranțe în privința lui.

Și Clint continuă să vorbească, mai cu seamă cu Mickey și doctorul ăla pe care-l adusese cu ea. Nu-l încânta deloc ideea de a-l trimite pe Flickinger într-o misiune de o asemenea importanță vitală – doar când te uitai la el îți dădeai seama că Evie avusese dreptate: individul era un toxicoman patentat, dar nu avea pe nimeni altcineva în afară de el și de fiica lui Janice Coates.

– Principala problemă o reprezintă armele și marea întrebare este cine va apuca să pună primul mâna pe ele. Știu de la soția mea că la secția de poliție există un adevărat arsenal. De la atentatele din septembrie 2001 și din cauza tuturor amenințărilor teroriste cu care ne-am confruntat de atunci încoace, au fost furnizate arme chiar și localităților mici, cum este Doolingul. Au Glock-uri 17, dar Lila a mai zis ceva și despre alte pistoale, Sig... și nu mai știu cum.

– Sig Sauer, spuse Billy Wettermore. Bune arme!

– Mai au și puști de asalt, M4, din alea cu încărcătoare mari și vreo două puști Remington cu lunetă, continuă Clint. Și parcă Lila mai spunea ceva și despre un lansator de grenade.

– Arme, spuse Evie, fără să se adreseze cuiva anume. Soluția perfectă la orice problemă. Cu cât ai mai multe, cu atât îți rezolvă mai repede toate problemele.

– Faci mișto de mine? exclamă Michaela. Cum să aibă un lansator de *grenade*?

– Îl folosesc pentru grenadele cu gaze lacrimogene.

– Nu uita de vestele antiglonț, interveni sumbru Rand. Dacă nu-ți lipești țeava pistolului de ele, chestiile astea sunt în stare să oprească un cartuș de carabină Mossberg. Iar astea sunt cele mai grele arme din dotarea noastră.

– Pare o situație fără ieșire, observă Tig.

– Eu unul nu vreau să omor pe nimeni, dacă pot să evit asta, spuse Billy Wettermore. Pentru numele Lui Dumnezeu, despre prietenii noștri vorbim noi aici!

– Ce să vă zic? Mult succes! le ură Evie.

Se așeză pe pat și deschise telefonul directorului-adjunct Hicks.

– Eu am să mă joc puțin *Cetatea Opulentă* și după aceea am să trag un pui de somn.

Îi zâmbi Michaelei și îi spuse:

– Nu mai răspund la nicio altă întrebare din partea presei. Săruți extraordinar de bine, Mickey Coates, dar m-ai stors de vlagă.

– Aveți de grijă să nu-și asmută șobolanii pe voi! se adresă Angel tuturor. Nemernicii ăia mici nu-i ies din cuvânt. Așa a pus mâna pe telefonul lui Hicksie.

– Șobolani... mormăi Garth. E din ce în ce mai bine.

– Vreau să veniți cu mine, le spuse Clint. Trebuie să stăm de vorbă, dar scurt și repede. Ne vor ataca foarte curând.

Billy Wettermore le-o arătă pe Jeanette, care acum stătea cu picioarele încrucișate într-o cabină de duș și discuta cu o persoană pe care doar ea o vedea.

– Ce facem cu Sorley?

– N-o să pățească nimic, răspunse Clint. Haide, Jeanette! Culcă-te, dormi! Odihnește-te!

Fără să se uite la el, Jeanette rosti un singur cuvânt:

– Nu!

9

Lui Clint, biroul directoarei i se părea un sit arheologic. Parcă fusese abandonat de ani, nu de mai puțin de o săptămână. Janice Coates stătea întinsă pe canapea, înfășurată în giulgiul ei alb. Michaela îngenunche lângă ea. Mângâie coconul, care începu să pârâie. Garth vru să se apropie, dar îl opri Clint.

– Las-o un minut cu mama ei, doctore Flickinger.

Trecură trei minute până când Michaela se ridică în picioare.

– Cum putem să vă ajutăm? întrebă ea.

– Ești capabilă să fii insistentă și convingătoare? o întrebă Clint.

Michaela îl privi țintă cu ochii ei limpeziți.

– La douăzeci și trei de ani am devenit stagiar neplătit la NewsAmerica. La douăzeci și șase, eram deja corespondent cu normă întreagă și conducerea se gândea să-mi dea propria mea emisiune.

Observă privirea aruncată de Billy spre Tig și Rand și le zâmbi.

– Știți cum se spune, nu? Adevărul nu-i o laudă.

Se întoarse cu fața la Clint și încheie:

– Asta mă recomandă pe mine. Mulțumit?

– N-am încotro, spuse Clint. Ascultați-mă cu atenție!

A vorbit cinci minute. Au fost câteva întrebări, dar nu prea multe. Înțelegeau toți cât de gravă era situația.

VI

1

Alexander Peter Bayer, primul copil născut de cealaltă parte a Copacului, fiul Lindei Bayer, fostă deținută în Penitenciarul Dooling, a văzut lumina zilei la o săptămână după întoarcerea Lilei și a lui Tiffany de la ruinele de pe Cap-de-Leu. După câteva zile, Lila a făcut cunoștință cu el în cadrul unei reuniuni restrânse, organizate în casa reparată a lui Elaine Nutting Geary. Alexander Peter Bayer nu era un bebeluș drăgălaș, așa cum sunt îndeobște mai toți pruncii. Numeroasele straturi ale gușii nu-l făceau să semene cu copilașii dolofani de pe ambalajele produselor pentru nou-născuți, ci îi amintea Lilei de un agent de pariuri pe care-l arestase pe vremuri: „Larry-Matahală". Însă nostim era că bebe Alexander își rotea ochii în toate părțile, de parcă ar fi încercat să priceapă care era locul lui printre toate chipurile alea feminine aplecate deasupra lui.

S-au servit biscuiți (cam arși, dar destul de gustoși). În pauzele dintre crizele ciudate de vertij pe care le avea, Nadine Coombs îi copsese în cuptorul industrial montat afară, cuptor adus de curând din Maylock, pe mai multe sănii legate între ele și trase de caii lui Tiffany. Câteodată Lila era uluită de ritmul în care evoluau ele în această a doua viață – o uimeau viteza și eficiența cu care se rezolvau problemele și se făceau pași mari înainte.

La un moment dat, Lila rămase singură cu bebelușul într-un colț al livingului.

– Tu ești ultimul bărbat de pe Pământ, sau primul? îl întrebă ea.

Alexander Peter Bayer căscă:

– Îmi pare rău, Lila. Nu vrea să vorbească cu polițiștii.

Era Tiffany, care se apropiase sfioasă de ea.

– Nu mai spune?!

– Îi educăm de mici, răspunse Tiffany.

Legaseră o prietenie mai ciudată de când cu aventura printre ruine. Lilei îi plăcea s-o vadă pe Tiffany călărind prin oraș, cu pălăria albă de cowboy pe cap, chemând copilele să mângâie calul pe grumaz ca să simtă cât de moale și cald este.

2

Într-o zi, când nu aveau nimic important de făcut, Lila și Tiffany se duseseră să cotrobăie prin casa misiunii Tinerilor Creștini, dar fără să știe ce anume căutau. Merseseră acolo pur și simplu pentru că era unul din puținele locuri rămase neinspectate. Au găsit o mulțime de lucruri, unele destul de interesante, dar nimic cu adevărat util. Hârtie igienică, dar stocul din Shopwell era încă foarte mare. Baxuri cu săpun lichid, dar care se întărise de-a lungul anilor. Se evaporase și apa din bazinul de înot, lăsând în aer un iz înțepător de clor.

În vestiarul bărbaților era frig și mirosea a igrasie; pereții erau ornați din abundență cu mucegai verde, negru, galben. În capătul încăperii se afla cadavrul mumificat al unui rozător, cu picioarele țepene în sus, cu fața încremenită într-o mască hidoasă a morții, care-i dezvelea șirurile de colți ascuțiți. Lila și Tiffany studiară în tăcere primul pisoar din cele șase.

– S-a păstrat în stare perfectă, remarcă Lila.

Tiffany îi aruncă o privire ironică și arătă spre rozător.

– Ăla?

– Nu. Ăsta.

Lila lovi ușor în vasul de toaletă. Smalțul scoase un zgomot cristalin la contactul cu verigheta ei.

– O să-l luăm pentru muzeu. Muzeul Bărbaților Pierduți.

– Ha-ha! rânji Tiffany. Uite care-i chestia: mie locul ăsta îmi dă fiori. Și, crede-mă, ți-o zice cineva care s-a plimbat prin niște beciuri de toată groaza. Aș putea să scriu un ghid pentru toate hrubele jegoase în care se fabrica metamfetamina în regiunea noastră, dar asta de aici e cea mai nasoală din câte am văzut. Adică, știam că vestiarele de bărbați sunt sinistre, da' ăsta întrece orice imaginație.

– Probabil arăta mai bine înainte, spuse Lila.

Deși nici ea nu prea credea.

Cu un ciocan și o daltă au spart lacătele cu cifru ale dulapurilor. Lila a descoperit în ele ceasuri oprite, portofele pline cu verzișori și carduri (la fel de inutile acum și unele, și celelalte), telefoane mobile stricate, brelocuri cu chei, pantaloni mâncați de molii și o minge de baschet dezumflată. Nici Tiffany n-a avut mai mult succes: o cutiuță aproape plină cu Tic-Tac și o fotografie îngălbenită, în care un bărbat chel și cu mult păr pe piept stătea pe o plajă, ținând pe umeri o fetiță.

– Pe pariu că-i în Florida, spuse Tiffany. Acolo se duc dacă au mălai.

– Posibil.

Poza o făcuse pe Lila să se gândească la fiul ei – știa că nu-i face bine, știa că-i contraproductiv, dar nu se putea abține. Mary îi povestise ce știa despre Clint: că se străduia să protejeze penitenciarul. Și despre Jared: că le ascunsese trupurile (*celelalte trupuri*, cum le spunea Lila) în podul casei de prezentare din capătul străzii. Oare vrea să afle mai multe despre ei? Mai apăruseră două femei după Mary, dar niciuna nu știa nimic despre Clint și Jared. De ce să fi știut? Cei doi se aflau la bordul unei navete spațiale, aflată acum la ani-lumină de ea și continuând să se îndepărteze. În cele din urmă, vor ieși cu totul din galaxie și atunci se va termina totul. *Finito*. Dar oare când va începe să-i jelească? Sau a și început deja?

– Măi, nu face asta! exclamă Tiffany.

– Ce anume?

Dar Tiffany reușise cumva să-i citească gândurile, să-i descifreze deznădejdea și confuzia.

– Nu te lăsa doborâtă!

Lila puse fotografia înapoi în dulap și închise ușa.

În sala de sport de la etaj, Tiffany a provocat-o la o partidă de baschet unu la unu. Premiul urma să fie cutiuța aproape plină cu Tic-Tac. Au umflat mingea. Nici una nu avea mare habar de sportul ăsta. Fiica lui Clint – care se dovedise a nu-i fi fiică – le-ar fi făcu praf rapid. Tiffany arunca la coș ca o bunicuță. Acum, pentru că-și dăduse jos haina groasă, i se vedea burtica de gravidă.

– De ce tocmai în Dooling? De ce tocmai noi? Astea sunt întrebările esențiale, nu crezi?

Lila tropăi după mingea aruncată de Tiffany în tribunele pline de praf din dreapta sălii.

– Eu am o teorie.

– Da? S-auzim.

Lila aruncă la coș dintre bănci. Mingea trecu pe lângă inel la distanță de vreo două lungimi de mașină și nimeri în rândul al doilea de tribune din partea cealaltă.

– Jalnic! comentă Tiffany.

– Uite cine vorbește!

– Ai dreptate.

– Avem două doctorițe și câteva infirmiere. Avem un medic veterinar. Avem destule profesoare. Kayleigh se pricepea la electricitate și, chiar dacă nu mai este printre noi, uite că i-a luat Magda locul. Avem o femeie care știe tâmplărie. Două femei cu studii muzicale. Avem o socioloagă și ea deja s-a apucat să scrie o carte despre noua noastră societate.

– Super! După ce o termină, o să i-o tipărească Molly cu tuș din coacăze.

– Avem profesoara aia pensionară, care a predat inginerie tehnologică la facultate. Avem o grămadă de croitorese și horticultoare și bucătărese. Cucoanele din clubul de lectură organizează

întrunirile alea pentru ca femeile să poată vorbi despre lucrurile de care le este dor și să-și aline cumva tristețea și suferința. Avem chiar și o dresoare de cai. Pricepi?

Tiffany recuperase mingea.

– Ce să pricep?

– Că nu mai avem nevoie de nimic altceva, spuse Lila.

Coborâse din tribune și se oprise pe linia de fund a terenului.

– Ăsta-i motivul pentru care am fost alese. Avem aici toate meseriile de bază care să ne ajute să supraviețuim.

– Bine. Poate. S-ar putea. Mi se pare că așa este.

Tiffany își scoase pălăria de cowboy și începu să-și facă vânt cu ea. Părea sincer amuzată.

– Ce polițistă bună ești! Cum rezolvi tu toate enigmele!

Însă Lila nu terminase.

– Și ce facem noi mai departe? Deja ni s-a născut primul copil. Câte femei însărcinate mai sunt printre noi? Douăsprezece? Opt?

– Cam zece. Adică tu zici că asta-i suficient ca să creăm o lume nouă, deși jumătate din copiii ăia s-ar putea să fie fete?

– Nu știu.

Acum Lila improviza. Îi ardeau obrajii de la emoția pe care i-o declanșau toate ideile astea.

– Dar știu că este un început. Și pun prinsoare că există undeva o bancă de spermă alimentată de generatoare programate să funcționeze la nesfârșit. Sigur, probabil că se află într-unul dintre orașele mari, dar sunt convinsă că așa este. Și acolo sunt *suficiente* mostre congelate de spermă care să ne ajute să facem lumea asta nouă!

Tiffany bătu de câteva ori mingea de parchetul terenului.

– Lumea nouă, zici?

– Poate că asta i-a și fost intenția. Intenția lui Evie, femeia aia de la penitenciar. Să o luăm de la capăt fără bărbați. Cel puțin la început.

– Adică o Grădină a Raiului fără Adam, da? Mă rog. Hai să te întreb ceva, doamnă șerif!

– Întreabă-mă.

– Crezi că-i un plan *bun*? Cele pe care l-a făcut femeia-Evie pentru noi?

Întrebare foarte corectă, își zise Lila. Locuitoarele Orașului Nostru purtaseră discuții interminabile despre Evie Black; zvonurile din lumea cea veche ajunseseră până în lumea cea nouă. Rareori avea loc vreo Întrunire în care să nu i se pomenească numele (dacă acesta era numele ei real). Reprezenta un posibil răspuns la întrebările lor fundamentale, care începeau cu „De ce?" și „Cum?". Discutau despre eventualitatea ca Evie Black să fie mai mult decât o simplă femeie – mai mult decât o simplă ființă omenească – și tot mai multe dintre ele erau convinse că ea era sursa tuturor evenimentelor petrecute la nivel mondial.

Pe de altă parte, Lilei îi părea rău pentru viețile pierdute – Millie, Nell, Kayleigh, Jessica Elway (prima dintre ele) – și pentru trecutul celor încă rămase în viață. Fuseseră despărțite definitiv de soții și băieții lor. Dar cele mai multe – printre ele numărându-se și Lila – nu aveau cum să conteste renașterea care le aștepta. Un exemplu elocvent în sensul acesta era Tiffany Jones, cu obrajii ei durdulii și părul curat și cu o a doua inimă care bătea în trupul ei. În lumea cea veche, bărbații i-au făcut mult rău; mult, mult rău i-au făcut. În lumea cea veche erau acum bărbați care dădeau foc femeilor, incinerându-le astfel în ambele realități. Brigăzile Pârjolitorilor – așa zicea Mary că se chemau. Sigur, există femei rele și există bărbați răi; iar Lila arestase o mulțime de infractori de ambele sexe. Însă bărbaților le plăcea mai mult să se bată – și se băteau mai mult. Bărbaților le plăcea mai mult să ucidă – și ucideau mai mult. Într-o singură privință cele două sexe nu fuseseră niciodată egale: nu erau la fel de primejdioase.

Deci, da, Lilei i se părea un plan bun. Lipsit de milă, dar bun. O lume recreată de femei avea șansa să fie una mai sigură și mai frumoasă. Și totuși...

– Nu știu.

Lila nu putea să spună că viața fără fiul ei ar fi fost o viață bună. Putea să teoretizeze la nesfârșit, dar nu era în stare să pună

ideea în cuvinte fără să simtă că îl trădează pe Jared, că își trădează fosta existență.

Tiffany dădu din cap.

– Atunci, ce zici de asta: poți să înscrii cu spatele la coș?

Și exemplifică: se întoarse cu spatele, flexă mult genunchii și aruncă mingea peste cap. Aceasta ricoșă în panou, se lovi de inel – și căzu pe lângă plasă, *poc... poc... poc!*

3

Robinetul regurgită o zeamă roșiatică. O țeavă zăngăni tare. Robinetul scuipă alți stropi roșietici, apoi galbeni, apoi nu mai scuipă nimic și apoi – aleluia! – în chiuvetă începu să curgă apă curată.

– Iacătă! spuse Magda Dubcek celor câteva femei strânse lângă perete.

– Incredibil! exclamă Janice Coates.

– Ba nu. Presiune, gravitație, o bagatelă. Da' tre' să avem grijă să conectăm străzile pe rând. Nu toate deodată. Altminteri, știți și voi, graba strică treaba.

Amintindu-și de biletul vechi de la Anton, fiul Magdei (fără doar și poate un drogat și un futălău, dar și el priceput la instalații), Lila se repezi s-o strângă în brațe pe bătrână.

– Aoleu! se emoționă Magda. În regulă. Mersi.

Zgomotul apei reverberă prelung în sala mare a Stației de Tratare a Apei din Provincia Dooling, făcându-le să amuțească. Rând pe rând, femeile își udară mâinile în jetul de apă curată.

4

Lucrul care le lipsea tuturor era mersul cu mașina, pentru că mersul pe jos le făcea bășici și bătături. Mașinile erau tot acolo, cele din garaje chiar în stare bună, iar câteva dintre bateriile pe

care le găsiseră încă funcționau. Problema era benzina. Absolut toată se oxidase în perioada scursă între cele două lumi.

– Va trebui s-o rafinăm, le-a explicat fosta profesoară de inginerie tehnologică la una dintre ședințele Comitetului de Reconstrucție.

În Kentucky, la doar o sută patruzeci de kilometri depărtare, erau câteva rezervoare și rafinării care puteau fi repornite cu puțină muncă și mult noroc. Imediat au început să plănuiască următorul drum: au împărțit sarcinile și au ales voluntarele. Lila a studiat atentă chipurile femeilor din încăpere, căutând ezitări. Nici urmă. Foarte interesantă i s-a părut expresia Celiei Frode, unica supraviețuitoare a expediției la Cap-de-Leu. Iar Celia i-a cerut:

– Trece-mă pe listă. Vreau să merg. Mi-e dor de mișcare.

Sigur că va fi foarte riscant, numai că acum vor fi mai prudente. Și nu se vor da bătute.

5

Când ajunseră la etajul casei de prezentare, Tiffany anunță că n-are de gând să se urce în pod pe scărița aia.

– Te aștept aici.

– Păi, la ce-ai mai venit dacă nu vrei să urci? o întrebă Lila. Oricum, n-ai o sarcină chiar atât de avansată.

– Ziceam și eu c-o să-mi dai niște pastiluțe de Tic Tac, sora mea. Și sunt destul de borțoasă, dacă vrei să știi.

Lila câștigase meciul de baschet, deci ei îi reveniseră pastilele mentolate.

– Ia-o!

Îi azvârli cutiuța și se urcă pe scară.

Culmea, casa aceasta părea a avea o structură mai rezistentă decât a oricărei alte case de pe Tremaine Street, inclusiv a Lilei. În pod nu era lumină, căci gemulețele erau murdare de praf și vreme lungă, foarte lungă. Dar măcar nu era deloc umezeală înăuntru. Lila se plimbă prin el, ridicând nori de praf. Mary îi

spusese că, în lumea aceasta, aici era locul unde se aflau ea și cu Lila și cu doamna Ransom. Lila voia să se simtă aproape de ea, cea de pe vremuri. Voia să se simtă aproape de fiul ei.

Nu se simți nicicum.

La un capăt al podului, o molie se lovea înnebunită de geamurile murdare. Lila se apropie ca să-i dea drumul. Numai că geamul era înțepenit. Auzi un zgomot din spate: Tiffany se urca pe scăriță. Înțelese care era problema, o dădu pe Lila la o parte, scoase un briceag, meșteri ceva la fereastră și reuși s-o deschidă. Eliberată, molia zbură de acolo.

Peluzele neîngrijite erau acoperite cu zăpadă; strada desfundată era acoperită cu zăpadă. La fel și mașina de poliție pe care o abandonase în fața casei doamnei Ransom. Caii lui Tiffany își fluturau cozile și nechezau încet, din motive doar de ei știute. De la geamul podului, Lila vedea până dincolo de fosta ei casă, dincolo de piscina pe care nu și-o dorise niciodată și de care avusese grijă Anton, dincolo de ulmii despre care îi scrisese el în bilețel. Un animal portocaliu ieși din pădurea de pini de la marginea cartierului. Un vulpoi. Chiar și de la distanța asta i se vedea luciul blănii dese de iarnă. Cum de se făcuse iarnă atât de repede?

Tiffany stătea în mijlocul podului. Era uscat aici, dar era și foarte frig, mai ales acum, cu geamul deschis. Îi întinse cutiuța cu Tic Tac.

– Am vrut să le mănânc pe toate, dar n-ar fi fost bine. Am renunțat la viața de hoață.

Lila îi zâmbi și puse cutia în buzunar.

– Te declar reabilitată.

Femeile stăteau la vreo treizeci de centimetri una de alta. Se priveau în ochi prin aburul respirației. Cu un gest supărat, Tiffany își smulse pălăria de pe cap și dădu cu ea de pământ.

– Tu crezi că-i o glumă, dar nu este. Nu vreau să iau nimic de la tine, Lila. Nu vreau să iau nimic de la nimeni.

– Dar ce vrei?

– O viață numai a mea. Un copil și o casă și tot restul. Oameni care să țină la mine.

Lila închise ochii. Ea le avusese pe toate. Nu-l mai simțea pe Jared, nu-l mai simțea pe Clint, dar și-i amintea foarte bine. Își amintea fosta ei viață. Și amintirile astea o făceau să sufere. Amintirile astea lăsau urme în zăpadă, ca aripile de îngeri pe care le făceau în copilărie. Numai că urmele deveneau tot mai neclare cu fiecare zi care trecea. Doamne, cât de singură se simțea!

– Nu ai pretenții prea mari, spuse ea, redeschizând ochii.

– Mie mi se par enorme.

Tiffany întinse mâinile și cuprinse chipul Lilei în palme.

6

Tropăind mărunțel, vulpoiul a părăsit cartierul străjuit de pini, a traversat Tremaine Street și intră în lanurile cu grâu de toamnă care creșteau în cealaltă parte. Se ținea după mirosul de popândăi aflați în hibernare. Vulpoiului îi plăceau la nebunie popândăii – crocanți! zemoși! –, iar în partea aceasta a Copacului micuții deveniseră cam neglijenți, pentru că aici nu erau oameni de care să se teamă.

După vreo jumătate de oră de căutări, a descoperit o vizuină cu o familie de popândăi. Nu s-au trezit nici măcar când îi ronțăia.

– Tare gustoși! și-a zis el.

Apoi vulpoiul și-a continuat drumul prin pădurea deasă, spre Copac. S-a oprit să inspecteze o casă abandonată. A făcut pipi pe niște cărți împrăștiate pe jos și și-a vârât nasul într-un dulap plin cu așternuturi mucegăite. Precis era mâncare în frigiderul din bucătărie, pentru că se simțea mirosul delicios de alimente stricate, dar, oricât s-a străduit, nu a reușit să deschidă ușa.

– Dă-mi drumul înăuntru! i-a poruncit el frigiderului, în caz că acesta doar se prefăcea a fi un obiect neînsuflețit.

Dar frigiderul n-a catadicsit să-i răspundă.

Un șarpe-moccasin[1] s-a târât afară de sub soba cu lemne din capătul bucătăriei.

– De ce strălucești așa? l-a întrebat el pe vulpoi.

Animalele comentaseră îndelung despre acest fenomen și îl priveau cu neîncredere. Vulpoiul îl observase și el atunci când își văzuse fața reflectată într-o baltă. Era înconjurat de o lumină aurie. Semnul Ei.

– Mi-a surâs norocul.

Șarpele a scos limba la el.

– Hai încoace! Lasă-mă să te mușc!

Vulpoiul a ieșit în fugă din casă. Păsările s-au repezit să-l bombardeze cu întrebări, în timp ce el alerga pe sub crengile goale și noduroase. Numai că vulpoiul nu știa limba păsărească și nici nu-l interesa să stea la taclale cu ele. Vulpoiul era cum nu se poate mai mulțumit: avea burta plină și blana deasă ca a unui urs.

A ieșit în luminiș și a văzut Copacul – piesa centrală a unei oaze verzi în câmpiile înzăpezite. A pășit de pe pământul înghețat pe solul bogat și cald din casa eternă a Copacului. Lângă scorbura de deasupra rădăcinilor, tigrul cel alb îl urmărea cu ochi leneși.

– Nu mă băga în seamă, i-a zis vulpoiul. Sunt doar în trecere.

A intrat repede în scorbura întunecată și a ieșit pe partea cealaltă.

---

[1] Șarpe veninos din America de Nord (n. tr.).

VII

1

Don Peters și Eric Blass nu fuseseră încă înlocuiți de la barajul instituit pe West Lavin, când un Mercedes SL600 destul de bușit apăru hodorogind către ei din direcția închisorii. Don era în tufișuri, unde își scutura scula după piș. Își trase iute fermoarul și se întoarse la camioneta pe care o ridicase la rangul de mașină de poliție. Eric stătea în mijlocul drumului, cu pistolul în mână.

– Ascunde-ți artileria, juniorule! îi ordonă Don și băiatul își puse Glock-ul înapoi în toc.

Șoferul Mercedesului, un bărbat cu părul creț și roșu la față, puse frână atunci când Don ridică mâna. Lângă el era o femeie atrăgătoare. Ba chiar *șocant* de atrăgătoare, dacă te gândești la toate gagicile zombificate pe care le văzuseră ei doi în ultimele zile. Plus că lui Don i se părea destul de cunoscută.

– Permisul și certificatul de înmatriculare, spuse Don.

Nu primise ordin să facă asta, dar știa el că așa se poartă polițiștii când opresc vreo mașină. „Uită-te bine, juniorule!" îi zise el în gând. „Ia exemplu!"

Șoferul îi întinse permisul; femeia cotrobăi puțin prin torpedo și găsi certificatul de înmatriculare. Tipul era Garth Flickinger, medic. Din Dooling, cu domiciliul în cel mai fițos cartier de pe Colina cu Măceșe.

– Dacă nu vă supărați, spuneți-mi și mie ce-ați căutat la pușcărie.

– A fost ideea mea, domnule polițist, zise femeia.

Aoleu, dar tare bine arăta! *Târfa* asta n-avea deloc pungi sub ochi. Don se întrebă ce oare lua ca să se țină atât de trează.

– Numele meu este Michaela Morgan. De la NewsAmerica?

Eric exclamă:

– *Știam* eu că te-am mai văzut undeva!

Însă numele ăsta nu însemna absolut nimic pentru Don, care nu se uita la programele de știri. Dar își aduse brusc aminte de unde o știa pe femeie.

– Da! „Roata Neunsă"! Ți-ai luat acolo ceva de băut.

Ea îi aruncă un zâmbet electrizant – numai dinți fățuiți și pomeți înalți.

– Așa este. Un bărbat ținea un discurs despre cum le pedepsește Dumnezeu pe femei pentru că au îndrăznit să poarte pantaloni. Mi s-a părut extrem de interesant.

– Îmi dai și mie un autograf? interveni Eric. Să mă laud cu el după ce ai să...

Se întrerupse, neștiind cum să se exprime.

– După ce am să adorm? zise femeia. Cred că acum bursa autografelor nu mai este ce-a fost, dar dacă Garth – domnul doctor Flickinger – are vreun pix în torpedo, nu văd de ce n-aș...

– Nici vorbă de-așa ceva! o întrerupse Don Peters cu asprime.

Se simțea stânjenit din cauza lipsei de profesionalism a partenerului său.

– Vreau să știu ce-ați căutat la pușcărie și nu plecați nicăieri până nu-mi dați un răspuns care să mă satisfacă.

– Desigur, domnule polițist, îl orbi din nou femeia cu zâmbetul ei. Cu toate că numele meu de televiziune este Morgan, numele meu real este Coates și sunt originară din acest oraș. De fapt, doamna directoare este...

– Coates e *maică-ta*?

Don era șocat la culme, dar acum își dădea seama că, dacă nu-i luai în seamă nasul (drept și subțire, în timp ce bârnăul lu' Coates senioara era coroiat ca la vrăjitoare), exista o mare asemănare între cele două.

– Ei, îmi pare rău că tre' să te anunț eu, da' mama matale nu mai e printre noi.

– Știu.

Fără să mai zâmbească.

– Mi-a spus domnul doctor Norcross. Am vorbit cu dânsul prin interfon.

– Mare bou! comentă Flickinger.

Don rânji cu toată gura. Nu voia, da' nici să se abțină nu era în stare.

– Merg și eu o tură pe chestia asta, spuse el, înapoindu-i actele.

– Auzi, dom'ne, n-a vrut să-i dea drumul înăuntru! nu mai înceta să se minuneze Flickinger. N-a vrut să-i permită să-și ia adio de la propria mamă!

– În fine, spuse Michaela, adevărul este că l-am rugat pe Garth să mă aducă aici și din alt motiv, nu doar ca s-o văd pe mama. Am vrut să-i iau un interviu lui Evie Black. Sunt convinsă că ați auzit toate zvonurile despre ea. Că doarme și se trezește fără să fi pățit nimic. Ar fi fost o mare lovitură de presă. Lumii nu-i mai pasă de multe lucruri acum, dar chestia asta chiar ar fi fost extrem de interesantă. Numai că Norcross mi-a zis că femeia aia e în cocon, la fel ca toate celelalte deținute.

Don se simți obligat s-o corecteze. Muierile – fie ele și reporterițe, după cum vedea el acum – erau exagerat de naive.

– Asta-i o minciună și o știe toată lumea. Tipa aia-i diferită și doctorașu' nu-i dă drumu' din brațe. Da' lucrurile o să se schimbe curând.

Și își schimonosi fața, făcându-le celor doi cu ochiul. Garth îi răspunse în același fel.

– Poartă-te frumos cu mine și s-ar putea să-ți dau voie să-i iei interviul după ce o scoatem de-acolo.

Michaela se sili să scoată un chicotit de fetișcană prostuță.

– Zic să mă uit acu' în portbagaj, continuă Don. Ca să nu se spună că nu mi-am făcut datoria.

Garth coborî din mașină și deschise portbagajul, care scârțâi trist – încă resimțindu-se de pe urma loviturilor lui Geary. Tot

ce spera Garth acum era ca marţafoiul ăsta să nu se uite sub roata de rezervă, pentru că acolo ascunsese punga cu Fulgerul Violet. Dar marţafoiul aruncă o singură privire – superficială şi aia – şi dădu din cap. Garth închise portbagajul, care acum gemu mai tare – ca un motan călcat pe coadă.

– Ce-a păţit maşina? îl întrebă Eric pe Garth, când acesta se urcă din nou la volan.

Garth deschise gura ca să-i povestească puştiului cum un dement de la Protecţia Animalelor îşi vărsase dracii pe ea. Însă îşi aminti la timp că dementul cu pricina era acum şerif interimar – cel puţin, aşa îi informase Norcross.

– Nişte copii, spuse el. Vandali. Văd ceva drăguţ şi vor să-l distrugă.

Marţafoiul se aplecă să se uite la bunăciunea de femeie.

– Când ies din tură, o să mă duc la „Roată". Mi-ar plăcea să-ţi fac cinste dacă n-ai să dormi la vremea aia.

– Minunat! şopti Michaela pe un ton care dădea impresia că aşteptase o viaţă întreagă asemenea invitaţie.

– O seară bună vă doresc! le ură marţafoiul.

Garth porni motorul, dar nici nu plecă bine de pe loc, când puştiul strigă în urma lor:

– Stai!

Garth opri maşina. Puştiul se aplecase să se uite pe geam la Michaela.

– Păi, şi cum rămâne cu autograful?

Uite, *chiar* era un pix în torpedo – unul foarte elegant, pe care scria cu litere aurii DR. GARTH FLICKINGER.

Michaela mâzgăli repede *Lui Eric, cele mai alese gânduri* pe spatele unei cărţi de vizită. Garth porni în viteză, înainte ca băiatul să termine de mulţumit. După vreun kilometru, pe Route 31 spre oraş, observară o bicicletă care venea repede din direcţie opusă.

– Încetineşte! spuse Michaela.

Bicicleta dispăru în spatele dealului şi atunci îi spuse să accelereze.

Garth o ascultă.

2

De doi ani Lila îl tot bătea la cap pe Clint să-și treacă în agenda telefonului toate numerele pe care le avea ea, în caz că apăreau probleme la penitenciar. Cu șase luni în urmă o făcuse, în primul rând ca să îl lase în pace. Iar acum îi mulțumea Domnului pentru insistențele ei. Întâi și întâi îl sună pe Jared, îi spuse să nu se miște de unde e și că, dacă totul mergea conform planului, va veni să-l ia cineva înainte de lăsarea serii. Posibil cu o autorulotă. Termină de vorbit cu Jared, închise ochii, se rugă în gând să-i dea Dumnezeu putere de convingere și îl sună pe avocatul care se ocupase de transferarea lui Evie Black la penitenciar.

După cinci triluri ale telefonului, Clint se resemnase deja cu ideea că va trebui să se converseze cu mesageria vocală. Însă chiar atunci Barry Holden îi răspunse:

– Holden la telefon.

Tonul avocatului părea epuizat și lipsit de interes.

– Sunt Clint Norcross, Barry. De la penitenciar.

– Clint!

Atâta tot.

– Te rog să mă asculți cu foarte mare atenție.

Nicio replică din partea lui Barry Holden.

– Mai ești la telefon?

După o altă pauză, Barry răspunse pe același ton apatic:

– Da.

– Unde sunt Clara și fetele?

Patru fiice, între trei și doisprezece ani. Groaznică situație pentru tatăl lor, dar poate în avantajul lui Clint – oricât de greu i-ar fi fost să profite de asta. Nu trebuia să vorbească despre soarta lumii, ci doar despre soarta femeilor din familia lui, căzute pradă fatalității.

– Dorm la etaj, râse Barry.

Firește că nu era un râset autentic, doar un ha-ha-ha, ca în bula de dialog din benzile desenate.

– Știi cum, înfășurate în... chestiile alea. Eu sunt în living, cu pușca în mână. În caz că îndrăznește cineva să aprindă fie și un singur chibrit.

– Cred că am putea să-ți salvăm familia. Cred că le putem face să se trezească. Te interesează?

– Femeia aia?

Tonul lui Barry se schimbase brusc. Devenise mai viu, mai prezent.

– E adevărat ce se spune despre ea? Că doarme și se trezește bine mersi? Spune-mi sincer dacă-i doar un zvon. Nu vreau să-mi fac speranțe deșarte.

– Este adevărat. Ascultă-mă. Te vor vizita două persoane. Un doctor și fiica directoarei Coates.

– Ce??! Michaela e încă trează? După atâta timp?

Barry își revenise aproape complet.

– Deși nu mi se pare chiar imposibil. Gerda – fata mea cea mare – a stat trează până azi-noapte. Dar tot mi se pare extraordinar.

– Nu-i doar trează, este *perfect* trează, spre deosebire de restul femeilor din lume care se chinuiesc să-și țină ochii deschiși. A trezit-o femeia pe care o avem aici. I-a suflat în gură și gata cu somnul.

– Ascultă, Norcross, dacă ăsta-i un banc, e unul foarte pro...

– Ai să vezi cu ochii tăi. Cei doi îți vor povesti ce s-a întâmplat și îți vor cere să faci niște lucruri... destul de periculoase. Nu vreau să spun că ești singura noastră speranță, dar...

Clint închise ochii și își masă tâmpla cu mâna liberă.

– ... dar chiar asta s-ar putea să fii. Și nu mai avem timp.

– Fac orice pentru soția și fiicele mele, spuse Barry. *Orice!*

Clint nu se mai stăpâni și respiră ușurat.

– Amice, am sperat să spui asta.

3

Barry Holden chiar avea o pușcă. Veche, lăsată moștenire în familia lui de trei generații. Însă o curățase și o unsese și acum

avea un aer destul de amenințător. A ascultat cu pușca pe genunchi ce au avut de spus Garth și Michaela. Alături de el, pe o măsuță acoperită cu una dintre broderiile Clarei Holden, se afla o cutie deschisă, plină cu cartușe mari și roșii.

Pe rând, Michaela și Garth i-au explicat avocatului ce le ceruse Clint: că apariția lui Evie Black a coincis cu consemnarea primelor victime ale Aurorei; că femeia asta a omorât cu mâinile goale doi bărbați; că nu a opus rezistență la arestare, spunând că asta și voia; că s-a lovit de multe ori cu capul de grilajul mașinii de poliție a Lilei și că rănile i s-au vindecat imediat, ca prin minune.

– Nu-i vorba doar de faptul că m-a înzdrăvenit pe mine, zise Michaela. E vorba și de faptul că știe niște lucruri despre mine pe care nu le știe absolut nimeni. Plus că se spune că șobolanii fac tot ce le ordonă ea. Știu că pare greu de crezut, dar...

Atunci interveni Garth:

– O altă deținută – Fitzroy o cheamă – ne-a spus că a obținut telefonul mobil al directorului-adjunct folosindu-se de șobolani. Și am văzut cu ochii mei telefonul ăla în celula ei.

– Și asta nu e totul, spuse Michaela. Pretinde că ea l-a omorât pe domnul judecător Silver. Pretinde că...

I se părea o aiureală, dar Clint le ceruse să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul: *Nu uitați că, deși își jelește femeile dragi, el tot avocat rămâne și încă unul al dracului de bun. Tipul ăsta miroase minciuna de la patruzeci de metri, indiferent cum bate vântul.*

– A zis că a *trimis* moliile ca să-l ucidă. Pentru că Silver voia să aducă aici pe cineva din afară, iar asta nu e permis.

Michaela știa că, în urmă cu doar o săptămână, Barry Holden ar fi constatat că fie ea și Garth erau victimele unei iluzii nocive, fie încercau să-și bată joc de el și i-ar fi poftit afară din casa lui. Însă acum era acum – nu în urmă cu o săptămână. Așa că, în loc să-i dea afară, Barry îi întinse Michaelei pușca bunicului său.

– Ține asta!

Pe măsuța pentru cafea era un laptop. Barry se așeză pe canapea (și aceasta generos decorată cu lucrul de mână al soției sale) și începu să tasteze ceva. După câteva secunde, ridică ochii.

– Poliția din provincia Bridger raportează un accident pe Coughlin Road. O singură victimă. Nu dau niciun nume, dar mașina era un Land Rover. Judecătorul Silver are un Land Rover.

Se uită la Michaela Coates. În esență, cei doi musafiri nepoftiți îi spuneau că soarta tuturor femeilor de pe planeta Pământ depindea de ce urma să se întâmple în Dooling în următoarele câteva zile. Nu auzise niciodată vreo aiureală mai mare, numai că privirea serioasă a fiicei directoarei Coates îl asigura că era purul adevăr. Văzuse de dimineață un reportaj pe CNN, în care se spunea că mai puțin de zece procente din întreaga populație de sex feminin a lumii mai erau treze în a Cincea Zi a Aurorei. Iar Barry era în stare să pună la bătaie pușca lui tata-mare Holden că nici una dintre ele nu arăta ca Michaela.

– Ce-a făcut? Te-a pupat? Așa cum o pupă prințul pe prințesa Aurora în desenul ăla animat?

– Da, îi răspunse Michaela. Exact așa! Și mi-a suflat în gât. Cred că respirația ei m-a trezit de tot.

Barry se uită la Garth.

– Și tu ai văzut toată chestia asta?

– Da. Uluitor! Puteai să juri că Mickey e o vampiroaică după o transfuzie de sânge.

Observă privirea dezaprobatoare a Michaelei și se grăbi să adauge:

– Scuze, scumpete, nu-i o metaforă strălucită.

– Comparație, nu metaforă, zise ea cu răceală.

Barry încă mai încerca să înțeleagă ce auzise.

– Și zice că au să vină să o ia de acolo? Cine? Poliția? Localnicii? Și Frank Geary ăla e șerif acum?

– Da.

Michaela omisese să-i spună că Evie le zisese că adormitele vor trebui să decidă dacă mai vor să se întoarcă sau nu. Chiar dacă era adevărat, ei nu puteau să facă nimic în privința asta.

– Îl știu pe Geary, spuse Barry. Nu l-am apărat niciodată, dar știu că a fost dat în judecată de câteva ori. Mi-aduc aminte de un caz în care o amenințase cu bătaia pe o femeie care nu-și ținea

Rottweilerul în lesă. Tipul are probleme cu gestionarea furiei, cum se zice.

– Nu mă-nnebuni, nene! murmură Garth.

Barry ridică din sprâncene la el.

– Nu contează, zise Garth. Nimic important.

Barry își luă pușca din mâinile Michaelei.

– Bine, mă bag. În primul rând, pentru că nu am altceva mai bun de făcut acum, când Clara și fetele sunt... așa cum sunt. În al doilea... pentru că vreau s-o văd cu ochii mei pe femeia asta despre care vorbește toată lumea. Ce dorește Clint de la mine?

– Zice că ai o autorulotă Winnebago, pe care o folosești când te duci în excursie cu soția și fiicele tale, spuse Michaela.

– E Fiesta, zâmbi Barry, nu Winnebago. Consumă ca la balamuc, dar e suficient de mare pentru șase persoane. Ne-am distrat de minune cu ea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Foarte, foarte bine ne-am distrat.

4

Autorulota lui Barry (Fleetwood Fiesta – o monstruozitate cu dungi) era parcată pe bucățica de teren din spatele unei clădiri din blocuri de granit, unde își avea cabinetul de avocatură. Barry se urcă la volan, iar Michaela se așeză pe locul de lângă el. Garth plecase să se uite dacă sunt polițiști prin zonă. Pușca, moștenirea de familie, se afla pe jos, între ei.

– Tu chiar crezi că avem vreo șansă? întrebă Barry.

– Habar n-am, răspunse Michaela. Sper. Dar nu pot aprecia cum trebuie.

– Clar că-i o nebunie, spuse Barry, dar tot e mai bine decât să stau acasă și să mă gândesc numai la grozăvenii.

– Trebuie s-o vezi pe Evie Black ca să poți înțelege cu adevărat ce se petrece. Trebuie să stai de vorbă cu ea. Trebuie să...

Michaela căută cuvântul cel mai potrivit.

– ...să o *simți*. Este...

O întrerupse târâitul telefonului mobil. O suna Garth.

– Un boșorog cu barbă stă pe băncuță sub o umbrelă în fața secției de poliție. În rest, drumul e liber. Nicio mașină de poliție în parcare. Doar câteva automobile particulare. Cred că ar fi bine să ne grăbim. Autorulota aia n-are cum să treacă neobservată.

– Venim acum, spuse Michaela și închise.

Era destul de îngustă aleea dintre clădirea cu biroul lui Barry și cea de alături, dar avocatul strecură matahala de rulotă prin locul acela strâmt cu îndemânarea câștigată în urma unei îndelungi experiențe. Se opri în capătul aleii. Strada Principală era pustie. Parcă ar fi dormit și toți bărbații, își zise Michaela, în timp ce Barry făcea la dreapta, spre Clădirea Municipalității.

Opri autorulota în față, ocupând trei spații de parcare, pe plăcile cărora scria PARCARE ANGAJAȚI. Coborâră, iar Garth veni lângă ei. Bătrânul bărbos se ridică și se apropie, ținând umbrela deasupra capului. Coada unei pipe îi ieșea din buzunarul de la piept al salopetei. Întinse mâna spre Barry și îl salută:

– Respectele mele, domnule avocat!

Barry îi strânse mâna.

– Bună ziua, Willy! Mă bucur să te văd, dar nu am timp să stau la taclale. Ne cam grăbim. Avem ceva de făcut.

Willy dădu din cap.

– O aștept pe Lila. Știu că-i posibil să doarmă deja, da' eu sper să nu fie așa. Vreau să vorbesc cu ea. M-am întors la rulota unde au fost omorâți drogații ăia. Și am văzut ceva cam ciudat. Pe lângă batistele zânelor. Toți copacii de acolo sunt plini de molii. Vreau să-i zic asta, poate s-o duc să vadă cu ochii ei. Și, dacă ea nu mai vine, atunci îi spun oricui se află la conducere.

– El este Willy Burke, le spuse Barry lui Garth și Michaelei. Pompier voluntar, voluntar în organizația „Adoptați o Autostradă", un tip de nota zece. Dar, Willy, ți-am zis că ne grăbim și...

– Dacă cu Linny Mars vreți să discutați, atunci chiar e cazul să vă grăbiți.

Willy se uită lung la Garth și apoi la Michaela. Ochii bătrânului erau adânciți în orbite, înconjurați de o rețea deasă de riduri, dar încă foarte pătrunzători.

– Era trează ultima oară când am băgat eu capul pe ușă, da' se duce repede.

– Polițiști nu sunt pe aici? îl întrebă Garth.

– Nu, sunt toți plecați în patrulare. Poate în afară de Terry Coombs. Am auzit că-i nițel cam indispus. A dat iama în sticlele cu agheasmă, dacă pricepeți ce vreau să zic.

Cei trei începură să urce treptele care duceau la ușile triple.

– Să înțeleg că nici voi n-ați văzut-o pe Lila? strigă Willy în urma lor.

– Nu, îi răspunse Barry.

– Asta-i situația... poate am să mai aștept nițel.

Și Willy se întoarse la băncuța lui.

– Da' eu tot zic că-i ceva în neregulă cu locul ăla. Prea multe molii. Mult prea multe. Și se simte ceva în aer.

5

Linny Mars făcea parte din cele zece procente ale populației de sex feminin care încă nu dormeau în ziua aceea de luni. Continua să se plimbe cu laptopul în brațe, numai că acum se mișca mai încet, poticnindu-se din când în când și lovindu-se de birouri și de scaune. Michaelei i se păru că seamănă cu o jucărie care a fost întoarsă cu cheița și care acum a ajuns la capătul arcului. Acum două ore la fel eram și eu, își zise.

Linny trecu pe lângă ei, privind țintă la ecranul laptopului. Avea ochii înroșiți rău de tot și nu dădea semne că ar fi conștientă de prezența lor. Barry o atinse ușor pe umăr. Linny tresări puternic și scăpă laptopul. Îl prinse Garth înainte să se facă bucăți

pe podea. Pe ecran rula un filmuleț cu „Ochiul Londrei“[1], care se clătina și se învârtea alene, alene, alene, spre apele Tamisei. Greu de înțeles de ce ar fi vrut cineva să distrugă „Ochiul Londrei“, dar uite că s-a găsit un nebun care a considerat că are motive s-o facă.

– Barry! M-ai speriat de am făcut pe mine!

– Scuze, spuse avocatul. M-a trimis Terry să iau câteva puș-coace din depozit. Probabil că are nevoie de ele la penitenciar. Dă-mi cheia, te rog.

– Terry? se încruntă femeia. Ce treabă are *el*... Lila-i șefă aici, nu Terry. Și *tu* știi asta.

– Lila, da, ai dreptate, se corectă repede Barry. E ordinul ei, dar mie mi l-a *transmis* Terry.

Garth se duse la intrare și privi afară prin geamul de la ușă, convins că va vedea o mașină de poliție oprind în fața secției. Poate chiar două sau trei, nu una singură. Și o să-i bage la pârnaie și aventura asta abracadabrantă va lua sfârșit înainte de a începe. Deocamdată nu era nimeni acolo, în afară de moșul bărbos, sub umbrela lui, veritabil monument al răbdării. Însă situația asta nu avea cum să dureze.

– Mă ajuți, Linny? Așa vrea Lila.

– Sigur. Ce mă bucur că se întoarce, spuse Linny.

Puse laptopul pe birou. Ochiul Londrei tot cădea și cădea și iar cădea și nu se mai oprea.

– E un tip, Dave, care se ocupă de secție până vine ea. Ori poate îl cheamă Pete. Mă derutează să am doi de Pete aici. În orice caz, eu nu știu nimic despre el. Da' pare foarte sever.

Scotoci prin sertarul de sus al biroului și scoase un inel gros, cu multe chei. Se uită la ele. I se închiseră ochii. Și imediat din genele ei ieșiră firicele albe.

– Linny! strigă la ea Barry. Trezește-te!

Femeia deschise brusc ochii și firele alea dispărură.

– *Sunt* trează, nu mai țipa!

---

[1] „Ochiul Londrei“ (*London Eye*) – roată gigant situată pe malul sudic al Tamisei (n. tr.).

Mângâie cheile cu degetul, făcându-le să zornăie.

– Știu că-i una dintre ele...

Barry înșfăcă inelul.

– O găsesc eu. Domnișoară Morgan, poate ai vrea să ne aștepți în autorulotă.

– Nu, mersi. Dau și eu o mână de ajutor. Așa o să terminăm mai repede.

În fundul sălii principale a secției era o ușă metalică, fără niciun însemn, dar vopsită într-o nuanță de verde deosebit de urâtă. Ușa asta avea două broaște. Barry descoperi destul de ușor cheia pentru încuietoarea de sus. Pentru a doua, însă, a avut nevoie de ceva mai mult timp. Michaela își spuse că poate Lila ținea cheia aia la ea. Poate că era în buzunarul ei, sub coconul cel alb.

– Se vede cineva? îl întrebă ea pe Garth.

– Încă nu, dar grăbiți-vă. Fac pe mine de la tot stresul ăsta.

Doar trei chei mai rămăseseră neîncercate, când Barry o nimeri pe cea de la a doua broască. Deschise ușa și Michaela văzu o cămăruță de mărimea unei debarale, unde erau rastele cu puști și cutii din polistiren cu pistoale. Pe câteva rafturi erau stive de cutii cu muniție. Pe un perete era un poster cu un polițist texan – pe cap cu ditamai pălăria și în mână cu un pistol cu țeavă mare și neagră. M-AM LUPTAT CU LEGEA ȘI LEGEA M-A ÎNVINS – scria dedesubt.

– Ia cât mai multă muniție, spuse Barry. Eu o să iau puștile și câteva Glock-uri.

Michaela se îndreptă spre rafturile cu muniție, dar se răzgândi pe drum și se întoarse în dispecerat. Răsturnă coșul de gunoi al lui Linny, din care se revărsă un maldăr de hârtii mototolite și pahare din carton pentru cafea. Linny nici n-o luă în seamă. Michaela umplu până sus coșul cu cutii de muniție și ieși din depozitul de armament. Garth trecu în goană pe lângă ea, cu brațele pline cu arme. Barry lăsase deschisă una dintre ușile triple. Michaela ieși în ploaia deasă și-l văzu lângă autorulotă. Bătrânul cu barbă se ridicase de pe băncuță și-i spunea ceva. Barry îi

răspunse și apoi moșul – Willy, adică – deschise ușa din spate a mașinii, pentru ca Barry să poată pune acolo armele.

Gâfâind, Michaela ajunse lângă ei. Barry îi luă coșul din brațe și deșertă cutiile cu muniție peste grămada de arme. Se întoarseră în clădire, în timp ce Willy – la adăpostul umbrelei – păzea mașina. Garth ieși cu a doua tranșă de armament. Turul pantalonilor îi atârna urât sub greutatea cutiilor cu muniție îndesate în buzunare.

– Ce ți-a zis moșul? întrebă Michaela.

– Voia să știe dacă avem aprobarea doamnei șerif Norcross, răspunse Barry. I-am zis că o avem.

Se întoarseră în grabă în secție și în depozit. Luaseră cam tot ce era de luat de acolo. Michaela observă ceva care semăna cu o mitralieră bolnavă de oreion.

– Musai s-o luăm și pe aia. Cred că-i lansatorul de grenade cu gaz lacrimogen. Habar n-am dacă ne trebuie, dar nici n-ar fi bine s-o lăsăm altora.

Reveni și Garth.

– Am vești proaste, domnule avocat Holden. În spatele autorulotei a oprit o camionetă cu girofar pe bord.

Se repeziră la ușă și priviră afară prin geamurile fumurii. Din camionetă tocmai coborau doi bărbați. Michaela îi recunoscu pe amândoi: marțafoiul și partenerul lui, vânătorul de autografe.

– Dumnezeule! gemu Barry. Ăla-i Don Peters, gardian la închisoare. Ce dracu' l-a apucat de face pe polițistul? Tipul ăsta n-are minte nici cât o găină.

– Ei, iată, găina asta a făcut de curând un baraj rutier lângă penitenciar, spuse Garth. Ne-am întâlnit noi cu ei – aceeași găină cu aceeași camionetă.

Bătrânul se apropie de cei doi, le spuse ceva și întinse mâna spre Strada Principală. Peters și puștiul se urcară în graba mare înapoi în camionetă. Plecară de acolo, cu girofarul aprins și sirena jelind strident.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Linny speriată. Ce pu-i-șorii mei se-ntâmplă?

– Nimic, totul e în regulă, îi zâmbi Garth. Nu-ți face griji!

Apoi, către Barry și Michaela:

– Aș zice s-o ștergem de-aici cât încă mai putem.

– Ce se-ntâmplă? se tângui Linny. Ce-i coșmarul ăsta?

– Rezistă, duduiță! îi spuse Garth. O să fie bine!

O luară la fugă toți trei. Michaela avea lansatorul de grenade într-o mână și un sac cu proiectile cu gaz lacrimogen în cealaltă. Probabil că așa se simțise și Bonnie Parker[1]. Willy îi aștepta lângă autorulotă.

– Cum i-ai făcut să plece? îl întrebă Barry.

– Le-am zis că s-au auzit împușcături dinspre magazinul de bricolaj. Da' o să se întoarcă repede, așa că ar fi bine să-i dați bătaie.

Willy își strânse umbrela și adăugă:

– Și cred c-ar fi bine să vin și eu cu voi. Ăia doi n-o să fie prea amabili cu mine când s-or întoarce.

– De ce ne ajuți? îl întrebă Garth.

– Ce să zic... trăim niște vremuri tare ciudate și omul nu se mai poate bizui decât pe instinctele lui. Iar ale mele au fost mereu destul de bunicele. Barry e prieten vechi cu Lila, chiar dacă uneori joacă pentru echipa adversă la procese. Și am recunoscut-o pe duduia asta de la televizor.

Se uită chiorâș la Garth și îi mărturisi:

– După tine nu mă prea înnebunesc, da' ești cu ei, așa că probabil ești de treabă. Plus că zarurile au fost aruncate, cum se zice. Încotro mergem?

– Întâi ne ducem să-l luăm pe băiatul Lilei, spuse Barry. După aia mergem la penitenciar. Ești convins că vrei să participi la un asediu, Willy? Pentru că asta s-ar putea să ne aștepte.

Willy zâmbi larg, dezvelindu-și dantura pătată de tutun.

– Când eram mic, am avut o căciulă din blană și îmi plac filmele despre Bătălia de la Alamo. Așa că, de ce nu? Da' vă rog ajutați-mă să mă urc în mașină. Afurisita asta de ploaie își bate joc de reumatismul meu.

---

[1] Bonnie Parker (1910–1934) – infractoare celebră din SUA, din perioada Marii Crize Economice, partenera lui Clyde (n. tr.).

6

Postat lângă ușa casei de prezentare, Jared tocmai se pregătea să-și sune tatăl când o autorulotă uriașă opri în fața aleii de la intrare. Îl recunoscu pe bărbatul de la volan: alături de colegii mamei sale și de alte persoane din conducerea orașului, Barry Holden fusese de câteva ori oaspetele familiei Norcross. Jared ieși pe verandă.

– Haide! îi strigă Barry. Trebuie să plecăm!

Jared ezită.

– Mama și încă alte trei femei sunt în pod. Și era cumplit de cald acolo înainte să înceapă ploaia și mâine o să fie iar foarte cald. Ar trebui să mă ajutați să le aducem la parter.

– O să se răcorească la noapte, Jared. Plus că n-avem timp de asta.

Barry nu știa dacă femeile simțeau căldura sau frigul din coconii lor, însă știa că șansele lor de a duce la bun sfârșit ce și-au propus scădeau cu fiecare clipă care trecea. Și mai credea că ar fi bine ca Lila și celelalte femei să rămână ascunse. Tocmai de aceea insistase să-și ia soția și fiicele cu el. Autorulota lui era bine cunoscută în Dooling și îi era teamă de represalii.

– Măcar să spunem cuiva...

– Doar tatăl tău poate să ia decizia asta. Te rog, Jared!

Jared se apropie de vehicul. Ușa din spate se deschise și fostul lui antrenor de fotbal se aplecă să-l ajute să urce. Băiatul se pomeni că zâmbește, deși doar de asta nu-i ardea lui acum.

– Domnule antrenor Burke!

– Ce să vezi, dom'le! exclamă Willy. Singurul fundaș de la pitici care reușea să se țină pe picioarele lui. Hopa sus, băiete!

Ochii lui Jared se opriră asupra mormanului de arme și muniție.

– Sfinte Sisoe, ce-i cu astea?!

Pe canapeaua din rulotă stătea o femeie. Tânără, foarte frumoasă și vag cunoscută. Însă extraordinar era faptul că părea trează de-a binelea. Ea îi răspunse acum:

– Să sperăm că doar ceva la care vom apela în ultimă instanță.

Bărbatul din fața ei începu să râdă:

– N-aș paria pe asta, Mickey.

Apoi îi întinse mâna lui Jared.

– Garth Flickinger.

În spatele lui, pe o altă canapea, erau întinse patru trupuri înfășurate în coconi – unul mai mic decât altul, ca niște păpuși Matrioșca.

– Mi s-a spus că ele sunt soția și fiicele domnului Holden, îi explică antrenorul Burke.

Autorulota porni. Jared se clătină. Willy Burke se întinse să-l țină. În timp ce strângea mâna domnului Flickinger, Jared își spuse că poate totul nu era decât un vis. Până și numele tipului ăstuia părea ireal – cine, într-o lume normală, s-ar numi „Garth Flickinger"?

– Încântat de cunoștință, murmură el.

Cu coada ochiului observă cum femeile din familia Holden se ciocniră una de alta când rulota făcu un viraj. Jared își spuse că nu trebuie să se uite la ele, dar nu era în stare să-și ia ochii de la păpușile alea mumificate.

– Pe mine mă... mă cheamă... Jared Norcross.

Vis sau nu, se simți cuprins de un soi de revoltă – păi, uite, domnul Holden a avut timp să-și ia familia, nu? De ce? Pentru că era autorulota lui?

Telefonul lui Jared începu să sune tocmai când Barry întorcea mașina în capătul străzii. Adică le abandonau aici pe mama lui, pe Molly, pe Mary și pe doamna Ransom. Era o greșeală. Dar totul părea acum o greșeală, deci, nimic nou sub soare.

La telefon era tatăl lui. Schimbară câteva cuvinte, apoi Clint îi ceru să i-o dea pe Michaela. Când aceasta răspunse, el îi zise:

– Uite ce ai de făcut...

Iar ea îl ascultă cu atenție.

7

Polițistul Reed Barrows parcase mașina Patrulei Trei vizavi de drumul secundar care ducea la penitenciar. Terenul era mai înalt aici, iar el și cu Vern vedeau bine aproape zece kilometri din

Route 31. Reed bănuise că Peters o să facă circ pentru că veniseră să-i schimbe atât de curând, numai că individul ăla dubios fusese surprinzător de amabil. Poate abia aştepta să se apuce de băut. Poate şi puştiul le avea cu băutura. Reed nu credea că mai cere cineva actele de identitate ale clienţilor de la „Roata Neunsă". Plus că acum poliţia avea treburi mai importante de făcut decât să aplice legea care interzice minorilor consumul de alcool.

Peters i-a raportat că au oprit o singură maşină, cu o jurnalistă care se dusese la închisoare sperând că va putea realiza un interviu, dar care fusese refuzată. Reed şi Vern nu au oprit pe nimeni. Nici măcar pe şoseaua principală nu treceau maşini. Oraşul este în doliu după femeile lui, îşi spuse Reed. Ba nu, întreaga *lume* este în doliu.

Reed se întoarse către partenerul lui, care se scobea în nas şi citea ceva pe e-reader-ul Kindle.

– Sper că nu-ţi ştergi mucii de scaun.

– Dumnezeule, sigur că nu! Nu fi scârbos!

Vern îşi săltă puţin târtiţa, trase o batistă din buzunarul de la spate, îşi şterse cu ea nestematele verzi de pe degete şi o puse la loc.

– Spune-mi o chestie – ce facem noi aici? Chiar îl cred atât de prost pe Norcross, de-şi imaginează că o s-o scoată din puşcărie pe femeia aia?

– Habar n-am.

– Şi ce ar trebui să facem dacă trece pe-aici un camion cu alimente?

– Îl oprim şi cerem instrucţiuni prin staţie.

– Cui îi cerem? Lui Terry sau lui Frank?

În privinţa asta Reed nu era tocmai sigur.

– Cred că întâi îl sunăm pe Terry pe mobil. Dacă nu răspunde, îi lăsăm un mesaj ca să fim acoperiţi. Mai bine vedem ce facem atunci când o să fim puşi în situaţia asta, nu crezi?

– Probabil că n-o să fim niciodată, cu toate nenorocirile care se întâmplă acum.

– Mda. Infrastructura e făcută praf.

– Ce-i aia „infrastructură"?

– Ce-ar fi să cauţi cuvântul pe e-readerul ăla al tău?

Vern îl ascultă.

– „Structura și elementele de bază necesare pentru buna funcționare a unei societăți sau întreprinderi.“ Îhî!

– Îhî? Cum adică *îhî*?

– Adică ai dreptate. E praf. M-am dus de dimineață până la Shopwell. Zici că a fost bombardat.

În vale se vedea o mașină care venea spre ei în lumina cenușie a înserării.

– Reed?

– Ce?

– Fără femei n-o să mai fie nici copii.

– Ți-ai ratat cariera, spuse Reed. Om de știință trebuia să te faci.

– Dacă povestea asta nu se termină, unde o să ajungă omenirea peste șaizeci de ani? Sau peste o sută?

Reed Barrows nu voia să se gândească la asta – soția lui era într-un cocon, iar de băiețelul lui avea grijă (probabil destul de prost) domnul Freeman, vecinul lui foarte bătrân. Dar nici nu mai trebuia s-o facă, pentru că mașina se apropiase deja suficient ca să-și dea seama că era o rulotă enormă, dungată ca o zebră, și care acum încetinea, de parcă ar fi intenționat s-o ia către penitenciar. Doar că drumul ăla era blocat de Patrula Trei.

– Autorulota asta e a lu' Holden, spuse Vern. Avocatul. Frate-miu lucrează la service-ul din Maylock și o știe bine.

Uriașul vehicul opri. Portiera din dreptul volanului se deschise și dinăuntru coborî Barry Holden. Cei doi polițiști coborâră și ei din mașina de poliție.

Holden le zâmbi larg:

– Domnilor, vă aduc o veste care vă va bucura nespus de mult.

Nici Reed și nici Vern nu-i întoarseră zâmbetul.

– Nu intră nimeni în penitenciar, domnule Holden, spuse Reed. Din ordinul șerifului.

– Nu cred că ordinul acesta este prea legal, continuă să zâmbească Barry. Mi se pare că a fost dat de un domn pe nume Frank Geary, iar dânsul a preluat, cu de la sine putere, prerogativele funcției de șerif. Adică nu l-a numit nimeni. Așa este?

Reed nu prea știa cum să răspundă, așa că preferă să-și țină gura.

– Mă rog, spuse Barry. Ideea este că am primit un telefon de la Clint Norcross. A ajuns la concluzia că cel mai înțelept lucru pe care l-ar putea face acum este să o predea pe femeie autorităților locale.

– Slavă Domnului! exclamă Vern. I-a venit mintea la cap!

– M-a chemat la penitenciar ca să intermediez tratativele și să am grijă să se consemneze motivele pentru care nu a respectat regulamentul. Simple formalități, nimic mai mult.

Reed tocmai voia să-l întrebe: *N-ai găsit un vehicul mai mic cu care să vii până aici? Sau nu ți-a pornit mașina?* – când aparatul de transmisie-recepție se trezi la viață. Îi căuta Terry Combs și, după ton, părea extrem de supărat:

– Patrula Trei! Patrula Trei! Răspundeți! Acum! *În clipa asta!*

8

Chiar atunci când Reed și Vern au observat pe șosea autorulota lui Barry Holden, Terry Coombs a intrat în Braseria Olympia și s-a dus glonț la separeul în care se aflau Frank Geary și polițistul Pete Ordway. Frank nu se bucură deloc să-l vadă pe Coombs în stare de funcționare, dar încercă să-și mascheze nemulțumirea.

– Hei, Terry!

Terry îi salută pe amândoi cu un gest scurt din cap. Se bărbierise și își schimbase cămașa. Părea nițeluș cam nesigur pe picioare, dar era perfect treaz.

– Mi-a zis Jack Albertson că vă găsesc aici.

Albertson era un polițist ieșit la pensie, rechemat la muncă în urmă cu două zile.

– Acum un sfert de oră am primit niște vești destul de nasoale din provincia Bridger.

Terry nu mai mirosea deloc a băutură. Frank spera să fie în stare să schimbe asta. Nu-i făcea plăcere să încurajeze un alcoolic, dar Coombs era mai maleabil după câteva pahare.

– Ce s-a întâmplat în Bridger? se interesă Pete.

– Un accident pe șosea. Judecătorul Silver a căzut în Pârâiașul lui Dorr. E mort.

– *Cum?!*

Exclamația de stupefacție a lui Frank a fost atât de sonoră, că-l scoase pe Gus Vereen din bucătărie.

– Mare păcat! spuse Terry. Era un om tare cumsecade.

Își trase un scaun, se așeză și îi întrebă pe cei doi:

– Știți cumva ce căuta acolo?

– Se ducea să-l roage pe un fost agent FBI, care locuiește în Coughlin, să ne dea o mână de ajutor să-i băgăm mințile în cap lui Norcross, răspunse Frank.

Probabil că făcuse un infarct. I se păruse lui că judecătorul arăta foarte rău și foarte obosit.

– Dar, dacă a murit... înseamnă că trebuie să renunțăm la varianta asta.

Făcu un efort ca să-și revină. Îl simpatizase pe judecătorul Silver și era de acord cu propunerea lui – până la un punct. Acum punctul ăla nu mai exista.

– Și femeia aia tot la închisoare este, spuse Frank. Trează. Norcross a mințit când a zis că-i într-un cocon. Am vorbit cu Hicks – de la el știu.

– Hicks n-are o reputație prea bună, zise Terry.

Însă Frank nu-l auzi.

– Și mai sunt și alte chestii ciudate în legătură cu ea. Ea trebuie să fie cheia.

– Dacă târfa aia ne-a adus Aurora pe cap, înseamnă că știe și cum să scape de ea, interveni Pete.

Lui Terry îi zvâcnea colțul gurii.

– Nu avem nicio dovadă în sensul ăsta, Pete. Și mi se pare o concluzie cam trasă de păr, din moment ce Aurora a apărut mai întâi în cealaltă parte a lumii. Cred că trebuie să ne calmăm și....

Walkie-talkie-ul lui Frank se deșteptă brusc. Îl căuta Don Peters.

– Frank! Frank! Răspunde! Tre' să-ți zic ceva! Pune mâna și răspunde pen'că jegoșii ăia au...

Frank ridică aparatul în dreptul buzelor.

– Aici Frank. Răspunde! Și ai grijă cum vorbești, că te aude toată lu...

– *Jegoșii ăia ne-au furat armele, în puii mei!* zbieră Don. *Un boșorog căcat pe el ne-a trimis după cai verzi pe pereți și, în timpul ăla, au furat toate căcaturile de arme din toată căcata de secție de poliție!*

Frank nu apucă să spună nimic, pentru că Terry îi smulse din mână aparatul.

– Aici Coombs. Cine a furat armele?

– Barry Holden, într-o măgăoaie de rulotă. Dispecera voastră zice că mai erau încă doi cu el, da' tipa-i dusă rău de tot și nu înțeleg ce zice!

– Au luat toate armele? întrebă Terry șocat. *Toate* armele?

– Nu, nu, nu. Nu pe toate. Cred că n-au avut vreme, da' au luat destule. Măiculița mea, rulota aia era *uriașă*!

Terry se holbă mut la walkie-ul din mână. Frank își zise că trebuie să stea în banca lui și să-l lase pe Terry să-și dea singur seama de gravitatea situației – numai că nu a fost în stare. Se pare că nu era niciodată în stare să stea în banca lui când îl apucau nervii.

– Tot mai crezi că trebuie să ne calmăm și să-l așteptăm pe Norcross să iasă de acolo? Pentru că știi unde au dus ăia armele noastre? Știi, da?

Terry ridică ochii la el. Atât de tare își strângea buzele, că parcă nici nu mai avea gură.

– Mi se cam pare că ai uitat cine-i șeful, Frank.

– Scuze, domnule șerif.

Îi tremurau mâinile încleștate sub masă și își înfipsese unghiile în carne.

Terry continua să se uite la el.

– Spune-mi că ai postat o patrulă pe drumul care duce la penitenciar.

Normal că am făcut-o, că tu erai prea beat ca să te mai gândești la asta. Corect, dar cine îl îndopase cu băutură?

– Așa am făcut. Acum acolo sunt Rangle și Barrows.

– Bine. Foarte bine. Ce patrulă sunt ăştia?

Frank nu ştia, dar răspunse Pete Ordway:

– Trei.

Don bolborosea mai departe, însă Terry întrerupse legătura şi apăsă alt buton:

– Patrula Trei! Patrula Trei! Răspundeţi! Acum! *În clipa asta!*

VIII

1

Când auzi guițatul aparatului de emisie-recepție, Reed Barrows îi spuse lui Barry să stea pe loc.

– Nicio problemă, răspunse Barry.

După care bătu de trei ori în peretele autorulotei, transmițând un mesaj lui Willy Burke, care-i urmărea din spatele perdelei. Mesajul era că trebuie să treacă la planul de rezervă. Planul acesta era foarte simplu: să bage în viteză vehiculul și să plece de acolo, în timp ce el încerca să-i țină ocupați pe polițiști. Era extrem de important ca armele să ajungă în penitenciar și ca fetele lui să fie în siguranță. Barry nu ezită câtuși de puțin. Evident că îl vor aresta, dar avea un avocat excelent.

Așa că-l luă de după umăr pe Vern Rangle, mutându-l ușor din fața autorulotei.

– Mi se pare mie că cineva de la secție s-a cam scăpat în pantaloni, glumi Rangle, lăsându-se condus de avocat. Unde mergem?

Mergeau cât mai departe de rulotă pentru ca Rangle să nu-l vadă pe Willy Burke așezându-se în spatele volanului și pentru ca vehiculului să aibă loc să treacă fără să calce pe cineva. Numai că Barry nu-i putea spune astea polițistului. Mereu încercase să-și facă fiicele să înțeleagă ideea că legea este impersonală. Legea nu are nicio legătură cu sentimentele tale, ci cu argumentele pe care le oferi. Ideal ar fi să te poți separa cu totul de propria-ți scară de valori. Iar asta

însemna să ieși din pielea ta și să intri în pielea clientului, dar fără să renunți la bogăția de cunoștințe din creierul tău.

(Gerda, care fusese invitată în oraș de un elev de liceu – din clasa a zecea, dar tot prea vârstnic pentru ea –, încercase apoi să-și convingă tatăl să lucreze pentru ea *pro bono* și să demonstreze mamei că era destul de mare ca să se ducă la film cu puștiul ăla. Planul Gerdei era deosebit de ingenios, dar Barry se recuzase, invocând legătura de rudenie. Și pentru că, în calitatea lui de tată al Gerdei, nu avea nici cea mai mică intenție să-și lase fata la film cu un băiat de aproape cincisprezece ani, căruia probabil că i se scula la fiecare adiere de vânt. Dacă puștiul ăla, Cary Benson, chiar voia atât de tare să-și petreacă timpul cu ea, i-a zis el, atunci să pună mâna și să o invite la o înghețată la cofetăria din oraș. În miezul zilei.)

Însă Barry omisese să-i descrie Gerdei sentimentul acut de vinovăție. Câteodată se întâmplă să intri în pielea clientului și să afli că el – *tu* – este vinovat, vinovat rău de tot, îngrozitor de vinovat, vinovat fără speranță de izbăvire. Iar într-un asemenea caz, singura strategie inteligentă este să ridici obiecții peste obiecții, să insiști asupra celor mai neînsemnate detalii și să tragi de timp. Dacă ai noroc, partea adversă va obosi și îți va oferi o înțelegere avantajoasă doar ca să scape de tine. Sau – într-o situație mai fericită – partea adversă va ceda nervos și o va da în bară.

Cu principiile astea în minte, Barry puse cea mai stupefiantă întrebare la care s-a putut gândi în momentul acela.

– Am vrut să te întreb ceva fără să ne audă colegul tău.

– Bine...

Barry se apropie de polițist și-i șopti:

– Tu ești circumcis?

Ochelarii lui Vern Rangle erau stropiți de ploaie, așa că nu i se vedeau ochii. Barry auzi motorul autorulotei, dar polițistul parcă asurzise complet. Întrebarea despre circumcizie parcă-l lovise în moalele capului.

– Zău așa, domnule Holden...

Fără să-și dea seama ce face, Vern scoase batista din buzunar și începu s-o împăturească.

– ... e ceva destul de personal...

Din spatele lor se auziră un bufnet și scrâșnete de metal pe metal.

În tot acest timp, Reed Barrows se urcase în mașină ca să discute cu Terry prin stație, numai că avea mâna umedă și scăpase receptorul pe jos. Secundele pierdute cu recuperarea lui și cu descurcarea cablului au fost esențiale pentru Willy Burke.

– Recepție, aici Patrula Trei! Barrows. Terminat, spuse polițistul în cele din urmă.

Abia atunci văzu pe geam autorulota virând prin fața mașinii lor și luând-o pe marginea din pietriș a drumului. Scena aceasta nu-l alarmă – mai degrabă îl lăsă perplex. De ce muta Barry Holden rulota aia? Sau o muta Vern, ca să facă loc altcuiva care voia să treacă pe acolo? N-avea nicio noimă. Mai întâi trebuiau să-și termine treaba cu clănțăul ăla de avocat și cu namila aia de rulotă, înainte să-i întrebe de sănătate pe alții care ar fi dorit să treacă pe acolo.

Vocea lui Terry Coombs bubui din stație:

– Arestați-l pe Barry Holden și confiscați-i vehiculul! Are o grămadă de arme furate pe care vrea să le bage în penitenciar! Mă auzi...

Autorulota se pupă cu mașina de poliție. Reed scăpă iarăși microfonul din mână.

– Hei!

2

Jared își pierdu echilibrul. Căzu de pe canapea drept pe mormanul de arme.

– Te-ai lovit? îl întrebă Garth, care se ținuse mai bine pentru că se lipise cu spinarea de blatul chicinetei și se agățase de marginea chiuvetei.

– Nu.

– Mersi că te interesezi și de mine!

Michaela reușise să rămână pe canapea, dar căzuse într-o parte.

Garth își dădu seama că o adoră pe Mickey. Cât curaj, câtă tenacitate! N-ar fi schimbat absolut nimic la ea. Nasul și toate celelalte trăsături ale ei erau fără cusur.

– N-am de ce, Mickey, îi răspunse el. Știu că n-ai pățit nimic, pentru că tu nu pățești niciodată nimic.

3

Autorulota se deplasa cu vreo treizeci de kilometri la oră, împingând mașina de poliție la o parte din drum. Văzduhul se umplu de scrâșnetele asurzitoare ale metalului. Vern se holbă uluit la Barry. Avocatul tocmai i-o trăsese într-un mare fel. Prin urmare, Vern îi trase un pumn în ochi de-l trânti pe spate.

– Oprește rulota! urlă Reed prin portiera deschisă a mașinii. Trage în cauciucuri!

Vern își scoase pistolul de serviciu.

Autorulota se desprinse de mașina de poliție și acceleră, intrând din nou pe drum. Vern ținti în roata dreaptă din spate. Însă se grăbi să tragă. Glonțul zbură mult prea sus și intră în peretele vehiculului, care acum ajunsese la cincizeci de metri distanță de ei. Totul va fi pierdut când va lua viteză. Vern ținti din nou, de data asta cu mai multă atenție... și trase în aer în momentul în care Barry Holden se năpusti asupra lui și-l trânti la pământ.

4

Pe Jared îl asurzi împușcătura. Zăcea pe toate armele alea care-i împungeau spinarea în zeci de locuri. Parcă simțea toate țipetele din jur – țipetele femeii, Michaelei? țipetele lui Flickinger? – dar nu le auzea. Privirea i se opri la gaura de glonț din perete, care înflorise ca o petardă folosită. Prin palmele lipite acum de podea, simți mișcarea tot mai rapidă a roților.

Flickinger nu păţise nimic. Se sprijinea în continuare de blatul chicinetei. Nu, nu Flickinger ţipa.

Jared urmări privirea doctorului.

Trupurile înfăşurate în coconi erau întinse pe canapea. În zona pieptului celui de-al treilea apăruse o scobitură plină de sânge. Era Gerda, cea mai mare dintre fiicele avocatului. Aceasta se ridică şi încercă să meargă. Ea ţipa. Jared înţelese că voia să ajungă la Michaela, care se ghemuise la capătul canapelei de vizavi. Fata îşi smulsese braţele din ţesătura care i le ţinuse strâns legate de trunchi. Gaura aceea din cocon semăna înspăimântător de bine cu o gură căscată larg, într-un urlet de groază. Şi din ea ţâşneau valuri de molii.

Flickinger o prinse pe Gerda. Fata se răsuci şi-şi împlântă unghiile în gâtul lui. Se împiedicară de armele de pe jos. Se izbiră de uşa din spate. Încuietoarea cedă, uşa se deschise larg şi căzură amândoi, însoţiţi de un torent de molii şi o avalanşă de arme şi cutii cu muniţie.

5

Evie gemu.

– Ce e? o întrebă Angel. Ce se-ntâmplă?

– Nimic, răspunse Evie.

– Mincinoaso! o apostrofă Jeanette.

Nu se ridicase de pe pardoseala cabinei de duş. Angel nu crezuse până acum că există o fiinţă mai încăpăţânată decât ea, dar uite că trebuia să se dea bătută în faţa lui Jeanette.

– Gemi aşa doar când moare cineva, oftă Jeanette.

Înclină capul într-o parte şi se adresă unei persoane invizibile:

– Aşa geme când moare cineva, Damian.

– Cred că ai dreptate, Jeanette, spuse Evie. Mi se pare că aşa fac.

– Asta am zis şi eu. Nu-i aşa, Damian?

– Ai vedenii, nebuno! o anunţă Angel.

Jeanette continuă să privească în gol.

– Îi ies molii din gură, Angel. E plină de molii. Lasă-mă în pace acum – încerc să port o conversație cu soțul meu.

Se scuză și Evie:

– Trebuie să dau un telefon.

6

Reed auzi zgomotul făcut de pistolul lui Vern chiar atunci când se repezea pe locul de alături ca să deschidă portiera din dreapta. Mai apucă să vadă doar cum fâlfâie ușa din spatele autorulotei care hurduca la vale.

În mijlocul drumului zăceau două trupuri. Reed își scoase arma de serviciu și alergă spre ele. Mai încolo erau vreo trei sau patru puști de asalt și câteva cutii cu muniție.

Se opri brusc la câțiva pași de cei doi. Bărbatul căzuse cu fața în jos și asfaltul din jurul capului său era vopsit cu sânge și materie cenușie. Reed văzuse destule cadavre la viața lui, numai că ăsta de aici era de departe cel mai hidos. În cădere, ochelarii tipului alunecaseră și i se opriseră în părul creț, dându-i un aspect de profesor depravat.

Cam la un metru de el, era o femeie întinsă pe o parte – poziția preferată a lui Reed însuși atunci când se uita la televizor de pe canapea. I se râcâise pânza aia de pe față în urma contactului cu asfaltul, iar pielea i se zdrelise. Din ce îi mai rămăsese din față și după dimensiunile trupului, Reed constată că era vorba despre o persoană tânără. Dar nimic mai mult. Un glonț îi făcuse o rană mare în piept, din care îi șiroia sângele pe drumul umed.

Auzi pași grăbiți din spate.

– Gerda! urlă cineva. Gerda!

Reed se întoarse și Barry Holden trecu în goană pe lângă el și se aruncă în genunchi lângă cadavrul fiicei sale.

Vern Rangle, cu nasul plin de sânge, venea clătinându-se în urma lui Holden și urlând că *el* o să-l taie împrejur pe labagiul ăsta.

Mamă, ce căcat! Ce diatamai căcatul: un tip cu creierii împrăștiați pe jos, o fată moartă, un avocat isteric, Vern Rangle cu nasul spart și roșu ca racul de nervi, drumul plin cu arme și muniție. Preț de o clipă, Reed se simți ușurat că nu o mai avea șefă pe Lila Norcross, pentru că nicidecum nu și-ar fi dorit să încerce să-i explice cum de se întâmplase toată nenorocirea asta.

Întinse mâna să-l oprească pe Vern. Prea târziu. Nu reuși decât să-l apuce de cămașă. Vern se smulse și-l pocni cu patul pistolului pe Barry Holden fix în cap. Se auzi un pârâit urât, ca de creangă care se frânge. Apoi, din țeasta avocatului țâșni un șuvoi de sânge. Barry Holden se prăvăli în nas pe asfalt, lângă fiica lui. Vern se lăsă pe vine lângă avocatul fără cunoștință și începu să-l lovească cu patul pistolului. Iar și iar și iar.

– Du-te-n mă-ta de javră! Mi-ai spart nasul, bă, bulan...

Tânăra – care ar fi trebuit să fie moartă, dar nu era – întinse fulgerător o mână, îl apucă de falcă pe Vern și îl trase până la nivelul ei. Apoi înălță capul, căscă larg gura și își înfipse dinții în gâtlejul polițistului. Acesta începu s-o lovească pe ea cu patul pistolului. Dar degeaba. Sângele din arterele lui țâșnea pe lângă buzele fetei.

Reed își aminti că și el are armă. Și trase. Glonțul intră prin ochiul tinerei și trupul ei se relaxă brusc. Dar nu și dinții, care rămaseră încleștați în gâtul partenerului său. Parcă fata aia îi sugea sângele.

Reed se aruncă în genunchi, își vârî degetele în mizeria aia alunecoasă dintre dinții ei și gâtul lui Vern. Trase și zgâlțâi și mai trase o dată. Vern mai vru să o lovească, dar abia își mai putu ridica mâna. Scăpă pistolul. Se prăbuși și el.

7

Frank era ultimul din coloana de trei mașini de poliție. Și era singur. Toți mergeau împreună cu partenerii lor și cu sirenele pornite. Ordway și Terry erau în frunte, urmați de Peters și Blass, aghiotantul lui. Frank nu căuta singurătatea, dar se pare că ea îl găsea

mereu. Ciudată chestie! Elaine o luase pe Nana și îl lăsase singur. Oscar Silver ieșise de pe șosea, murise și îl lăsase singur. Sinistru! Și îl făcea să se simtă oribil. Dar poate că așa trebuia să fie – așa trebuia să fie și să se simtă el – ca să poată face ce are de făcut.

Dar oare poate să facă ce are de făcut? Lucrurile mergeau extrem de prost. Reed Barrows le transmisese prin stație că se trăsese cu arma și că un polițist fusese rănit. Frank credea din tot sufletul că ar fi ucis pentru fetița lui și era convins că ar fi fost în stare să-și dea viața pentru ea. Însă acum îi trecu prin minte că poate nu era singurul bărbat în stare de asemenea sacrificii. Oamenii lui Norcross furaseră armele din secția de poliție și trecuseră ca-n brânză printr-un baraj rutier. Indiferent de motivele lor, trebuia să recunoască faptul că erau extrem de hotărâți și nu se dădeau înapoi de la nimic. Pe Frank îl scotea din sărite atâta hotărâre, îl enerva că nu reușea să le priceapă motivele. Ce-i îndemna să facă asta? Ce relație era între Evie Black și Norcross?

Auzi tonul de apel al mobilului. Coloana de mașini se îndrepta cu viteză către nord, pe Dealul Ghiulelei. Frank scoase telefonul din buzunar.

– Geary.

– Frank, sunt Evie Black.

Vorbea aproape în șoaptă și vocea ei părea ușor răgușită, ca și cum ar fi urmat să-i facă vreo propunere indecentă.

– Nu mai spune? Bucuros de cunoștință.

– Te sun de la telefonul meu cel nou. L-am primit cadou de la Lore Hicks. Nu-i așa că a fost foarte frumos din partea lui? Apropo, ai putea să reduci viteza. Nu care cumva să faci vreun accident. Autorulota a scăpat. N-ai să găsești decât patru morți și pe Reed Barrows.

– De unde știi?

– Știu. Clint n-a crezut că poate fi atât de ușor. Sincer, nici eu n-am crezut. Ne-am distrat de minune. Aveam senzația că măcar tu o să fii călare pe situație. M-am înșelat.

– Ai face bine să te predai, duduie Black.

Frank își cântărea cu atenție cuvintele, încerca să nu-și lase mintea acoperită de norul acela roșu.

– Sau să renunți la... toată povestea asta. Ce-o fi ea. Înainte să mai aibă și altcineva de suferit.

– Ooo, dar am trecut de mult de faza asta cu suferitul! Judecătorul Silver, de pildă, a avut parte de mai mult decât de o simplă suferință. La fel și doctorul Flickinger, care, de fapt, era un tip tare de treabă atunci când avea mintea limpede. Am ajuns în faza de extincție în masă.

Frank încleștă mâinile pe volan.

– Cine dracu' *ești*?

– Aș putea să te întreb același lucru, dar știu ce mi-ai răspunde: „Sunt cel mai bun tată din lume". Pentru că pe tine nu te interesează decât Nana. Nana și Nana și iar Nana. Am dreptate? Tu ești tatăl ocrotitor. Te-ai gândit măcar o singură dată la celelalte femei? Te-ai gândit la ce riscuri le expui?

– De unde știi de fetița mea?

– E treaba mea să știu. E un cântec vechi care zice: „Înainte să mă acuzi, uită-te bine la tine."[1] Trebuie să-ți lărgești perspectiva, Frank.

„Ce trebuie să fac eu acum e să te strâng de gât", își spuse Frank Geary.

– Ce vrei?

– Vreau să fii bărbat! Vreau să-ți pompezi niște sânge în instalație și să faci situația mai interesantă! Vreau ca scumpa ta Nana să se ducă la școală și să le spună colegilor: „Tata nu-i doar un funcționar public care prinde pisici maidaneze și nu-i doar un tip care dă cu pumnii în pereți și care-mi strică tricoul preferat și care țipă la mama când lucrurile nu-i sunt pe plac. Tata este bărbatul care a învins-o pe zâna aia rea care a adormit toate femeile.

– Las-o în pace pe fetița mea, ticăloaso!

Tonul seducător dispăru din vocea lui Evie.

---

[1] Blues compus în 1957 de Bo Diddley, devenit mai cunoscut în varianta lui Eric Clapton (n. tr.).

– Ai dat dovadă de curaj când ai apărat-o la spital. *Te*-am admirat atunci. Pe bune! Știu că o iubești și asta înseamnă foarte mult. Și mai știu că, în felul tău, nu-i vrei decât binele. Iar asta mă face și pe mine să te iubesc un pic foarte mic, cu toate că faci parte din problemă.

În față, cele două patrule tocmai opreau lângă mașina șifonată a lui Reed Barrows. Frank îl văzu pe Barrows ieșind în întâmpinarea colegilor săi. În spatele lui erau cadavrele de pe drum.

– Încetează! spuse Frank. Lasă-le în pace! Lasă-le în pace pe femei! Pe toate, nu doar pe soția și fetița mea.

Și Evie îi spuse:

– Va trebui să mă ucizi mai întâi.

8

Angel o întrebă pe Evie cine era Frank ăla cu care discutase.

– Este vânătorul de dragoni, îi răspunse Evie. A trebuit să mă asigur că nu se va lăsa distras de inorogi.

– Cât de nebună poți să fii! fluieră a mirare Angel.

Evie nu era nebună deloc, numai că nu avea de gând să dezbată chestiunea aceasta cu Angel – care, oricum, avea dreptul la propria-i opinie.

IX

1

Vulpoiul o vizitează pe Lila în vis. Ea știe că-i vis pentru că vulpoiul vorbește.

– Bună, iubito! o salută el când intră în dormitorul casei de pe St George Street, pe care Lila o împarte cu Tiffany, Janice Coates și două doctorițe de la Centrul pentru Femei – Erin Eisenberg și Jolie Suratt.

(Erin și Jolie nu sunt căsătorite. A treia doctoriță de la Centru, Georgia Peekins, locuiește în celălalt capăt al orașului împreună cu cele două fiice ale ei, cărora le este foarte dor de fratele lor mai mare.)

Știe că este un vis și pentru că e singură în cameră. Patul în care doarme Tiffany este gol.

Vulpoiul se urcă cu labele din față pe plapumă. Labele lui sunt albe, nu roșcate. Parcă ar fi mers prin vopsea până să ajungă aici.

– Ce vrei? îl întreabă Lila.

– Să-ți arăt drumul înapoi, îi răspunde vulpoiul. Dar numai dacă vrei să te întorci.

2

Era dimineață când Lila deschise ochii. Tiffany era la locul ei, în celălalt pat, dezvelită până la genunchi. Deasupra boxerilor în

care dormea, i se vedea abdomenul, rotund ca o lună plină. Intrase deja în a șaptea lună de sarcină.

În loc să se ducă la bucătărie, ca să facă fiertura aia scârboasă de cicoare pe care o beau drept cafea în această variantă a orașului Dooling, Lila intră în hol și deschise ușa de la intrare ca să lase înăuntru acea frumoasă dimineață de primăvară. (Timpul era uluitor de flexibil aici; ceasurile arătau orele normale, numai că nimic nu era normal în această lume.) Vulpoiul o aștepta afară, exact așa cum știa ea că o va aștepta – stătea în fund pe aleea din ardezie, sufocată de buruieni, cu coada stufoasă încolăcită în jurul labelor. O privea pe Lila cu un soi de curiozitate intensă.

– Bună, iubitule! spuse Lila.

Vulpoiul își înclină ușor capul într-o parte și păru să-i zâmbească. Apoi se întoarse și porni cu pași mărunței spre strada desfundată. Se așeză iar în fund când ajunse pe trotuar. Uitându-se la ea. Așteptând-o.

Lila intră înapoi în casă și se duse să o trezească pe Tiffany.

3

Până la urmă, s-au strâns șaptesprezece locuitoare din Orașul Nostru care să meargă după vulpoi. S-au urcat în șase dintre mașinuțele de golf alimentate cu energie solară și au pornit. Au ieșit din oraș și apoi au intrat pe fosta Route 31, îndreptându-se către Dealul Ghiulelei.

Tiffany era în mașinuța din fruntea coloanei, împreună cu Janice și Lila. A bombănit tot drumul, supărată că nu i se dăduse voie să meargă călare. Erin și Jolie îi interziseseră orice efort, pentru că erau îngrijorate de contracțiile ei premature, căci mai avea încă șase sau opt săptămâni până la data aproximată pentru naștere. Nu i-au mărturisit însă îngrijorările în privința stării copilului (dar au discutat despre ele cu Lila și cu Janice), care fusese conceput în perioada când Tiffany se droga în fiecare zi, uneori chiar în fiecare oră.

Din echipa aceasta mai făceau parte Mary Pak, Magda Dubcek, cele patru membre ale Clubului de Lectură din Prima Joi a Lunii și cinci foste deținute ale Penitenciarului pentru Femei din Dooling. De asemenea, Elaine Nutting (fostă Geary), care călătorea într-o mașinuță împreună cu cele două doctorițe. Voise și fiica ei să meargă, dar Elaine pusese piciorul în prag și-l ținuse acolo chiar și atunci când fata începuse să plângă. Nana fusese lăsată în grija bătrânei doamne Ransom, cu a cărei nepoată era foarte bună prietenă. Însă nici măcar perspectiva unei zile întregi petrecute împreună cu Molly nu a reușit s-o înveselească pe Nana. Spunea că vrea să meargă după vulpe pentru că așa se întâmplau lucrurile în basme. Și intenționa să facă ilustrațiile pentru această poveste.

– Poți să rămâi acasă, cu fetița ta, dacă vrei, îi spusese Lila lui Elaine. Suntem destule.

– Eu *vreau* să văd ce vrea creatura aia de la noi, îi răspunsese Elaine, deși nu era prea convinsă dacă asta își dorea cu tot dinadinsul.

Vulpoiul – care acum stătea în fața ruinelor fostei frizerii a lui Pearson, așteptând răbdător ca femeile să se strângă și să pornească la drum – îi dădea o stare proastă (neclară, dar puternică), de parcă ar fi presimțit că urma să se petreacă ceva rău.

– Haideți! le-a strigat nervoasă Tiffany. Înainte să-mi vină iarăși să fac pipi!

Și astfel, convoiul de femei s-a pus în mișcare în urma vulpoiului, care pășea mărunțel pe linia albă (care linie albă după atâta timp?) din mijlocul șoselei. Din când în când se uita în spate, ca să se asigure că trupa lui reușea să se țină după el. Parcă zâmbind – așa se uita la ele. Parcă spunând: *Da' știu că tare chipeșe sunt admiratoarele mele.*

Era o excursie – una mai ciudățică, desigur, dar măcar scăpau pentru o zi de toate treburile de acasă – și ar fi trebuit să sporovăiască și să râdă, însă femeile din convoiul de mașinuțe nu scoteau aproape nicio vorbă. Au aprins farurile atunci când au trecut pe lângă jungla crescută în locul vechii Cherestegii a lui Adams,

iar Lilei i s-a părut că seamănă mai mult cu un cortegiu funerar decât cu un grup de fete ieșite la iarbă verde.

La vreo patru sute de metri de cherestegie, vulpoiul a ieșit de pe șosea și a intrat pe o potecă năpădită de ierburi. Atunci Tiffany s-a încordat și și-a pus mâinile pe burtă.

– Nu, nu, nu, opriți aici și lăsați-mă să cobor. Nici în ruptul capului nu vreau să mă mai văd în rulota lui Tru Mayweather, nici măcar dacă acum e doar un morman de fiare vechi.

– Nu acolo mergem, i-a spus Lila.

– De unde știi?

– Ai răbdare și ai să vezi.

S-a dovedit însă că resturile rulotei aproape nici nu se mai vedeau: o răsturnase o furtună și acum zăcea pe-o parte în ierburi și în rugii înalți, ca un dinozaur ruginit. La vreo treizeci sau patruzeci de metri distanță de ea, vulpoiul a luat-o la stânga și s-a pierdut în pădure. Femeile din primele mașinuțe au mai apucat să vadă o strălfulgerare arămie și gata – vulpoiul a dispărut.

Lila coborî și se îndreptă spre marginea pădurii. Baraca/laborator de metamfetamină fusese în întregime năpădită de vegetație. Dar, chiar și după tot acest timp, în aer încă mai persista un miros grețos, de chimicale. „N-o mai fi niciun gram de metamfetamină pe aici", își spuse Lila, „dar a rămas amintirea". Da, amintirea nu s-a șters, deși în lumea aceasta timpul parcă aleargă în galop, se oprește să-și tragă răsuflarea, după care o ia din nou la galop.

Janice, Magda și Blanche McIntyre se apropiară de ea. Tiffany rămase în mașinuța de golf. Tot se mai ținea de burtă. Și nu arăta prea bine.

– Se vede o potecă făcută de animalele care trec pe aici, le arătă Lila. Putem să mergem pe ea.

– Nici în pădurea aia nu vreau să intru, declară Tiffany. Din partea mea, vulpoiul ăla poate să danseze step mai ceva ca Fred Astair. M-au apucat iar afurisitele alea de contracții.

– Nu te-aș lăsa să intri în pădure nici dacă n-ai avea contracții, o liniști Erin. Rămân eu cu tine. Jolie, du-te tu dacă vrei.

Jolie voia. Și cincisprezece femei porniră pe poteca aceea în șir indian, cu Lila în frunte și cu fosta doamnă Frank Geary la urmă. Mergeau de aproximativ zece minute, când Lila se opri și ridică brațele în dreapta și în stânga, ca un agent de circulație care nu se poate hotărî cui să acorde prioritate.

– Sfinte Sisoe! bolborosi Celia Frode. N-am mai văzut așa ceva. *Niciodată.*

Ramurile plopilor, mestecenilor și arinilor din ambele părți erau acoperite cu molii. Milioane de molii.

– Dacă ne atacă? murmură Elaine, mulțumind în gând Domnului că nu cedase și nu o luase pe Nana cu ele.

– N-o să ne atace, spuse Lila.

– De unde știi? o întrebă Elaine.

– Pur și simplu știu. Sunt la fel ca vulpoiul.

Șovăi puțin, căutând cel mai potrivit cuvânt:

– Sunt doar niște soli.

– Ai cui? întrebă Blanche. Sau pentru ce?

La întrebarea aceasta Lila preferă să nu răspundă, deși ar fi putut s-o facă.

– Haide! le îndemnă ea. Nu mai avem mult.

4

Cincisprezece femei stăteau în ierburile înalte până la coapse, holbându-se la minunăția aceea căreia Lila ajunsese să-i spună Copacul Fantastic. Cam treizeci de secunde nimeni nu zise nimic. Apoi, Jolie Surrat gemu firav:

– Sfinte Dumnezeule din ceruri!

Copacul se înălța spre soare ca un turn viu. Trunchiul lui era făcut din multe alte trunchiuri împletite între ele, printre care treceau razele pline cu praf de polen sau se vedeau scorburi întunecate. Păsări tropicale se zbenguiau pe numeroasele lui

ramuri și flecăreau printre frunze. În fața Copacului se plimba încolo și încoace cel mai elegant portar din toată lumea – păunul pe care Lila îl văzuse și prima dată când fusese aici. Tot acolo era și șarpele roșu, legănându-se cu capul în jos atârnat de o creangă – aidoma unui acrobat cu înfățișare de reptilă, care execută un număr periculos la trapez. Sub șarpe era o groapă neagră, din care creșteau niște tulpini. Lila nu o mai ținea minte, dar nu se miră. Tot așa cum nu se miră nici când vulpoiul sări afară din ea, ca o jucărie pe arcuri, și căscă botul în joacă la păunul care nici nu-l băgă în seamă.

Janice Coates o apucă de braț pe Lila.

– E o halucinație ori e pe bune?

– E pe bune, răspunse Lila.

Celia, Magda și Jolie începură brusc să țipe ascuțit, pe trei voci. Tigrul alb ieșea acum din crăpătura dintre trunchiurile împletite. Studie cu ochii lui verzi femeile de la marginea luminișului, după care se întinse pe labele din față, de parcă le făcea o plecăciune.

– Nu mișcați! strigă Lila. Să nu miște nimeni! Nu vă face niciun rău!

Și spera din adâncul sufletului să nu se înșele.

Tigrul își atinse botul de cel al vulpoiului. După care se întoarse iarăși cu fața la femei, parcă acordând un interes deosebit Lilei. Apoi ocoli Copacul și dispăru.

– Doamne, Dumnezeule! bâigui plângând Kitty McDavid. Cât de superb era animalul ăla! Doamne, Dumnezeule, cât de *superb*!

Magda Dubcek spuse:

– Ăsta-i un *svaté místo*[1]. Un loc sfânt.

Și își făcu o cruce.

Janice se uită la Lila.

– Spune-mi despre ce e vorba.

– Cred, spuse Lila, că putem scăpa de aici. Există o cale de întoarcere. Dacă ne interesează.

---

[1] În lb. cehă în original (n. tr).

Chiar în clipa aceea prinse viață walkie-talkie-ul pe care și-l agățase la centură. Mai întâi se auziră foarte mulți paraziți. Însă frânturile de cuvinte păreau spuse de Erin. Și Erin țipa.

5

Tiffany era întinsă pe bancheta din față a mașinuței de golf. Pe jos era un tricou vechi și mototolit, cu sigla echipei de fotbal St Louis Rams, pe care-l șterpelise de undeva. Sânii ei, pe vremuri cât niște mingiuțe de tenis, păreau acum cât niște pepeni sub sutienul simplu, din bumbac. (Cele din lycra erau complet inutile.) Erin stătea aplecată între picioarele ei, cu mâinile vârâte până la coate în muntele ăla de burtă. În timp ce femeile veneau în goana mare la ele – unele culegându-și din păr molii și rămurele –, Erin se opinti, Tiffany zbieră (*Încetează! Aoleu! Încetează odată, pentru numele lui Dumnezeu!)* și se crăcănă și mai tare.

– Ce faci? întrebă Lila.

Dar, când ajunse lângă ele, se uită în jos și văzu ce face Erin și înțelese de ce anume făcea ce făcea. Jeanșii lui Tiffany erau descheiați. Pe materialul lor albastru se vedea o pată. Și încă una, mai mare și rozalie, se lățea pe chiloții tinerei.

– Se naște copilul, dar e cu fundul înainte, spuse Erin.

– Vai de mine! exclamă Kitty.

– Trebuie să-l întorc, zise Erin. Du-ne repede înapoi, Lila!

– Mai întâi s-o punem cum trebuie pe banchetă ca să putem pleca, zise Lila.

Cu ajutorul lui Jolie și Blanche McIntyre, Lila reuși s-o așeze pe Tiffany într-o poziție semiridicată. Erin se înghesui lângă ea ca să o țină bine. Atunci Tiffany zbieră din nou:

– *Aoleu, ce mă doare!*

Lila se urcă la volan, lipită cu umărul de umărul lui Tiffany. Ca să încapă în mașinuță, Erin fusese nevoită să se așeze cumva de-a latul.

– Cât de repede poate să meargă chestia asta? întrebă ea.

– Habar n-am, dar o să aflăm acum.

Lila apăsă pedala de accelerație și tresări la un alt urlet de durere al lui Tiff, provocat de zvâcnetul mașinuței.

Tiffany a continuat să geamă și să urle la fiecare hurducătură a drumului și au fost o mulțime. În clipele acelea, Lila Norcross nici nu se mai gândea la Copacul Fantastic și la păsările lui exotice.

Dar se gândea la el fosta Elaine Geary.

6

Opriră la Braseria „Olympia". Tiffany avea dureri mult prea mari ca să mai continue drumul. Erin le trimise pe Janice și Magda să-i aducă trusa medicală de acasă. Lila și alte trei femei o transportară pe Tiffany înăuntru.

– Lipiți două mese una de alta, le ceru Erin. Repede! Trebuie să întorc acum copilul ăsta și n-o pot face dacă mama nu stă perfect culcată.

Lila și Mary aranjară mesele. Margaret și Gail o ridicară în brațe pe Tiffany, strâmbându-se și întorcându-și ochii de la ea, de parcă biata femeie ar fi aruncat cu noroi în ele, nu cu tot felul de proteste și invective.

Erin se apucă să-i maseze burta, de parcă era cocă pentru cozonaci.

– Mi se pare că a început să se miște, slavă Domnului. Haide, puiuțule, ce-ar fi să faci tu o tumbă pentru tanti doctor?

Cu o mână Erin apăsa burta lui Tiffany, în timp ce Jolie Surrat o masa de-a curmezișul.

– *Gata!* urlă gravida. *Terminați odată, scroafelor!*

– Se întoarce, spuse Erin, ignorând cuvântul de alint. Slavă cerului, se întoarce de-adevăratelea! Scoate-i pantalonii, Lila. Și chiloții. Jolie, tu apas-o pe burtă în continuare. Nu lăsa copilul să revină în poziția dinainte.

Lila apucă un crac al jeanșilor. Celia Frode îl apucă pe celălalt. Traseră cu putere și pantalonii ieșiră imediat, însoțiți – o parte

din drum – de chiloți. Pe coapsele lui Tiffany se vedeau dâre groase de sânge și lichid amniotic. Lila îi scoase și chiloții, mustind de lichide calde.

Acum urletele nu mai încetau. Capul lui Tiffany se zbătea dintr-o parte în alta.

– Nu mai pot să aștept trusa cu instrumentele, zise Erin. Copilul vrea să iasă chiar acum. Însă...

Aruncă o privire la fosta ei colegă, iar aceasta dădu din cap.

– Să-i aducă cineva un cuțit lui Jolie. Unul care să taie bine. Trebuie să-i facem o incizie.

– Îmi vine să-mping, gâfâi Tiffany.

– Ba nu împingi deloc, spuse Jolie. Nu încă. Ușa-i întredeschisă și acum trebuie s-o scoatem din balamale. Să-i facem mai mult loc copilașului.

Lila găsi în bucătărie un cuțit de friptură și în baie o sticlă veche cu apă oxigenată. Înmuie lama cuțitului în ea. Apoi se gândi să încerce și gelul dezinfectant de lângă chiuvetă. Însă nu ieși nimic din recipient. Conținutul i se evaporase probabil de multă vreme. Se grăbi înapoi. Femeile se strânseseră în semicerc în jurul lui Tiffany, Erin și Jolie. Se țineau de mâini. Mai puțin Elaine – fostă Geary – care își încrucișase brațele peste abdomen. Se uita când la tejghea, când la separeurile goale, când la ușă. Se uita în toate părțile, numai nu la femeia goală pușcă, cu excepția sutienului; femeie care gâfâia și urla pe masa aia improvizată de operație.

Jolie luă cuțitul.

– L-ai dezinfectat cu ceva?

– Cu apă oxi...

– Suficient, spuse Erin. Mary, du-te și caută pe undeva o cutie frigorifică. Doamnelor, faceți rost de prosoape. Tre' să găsiți unele în bucătărie. Puneți-le peste...

Tiffany scoase un urlet ca niciunul de până în momentul acela, pentru că Jolie Suratt tocmai îi făcuse o episiotomie cu un cuțit de friptură și *sans* anestezie.

– Puneți prosoapele peste mașinuțele de golf, își termină Erin propoziția.

– A, da! Panourile solare! înțelese Kitty. Ca să le încălzească. Băi, deșteaptă idee...

– Vreau să fie calde, nu fierbinți, spuse Erin. N-am nici cea mai mică intenție să-l coc pe cel mai nou cetățean al Orașului Nostru. Haide, dați-i bătaie!

Elaine nu se clinti din loc, lăsându-le pe celelalte femei să treacă pe lângă ea la fel cum curge apa pe lângă piatra din drumul ei și continuând să privească spre orice altceva în afară de Tiffany Jones. Ochii ei erau lucioși și priveau în gol.

– Cât de dilatată e? întrebă Lila.

– Șapte centimetri, îi răspunse Jolie. O să ajungă la zece cât ai zice pește. Bine măcar că s-a subțiat cât trebuie colul uterin. Împinge, Tiffany! Dar nu prea tare. Economisește-ți puterile pentru data viitoare.

Tiffany împinse. Tiffany zbieră. Vaginul lui Tiffany se arcui, se închise, se deschise la loc. Un șuvoi de sânge proaspăt țâșni dintre picioarele ei.

– Nu-mi place sângele ăsta, o auzi Lila pe Erin murmurând din colțul gurii spre Jolie. E mult prea mult. Of, măcar o fetoscopie dacă aș fi putut să-i fac.

Mary aduse o geantă frigorifică la fel ca aceea pe care o avusese și Lila acasă și cu care mersese de multe ori la picnic pe malul Lacului Maylock, împreună cu Clint și Jared. Pe o latură a ei era imprimat anunțul: **BUDWEISER! REGELE BERII!**

– Asta-i bună, doamnă doctor?

– Da, răspunse Erin, dar fără să ridice ochii. Haide, Tiff, împinge cât poți tu de tare!

– Mă doare spatele de mor... gemu Tiffany.

Numai că *mor* se auzi *mooooOOOr* atunci când fața i se strâmbă de durere și începu să lovească cu pumnii în suprafața zgâriată a mesei.

– I se vede capul! strigă Lila. Și față..., Iisuse, Erin, ce....?

Erin o dădu la o parte pe Jolie și apucă bebelușul de un umăr, nelăsându-i timp să se retragă. Lilei i se întoarse stomacul pe dos când văzu cum i se înfundă degetele în carnea acoperită cu sânge.

Capul copilașului se lăsă într-o parte, de parcă ar fi vrut să arunce o ultimă privire la locul din care venea. Avea ochii închiși și pielea cenușie. Cordonul ombilical, înfășurat strâns în jurul gâtului ca un șireag, era pătat și el de sânge, amintindu-i Lilei de șarpele roșu agățat de creanga Copacului Fantastic. Pruncul nu ieșise decât pe jumătate din mama lui. Un braț îi atârna moale. Lila îi observă degețelele perfecte, cu unghii formate.

– Nu mai împinge, spuse Erin. Știu că vrei să se termine, dar nu mai împinge acum.

– Trebuie să împing, scrâșni Tiffany.

– O să-ți sugrumi copilul dacă mai împingi, îi zise Jolie, care se întorsese lângă Erin. Așteaptă. Lasă... lasă-mă o secundă...

Prea târziu, își spuse Lila. Deja e strangulat. Nu trebuie să fii doctor ca să-ți dai seama de asta. Uită-te doar la fețișoara lui cenușie.

Jolie își strecură un deget pe sub cordonul ombilical. Și încă unul. Apoi își îndoi degetele, ca și cum ar fi făcut semn cuiva să se apropie. Reuși să tragă cordonul de la gâtul copilului. Tiffany urlă.

– Împinge! îi ceru Erin. Cât de tare poți! La trei! Jolie, vezi să nu cadă pe jegul ăsta de podea! Haide, Tiff! Unu, doi, *trei*!

Și Tiffany împinse. Copilul țâșni în mâinile întinse ale lui Jolie Suratt. Era acoperit cu o materie vâscoasă. Era frumos. Și era mort.

– Un pai! strigă Jolie. Dați-mi un pai! Acum!

Elaine făcu un pas în față. Lila nici n-o văzuse când s-a apropia. Avea deja paiul pregătit.

– Poftim!

Erin îl luă și-i spuse Lilei:

– Trebuie să facem cumva ca să intre în gura lui. Deschide-i-o!

Gura *lui*. Lila nici nu observase virgulița vineție de sub burta pruncului.

– Deschide-i gura! repetă Erin.

Cu foarte mare grijă, Lila vârî două degete în gura copilului. Erin băgă un capăt al paiului în deschizătura micuță dintre degetele Lilei. Celălalt capăt și-l vârî în propria-i gură.

– Acum ridică-i bărbia! o instrui Jolie.

La ce bun? Era mort. Dar Lila ascultă din nou de ordinele doctoriţelor şi o văzu pe Erin Eisenberg aspirând prin pai. Se auzi un fel de plescăit – *fleoşc!* Erin întoarse capul şi scuipă ceva, ca o cantitate mare de flegmă. Apoi îi făcu un semn lui Jolie, care luă copilul în braţe şi începu să-i sufle încet în gură.

Însă nou-născutul tot nu se mişca – stătea moale, acoperit cu stropi de sânge şi altceva, cu capul fără păr lăsat pe spate. Jolie mai suflă o dată şi atunci se petrecu minunea. Pieptul micuţ se umflă; ochii albaştri se deschiseră. Pruncul începu să plângă. Celia Frode dădu startul aplauzelor. Celelalte femei i se alăturară. Mai puţin Elaine, care se retrăsese în colţul ei, încrucişându-şi din nou braţele pe abdomen. Copilul continuă să urle. Îşi strânse pumnişorii.

– Copilaşul meu! şopti Tiffany, întinzând mâinile spre el. Copilaşul meu plânge! Dă-mi-l!

Jolie legă cordonul ombilical cu un elastic şi înfăşă bebeluşul în primul lucru care-i căzu în mână – un şorţ de chelneriţă, pe care-l luase cineva din cuier. Îi dădu lui Tiffany bocceluţa aceea vie, iar proaspăta mamă îşi privi râzând copilul şi îl sărută pe obrăjorii lipicioşi.

– Unde-s prosoapele? întrebă Erin. Avem nevoie de ele.

– Nu cred că s-au încălzit, spuse Kitty.

– Adu-le aşa cum sunt.

Prosoapele au fost aduse, iar Mary le aşternu în cutia frigorifică. În acest timp, Lila observă că un nou şuvoi de sânge ţâşnea dintre picioarele lui Tiffany. Mult sânge. Un litru, poate.

– E normal? întrebă cineva.

– Perfect normal.

Tonul lui Erin era ferm – adevărată personificare a siguranţei: nicio problemă. Atunci începu Lila să suspecteze că Tiffany se stingea din viaţă.

– Dar am nevoie de mai multe prosoape.

Jolie Suratt vru să ia bebeluşul din braţele mamei şi să îl culce în căruciorul improvizat (marca Budweiser). Însă Erin clătină din cap.

– Las-o să-l mai ţină puţin.

Atunci Lila nu a mai avut nicio îndoială.

7

Asfinţea soarele în locul care odinioară fusese oraşul Dooling şi care se numea acum Oraşul Nostru.

Lila stătea pe veranda din faţa casei de pe St George Street, în mână cu un teanc de hârtii capsate, când Janice Coates intră pe alee şi se aşeză lângă ea. Lila simţi miros de ienupăr. Fosta directoare îi dezvălui sursa mirosului: o sticlă de gin Schenley, pe care o scoase din buzunarul interior al vestei matlasate. I-o întinse, dar Lila clătină din cap.

– N-a eliminat placenta, zise Janice. Aşa mi-a spus Erin. N-au avut cu ce să i-o chiureteze la timp ca să-i oprească sângerarea. Şi nici medicamentele necesare pentru asta.

– Oxytocin, murmură Lila. Asta mi-au dat mie când l-am născut pe Jared.

Au rămas tăcute o vreme, urmărind cum dispare lumina unei zile care li se păruse nesfârşite. În cele din urmă, Janice spuse:

– Mi-am zis să vin să te ajut să faci ordine printre lucrurile ei.

– Am terminat. Nu avea prea multe.

– Niciuna dintre noi nu are. Ceea ce-i destul de bine, nu crezi? La şcoală am învăţat o poezie, în care se zicea că „agonisind şi cheltuind, ne risipim puterile[1]". Parcă scrisă de Keats.

Lila, care învăţase aceeaşi poezie, ţinea minte că era Wordsworth. Însă nu o contrazise. Janice puse sticla înapoi în buzunar şi scoase tot de acolo o batistă relativ curată. Şterse cu ea obrajii Lilei – mai întâi unul, apoi celălalt –, gest care-i trezi fostei poliţiste amintiri duioase despre mama ei, care îşi ştersese adesea în acelaşi fel băieţoiul ei de fetiţă atunci când aceasta cădea de pe bicicletă sau de pe skateboard.

– Am găsit astea în dulăpiorul unde ţinea lucrurile pentru copil, spuse Lila, întinzându-i lui Janice hârtiile. Sub nişte pijămăluţe şi botoşei.

---

[1] William Wordsworth, „The World Is Too Much With Us" (n. tr.).

Tiffany lipise pe pagina-copertă o poză cu o mamă surâzătoare și coafată, care își ținea bebelușul hlizit într-o rază aurie de soare. Janice era aproape convinsă că era reclamă la hrana pentru nou-născuți, pe care Tiffany o decupase dintr-o revistă veche pentru femei – poate *Buna Gospodină*. Dedesubt, viitoarea mămică scrisese cu litere de tipar: **ÎNDREPTARUL LUI ANDREW JONES PENTRU O VIAȚĂ BUNĂ.**

– Știa că-i băiat, spuse Lila. Habar n-am de unde știa, dar uite că nu s-a înșelat.

– I-a zis Magda. Cică o superstiție din bătrâni spune că faci băiat dacă ai burta țuguiată.

– Probabil că a lucrat multă vreme la asta, totuși eu n-am văzut-o niciodată.

Lila se întrebă dacă nu cumva Tiffany se simțise prea stânjenită și din cauza asta nu-i împărtășise acest secret al ei.

– Uită-te la prima pagină. O să-ți vină să plângi.

Janice deschise cărțulia confecționată manual. Lila se apropie de ea și începură să citească împreună:

10 REGULI PENTRU O VIAȚĂ MAI BUNĂ:

1. Fii amabil cu ceilalți & ei vor fi amabili cu tine;
2. Nu lua NICIODATĂ droguri;
3. Cere-ți scuze atunci când greșești;
4. Dumnezeu te vede atunci când greșești, dar EL este bun & te va ierta;
5. Să nu minți pentru că minciuna îți va intra în obicei;
6. Să nu lovești niciodată vreun cal;
7. Corpul tău este un templu, deci SĂ NU FUMEZI;
8. Să nu înșeli & să-i dai fiecăruia CE I SE CUVINE;
9. Ai grijă la ce prieteni îți alegi, eu nu am avut;
10. Ține minte că mama ta te va iubi mereu & totul va fi BINE!

– Ultima regulă mi-a pus capac, spuse Lila. Nici acum nu mi-am revenit. Zic să-mi dai totuși sticla aia. Parcă aș vrea să trag o dușcă.

Janice i-o întinse. Lila luă o gură de gin, se strâmbă și i-o dădu înapoi.

– Ce face copilul? E bine?

– Poți să zici că face excelent, dacă te gândești că s-a născut mai devreme cu șase săptămâni și că își purta cordonul ombilical pe post de colier, răspunse Janice. Mulțumesc lui Dumnezeu că le-am avut cu noi pe Erin și Janice, altminteri i-am fi pierdut pe amândoi. Acum stă cu Linda Bayer și cu copilul ei. Linda nu-l mai alăptează de ceva vreme pe Alex, dar zice că a început să aibă iar lapte imediat ce l-a auzit plângând pe Andy. Lasă acum astea. S-a întâmplat o altă nenorocire.

„De parcă moartea lui Tiffany nu ar fi fost de ajuns pentru o zi", își zise Lila, încercând să nu o lase pe Janice să-i citească necazul pe chip.

– Spune-mi!

– O știi pe Gerda Holden? Cea mai mare dintre cele patru surori Holden? A dispărut.

Adică aproape sigur a pățit ceva ce i-a adus moartea în lumea cealaltă. Acum se obișnuiseră să accepte această realitate tristă.

– Cum se simte Clara?

– Cum era de așteptat, răspunse Janice. Mai are nițel și o ia razna de tot. Plus că și ea, și fetele au avut vertijul ăla ciudat în ultima săptămână...

– Înseamnă că le mută cineva.

Janice ridică din umeri.

– Poate. Probabil. Habar n-am ce se întâmplă dincolo. Ideea e că se teme să nu-i dispară încă o fată. Poate toate trei. Și eu mă tem.

Începu să răsfoiască paginile *Îndreptarului lui pentru o viață mai bună*, dedicat lui Andrew Jones. Pe fiecare pagină era câte o dezvoltare a uneia dintre cele 10 Reguli.

– Vrei să vorbim despre Copac? o întrebă Lila.

Janice se gândi puțin, după care clătină din cap.

– Poate mâine. Acum nu-mi doresc decât să dorm.

Iar Lila, care nu era prea convinsă că ea va reuși să doarmă în noaptea aia, strânse mâna lui Janice.

8

Nana o rugase pe mama ei să-i dea voie să doarmă cu Molly, acasă la doamna Ransom, iar Elaine fusese de acord – firește, după ce vorbise cu bătrâna doamnă și se convinsese că nu va fi niciun deranj.

– Desigur, i-a răspuns doamna Ransom. Și Molly, și eu o iubim pe Nana.

Răspuns perfect satisfăcător pentru fosta doamnă Geary, care de data asta nu voia să-și știe fetița acasă. Nana era viața ei, comoara ei, singura care îi ținuse împreună pe ea și pe soțul ei, în ciuda tuturor neînțelegerilor dintre ei. Numai că în seara aceea Elaine avea de făcut ceva important. O treabă care o viza mai mult pe Nana decât pe ea însăși sau decât pe toate femeile mature din Dooling. Unele dintre acestea (de exemplu, Lila Norcross) poate că nu vor înțelege imediat. Însă o vor face mai târziu.

Firește, doar dacă se va decide să meargă până la capăt.

Mașinuțele de golf cu care fuseseră până la copacul fantastic din pădure erau parcate în spatele ruinelor rămase din Clădirea Municipalității. O calitate a femeilor – una dintre *multele* lor calități – era că puneau lucrurile la locul lor după ce-și terminau treaba cu ele, își spuse Elaine. Bărbații erau altfel. Își lăsau lucrurile împrăștiate peste tot. De câte ori i-a spus lui Frank să-și bage hainele murdare în coșul de rufe – nu era suficient că i le spăla și i le călca, mai trebuia să i le și adune de pe jos? Și de câte ori le-a găsit pe podeaua băii sau a dormitorului? Și se deranja el să-și clătească paharul sau farfuria după gustarea de care avusese chef în miez de noapte? Nu! Parcă pentru Frank farfuriile și paharele deveneau invizibile după ce-și îndepliniseră menirea. (Cu atât mai enervantă era neglijența de care dădea dovadă acasă, când știa că

soțul ei avea grijă să-și țină biroul și cuștile animalelor într-o curățenie desăvârșită.)

Fleacuri, ați spune și ați avea dreptate. Așa și erau! Dar, după ani și ani, toate mărunțișurile acestea s-au transformat într-o variantă casnică a unei vechi tehnici chinezești de tortură despre care citise într-o carte găsită într-o cutie cu donații. Se chema *Moartea prin o sută de tăieturi.* Firea irascibilă a lui Frank a fost doar cea mai rea și mai adâncă dintre tăieturile astea. Da, sigur, uneori îi mai aducea câte un cadou sau o săruta cu tandrețe pe ceafă sau o invita la cină în oraș (într-un cadru romantic și la lumina lumânărilor!), dar toate astea nu erau decât glazura de pe un tort rânced și greu de mestecat. Tortul Căsniciei! Nu putea spune că toți bărbații erau așa, dar majoritatea nu se deosebeau prin nimic de Frank, pentru că toate aceste reflexe le erau înnăscute. Erau în legătură directă cu penisul lor. În fond, căminul bărbatului este castelul lui, așa se spune. Și în cromozomii lor este imprimată convingerea că fiecare bărbat este rege, iar fiecare femeie este servitoarea lui.

Cheile erau în mașinuțe. Normal că acolo erau – în Orașul Nostru avuseseră loc câteva furtișaguri mărunte, dar niciun jaf în adevăratul sens al cuvântului. Iată unul dintre lucrurile bune de aici. Erau multe lucruri bune, multe lucruri pozitive, dar care nu le mulțumeau pe toate femeile. Mai erau unele care se văicăreau și se lamentau de mama focului la Întrunirile acelea. Nana participase la câteva. Nu bănuia că Elaine știa despre asta, dar Elaine știa totul. O mamă bună trebuie să-și monitorizeze copilul și să afle când acesta intră în contact cu persoane nocive, care-l infectează cu ideile lor toxice.

În urmă cu două zile, Molly venise în vizită la ele și cele două fete s-au distrat de minune. Mai întâi afară (au jucat șotron și au sărit coarda), apoi înăuntru (au redecorat o casă pentru păpuși, pe care Elaine se simțise îndreptățită s-o șterpelească dintr-un magazin din Dooling), apoi iar afară, până la apusul soarelui. Au mâncat bine și, după cină, Molly s-a dus acasă prin lumina difuză

a înserării. Singură. De ce singură? Pentru că în lumea aceasta nu existau prădători. Nu existau pedofili.

Da, a fost o zi foarte frumoasă. Și tocmai de aceea a fost atât de mirată Elaine (mirată și un pic speriată, de ce să n-o recunoască) atunci când a trecut pe lângă dormitorul Nanei și și-a auzit fiica plângând.

Alese o mașinuță, răsuci cheia în contact și apăsă ușor pedala de accelerație. Ieși fără zgomot din parcare și o luă pe Strada Principală, pe lângă felinarele stinse și vitrinele întunecate. La trei kilometri în afara orașului, ajunse la o clădire albă, în fața căreia erau două pompe de benzină (inutile acum). Firma de pe acoperiș anunța că acolo se afla Magazinul Mixt din Dooling. Bineînțeles că proprietarul lui, Kabir Patel, nu mai era aici, așa cum nu mai erau nici cei trei fii ai săi cuminți și cuviincioși (în public, cel puțin). Iar soția lui era în India, în vizită la rude, atunci când izbucnise Aurora și probabil că acum dormea într-un cocon în Mumbai sau în Lucknow sau într-un alt oraș de acolo.

Domnul Patel vindea câte puțin din toate, pentru că doar așa putea să concureze cu marile magazine, însă cea mai mare parte din marfa lui dispăruse deja. Desigur, cele dintâi s-au terminat băuturile: femeilor le place să bea, dar cine le-a învățat asta? Alte femei? Greu de crezut.

Fără să arunce vreo privire în magazinul întunecat și plin de praf și alte mizerii, Elaine ocoli clădirea și ajunse în spatele ei, unde era o anexă lungă, din tablă, cu o altă firmă: Piese Auto **Economisiți dacă veți cumpăra de la noi!** Era ordine înăuntru, așa că Elaine se văzu obligată să recunoască meritul domnului Patel în această privință. Pentru că salariul de instalator era prea mic, tatăl ei se ocupase și cu repararea motoarelor de mică putere – în Clarksburg, în vremea copilăriei lui Elaine. Iar cele două magazii din spatele casei lor erau pline cu piese stricate, cauciucuri tocite și o grămadă de freze și mașini de tuns iarba. „E multă mizerie și arată foarte urât", se plânsese mama lui Elaine. „Da, dar de aici ai banii pe care-i cheltuiești vinerea la coafor", îi replicase regele din castel. Și mizeria rămăsese la locul ei.

Elaine se împinse cu toată greutatea în ușă și doar așa reuși s-o deschidă puțin, dar suficient pentru ce-i trebuia ei.

– Ce s-a întâmplat, iubito? își întrebase ea fiica în urmă cu două seri.

Asta fusese înainte să afle de existența blestematului ăluia de copac, când credea că lacrimile copilei erau unica problemă din viața ei și că se vor opri la fel de repede ca o ploaie de primăvară.

– Te doare burtica de la cât ai mâncat?

– Nu, i-a răspuns Nana, și nu-i mai zice „burtică", mamă. Nu mai am *cinci ani*.

Tonul exasperat al fiicei ei era ceva nou și o surprinsese puțin pe Elaine. Însă a continuat să o mângâie pe păr și să-i vorbească cu blândețe:

– Atunci, ce te necăjește?

Nana a strâns din buzele care-i tremurau cam tare. Apoi a răbufnit:

– Mi-e dor de tati! Mi-e dor de Billy. Mă ținea de mână când mergeam la școală și asta mi se părea drăguț și *el* era drăguț, dar cel mai tare mi-e dor de tati! Vreau să se termine odată vacanța asta! Vreau să mă întorc *acasă*!

În loc să se oprească, așa cum fac aversele din luna mai, lacrimile fetei se transformaseră într-un potop. Elaine a vrut s-o mângâie pe obraz, dar Nana a lovit-o peste mână și s-a ridicat în capul oaselor. I se zburlise părul și atunci Elaine l-a văzut pe Frank în trăsăturile fiicei sale. Atât de clar l-a văzut că s-a speriat foarte tare.

– Nu mai ții minte cum țipa la noi? a întrebat-o ea pe Nana. Și cum a dat atunci cu pumnul în perete? A fost groaznic, nu?

– La *tine* țipa! i-a strigat Nana. Doar la *tine*, pentru că mereu îi cereai să facă ceva... sau să aducă ceva... sau să fie ce nu era... nu știu ce voiai de la el, dar știu că la *mine* n-a țipat niciodată!

– Ți-a stricat tricoul, a murmurat Elaine.

Tulburarea care o cuprinsese se transformase în ceva mai puternic, mai profund – acum era înspăimântată de-a binelea. Oare își închipuise că Nana l-a uitat pe Frank? Că l-a aruncat în

tomberonul cu gunoaiele trecutului, alături de prietena ei invizibilă, Doamna Humpty-Dump?

– Era tricoul tău preferat.

– Îi era teamă de tipul ăla cu mașina! Ăla care a călcat pisica! Avea grijă de mine!

– Ai uitat cum a zbierat la învățătoarea ta și cât de rușine ți-a fost?

– Nu mă interesează! *Vreau* la tata!

– Ajunge, Nana! Ai spus ce-ai avut de...

– *Vreau la tăticul meu!*

– Închide ochii și culcă-te și ai să visezi fru...

– VREAU LA TĂTICUL MEU!

Elaine a ieșit din cameră și a închis încet ușa în urma ei. Dă câtă stăpânire de sine a avut nevoie ca să nu se coboare la nivelul fetei și s-o trântească! Chiar și acum, în magazia cu miros de ulei a domnului Patel, tot nu voia să admită că-i venise să țipe la fiica sa. Dar nu din cauza tonului răstit și strident al Nanei, atât de diferit de cel blând și sfios cu care vorbea de obicei; și nici măcar din cauza asemănării fizice cu Frank, pe care se învățase să o treacă cu vederea, ci din cauză că pe *el* l-a auzit în pretențiile irațională și irealizabile ale Nanei. De parcă Frank Geary făcuse un salt peste golful acesta care separa lumea cea veche și violentă de lumea cea nouă și intrase în copila ei.

În ziua următoare, Nana s-a purtat absolut normal, de parcă nimic nu se întâmplase. Dar Elaine nu și-a putut scoate din minte lacrimile fetiței, felul în care i-a împins mâna atunci când a vrut s-o mângâie și țipetele acelea urâte care au ieșit din gura ei de copil: *Vreau la tăticul meu!* Și asta nu era tot. Nana se ținuse de mână cu antipaticul ăla de Billy Beeson de pe strada lor. Îi era dor de prietenul ei, care probabil se gândea cum s-o ducă într-o tufă și să se joace amândoi de-a doctorul. Acum era foarte ușor să și-i imagineze pe Nana și pe nerușinatul ăla de Billy la șaisprezece ani, pipăindu-se pe bancheta din spate a mașinii lui tăticu'. Era foarte ușor să-l vadă cum o pupa cu limba și o punea să dea probă pentru rolul de bucătăreasă și spălătoreasă de sticle în castelul lui de tot rahatul – „Lasă dracului desenatul, Nana! Marș la bucătărie și fă-mi

de mâncare! Calcă-mi hainele! Regulează-mă bine și după aia am să râgâi satisfăcut, am să mă întorc pe o parte și am să mă culc."

Elaine luase cu ea o lanternă și acum o aprinse în anexa cu piese auto. Aici trebuia să găsească ce căuta. Mirosul de ulei era același ca în atelierul tatălui său, aducându-i în minte cu surprinzătoare claritate imaginea fetiței cu codițe de odinioară. Cu surprinzătoare claritate – da; cu nostalgie – absolut deloc. Își amintea cum îi întindea tatălui ei piesele și sculele pe care i le cerea. Cum se bucura ca proasta când el îi mulțumea și cum se făcea mică atunci când o certa pentru că greșea sau nu se mișca destul de repede. Căci ea voia să-i facă pe plac. El era tăticul ei, mare și puternic, și ea voia să-i facă pe plac în toate privințele.

Lumea aceasta era cu mult mai bună decât cea veche, condusă de bărbați. Aici nu mai țipa nimeni la ea și nu mai țipa nimeni la Nana. Aici nu le trata nimeni ca pe niște ființe inferioare. Aceasta era o lume în care o fetiță se putea întoarce singură acasă, chiar după lăsarea întunericului, fără să pățească ceva. Aceasta era o lume în care talentul unei copile se putea dezvolta odată cu ea. Pentru că nimeni nu l-ar fi înăbușit din față. Nana nu înțelegea cât de bună era lumea asta. Și mai erau și altele ca ea – dovadă stăteau discuțiile de la Întrunirile lor tâmpite.

Cred că putem scăpa de aici, spusese Lila pe când stăteau în ierburile alea înalte și se uitau la copacul ăla ciudat. Doamne, Dumnezeule, dacă avea dreptate?

Elaine lumină cu lanterna podeaua magaziei. Era din beton. Foarte bine: betonul păstrează răcoarea. Descoperi ce căuta într-un colț din spate: trei canistre de câte douăzeci de litri. Erau din metal, fără niciun fel de etichetă, cu excepția unor benzi din cauciuc în jurul lor. Una avea banda roșie, două dintre ele – benzi albastre. La fel își marca și tatăl ei bidoanele cu kerosen.

Cred că putem scăpa de aici. Există o cale de întoarcere. Dacă ne interesează.

Pe unele dintre ele precis că le interesa. Mai ales pe cele care se tot duceau la Întruniri și nu erau capabile să înțeleagă cât de bine le era aici. Ce viață minunată aveau aici. Minunată și sigură.

Femeile acelea erau cele care proveneau din generații întregi de sclave și ar fi dat imediat fuga înapoi în lanțuri. În mod paradoxal, probabil că femeile din penitenciar ar fi fost primele care să dorească să se întoarcă acasă, în lumea cea veche, drept în celulele din care au fost eliberate. Atât de multe dintre creaturile astea fără minte nu erau capabile (sau nu voiau) să priceapă că în spatele întemnițării lor se afla aproape mereu câte un bărbat nepus sub acuzare. Un bărbat pentru care ele se înjosiseră. În toți anii de când lucra ca voluntară, Elaine văzuse milioane de situații de acest gen. „Are suflet bun." „N-a vrut să-mi facă rău." „Mi-a promis că o să se schimbe." Până și ea era vulnerabilă la minciunile astea. În timpul acelei zile nesfârșite, înainte să adoarmă și să ajungă aici, mai că-și permisese să creadă – în ciuda trecutului ei cu Frank – că el o va asculta și va încerca din răsputeri să-și țină în frâu firea aia păcătoasă. Normal că n-o făcuse.

Elaine nu credea că Frank se *poate* schimba. Asta era firea lui de bărbat. Însă o schimbase pe ea. Uneori avea impresia că și-a pierdut mințile din cauza lui. Din punctul de vedere al lui Frank, *ea* era o femeie certăreață, tiranică, soneria asurzitoare care pune capăt recreației. O șoca peste măsură incapacitatea lui Frank de a înțelege importanța responsabilităților care o copleșeau. Oare chiar își imagina că îi place să-i amintească să plătească facturile, să-și adune lucrurile de pe jos, să-și controleze nervii? Era convinsă că da, așa credea. Elaine nu era oarbă: vedea că soțul ei nu era un om fericit. Însă el nu o vedea deloc pe *ea*.

Trebuia să facă ceva, atât pentru binele Nanei, cât și pentru binele celorlalte femei de aici. Înțelesese asta chiar atunci când Tiffany Jones trăgea să moară în braseria aia, dându-și ultima suflare din viața ei nefericită ca să-și salveze copilul.

Erau femei care voiau să se întoarcă. Nu majoritatea – Elaine voia să creadă că femeile de aici nu erau chiar atât de nebune, chiar atât de masochiste –, dar își permitea oare să riște? Putea să-și asume riscul acesta acum, când propria ei fiică, scumpa și cuminteа Nana, care obișnuia să se închidă în sine de fiecare dată când taică-său ridica tonul...

„Nu te mai gândi la asta", își spuse. „Concentrează-te pe ce ai de făcut."

Banda roșie însemna kerosen ieftin, probabil la fel de nefolositor pentru ce avea ea de gând ca benzina expirată de la stațiile din oraș. În canistrele vechi cu bandă roșie puteai să stingi liniștit un chibrit aprins. Dar benzile albastre de la canistre îți indicau faptul că fusese adăugat un agent stabilizator, iar kerosenul își păstra proprietățile încă zece ani, dacă nu cumva și mai mult.

O fi fost fantastic Copacul ăla, dar tot copac era și copacii ardeau. Bineînțeles, trebuia să ia în calcul și tigrul, dar va avea o armă la ea. Ca să-l sperie. Sau să-l împuște, dacă va fi cazul. (Știa să tragă cu pușca; tot tatăl ei o învățase.) O parte din ea credea că această măsură de precauție se va dovedi inutilă. Lila spusese că tigrul și vulpoiul erau doar niște soli, iar lui Elaine i se părea că așa era. Bănuia cumva că tigrul nu va încerca s-o oprească și că, de fapt, Copacul ăla nu era păzit de nimeni.

Iar dacă era o ușă acolo, atunci ușa aia trebuia închisă pentru totdeauna.

Nana va înțelege într-o bună zi și îi va mulțumi că a făcut ce trebuia.

9

Lila a dormit, dar s-a trezit puțin după ora cinci, când zorii noii zile nu erau decât o dungă tristă la orizont. Se sculă din pat și folosi oala de noapte. (Acum era apă curentă în Dooling, dar nu ajunsese încă până la casa de pe St George Street. „Mai durează o săptămână, maxim două", le asigurase Magda pe locatare.) Lila se gândi să se întoarcă în pat, dar știa bine că nu va mai adormi la loc, ci se va tot suci de pe o parte pe alta, gândindu-se la Tiffany și la cum își dăduse ultima suflare ținându-și copilașul în brațe – Andrew Jones, căruia îi lăsase moștenire doar o cărțulie scrisă de mână și capsată.

Se îmbrăcă și ieși din casă. Nu avea o țintă anume în minte, dar nu se miră prea tare când se pomeni în fața grămezilor uriașe de ruine ale Clădirii Municipalității. În fond, aici își petrecuse cea mai mare parte din viața ei de adult. Era un fel de nord magnetic al busolei din capul ei. Un incendiu distrusese clădirea – poate provocat de un fulger sau de un scurtcircuit. Partea unde fusese secția de poliție condusă de Lila era înnegrită, iar numeroasele anotimpuri trecute peste ea îi găuriseră zidurile, îi spărseseră geamurile și acoperise podelele cu mucegai moale.

Lila rămase surprinsă când văzu pe cineva stând pe treptele de granit. Numai treptele alea rămăseseră întregi.

Persoana aceea o văzu, se ridică și se apropie de ea.

– Lila?

În ciuda nesiguranței și a răgușelii provocate de plâns, vocea aceea îi era cunoscută.

– Lila, tu ești?

Foarte rar mai apărea acum câte o femeie nouă. Iar dacă aceasta avea să fie ultima, nici că se găsise una mai potrivită. Lila alergă spre ea, o strânse în brațe, o sărută pe ambii obraji.

– Linny! Doamne, ce tare mă bucur să te văd!

Linny Mars o îmbrățișă și ea cu forța aceea pe care ți-o dă panica. Apoi făcu un pas înapoi ca să se uite bine la chipul Lilei. Să se convingă că nu visează. Lila îi înțelese reacția și nu se mișcă. Însă acum Linny zâmbea și lacrimile care-i șiroiau pe obraji erau lacrimi de fericire. Lila avea impresia că o balanță divină tocmai își găsise starea de echilibru – plecarea lui Tiffany într-un taler, sosirea lui Linny în celălalt.

– De câtă vreme stai aici? o întrebă ea.

– Nu știu, răspunse Linny. De o oră, poate de două. Am văzut cum apune luna. Nu... n-am știut unde să mă duc. Eram la birou, cu ochii în laptop și după aia... cum am ajuns aici? *Ce* este locul ăsta?

– E complicat, îi răspunse Lila.

În timp ce o conducea înapoi la trepte, își dădu seama că femeile spuneau foarte des cuvântul ăsta. În timp ce bărbații nu-l spuneau aproape niciodată.

– Dintr-un punct de vedere, tu ești tot la birou, numai că ai adormit și te-ai înfășurat într-un cocon din ăla. Cel puțin, așa credem noi.

– Am murit? Suntem stafii? Asta vrei să spui?

– Nu. Locul ăsta este cât se poate de real.

La început Lila nu fusese prea sigură de asta, dar acum era convinsă.

– De câtă vreme ești aici?

– De cel puțin opt luni. Poate mai multe. Timpul se scurge mai repede în partea asta de... în locul ăsta unde suntem acum. Presupun că dincolo – acolo de unde ai venit tu – n-a trecut nici măcar o săptămână de la izbucnirea Aurorei. Am dreptate?

– Cred că n-au trecut decât cinci zile, spuse Linny așezându-se din nou.

Lila se simțea ca o femeie aflată de mult prea multă vreme printre străini și avidă după vești de acasă.

– Spune-mi ce se întâmplă în Dooling.

Linny se uită cu coada ochiului la ea și făcu un gest spre stradă:

– Păi, ăsta *este* Doolingul, nu? Numai că parcă l-a călcat cineva cu tăvălugul.

– Ne ocupăm de asta, zise Lila. Spune-mi ce se petrecea acolo atunci când ai plecat tu. Mai știi ceva despre Clint? Despre Jared?

Puțin probabil, dar trebuia să întrebe.

– Nu prea am ce să-ți spun, pentru că în ultimele două zile nu m-am gândit decât la ce să fac ca să rămân trează. M-am tot îndopat cu drogurile alea din magazia de probe, alea pe care le-am confiscat de la frații Griner, dar, până la urmă, n-au mai avut niciun efect. Și se petreceau niște chestii bizare. Tot veneau și plecau tot felul de bărbați. Care urlau. La conducere era unul nou. Cred că Dave îl cheamă.

– Dave și mai cum?

Lila făcea eforturi să n-o apuce pe dispeceră de umeri și s-o zgâlțâie bine ca s-o dezmeticească.

Linny se încruntă și își privi mâinile. Se concentra. Încerca să-și aducă aminte.

– Ba nu. Nu Dave. Frank. Un tip masiv. Purta o uniformă, da' nu una de poliţist. După aia şi-a pus o uniformă de-a noastră. Să-l fi chemat cumva Frank Gearhart?

– Despre Frank Geary vorbeşti? Tipul de la Protecţia Animalelor?

– Da, spuse Linny. Geary. Ai dreptate. Sora mea, n-ai văzut un om mai sever decât el.

Lila nu ştia ce să creadă despre vestea asta cu Geary. Îşi aduse aminte că venise la interviu pentru postul care, în cele din urmă, îi revenise lui Dan Treat. Sigur, Geary avea o personalitate absolut impresionantă – era inteligent, ager, sigur de sine – numai că ei nu-i convenise dosarul pe care el îl avea la Protecţia Animalelor. Dăduse mult prea multe amenzi şi primise mult prea multe reclamaţii.

– Dar Terry ce face? El e primul în grad după mine, el ar fi trebuit să-mi ţină locul.

– Terry e mangă, spuse scurt Linny. Ceilalţi făceau mişto de el.

– Ce vrei să...

Linny ridică mâna ca s-o oprească.

– Chiar înainte să adorm, au venit nişte bărbaţi şi au zis că Terry voia armele din depozit din cauza situaţiei cu femeia aia de la închisoare. Cel care mi-a zis chestia cu armele era avocatul ăla din oficiu, cel despre care tu zici că-ţi aduce aminte de Will Gardner, din serialul *Soţia perfectă*.

– Barry Holden?

Lila nu mai înţelegea nimic. Precis că femeia de la penitenciar era Evie Black, iar Barry fusese cel care o ajutase să o bage la închisoare. Atunci, de ce ar...

– Da, el. Cu încă două persoane. O femeie, cred că fata directoarei Coates.

– Imposibil! exclamă Lila. Lucrează în Washington D.C.

– Mă rog, atunci altcineva. Deja vedeam totul ca printr-o ceaţă groasă. Dar îl ţin minte pe Don Peters, pentru că a încercat să mă pipăie de Revelion la „Roata Neunsă".

– Peters de la penitenciar. Era împreună cu Barry?

– Nu. Peters a apărut după. Și s-a înfuriat când a văzut că lipsesc niște arme. A zis că „le-au luat pe alea bune“ și cu el era un puști și puștiul ăla a zis... a zis că...

Linny făcu ochii mari la Lila:

– A zis „Da' dacă i le duc lu' Norcross, la pușcărie? Cum o mai scoatem pe curva aia de acolo?“

– Ce altceva îți mai aduci aminte? Gândește-te bine, Linny, e foarte important!

Dar oare ce ar fi putut să facă ea, Lila, în privința asta?

– Nimic, oftă Linny. Cred că am adormit imediat după ce s-au cărat de acolo Peters și puștiul ăla. Și m-am trezit aici.

Privi în jur cam speriată, neînțelegând încă unde a ajuns.

– Lila?

– Da.

– Ai ceva de mâncare? Probabil că nu sunt moartă, pentru că mi-e o *foame* teribilă.

– Sigur, zise Lila, ajutând-o să se ridice în picioare. Ce ai zice de niște ouă cu pâine prăjită?

– Aș zice că am ajuns în rai. Cred că aș fi în stare să mănânc vreo șase ouă și încă să mai am loc în burtă pentru desert.

Însă Linnette Mars n-a mai avut parte de niciun mic dejun. De fapt, ultima ei masă fusese cea din ziua anterioară (două tarte cu cireșe de la cutie, pe care le încălzise la cuptorul cu microunde din sala de relaxare a secției). Nici nu intraseră bine pe St George Street, când Lila a simțit cum mâna lui Linny începe să se topească în mâna ei. A mai apucat s-o vadă o ultimă dată, din colțul ochiului. Linny părea uluită de ce i se întâmplă. După care – *puf!* – și Linny nu mai era acolo. În locul ei apăruse un nor de molii, care se înălțau acum spre cerul dimineții.

X

1

„N-ai de unde să știi", obișnuia să spună Lowell Griner Sr., „unde poți să dai peste un zăcământ de cărbune. Câteodată n-ai nevoie decât de o singură lovitură de târnăcop și ți-a pus Dumnezeu mâna în cap." Aforismul acesta a ieșit din gura moșneagului cam la vremea când cei mai buni mineri din regiunea celor trei provincii ajunseseră deja la mama naibii, pe coclaurii Asiei de Sud-Est, unde s-au îmbolnăvit de ulcer tropical și au fumat înlocuitori de heroină. Bătrânul Griner n-a putut să ia și el parte la aventura asta, din cauză că-i lipseau două degete de la piciorul drept și unul de la mâna stângă.

Puțini dintre oamenii care au făcut umbră pământului au spus la viața lor mai multe prostii decât răposatul Lowell Griner Sr., care credea și în OZN-uri, în duhurile răzbunătoare ale pădurilor și în promisiunile deșarte ale companiilor miniere. I se zicea Lowell Griner cel Mare, probabil după cântecul „John cel Mare și Rău" al lui Jimmy Dean[1]. De zece ani Low cel Mare stătea culcat confortabil în sicriu, lângă o sticlă plină cu whisky Rebel Yell și o pereche de plămâni la fel de negri ca minele în care își petrecuse cea mai mare parte a vieții.

---

[1] Jimmy Dean – cântăreț și compozitor de muzică country (n. tr.).

Fiul său, Lowell Jr. (căruia i se spunea Low cel Mic, bineînțeles), a făcut haz de necaz amintindu-și de vorbele tatălui său imediat după ce madam șerif Lila Norcross le confiscase zece kile de cocaină, metamfetamină cât să aprovizionezi o farmacie goală și toate armele pe care le aveau el și fratele lui mai mare, Maynard. Semnul clar că zăcământul lor cu noroc se secase brusc l-a primit atunci când polițiștii spărseseră ușa de la conacul părintesc – o căsuță ca vai de mama ei, pentru care epitetul *dărăpănată* nu era de ajuns.

Cu toate că Low cel Mic (care avea de fapt un metru optzeci și cinci și cântărea o sută zece kilograme) nu regreta nimic din ce făcuse, îi părea foarte rău că nu durase mai mult. În săptămânile cât a stat cu Maynard în închisoarea din Coughlin, așteptând transferul, și-a petrecut mai tot timpul visând la vremurile bune: la mașinile sport, cu care făcuseră curse pe distanțe mici; la căsoaiele fițoase pe care le spărseseră; la fetele pe care le regulaseră și la gherțoii pe care-i călcaseră în picioare pentru că avuseseră nefericita inspirație să se bage în afacerile familiei Griner și sfârșiseră îngropați pe dealuri. Cinci ani ei făcuseră legea în Munții Blue Ridge. Fusese o perioadă al dracu' de fericită și profitabilă, care acum se terminase.

Mai bine zis, acum erau regulați în toate găurile. Poliția le-a luat drogurile, le-a luat armele, o avea pe Kitty McDavid, care va depune mărturie și va spune că l-a văzut în mai multe rânduri pe Lowell cumpărând droguri de la Cartel și că l-a văzut cum l-a împușcat pe cretinul ăla din Alabama, care încercase să-l plătească cu bancnote false. Poliția avea chiar și pachetul de C4 pe care-l puseseră bine pentru 4 Iulie. (Planul era să-l bage sub un siloz, pe care să-l lanseze cum lansează rachetele șmecherii ăia de la Cape Carnival.) Din păcate însă, Lowell nu credea că amintirile astea minunate l-ar putea ajuta să suporte detenția pe termen lung. Pentru că, la un moment dat, ele se vor estompa și vor dispărea și pe el îl va cuprinde cea mai neagră depresie.

Da, Low cel Mic se gândea să se sinucidă atunci când va rămâne fără amintiri. Nu-i era teamă de moartea asta. Teamă îi era

că o să se sufoce de atâta plictiseală în celula aia, situația fiind cumva asemănătoare cu aceea a lui Low cel Mare, care în ultimii ani ai vieții fusese țintuit într-un scaun cu rotile și se adăpase cu whisky din sticlă și oxigen din tub și murise înecat de propria-i flegmă. Maynard, mai sărac cu duhul, probabil că o va duce acceptabil în pușcărie câteva decenii bune. Însă pe Lowell Griner Jr. cel Mic nu-l interesa o existență acceptabilă. Nu-l interesa să rămână cu cărțile proaste în mână doar ca să nu se ridice de la masa de joc.

Însă, în timp ce așteptau desfășurarea procedurilor premergătoare procesului, Dumnezeu și-a adus aminte de ei și le-a pus iar mâna în cap. De data asta prin intermediul Aurorei – instrumentul eliberării lor.

Respectiva eliberare se petrecuse joia trecută, ziua în care boala somnului a ajuns în regiunea Munților Apalași. Lowell și Maynard erau încătușați de o bancă, în fața sălii de ședințe a tribunalului din Coughlin. Îi așteptau pe procuror și pe avocat, care ar fi trebuit să ajungă deja de o oră.

– Ce puii mei! se revoltă aprodul care-i păzea. Mă duc să văd ce tot face judecătoarea Wainer de nu începe odată ședința. Nu sunt plătit suficient de bine ca să fac toată ziua pe bona unor jegoși ca voi.

Prin geamul din sticlă armată de vizavi de băncuța lor, Lowell vedea bine că doamna judecător Weiner, singura dintre cei trei magistrați care considerase indicat să se prezinte la audieri, își lăsase capul în piept și atipise nițeluș. În momentul acela, niciunul dintre cei doi frați nu aflase despre Aurora. Și nici puțiflenderul ăla de aprod.

– Ce-aș mai vrea să-l ia în șuturi c-a trezit-o, a mărturisit Maynard.

Însă nu au fost chiar șuturi atunci când aprodul a sfâșiat pânza care crescuse peste chipul Onorabilei Doamne Judecător Regina Alberta Wainer. Ci aproximativ, cum s-ar zice.

Încătușați de bancă, Lowell și Maynard au vizionat toată scena prin geamul armat. A fost super. Înaltă de doar un metru cincizeci și cinci, cu tot cu tocuri, judecătoarea s-a sculat și l-a împuns

pe aprod în piept cu penița de aur a stiloului – aleluia! Dobitocul a căzut și, profitând de asta, madama judecătoare a înhățat ciocănelul și a început să-l lovească în meclă, nedându-i vreme nici să se bășească și nici să țipe „Obiecție, Onorată Instanță!". Apoi judecătoarea Wainer a aruncat ciocănelul plin de sânge, s-a așezat la locul ei, și-a pus capul pe brațe și și-a continuat somnul.

– Văzuși, frate? l-a întrebat Maynard.

– Văzui.

Maynard a clătinat din cap, fluturându-și lațele lungi și slinoase.

– M-a lăsat mască, p-onoarea mea.

– Ședința se suspendă, l-a aprobat Lowell.

Maynard era primul născut, dar care primise numele unui unchi pentru că părinții lui crezuseră că n-o să apuce să trăiască mai mult de o zi. Apucase. Și acum avea o barbă de troglodit și ochi bulbucați și tâmpi. Chiar și atunci când îi căra pumni vreunui amărât, tot mutra asta uluită o avea.

– Și acu' noi ce facem?

Și s-au apucat să bușească băncuța până i-au rupt brațele de care erau încătușați și au intrat în sala de ședințe, lăsând în urma lor o dâră de așchii. Cu grijă, ca s-o n-o trezească din somn pe judecătoarea Wainer – acum pânza i se țesea în jurul capului – au luat cheile aprodului și și-au desfăcut cătușele. Cei doi frați au rechiziționat și arma puțiflenderului, pistolul cu electroșocuri și cheile de la camioneta proprietate personală.

– Iete la căcatu' ăsta, zici că-i făcut dă o tarantulă! a șoptit Maynard, arătând spre noua robă a judecătoarei.

– N-avem vreme, a spus Low cel Mic.

Ușa din capătul coridorului, pe care au deschis-o cu cartela de acces a puțiflenderului, dădea într-un alt coridor. Au trecut pe lângă ușa deschisă a unei încăperi pentru personal, dar nu i-a băgat în seamă nimeni dintre cei aflați înăuntru – vreo zece, cincisprezece persoane: polițai, secretare, avocați. Toți stăteau cu ochii beliți la NewsAmerica, unde se difuza un filmuleț de groază cu o gagică Amish care s-a ridicat de pe masa pe care era întinsă și l-a mușcat de nas pe tipul de lângă ea.

La capătul acestui al doilea coridor era o ușă care dădea în parcare. Lowell și Maynard au ieșit la aer curat și la soare – doi zdrahoni, fericiți ca niște potăi la un concurs de lătrat. Camioneta puțiflenderului era parcată în apropiere, iar la bord au găsit multe CD-uri cu muzică country din aceea bună și adevărată. Cei doi frați Griner au picat de acord să-i asculte pe Brooks & Dunn, după care pe babalâcul ăla de Alan Jackson.

Au luat-o pe cel mai scurt drum spre un camping din apropiere și au oprit în spatele gheretei pădurarului, care fusese închisă de mai mulți ani din cauza tăierilor bugetare. Doar ce s-au împins o dată în ușa de la ghereta amărâtă și lacătul s-a și spart. În dulap era o uniformă de femeie. Din fericire, cucoana fusese cam grasă, așa că Lowell îi ordonă lui Maynard să-și pună țoalele alea pe el. Îmbrăcat astfel, i-a fost mult mai ușor să-l convingă pe șoferul unui Chevy Silverado să coboare din mașină ca să schimbe câteva cuvinte.

– Mi-a expirat cumva permisul de acces în camping? l-a întrebat pe Maynard Tipul-cu-Silverado. Trebuie să recunosc că m-au dat peste cap știrile despre boala aia. Cine a mai auzit de așa ceva?

A aruncat o privire la ecusonul lui Maynard și l-a întrebat:

– Cine a avut ideea să te boteze Susan?

Low cel Mic a ieșit din spatele unui copac și i-a răspuns așa cum merita, crăpându-i țeasta cu un lemn de foc. Tipul-cu-Silverado era cam cât el, așa că Lowell s-a îmbrăcat cu hainele acestuia. Apoi cei doi frați au înfășurat cadavrul într-o prelată și l-au pus în portbagajul noului lor automobil. Au luat din camionetă și CD-urile puțiflenderului și au pornit spre cabana de vânătoare pe care o țineau ca refugiu pentru zile rele. Pe drum au ascultat și restul discurilor, trăgând concluzia că James McMurtry probabil că era comunist, dar Hank III era marfă de marfă.

Ajunși în cabană, au început să asculte când știrile de la radio, când convorbirile de pe frecvența poliției, sperând să afle ceva despre măsurile luate în privința evadării lor.

La început, pe Lowell l-a enervat totala nepăsare manifestată de autorități față de ei. Însă, a doua zi, informațiile despre fenomenul Aurora – care explicau atât tratamentul violent la care l-a

supus madam judecător pe puțiflenderul de aprod, cât și jegul ăla care-i crescuse pe față – au fost atât de multe și de înspăimântătoare, că i-au evaporat neliniștea cât ai zice pește. Cine să mai aibă timp pentru niște infractori de la țară, printre atâtea răzmeriță, catastrofe aeriene, accidente nucleare și demenți care le incendiau pe gagicile alea adormite?

2

Luni, pe când Frank Geary punea la cale asaltul asupra penitenciarului pentru femei, Lowell stătea tolănit pe canapeaua mucegăită din cabana de vânătoare, ronțăind niște pastramă de căprioară și gândindu-se la următoarele lor acțiuni. Chiar dacă pentru moment autoritățile nu mai știau de capul lor, ordinea se va restabili curând într-o formă sau alta. De asemenea, dacă situația se agrava și mai mult – așa cum lăsa să se întrevadă încă de acum – autoritățile alea o s-o ia razna de tot, ceea ce însemna că o să se poarte fix ca-n Vestul Sălbatic: acum îi atârnăm în streang și le punem întrebări mai încolo. Cândva tot își vor aduce aminte de frații Griner și atunci își vor lustrui bine cizmele cu care le vor da șuturi în fund.

La început, pe Maynard îl deprimaseră știrile de la radio.

– Adică pân' aci ne-a fost, Lowell? întrebase el.

Nici Low cel Mic nu era prea vesel, dar îi răspunsese că se vor gândi ei la ceva... de parcă ar fi avut la ce. Se gândea la un cântec vechi care zicea că păsările o fac, albinele o fac, până și puricii educați o fac[1].

Însă starea de spirit a fratelui său s-a schimbat în bine atunci când acesta a descoperit un joc de puzzle într-un dulap. Acum Maynard, purtând doar chiloții cu imprimeu de camuflaj, stătea în genunchi lângă măsuța de cafea, bea o bere Schlitz și lucra la puzzle-ul acela. Imaginea care trebuia refăcută îl înfățișa pe Krazy

[1] Ella Fitzgerald, „Let's Fall in Love" (n. tr.).

Kat cu degetul vârât într-o priză. Lui Maynard îi plăceau mult puzzle-urile dacă nu erau prea grele. (Acesta era alt motiv pentru care pe Lowell nu-l neliniștea posibilul viitor al fratelui său în spatele gratiilor. Aveau tone de puzzle-uri din astea la pârnaie.) Centrul jocului era aproape gata, dar pe May îl apucase criza că nu reușea să facă peretele verde din jurul motanului ăluia cretin. Se tot văita că arăta tot la fel și asta nu era corect.

– Tre' să distrugem probele, îl anunță Lowell.

– Ți-am zis că i-am băgat capu' într-un buștean scobit și restu' l-am aruncat într-o groapă.

(Fratele mai mare al lui Low sfărâma trupuri omenești la fel cum alții fac bucăți o friptură de curcan. Hobby puțin cam prea excentric, dar care se pare că-i aducea multă satisfacție.)

– Ăsta ar fi un punct de plecare, da' nu-i destul. Trebuie să distrugem absolut tot, cât încă mai durează brambureala asta. Să nu mai lăsăm nimic care să le amintească de noi.

Maynard își termină berea și azvârli cutia pe jos.

– Și cum zici să facem asta?

– În primul și primul rând, o să dăm foc secției de poliție din Dooling. Așa vom scăpa de probe, îi explică Lowell. Ăsta-i *numero uno*.

Expresia aiurită de pe chipul fratelui său îl făcu să priceapă că trebuia să ofere mai multe detalii.

– Drogurile noastre sunt acolo, May. Le-au luat pe toate la percheziție. Dacă le ardem, n-o să mai aibă nimic împotriva noastră.

Lowell și vedea clădirea în flăcări – superb! Până acum nu știuse cât de mult își dorea să radă de pe fața pământului o secție de poliție.

– După aia, ca să fim siguri că totul va fi în regulă, trecem pe la pușcărie și-i facem o vizită lu' Kitty McDavid.

Și Low cel Mic își trecu un deget de-a curmezișul gâtului, ca să-i arate fratelui său cum anume avea să decurgă vizita respectivă.

– Păi, nu o dormi deja?

Low se gândise și la acest aspect.

– Da' dacă oamenii de știință știu cum să le trezească?

– Poate n-o să mai țină minte nimic. Știi tu, o să aibă chestia aia... amnezie... ca în *Zile din viața noastră*.

– Și dacă n-o să fie așa, May? Când ai mai văzut tu să meargă totul strună? Pizda aia de McDavid poate să ne bage la bulău pe viață. Da' nu ăsta-i cel mai important lucru. Cel mai important lucru e că ne-a *turnat*. Și pentru asta trebuie să moară, indiferent de-i trează sau nu.

– Tu chiar zici că o să putem ajunge la ea? îl întrebă Maynard.

Adevărul era că Lowell habar n-avea, dar credea că merită să încerce. Norocul le surâde celor îndrăzneți – auzise chestia asta într-un film. Ori poate într-o emisiune TV. Și ce altă ocazie mai bună decât asta? Practic vorbind, jumătate din populația lumii dormea, iar cealaltă jumate se fâțâia de colo până dincolo ca un cârd de găini cu capetele tăiate.

– Haide, că timpu' nu stă după noi, May! Nu-i bine să amânăm. Plus că o să se-ntunece curând. Atunci e cel mai bine să acționăm.

– Unde ne ducem mai întâi? îl întrebă Maynard.

Lowell nu ezită:

– Să-l vedem pe Fritz.

Fritz Meshaum îi reparase mașina lui Lowell Griner și îl ajutase cu câteva transporturi. Drept răsplată, Lowell îl pusese pe nemțălău în legătură cu niște traficanți de arme. Pe lângă faptul că era un excelent mecanic, Fritz avea un ghimpe împotriva guvernului federal, așa că nu rata nicio ocazie să-și mărească propriul arsenal. Atunci când va veni ziua aia fatală în care FBI-ul va hotărî să-i captureze pe toți amărâții de mecanici și să-i expedieze la Guantanamo, Fritz va fi nevoit să se apere singur – și chiar să-și dea viața pentru libertate, dacă nu se va putea altfel. La fiecare întâlnire a lor, Fritzie i se lăudase cu câte o altă mitralieră sau tun, despre care zicea că e în stare să spulbere orice nenorocit care i s-ar împotrivi. (Chestia nostimă era că toată lumea vorbea că Fritz fusese bătut măr de un hingher. Cu toate astea, micuțu' Fritz nu se lăsa.) Ultima oară când îl văzuse Lowell, piticania bărboasă îi

prezentase cu mândrie ultima jucărie achiziționată: o bazooka adevărată, de fabricație rusească.

Low trebuia să intre în pușcăria de femei ca să ucidă o turnătoare împuțită. Iar pentru misiunea asta, bazooka i-ar prinde foarte bine.

3

Jared nu o cunoscuse prea bine pe Gerda Holden – ea era în clasa a cincea, iar Jared era la liceu –, dar o știa de la cinele luate împreună de familiile lor. Uneori se jucau jocuri video în subsol și Jared o lăsa mereu să câștige. Multe nenorociri se întâmplaseră de când cu Aurora, dar acum a fost pentru prima oară când băiatul a văzut o persoană împușcată.

– Acum e moartă-moartă, nu-i așa, tată?

Jared și Clint se aflau în grupul sanitar din aripa administrativă. Fața și cămașa lui Jared erau pline cu sângele Gerdei.

– Adică, a fost împușcată, după care a și căzut din mașina aia în mișcare.

– Nu știu, răspunse Clint, care se sprijinea cu spatele de peretele acoperit cu faianță.

Fiul său își tampona apa de pe față cu un prosop de hârtie. Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, căutând ochii lui Clint.

– Probabil, zise acesta. Da. Din ce mi-ai povestit tu, aproape sigur e moartă.

– Și tipul? Doctorul? Flickinger?

– Da. Probabil că și el.

– Și au murit din cauza femeii de aici? Din cauza acestei Evie?

– Da, răspunse Clint. Din cauza ei. Trebuie s-o apărăm. De poliție și de oricine altcineva. Știu că pare lipsit de sens. Dar ea ne-ar putea ajuta să înțelegem ce se întâmplă, ea ar putea schimba situația și... ai încredere în mine, Jared, bine?

– Bine, tată. Da' știi că unul dintre gardieni, tipul ăla, Rand, zice că e un fel de vrăjitoare?

– Nu pot să explic *ce* este, Jared.

Cu toate că încerca să pară calm, Clint era negru de supărare – pe el, pe Geary, pe Evie. Glonțul ăla ar fi putut să-l lovească pe Jared. Ar fi putut să-l orbească. Să-l bage în comă. Să-l omoare. Nu îl bătuse el pe Jason, prietenul lui cel mai bun, în curtea soților Burtell, pentru ca fiul său să moară înaintea lui. Nu pentru asta dormise el înghesuit în paturi cu alți copii care făceau pe ei. Nu pentru asta își abandonase el trecutul – din care făceau parte Marcus și Shannon și alții. Și nu pentru asta muncise el ca un sclav ca să facă rost de bani pentru plata studiilor de medicină.

Shannon îi spusese odată, în urmă cu mulți, foarte mulți ani, că va ajunge bine dacă va reuși să se stăpânească și nu va omorî pe nimeni. Numai că acum s-ar putea să fie nevoiți să ucidă ca să scape din situația asta. *El* s-ar putea să fie nevoit să ucidă. Straniu – gândul ăsta nu-l supăra atât de tare cum se aștepta. Situațiile se schimbau și recompensele se schimbau, dar poate că, în esență, era vorba despre unul și același lucru: dacă vrei să primești milkshake-ul, atunci trebuie să fii gata de luptă.

– Ce este? îl întrebă Jared.

Clint îl privi întrebător.

– Mi se pare că ești cam încordat și nervos, zise fiul lui.

– Nu. Sunt foarte obosit, atâta tot.

Îl bătu ușor pe umăr și-i spuse că are ceva de făcut. Trebuia să vadă dacă toți sunt la locurile lor.

4

Nu era cazul să zică „Ți-am spus eu."

Terry surprinse privirea lui Frank atunci când se îndepărtară de grupul strâns în jurul cadavrelor.

– Ai avut dreptate, mormăi el.

Și scoase sticla de buzunar. Frank se gândi că poate ar fi bine să-l împiedice să bea. Dar nu o făcu. Șeriful interimar luă o dușcă zdravănă.

– Ai avut dreptate în toate cele. Trebuie s-o capturăm pe femeia aia.

– Eşti sigur? îl întrebă Frank, de parcă el ar mai fi avut încă dubii.

– Glumeşti? Uită-te la dezastrul ăsta! Vern e mort, fata aia l-a omorât şi a murit şi ea. Ţeasta avocatului e făcută zob. Poate că a mai supravieţuit un pic, da' acum e mort de-a binelea. Pe permisul de conducere al celuilalt tip scrie că îl cheamă Flickinger şi că-i doctor...

– A murit şi el? Pe bune?

Mare păcat! Flickinger fusese un degenerat, dar mai avusese o fărâmă de omenie în el şi încercase s-o ajute pe Nana.

– N-am terminat. Norcross şi tipa aia, Black, şi toţi din penitenciar au acum la dispoziţie arme adevărate, arme pe care le-am fi putut folosi noi ca să-i convingem să se predea.

– Ştim cine era cu ei? întrebă Frank. Cine era la volanul autorulotei?

Terry vru să mai tragă o duşcă, dar nu mai avea ce. Înjură şi lovi cu piciorul într-o piatră de pe drum.

Frank aşteptă răbdător răspunsul.

– Un babalâc pe care-l cheamă Willy Burke, şuieră Terry Coombs printre dinţi. Zice că n-a mai încălcat legea de cincisprezece sau douăzeci de ani şi face voluntariat peste tot. Da' tot se mai ocupă cu braconajul. Când era tânăr, făcea băuturi alcoolice fără autorizaţie. Poate încă mai face. Lila nu şi-a bătut capul să încerce să-l prindă cu ceva. Cred că-i era simpatic.

Oftă şi adăugă.

– Şi mie mi-era.

– În regulă.

Frank hotărâse să nu-i spună despre telefonul primit de la Black. De fapt, atât de tare îl înfuriase apelul ăla, că i-ar fi fost foarte greu să-şi amintească toate detaliile discuţiei. Însă o parte nu putea s-o uite, chiar dacă s-ar fi străduit: cum îl ridicase în slăvi femeia aia pentru felul în care îşi protejase fetiţa la spital. Oare de unde aflase? Evie Black era la puşcărie în dimineaţa aia. Şi chestia asta îi revenea în minte iar şi iar, oricât de mult ar fi vrut să nu se mai gândească la ea. Frank nu reuşise să găsească o

explicație, așa cum nu găsise nici în cazul moliilor care au țâșnit din fragmentul de cocon pe care îl aprinsese Flickinger. Tot ce știa era că Evie Black a încercat să-i atragă atenția și reușise. Dar nu credea că femeia aia înțelege ce înseamnă să-i atragi lui atenția.

În orice caz, chestia era că Terry își revenise și înțelegea despre ce este vorba, fără să mai aibă nevoie de alte imbolduri suplimentare.

– Vrei să organizez o echipă? Sunt dispus să o fac, dacă asta-i dorința ta.

Deși ce-și dorea el n-avea nicio legătură cu toată nebunia asta, Terry se declară de acord.

5

Apărătorii penitenciarului au scos în grabă cauciucurile de la roțile tuturor mașinilor și camionetelor din parcare. Cu totul patruzeci de vehicule, inclusiv dubele pentru transportul deținutelor. Billy Wettermore și Rand Quigley le-au dat de-a dura și le-au clădit în piramide în zona dintre gardul interior și cel exterior, apoi le-au stropit din belșug cu benzină. Mirosul a acoperit repede izul de lemn ars care mai venea încă de la focurile mocnite din pădure. Nu s-au atins de roțile de la camioneta lui Scott Hughes, dar au așezat-o de-a curmezișul în spatele porții interioare, ca pe o barieră suplimentară.

– Scott e mort după camioneta aia, i-a spus Rand lui Tig.

– Preferi s-o pui pe-a ta în locul ei? l-a întrebat Tig.

– Ce dracu'! a exclamat Rand. Normal că nu. Ești nebun?

Singurul vehicul de care nu s-au atins era autorulota lui Barry Holden, rămasă în parcarea pentru persoanele cu handicap, de lângă intrare.

6

După socotelile lui Frank, fără Vern Rangle, Roger Elway și femeile polițiste care dormeau toate, mai rămăseseră doar șapte

foști subordonați ai șerifului Lila Norcross: Terry Coombs, Pete Ordway, Elmore Pearl, Dan „Negociatorul" Treat, Rupe Wittstock, Will Wittstock și Reed Barrows. Echipă bună, în opinia lui Terry. Toți aveau cel puțin un an vechime în poliție, iar Pearl și Negociatorul luptaseră în Afganistan.

Cu cei trei pensionari rechemați la datorie – Jack Albertson, Mick Napolitano și Nate McGee – se făceau zece.

Adăugându-i și pe cei trei voluntari: Don Peters, Eric Blass și Frank Geary, echipa totaliza treisprezece membri. Număr cu noroc.

Imediat, Frank a mai strâns încă șase voluntari, printre care se număra JT Wittstock (tatăl polițiștilor cu același nume și prim antrenor al echipei de fotbal de la liceul din Dooling), Pudge Marone (barman la „Roata Neunsă", care nu a venit cu mâna goală, ci cu pușca Remington pe care o ținea ascunsă sub bar), Drew T. Barry (proprietarul firmei de asigurări din oraș, individ integru și vânător pasionat de căprioare), Carson Mușchi-de-Fier Struthers (cumnatul lui Pudge, care participase cu succes în competiția de box „Mănușile Aurii" până când i-a spus doctorul că trebuie să se lase de sportul ăsta cât încă mai avea ceva creier rămas în cap) și doi consilieri municipali – Bert Miller și Steve Pickering (vânători foarte iscusiți, la fel ca Drew T. Barry). Cu aceștia șase, echipa avea nouăsprezece membri, toți dornici să fie de folos de îndată ce li s-a spus că femeia din închisoare ar putea deține informații extrem de prețioase despre boala somnului, poate chiar leacul pentru ea.

7

Terry era mulțumit, dar voia douăzeci de oameni în echipă. Nu-i ieșea neam din minte imaginea lui Vern Rangle – chipul stors de sânge al acestuia și gâtul lui sfâșiat. Imaginea asta îl urmărea în permanență la fel cum îl urmărea și Geary, mut ca o umbră, atent la orice gest al lui, punându-i la îndoială toate deciziile.

De fapt, nici nu conta. Nu putea decât să meargă înainte: să treacă de Norcross ca să ajungă la Evie Black și s-o convingă (sau s-o oblige) să pună capăt acestui coșmar. Terry nu știa ce se va întâmpla atunci când vor pune mâna pe ea, dar era convins că acela va fi sfârșitul. Și atunci când toate astea se vor fi terminat, va putea să încerce să-și șteargă din minte amintirea chipului fără viață al lui Vern. Plus chipurile soției și fiicei sale. Cu alte cuvinte, atunci se va pune serios pe băut ca să-și oblige creierul să-l lase în pace. Își dădea seama că Frank îl încurajase să bea. Ei, și ce? Și ce dacă?

Don Peters primise misiunea de a-i căuta pe toți gardienii de sex masculin angajați la Penitenciarul Dooling și a aflat destul de repede că doar patru mai erau alături de Norcross. Cel mult patru. Unul dintre ei, Wettermore, era un fătălău; iar altul, Murphy, fusese profesor de istorie. Dacă-i mai punea la socoteală și pe târfa aia de Black și pe ramolitul ăla de Burke, plus încă vreo doi sau trei alții – doar ca să fie generos – însemna că aveau de-a face cu vreo zece amărâți, cu siguranță incapabili să-și țină nădragii pe ei atunci când vor fi atacați, indiferent câte arme aveau acum.

Terry și Frank s-au oprit la prăvălia de băuturi de pe Strada Principală. Era deschisă. Și era aglomerată.

– Oricum nu m-a iubit! mărturisea un tembel întregii clientele, agitând o sticlă cu gin și puțind ca un sconcs.

Rafturile erau aproape goale, dar Terry a găsit două sticle de gin, pe care le-a plătit cu bani despre care credea că vor ajunge curând să nu mai valoreze nici cât o ceapă degerată dacă nu se termina mai repede nebunia asta. O sticlă și-o turnă în butelca de buzunar, iar pe cealaltă o împachetă într-o pungă de hârtie. Apoi, el și cu Frank intrară pe o alee din apropiere, care dădea într-o curte sufocată de saci cu gunoi și cutii din carton înmuiate de ploaie. La parter, între două ferestre cu folii de plastic în loc de geamuri, era ușa murdară și zgâriată de la apartamentul lui Johnny Lee Kronsky.

Kronsky, figură legendară în această regiune a Virginiei de Vest, le deschise și rămase cu ochii la punga de hârtie.

– Aceia care-mi aduc daruri sunt bine-veniți, le spuse el, înșfăcând sticla.

În cameră nu era decât un singur scaun, revendicat imediat de Kronsky însuși. Termină jumătate de sticlă din două înghițituri enorme, fără să-i pese deloc de Terry sau de Frank. Mărul lui Adam i se rostogolea în sus și în jos la fel ca pluta de la undiță. Pe ecranul televizorului cu sonorul oprit se vedeau câțiva coconi cu femei care pluteau pe apa Oceanului Atlantic, ca niște bărci de salvare nemaivăzute până acum.

„Cum ar fi dacă i-ar veni vreunui rechin să muște din una?" se întrebă Terry. „Probabil că va avea parte de surpriza vieții lui."

Ce însemnau toate astea? Ce sens aveau?

Ginul avea sens pentru el. Așa că Terry scoase sticla de buzunar și luă o dușcă.

– Femeile alea au fost în avionul care s-a prăbușit, le zise Johnny Lee. Interesant că sunt în stare să plutească, nu? Probabil că substanța aia e al naibii de ușoară. Probabil cum e capocul[1].

– Ia te uită la ele! se minună Terry.

– Da, da, n-ai mai văzut așa ceva, mormăi Johnny Lee, plescăind din buze.

Era detectiv particular autorizat, însă nu dintre aceia care urmăresc soți necredincioși sau rezolvă cine știe ce mistere. Până în 2014, fusese angajat al companiei miniere Ulysses Energy Solution; se dăduse drept miner și așa a putut să tragă cu urechea la toate discuțiile despre sindicat și i-a subminat pe liderii care păreau deosebit de vehemenți și eficienți. Cu alte cuvinte, până în 2014, Johnny Lee fusese câinele de pază al companiei miniere.

Apoi a apărut problema. De fapt, o grămadă de probleme. S-a surpat o galerie. Kronsky se ocupase de explozibili. Cei trei mineri îngropați în subteran tocmai vorbeau despre supunerea la vot a unui plan de acțiuni sindicale. Ca un făcut, unul dintre ei

[1] Fibră vegetală, folosită la vestele de salvare (n. tr.).

purta un tricou cu chipul lui Woody Guthrie[1]. Avocații de pe statul de plată al companiei Ulysses au reușit să prevină depunerea plângerilor penale, argumentând în fața juraților că nu fusese decât un accident tragic, însă Kronsky a fost obligat să se retragă din activitate.

Atunci s-a întors în Dooling, orașul lui natal. Acum, instalat în acest apartament perfect amplasat – după colț de magazinul de băuturi –, se sinucidea lent cu ajutorul băuturii. În fiecare lună primea prin Federal Express câte un cec de la UES. O cucoană de la bancă i-a spus lui Terry că pe talon era mereu trecut un singur cuvânt: **ONORARIU**. Probabil că **ONORARIUL** acesta nu era prea mare, după cum foarte bine o dovedea apartamentul ieftin și dărăpănat, dar Kronsky reușea să se descurce cu el. Terry cunoștea bine întreaga poveste pentru că poliția era chemată acolo aproape în fiecare lună de câte vreun vecin care auzise zgomot de sticlă spartă – erau sindicaliști care aruncau cu pietre sau cărămizi în geamurile lui Kronsky. Însă el nu reclamase niciodată situația. Voia să demonstreze că nu era îngrijorat – pe J.L. Kronsky îl durea undeva de sindicat.

Într-o după-amiază, cu câteva zile înainte de izbucnirea Aurorei, Terry a ajuns să discute cu Lila despre Kronsky. Și ea a spus:

– Până la urmă tot o să apară un miner disponibilizat sau o rudă a celor care au murit din cauza lui și o să-i zboare creierii. Trist e că amărâtul ăla o să zică „mersi".

8

– Avem o problemă la penitenciar, spuse Terry.

– Probleme sunt pretutindeni, stimate domn.

Kronsky era tras la față și ochii lui întunecați erau foarte adânciți în orbite.

---

[1] Woody Guthrie (1912–1967) – compozitor și interpret de muzică folk, ale cărui cântece conțineau critici la adresa inechității sociale (n. tr.).

– Alea nu ne interesează, zise Frank. Contează ce-i aici.

– Nu-mi pasă ce contează pentru tine, răspunse Johnny Lee și termină tot ginul.

– Am vrea să ne ajuți să aruncăm ceva în aer.

Barry Holden și complicii lui furaseră o mulțime de arme din secția de poliție, însă nu observaseră pachetul cu C4 confiscat de la frații Griner.

– Te pricepi la explozibilii plastici, da?

– S-ar putea să mă pricep, zise Kronsky. Mie ce-mi iese din asta, stimate domn?

Terry făcu un calcul.

– Uite ce-ți iese. Pudge Marone, de la „Roata Neunsă", e de partea noastră și eu cred că o să-ți dea să bei gratis până la sfârșitul vieții.

Sfârșit care nu putea fi prea departe, presupunea Terry.

– Hm! mormăi Johnny Lee.

– Și, firește, ai acum ocazia să-i faci orașului tău un serviciu.

– Din partea mea, Doolingul poate să se ducă la dracu', spuse Johnny Lee Kronsky, dar... de ce nu? Chiar, de ce n-aș face-o?

Așa s-a întâmplat de au ajuns la un total de douăzeci de membri.

9

Penitenciarul Dooling nu avea turnuri de pază, ci doar un acoperiș plat, gudronat, prin care treceau coșuri de fum și coloane de aerisire. Acolo nu se putea ascunde nimeni, pentru că marginea din cărămidă era înaltă de doar cincisprezece centimetri. Willy Burke a studiat acoperișul, apoi i-a spus lui Clint că, deși apreciază perspectiva de trei sute șaizeci de grade asupra întregului perimetru, își apreciază mult mai mult ouțele proprii și personale.

– Păi, nimic de-aici nu poate să oprească gloanțele. Care-i treaba cu magazia aia de colo? întrebă bătrânul arătând în jos.

Clădirea cu pricina era trecută drept MAGAZIE ECHIPAMENTE în planul închisorii, dar acolo se găseau acum de toate – de la mașina de tuns iarba pe care o foloseau deținutele

(doar cele de încredere) ca să îngrijească terenul de softball, la unelte de grădinărit, echipamente sportive și teancuri de ziare și reviste mucegăite, legate cu sfoară. Important însă era faptul că era construită din blocuri de ciment.

Au coborât și s-au dus să o inspecteze. Clint a scos un scaun și Willy s-a așezat pe el, sub streașină.

Din locul acela, nu-l putea vedea nimeni din dreptul gardului, dar era vizibil pentru oricine s-ar fi aflat între magazie și clădirea închisorii.

– Dacă ar veni doar dintr-o singură parte, n-ar trebui să am vreo problemă, spuse Willy. Am să-i văd cu coada ochiului și am să mă adăpostesc.

– Și dacă vin din ambele părți în același timp? îl întrebă Clint.

– Atunci am dat de dracu'.

– Ai nevoie de ajutor. De întăriri.

– Când zici asta, doctore, mă faci să regret că nu m-am dus mai des la biserică în tinerețe.

Bătrânul se purta amabil cu el. Când a ajuns la penitenciar, i-a cerut lui Clint un singur lucru: să-l asigure că Lila ar fi fost de acord cu această acțiune. Clint i-a oferit cu dragă inimă această garanție, deși în această etapă nu mai era chiar atât de convins că așa ceva și-ar fi dorit Lila. Parcă Lila dispăruse de ani buni din viața lui.

Clint se străduia să răspundă cu aceeași atitudine amabilă, în ciuda pericolelor din jur. Dar ce-i mai rămăsese din simțul umorului zăcea acum în mijlocul drumului, alături de Gerda Holden și Garth Flickinger.

– Tu ai luptat în Vietnam, Willy, nu-i așa?

Willy ridică palma stângă, scobită și plină de cicatrice.

– Niște bucățele din mine au mai rămas pe undeva pe acolo.

– Cum a fost? îl întrebă Clint. Probabil că ți-ai pierdut câțiva prieteni.

– O, da, spuse Willy. Mi-am pierdut destui. Ce să-ți zic? În cea mai mare parte a timpului am fost speriat. Confuz. De fapt, tot timpul m-am simțit așa. La fel te simți și tu acum?

– Da, recunoscu Clint. Nu sunt pregătit pentru așa ceva.

Stăteau de vorbă în lumina lăptoasă a după-amiezii. Clint se întreba dacă bătrânul îi putea descifra emoțiile – teamă și confuzie, sigur că da, însă și entuziasm. Un fel de euforie stranie însoțea toate aceste pregătiri, însoțea gândul la frustrările și panica și pierderile pe care le vor provoca părții adverse. Clint simțea cum sângele i se umple de adrenalină, hormonul agresivității încă de pe vremea primatelor despre care vorbea Darwin.

Își spunea că nu trebuie să gândească astfel. Poate că nu trebuia, dar îl făcea să se simtă bine. Parcă un alt tip, care arăta identic, la volanul unei decapotabile, s-a oprit la semafor alături de vechiul Clint, l-a salutat scurt din cap, apoi culoarea semaforului s-a făcut verde, acel alter ego a călcat pedala de accelerație și vechiul Clint a rămas să privească lung în urma lui. Noul Clint trebuia să se grăbească pentru că era în misiune și asta îl făcea să se simtă bine.

În timp ce ocoleau închisoarea, Willy i-a povestit despre moliile și batistele de zâne pe care le văzuse lângă rulota lui Truman Mayweather. Milioane de molii – așa i se păruse – care acopereau în întregime crengile copacilor și care zburau în roiuri mari prin pădure.

– Ea le-a adus?

Și Willy auzise zvonurile, la fel ca toată lumea.

– Femeia aia de aici?

– Da, răspunse Clint. Și asta nu e totul.

Willy spuse că nici nu se îndoia.

Au scos un al doilea scaun și i-au încredințat o pușcă automată lui Billy Wettermore. Așa aveau câte un om la fiecare capăt al magaziei. Nu era o soluție perfectă, însă nu aveau alta.

10

Trupul lui Linny Mars zăcea pe jos, în spatele ghișeului de informații din secția de poliție. Era înfășurată în cocon, iar pe ecranul laptopului de lângă ea încă se difuza filmulețul cu prăbușirea roții gigantice din Londra. Terry bănuia că femeia adormise

și alunecase de pe scaun. Acum coconul ei bloca parțial culoarul care ducea la celelalte birouri ale secției.

Kronsky păși peste ea și porni să caute magazia cu probe. Terry se enervă și strigă după el:

– Hei, n-ai văzut că zace cineva pe jos?

– Nu-i nimic, Terry, îl liniști Frank. Ne ocupăm noi de ea.

O transportară pe Linny într-o celulă și o întinseră pe saltea. Nu dormea de prea multă vreme. Pânza de pe ochi și gură nu apucase încă să se îngroașe. Buzele i se strâmbaseră într-o expresie de fericire euforică – poate pentru că încetase să se mai lupte ca să rămână trează.

Terry mai luă o înghițitură de gin. Și parcă peretele celulei vru să se năpustească la el, așa că întinse mâna să-l oprească. Amețeala îi trecu după câteva clipe.

– Mă îngrijorezi, îi zise Frank. Iei prea... multe medicamente.

– Ba mă simt super, zise Terry, alungând molia care-i zbura pe lângă ureche. Te bucuri că recurgem la arme, Frank? Asta voiai, nu?

Frank îi aruncă o privire lui Terry. O privire lungă, inexpresivă, dar deloc amenințătoare. Se uita fix la Terry așa cum se uită copiii la ecranul televizorului, dând impresia că și-au părăsit trupurile.

– Nu, spuse el în cele din urmă. N-aș zice că mă bucur. Asta-i treaba pe care o avem de făcut, fie că ne place sau nu.

– Mereu îți spui chestia asta înainte să tragi un șut în curul cuiva? îl întrebă Terry.

Curiozitatea lui era sinceră și deloc insinuantă. Tocmai de aceea se mira să-l vadă pe Frank tresărind puternic, de parcă l-ar fi pălmuit cineva.

Kronsky era în sala de așteptare. Descoperise explozibilul plastic și niște dinamită pe care o găsise cineva în balastiera de lângă terenul fraților Griner și o predase poliției. Johnny Lee avea o expresie dezaprobatoare.

– Măi, băieți, dinamita asta nu tre' să stea aici. Se învechește și o apucă năbădăile. Pe când C4 ăsta...

Și scutură pachetul, dându-i fiori de groază lui Frank.

– Peste ăsta puteți să treceți cu un camion și tot nu se întâmplă nimic.

– Deci nu iei dinamita? îl întrebă Terry.

– De unde-ți veni ideea asta? sări ofensat Kronsky. Iubesc dinamita. E o dragoste eternă. Dinamita ține de tradiție. Trebuie doar s-o înfășor într-o pătură, nimic mai mult. Sau poate o avea Frumoasa aia Adormită de colo vreun pulovăraș mai gros în dulap. Să nu uit! Am nevoie și de niște chestii de la magazinul cu articole de bricolaj. Vreau să sper că poliția are cont deschis acolo.

Înainte de plecare, Terry și Frank au mai încărcat armele și muniția nefurate într-o geantă și au luat toate căștile și vestele antiglonț pe care le-au găsit. Nu erau prea multe, dar în potera pe care o organizaseră – nu mai avea niciun rost să se ascundă după deget și s-o numească altfel – erau destui oameni care aveau să-și aducă armele de acasă.

N-au găsit niciun pulover de-al lui Linny în dulap, așa că Johnny Lee a înfășurat dinamita în niște prosoape luate din grupul sanitar. Acum o ținea la piept ca pe un prunc abia născut.

– S-a făcut cam târziu pentru un atac, observă Frank. Presupunând că vom ajunge la asta.

– Știu. Deocamdată ne ocupăm pozițiile și ne asigurăm că toată lumea știe ce are de făcut și cine-i șeful, spuse Terry, privindu-l cu subînțeles pe Frank. Vom rechiziționa câteva autobuze școlare de la autobaza orașului și blocăm cu ele intersecția dintre Route 31 și West Lavin, acolo unde am făcut și barajul. Punem șase sau opt băieți de pază... la...

Și desenă un cerc în aer.

Frank se grăbi să-l ajute.

– Perimetru.

– Da, acolo. Dacă o să trebuiască să intrăm, o s-o facem mâine-dimineață, pe latura dinspre est. O să avem nevoie de vreo două buldozere ca să spargem gardul. Trimite-i pe Pearl și pe Negociator să le ia din parcul de utilaje al Departamentului de Lucrări Publice. O să găsească cheile în rulota de acolo.

– În regulă, spuse Frank.

Nu mințea, chiar era în regulă. Lui nu i-ar fi trecut prin minte chestia cu buldozerele.

– Mâine-dimineață la prima oră, spargem gardul cu buldozerele și traversăm parcarea spre clădirea principală. Lor o să le bată soarele în ochi. Pasul întâi: îi împingem spre interiorul clădirii, departe de uși și geamuri. Pasul doi: Johnny Lee aruncă în aer ușile și intrăm. Le cerem să depună armele și să se predea. Și cred că o s-o facă. O să trimitem câțiva băieți în spate ca să ne asigurăm că n-o șterg pe acolo.

– Logic, spuse Frank.

– Dar înainte de toate astea...

– Înainte?

– Discutăm cu Norcross. În seara asta. Față în față, dacă are curajul. Îi oferim șansa să o predea pe femeia aia înainte să se întâmple vreo tragedie.

Lui Frank i se citea dezaprobarea în ochi.

– Știu care-i părerea ta, Frank, dar e un om rezonabil și o să priceapă că așa trebuie să facă. În fond, răspunde de mai multe vieți, nu doar de a femeii ăleia.

– Și dacă se împotrivește în continuare?

Terry ridică din umeri:

– Atunci intrăm și o luăm.

– Indiferent de consecințe?

– Indiferent.

Acestea fiind zise, au ieșit din secție și Terry a încuiat ușile duble în urma lor.

11

Rand Quigley și-a luat trusa de scule și a meșterit vreo două ceasuri la gemulețul armat din peretele de beton al sălii de vizite.

Tig Murphy a stat lângă el, fumând și bând o cola. Se abrogase regula cu fumatul interzis.

– Dacă ai fi o deținută, îi spuse Rand, ai primi cinci ani în plus la sentință doar pentru chestia asta cu fumatul.

– Bine că nu sunt, nu?

Și Tig scutură scrumul pe jos, hotărându-se să nu spună ce gândea cu adevărat: dacă a fi prizonier înseamnă să fii încuiat într-un loc, atunci, clar, toți erau acum prizonieri.

– Măi, fratele meu, da' știu că au lucrat ceva la clădirea asta!

– Îhî. Au vrut s-o facă închisoare.

– *Ha-ha-ha!*

Când geamul căzu în cele din urmă, Tig începu să aplaude.

– Mulțam fain, doamnelor și domnilor, îl imită Rand pe Elvis. Mulțam fain de tot.

Odată fereastra scoasă, Rand s-a cățărat pe masa pe care o aduseseră acolo și și-a vârât arma prin deschizătură. Acesta era locul lui, cu vedere excelentă spre parcare și poarta din față.

– Ăia își închipuie că ne căcăm pe noi de frică, spuse Rand. Da' nu-i așa.

– Că bine zici, Randy, amice!

Clint băgă capul pe ușă.

– Tig, vino cu mine!

Urcară amândoi până la etajul Aripii B. Aici era cel mai înalt punct al penitenciarului, singurul etaj al clădirii. Celulele aveau geamuri care dădeau spre West Lavin. Erau mai rezistente decât ferestruica din sala de vizite – groase, armate și intercalate între straturile de beton. Greu de imaginat că Rand ar fi putut să scoată vreunul folosindu-se doar de sculele din trusă.

– Nu putem să apărăm latura asta, spuse Tig.

– Știu, zise Clint, dar este un post de observație al naibii de bun. Plus că nici nu trebuie să apărăm nimic, nu? Nu au cum să intre pe aici.

Tig era cu totul de acord. La fel și Scott Hughes, care trăgea cu urechea dintr-o celulă din apropiere.

– Sunt sigur că tot o să muriți într-un fel sau altul și să nu vă bazați pe mine să vă plâng de milă, le strigă el. Da' Psiho are dreptate. Doar cu o bazooka poți să dai gaură în zidul ăsta.

12

În ziua când două grupări adverse de bărbați din Dooling s-au înarmat și s-au pregătit de război, în regiunea celor trei provincii mai existau aproximativ o sută de femei încă treze. Una era Evie Black; alta era Angel Fitzroy; alta era Jeanette Sorley.

A patra era Vanessa Lampley. De dimineață soțul ei n-a mai rezistat și a adormit în fotoliu, permițându-i ei să facă ce își pusese deja în minte. De când i se întorsese acasă soția – după ce o împușcase și o omorâse pe deținuta Ree Dempster –, Tommy Lampley făcuse toate eforturile posibile ca să rămână treaz alături de ea. Van se bucurase că nu era singură. Însă o emisiune culinară de la televizor i-a pus capac lui Tommy și l-a dus pe tărâmul viselor prin intermediul unui curs practic de gastronomie moleculară. Van a mai stat puțin ca să se asigure că dormea dus și abia după aceea a plecat. Nu avea de gând să-și încarce soțul (cu zece ani mai în vârstă decât ea, cu șolduri din titan și suferind de angină) cu sarcina ingrată de a-i veghea trupul câți ani ar mai fi avut de trăit. Plus că nici nu avea chef să se transforme în cea mai lamentabilă piesă de mobilier din lume.

Cu toate că era îngrozitor de obosită, nu-și pierduse chiar toată sprinteneala și a reușit să se furișeze afară din cameră fără să-l trezească din somn. S-a dus în garaj, și-a luat de acolo pușca de vânătoare și a încărcat-o. A ridicat ușa, a pornit ATV-ul și a plecat.

Planul Vanessei era simplu: o va lua prin pădure până pe colina de deasupra drumului, va respira aerul curat, va admira priveliștea, îi va scrie câteva rânduri soțului ei și își va lipi țeava sub bărbie. Noapte bună! Bine măcar că n-aveau copii ca să-și facă griji pentru ei.

Fiind atât de epuizată, conducea încet, pentru că-i era teamă să nu facă vreun accident. Anvelopele masive ale ATV-ului răscoleau pământul și pietricelele o înțepau în brațele groase. Însă pe Van n-o deranja. Așa cum n-o deranja nici ploaia măruntă. În ciuda oboselii, parcă toate simțurile îi deveniseră cumva mai vii. Oare ar fi fost mai bine să moară pe nepusă masă, așa cum se

întâmplase cu Ree? Van reușea să-și pună această întrebare, numai că mintea ei nu mai era în stare să dea un răspuns satisfăcător. Orice opinie se destrăma înainte să se țeasă. De ce se simțea atât de prost că împușcase o deținută care ar fi omorât-o pe alta dacă nu ar fi intervenit ea? De ce se simțea atât de prost pentru că își făcuse datoria? Nici răspunsurile la aceste întrebări nu voiau să se închege.

Van ajunse pe colină când se înserа. Opri motorul ATV-ului și coborî. În depărtare, în direcția penitenciarului, plutea o ceață întunecată, reziduurile umede de la incendiul de vegetație care se stinsese la un moment dat de la sine. Sub ea, terenul cobora într-o pantă domoală și lungă. La capătul ei curgea o apă tulbure și umflată de la ploaie. Cam la o sută de metri deasupra apei era o cabană de vânătoare cu acoperișul învelit în mușchi verde. Din horn ieșeau niște norișori piperniciți de fum.

Vanessa se căută prin buzunare și își dădu seama că uitase complet să-și ia o foaie de hârtie și ceva de scris. Îi veni să râdă – ei, cât de complicat e să te sinucizi? –, dar nu reuși să scoată decât un oftat firav.

Nu mai avea ce face, însă gestul ei ar trebui să fie limpede oricui. Cu condiția să o găsească cineva aici. Cu condiția să-i pese cuiva de ea. Van își luă pușca de pe umăr.

Ușa cabanei se deschise cu zgomot chiar atunci când reușise să-și proptească țeava sub bărbie.

– Ar face bine să mai aibă aruncătoarea aia de bombe.

În ciuda distanței, vocea de bărbat îi sună deslușit în urechi.

– Ori o să-i pară rău că hingheru' ăla nu l-a rezolvat de tot. Vezi de ia și scanerul. Vreau să fiu la curent cu ce fac polițaii.

Van lăsă pușca jos și văzu doi bărbați care se urcară într-o camionetă Silverado și plecară de acolo. Era convinsă că-i mai văzuse undeva și precis că nu se întâlnise cu șobolanii ăștia jegoși la cine știe ce recepție organizată de primărie. Dacă n-ar fi fost atât de obosită și-ar fi amintit imediat cum îi cheamă. Dar acum parcă avea mintea plină cu noroi. Și încă mai simțea

zdruncinăturile ATV-ului, deși coborâse din el și-i oprise motorul. Începuse să vadă și niște puncte luminoase.

După ce camioneta nu se mai văzu, Vanessa se hotărî să coboare și să cerceteze cabana. Precis va găsi înăuntru ceva pe care să-și noteze ultimele gânduri – fie chiar și spatele unei file de calendar vechi de câțiva ani.

– Și mai am nevoie și de ceva cu care să-mi prind biletul de cămașă, spuse ea tare.

Propria-i voce i se părea pâcloasă și străină. Vocea altcuiva. Și, da, chiar *era* cineva. În spatele ei. Însă, atunci când întoarse capul, persoana aceea dispăruse. I se întâmpla tot mai des acum să vadă siluete cu coada ochilor. Halucinații. Cât timp poți să stai nedormit fără să-ți pierzi orice urmă de rațiune și să înnebunești de-a binelea?

Van se urcă din nou în ATV și coborî colina până la poteca spre cabană.

În căsuța aceea mirosea a fasole, a bere, a carne de căprioară friptă și a vânturi trase de bărbați. Masa era plină de vase murdare, chiuveta dădea pe dinafară de alte vase, iar pe plita cu lemne erau alte oale și tigăi cu resturi vechi și scârboase de mâncare. Pe poliță era așezată poza unui bărbat cu zâmbet fioros și pe cap cu o pălărie țărănească trasă peste urechi. Bărbatul acela ținea un târnăcop sprijinit de umăr. Vanessa se uită lung la fotografia sepia și își dădu seama cine fuseseră cei doi bărbați de mai devreme. Când ea nu avea mai mult de doisprezece ani, tatăl ei i-l arătase pe individul din poză odată când acesta intra la Roata Neunsă.

– Ăla-i Lowell Griner cel Mare, îi spusese tata. Vreau să te ții la distanță de el, scumpo. Dacă îți va da vreodată bună ziua, tu să fii fată politicoasă, să-i răspunzi frumos și să-ți vezi de drumul tău.

Deci cei doi erau fii lui Lowell cel Mare – niște secături, la fel ca părintele lor. Maynard și Low cel Mic Griner, în carne și oase și călătorind cu o camionetă nouă, când ar fi trebuit să fie închiși în Coughlin, așteptând să fie judecați pentru mai multe capete de acuzare, printre care și o crimă la care fusese de față Kitty McDavid, care acceptase să depună mărturie împotriva lor.

Van văzu un carneţel jerpelit, atârnat de o sfoară pe peretele din scânduri de pin al coridorului scurt, care probabil că ducea spre dormitoare. O foaie din el ar fi tocmai bună pentru biletul ei de adio, însă hotărî dintr-odată că mai voia să rămână în viaţă şi trează încă puţin.

Ieşi din cabană, bucuroasă că scapă de duhoarea dinăuntru. Plecă de acolo, conducându-şi ATV-ul cât de repede îndrăznea s-o facă în situaţia dată. După vreun kilometru şi jumătate, poteca intra într-unul dintre numeroasele drumuri neasfaltate ale Doolingului. Spre stânga încă se mai vedea praful ridicat – nu prea mult, că îl domolise burniţa, dar suficient cât să-i indice pe unde o apucaseră evadaţii. Aveau un avantaj destul de mare faţă de ea, dar terenul era deschis şi în pantă, aşa că reuşi să le vadă camioneta în depărtare şi înţelese că indivizii se îndreptau către oraş pe Route 7.

Van se plesni cu putere peste amândoi obrajii şi se luă după ei. Ploaia o udase până la piele, dar frigul o va ajuta să rămână trează. Cât se va putea. Dacă *ea* ar fi fugit de o condamnare pentru crimă, acum deja ar fi fost la jumătatea drumului spre Georgia. Dar cei doi aveau alte gânduri; se întorceau în oraş, cu siguranţă ca să comită altă fărădelege, aşa cum le stătea în obicei. Van voia cu tot dinadinsul să afle ce aveau de gând să facă şi – de ce nu? – să-i oprească.

Poate că o motivau şi remuşcările pentru ce-i făcuse lui Ree.

XI

1

Fritz Meshaum nu a vrut să le dea bazooka gratis. Dar atunci când May l-a apucat de umeri și Low i-a răsucit mâna la spate până între omoplați, s-a răzgândit și a deschis chepengul din podeaua cocioabei în care locuia, arătându-le fraților Griner comoara după care veniseră.

Low cel Mic se aștepta să fie verde, ca alea din filmele despre al Doilea Război Mondial, însă bazooka lui Fritz era vopsită într-un negru prăfuit și avea pe o latură un număr de serie foarte lung, iar sub el niște litere din alea caraghioase pe care le folosesc rușii. În jurul gurii avea o coajă de rugină. Lângă ea se afla o geantă din pânză cu douăsprezece proiectile, inscripționate cu alte cuvinte rusești. Tot acolo mai erau și vreo zece puști și douăzeci de pistoale, majoritatea semiautomate. Cei doi și-au îndesat câteva la brâu. Un pistol la centura unui bărbat îi face pe ceilalți să se dea la o parte din drumul lui.

– Aia ce-i? întrebă May, arătând spre un pătrat din plastic negru și lucios, de deasupra piedicii de la trăgaci.

– Habar n-am, răspunse Fritz. O fi vreun număr de ordine, sau cam așa ceva, după care să țină scriptologii socoteala.

– Scrie în engleză, observă May.

Fritz ridică din umeri.

– Și ce? Io am o șăpcălie John Deere[1] cu o etichetă pă care scrie în chinezește. Toată lumea vinde toate căcaturile la toată lumea. Așa merg trebile din cauza la jidani. Că jidanii...

– Lasă-ne în pace cu jidanii tăi! îl repezi Low cel Mic.

Dacă îl lăsa pe Fritz să se ambaleze pe tema evreilor, în scurt timp ar fi ajuns să înjure guvernul federal și ei ar fi rămas ghemuiți pe vine în jurul găurii ăleia din dușumea până la sfârșitul primăverii.

– Nu mă interesează decât dacă e în stare de funcționare. Că, dacă nu-i, mai bine spune-mi acu', altminteri ne întoarcem și-ți smulgem boașele.

– Io zic c-ar trebui oricum să i le smulgem, Low, interveni May. Așa zic io. Pe pariu că-s cât niște alune.

– Funcționează, funcționează, se grăbi să-i asigure Fritz, referindu-se probabil la bazooka, nu la ouăle lui. Acu' lăsați-mă în pace, bagabonților!

– Băăă, da' ce tare-n gură e tipu' ăsta, frate-miu! remarcă Maynard.

– Este, spuse Low cel Mic. Ai dreptate. Da' o să-l iertăm de data asta. Pune mâna și ia vreo două praștii din alea.

– Nu-s praștii, se indignă Fritz. Sunt puști automate din dotarea arma...

– Mi-ar conveni să-ți pui lacăt la gură, îi zise Low. Și ce-mi convine mie ar trebui să-ți convină și ție. O să plecăm acum, da', dacă bazooka asta nu merge, o să ne întoarcem și o să ți-o vârâm între bucile alea fleșcăite pân' la trăgaci.

– Da, dom'le, fix cum zice! se bucură May. Ia să te văz cum te mai caci după aia!

– La ce vă trebuie aruncătoarea mea de bombe?

Low cel Mic Griner surâse cu blândețe.

– Ciocu' mic! îi ceru el. Nu-i treaba ta, așa că nu-i cazul să te frămânți că ai să faci riduri.

---

[1] John Deere – companie americană, producătoare de echipamente agricole și de construcții (n. tr.).

2

De pe culmea unui deal aflat la distanţă de cam patru sute de metri, Van Lampley văzu camioneta intrând în curtea sufocată de gunoaie a lui Fritz Meshaum. Îi văzu pe fraţii Griner coborând şi apoi revenind după câteva minute. Cărau nişte genţi – desigur, pline cu lucruri furate – pe care le puseră în portbagaj. După care plecară tot pe drumul către Dooling. Vanessa se gândi să-i facă o vizită lui Meshaum, numai că, în starea ei actuală, nu prea credea că ar fi fost capabilă să pună întrebări cât de cât coerente. Dar chiar era nevoie de vreo întrebare? Tot Doolingul ştia că Fritz Meshaum era amorezat de orice obiect care avea trăgaci şi făcea poc. Fraţii Griner trecuseră pe la el ca să facă rost de arme. Era la mintea cocoşului.

Foarte bine, şi ea era înarmată. Poate că puşca ei de vânătoare nu era mare lucru în comparaţie cu ce aveau cei doi în portbagaj, dar ce mai conta acum? Mai avea ea ceva de pierdut, când doar cu un ceas în urmă intenţionase să se contopească cu universul?

– Vă puneţi cu mine, băieţi? murmură Van, pornind ATV-ul. Ei, ce-ar fi să vedem cine cu cine se pune?

Din păcate, înainte să plece de acasă, nu-şi bătuse capul să verifice cât combustibil mai avea în rezervor.

3

În ziua petrecută la cabana de vânătoare, fraţii Griner ascultaseră destul de rar comunicările de pe frecvenţa radio a poliţiei, dar pe drumul spre oraş au stat cu urechile ciulite doar la transmisiile alea. Maynard a priceput foarte puţin spre deloc din schimburile acelea de replici, pentru că mintea lui nu ştia să meargă decât cu viteza întâi. Însă Lowell a prins ideea generală.

Un tip – de fapt mai mulţi – şparliseră o căruţă de arme din depozitul secţiei de poliţie şi acu' gaborii erau negri de furie. Cel puţin doi dintre manglitorii de arme au fost omorâţi, la fel şi un

gabor, iar ceilalți au fugit cu o autorulotă mare. Și s-au dus cu arme cu tot la pușcăria de gagici. Gaborii mai vorbeau și de o femeie pe care voiau s-o scoată din casa aia de curve, da' manglitorii voiau s-o țină pentru ei. Low n-a prea înțeles partea asta. Da' nici nu-l interesa. Însă îl interesa că gaborii au făcut o poteră și că se pregăteau de o mare cafteală pentru mâine-dimineață și că își dăduseră rendez-vous la intersecția dintre Route 31 și West Lavin. Ceea ce însemna că secția rămânea nepăzită. Lui Lowell i-a venit atunci o idee genială despre cum s-o prindă pe Kitty McDavid.

– Low?

– Da, frate.

– Din toată păsărească asta, io nu pricep neam cine-i șef acu'. Unii zice că-i Coombs, că el e șef în locu' lu' curva aia de Norcross. Da' alții zice că-i unu' pe care-l cheamă Frank. Cine-i Frank ăsta?

– Nu știu și nici nu-mi pasă, îi răspunse Low cel Mic. Da' când intrăm în oraș, vezi să ții ochii beliți după un copil care-i singur.

– Care copil, frate?

– Unul care să știe să meargă pe bicicletă și să ducă vorba, spuse Low, chiar în momentul în care camioneta furată trecea pe lângă semnul pe care scria BINE AȚI VENIT ÎN DOOLING, LOCUL ÎN CARE DOREȘTI SĂ-ȚI CREȘTI COPIII.

4

La drum drept, ATV-ul Suzuki putea să atingă viteza de nouăzeci și cinci de kilometri la oră. Numai că acum se făcea noapte, iar reflexele ei erau aproape inexistente. Așa că Van Lampley nu îndrăznea să depășească șaizeci. Deja nu se mai vedea camioneta Silverado cu frații Griner când a trecut și ea de semnul cu BINE AȚI VENIT ÎN DOOLING. Poate i-a pierdut, poate nu. Strada Principală era aproape pustie și a sperat să-i descopere acolo – fie parcați undeva, fie mergând încet și uitându-se după vreo casă sau magazin pe care să le tâlhărească. Dacă nu-i va vedea acolo, cel mai bine ar fi să se prezinte la secția de poliție și să-l informeze

pe ofițerul de serviciu că îi văzuse pe cei doi evadați. Destul de frustrant, când te gândești că spera să facă o faptă bună care să compenseze faptul că o împușcase pe sărmana Ree Dempster. Dar, așa cum obișnuia să spună tatăl ei, uneori capeți ce-ți dorești, dar de cele mai multe ori trebuie să te mulțumești cu ce ți se oferă.

Centrul propriu-zis al orașului începea cu „Salonul de Înfrumusețare al lui Barb" și cu salonul de manichiură „Unghii de Divă", vizavi de care se afla „Bricolaj la Ace" (vizitat recent de Johnny Lee Kronsky, care cumpărase de acolo tot felul de scule, cabluri și baterii). Fix între aceste așezăminte de mare importanță pentru bunăstarea comunității, ATV-ul s-a înecat de două ori, a tras un pârț și și-a dat obștescul sfârșit. Van s-a uitat la indicatorul de la bord și a văzut acul la zero. Nu mai avea niciun strop de benzină. Ei, ziceți și voi, nu era sfârșitul perfect pentru un așa căcat de zi?

Pe strada următoare era o benzinărie de unde ar fi putut să cumpere câțiva litri de combustibil, presupunând că ar fi găsit-o deschisă. Dar se făcea tot mai întuneric, iar javrele alea de frați puteau fi oriunde. Plus că, în starea ei, orice drum pe jos – fie și unul atât de scurt – i se părea o adevărată expediție. Mai bine ar termina ce a început mai devreme, așa cum oricum avusese de gând... însă nu ajunsese campioană de skanderbeg renunțând atunci când se împuțea situația, nu? Și nu la asta se gândea? Să renunțe?

– Nu sunt învinsă până când nu ating masa cu dosul palmei, își anunță Van ATV-ul naufragiat.

Apoi porni pe jos pe trotuarul pustiu, clătinându-se ușor și târșâindu-și picioarele spre secția de poliție.

5

Chiar vizavi de secția de poliție era firma „Asigurări Drew T. Barry", al cărei proprietar se afla acum pe West Lavin, împreună cu ceilalți membri ai poterei. Low opri camioneta Silverado în

parcarea angajaților. Ușa din spate era încuiată, situație rezolvată imediat de May, care se împinse în ea de vreo două ori cu umărul lui musculos. Low intră, trăgându-l după el pe puștiul care, până în urmă cu câteva minute, mergea liniștit cu bicicleta în apropierea sălii de bowling. Băiatul respectiv era Kent Daley, membru în echipa de tenis a liceului și bun prieten cu Eric Blass. Bicicleta lui era acum cocoțată în spatele camionetei. Puștiul se smiorcăia, deși era cam mare pentru un asemenea comportament; după părerea lui Low, smiorcăielile erau în regulă în cazul adolescentelor, dar băieții ar trebui să renunțe la aceste manifestări încă de la zece ani. Însă era dispus să facă o excepție în cazul acesta. Probabil puștiul își imagina că urma să fie violat și ucis.

– Fă bine și ține-ți pliscu', tinere! îi spuse el. N-o să pățești nimic dacă te porți cum trebuie.

Îl trase pe Kent în sala mare dinspre stradă, care era plină cu birouri și postere care-ți explicau cum polița corectă îți poate salva familia de la sărăcie. Pe geamul mare al firmei era scris cu litere uriașe și aurii numele lui Drew T. Barry. Pe Low îl surprinse să vadă o femeie care mergea foarte încet pe trotuarul de vizavi. Nu cine știe ce bunăciune, destul de malacă și cu tunsoare lesbi. Dar mare chestie să mai vezi vreo femeie acum. Tipa aruncă o privire spre stabilimentul lui Barry, dar înăuntru era întuneric și nu se vedea decât reflexia felinarelor abia aprinse. Gagica urcă treptele de la prăvălia gaborilor și încercă ușa. Era încuiată. Ei, cât de tipică era chestia asta pentru niște pârliți de gabori de provincie, se minună Low. Proștii încuie ușa *după* ce li s-au furat armele. Acum tipa încerca interfonul.

– Domnu'? scânci Kent. Vreau să mă duc acasă. Vă dau bicicleta dacă o vreți.

– Ne luăm singuri ce vrem, pulifrici mucos ce ești! îl anunță May.

Low răsuci mâna băiatului, făcându-l să țipe.

– Ce n-ai înțeles când ți-am zis să-ți ții pliscu'? Frate, du-te de ad-o pe Tanti Bazoo. Și proiectilele.

May plecă. Low se întoarse spre puști.

– Pe cartea de identitate din portofel scrie că te cheamă Kent Daley și că locuiești pe Juniper Street, la numărul 15. Așa e?

– Da, domnule, răspunse băiatul, ștergându-se la nas cu podul palmei, dar nereușind decât să-și întindă mucii pe obraz. Kent Daley mă cheamă și nu vreau să am probleme. Vreau să mă duc acasă.

– Ai dat de dracu', Kent! Frate-miu e un om tare bolnav la cap. Nimic nu-i place mai mult decât să schingiuiască oamenii. Ce crezi c-ai făcut tu de ai ghinionu' ăsta?

Kent își umezi buzele și clipi repede de câteva ori. Deschise gura parcă dorind să spună ceva. O închise la loc.

– Ai făcut tu o năzbâtie, nu se poate altfel, începu Low să râdă, că tare îl mai amuza să-i vadă pe alții cum se simt vinovați pentru cine știe ce prostie. Cine e acu' acasă la tine?

– Tata și mama. Numai că mama e... știți...

– Trage aghioase, nu?

– Așa e, domnule.

– Da' tac-tu e bine, sănătos?

– Da, domnule.

– Ai vrea să mă duc eu acum până pe Juniper Street, la numărul 15, și să-i zbor creierii lu' tătâne-tău?

– Nu, domnule, șopti Kent.

Lacrimi mari îi șiroiau pe obrajii palizi.

– Normal că nu vrei, dar așa am să fac dacă n-ai să mă asculți. Ai să mă asculți?

– Da, domnule.

Nici măcar șoaptă nu mai era, ci o adiere slabă care ieșise printre buzele băiatului.

– Câți ani ai, Kent?

– Șa-șa-șaptișpe.

– Aoleu! Adică la anu' o să ai drept de vot și bâzâi ca un bebe mic! Ia termină!

Kent se strădui să se supună.

– Mergi repede cu bicla aia, nu?

– Destul de repede. Anul trecut am câștigat concursul pe regiune.

Pe Low cel Mic nu-l interesa asta.

– Știi intersecția dintre Route 31 și West Lavin? Drumul ăla care duce la pușcărie?

Maynard se întorsese cu bazooka și o cutie cu proiectile. Vizavi, gagica aia solidă renunțase să mai insiste la interfon și acum cobora treptele clădirii. Ținea capul în piept și se mișca greu.

Burnița se oprise.

Kent se uita la arma uriașă cu un soi de fascinație morbidă. Low îl zgâlțâi cu putere.

– Știi drumu' ăla?

– Da, domnule.

– Bine. Acolo sunt niște oameni și tu ai să le duci un mesaj de la mine. I-l transmiți ăluia de-l cheamă Terry, ori ăluia de-l cheamă Frank. Ori la amândoi. Ascultă-mă cu atenție!

6

În vremea aceea, Terry și Frank coborâseră din mașina de poliție și se apropiau de porțile duble ale Penitenciarului Dooling, unde îi așteptau Clint și încă un tip. La intersecție erau postați zece membri ai poterei; ceilalți își ocupaseră pozițiile în jurul închisorii: la nord, nord-est, est, sud-est, sud, sud-vest, vest și nord-vest. Nimeni nu părea deranjat de frig, umezeală și întunericul din pădure. Entuziasmul îi amețise pe toți ca un drog.

„Și așa vor rămâne până când va încasa unul un glonț și va începe să urle", își zise Terry.

Poarta interioară era blocată de un camion. Spațiul dintre porți era umplut cu anvelope. Clar îmbibate cu benzină, pentru că mirosea până departe. Bună stratagemă! Terry îndreptă raza lanternei spre Norcross, apoi spre tipul cu barbă de lângă el.

– Willy Burke! zise el. Îmi pare rău să te întâlnesc aici.

– Și mie-mi pare rău să te văd aici, îi răspunse Willy. Îmi pare rău să te văd că faci ceva ce n-ar trebui. Că-ți depășești atribuțiile. Că te joci de-a justițiarul.

Spunând asta, bătrânul își scoase pipa din buzunarul salopetei și începu s-o umple.

Terry nu știuse niciodată dacă să i se adreseze lui Norcross cu „domnule doctor", sau doar cu „domnule", așa că preferă să-i folosească numele mic.

– Uite, Clint, situația asta a depășit orice limită. Unul dintre oamenii mei a murit. Vern Rangle. Cred că-l cunoșteai.

Clint oftă și clătină mâhnit din cap.

– Așa este și îmi pare tare rău. A fost un om bun. Vreau să sper că și ție îți pare rău pentru Garth Flickinger și Gerda Holden.

– Moartea fetei lui Holden a fost un act de autoapărare, interveni Frank. Îi sfâșia beregata lui Rangle.

– Vreau să vorbesc cu Barry Holden, spuse Clint.

– E mort, zise tot Frank. Din vina ta.

Terry se întoarse spre el:

– Lasă-mă pe mine să vorbesc!

Frank făcu un gest de abandon și se dădu un pas în spate. Coombs avea dreptate, tot nu putea să-și controleze irascibilitatea. Dar, dreptate sau nu, îl detesta acum pentru că îl împiedica să facă ce-și dorea. Adică să sară gardul ăla (fără să-i pese de sârma ghimpată de deasupra) și să-i dea cap în cap pe cretinii ăia înfumurați. Încă mai auzea în minte vocea sfidătoare a lui Evie Black.

– Ascultă-mă, Clint! spuse Terry. Sunt de acord să recunosc că ambele părți sunt de vină și sunt dispus să-ți garantez că nimeni nu va fi pus sub acuzare, cu condiția să mi-o predai chiar acum pe femeie.

– Barry e mort? întrebă Clint.

– Da, răspunse șeriful interimar. L-a atacat pe Vern.

Willy Burke întinse mâna și-l apucă pe Clint de umăr.

– Haide să discutăm despre Evie! zise Clint. Ce ai de gând cu ea? Ce *vrei* să faci?

Terry păru să ezite, dar Frank avea răspunsul pregătit.

– O s-o ducem la secție. Terry o s-o interogheze, iar eu am să aduc cât pot de repede o echipă de doctori de la spitalul de stat. Împreună cu ei, vom reuși să ne dăm seama cine este, ce le-a făcut femeilor noastre și dacă poate sau nu să dreagă lucrurile.

– Ea pretinde că n-a făcut nimic, zise Clint, ferindu-și privirea. Spune că este doar un sol.

Frank se întoarse spre Terry:

– Știi ce? Eu cred că tipul ăsta ne ia drept proști.

Terry îi aruncă o privire plină de reproș (și ușor congestionată); și din nou Frank făcu un gest de abandon și se dădu un pas în spate.

– Nu aveți niciun medic înăuntru, spuse Terry, și nici asistente medicale nu mai aveți, pentru că, din câte îmi aduc eu aminte, amândouă sunt femei, ceea ce înseamnă că acum fac nani în coconi. Deci, concluzia evidentă este că nu-i faceți vreun examen medical, ci doar o *țineți*...

– O *apărați*, mârâi Frank.

– ... și credeți ce vă spune...

– *Puneți botul* la minciunile ei! strigă Frank.

– Taci din gură! îi spuse Terry cu blândețe, deși se făcuse ca focul la față. Dar să știți că are dreptate. Puneți botul. Credeți ce vă îndrugă fără să verificați.

– Nu înțelegi, spuse Clint, pe un ton obosit. Evie Black nu-i femeie. Nu în sensul pe care-l știm noi. Nu cred nici că ar fi sută la sută om. Are anumite talente, sau cum vreți să le ziceți. Sunt sigur că poate să vorbească cu șobolanii. Pentru că lighioanele alea fac exact ce le cere ea. Așa a pus mâna pe telefonul lui Hicks. Iar toate moliile alea pe care le vedeți prin oraș au o legătură cu ea. Plus că știe foarte multe lucruri. Lucruri pe care n-are de unde să le știe.

– Zici că-i vrăjitoare? îl întrebă Terry.

Scoase sticla și luă o înghițitură. Poate că nu era cea mai bună metodă de negociere, dar simțea mare nevoie să bea ceva.

– Haide, Clint, mă lași? O să-mi zici acum și că merge pe apă.

Frank își aduse aminte de flacăra care s-a rotit prin aer în livingul lui și care s-a transformat în molii; și își mai aminti și de telefonul primit de la Evie Black, care i-a spus că l-a văzut cum a protejat-o pe Nana. Își încrucișă strâns brațele la piept, încercând să-și sugrume furia. Ce importanță avea ce anume era Evie Black? Nu conta decât ce se întâmplase, ce se întâmpla chiar *acum* și cum se putea rezolva situația.

– Deschide bine ochii, fiule! interveni Willy. Uită-te la câte s-au petrecut în lume în ultima săptămână. Toate femeile dorm în coconi și tu ai ideea fixă că Evie Black ar putea să fie o vrăjitoare? Treziți-vă la realitate, băieți! Nu vă mai amestecați în treburi la care nu vă pricepeți și lăsați lucrurile să se desfășoare de la sine, așa cum zice doctorul că vrea ea.

Pentru că lui Terry nu-i venea în minte vreo replică inteligentă, se gândi să se inspire încă puțin din sticla cu gin. Observă că Norcross se uita la el și mai luă încă o gură, doar așa, ca să-i facă în ciudă. Cum își permitea să-l judece netrebnicul ăla care se ascundea în spatele zidurilor închisorii, în timp ce el încerca să salveze lumea?

– Mi-a cerut doar câteva zile, spuse Clint. Și vreau să i le ofer.

Îl țintui cu privirea pe Terry și continuă:

– Doar atât mi-a spus: că se așteaptă să urmeze crime în masă. Pentru că ea crede că acesta este singurul mod prin care bărbații știu să-și rezolve problemele. Hai să-i dovedim că se înșală! Retrageți-vă! Dați-i șaptezeci și două de ore. Și apoi vom reevalua situația.

– Vorbești serios? Ce crezi tu că o să se schimbe?

Ginul încă nu-i luase complet mințile lui Terry. Deocamdată doar venise în vizită. Așa că se rugă în gând: „Dă-mi un răspuns în care să cred."

Însă Clint clătină din cap:

– Nu știu. Spune că nu depinde numai de ea. Dar sunt convins că un prim pas spre o rezolvare acceptabilă a situației ar fi astea trei zile fără vărsare de sânge. Să nu uit! Mai zice că trebuie să fie de acord și femeile.

Pe Terry mai că-l umflă râsul:

– Cum dracu' să ne zică dacă-s de acord sau nu când ele dorm duse?

– Nu știu, răspunse Clint.

„Trage de timp", își spuse Frank. „Ne azvârle în față toate minciunile care-i vin în creieru' ăla psihopupist al lui. Sper că încă mai ești suficient de treaz ca să-ți dai seama de asta, Terry".

– Trebuie să mă gândesc.

– În regulă, dar trebuie să gândești limpede, așa că ți-ai face un mare bine dacă ai deșerta pe jos ce ți-a mai rămas în sticla aia.

Se uită la Frank. Acum avea privirea rece a orfanului care se luptase cu cel mai bun prieten al lui pentru un milkshake.

– Frank crede că el este soluția, dar eu cred că el este problema. Presupun că Evie știa că va apărea un individ ca el. Presupun că știe că asemenea indivizi apar mereu.

Frank se repezi, vârî mâna prin gard, îl înșfăcă pe Norcross de gât și îl strânse... și îl tot strânse, până când omului îi ieșiră ochii din orbite, iar apoi i se prelinseră pe obraji... dar numai în imaginația sa. În realitate, aștepta să vadă ce reacție va avea Terry.

Acesta se gândi puțin, apoi scuipă pe jos.

– Du-te dracu', Clint! Tu nu ești doctor adevărat.

Iar când duse sticla la gură și luă o dușcă lungă, sfidătoare, inima lui Frank făcu o tumbă de bucurie. Până mâine, șeriful interimar Terry Coombs o să se facă mangă. Și atunci el, Frank, va prelua comanda. Nu va exista niciun armistițiu de șaptezeci și două de ore și îl durea în fund dacă Evie Black era vrăjitoare, zâna-zânelor sau Regina Roșie din Țara Minunilor. Aflase din convorbirea telefonică tot ce trebuia să știe despre ea.

Încetează! îi spusese el – o implorase el – atunci când îl sunase de pe mobilul furat. *Lasă-le în pace pe femei!*

Va trebui să mă ucizi mai întâi, îi răspunsese ea.

Exact asta era intenția lui. Oare moartea lui Evie Black le va aduce înapoi pe femei? Bravo, povestea va avea un final fericit! Dar dacă nu? Atunci, se va răzbuna pentru că i-a răpit-o pe singura ființă care conta pentru el. Oricum ar ieși, problema va fi rezolvată.

7

Chiar atunci când Van Lampley ajunse lângă ATV-ul mort la datorie – fără să aibă nici cea mai mică idee ce ar trebui să facă mai departe – trecu pe lângă ea un puști pe una dintre bicicletele acelea cu ghidon fițos. Atât de repede pedala băiatul, că îi flutura

părul în vânt. Pe chip i se întipărise o expresie de groază desăvârșită. Starea lui putea să fi fost provocată de o mulțime de lucruri – de schimbările petrecute în lumea pe care o cunoștea el, de exemplu. Însă Van știa prea bine ce-l băgase pe băiat în viteză. Și nu era doar o intuiție; era o certitudine.

– Puștiule! strigă ea. Hei, puștiule, unde sunt?

Însă Kent Daley n-o luă în seamă și se apucă să pedaleze mai repede. Se gândea la boschetara bătrână de care își bătuseră joc. N-ar fi trebuit să facă asta. Iar acum Dumnezeu îi pedepsea. Îl pedepsea *pe el*. Și începu să pedaleze și mai repede.

8

Cu toate că Maynard Griner se lăsase de școală încă din clasa a opta (iar școala se bucurase că a scăpat de el), era foarte priceput la mecanică. Atunci când fratele lui mai mic îi încredințase bazooka și unul dintre proiectile, May le-a manevrat de parcă doar asta făcuse toată viața. A examinat vârful brizant al proiectilului, conductorul care mergea pe o latură și aripioarele stabilizatoare de la bază. Mârâi ceva, bâțâi de câteva ori din cap și alinie aripioarele la canelurile dinăuntru. Floare la ureche! Apoi arătă spre o manetă situată deasupra trăgaciului și sub eticheta cu numărul de inventar.

– Trage de ea. Tre' să se închidă.

Low făcu întocmai și auzi un clic.

– Asta a fost, May?

– Ar trebui, dacă Fritz i-a pus o baterie nouă. Mi se pare că curentu' o face să puște.

– Dacă nu i-a pus bateria aia, mă întorc și-i sparg botul, spuse Low.

Îi sclipeau ochii acum, când stătea cu fața spre vitrina de la firma lui Drew T. Barry și cu bazooka pe umăr. Parcă era eroul dintr-un film de război!

– La o parte, frate-miu!

Se vede treaba că bateria era nouă. Pentru că se auzi un *fâââșșșșș* dogit. Apoi din tub țâșni fumul. Apoi vitrina se făcu cioburi. Și

apoi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să-și tragă răsuflarea, explodă fațada de la secția de poliție. O mulțime de fragmente de cărămidă și de sticlă acoperiră strada.

– *U-aaaa-IIIIIII!* zbieră May, plesnindu-l pe Low pe spinare. *Văzuși, frate-miu?*

– Văzui, răspunse acesta.

Din interiorul secției vătămate începuse să chiriie o alarmă. Puținii oameni de pe stradă – doar bărbați, firește – dădeau fuga să se uite. Fața clădirii era acum o gură căscată, plină cu dinți sparți. Se vedeau flăcări înăuntru și multe hârtii, care zburătăceau ca niște găini perpelite.

– Încarc-o iară!

May alinie aripioarele celui de-al doilea proiectil și îl fixă bine.

– Gata!

Fratele cel mare țopăia de entuziasm. La propriu. Se distra mult mai bine decât atunci când aruncaseră un pachet cu dinamită în iazul ăla cu păstrăvi de lângă Tupelo.

– Foooc! strigă Low și apăsă trăgaciul.

Proiectilul a traversat în zbor strada, lăsând în urmă o dâră de fum. Bărbații care se holbau la dezastru îl observară și fie au luat-o la sănătoasa, fie s-au trântit la pământ. A doua explozie a distrus centrul clădirii. Coconul lui Linny supraviețuise primei deflagrații, dar nu și celei de-a doua. Din locul unde zăcuse, s-au ridicat în zbor zeci de molii, care apoi s-au aprins și ele.

– Lasă-mă și pe mine! urlă May, întinzând mâinile după bazooka.

– Nu, trebuie să plecăm de-aici, zise Low. Da' o să ai și tu ocazia să tragi, frate. Pe cuvânt.

– Când? Unde?

– Când ajungem la pușcărie.

9

Van Lampley încremenise lângă ATV. Văzuse prima dâră de fum peste Strada Principală și înțelesese ce urma să se întâmple

încă înainte de explozie. Jigodiile alea de Griner făcuseră rost de un lansator de rachete, sau ceva asemănător, de la Fritz Meshaum. Când începu să se mai risipească fumul celei de-a doua explozii, văzu flăcări mari ieșind prin găurile din zid, unde, doar cu câteva secunde mai devreme, fuseseră ferestrele. Una dintre ușile triple zăcea în mijlocul străzii, contorsionată și semănând acum cu un burghiu gigantic din oțel cromat. Celelalte uși nu se mai vedeau. Fuseseră făcute praf.

„Vai și amar de cine era înăuntru!" își zise ea.

Red Platt, unul dintre vânzătorii de la Reprezentanța Kia, venea spre ea împleticindu-se. Îi șiroia sângele pe obrazul drept, iar buza inferioară părea desprinsă de la locul ei, deși era greu să-ți dai seama din cauza sângelui.

– Ce-a fost asta?

Red avea vocea pițigăiată. Cioburi de sticlă îi luceau în părul rar.

– Ce naiba a fost *asta*?

– Opera unor scule care trebuie belite înainte să facă și mai mult rău, spuse Van. Caută pe cineva să te bandajeze, Red.

Și porni către benzinăria Shell. Pentru prima oară după atâtea zile, se simțea din nou ea însăși. Știa că starea asta nu avea cum s-o țină prea mult, dar atât timp cât va dura, voia să profite de ea la maximum. Benzinăria era deschisă, însă înăuntru nu era nimeni. Găsi în garaj o canistră de treizeci de litri, o umplu la una dintre pompe și lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari lângă casa de marcat. Poate că venea sfârșitul lumii, dar fusese educată să-și achite cumpărăturile.

Se întoarse la ATV, umplu rezervorul și ieși din oraș, mergând în direcția din care veniseră frații Griner.

10

Kent Daley avea o seară foarte proastă și nici nu se făcuse ora opt. Abia ieșise de pe Route 31 și pedala cu viteză către autobuzele care blocau West Lavin, când a fost trântit de pe bicicletă.

S-a izbit cu capul de asfalt și a văzut o mulțime de stele verzi. Stelele astea au clipit cât au clipit, după care au dispărut și el a văzut gura unei arme la doar zece centimetri de fața lui.

– Ce-avem noi aici? exclamă Reed Barrows, polițistul care-l pocnise pe Kent.

Reed ocupa postul de la sud-vest. Acum lăsă arma jos și îl apucă pe băiat de cămașă.

– Te știu! Tu ești puștiul care anul trecut a pus artificii în cutiile poștale.

Mai mulți bărbați alergau spre ei dinspre barajul rutier. Frank Geary era în frunte. Terry Coombs venea la coadă – mai încet și pe două cărări. Știau ce se întâmplase în oraș; deja primiseră câteva zeci de apeluri pe telefoanele mobile, plus că, fiind pe teren mai înalt, vedeau destul de bine focul care ardea în centrul Doolingului. Majoritatea voiau să se întoarcă imediat, dar Terry, temându-se că era o diversiune pusă la cale de Norcross ca să o poată scoată pe femeie din clădire, le ordonase să rămână la posturile lor.

– Ce cauți aici, Daley? îl întrebă Reed pe băiat. Puteam să te împușc.

– Am un mesaj, zise Kent, frecându-se la ceafă. (Nu curgea sânge, dar îi apăruse un cucui destul de mare.) Pentru Terry. Sau Frank. Sau pentru amândoi.

– Ce mama dracu' se petrece? vru să știe Don Peters.

Îi venise ideea să-și pună o cască de fotbal, iar acum ochii lui mici, umbriți de apărătorile pentru față, semănau și mai mult cu aceia ai unei păsări flămânde.

– Cine-i ăsta?

Frank îl dădu la o parte pe Don și se așeză într-un genunchi lângă băiat.

– Eu sunt Frank, spuse el. Care-i mesajul?

Se așeză și Terry într-un genunchi. Respirația îi mirosea puternic a băutură.

– Haide, fiule! Înșiră adânc... *inspiră* adânc... și vino-ți în fire!

Kent bâjbâi printre gândurile confuze.

– Femeia aia de la pușcărie, aia care nu-i ca toate celelalte, are prieteni în oraș. Mulți prieteni. Pe mine m-au prins doi dintre ei. Și mi-au zis să vă zic să nu mai faceți ce faceți și să plecați de aici. Dacă nu, mai urmează și alte explozii ca aia de la secție.

Pe buzele lui Frank se ivi un zâmbet, dar care nu-i ajunse până în privire. Se întoarse spre Terry:

– Ce părere ai, domnule șerif? Să fim băieți buni și să plecăm?

Low cel Mic nu avea nicio șansă să ajungă membru al Mensa[1], dar era înzestrat cu o anumită istețime datorită căreia afacerile familiei Griner reușiseră să rămână pe linia de plutire aproape șase ani până în ziua aceea fatală când cei doi frați fuseseră prinși. (Pentru acest eveniment nefericit, Low dădea vina pe firea lui mult prea generoasă: o luaseră la ei pe parașuta aia de McDavid, care nici măcar prea sexy nu era, iar ea le-a răsplătit bunătatea turnându-i la gabori.) Low înțelegea instinctiv psihologia oamenilor, în general, și a bărbaților, în special. Când îi spui unui bărbat să nu facă asta sau aia, bărbatu' ăla face exact pe dos.

Terry nu ezită câtuși de puțin:

– Nu plecăm nicăieri. Atacăm în zori. Din partea mea, poa' să arunce în aer tot orașul ăla afurisit.

Bărbații strânși în jur izbucniră în urale sălbatice, dându-i fiori lui Kent Daley. Nu voia nimic altceva decât să ajungă acasă, să încuie toate ușile, să-și culce capul îndurerat pe pernă și să doarmă.

11

Deocamdată adrenalina încă o mai ținea în stare de funcționare. Van bătu atât de tare cu pumnii în ușa lui Fritz Meshaum, că o făcu să se zgâlțâie în cadru. O mână cu degete lungi și parcă prea noduroase trase la o parte perdeaua jegoasă. Apăru o față nebărbierită care se uită afară. O clipă mai târziu, ușa se deschise.

---

[1] Mensa – organizație internațională non-profit, din care fac parte oamenii cu IQ-ul mult peste medie (n. tr.).

La fel și gura lui Fritz. Dar, înainte să articuleze vreun cuvânt, Van îl apucă de umeri și începu să-l scuture așa cum face un terrier cu șobolanul pe care tocmai l-a prins.

– Ce le-ai vândut, schelet cretin și păduchios ce ești? Un lansator de rachete? Asta e, da? Cât ți-au dat jigodiile alea ca să facă o groapă de bombă în mijlocul orașului?

Erau deja în casă. Van îl împingea pe Fritz prin camera plină cu mizerii. El o lovea anemic doar cu mâna stângă, pentru că celălalt braț era înfășurat într-un bandaj improvizat, care semăna cu un cearșaf.

– Termină! urlă Fritz. Termină, femeie! Boii ăia mi-au dislocat deja un braț!

Van îl împinse pe un fotoliu murdar, alături de care era un teanc de reviste porno vechi.

– Vorbește!

– Nu-i lansator de rachete. E o bazooka rusească de colecție. Puteam s-o vânz pă șase, șepte mii dă dolari la vreun talcioc de arme din Wheeling, da' bulangiii ăia doi mi-au *furat*-o!

– Evident că asta-i apărarea ta, spuse Van.

Începuse să gâfâie:

– E adevăru' adevărat!

Fritz se uită mai atent la ea, studiind-o din cap până în picioare: chipul rotund, sânii voluminoși, șoldurile late.

– Ești prima tipă pe care o văz de două zile. De câtă vreme ești trează?

– De joia trecută.

– Măiculița mea, ăsta-i un record!

– Nici pe departe, spuse Van, care verificase pe Google. Lasă asta. Indivizii ăia au aruncat în aer secția de poliție.

– Auzii io o bubuială strașnică, recunoscu Fritz. Bag sama că bazooka mea merge bine.

– Da, merge al naibii de bine, zise Van. Presupun că nu știi ce au de gând să facă în continuare.

– Nee, nici cea mai vagă idee.

Și Fritz începu să rânjească, dezvelindu-și dantura care nu mai fusese de multă vreme în vizită la vreun dentist.

– Da' pot să aflu.

– Cum?

– Proștii ăia s-au uitat fix la el și io le-am zis că-i eticheta cu număru' de inventar și m-au *crezut*!

Hohotele lui de râs sunau ca o pilă care râcâie rugina de pe o balama.

– Despre ce vorbești?

– E un dispozitiv GPS. Le pui la toate mărfurile mele mai dă Doamne-ajută, în caz că mi le fură cineva. Cum s-a întâmplat cu bazooka aia. Pot să văz pe telifon unde-i acu'.

– Telefon pe care ai să mi-l faci cadou mie, spuse Van, întinzând mâna.

Fritz o privi ironic pe sub pleoapele încrețite cu ochi albaștri și umezi.

– Dacă-mi recuperezi bazooka, o să mi-o dai înapoi înainte să faci nani?

– Nu, răspunse Van. Dar am să-ți rup și mâna cealaltă ca să se asorteze cu aia beteagă. Ce zici de asta?

Omulețul chicoti și zise:

– De acord, da' numa' pen'că am io o slăbiciune pentru gagicile mai dolofane.

Dacă s-ar fi simțit mai bine, Van probabil că l-ar fi bătut de i-ar fi mers fulgii pentru un asemenea comentariu – ar fi fost floare la ureche și ar fi adus un serviciu comunității. Dar atât de obosită era, încât ideea asta nici nu-i trecu prin minte.

– Haide!

Fritz se ridică din fotoliu.

– Telifonu'-i pe masa de la bucătărie.

Van îl lăsă să treacă, dar fără să-și coboare pușca.

Fritz o luă înainte pe un coridor scurt și întunecat și intră în bucătărie. Lui Van îi veni să vomite de la mirosul acru de ars.

– Ce-ai gătit?

– Candy[1], spuse Fritz, lovind în masa acoperită cu mușama.

– Candy?

Nu mirosea a niciun fel de bomboane. Iar dușumeaua era plină de bucățele din ceva cenușiu, ca niște fragmente arse de ziar.

– Candy e nevastă-mea, spuse el. Decedată. I-am dat foc lu' hoașca aia cu gură mare cu un chibrit dă bucătărie. N-aș fi zis c-o să arză cu așa o pălălaie.

Zâmbetul feroce îi dezveli din nou dinții înnegriți.

Nu mai avea încotro. Obosită sau nu, trebuia să-l bată zdravăn pe netrebnicul ăsta odios. Asta își spuse Van în primul moment. În al doilea, își zise că nu se vedea niciun telefon pe mușamaua mesei.

Se auzi un foc de armă și Van scoase un oftat prelung. Se izbi de frigider și se prăbuși. Din rana de la șold țâșni sângele. Scăpă pușca din mână. De sub marginea mesei ieșea fum. Atunci observă țeava pistolului pe care Meshaum îl ținea prins cu bandă adezivă sub tăblia mesei.

Acum Fritz îl smulse de acolo și se apropie de ea.

– Niciodată nu poți să fii prea precaut. Țin câte o armă încărcată în fiecare cameră.

Se lăsă pe vine lângă Van și-i lipi de frunte țeava pistolului. Respirația îi mirosea a tutun și carne.

– Asta a fost a lu' tata-mare. Ce mai zici acu', fă, scroafo?

Van nu mai zicea nimic. Și nici nu trebuia să zică. Brațul ei drept – cel care o învinsese pe Hallie „Pericol-Public" O'Meara în finala din 2010 a campionatului de skanderbeg pentru femei din Ohio Valley, categoria de vârstă 35–45 de ani, și care-i rupsese lui Erin Makepeace ligamentul de la cot în finala aceluiași campionat din 2011 – era ca o cursă de șoareci cu arc. Țâșni în sus, îl apucă pe Fritz Meshaum de încheietura mâinii, strângându-i-o cu degete ca făcute din oțel și smucindu-l cu atâta putere, că ticălosul se prăbuși peste ea și peste rana plină de sânge. Pistolul vechi se descărcă și făcu o gaură în dușumea, chiar între brațul și pieptul

---

[1] Joc de cuvinte în lb. engleză: *Candy* – nume propriu feminin, dar și „bomboane", „dropsuri" (n. tr.).

lui Van. Simți gust de fiere în gură, dar continuă să-i răsucească încheietura într-o poziție din care individul nu reuși decât să mai tragă încă o dată în dușumea și apoi scăpă pistolul dintre degete. Se auzi pocnet de oase frânte. Trosnet de ligamente deșirate. Fritz urlă. O mușcă de mână, dar ea îi răsuci și mai tare încheietura și începu să-l lovească metodic în cap cu pumnul stâng.

– Bine, bine! Gata! Gataaa! Mă predau! zbiera Fritz Meshaum. Ajungeee!

Dar Van nu era de aceeași părere. Își încordă bicepsul, iar tatuajul cu piatra funerară – **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA** – se făcu mai mare. Și mai mare.

Cu o mână continuă să răsucească și cu cealaltă continuă să lovească.

XII

1

În ultima noapte din existența Penitenciarului pentru Femei Dooling, vremea s-a îndreptat, iar vântul a suflat către sud norii de ploaie din timpul zilei, lăsând cerul în seama stelelor și invitând animalele să-și scoată capul din vizuini și să adulmece văzduhul și să se converseze între ele. Nici vorbă de șaptezeci și două de ore. Nici vorbă de ezitări. De dimineață avea să vină schimbarea. O simțeau și animalele, tot așa cum simțeau și apropierea furtunilor.

2

Înghesuit lângă Don Peters, pe scaunul din spatele unuia dintre autobuzele școlare rechiziționate pentru barajul de pe Route 31, Eric Blass asculta sforăitul partenerului său. Orice remușcare vagă pe care ar fi simțit-o pentru că-i dăduse foc Babei Essie se diminuase spre sfârșitul zilei. Iar dacă nu băga nimeni de seamă că dispăruse, înseamnă că nu-i păsa nimănui de ea, corect?

Rand Quigley, individ mult mai serios decât își imaginau cei din jur, stătea și el pe un scaun din plastic în sala de vizite. Ținea pe genunchi mașinuța pentru copiii mici ai deținutelor. Dintotdeauna jucăria asta fusese o mare decepție; țâncii deținutelor se urcau în ea și dădeau din picioruțe ca s-o împingă,

dar se supărau rău de tot când nu puteau să vireze. Problema era un ax rupt. Rand luase din trusa de scule un tub cu adeziv și lipise axul. Gardianul Quigley era conștient de faptul că acestea puteau fi ultimele ore din viața lui. Și se simțea mai bine dacă făcea ceva util în puținul timp care îi mai rămăsese.

Pe colina împădurită de lângă închisoare, Maynard Griner se holba la stele și se gândea cum ar fi fost să tragă în ele cu bazooka lui Fritz. Oare ar fi explodat ca niște becuri? Oare făcuse cineva – vreun om de știință, poate – vreo gaură în spațiu? Oare extratereștrii se gândiseră vreodată să tragă în stele cu bazooka sau cu radiațiile alea ale lor?

Lowell, sprijinit cu spatele de trunchiul unui cedru, îi dădu ordin fratelui său (care stătea întins pe spate) să se șteargă la gură: lumina stelelor, emisă în urmă cu miliarde de ani, lucea acum pe balele lui Maynard. Low era într-o dispoziție tare proastă. Nu-i plăcea deloc să aștepte, dar nu era în interesul lor să-și facă cunoscută prezența înainte de a vedea ce anume au de gând gaborii. Îl ciupeau țânțarii și o bufniță pe care probabil că o chinuiau hemoroizii zbiera încontinuu de când apusese soarele. L-ar fi binedispus niște Valium. Ba chiar și ceva Nyquil[1] i-ar fi fost de folos. Dacă ar fi fost aproape de mormântul lui Lowell cel Mare, Lowell cel Mic n-ar fi ezitat deloc și ar fi dezgropat trupul putrezit al tatălui său și i-ar fi furat sticla aia de Rebel Yell.

Mai în vale, clădirea în formă de „T" a pușcăriei era scăldată în lumina aspră a proiectoarelor. Vâlceaua în care se afla închisoarea era înconjurată pe trei laturi de pădure. La est era un câmp deschis, care urca până la locul unde se postaseră Low și May. Low își spuse că acel câmp era un poligon excelent. Nimic nu împiedica zborul unui proiectil de bazooka. Când o să vină momentul, o să fie un spectacol fantastic.

---

[1] Nyquil – medicament pentru răceală (n. tr.).

3

Doi bărbați stăteau ghemuiți în spațiul dintre botul autorulotei lui Barry Holden și ușile de intrare ale penitenciarului.

– Vrei să faci tu onorurile? îl întrebă Tig pe Clint.

Clint nu prea credea că faptele lui au vreo legătură cu onorurile, dar spuse că vrea și aprinse chibritul, pe care îl culcă pe jos, cu flacăra la dâra de benzină pe care o făcuseră mai devreme amândoi.

Dâra se aprinse, iar focul porni șerpuind peste parcare și pe sub gardul interior. Pe porțiunea de teren acoperit cu iarbă, care despărțea acest gard de cel exterior, se aflau grămezile de anvelope stropite și ele cu benzină. Acestea fumegară puțin, apoi începură să se aprindă. Foarte curând, lumina focului alungă o mare parte din bezna care cuprinsese perimetrul penitenciarului. Văzduhul se umplu cu rotocoale de fum.

Clint și Tig intrară în clădire.

4

În sala de odihnă a gardienilor, Michaela cotrobăia prin sertare la lumina unei lanterne. Găsi un pachet de cărți de joc și îl invită pe Jared să joace „Război" cu ea. Cu excepția celor trei deținute rămase treze, toți ceilalți stăteau de pază, iar Michaela voia să-și ocupe timpul cu ceva. Acum era ora zece seara și era luni. Joia trecută, se trezise la șase fix și se apucase de treabă. Se simțea plină de energie, se simțea perfect.

– Nu pot, îi răspunse Jared.

– De ce? îl întrebă Michaela.

– Sunt super preocupat, murmură el, cu un zâmbet trist. Mă gândesc la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le fac și nu le-am făcut. Și la cum tata și mama ar fi trebuit să mai aibă răbdare și să nu se certe atunci. Și la cum iubita mea – de fapt, nu e iubita mea; aș fi vrut eu să fie – mi-a adormit în brațe.

Oftă și mai spuse o dată:

– Super preocupat.

Dacă Jared avea nevoie de mângâiere, își zise Michaela, nu-și găsise persoana potrivită. De joia trecută lumea o luase razna rău de tot, dar, atât timp cât fusese în preajma lui Garth Flickinger, Michaela reușise să trateze realitatea ca pe un fel de glumă, o farsă care avea să se termine curând. Nu s-ar fi așteptat să-i simtă lipsa atât de tare. Jovialitatea lui (în mare parte provocată de droguri) fusese singurul lucru logic atunci când lumea sărise de pe fix.

Îi șopti băiatului:

– Și mie mi-e frică. Ar însemna că sunt nebună dacă nu mi-ar fi.

– Eu doar...

Și Jared nu mai continuă. Nu înțelegea ce spuneau cei din închisoare despre deținuta aia... cum adică avea *puteri magice*? Și cum adică Michaela asta, reporteriță, fiica doamnei directoare, primise un sărut dătător de energie de la femeia aia ciudată? Și nu înțelegea nici ce-l apucase pe tatăl său de se băgase în toată încurcătura asta. Tot ce înțelegea el era că mureau oameni.

Michaela nu se înșelase: lui Jared îi era dor de mama lui. Însă nu căuta pe cineva care să o înlocuiască. Nimeni nu-i putea lua locul Lilei.

– Noi suntem băieții buni, da? întrebă Jared.

– Habar n-am, recunoscu Michaela. Dar sunt convinsă că nu suntem ăia răi.

– Măcar atât, spuse Jared.

– Hai să jucăm cărți!

Jared se frecă la ochi.

– Ce naiba, de acord! Sunt campion la „Război".

Și se apropie de măsuța de cafea din mijlocul încăperii.

– Vrei o cola sau altceva?

Băiatul dădu din cap, dar descoperiră că niciunul nu avea monedele potrivite pentru automatul cu sucuri. Așa că intrară în biroul directoarei și deșertară uriașa geantă tricotată a lui Janice Coates. Apoi se așezară pe jos și căutară printre rețete și biletele

și țigări și tuburi cu balsam de buze. Jared o întrebă pe Michaela de ce zâmbește.

– Geanta mamei, spuse ea. E directoare de penitenciar, dar poartă monstruozitatea asta hippiotă.

– Aha! chicoti Jared. Tu cum crezi că ar trebui să arate geanta unei directoare de închisoare?

– Să se închidă cu lanțuri sau cătușe.

– Pervers!

– Nu fi copil, Jared!

Găsiră suficiente monede pentru două doze de cola. Înainte să iasă din birou, Michaela se aplecă și sărută coconul în care se afla mama ei.

„Războiul" n-a durat mult: Michaela l-a bătut pe Jared în mai puțin de zece minute.

– La naiba, mi-am luat-o! mormăi băiatul.

Încă un joc și încă unul și încă unul. Fără să vorbească prea mult. Michaela câștiga mereu.

5

Terry moțăia pe un scaun pliant, la câțiva metri în spatele barajului rutier. Își visa soția. Aceasta deschisese un restaurant. Farfuriile pe care le aducea clienților erau goale. „Rita, nu-i nimic aici", i-a spus el, înapoindu-i farfuria. Rita i-a oferit-o din nou. Și treaba asta a continuat mult timp. Ia-ți farfuria, ba ia-o tu. Terry a început să se enerveze. Rita, fără să scoată niciun cuvânt, i-a zâmbit de parcă ar fi știut un secret. Pe geamurile restaurantului se vedeau anotimpurile alergând unul după altul, ca diapozitivele vechi – iarnă, primăvară, vară, toamnă, iarnă, primăvară...

Deschise ochii și-l văzu pe Bert Miller lângă el.

Terry nu se gândi la vis, ci își aduse aminte de confruntarea de mai devreme, de la poarta închisorii, când Clint Norcross i-a cerut să nu mai bea, umilindu-l în fața celorlalți de față. Iritarea din vis se amestecă acum cu sentimentul de rușine și Terry

înțelese că nu era potrivit pentru funcția de șerif. S-o ia Frank Geary, dacă tot și-o dorește atât de mult. Și Clint Norcross să se descurce cum o știi cu Frank Geary, dacă tot vrea să aibă de-a face cu un tip treaz.

Oamenii își aduseseră de acasă felinarele de camping și acum stăteau în grupuri la lumina lor, cu armele atârnate de umeri. Râdeau și fumau și ronțăiau chipsuri și pateuri și alte prostii din pungi care foșneau tare. Dumnezeu știe de unde făcuseră rost de ele. Câțiva tipi se așezaseră pe asfalt și jucau zaruri. Jack Albertson venise cu bormașina și acum acoperea geamul unui buldozer cu o placă metalică.

Consilierul municipal Bert Miller se interesă dacă exista pe undeva vreun extinctor.

– Antrenorul Wittstock are astm și fumul de la cauciucurile arse de tâmpiții ăia vine spre noi.

– Avem, spuse Terry, arătând spre o mașină de poliție. În portbagaj.

– Mulțam, domnule șerif, zise consilierul și plecă după extinctor.

Din grupul bărbaților care jucau zaruri se auzi un strigăt de bucurie: cineva dăduse o dublă.

Terry se ridică de pe scaunul pliant și se îndreptă spre mașinile de poliție. Pe drum, își desfăcu centura de care era prins tocul cu pistolul în el și o lăsă să cadă în iarbă. „M-am săturat de tot căcatul ăsta!" își spuse el. „Pur și simplu m-am săturat!"

Avea în buzunar cheile de la mașina Patrulei Patru.

6

Din camioneta care aparținea Protecției Animalelor, Frank urmărea abdicarea tăcută a șerifului interimar.

Tu ești de vină pentru asta, Frank, îi zise Elaine de alături. *Te simți mândru?*

– Ba el și-a făcut-o cu mâna lui, spuse Frank. Că doar nu l-am legat fedeleș și i-am vârât o pâlnie în gură. Mi-e milă de el, pentru

că n-a fost destul de bărbat ca să-și ducă treaba la bun sfârșit. Dar îl și invidiez, pentru că el își poate permite să renunțe.

Ceea ce nu se poate spune despre tine, comentă Elaine.

– Nu, recunoscu el. Eu am să lupt până la capăt. Pentru Nana.

Ești obsedat, Frank. Nu știi decât Nana-Nana-Nana. N-ai vrut să asculți nimic din ce v-a zis Norcross, pentru că te gândești numai și numai la ea. Nu poți măcar să mai aștepți puțin?

– Nu!

Pentru că veniseră toți oamenii și erau pregătiți și gata de acțiune.

Și dacă femeia aia te duce de nas?

Pe ștergătoarele camionetei se așezase o molie mare. Frank le acționă ca să o alunge. După care porni motorul și plecă de acolo. Dar, spre deosebire de Terry, el intenționa să se întoarcă.

Mai întâi se opri la casa de pe Smith Street să se asigure că totul era în regulă cu Elaine și Nana (pe care le dusese în pivniță). Erau exact așa cum le lăsase, ascunse în spatele unei etajere și înfășurate în cearșafuri. Îi spuse trupului Nanei că o iubește. Îi spuse trupului lui Elaine că îi pare rău pentru că n-au reușit niciodată să fie de acord. Și nu mințea, deși îl enerva la culme că și acum, deși cufundată în somnul ăsta nefiresc, ea continua să-l bântuie și să-l pisălogească.

Încuie la loc ușa pivniței. Ieși din casă și, la lumina farurilor de la camionetă, observă că se făcuse o baltă în groapa din alee – groapă pe care tot voise s-o astupe și nu apucase. În ea pluteau niște depuneri verzi și maro și albe și albastre. Erau resturile copacului desenat de Nana și șters de ploaie.

Când Frank ajunse în centrul Doolingului, ceasul de pe frontispiciul băncii arăta ora **12:04 a.m.** Era marți.

Trecând pe lângă minimarketul lui Zoney, observă că îi fuseseră sparte toate vitrinele.

Clădirea Municipalității încă mai fumega. Frank se miră gândindu-se că Norcross ar permite complicilor săi să arunce în aer locul unde muncea soția lui. Dar se pare că bărbații se schimbaseră, chiar și cei cu diplome, cum era Norcross. Sau poate așa fuseseră dintotdeauna și până acum purtaseră niște măști.

În parcul de peste drum, un bărbat șlefuia cu o freză pantalonii cocliți ai statuii cu joben care-l reprezenta pe primul primar din Dooling. Oare ce-l apucase? Țâșneau o mulțime de scântei care se reflectau în vizorul căștii de sudor pe care o purta individul. Mai încolo, alt bărbat – probabil dorind să-l imite pe Gene Kelly în *Cântând în ploaie* – stătea agățat de un felinar; numai că, spre deosebire de scena din film, tipul ăsta își ținea scula în mână și urina, răcnind o tâmpenie de cântec marinăresc:

Căpitanu-i în cabină, flăcăi,
Se-ndoapă cu bere și rachie.
Marinari-s la bordel
Unde-s curve fel de fel.
Hai să ridicăm ancora,
Să ridicăm ancora, Joe!

Ordinea anterioară a lucrurilor, pe care Frank și Terry încercaseră s-o restabilească în ultimele zile haotice, se ducea repede de râpă. Ce se întâmpla acum poate că era o formă primitivă de doliu după femeile pierdute. Oare se va sfârși vreodată, sau se va transforma într-un cataclism universal? Cine putea spune?

E locul potrivit pentru tine, Frank, îi spuse Elaine.

– Ba nu! o contrazise el.

Opri camioneta în spatele clădirii unde-și avea biroul. Trecea zilnic pe aici. Dădu de mâncare cățeilor din cuști și lăsă un bol plin cu hrană umedă de calitate superioară pentru animăluțul lui drag, cățelul lui de la serviciu. Cei opt câini erau în permanență agitați și tremurau și scheunau și urlau, pentru că acum nu mai avea timp să-i plimbe decât o dată pe zi.

Îi trecu prin minte să-i eutanasieze. Bieții căței ar fi murit de foame dacă pățea el ceva; nu se aștepta să apară din senin vreun bun samaritean care să aibă grijă de ei. Însă nu-i trecu prin minte să le dea drumul. Nu lași câinii de capul lor.

Cu ochii minții, Frank schiță un tablou adorabil: cum ar fi ca mâine s-o aducă aici pe Nana și s-o lase pe ea să-i hrănească și să-i

plimbe? Fetița lui iubea cățeii. Știa că se va îndrăgosti instantaneu de cățelul lui de la serviciu, o corcitură de beagle cu cocker, cu ochi somnoroși și atitudine stoică. I-ar fi plăcut la nebunie cum își lăsa el capul pe lăbuțe, la fel cum un copil și-l culcă pe banca de la școală atunci când îl plictisește lecția. Lui Elaine nu-i plăceau câinii, dar asta nu mai conta acum, indiferent dacă ziua de mâine va aduce o schimbare sau nu. Orice s-ar întâmpla, o terminase cu Elaine, iar dacă Nana voia să aibă un cățel, atunci cățelul ăla o să stea la el acasă.

Frank plimbă câinii în lese triple. După ce-i aduse înapoi, scrise un bilet:

VĂ ROG, AVEȚI GRIJĂ DE ANIMALE. DAȚI-LE HRANĂ ȘI APĂ. METISUL DE PITBULL DIN CUȘCA 7 ESTE SPERIOS. APROPIAȚI-VĂ ÎNCET DE EL. VĂ ROG NU FURAȚI NIMIC. ACEST BIROU APARȚINE STATULUI.

Și îl lipi cu bandă adezivă pe ușa de la intrare. Își mângâie preferatul între urechi vreo două minute.

– Uită-te la tine ce drăgălaș ești! îi spuse el. Ia uite la tine.

Se urcă în camionetă și porni înapoi, spre barajul rutier. Acum ceasul de la bancă arăta **1:11 a.m.** Îi va anunța că atacul va avea loc la patru și jumătate. Soarele avea să răsară abia două ore mai târziu.

7

Dincolo de terenul de sport al penitenciarului și dincolo de gardul de acolo, doi bărbați cu eșarfe legate la gură stingeau focul cauciucurilor cu niște extinctoare. Substanța pulverizată părea fosforescentă prin luneta de la armă, iar cei doi bărbați păreau îmbrăcați în galben. Billy Wettermore nu-l știa pe cel mai zdravăn, dar îl cunoștea foarte bine pe cel mai pirpiriu.

– Rahatul ăla cu pălărie de pai e consilierul Miller. Bert Miller, îi spuse Billy lui Willy Burke.

Era o poveste nostimă. Billy fusese un elev eminent în timpul liceului și avusese posibilitatea să facă practică la biroul consilierului municipal. Unde fusese obligat să suporte în tăcere mult prea desele prelegeri despre homosexualitate ale lui Bert Miller.

– E o mutație genetică, i-a explicat consilierul municipal Miller, imaginându-și că ar putea să și-o controleze. Dacă ai putea să-i ștergi într-o clipă de pe fața pământului pe toți homosexualii, poate ai reuși să împiedici mutația să se răspândească. Dar, oricât nu ne-ar plăcea s-o recunoaștem, și homosexualii sunt oameni. Nu-i așa, Billy?

Multe se întâmplaseră în cei mai bine de zece ani trecuți de atunci. Billy era un băiat încăpățânat, de la țară și, când a renunțat la facultate, s-a întors acasă la el, într-un sătuc uitat de lume. Acolo se pare că preferința lui pentru bărbați reprezenta principala preocupare a tuturor celor din jur. Pe Billy îl irita foarte tare această prejudecată, dat fiind că trecuseră aproape două decenii de la începutul noului și novatorului mileniu. Însă nu o arăta, pentru că ar fi însemnat să facă pe placul unor oameni care nu meritau asta.

În orice caz, acum i se părea extrem de tentantă ideea de a trage chiar la picioarele lui Bert Miller, ca să-l facă să se scape în nădragii ăia de homofob bătut în cap.

– O să-l fac să sară de cur în sus. Trimite-l de lângă cauciucuri, Willy.

– Ba n-o să faci nimic!

Nu era Willy Burke, ci altcineva.

Norcross ieșise pe ușa din spatele închisorii. Era atât de întuneric, că doar sclipirea vagă a ramelor de la ochelari îl dădea de gol.

– Nu? se miră Billy.

– Nu.

Clint își freca încheieturile degetelor de la mâna dreaptă cu degetul mare de la stânga.

– Trage în picior. Dărâmă-l!

– Vorbești serios?

Billy vânase la viața lui și împușcase animale. Dar niciodată nu trăsese în vreun om.

Willy Burke scoase un fel de bâzâit pe nări.

– Un glonț în picior te poate omorî, doctore.

Clint dădu din cap ca să-i arate că a înțeles.

– Trebuie să apărăm închisoarea cu orice preț. Fă-o, Billy! Împușcă-l în picior. Așa vor avea un om mai puțin și noi le vom demonstra că nu ne jucăm.

– În regulă, spuse Billy.

Privi din nou prin lunetă. Consilierul Miller, mare cât un panou publicitar, își făcea vânt cu pălăria de pai. Pusese extinctorul pe iarbă, lângă el. Centrul lunetei era fixat pe genunchiul lui stâng. Pe de-o parte, Billy se bucura că victima lui era un dobitoc, dar, pe de alta, nu-i plăcea deloc că trebuie să facă asta.

Apăsă pe trăgaci.

8

Regulile lui Evie:

1) Stai la adăpost și nu omorî pe nimeni până în zori!
2) Taie coconii de pe Kaykeigh și Maura!
3) Bucură-te de viață!

– Da, da, splendid! spuse Angel. Da' ești tu sigură că Maura și Kay n-o să-mi facă mie felu' cât timp mă bucur de viață?

– Destul de sigură, spuse Evie.

– Mie mi-e suficient, zise Angel.

– Deschideți ușa celulei! ordonă Evie.

Șobolanii apărură dintr-o gaură în peretele de lângă cabina de duș. Cel din frunte se opri la baza ușii de la celula lui Angel. Al doilea se urcă pe spinarea primului, iar al treilea se cățără pe cel de-al doilea. Construiră astfel un turn de șobolan cenușiu peste

alt șobolan cenușiu, ca niște cupe de înghețată suprapuse. Evie icni de spaimă când simți că șobolanul de jos se sufocă.

– Vai, Mamă! șopti ea. Îmi pare atât de rău.

– Ia te uită ce mai dresură de circ! exclamă Angel fascinată. Ai putea să faci o gălăgie de bani cu numărul ăsta, surioară. Îți dai seama?

Șobolanul din vârf era cel mai mic, un pui. Se strecură prin broasca ușii și Evie îi ghidă lăbuțele ca să caute mecanismul de deschidere, dându-i o forță pe care n-a avut-o niciun șobolan vreodată. Ușa celulei se deschise.

Angel luă de la duș câteva prosoape, le rulă și le umflă, le așeză pe pat și puse o pătură peste ele. Apoi închise ușa de la celulă în urma ei. Oricine s-ar fi uitat înăuntru ar fi crezut că ea pierduse lupta cu somnul.

Porni pe coridorul care ducea în Aripa C, unde se aflau acum cele mai multe adormite în coconii lor.

– La revedere, Angel! îi spuse Evie.

– Mda, bine, răspunse ea. Pa și pu!

Puse mâna pe clanță și se opri.

– Auzi și tu niște urlete îndepărtate?

Evie le auzea. Și știa că era consilierul municipal Bert Miller, căruia glonțul lui Billy îi găurise piciorul. Vaietele lui pătrundeau în interiorul penitenciarului prin gurile de ventilație.

– Fii pe pace! zise Evie. E doar un bărbat.

– Aha! spuse Angel și plecă.

9

În timp ce Angel și Evie discutaseră, Jeanette stătuse pe jos, lipită de peretele de vizavi de celule, ascultându-le atentă. Acum se întoarse iar la Damian, mort de ani buni și îngropat la vreo două sute de kilometri de locul acesta. Totuși, uite-l că stătea lângă ea. Avea o șurubelniță înfiptă în pulpă și sângele îi șiroia pe podea. Însă lui Jeanette nu i se părea că era chiar sânge. Nici

măcar nu era ud, ceea ce era foarte curios, pentru că ea stătea într-o baltă destul de mare.

– I-ai văzut? întrebă ea. Ai văzut șobolanii ăia?

– Da, răspunse Damian, cu o voce pițigăiată care încerca s-o imite pe a ei. *Am văzut șobolăneii ăia, iubițico.*

Câh! Când a reapărut în viața ei păruse normal, dar acum era din ce în ce mai enervant.

– Sunt la fel ca ăia care halesc din mine, iubițico.

– Îmi pare rău.

Jeanette își duse mâna la față. I se părea că plânge, numai că obrajii îi erau uscați. Se scărpină pe frunte, își înfipse unghiile în piele, încercând să simtă durerea. Nu-i convenea deloc că înnebunise.

– Haide, uită-te și tu! o îndemnă Damian, apropiindu-se și mai mult de ea. M-au halit până la măduvă.

Șobolanii îi mâncaseră ochii. Jeanette nu voia să vadă orbitele alea goale și negre. Voia să închidă pleoapele, dar știa că, dacă o face, somnul o va birui.

– Ce fel de mamă se poartă așa cu tăticuțul fiului ei? Îl pupă și după aia îl dă de haleală la șobolani?

– Jeanette! o strigă Evie. Hei!

– N-o lua în seamă pe târfa aia! spuse Damian.

Din gură îi căzu un pui de șobolan, care ateriză în poala lui Jeanette. Ea scoase un strigăt de scârbă și dădu din mână ca să-l alunge. Ce să alunge? Nu era nimic acolo.

– Vreau să fii atentă la mine. Vreau să stai cu ochii numai la mine, proasta pământului!

Interveni Evie:

– Mă bucur că ai rămas trează, Jeanette. Mă bucur că nu m-ai ascultat. Se întâmplă ceva dincolo și... am crezut că o să fiu mulțumită, dar poate că m-a mai înmuiat vârsta asta înaintată. Deși sunt puține șanse să continue, aș dori să ascult ce are de spus toată lumea.

– Despre ce vorbești? o întrebă Jeanette.

O durea gâtul. Tot corpul o durea.

– Vrei să-l mai vezi pe Bobby?

– Normal că vreau să-l văd, spuse Jeanette, ignorându-l pe Damian. Normal că vreau să-mi văd copilul.

– În regulă. Ascultă-mă cu atenție. Există cărări secrete între cele două lumi, un fel de galerii. Fiecare femeie care adoarme trece prin una dintre ele. Însă mai este și un alt drum – unul foarte special – care începe lângă un copac foarte special. Acela este singurul drum care merge în ambele direcții. Înțelegi?

– Nu.

– Ai să înțelegi, o liniști Evie. La celălalt capăt al drumului se află o femeie care vrea să-l închidă. Cineva trebuie s-o împiedice s-o facă. Îi respect punctul de vedere, cred că are dreptate, cred și eu că bărbații se comportă odios în partea aceasta a Copacului și nimic nu poate modifica această concluzie. Dar mai cred și că fiecare femeie are dreptul la propria-i opinie. Nu-i putem permite lui Elaine Nutting să hotărască în numele tuturor.

Evie își apropiase chipul de gratii. La tâmple îi crescuseră niște lujeri verzi. Ochii ei căpătaseră culoarea de chihlimbar a ochilor de tigru. Părul i se umpluse de molii, ca niște panglici care fluturau într-o adiere inexistentă. Este un monstru, își spuse Jeanette, un monstru superb.

– Ce legătură are povestea asta cu Bobby?

– Dacă acel Copac va arde, atunci galeria se va închide. Și nicio femeie nu se va mai putea întoarce. Niciuna. Și sfârșitul va fi inevitabil.

– Ba nu, ba nu, ba nu! Deja-i inevitabil, se băgă Damian în vorbă. Haide, fă nani, Jeanie!

– Taci din gură! Ești mort! zbieră la el Jeanette. Îmi pare rău că te-am omorât și aș face orice să dau timpul înapoi și să trăiești, dar te-ai purtat oribil cu mine și asta e acum situația, așa că taci dracu' din gură!

Cuvintele ei răsunară prelung în spațiul strâmt al Aripii A. Damian nu mai era acolo.

– Bine spus! o lăudă Evie. Foarte curajos din partea ta. Acum, ascultă-mă, Jeanette. Vreau să închizi ochii. Ai să treci prin galeria aia – galeria *ta* –, însă n-ai să-ți amintești.

Măcar partea asta avea ceva sens pentru Jeanette.

– Pentru că o să dorm?

– Exact! Odată ajunsă dincolo, ai să te simți mai bine decât te-ai simțit vreodată. Vreau să te iei după vulpoi. O să te ducă el acolo unde trebuie să ajungi. Nu uita: Bobby și Copacul. Depind unul de celălalt.

Jeanette închise ochii. Bobby, își repetă ea. Bobby și Copacul și drumul care mergea în ambele direcții. Drumul acela pe care o femeie, pe nume Elaine, voia să-l închidă pentru totdeauna dându-i foc. Ia-te după vulpoi. Numără până la cinci: unu-doi-trei-patru-cinci, dar nu se întâmplă nimic. Cu excepția lui Evie, care se preschimbase în Vrăjitoarea Verde[1]. Parcă ea însăși era acum un copac.

Apoi simți că o gâdilă ceva pe obraz, ca o dantelă fină.

10

După focul de armă, l-au auzit pe Bert Miller urlând și văicărindu-se până când tovarășul lui l-a dus de acolo. Clint luă pușca lui Willy Burke și privi prin lunetă. Silueta galbenă de pe pământ se ținea de picior și cealaltă siluetă o trăgea de brațe.

– Bravo! Mulțumesc.

Willy Burke se uita la Clint și la Billy Wettermore cu un fel de respect: jumătate admirație, jumătate prudență.

Clint se întoarse în clădire. Ușa din spate, care dădea în sala de sport, era proptită cu o cărămidă.

Pentru ca nimeni să nu poată vedea ce se întâmplă înăuntru, stinseseră luminile și nu lăsaseră aprinse decât becurile de veghe. Acestea aruncau pete stacojii în colțurile parchetului pe care deținutele obișnuiau să joace baschet. Clint se opri sub coș și se sprijini de perete. Îi bubuia inima. Nu era speriat, nu era bucuros. Dar era *aici*.

---

[1] Personaj din *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis (n. tr.).

Încercă să-și pondereze starea de euforie, însă trupul continua să-i vibreze. Fie se separase de sine însuși, fie abia acum redevenise el însuși. Nu știa care era adevărul. Dar știa că el câștigase acel milkshake și Geary nu i-l va lua. Aproape nici nu mai conta faptul că Geary făcea o greșeală.

Aurora nu era un virus, ci o vrajă. Iar Evie Black nu semăna cu nicio femeie, cu nicio ființă omenească. Nu ai cum să repari cu un ciocan ceva ce mintea omului nu poate înțelege. Și exact asta își imaginau că vor să facă Frank Geary și Terry Coombs și toți ceilalți bărbați din fața penitenciarului. Situația necesita o altă abordare. Lui Clint i se părea evident și ar fi trebuit să li se pară și lor la fel, pentru că nu erau chiar toți bătuți în cap. Dar, nu se știe de ce, ei nu înțelegeau ce se petrece, așa că el va fi nevoit să-și folosească propriul ciocan ca să-l blocheze pe al lor.

Ei au început! Ce scuză copilărească! Dar cât de plină de adevăr!

Raționamentul acesta scârțâia din toate încheieturile. Clint lovi de câteva ori cu pumnul în peretele capitonat al sălii de sport, dorindu-și să fie un bărbat în locul căptușelii moi. Se gândi la piroterapie: tratamentul prin inducerea febrei. Era o metodă de ultimă oră, o metodă inovatoare, numai că era destul de dificil să știi că-ți îmbolnăvești pacienții de malarie. Uneori îl făcea bine, alteori, nu. Oare Evie era un piroterapeut sau era însăși piroterapia? Oare era ea și doctor și tratament deopotrivă?

Sau, atunci când i-a ordonat lui Billy Wettermore să tragă în piciorul consilierului Bert Miller, administrase el însuși prima doză?

11

Se auzeau pași apropiindu-se din direcția sălii de sport. Angel tocmai ieșea din Cabina goală cu un set de chei de la celule. Le strângea în pumnul drept, iar cheia cea mai lungă îi ieșea prin încheieturile de la arătător și degetul mijlociu. Înjunghiase odată în felul ăsta un văcar jegos într-o parcare din Ohio – îi înfipsese în ureche vârful ascuțit al unei chei. Nu-l omorâse, da' nici prea bine

nu-i făcuse. Angel, la momentul respectiv într-o dispoziție mai miloasă, nu-i luase decât portofelul, verigheta ieftină, câteva bilete de loterie și catarama din argint de la curea. Îi lăsase viața.

Doctorul Norcross trecu fără să se oprească pe lângă peretele din sticlă al Cabinei. Angel se gândi cum ar fi să se furișeze în spatele lui și să înfigă cheia în jugulara impostorului ăluia cu două fețe. Ce i-ar mai fi plăcut! Din păcate, Angel îi promisese lui Evie că nu va omorî pe nimeni până în zori și se temea să n-o supere pe vrăjitoare.

Așa că-l lăsă să treacă.

Apoi merse în Aripa C, la celula unde dormeau Maura și Kayleigh. Coconul Maurei, scurt și umflat, se afla pe marginea patului de jos, unde-l pusese cineva după ce femeia adormise în Aripa A. Kayleigh era tot pe pat, dar spre perete. Angel nu avea nici cea mai vagă idee ce voise să zică Evie atunci când spusese că „sunt moarte pe dinăuntru", dar știa că trebuie să dea dovadă de maximă prudență.

Tăie cu vârful cheii pânza de pe chipul Maurei. Materialul foșni și se desfăcu, descoperind fața durdulie și îmbujorată. Ar fi putut să fie model pentru o ilustrație de pe cutiile cu produse tradiționale, vândute în cătunele uitate de Dumnezeu – „Turte de mălai de la Bunica Maura" sau „Sirop Calmant Dunbarton". Angel avu grijă să iasă repede pe coridor, pregătindu-se s-o ia la fugă în caz că Maura ar fi avut de gând s-o atace.

Femeia de pe marginea patului se ridică încet în capul oaselor.

– Maura?

Maura Dunbarton clipi de mai multe ori. Se uită lung la Angel, cu pupile care-i umpleau tot spațiul ochilor. Își scoase brațul drept din cocon, apoi și pe stângul. După care își puse mâinile în poală.

Maura rămase câteva minute în poziția aceasta, așa că Angel îndrăzni să intre iar în celulă.

– N-am să-ți fac doar rău dacă te dai la mine, Mo-mo. Am să te omor.

Femeia nu-i răspunse. Se uita țintă la perete.

Tot cu aceeași cheie, Angel sfâșie pânza de pe chipul lui Kayleigh. Și, la fel ca prima oară, ieși repede pe coridor.

Se repetă același fenomen: Kayleigh ieși din partea superioară a coconului ca dintr-o rochie. Ochii ei erau la fel ca ai Maurei: negri, fără pic de alb. Acum cele două femei stăteau umăr lângă umăr, cu pânzele deșirate atârnându-le din păr, de bărbii, de gâturi. Parcă erau niște fantome într-o casă a groazei dintr-un bâlci de provincie.

– Vă simțiți bine, fetelor? le întrebă Angel.

Nu-i răspunseră. Parcă nici nu respirau.

– Știți ce tre' să faceți? le întrebă Angel.

Nici acum nu-i răspunseră. Niciun gând nu le tulbura ochii negri. Emanau un miros slab de pământ reavăn, pământ arat. Și atunci Angel își spuse (dar cât de tare regreta că o făcuse): *Așa miroase sudoarea morților.*

– În regulă. Bine.

O să facă ceva, ori n-o să facă.

– Faceți cum știți, fetelor.

Se gândi să mai adauge ceva, un fel de încurajare de genul: *bafta!* sau așa ceva. Dar își zise că-i mai sigur să-și țină gura.

Apoi se duse la atelierul de tâmplărie și descuie dulapul cu unelte. Își îndesă un burghiu manual în betelia pantalonilor, o daltă într-o șosetă și o șurubelniță în cealaltă.

După care se întinse pe spate sub o masă și așteptă să vadă pe geam prima rază de lumină a zilei. Nu-i era deloc somn.

12

Fire subțiri și albe se înfășurau în jurul chipului lui Jeanette, înmulțindu-se și împletindu-se și acoperindu-i trăsăturile. În genunchi lângă ea, Clint ar fi vrut să o țină de mână, însă nu îndrăznea.

– Ai fost un om bun, îi spuse el. Fiul tău te-a iubit.

– *Este* un om bun. Fiul ei o *iubește*. Nu-i moartă. Doarme.

Clint se apropie de celula lui Evie.

– Așa spui tu.

Ea se așeză pe pat.

– Parcă ți-ai recăpătat forțele, Clint.

Poziția ei indica melancolie: capul ușor aplecat, un obraz umbrit de părul ei lung și lucios și negru.

– Încă mai ai timp să mă predai. Dar nu prea mult.

– Nu te predau, zise el.

– Ce urlete a scos bărbatul ăla pe care l-a împușcat Wettermore la ordinul tău! De aici le-am auzit.

Tonul ei nu era provocator, ci meditativ.

– Oamenilor nu le place să fie împușcați. Îi doare. Poate tu nu știi asta.

– În seara asta a fost distrusă Clădirea Municipalității. Cei care au făcut-o au dat vina pe tine. Șeriful Coombs a dat bir cu fugiții. Frank va conduce atacul din dimineața asta. Te surprinde ce-ți spun, Clint?

Nu-l surprindea deloc.

– Te pricepi foarte bine să capeți ce vrei, Evie. Dar n-am de gând să te felicit pentru asta.

– Gândește-te la Lila și la celelalte femei din lumea de dincolo de Copac. Te rog să mă crezi când îți spun că o duc bine acolo. Își construiesc o lume nouă, o lume bună. Vor fi și bărbați în ea. Bărbați mai cumsecade, crescuți din fașă de femei, într-o comunitate de femei. Bărbați care vor fi învățați să se cunoască pe sine și să-și cunoască lumea.

Clint îi răspunse:

– Adevăratul lor caracter se va vedea în timp. Masculinitatea lor. Până la urmă tot va ridica unul pumnii împotriva altuia. Crede-mă, Evie. Ai în fața ta un bărbat care știe despre ce vorbește.

– De acord, zise Evie. Numai că agresivitatea la care te referi tu nu este de natură *sexuală*, ci de natură *umană*. Dacă te îndoiești cumva de agresivitatea femeilor, întreab-o pe gardiana Lampley.

– Probabil că doarme pe undeva acum, spuse Clint.

Evie surâse, ca și cum ar fi știut mai multe.

– Nu sunt atât de absurdă încât să-ți spun că femeile de dincolo de Copac și-au creat o societate perfectă. O Utopie, dacă vrei. Însă începutul este promițător și sunt șanse pentru un final și mai bun. Tu stai în calea împlinirii acestei șanse. Tocmai tu, dintre toți bărbații din lume. Vreau să înțelegi asta. Dacă mă lași să mor, femeile acelea vor fi libere să aibă viețile pe care ele și le aleg.

– Pe care *tu* le alegi pentru ele.

Creatura din cealaltă parte a gratiilor bătu ușor cu degetele în marginea patului.

– Linny Mars era în secție când aceasta a fost distrusă. Linny nu mai poate fi adusă înapoi. Ea n-a avut de ales.

– Tu nu i-ai permis să aleagă, spuse Clint.

– Am putea să continuăm așa la nesfârșit. El a zis, ea a zis. Cea mai veche poveste din univers. Du-te la războiul tău, Clint! Măcar la atâta lucru se pricep bărbații. Dacă poți, ajută-mă să mai văd încă un răsărit de soare.

XIII

1

Când primele raze apărură deasupra pădurii din spatele Penitenciarului Dooling, un şir de buldozere îşi făcură apariţia pe West Lavin. Toate trei erau produse de firma de utilaje grele Caterpillar, două din seria D9 şi unul mult mai mare, din seria D11. Echipa de asalt era formată din optsprezece oameni. Cincisprezece dintre aceştia se îndreptau spre poarta principală, împreună cu buldozerele; trei veneau prin pădure, spre gardul din spatele clădirii. (Îl lăsaseră pe consilierul municipal Miller la barajul rutier, cu un flacon cu Vicodin şi cu piciorul bandajat sprijinit de un scaun pliant.)

Frank îi organizase pe cei doisprezece din avangardă – duzina lui de ticăloşi[1] – în trei grupuri de câte patru. Bărbaţii cu măşti şi veste antiglonţ din fiecare grup mergeau pe vine în urma câte unui buldozer. Geamurile şi grilajele utilajelor fuseseră acoperite cu tablă. Poliţistul pensionar Jack Albertson conducea primul buldozer, antrenorul JT Wittstock îl conducea pe al doilea, iar fostul campion la box, Carson Struther, pe al treilea. Frank se urcase în buldozerul lui Albertson.

---

[1] Aluzie la filmul de război *Duzina de ticăloşi* (*Dirty Dozen*) (n. tr.).

Bărbații ascunși în pădure erau: polițistul Elmore Pearl, vânătorul de cerbi Drew T. Barry (rămas fără sediul firmei de asigurări) și Don Peters.

2

Clint observă buldozerele de la fereastra înaltă a Aripii B și se repezi la scară, punându-și din mers vesta antiglonț.

– Petrecere frumoasă, doctore! Abia aștept să-i văd cum o să te reguleze! îi strigă Scott Hughes când trecu în goană pe lângă celula lui.

– De parcă tu ai să scapi mai ieftin în caz că intră aici, îi răspunse Clint, ștergându-i rânjetul de pe față.

Clint străbătu în fugă Broadway-ul, oprindu-se doar cât să bage capul în sala de vizite.

– Rand, au venit. Pregătește gazele lacrimogene!

– În regulă, răspunse Rand din nișa aflată în capătul încăperii și își puse calm masca de gaze pe care o ținea la îndemână.

Clint continuă să alerge spre postul de pază de la ușile principale, conceput anume pentru verificarea vizitatorilor. Cămăruța avea un geam lung și armat, precum și o tăviță pe care se transmiteau gardianului de serviciu actele de identitate și obiectele de valoare. Mai avea și un panou de comandă, asemănătoare celor din Cabină și din ghereta de la poartă. Plus monitoare care îți arătau toate zonele din interiorul și din exteriorul penitenciarului. La panoul acela era Tig.

Clint bătu la ușă și Tig îi deschise.

– Ce se vede pe monitoare?

– Bate soarele în obiective. Nu pot deocamdată să-mi dau seama dacă e cineva în spatele buldozerelor.

Aveau opt sau nouă grenade cu gaze pentru lansator. Pe monitorul central, sub strălucirea orbitoare a razelor de soare, Clint reuși să vadă cum câteva aterizară în parcare, împroșcând un fum alb, care se contopea cu cel negru care încă mai ieșea din

cauciucuri. Îi spuse lui Tig să urmărească vigilent ce se petrece și își continuă drumul.

Următoarea oprire a fost în camera de relaxare. Jared și Michaela beau cafele și jucau cărți.

– Ascundeți-vă undeva! Începe.

Michaela ridică ceșcuța cu cafea spre el.

– Scuze, doctore. Am vârsta legală ca să votez. Și tot ce vine la pachet cu ea. Cred că am să stau pe aproape. Cine știe, poate mă așteaptă un Pulitzer.

Jared era alb ca varul. Se uită la Michaela. Se uită la tatăl său.

– Bine, spuse Clint. Departe de mine gândul de a încălca libertatea presei. Tu ascunde-te, Jared! Și nu-mi spune unde.

O luă iar la fugă, fără să aștepte vreun răspuns de la fiul său. Deja gâfâia foarte tare când ajunse la ușa din spate care dădea spre magazie și spre terenul deschis. Până în ajunul Aurorei, nu-i propusese niciodată Lilei să facă jogging împreună pentru că nu dorea ca ea să fie obligată să alerge mai încet din cauza lui. S-ar fi simțit jenat. Din ce motiv anume? Din cauza vanității ori a lenei? Clint își făgădui că se va gândi pe îndelete la problema aceasta imediat ce va avea o clipă liberă – presupunând, firește, că va avea norocul să supraviețuiască acestei dimineți. Și că va mai apuca să vorbească vreodată cu soția lui. Atunci, probabil că primul lucru pe care i-l va spune va fi rugămintea să facă jogging împreună.

– Trei buldozere pe drum, anunță el, țâșnind pe ușă.

– Știm, îi zise Will Burke.

Plecă din adăpostul din spatele magaziei și se apropie de Clint. Era un contrast tare amuzant între vesta antiglonț și bretelele lui roșii, de sărbătoare, care acum îi atârnau pe lângă șolduri.

– Mi-a zis Tig prin radio. Billy o să aibă grijă să nu treacă nimeni de gardul de la nord. Eu o să mă furișez ușor pe lângă zidul ăsta, până în colț, să văd dacă pot să nimeresc pe cineva de acolo. Poți să vii cu mine, dacă vrei, da' îți trebuie una de-asta.

Îi întinse lui Clint o mască de gaze și își puse el însuși una.

3

Aflat perpendicular pe direcția porții, Frank bătu în tablă ca să-i transmită lui Albertson să o ia la dreapta. Jack îl ascultă, dar încet și cu multă prudență. Frank purta vestă și avea un Glock în mâna dreaptă. Vedea bine trombele de fum de pe drum. Se așteptase la asta încă de când auzise pocnetul grenadelor cu gaze lacrimogene. Dar nu puteau să fie prea multe. În depozitul de armament de la secție fuseseră mult mai multe măști decât grenade.

Primul buldozer se opri, iar cei patru oameni se urcară în spatele lui.

Jack Albertson era în siguranță în cabină, în spatele plăcii din metal care astupa geamul. Acum acceleră și porni spre poartă.

Pentru că pregătirile fuseseră făcute pe fugă, nu toți oamenii din trupa de atac aveau walkie-talkie-uri. Însă aspectul acesta nu-l împiedică pe Frank să vorbească în aparatul lui.

– Fiți gata de atac!

„Și vă rog", mai spuse el în gând, „încercați să fiți cât se poate de prudenți". Deja pierduse doi oameni și lupta nici nu începuse încă.

4

– Tu ce părere ai? îl întrebă Clint pe Willy.

De cealaltă parte a gardului dublu, primul buldozer înainta cu lama ridicată. O fracțiune de secundă parcă se observă o mișcare în spatele lui.

Willy nu răspunse. Bătrânul se întorsese cu gândul la metrul pătrat de iad din Asia de Sud-Est a anului 1968. Nu se mișca nimic în jur, apa din mlaștină îi ajungea până la mărul lui Adam, cerul se ascundea în spatele unei perdele de fum, iar el era la mijloc. O pasăre moartă, mare cât un vultur, cu penajul colorat în roșu, albastru și galben și cu ochi pâcloși plutea pe lângă el. Însă părea atât de vie în lumina aceea stranie. Penele ei superbe au atins în

treacăt umărul lui Willy, apoi un curent abia perceptibil a dus-o de acolo înapoi în cortina grea de fum.

(Îi povestise odată surorii sale întâmplarea aceasta. „În viaţa mea nu mai văzusem vreo pasăre ca aia. Nici în restul timpului cât am mai stat acolo. Nici după aceea. Uneori mă întreb dacă nu cumva era ultima din specia ei." La vremea respectivă, Alzheimerul îi luase deja cam toată mintea. Dar îi mai rămăsese un strop şi cu stropul ăsta ea reuşise să-i spună: „Poate că aşa arată durerea, Willy"; iar el îi răspunsese: „Te iubesc foarte mult, aşa să ştii", făcând-o să se îmbujoreze.)

Lama buldozerului lovi partea centrală a gardului. Se auzi o bufnitură şi un huruit puternic. Lanţurile se curbară spre interior, apoi toată porţiunea ieşi din pământ. Buldozerul continuă să înainteze prin perdeaua de gaz, lovind în gardul al doilea cu bucăţile din primul gard. Îl distruse şi pe acesta, trecu peste resturile lui şi îşi continuă drumul prin parcarea plină de fum. De lamă îi atârna o bucată din al doilea gard.

Celelalte două buldozere îl urmară prin spărtură.

Willy observă un pantof maro în spatele colţului stâng al primului buldozer. Trase. Se auzi un strigăt şi un bărbat se prăbuşi în urma utilajului, scăpând din mână arma. Era un individ micuţ şi crăcănat, îmbrăcat cu vestă antiglonţ şi cu o mască de gaze pe faţă. (Nici dacă n-ar fi avut masca aia, Willy tot n-ar fi putut să-l recunoască pe Pudge Marone, patronul „Roţii Neunse", pentru că Willy nu mai călcase de ani buni într-o cârciumă.) Pieptul tipului era apărat de vestă, dar nu şi picioarele şi braţele, ceea ce era perfect din punctul de vedere al lui Willy, care nu voia să omoare pe cineva decât dacă nu avea încotro. Trase din nou, nu nimeri chiar acolo unde voia, dar nici prea departe. Glonţul de calibru .223, expediat de o puşcă de asalt M4, care, până în ziua precedentă, fusese proprietatea secţiei de poliţie din Dooling, sfărâmă degetul mare de la mâna lui Pudge Marone.

Din spatele buldozerului apăru o mână, care se întinse ca să-l ajute pe individul picat lat pe asfalt. Gest firesc şi lăudabil, dar cu siguranţă extrem de imprudent. Mâna cu pricina îi aparţinea lui

Nate McGee, un polițist ieșit la pensie, care, după ce cu o seară în urmă pierduse mai mult de o sută de dolari la zaruri pe asfaltul de pe Route 31, se consolase spunându-și două lucruri. Unu: nu ar fi jucat niciodată dacă ar fi fost convins că doamna McGee s-ar fi trezit la un moment dat. Și a doua: bine măcar că și-a consumat ghinionul pe săptămâna asta. Inexact. Willy trase a treia oară, fix în cotul brațului întins spre Marone. Se auzi un alt țipăt și McGee se rostogoli din spatele buldozerului. Willy trase alte patru focuri unul după altul în placa metalică de pe grilajul utilajului. Din păcate, fără vreun folos.

Cu pistolul în mână, Frank ieși puțin de după primul buldozer și trase de mai multe ori în direcția lui Willy. În 1968, acesta și-ar fi putut da imediat seama după poziția brațului lui Geary că gloanțele îl vor ocoli și ar fi rămas la locul lui și l-ar fi eliminat. Numai că trecuseră cincizeci de ani de atunci și deprinderea de a sta în bătaia focului este ceva ce se pierde foarte repede. Așa că și Willy, și Clint se grăbiră să se adăpostească.

În timp ce buldozerul condus de Jack Albertson trecu prin vălătucii de gaze lacrimogene și fum negru, repezindu-se către autorulotă și ușile de la intrare, al doilea buldozer – cel condus de antrenorul Wittstock – se năpusti prin spărtura din gard.

La fel cum făcuse Albertson înaintea lui și la fel cum va face Carson Struthers în urma lui, antrenorul Wittstock ridicase lama ca să se protejeze de gloanțe. Auzea focurile de armă, auzea strigătele, dar nu-l văzu pe Nate McGee căzut la pământ în fața lui. Așa că, atunci când buldozerul trecu peste el, antrenorul Wittstock presupuse că se împiedicase doar de o grămadă de cauciucuri arse.

Scoase un strigăt de bucurie. Străpungea linia de apărare în același fel cum îi învățase pe fundașii lui să o facă: neînfricat și fără milă!

De la geamul sălii pentru vizite, Rand amână focul asupra primului buldozer până când acesta ajunse la jumătatea distanței dintre punctul de pază de la poartă și ușile de la intrare. Trase, dar gloanțele ricoșară din placa de metal.

Pete Ordway, fraţii Wittstock şi Dan „Negociatorul" Treat, înaintând la adăpostul celui de-al doilea buldozer, se pomeniră faţă în faţă cu cadavrul strivit al lui Nate McGee. Masca îi era plină de sânge şi bucăţi din piept îi ieşiseră printre curelele vestei. Pe şenilele buldozerului erau agăţate mai multe fâşii de piele, care fluturau ca nişte serpentine de hârtie la o sărbătoare. Rupe Wittstock urlă şi sări într-o parte ca să nu calce drept în maţele amărâtului, numai că mişcarea asta îl aduse în bătaia armei lui Rand.

Primul glonţ trecu doar la doi centimetri de capul lui Rupe, al doilea îl rată cu un centimetru. Rand se ocărî în gând şi trase a treia oară drept în spatele individului. Glonţul se împlântă în vesta victimei, încovoind-o. Rupe Wittstock ridică ambele mâini spre cer, aidoma unui fan care face Valul în tribună. Rand trase şi a patra oară – mai jos de data aceasta. Glonţul lovi victima în fund şi o trânti la pământ.

Poliţistul Treat nu intră în panică. Nu trecuse decât un singur an de când ieşise din Divizia 82 a Infanteriei Aeropurtate, aşa că, spre deosebire de Willy Burke, nu-şi pierduse încă relativa obişnuinţă de a se afla în bătaia focului. Din reflex, sări imediat de pe al doilea buldozer. (De fapt, chiar se simţea uşurat că putea să revină la stilul de acţiune militar. Pentru că aşa nu se va mai gândi cât de neputincios era în faţa realităţii – care realitate însemna fiica lui, Alice, de doar opt anişori, sprijinită de măsuţa ei de joacă din apartament şi înfăşurată în firele acelea albe, când ar fi trebuit să se pregătească pentru o altă zi de şcoală. Şi nu se va mai gândi nici la fiul lui de doi ani, care se afla acum într-o creşă improvizată şi condusă de bărbaţi.) Fără buldozerul care-i bloca vederea, Treat trase spre geamul penitenciarului mai multe focuri de acoperire cu o puşcă M4, pe care o recuperase de pe Route 31.

Rand se ghemui imediat pe masa pe care se urcase. O ploaie de sfărâmături din zid căzură peste spatele şi ceafa lui.

„Negociatorul" îl ridică pe Rupe Wittstock şi îl trase la adăpost, în spatele unei grămezi de cauciucuri încă fumegânde.

Al doilea buldozer se izbi de spatele autorulotei Fleetwood, împingând-o cu putere în uşile de la intrarea penitenciarului, într-o explozie de cioburi.

5

Jared stătea pe podeaua spălătoriei, în timp ce Michaela clădea teancuri de rufe în jurul lui, încercând să-i construiască un adăpost.

– Mă simt prost, spuse băiatul.

– Nu pari, minţi Michaela, întinzând un cearşaf peste el.

– Parcă aş fi slab ca o femeie.

Michaela detesta alăturarea aceasta de cuvinte. Şi, chiar în mijlocul acestei lupte, tot îi atinse un punct sensibil. Femeia trebuia să fie delicată, nu slabă. Iar Michaela era oricum, numai slabă nu. Janice Coates nu o crescuse ca să ajungă o cârpă. Ridică cearşaful şi-l plesni peste obraz pe Jared – destul de tare, dar nu cât să-i mute capul din loc.

– Hei! exclamă el, ducând mâna la faţă.

– Să nu mai spui aşa ceva!

– Ce să nu mai spun?

– Să nu mai spui că femeile sunt slabe! Ar fi trebuit să te înveţe maică-ta că nu-i aşa.

Şi Michaela îl acoperi din nou cu cearşaful.

6

– Al dracu' de nasol că nu filmează cineva toată chestia asta pentru un căcat d-ăla de reality-show! spuse Low.

Cu ochiul lipit de luneta de la bazooka, văzuse cum al doilea buldozer îl făcuse terci pe fraierul care căzuse în faţa lui; îl văzuse pe Rambo ăla cum sărise din spatele buldozerului, deschisese focul şi-l salvase pe alt agarici. Şi după aia văzuse – cu un amestec

de uimire și bucurie – cum primul buldozer făcuse acordeon rulota aia în ușile de la pușcărie. Asista la un conflict epic, care va atinge punctul culminant când ei vor condimenta ciorba aia cu trei sau patru proiectile de bazooka.

– Noi când ne facem număru'? vru să știe May.

– Să mai obosească niţel gaborii.

– Da' cum o să știm că-i Kitty aia pe care o luăm? Că acolo tre' să fie o grămadă de farfuze înfășate în coconi d-ăia.

Pe Low nu-l încântau deloc ezitările de ultimă clipă ale fratelui său.

– Probabil că n-avem cum să fim sută la sută siguri, dar o să tragem toate proiectilele astea și o să aruncăm coșmelia în aer. Așa că eu zic că avem toate șansele de reușită. Și mai zic că tre' să fim optimiști. Uite ce noroc avem! Sau ai fi vrut să mă lupt eu singur cu ei?

– Haide, mă, Low, n-am zis asta! protestă May. Nu-i corect să te iei de mine!

7

La nivelul 32 al jocului *Cetatea Opulentă,* niște păianjeni mici și roz invadară câmpul cu stele, triunghiuri și sfere învăpăiate al lui Evie. Păienjeneii stinseră sferele și le transformară în niște stele albastre, extrem de enervante, care blocară jocul – nasol! Din Aripa A se auzeau zgomotele asurzitoare ale focurilor de armă, dar acestea nu o deranjau pe Evie; de prea multe ori văzuse și auzise lupte purtate de bărbați. Însă o deranjau destul de tare păianjenii roz.

– Mare păcat! spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Și începu să miște formele colorate pe ecran, căutând conexiuni. Evie era foarte relaxată. În timp ce se juca la telefon, începu să leviteze, la câțiva centimetri deasupra patului.

8

Tufele zvâcniră în spatele gardului dinspre nord, chiar vizavi de aleea din spatele magaziei, unde se afla Billy Wettermore. Trase vreo douăsprezece focuri în verdeața care se mișcase. Tufele se cutremurară.

Drew T. Barrymore, agent de asigurări cu multă experiență, care alegea întotdeauna soluția cea mai puțin riscantă, nu se afla în bătaia puștii lui Billy. Ba chiar, cu prudența care-l făcuse nu numai cel mai bun afacerist în domeniu din Dooling, dar și un excelent vânător, îi oprise pe Pearl și Peters în pădurea din spatele sălii de sport a penitenciarului, salvându-i astfel de gloanțele tânărului. Peters i-a spus că ușa din spate a pușcăriei era în partea dinspre vest a sălii de sport. Reacția produsă de piatra pe care Drew a aruncat-o în tufe le-a oferit răspunsul căutat: da, acolo era o ușă și, da, precis era apărată.

– Domnule polițist? spuse Drew T. Barry.

Stăteau ghemuiți în spatele unui stejar. La vreo cinci metri în fața lor, încă mai ploua cu frunzele smulse de forța împușcăturii. După sunet, probabil că tipul care trăsese se afla la vreo treizeci sau patruzeci de metri dincolo de gardul interior, în apropiere de zidul clădirii.

– Ce vrei? răspunse Don Peters.

Stropi grași de transpirație îi șiroiau pe obraji. Cărase geanta de pânză în care erau măștile de gaze și cleștii cu care voia să taie lacătele.

– Nu tu, adevăratul polițist, îi zise Drew T. Barry.

– Da? răspunse Pearl dând din cap.

– Am să fiu acuzat dacă îl omor pe ăla care trage în noi? Ești convins că Geary și Coombs o să jure că am acționat conform legii?

– Da. Pe cuvânt de cercetaș!

Și Elmore Pearl făcu gestul de salut al copilăriei sale: mâna ridicată, primele trei degete în sus, degetul mic unit cu cel mare.

Peters horcăi prelung și scuipă.

– Vrei să mă reped până-n oraș și să-ți aduc un notar, Drew?

Drew T. Barry ignoră ironia tembelului, le spuse să rămână pe loc și se întoarse în pădure, de unde coborî repede panta dinspre nord. Avea pușca de vânătoare agățată la spate.

9

Frank ținea arma îndreptată către colțul de sud-vest al închisorii, gata să-l facă praf pe trăgător dacă mai avea curajul să-și arate mutra la geam. Schimbul de focuri îl năucise; dintr-odată totul devenise foarte real. Îi era greață de la atâta sânge și de la toate cadavrele întinse pe drum, pe care norii de gaze purtați de vânt le ascundeau vederii, pentru ca apoi să dezvăluie un tablou macabru. Însă nu șovăia. Era copleșit de groază, nu de remușcări. Viața lui aparținea Nanei, motiv pentru care era gata să-și asume orice risc. Așa încerca el să se convingă.

Kronsky apăru lângă el.

– Dă-i bice! îi spuse Frank. Cu cât terminăm mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

– Aici cam ai dreptate, stimate domn, zise Kronsky.

Stătea într-un genunchi, lângă rucsacul pe care-l pusese pe jos. Îi trase fermoarul, scoase din el pachetul cu dinamită și tăie trei sferturi din fitil.

Atunci se deschise ușa blindată a buldozerului, din care coborî Jack Albertson, în mână cu vechiul lui pistol de serviciu, un Glock .38.

– Acoperă-ne de căcănarul ăla de acolo! îi ceru Kronsky, arătând în direcția lui Willy Burke.

Apoi se întoarse spre Frank.

– Haide!

Îndoiți de șale, ca să nu fie văzuți, cei doi bărbați porniră repede de-a lungul zidului dinspre nord-vest al penitenciarului. Kronsky se opri sub geamul scos din țâțâni, unde era unul dintre punctele de tragere ale apărătorilor. Ținea dinamita în mâna

dreaptă, iar în stânga avea o brichetă albastră. Țeava de la pușca trăgătorului ieșise iar prin deschizătură.

– Apuc-o! îi ceru el lui Frank.

Frank nu puse la îndoială ordinul primit și își încleștă degetele mâinii stângi în jurul tubului din metal. Apoi smulse arma din strânsoarea individului dinăuntru. Auzi o înjurătură înăbușită. Kronsky aprinse bricheta, aprinse fitilul și aruncă nonșalant pachetul de dinamită: așa cum arunci la coșul de baschet și înscrii. Frank dădu drumul puștii și se aruncă la pământ. După trei secunde se auzi o bubuitură zdravănă. Prin gaura unde fusese înainte geamul țâșni un fum gros, însoțit de bucăți de carne însângerată.

10

Pământul se cutremură și scoase un răcnet indignat.

Lipit de Willy Burke, lângă zidul dinspre vest, Clint văzu cum din parcare se ridică un tsunami de gaze lacrimogene, alungat de explozie. Începură să-i țiuie urechile și să-i vibreze toate încheieturile. Nu se putea gândi decât că lucrurile nu se desfășuraseră așa cum sperase el. Tipii ăștia aveau s-o omoare pe Evie și pe toți ceilalți. Din vina lui. El dăduse greș. Se simțea ridicol cu pistolul în mână – niciodată, în cei cincisprezece ani de căsnicie, nu acceptase invitația Lilei la poligonul de tragere. Dar, uite, pistolul ăsta parcă-l implora să-l folosească.

Se aplecă pe după Willy Burke, se uită cu atenție la maldărul de utilaje și oameni și dărâmături de la ușile principale și ochii i se opriră asupra unui bărbat care stătea în spatele primului buldozer. Omul acela se uita la norul de praf care ieșise prin spărtura din zid în spatele căreia se afla Rand Quigley.

(Jack Albertson nu se așteptase la explozie. A uitat de prudență și a întors capul ca să se uite. Nu-l tulbura haosul – în tinerețe lucrase în mină și ieșise viu din multe sughițuri ale pământului, așa că avea nervii tari. Însă îl nedumerea. Ce aveau indivizii ăia de preferau o confruntare armată în loc s-o predea

pe nebuna aia oamenilor legii? În opinia lui, lumea era tot mai nebună de la un an la altul. Waterloo-ul lui personal fusese alegerea Lilei Norcross în funcția de șerif al Doolingului. Cum adică să fie o fustă șefă peste poliție? Nu exista nimic mai absurd. Așa că Jack Albertson își depusese pe loc cererea de pensionare și se întorsese acasă ca să se bucure în liniște de celibatul lui de-o viață.)

Mâna lui Clint ridică pistolul, ochiul lui descoperi prin cătare omul din spatele buldozerului și degetul lui apăsă pe trăgaci. Detunătura a fost urmată de un pocnet umed, atunci când glonțul pătrunse prin masca de gaze a individului. Clint îl văzu cum își dă capul pe spate și apoi se prăbușește la pământ.

„Doamne, Dumnezeule!" își spuse el. „Poate că era cineva cunoscut."

– Haide! strigă Willy, trăgându-l spre ușa din spate.

Picioarele lui Clint îi ascultară îndemnul. Nu-și imaginase că va fi atât de ușor să ucidă. Iar asta era și mai rău decât fapta în sine.

XIV

1

Jeanette deschise ochii și văzu un vulpoi culcat în fața ușii de la celula lui Evie. Stătea cu botul pe ciment, în crăpăturile căruia apăruseră fire verzi de mușchi.

– Galerie, repetă Jeanette pentru sine.

Era vorba despre o galerie. Se adresă vulpoiului:

– Am trecut prin una? Că nu mai țin minte. Pe tine te-a trimis Evie?

După cum se și așteptase, vulpoiul nu-i răspunse. (Animalele îți vorbesc în vis, iar acum parcă visa... dar parcă nu tocmai.) Vulpoiul căscă, îi aruncă o privire șmecheră și se ridică în picioare.

Aripa A era pustie și în zid apăruse o gaură mare, prin care năvăleau înăuntru razele soarelui abia răsărit. Chiciura depusă pe bucățile de ciment se topea pe măsură ce creștea temperatura.

Și Jeanette își spuse:

– Mă simt trează. Cred că *sunt* trează.

Vulpoiul scoase un fel de mieunat și porni cu pași mărunței spre gaura din zid. Îi mai aruncă o privire lui Jeanette, mai miorlăi o dată, trecu prin gaură și lumina dimineții îl înghiți.

2

Înaintă și ea cu mare grijă prin gaura aceea, aplecându-se pe sub muchiile ascuțite ale cimentului spart. Se pomeni într-un

câmp cu ierburi înalte până la genunchi și floarea-soarelui uscată. Lumina era atât de puternică, încât trebuia să țină ochii mijiți. Solul înghețat trosnea sub tălpile ei, iar aerul rece îi făcuse pielea ca de găină pe sub materialul subțire al uniformei.

Aerul proaspăt și lumina soarelui o treziră complet. Parcă își lepădase vechiul corp, epuizat de atâtea suferințe și stres și lipsă de somn. Acum Jeanette se simțea ca nouă.

Vulpoiul o luă repede pe lângă zidul de est al închisorii, spre Route 31. Jeanette se grăbi după el, încercând să-și obișnuiască ochii cu lumina puternică. Aruncă o privire către penitenciar: rugi golași sufocau zidurile; rugii acopereau și maldărul de fiare ruginite, care pe vremuri fuseseră un buldozer și o autorulotă; smocuri dese de iarbă galbenă creșteau din crăpăturile și gropile parcării; alte vehicule acoperite cu rugină zăceau alandala pe asfalt. Jeanette privi în cealaltă direcție. Gardurile fuseseră doborâte și prin iarbă scânteiau lanțurile turtite. Deși nu înțelegea nici de ce și nici cum anume se petrecuseră toate astea, înțelese imediat că, deși acesta era tot Penitenciarul Dooling, mulți ani trecuseră de când adormise ea și până acum.

Călăuza ei sări șanțul de pe marginea șoselei, traversă apoi asfaltul distrus și intră în pădurea verde de dincolo de el. I se vedea coada roșcată sclipind în penumbră.

Nedezlipindu-și ochii de la coada vulpoiului, Jeanette traversă în goană Route 31. Alunecă pe pământul ud și se apucă de o creangă ca să nu-și piardă echilibrul. O ardeau gâtul și pieptul de la aerul curat, amestecat cu mirosul puternic de sevă și frunze putrezite și pământ umed. Ieșise din închisoare. Era liberă. Mintea ei se apucă să plăsmuiască o fantasmă pe baza acestei noi și extraordinare realități: pădurea aceasta era o oază în care nu mai existau dezinfectanți industriali, nici zdrăngănit de chei, nici sforăituri, nici vânturi trase de deținute, nici plânsete, nici sex cu colega de celulă, nici bubuituri de uși care se închid când se dă stingerea. Aici ea era unică stăpână: Regina Jeanette. Senzația de libertate era mult, mult mai minunată decât și-o imaginase ea vreodată.

Dar...

– Bobby!

Jeanette șopti numele pe care trebuia să-l țină minte, pe care nu trebuia cu niciun chip să-l uite. Ca să nu fie cumva tentată să rămână aici.

3

Îi era greu să judece distanțele. Jeanette era obișnuită doar cu pista de alergare de pe marginea terenului de sport: opt sute de metri. Panta aceasta abruptă dinspre sud-vest avea mai mult de atât, iar ea trebuia să mărească pasul ca să se poată ține după vulpoi; și îi vibrau mușchii încordați și o dureau și-i dădeau o senzație fantastică. Din când în când, vulpoiul se oprea s-o aștepte, apoi o lua din nou la picior. Era frig, dar Jeanette transpira abundent. Aerul avea temperatura aceea a iernii care nu se dă dusă în fața primăverii. Pe fundalul cenușiu al pădurii se zăreau câțiva muguri verzi, iar pământul era noroios.

După cinci kilometri, poate șase, vulpoiul o conduse la o rulotă căzută pe o parte și împotmolită într-o mare de buruieni. Pe jos flutura o bandă galbenă, decolorată acum, cu care poliția înconjurase locul pe vremuri. Jeanette simțea că nu mai are mult de mers. Auzea un bâzâit stins. Soarele se înălțase pe cer. Îi era sete și foame și spera să găsească ceva de mâncare și de băut la destinație – cât de bun ar fi un suc de la gheață! „Lasă astea acum, gândește-te la Bobby, doar la Bobby trebuie să te gândești. Doar de el ai nevoie." Văzu că vulpoiul dispăruse pe sub niște copaci doborâți.

Jeanette se grăbi după el. Trecu pe lângă un morman de moloz și bucăți de scânduri. Probabil că aici fusese o cabană mică sau o baracă. Crengile copacilor erau acoperite de molii, îndesate unele în altele ca niște scoici bizare. Și își spuse că imaginea aceasta se potrivea perfect cu sentimentul că lumea în care se trezise nu semăna cu nimic din ce cunoscuse ea vreodată, că era ca fundul neexplorat al unui ocean. Moliile nu se mișcau, dar ea le auzea cum foșnesc ușor, parcă i-ar fi spus ceva.

Și chiar îi spuneau: *Bobby. Nu-i prea târziu s-o iei de la început.* Asta i se părea ei că-i spun moliile.

În sfârșit ajunse pe culme. Vulpoiul se oprise în mijlocul unei pajiști înghețate. Jeanette trase aer în piept. Mirosul de kerosen, complet neașteptat și aparent fără vreo legătură cu nimic din jur, îi înțepă nasul și cerul gurii.

Păși în luminiș și văzu ceva absolut ireal. Ceva ce o convinse că nu se mai afla în regiunea Munților Apalași.

4

Un tigru cu dungi negre, foarte subțiri, pe blana albă își roti ochii și scoase un răget foarte asemănător cu acela al leului de pe genericul filmelor produse de MGM. În spatele lui era un copac. Un Copac care își înălța spre cer trunchiul format din sute de alte trunchiuri împletite între ele și desfăcute apoi într-o uriașă fântână arteziană de ramuri pline până la refuz cu frunze și cu mușchi și cu păsări tropicale. În jurul acelui trunchi cum nu mai exista vreunul în lumea pe care o știa Jeanette, se încolăcea un șarpe roșu.

Vulpoiul se opri lângă o crăpătură de la baza acelui copac, îi aruncă lui Jeanette o privire cam strengărească și dispăru înăuntru. Acolo era. Acolo era galeria care mergea în ambele direcții. Galeria care o va duce înapoi în lumea din care venise, unde o aștepta Bobby. Porni spre ea.

– Nu mișca! Mâinile sus!

O femeie în blugi și cămașă cu carouri galbene o amenința cu pistolul. Apăruse din spatele Copacului care, la bază, era mare cam cât un bloc de locuințe. În mâna cealaltă avea o canistră cu o bandă din cauciuc albastru pe mijloc.

– Nu te mai apropia! Ești nouă, da? Ai uniformă de pușcăriașă. Probabil că nu înțelegi nimic din ce se petrece.

Buzele cucoanei Bluză-Galbenă se strâmbară într-un zâmbet straniu – zadarnică încercare de a atenua nefirescul întregii situații: Copacul, tigrul, pistolul.

– Vreau să te ajut. Am să te ajut. Aici suntem prietene toate. Eu sunt Elaine. Elaine Nutting. Lasă-mă să fac ceva și după aia mai stăm de vorbă.

– Ce să faci? o întrebă Jeanette.

Însă era destul de sigură la ce se referea femeia – altminteri, de unde să fi venit mirosul ăla de kerosen?

Cucoana asta se pregătea să dea foc acestui Copac Ireal. Iar dacă el ardea, atunci ardea și drumul înapoi la Bobby. Cam așa lăsase să se înțeleagă Evie. Nu-i putea permite s-o facă, dar cum să o oprească? Era la cel puțin șase metri distanță de ea și nu o putea lua prin surprindere.

Cu ochii la Jeanette, Elaine se așeză într-un genunchi, își puse pistolul jos (dar la îndemână) și desfăcu iute capacul de la canistra cu kerosen.

– Am vărsat deja două. Trebuie să stropesc de jur împrejur. Ca să fiu sigură că o să-l aprindă.

Jeanette făcu doi pași spre ea. Elaine luă repede arma și sări în picioare.

– Stai unde ești!

– Nu poți să faci asta, spuse Jeanette. N-ai dreptul.

Tigrul alb stătea lângă vizuina în care intrase vulpoiul. Își mișca coada și le privea pe sub pleoape cu ochii lui de culoarea chihlimbarului.

Elaine udă trunchiul Copacului cu kerosen.

– *Trebuie* s-o fac. E mai bine așa. Toate problemele vor fi rezolvate. Ție câți bărbați ți-au făcut rău? Îmi închipui că destul de mulți. Aproape toată viața mea de adult am lucrat cu femei ca tine. Știu că n-ai intrat la pușcărie doar din vina ta. Un bărbat ți-a dat brânci.

– Cucoană! spuse Jeanette, simțindu-se jignită la gândul că este atât de transparentă. Nu vorbi așa, că nu mă cunoști!

– Nu te cunosc personal, dar am dreptate, nu-i așa?

Elaine goli canistra pe rădăcinile Copacului și o azvârli cât colo. „Nu te cheamă Elaine Nutting, cucoană", îi zise Jeanette în gând. „Te cheamă Elaine Nu-S-Normală-La-Cap."

– Da, a fost un bărbat care s-a purtat urât cu mine. Dar eu i-am făcut și mai mult rău, spuse ea, făcând încă un pas înainte și ajungând cam la cinci metri de Elaine. L-am ucis.

– Bravo ție, dar nu te mai apropia!

Și Elaine flutură pistolul, de parcă ar fi vrut s-o mături din drum. Sau să o șteargă.

Jeanette făcu alt pas.

– Unii spun că a meritat-o. Chiar unii dintre foștii lui prieteni spun asta. Așa cred ei. Numai că procuratura n-a fost de acord. *Eu* nu sunt de acord, chiar dacă nu eram cu mintea întreagă atunci când am făcut-o. Și este adevărat că nu m-a ajutat nimeni la nevoie. Așa că l-am omorât și acum îmi pare rău. Eu va trebui să trăiesc cu păcatul ăsta.

Încă un pas. Unul mic.

– Am destulă putere ca să-mi accept partea mea de vină, bine? Însă am un fiu și fiul meu are nevoie de mine. Trebuie să afle ce înseamnă să devii om adevărat, iar eu îl pot învăța asta. Nu mai am de gând să mă las călcată în picioare de nimeni, bărbat ori femeie. Data viitoare când o să mai încerce Don Peters să mă oblige să-l masturbez, nu am să-l omor, dar am... am să-i scot ochii. M-am săturat să fiu un sac de box. Așa că poți să-ți vâri undeva tot ce îți imaginezi tu că ai ști despre mine.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, spuse Elaine.

– Nu sunt femei care vor să se întoarcă?

– Nu știu, murmură Elaine, fără să o mai privească în ochi. Poate. Dar se lasă influențate.

– Și te-ai gândit să hotărăști tu în locul lor?

– Dacă n-are nimeni altcineva curajul s-o facă, spuse Elaine (fără să-și dea deloc seama cât de bine semăna în momentul acesta cu soțul ei), atunci da. În cazul ăsta, depinde doar de mine.

Scoase un aprinzător de grătar din buzunarul blugilor. Tigrul alb o privea și torcea – cam tot așa cum toarce un motor care merge în gol. Nici nu se uita la Jeanette, de parcă nu se aștepta la niciun ajutor din partea ei.

– Probabil că tu n-ai copii, zise Jeanette.

Femeia păru profund rănită.

– Am o fiică. Lumina ochilor mei.

– Și ea este aici?

– Bineînțeles. Aici este în siguranță. Și eu am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să rămână aici.

– Dar ea ce părere are?

– Părerea ei nu contează. E doar un copil.

– În regulă. Atunci cum rămâne cu femeile care au fost nevoite să-și abandoneze fiii? Ele n-au dreptul de a-și crește copiii și de a-i proteja de toate relele? Poate că le place viața de aici, dar nu crezi că au această *responsabilitate* față de ei?

– Uite, ricană Elaine, afirmația ta m-a convins că ești proastă. *Băieții* cresc și ajung *bărbați*. Iar bărbații provoacă toate nenorocirile. Ei ucid, ei otrăvesc pământul. Ne este mult mai bine aici. Sigur, avem și bebeluși de sex masculin, numai că ei vor crește altfel. Noi îi vom învăța să fie altfel.

Inspiră adânc, iar rânjetul i se întinse ca umflat cu gaz ilariant.

– Lumea asta o să fie o lume bună.

– Să te mai întreb o dată: tu acum vrei să închizi ușa spre viața pe care femeile celelalte au lăsat-o în urmă, fără ca măcar să le întrebi?

Zâmbetul lui Elaine tremură.

– S-ar putea să nu înțeleagă, așa că... eu vreau să fac...

– Ce vrei să faci, cucoană? În afară de o foarte mare tâmpenie? o întrebă Jeanette, în timp ce își strecura mâna în buzunar.

Vulpoiul reapăru și se așeză alături de tigru. Șarpele cel roșu se târî peste unul dintre pantofii lui Jeanette, dar ea nici nu se uită în jos. Înțelegea că animalele acestea nu atacau; că ele veneau dintr-o lume pe care un predicator din copilăria ei, când obișnuia să meargă la biserică, o numise Regatul cel Pașnic.

Elaine apăsă butonul aprinzătorului. În vârful lui înflori o flacără vioaie.

– Eu *hotărăsc* aici!

Jeanette scoase brusc mâna din buzunar și aruncă un pumn cu boabe de mazăre în cealaltă femeie. Elaine tresări, ridică instinctiv mâna cu pistolul și făcu un pas în spate. Jeanette se repezi la ea și

o apucă de mijloc, trântind-o. Elaine scăpă arma, dar nu și aprinzătorul. Întinse brațul spre rădăcinile îmbibate cu kerosen ale Copacului. Jeanette îi lovi încheietura de pământ. Aprinzătorul îi alunecă din mână și se stinse. Însă prea târziu – flăcările albastre țopăiau pe una dintre rădăcini, apropiindu-se de trunchi.

Șarpele roșu se târî mai sus în Copac, ca să scape de foc. Tigrul se ridică, se apropie agale de rădăcina care ardea și călcă pe flăcările de acolo. Un fum înecăcios se ridică în jurul labei lui, iar Jeanette simți miros de blană pârlită. Însă tigrul nu se mișcă din loc. Când se îndepărtă în cele din urmă, flăcările albastre dispăruseră.

Jeanette se dădu la o parte de pe femeia întinsă la pământ. Elaine plângea în hohote.

– Nu vreau decât să fie Nana în siguranță... să crească într-o lume fără pericole.

– Știu.

Jeanette n-o cunoscuse pe fiica acestei femei și probabil că nu o va cunoaște niciodată, însă știa cum sună adevărata durere, durerea sufletului. O trăise și ea. O, și încă cum o mai trăise! Luă aprinzătorul de pe jos. Îl examină atentă. O unealtă atât de mică ar fi putut închide ușa dintre două lumi. Și ar fi închis-o, dacă n-ar fi fost tigrul. Oare chiar asta era menirea lui, se întrebă Jeanette, ori își depășise atribuțiile? Și dacă și le depășise, oare va fi pedepsit?

Atât de multe întrebări. Atât de puține răspunsuri. Dar nu mai conta. Aruncă aprinzătorul cât putu ea de departe. Unealta dispăru în iarba înaltă, la vreo cincisprezece metri de ele. Elaine scoase un strigăt disperat. Jeanette se aplecă și luă pistolul, intenționând să și-l pună la curea. Dar firește că încă mai era îmbrăcată în uniforma de penitenciar, așa că n-avea curea. Curelele erau interzise. Pentru că deținutele s-ar fi putut spânzura cu ele. Avea un buzunar la pantaloni, numai că era puțin adânc și încă plin pe jumătate cu boabe de mazăre. Pistolul ar cădea de acolo imediat. Ce să facă cu el? Să-l arunce: asta i se părea cea mai înțeleaptă soluție.

Nu apucă s-o facă, pentru că auzi foșnet de frunze în spate. Se întoarse fulgerător, cu arma în mână.

– Hei! Aruncă-l! Aruncă pistolul ăla!

La marginea pădurii apăruse o altă femeie, cu propria-i armă îndreptată spre Jeanette. Spre deosebire de Elaine, nou-venita ținea pistolul cu ambele mâini și stătea cu picioarele depărtate, dovedind că nu era pentru prima oară când amenința pe cineva cu o armă de foc. Jeanette, obișnuită să primească ordine, începu să lase pistolul în jos, intenționând să-l pună în iarba de lângă Copac... dar la o distanță prudentă de Elaine Nu-S-Normală-La-Cap, care ar fi putut încerca să și-l recupereze. Când se aplecă, șarpele foșni pe creanga aflată chiar deasupra ei. Jeanette tresări și ridică mâna cu pistolul ca să-și protejeze capul. Urmă un trosnet, apoi un *clinc* slab, ca acela produs de două cești de cafea care se ciocnesc în bufet. Și auzi în minte țipătul de durere și uimire al lui Evie. Apoi se pomeni întinsă pe pământ, sub un cer de frunze. Gura îi era plină de sânge.

Necunoscuta se apropie de ea. Ieșea fum din țeava pistolului și Jeanette înțelese că tocmai ce fusese împușcată.

– Lasă-l jos! îi ordonă femeia.

Cu toate că nu mai simțea pistolul în mână, Jeanette își relaxă degetele, iar arma se rostogoli din strânsoarea ei.

– Te știu, șopti Jeanette.

Parcă o greutate fierbinte îi apăsa pieptul. Îi era greu să respire, dar nu o durea.

– Tu ai adus-o la penitenciar pe Evie. Ești polițistă. Te-am văzut pe geam.

– Aici miroase a kerosen, spuse Lila.

Luă canistra de jos, o mirosi, apoi o aruncă.

După ce se terminase Întrunirea din dimineața aceea, cineva a observat că lipsea una dintre mașinuțele de golf și nimeni nu semnase pentru ea în registru. O fată, pe nume Maisie Wettermore, a spus că o văzuse pe Elaine Nutting cu câteva minute înainte, mergând cu mașinuța aia în direcția Cherestegiei lui Adams. Lila a schimbat o privire cu Janice Coates. În direcția Cherestegiei lui Adams nu se aflau acum decât două lucruri: resturile barăcii/laboratorului de metamfetamină și Copacul. Pe amândouă le neliniștea ideea că Elaine Nutting plecase singură acolo. Lila și-a adus

aminte de grijile pe care și le făcea Elaine în privința animalelor – mai cu seamă a tigrului – și s-a gândit că ar putea încerca să le omoare. Lila era convinsă că ar fi fost o mare greșeală. Așa că ea și fosta directoare s-au urcat într-o altă mașinuță și au pornit pe urmele ei.

Iar acum Lila împușcase o femeie pe care n-o mai văzuse în viața ei, femeie care zăcea plină de sânge pe jos.

– Ce dracu' voiai să faci? o întrebă ea.

– Eu nu făceam nimic, spuse Jeanette, privind spre cealaltă femeie, cea care plângea. Ea. Ea e de vină. Kerosenul e al ei. Și arma. Eu am oprit-o.

Jeanette știa că moare. Un frig cumplit îi cuprinsese trupul, de parcă ar fi fost aruncată în apa dintr-o fântână adâncă – pornise de la degetele de la picioare, urcase pe gambe, îi amorțise genunchii, croindu-și drum spre locul unde îi bătea inima. Lui Bobby îi fusese teamă de apă când era mic.

Și lui Bobby îi mai fusese teamă că va veni cineva care-i va fura paharul cu suc și pălăria cu urechi de Mickey Mouse. Momentul acesta era imortalizat în fotografia de pe peretele celulei. „Nu, iubitule, nu", îi spusese ea atunci. „Nu te speria! Nu ți le ia nimeni. Sunt ale tale. Mami n-o să lase pe nimeni să ți le ia."

Și dacă Bobby ar fi acum aici și ar întreba-o despre apa asta rece? Despre apa asta înghețată în care se scufunda mami a lui? Păi, atunci i-ar spune să nu se sperie nici de asta. Ai un șoc în primul moment, dar apoi te obișnuiești.

Numai că Jeanette nu era campioană la probele emisiunii concurs *Minți și câștigi.* Nu era genul acela de concurentă. Poate Bobby i-ar fi înghițit o minciună, dar nu și Ree. Dacă Ree ar fi fost aici, ar fi trebuit să-i recunoască adevărul: apa din fântâna aceea adâncă nu îi făcea rău, dar nici bine nu se simțea.

Vocea prezentatorului îi răsună în urechi: *Aici s-a încheiat participarea lui Jeanette Sorley la concursul nostru. Dar îi oferim câteva premii de consolare. Haide, Ken, spune-ne care sunt aceste premii!* Dar vocea prezentatorului semăna foarte bine cu vocea lui

Warner Wolf, Domnul Să-Vedem-Reluarea. Dacă tot ești trimisă acasă, bine măcar că plecarea ta e anunțată de o vedetă TV.

Directoarea Coates, cu părul complet alb, apăru deasupra lui Jeanette. Îi stătea bine cu noua coafură. Dar parcă mai slăbise și avea cearcăne mari și obrajii supți.

– Sorley? șopti Coates, așezându-se în genunchi și luând-o de mână. Jeanette?

– Futu-i! exclamă polițista. Cred că am făcut o greșeală foarte gravă.

Se lăsă și ea în genunchi și își apăsă ambele palme pe rana lui Jeanette, deși știa că era inutil.

– Am vrut doar s-o sperii, dar eram departe... și mă temeam pentru Copac... îmi pare tare, tare rău.

Jeanette simți că i se prelinge sângele pe la colțurile gurii. Începu să sufle greu.

– Am un fiu... îl cheamă Bobby... am un fiu...

Cele din urmă cuvinte ale lui Jeanette i-au fost adresate lui Elaine și ochii ei mari și înspăimântați au fost ultimul lucru pe care l-a mai văzut.

– Te rog... am un fiu...

XV

Mai târziu, după ce se vor fi risipit fumul și gazele lacrimogene, se vor plăsmui zeci de legende despre bătălia pentru Penitenciarul de Femei din Dooling, toate diferite, majoritatea contradictorii, adevărate în anumite aspecte, false în altele. Odată ce este declanșat un conflict de o asemenea gravitate – o luptă pe viață și pe moarte –, realitatea obiectivă se pierde repede în fum și zgomote.

În plus, muriseră mulți dintre participanții care ar fi putut să relateze cum au văzut ei lucrurile.

1

În timp ce Van Lampley – împușcată în șold, sângerând și epuizată până în măduva oaselor – mergea încet cu ATV-ul pe un drum de țară, despre care ea credea că ar fi Allen Lane (deși nu putea fi sigură, că erau prea multe drumuri de țară pe dealurile astea), din depărtare se auzi o explozie. Din direcția penitenciarului. Ridică ochii de la ecranul telefonului cu dispozitiv de urmărire pe care-l luase de la Fritz Meshaum. Pe ecranul acela, telefonul din mâna ei era reprezentat printr-un punct roșu. Dispozitivul de pe bazooka era un punct verde. Cele două puncte se aflau acum foarte aproape unul de celălalt, iar ea era de părere că parcursese suficient drum cu ATV-ul fără să-i avertizeze pe frații Griner că era pe urmele lor.

„Poate că bubuitura aia venea de la bazooka lor", își spuse ea. Posibil, numai că Van nu credea asta câtuși de puțin – crescuse într-un ținut minier și dansase pe muzica discordantă a exploziilor produse de dinamită. Zgomotul auzit dinspre închisoare fusese mai puternic și mai strident. Da, dinamită era. Se pare că frații Griner nu erau singurii netrebnici posesori de explozibili.

Opri ATV-ul, coborî din el. Se clătină destul de tare. Cracul stâng al pantalonului era îmbibat cu sânge de la șold până la genunchi. Iar din adrenalina care o adusese până aici nu-i mai rămăseseră decât câțiva stropi. O durea tot corpul, dar cel mai tare, cumplit de tare, o durea șoldul în care o împușcase Meshaum. Se fărâmase ceva acolo, pentru că simțea cum i se freacă oasele la fiecare pas. Pierduse mult sânge și acum era amețită și din cauza asta, nu doar din cauza lipsei de somn. Fiecare părticică a trupului ei o implora să se oprească, să renunțe la toată nebunia asta și să doarmă.

„Am să dorm", își spuse ea, luându-și pușca și pistolul cu care trăsese Meshaum în ea. „Însă nu acum. Poate că n-am ce să fac în legătură cu ce se petrece acum la penitenciar, dar pot să le vin de hac celor doi nemernici înainte să facă și mai mult rău. După aia, am să mă duc la culcare."

Din ulița aceea se desprindeau două brazde pline de buruieni, care o luau printre copacii crescuți după defrișarea zonei. Probabil că acolo fusese un drum pe vremuri. După douăzeci de metri dădu peste camioneta furată de frații Griner. Se uită înăuntru, nu găsi nimic care s-o intereseze și își continuă drumul, trăgându-și în urmă piciorul ca pe o greblă. Nu mai avea nevoie de dispozitivul de urmărire, pentru că acum știa unde se află, chiar dacă nu mai trecuse pe aici de pe vremea liceului, când în locul acesta se ascundeau adolescenții ca să se pupe, atunci când cotloanele mai bune erau ocupate. Patru sute de metri mai în față – sau poate puțin mai mult – cărarea năpădită de buruieni ajungea la un dâmb pe care se aflau câteva pietre funerare: locul unde era înmormântată familia Allen (presupunând, firește, că aceasta era într-adevăr Allen Lane). De pe dâmbul acela se vedea

foarte bine Penitenciarul Dooling, privelişte care nu-i prea îndemna la romantism pe puştii excitaţi.

„Pot s-o fac", îşi spuse ea. „Încă cincizeci de metri."

Străbătu cincizeci de metri, după care îşi spuse că poate încă cincizeci. Şi continuă aşa, până când auzi nişte voci de undeva, din faţă. Apoi un *fâââşşşşşş* exploziv, urmat de chiăielile de bucurie ale lui Low Griner cel Mic şi ale lui Maynard.

– Nu ziceam c-o s-ajungă până colo, frăţică, da' uită-te ce prăpăd! zbieră unul dintre ei.

Celălalt îi răspunse cu un urlet de luptă.

Van trase piedica de la pistolul lui Meshaum şi porni în direcţia de unde veneau zgomotele de la sărbătoarea celor două brute.

2

Clint crezuse că expresia *i-a stat inima în loc* era doar o licenţă poetică, până când a păţit-o personal. Fără să-şi dea seama că plecase de la adăpostul oferit de colţul clădirii, se uita cu gura căscată la bucăţile de beton care curgeau din Aripa C. Câte dintre femeile care dormeau în celulele de acolo fuseseră ucise în explozie, incinerate sau făcute fărâme în coconii lor? Auzi ca prin vis un bâzâit pe lângă urechea stângă şi nu simţi nimic atunci când alt glonţ – acesta venit din arma lui Mick Napolitano, ascuns în spatele celui de-al doilea buldozer – îi găuri buzunarul de la pantaloni, vărsându-i mărunţişul de acolo de-a lungul piciorului.

Willy Burke îl apucă de umeri şi-l smuci îndărăt atât de tare, încât aproape căzu peste el.

– Eşti nebun, doctore? Vrei să te împuşte ăia?

– Femeile, şopti Clint. Erau multe femei acolo.

Îşi şterse ochii, care-l usturau de la gazul înţepător şi care i se umpluseră de lacrimi.

– Nenorocitul ăla de Geary a instalat un lansator de rachete sau ceva de genul ăsta pe dâmbul cu cimitirul!

– Nu mai avem ce face acum, spuse Willy, aplecându-se și sprijinindu-se cu mâinile de genunchi. Bine măcar că ai nimerit unul dintre nemernici. Trebuie să intrăm în clădire. Hai la ușa din spate! Îl luăm și pe Billy cu noi.

Avea dreptate. Partea din fața penitenciarului se transformase într-un teatru de război.

– Te simți bine, Willy?

Willy Burke se îndreptă de șale și se forță să zâmbească.

– Nu prea, fir-ar să fie de treabă! Cred că fac un infarct. Mi-a zis doctoru' să renunț la pipă. Păcat că nu l-am ascultat!

„O, nu!" gemu Clint în sinea lui. „La dracu'... nu se poate așa ceva!"

Willy îi citi gândurile pe chip – n-avea nimic la ochi – și-l bătu pe umăr.

– Mai am până atunci, doctore. Hai să mergem!

3

De la locul lui din fața sălii de vizite, acum precis distrusă de explozie (împreună cu lumea dinăuntru), Frank îl văzu pe Jack Albertson prăbușindu-se. Masca îi alunecase într-o parte și în locul feței avea acum o baltă de sânge. „Nici maică-sa nu l-ar mai recunoaște acum", își zise Frank.

Duse walkie-talkie-ul la gură.

– Raportați! Toată lumea să raporteze!

Însă doar opt îi răspunseră, mai ales aceia care se ascunseseră în spatele buldozerului. Evident că nu toți aveau aparate de emisie-recepție, dar ar fi trebuit să-i răspundă mai mulți. Cea mai optimistă estimare a lui Frank spunea că pierduse cel puțin patru oameni, cu tot cu Jack. În adâncul sufletului, presupunea că erau cinci sau șase, iar cei răniți aveau nevoie de spitalizare. Poate puștiul ăla, Blass, pe care îl lăsaseră împreună cu Miller la barajul rutier, ar putea să-i ducă la St. Theresa cu unul dintre autobuze. Dar numai Dumnezeu putea ști dacă mai exista cineva la spital.

Cum de se ajunsese până aici? Că doar au atacat cu buldozerele, ce dracu'! Ar fi trebuit să se termine totul foarte repede.

Johnny Lee Kronsky îl apucă de umăr:

– Tre' să intrăm, amice. Să-i terminăm o dată pentru totdeauna. Cu asta.

Nu-şi închisese rucsacul şi acum dădu la o parte prosopul în care fusese împachetată dinamita şi-i arătă lui Frank bucata de C4, confiscată de poliţie de la fraţii Griner. Kronsky modelase explozibilul în formă de mingiuţă de jucărie. În el era vârât un telefon.

– E mobilul meu, spuse Kronsky. Îl donez cauzei. Oricum era de rahat.

– Pe unde să intrăm? îl întrebă Frank.

Gazul de afară începuse să se risipească, dar parcă lui îi intrase în minte, întunecându-i gândurile. Se luminase, iar acum soarele strălucea roşu deasupra orizontului.

– Cel mai bine ar fi pe lângă aia, zise Kronsky, arătând spre autorulota Fleetwood, pe jumătate strivită. Era lipită de clădire, dar mai aveai pe unde să te strecori ca să ajungi la uşile principale, acum sparte şi scoase parţial din balamale.

– O să ne acopere Struthers şi băieţii din spatele buldozerului. Intrăm şi nu ne oprim până n-o găsim pe scorpia care a provocat tot măcelul ăsta.

Frank nu mai era prea sigur cine anume provocase măcelul şi nici cine era şeful, dar dădu din cap. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

– Tre' să programez ceasul, mai spuse Kronsky, activând telefonul din mingea de C4.

Un cablu fusese introdus în orificiul pentru căşti. La celălalt capăt era ataşat încărcătorul. Privindu-l, Frank îşi aduse aminte de felul în care băga Elaine termometrul de carne în friptura scoasă din cuptor.

Kronsky îl mai pocni o dată în umăr. Fără prea multă blândeţe.

– La cât să-l pun? Gândeşte-te bine, pentru că atunci când o să ajungă să numere de la zece în jos, o să-l arunc indiferent de locul unde am ajuns.

– Cred că...

Frank scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Nu fusese niciodată la închisoare şi se aşteptase ca Don Peters să le aducă planurile clădirii, aşa cum îi ceruse. Abia acum, când era prea târziu, îşi dădu seama cât de nefolositor a fost Peters ăla. Şi această scăpare flagrantă îl făcu să se întrebe: oare câte alte lucruri mai scăpase din vedere?

– Patru minute?

Pe tonul acru al unui profesor de liceu, scos din sărite de un elev prea încăpăţânat, Kronsky mârâi:

– Mă întrebi sau îmi spui?

Se auziră câteva focuri disparate, dar se părea că asaltul asupra penitenciarului luase o pauză. Acum mai lipsea doar ca oamenii lui să ia decizia de a se retrage. Iar asta era inacceptabil.

Nana, îşi zise Frank. Apoi, cu voce tare:

– Patru minute, sunt convins.

„În patru minute ori o să fiu mort, ori povestea asta va avea un bun sfârşit."

Bineînţeles că era foarte posibil ca şi femeia aia să fi murit la ultima explozie, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Îşi aduse aminte de căţeii vagabonzi din cuştile lui, ţinuţi ostatici de nişte forţe pe care nu le înţelegeau.

Kronsky deschise o aplicaţie, atinse ecranul şi pe acesta apăru **4:00**. Mai atinse ecranul încă o dată şi începu numărătoarea inversă. Frank urmări fascinat cum **3:59** se făcu **3:58** apoi **3:57**.

– Eşti pregătit, Geary?

În zâmbetul de nebun al lui Kronsky lucea un dinte din aur.

(„Ce faci?" îl întrebase boul ăla de agitator în mina numărul 7 a companiei Ulysses Energy. „Mişcă-te mai repede." Boul de agitator era la cel puţin douăzeci de metri în faţa lui. În galerie era întuneric beznă, aşa că nu văzuse nici măcar faţa tembelului, darămite tricoul ăla cu mutra lui Woody Guthrie, ci doar lampa de la cască. „Sindicatul este puterea" – aşa îi plăcea boului de agitator să spună. Dolarii însemnau şi mai multă putere, iar tipul de la Ulysses Energy îi dăduse lui Johnny Lee Kronsky destule

bancnote foșnitoare ca să se ocupe de problemă. „Du-te-n mă-ta, cu sindicatul tău cu tot!" îi spusese Kronsky boului de agitator înainte să arunce dinamita și să fugă de acolo mâncând pământul.)

– Cred că ar fi bine să... începu Frank.

Și chiar atunci Lowell Griner trase prima oară cu bazooka. Se auzi un *fâââșșșș* prelung și Frank văzu ca prin ceață un obiect zburând pe deasupra lor. Un fel de proiectil.

– La pământ! zbieră Kronsky.

Însă nu-l așteptă pe Frank să se dezmeticească, ci îl apucă de ceafă și-l trase în jos.

Proiectilul de bazooka lovi Aripa C și explodă. În lumea de dincolo de Copac, dispărură paisprezece foste deținute din Penitenciarul Dooling într-o străfulgerare de lumină, urmată imediat de nori de molii.

4

Cu toate că avea un walkie-talkie, Drew T. Barry nu-i răspunsese lui Frank. Nici măcar nu-l auzise, pentru că-și închisese aparatul. Urcase cât de sus era posibil fără să-l vadă cineva și acum își dădu jos de pe umăr pușca de vânătoare. Linia de tragere nu era chiar atât de bună pe cât sperase el. Prin lunetă se vedea doar o magazie din tablă ondulată. Ușa din spatele închisorii era deschisă – se vedea lumina dinăuntru. Dar o păzea tipul ăla de lângă magazie. Barry zări un cot... un umăr... o bucată de cap. Din păcate, individul se retrase repede după ce aruncă o privire spre locul unde încă se mai aflau Elmore Pearl și Don Peters. Drew T. Barry trebuia neapărat să-l doboare. Voia neapărat să-l doboare. Îl mânca la propriu degetul de pe trăgaci, dar știa că-i mai bine să te abții decât să tragi și să nu nimerești. Așa că trebuia să aștepte. Dacă le-ar trece prin cap lui Pearl sau Peters să arunce încă o piatră, poate că tipul și-ar scoate tot capul din ascunzătoare ca să vadă ce se petrece. Însă Drew T. Barry nu-și punea prea mari

speranțe în cei doi. Elmore Pearl era prea fricos, iar rahatul ăla cu ochi de Peters era prost ca noaptea.

„Mișcă-te, bulangiule!" îl îndemnă Drew T. Barry în gând. „Fă doar doi pași. Chiar și unul singur ar fi de ajuns."

Însă, chiar dacă amorțise stând ghemuit încă de când explodase dinamita, Billy Wettermore nu ieși din spatele magaziei. Se ridică în picioare doar după lovitura proiectilului de bazooka. Își părăsi adăpostul ca să vadă de unde se trăsese, oferindu-i lui Drew T. Barry ocazia pe care o aștepta.

Deasupra penitenciarului se ridicau nori grei de fum. Oamenii urlau. Oamenii trăgeau – la întâmplare, firește. Pe Drew T. Barry îl scoteau din sărite tembelii care trăgeau aiurea. Își ținu respirația și apăsă pe trăgaciul puștii. Rezultatul a fost pe deplin satisfăcător. Prin lunetă îl văzu pe adversar făcând un salt prin aer, cu cămașa făcută zdrențe.

– Doamne, l-am nimerit! își spuse Drew T. Barry, privind la ce mai rămăsese din Billy Wettermore cu un soi de mulțumire melancolică. Bună lovitură, dacă-mi este permis să...

Dintre copacii de mai jos se auzi un alt foc de armă, urmat de vocea inconfundabilă a polițistului Elmore Pearl:

– *Of, idiotul dracului, ce-ai făcut? CE-AI FĂCUT?*

Drew T. Barry ezită puțin, după care se întoarse în fugă la camarazii lui. Îndoit de șale, ca să nu fie observat. Și întrebându-se ce mama naibii s-o mai fi întâmplat.

5

Clint și Willy îl văzură pe Billy Wettermore dându-se peste cap prin aer și prăbușindu-se moale la pământ. Unul dintre pantofi îi zbură din picior și ateriză pe acoperișul magaziei. Clint vru să se ducă la el. Numai că Willy Burke îl trase înapoi cu o mână surprinzător de puternică.

– Nu, nu, nu, spuse acesta. Nici să nu te gândești, doctore. E prea periculos.

Clint încercă să-şi ordoneze gândurile.

– Poate reuşim să-l băgăm prin fereastră în cabinetul meu. Geamul e armat, dar nu are gratii.

– Mă ocup eu de geamul ăla, zise Willy. Haide!

Însă, în loc să pornească, se aplecă iarăşi şi se sprijini cu mâinile de genunchi.

6

Don Peters nici nu auzi ce-i striga Elmore Pearl. În genunchi, se uita la fostul lui partener din Patrula Zombi, care zăcea lat la pământ, cu o gaură mare la baza gâtului din care ţâşnea sângele. Eric Blass se holbă la el şi mai vomită nişte sânge.

– Partenere! urlă Don.

Casca de fotbal prea mare îi alunecase pe nas şi nu mai vedea bine. Şi-o împinse cu podul palmei.

– N-am vrut, partenere!

Pearl îl ridică în picioare.

– Cretinule, nu te-a învăţat nimeni să te uiţi bine la ţintă înainte să apeşi pe trăgaci?

Eric scoase un fel de bolborosit gutural, expectoră câţiva stropi de sânge şi se apucă cu mâinile de gât.

Don încercă să se explice. Mai întâi fusese vuietul ăla al dinamitei, după aia se auzise o altă explozie, după aia începuseră să foşnească tufele din spate. A fost convins că erau oameni trimişi de psihopupu' ăla nenorocit. De unde să ştie că era Blass? A tras fără să se gândească. Despre ţintit nici nu a fost vorba. Al dracu' ghinion să-l nimerească pe Blass care tocmai ieşea dintre copaci! Însă nu reuşi decât să bâlbâie:

– Am... am...

Apăru şi Drew T. Barry, cu puşca pe umăr.

– Ce mama naibii...

– Wild Bill Hickock[1] ăsta l-a împușcat pe unul dintr-ai noștri, spuse Pearl, dându-i un ghiont lui Don și trântindu-l lângă Eric. Probabil că puștiul venea să ne ajute.

– Ziceam că a rămas lângă autobuze! icni Don. I-a zis Frank să stea acolo ca să nu pățească ceva. L-am auzit cu urechile mele!

Asta era adevărat.

Drew T. Barry îl ridică pe Don în picioare. Iar atunci când Pearl vru să-i mai dea un pumn cretinului care plângea acum necontrolat și se făcuse ca varul la față, Barry îl apucă de încheietura mâinii.

– Ai să-l bați mai încolo cât îți poftește inima. Din partea mea, poți să-l rupi în bătaie. Deocamdată s-ar putea să mai avem nevoie de el. Cunoaște configurația terenului. Noi, nu.

– L-ai nimerit? îl întrebă Pearl. Pe tipul de lângă magazia aia?

– L-am nimerit, răspunse Drew T. Barry. Dar, dacă o să mă acuze vreodată cineva de omor, să ții minte că tu mi-ai dat undă verde. Acum, hai să terminăm odată povestea asta.

Pe dâmbul de lângă închisoare se văzu o strălucire puternică, urmată de o dâră de fum alb. Apoi, în partea cealaltă, se produse o altă explozie.

– Cine pana mea trage cu rachete de pe dealu' ăla? sări Pearl.

– Nu știu și nici nu-mi pasă, răspunse Barry. Suntem la adăpostul clădirii din beton.

Se întoarse către Peters și-i făcu semn să se uite unde-i arăta el:

– Ce-i după ușa aia?

– Sala de sport, răspunse Don, bucuros că-și poate repara cumva greșeala, pe care el oricum o credea justificată.

„Am vrut doar să-l apăr pe Pearl și să mă apăr și pe mine", își spuse el. „După ce o să se termine cu toată nebunia asta, o să priceapă că n-am avut nicio vină. Probabil că o să-mi zică mersi și o să-mi facă cinste la «Roată». În fond, era vorba de Blass, un delicvent bătut în cap, care i-a dat foc amărâtei aleia de boschetare înainte ca el să-l poată opri.

---

[1] Erou legendar din Vestul Sălbatic, în secolul al XIX-lea (n. tr.).

– Acolo joacă pizdele volei și baschet. Coridorul principal începe în partea cealaltă. Noi îi zicem Broadway. Tipa e într-o celulă din Aripa A. Cum intri, pe stânga. Nu-i departe.

– Atunci, hai să mergem! spuse Pearl. Ia-o înainte, Mână-lute! Am eu cleşti cu care să tăiem gardul.

Don nu voia s-o ia înainte.

– Poate ar fi bine să stau aici, cu Eric. În fond, a fost partenerul meu.

– Nu-i nevoie, spuse Drew T. Barry. A dat în primire.

7

Cu un an înainte de Aurora, când Michaela se ocupa doar de materialele de umplutură pentru NewsAmerica – reportaje despre câini care ştiu să numere sau despre gemeni care se întâlnesc întâmplător, după cincizeci de ani în care n-au mai ştiut nimic unul de altul – a făcut un material care demonstra că oamenii cu multe cărţi plătesc mai puţin pentru căldură decât cei cărora nu le place să citească, deoarece rafturile cu volume oferă o foarte bună izolaţie termică. Îşi aminti de reportajul acesta şi, imediat ce începură focurile de armă, porni repede spre biblioteca penitenciarului. Din păcate, descoperi acolo doar câteva rafturi cu cărţi broşate şi jerpelite – nu chiar izolaţia la care se gândise ea. Iar când explodă dinamita în sala de alături, zguduind peretele bibliotecii, se pomeni bombardată cu mai multe romane de Nora Roberts şi James Patterson.

Se întoarse în goană pe Broadway şi se opri îngrozită în faţa sălii de vizite, unde rămăşiţele lui Rand Quigley picurau din tavan în balta tot mai mare de pe podea.

Era complet dezorientată. Era în pragul panicii. Iar când proiectilul de bazooka izbi Aripa C şi un nor greu de praf se repezi spre ea (amintindu-i de scenele similare de după prăbuşirea Turnurilor Gemene), se răsuci pe călcâie şi o luă înapoi. Dar nu

apucă să facă decât trei pași, că o mână puternică o apucă de gât și simți un metal rece lipit de tâmplă.

– Pupici, drăgălașo! îi spuse Angel Fitzroy.

Iar când Michaela nu-i răspunse la salut, Angel apăsă și mai tare cu dalta furată din atelierul de tâmplărie.

– Ce pizda mă-sii e afară?

– Armagedonul, gâfâi Michaela, cu o voce care nu semăna deloc cu ciripitul ei din fața camerelor de luat vederi. Te rog, nu mă mai strânge de gât.

Angel îi dădu drumul și o întoarse de umeri ca să stea cu fața la ea. Fumul care umplea coridorul era plin cu gaze lacrimogene, făcându-le pe amândouă să tușească. Dar se vedeau una pe alta destul de bine. Michaelei i se părea drăguță femeia cu dalta, cu condiția să-ți placă genul nervos, de animal de pradă mereu flămând.

– Arăți altfel, spuse ea.

Probabil observația asta era stupizenia întruchipată când te afli într-o închisoare sub asediu și în fața unei deținute care te amenință cu o daltă, numai că nu-i trecuse nimic altceva prin minte.

– Ești trează. Trează cu adevărat!

– *Ea* m-a trezit, se făli Angel. Evie. La fel cum te-a trezit și pe tine. Pentru că mi-a dat o misiune.

– Ce fel de misiune?

– Să mă ocup de *ele*, răspunse Angel, arătând spre două femei care apăruseră pe coridor.

Înaintau târându-și picioarele, aparent nederanjate de fum și de focurile de armă. O clipă, Michaela avu senzația că se uită la un film de groază, pentru că bucățile deșirate ale coconilor atârnau de Maura Dunbarton și de Kayleigh Rawlings la fel cum atârnă fragmentele de linoliu putrezit pe morții ridicați din mormintele lor. Cele două trecură pe lângă ele fără să le arunce nici măcar o privire.

– Cum de pot să..., începu Michaela, dar o întrerupse al doilea proiectil care lovi fațada clădirii.

Podeaua se cutremură sub tălpile lor și alte valuri de fum inundară coridorul – un fum negru, care mirosea puternic a motorină.

– Habar n-am și nici nu mă interesează, spuse Angel. Ele au treaba lor, eu o am pe a mea. Tu ai de ales: ori mă ajuți, ori îți vâr dalta asta în pipotă. Ce alegi?

– Te ajut, răspunse repede Michaela.

(Lăsând la o parte obiectivitatea jurnalistică, știa că i-ar fi extrem de greu să relateze ulterior ce se întâmplase aici dacă ar fi fost nițeluș cam moartă.) Așa că se luă după Angel, care măcar știa încotro merge.

– Ce vrei să facem?

– S-o apărăm pe vrăjitoare, zise Angel. Până la capăt.

Michaela nu apucă să spună ceva, că tocmai atunci îl văzu pe Jared Norcross ieșind din bucătărie, care se afla chiar alături de spălătoria unde îl lăsase ea. Angel ridică dalta. Michaela o prinse de încheietura mâinii.

– Nu! E de partea noastră!

Angel îi aruncă băiatului cea mai dușmănoasă privire din repertoriul ei.

– Pe bune? Ești de partea noastră? O să ne ajuți s-o apărăm pe vrăjitoare?

– Ce să zic? spuse Jared. Aveam de gând să mă duc la club și să iau niște ecstasy, da' cred că îmi pot schimba planurile.

– I-am promis lui Clint că am să te protejez, îi zise Michaela pe ton de reproș.

Angel flutură dalta și își dezveli dinții.

– Azi doar vrăjitoarea are parte de protecție. Nimeni altcineva! Doar Evie!

– În regulă, spuse Jaerd. Mă bag și eu, dacă așa o să-l ajut pe tata și o să le aduc înapoi pe mama și pe Mary.

– Mary asta e gagica ta? îl întrebă Angel, renunțând la demonstrațiile belicoase cu dalta.

– Nu știu. Nu chiar.

– Nu chiar, repetă Angel dusă pe gânduri. Te porți frumos cu ea? Adică n-o bați, nu zbieri la ea?

– O să ne sufocăm dacă mai rămânem în fumul ăsta, încercă Michaela să schimbe subiectul.

– Da, da, mă port frumos.

– Așa să faci, spuse Angel. Hai la treaba noastră! Evie e în celula capitonată din Aripa A. Pereți moi, gratii tari. Tre' să vă puneți în fața ei. Oricine vrea să pună mâna pe ea tre' să treacă de voi mai întâi.

Michaelei planul ăsta i se părea îngrozitor de prost, dar așa se explica de ce Angel spunea „voi" și nu „noi".

– Tu unde te duci?

– În misiune de comando, răspunse Angel. Poate am să-i rezolv pe unii înainte să ajungă până la voi.

Mai flutură de câteva ori dalta și adăugă:

– Vin și eu repede, nu vă temeți.

– Ne-ar fi de folos niște arme, dacă...

Restul cuvintelor lui Jared au fost acoperite de zgomotul asurzitor al celei mai puternice explozii de până atunci. Începu să plouă cu schije – de fapt, bucăți de perete și tavan. Când Michaela și Jared se mai dezmeticiră și priviră în jur, Angel nu mai era acolo.

8

– Ce-a fost *asta*? întrebă Frank imediat ce proiectilul fraților Griner a lovit Aripa C.

Sări în picioare și își scutură părul de praf, țărână și bucățele de ciment. Urechile nu-i țiuiau, ci mai degrabă îi vâjâiau înfundat ca atunci când lua prea multe aspirine.

– Trage cineva de pe dealul ăla. Nu-s de-ai noștri. Probabil că-s ăia care au aruncat în aer secția de poliție. Haide, domnu' șerif interimar! Timpul e prețios.

Și își mai arătă încă o dată dintele din aur într-un zâmbet atât de fericit că părea de-a dreptul ireal în situația dată. Arătă spre ecranul telefonului din explozibil. **3:07. 3:06. 3:05.**

– Bine, spuse Frank.

– Nu uita: fără să stai să te codești. Ăla care se codește și-o ia într-un mare fel.

Porniră spre ușile de la intrare – de fapt, spre spărtura din zid unde fuseseră ușile de la intrare. Cu coada ochiului, Frank vedea cum toți oamenii ieșiți de la adăpostul buldozerelor stăteau cu ochii la ei. Însă nimeni nu părea dornic să li se alăture. Nu le-o lua în nume de rău. Probabil că unii regretau deja că nu plecaseră împreună cu Terry Coombs.

9

În timp ce bătălia pentru Penitenciarul Dooling se apropia de punctul culminant, Terry stătea în mașină. Mașina stătea în garaj. Garajul era mic. Ușa garajului era închisă. Deschise erau geamurile mașinii de poliție care aparținuse Patrulei Patru. Motorul V8 era pornit. Terry inhală adânc gazele de eșapament. La început, gazele de eșapament inhalate au un gust foarte rău, dar te obișnuiești cu el destul de repede.

„Nu-i prea târziu, încă te mai poți răzgândi", îi spuse Rita, de lângă el, luându-l de mână. „Încă mai poți să preiei controlul. Să faci apel la rațiune."

– E prea târziu pentru asta, iubito, spuse Terry.

Garajul era acum plin de vapori albaștri și toxici. Terry mai inspiră o dată, își înăbuși un acces de tuse și inspiră din nou.

– Nu știu cum o să se termine, dar precis că nu va fi un final fericit. E mai bine așa.

Înțelegătoare, Rita îi strânse mâna.

– Mă tot gândesc la accidentele rutiere de care m-am ocupat în anii ăștia, spuse Terry. Și la capul individului ăluia, scos prin peretele rulotei fabricantului de metamfetamină.

Foarte vag, de la depărtare de mai mulți kilometri, se auzeau zgomote de explozii.

– E mai bine așa, repetă Terry.

Închise ochii. Deși știa că este singur în mașina Patrulei Patru, tot simțea cum îl strânge soția lui de mână. Începu să plutească, îndepărtându-se încet de Dooling și de toată viața lui de până atunci.

10

Frank și Johnny Lee Kronsky se chinuiau să se strecoare prin spațiul îngust dintre autorulota lui Barry Holden și zidul închisorii. Aproape ajunseseră la ce mai rămăsese din ușile principale, când auziră șuieratul celui de-al doilea proiectil.

– *Vineee!* strigă Kronsky.

Frank privi peste umăr și văzu ceva uluitor: proiectilul de bazooka lovise parcarea cu aripioara din spate, săltase de câteva ori fără să explodeze și apoi se înfipse în buldozerul care fusese condus de răposatul Jack Albertson. Bubuitura a fost asurzitoare. Scaunul șoferului țâșni prin tavanul subțire al utilajului. Șenilele se ridicară în aer, ondulându-se ca niște claviaturi metalice. Iar una dintre plăcile de pe ușile de la cabină zbură și lovi cu putere autorulota din față.

Frank se împiedică și căzu peste cadrul contorsionat al uneia dintre uși. Acest pas greșit i-a salvat viața. În timp ce Johnny Lee Kronsky, rămas în picioare, nu a fost doar decapitat de bucata desprinsă din peretele autorulotei, ci a fost retezat în două de la umeri. Și totuși se mai împletici câțiva pași. Iar, inima, care îi bătea încă, pompă două jeturi de sânge în aer. Apoi se prăbuși. Mingea de C4 îi căzu din mâini și se rostogoli spre postul de pază. Acolo se opri, cu telefonul la vedere. Iar Frank văzu cu groază cum **1:49** devine **1:48,** apoi **1:47.**

Clipind des ca să-și scoată praful din ochi, se târî în patru labe spre explozibil. Dar se văzu obligat să se rostogolească pe o parte, la adăpostul ghișeului de la intrare, atunci când Tig Murphy țâșni din spatele geamului antiglonț al postului de pază și trase prin fanta prin care vizitatorii erau obligați să-și predea telefoanele și documentele de identitate. Unghiul de tragere nu era deloc bun, așa că glonțul se duse pe pustii. Frank n-ar fi pățit nimic dacă ar fi stat culcat, dar ar fi fost o țintă sigură dacă s-ar fi ridicat și ar fi încercat să înainteze spre ușile care dădeau în închisoarea propriu-zisă.

Holul se umplea cu fum de motorină de la buldozerul cuprins de flăcări. Pe lângă duhoarea asta, mai era și mirosul grețos al

sângelui lui Kronsky. Frank căzuse peste unul dintre picioarele rupte ale biroului, iar așchiile acestuia îl împungeau în spate, între omoplați. Lângă Frank, însă destul de departe ca să nu poată ajunge la el, ecranul telefonului din mingea de C4 anunța: **1:29. 1:28. 1:27.**

– Avem oameni peste tot! zbieră Frank. Predă-te și n-ai să pățești nimic!

– Să mi-o sugi! Închisoarea e a noastră! Voi sunteți niște intruși și n-aveți jurisdicție aici!

Și Tig mai trase o dată.

– Vă arunc în aer! Am C4! Praf vă fac!

– Sigur că da! Și pe mine mă cheamă Luke Skywalker!

– Uită-te jos! Ai să-l vezi!

– Ca să tragi în mine prin fanta aia? Cred că am să mă abțin.

Disperat, Frank se uită la ușile blocate parțial de ce mai rămăsese din autorulotă.

– *Voi, ăia de-acolo!* strigă el. *Am nevoie de foc de acoperire!*

Dar nu-l acoperi nimeni. Și nici nu primi întăriri. Doi dintre oamenii de afară – Steve Pickering și Will Wittstock – se retrăgeau, ducându-l cu ei pe Rupe Wittstock, rănit grav.

Pe pardoseala holului, foarte aproape de punctul de control apărat de Tig Murphy, telefonul continua numărătoarea inversă.

11

Când îl văzu mort pe Billy Wettermore, Don Peters parcă mai prinse ceva inimă. Fuseseră odată la bowling împreună. Prințișorul câștigase și-l lăsase pe Don mai sărac cu douăzeci de dolari. Evident că folosise o bilă contrafăcută, dar Don lăsase de la el, așa cum lăsa de la el în foarte multe situații, pentru că era un tip tolerant și cumsecade. Sigur, câteodată se mai întâmpla ca lucrurile să se întoarcă în favoarea lui. „Un poponar mai puțin pe lume, de trei ori ura!" își zise el.

Se repezi către sala de sport. „Poate o să fiu eu ăla care pune mâna pe nenorocită. Și atunci îi vâr un glonț în măcănitoare și gata cu Evie Black. Și o să uite de greșeala pe care-am făcut-o cu ăla micu' și o să-mi facă cinste la «Roată» tot restul zilelor."

Vru să se apropie de ușă, dar Elmore Pearl îl dădu la o parte.

– Stai la urmă, Mână-Iute!

– Alo! behăi Don. Habar n-aveți pe unde s-o luați!

Vru să pornească din nou, dar Drew T. Barry puse mâna pe el și clătină din cap. Barry nu-și dorea să intre primul când nu știa ce-l așteaptă înăuntru. Poate că cel pe care-l împușcase fusese singura lor ariergardă, dar, dacă mai *era* și altcineva, Pearl avea mai multe șanse să-l anihileze decât Peters, care făcuse o singură victimă de la începutul luptei – și aia din tabăra lor.

Privind peste umăr la Don și rânjindu-i satisfăcut, Pearl intră în sala de sport.

– Calmează-te și lasă un bărbat adevărat să...

Atât reuși să spună, înainte să fie înșfăcat de mâinile înghețate ale Maurei Dunbarton – una îl apucă de gât și cealaltă de ceafă. Elmore Pearl se holbă speriat în ochii aceia fără viață și începu să chirăie. Dar nu prea mult timp. Creatura aceea reînviată își vârî mâna în gura lui, fără să-i pese cât de tare încerca să o muște. Și trase. Maxilarele lui Elmore Pearl își luară adio unul de la celălalt cu un sunet ca de copan de pui smuls din friptura de duminică.

12

– Măi, să fiu al dracu', ce noroc pe capu' nostru! se entuziasmă Maynard Griner. Văzuși cum a pușcat ultimu'?

– Văzui, răspunse Low. A țopăit ca pietricelele alea de le arunci pe suprafața apei și a făcut praf buldozeru' ăla. N-a fost rău, da' se poate și mai bine. Încarc-o!

Valuri de fum gros ieșeau din spărtura făcută în zidul de vest al închisorii de la poalele dealului. Superbă privelițte, foarte asemănătoare cu aceea a exploziei dintr-o mină; însă evident că mult mai

bună, pentru că acum nu ploua cu pietre. Ia te uită la ei, ce buni erau! Spărgeau o instituție a statului. Zău că merita s-o facă chiar și dacă n-ar fi trebuit să-i închidă gura aia de turnătoare lu' Kitty McDavid.

May tocmai voia să scoată proiectilul din geantă, când auzi un trosnet de creangă ruptă. Se răsuci brusc și duse mâna la spate, unde avea pistolul vârât la curea.

Van trase cu arma cu care încercase s-o ucidă Fritz Meshaum. Distanța era foarte mică, numai că ea era foarte obosită. Așa că, în loc să-l nimerească pe Maynard Griner în piept, glonțul ei îi atinse umărul, dându-l de-a berbeleacul peste geanta cu proiectile. Arma i se rostogoli în tufișuri.

– Frate! zbieră el. A tras! M-a-mpușcat!

Low aruncă bazooka și luă pușca de lângă el. Cu unul dintre nemernici scos din joc, Van își putu permite să țintească mai bine. Își propti patul pistolului în centrul pieptului ei impresionant și apăsă pe trăgaci. Gura lui Low cel Mic explodă, creierii îi ieșiră pe la ceafă și, cu ultima suflare, își înghiți dinții.

– Low! urlă Maynard. Frățică!

Bâjbâi după arma din tufe, dar, înainte s-o poată îndrepta asupra atacatoarei, își simți încheietura strânsă de ceva ce semăna mai mult cu o cătușă din fier, decât cu o mână de om normal.

– N-ar trebui să amenințI cu arma o campioană de skanderbeg, chiar dacă e nedormită de o săptămână, îi spuse Van cu blândețe.

Și răsuci. Încheietura lui May scoase un sunet de rămurele frânte. May scoase un zbieret de animal jupuit. Scăpă arma din mâna și Van o împinse cu piciorul departe de ei.

– L-ai împușcat pe Low! bolborosi Maynard. L-ai omorât!

– Da.

Îi vâjâia capul; îi zvâcnea șoldul rănit; avea sentimentul că se află pe o plută pe ape învolburate. Își dădea seama că ajunsese la capătul puterilor. Dar și le folosise mai bine așa decât dacă s-ar fi sinucis. Și acum?

Se pare că pe May îl măcina aceeași întrebare.

– Ce-o să faci cu mine?

„Nu pot să-l leg", își zise Van. „N-am cu ce. Asta înseamnă că am să adorm și am să-l las să scape? Și după aia o să tragă câteva gloanțe în coconul meu?"

Se uită la închisoarea de la poalele colinei. O autorulotă strivită și un buldozer în flăcări blocau ușile principale. Se gândi la spărtura pe care o făcuse primul proiectil în zidul de la Aripa C, unde dormeau în coconii lor zeci de femei lipsite de apărare. Câte au fost ucise de țărănoii ăștia cretini?

– Tu care ești? Lowell sau Maynard?

– Maynard, coniță, încercă el să zâmbească.

– Ești ăla prost sau ăla mai isteț?

Zâmbetul se întinse.

– Io mi-s ăla prost. M-am lăsat de școală în clasa a opta. Io fac ce zice Lowell.

Van îi zâmbi și ea.

– În cazul ăsta, cred că am să-ți dau drumul, Maynard. În fond, n-a fost vina ta. Ai o camionetă. M-am uitat înăuntru și am văzut cheile în contact. Chiar dacă ar fi să conduci cu o singură mână, cred că ai să treci granița statului până la prânz, dacă te grăbești. Deci, ce-ar fi s-o ștergi de-aici, până nu mă răzgândesc?

– Mulțam, coniță.

Într-un vag pas alergător, May porni printre pietrele funerare din micuțul cimitir. Van se gândi în treacăt să-și țină promisiunea, dar era aproape sigură că el se va întoarce și o va vedea dormind lângă cadavrul fratelui său. Plus că o dezgustase la culme felul în care se amuzaseră nenorociții ăștia doi atunci când trăgeau cu bazooka în penitenciar – ca niște golănași care aruncă mingi de baseball în sticle la un bâlci. Și nici nu-l putea lăsa să ajungă prea departe, pentru că nu mai putea să țintească prea bine.

„Cel puțin nu-și va da seama cine a tras în el", își spuse ea.

Ridică pistolul lui Meshaum și, nu fără regrete, împlântă un glonț în spinarea lui May.

– Uuufff...

Acesta a fost ultimul lui cuvânt, după care se prăbuși cu fața într-un morman de frunze moarte.

Van se așeză și se sprijini de o piatră de mormânt – atât de veche, că nici nu se mai putea desluși numele gravat pe ea. Deloc nu-i plăcea că fusese nevoită să împuște un om în spate, dar sentimentul acesta a fost curând înăbușit de valurile dulci ale somnului.

Ce bine era să nu li se mai împotrivească!

Din pielea ei începură să se desprindă firele albe, unduindu-se în adierea dimineții. Urma o altă zi minunată în această regiune de munte.

13

Geamul ar fi trebuit să fie antiglonț, dar Willy reuși să-l spargă cu două focuri trase de la mică distanță, cu pușca M4. Clint se cățără pe pervaz și sări înăuntru. Aterizâ pe birou. (Parcă într-o altă viață scrisese el acolo rapoarte și evaluări.) Auzi urlete și zbierete din direcția sălii de sport, dar nu avea ce face în privința asta.

Se întoarse să-l ajute pe Willy și îl văzu pe bătrân sprijinit de zidul clădirii, cu capul în piept. Respira greu.

Willy ridică brațele.

– Cred că ai destulă forță, doctore, pentru că eu n-o să-ți fiu de prea mare folos.

– Dă-mi pușca mai întâi.

Willy i-o întinse. Clint o puse pe birou, alături de arma lui, pe un teanc de formulare. Apoi îl apucă pe Willy de mâini și îl trase. Bătrânul îl ajută și el, în ciuda declarației de mai devreme, sprijinindu-se cu tălpile de zid. Clint căzu pe spate. Willy aterizâ peste el.

– Cam intimă poziție, observă Willy.

Vocea îi era încordată și arăta mai rău decât arătase el vreodată. Dar zâmbea satisfăcut.

– În cazul ăsta, poate că ar fi bine să-mi zici pe numele mic.

Clint îl ajută să se ridice în picioare, îi dădu pușca, își luă și el pistolul.

– Hai să ne mișcăm fundurile la celula lui Evie!

– Și ce-o să facem când ajungem acolo?
– Habar n-am, răspunse Clint cu toată sinceritatea.

14

Lui Drew T. Barry nu-i venea să-și creadă ochilor: două femei, care arătau ca niște cadavre sculate din mormânt; și Elmore Pearl, cu o gaură mare în locul gurii. Falca de jos îi ajunsese pe piept.

Împleticindu-se, Pearl se îndepărtă de femeia care-l mutilase. Nu făcuse nici zece pași, când Maura îl înșfăcă de gulerul transpirat al cămășii. Îl trase la ea și îi vârî degetul mare în ochiul drept. Se auzi un pocnet ca acela făcut de dopul unei sticle de șampanie. Pe obrazul lui Pearl începu să curgă un lichid vâscos. Polițistul se prăbuși.

Kayleigh se întoarse spre Don Peters. Mișcările îi erau spasmodice, ca de jucărie ajunsă la capătul arcului. Fostul gardian știa că trebuie s-o ia la fugă de acolo, numai că se simțea cuprins de o moleșeală incredibilă. „Am adormit", își explică el această stare. „Am adormit și am cel mai îngrozitor coșmar din câte există." Precis așa era, pentru că asta era ordinara de Kayleigh Rawlings. „Chiar eu i-am făcut raport pentru indisciplină luna trecută. O s-o las să mă prindă și atunci o să mă trezesc."

Drew T. Barry, a cărui profesiune îl obliga să se gândească la toate nenorocirile care li se puteau întâmpla oamenilor, nici nu se gândi la posibilitatea unui coșmar. Tot ce se întâmpla acum era foarte real, chiar dacă părea inspirat din filmele alea cu morți reveniți la viață. Și intenționa să scape întreg.

– *Ferește!* strigă el.

Poate că Don l-ar fi ascultat, dacă mingea de C4 n-ar fi explodat chiar atunci în cealaltă parte a penitenciarului. Așa că, în loc să se ferească, se pomeni trântit la pământ. Dar cu folos. Pentru că, în loc să-l apuce de carnea flască a obrajilor, degetele palide ale lui Kayleigh se loviră de plasticul tare al căștii de fotbal. Se auzi un foc de armă, asurzitor în sala goală. Glonțul din pușca de vânătoare Weatherby – capabil să doboare și un elefant – își

îndeplini misiunea. Gâtul femeii explodă pur și simplu, iar capul îi căzu pe spate. Kayleigh se prăbuși fără viață.

Maura îl aruncă cât colo pe Elmore și se împletici spre Don – o femeie-monstru, care deschidea și strângea pumnii, deschidea și strângea pumnii, îi deschidea și îi strângea.

– Trage! zbieră Don.

I se relaxă vezica și lichidul cald i se prelinse de-a lungul picioarelor, intrându-i în șosete.

Lui Drew T. Barry îi trecu prin cap să nu o facă. „Peters era un dobitoc, un tip imposibil de controlat și le-ar fi mai bine fără el. Dar... bine, treacă de la mine. Însă după asta, domnule gardian mare-și-tare, ești pe cont propriu."

O împușcă pe Maura Dunbarton în piept. Forța glonțului o împinse până în centrul sălii, unde ateriză lângă răposatul Elmore Pearl. Rămase o clipă întinsă acolo, după care se ridică cu greu în picioare și porni iarăși către Don, deși parcă jumătatea de sus a trupului ei nu se mai înțelegea prea bine cu cea de jos.

– *În cap!* urlă Don (care se pare că uitase de arma pe care o ținea în mână). *Împușc-o în cap, ca pe aialaltă!*

– Te rog frumos să taci din gură! îi ceru Drew T. Barry.

Ținti, trase și spulberă partea stângă a capului celei care fusese Maura Dunbarton.

15

În vreme ce Vanessa Lampley îl răsplătea așa cum se cuvine pe Maynard Griner, iar Elmore Pearl era supus unei operații maxilo-faciale spontane, Frank Geary stătea sub biroul aproape dezmembrat al punctului de control, uitându-se hipnotizat la ecranul telefonului: **0:46... 0:45... 0:44.** Știa că nu se mai putea aștepta la vreun ajutor din partea celor rămași afară, care ori ezitau să intre, ori dăduseră bir cu fugiții. Dacă va reuși totuși să treacă de postul ăsta de pază și să intre în închisoarea propriu-zisă, atunci va fi obligat să facă singur

totul. Alternativa era să fugă în patru labe de acolo, sperând ca tipul din spatele geamului să nu-l împuște în fund.

Îi părea rău de toate astea. Își dorea să fie acum la volanul camionetei sale și să cutreiere încântătoarele străduțe ale Doolingului, în căutarea vreunui porcușor de Guineea fugit de acasă. Dacă animăluțul era flămând, îl puteai ademeni cu o bucățică de brânză sau de hamburger înfiptă în capătul bățului lung, pe care Frank îl botezase Toiagul cu Recompense. Imaginea asta îl făcu să-și amintească de piciorul biroului înfipt în spatele lui. Se rostogoli pe o parte și îl luă de acolo. Bucata aia de lemn era suficient de lungă și ajungea până la mingea cu bombă. Măcar de atât noroc să aibă parte.

– Ce faci acolo? îl întrebă Tig din spatele geamului.

Frank nu se obosi să-i răspundă. Dacă nu-i ieșea schema, era mort. Înfipse capătul ascuțit al lemnului în mingea de C4. Îl asigurase Johnny Lee că blestemăția nu ar exploda nici călcată cu mașina. Ridică piciorul de birou și îl propti de geam, cu ecranul la vedere. **0:17... 0:16... 0:15.** Tig trase o dată, iar Frank simți cum glonțul trece razant pe lângă degetele lui.

– Ai face bine să pleci de-acolo! strigă el. Fă-o cât mai poți!

Urmându-și propriul sfat, Frank se repezi la ușile de la intrare, așteptând glonțul care îl va doborî. Însă Tig nu mai trase.

Pentru că Tig se uita prin geam la mingea albă înfiptă în capătul unui picior de birou, ca o bucată mare de gumă mestecată de un uriaș. Văzu telefonul, pe ecranul căruia **0:04** deveni **0:03**. Înțelese brusc despre ce era vorba și ce avea să se întâmple. Se năpusti la ușa care dădea în coridorul principal al penitenciarului. Era cu mâna pe clanță când lumea din jurul lui se făcu albă.

16

În fața ușilor principale, la umbra caroseriei contorsionate a autorulotei Fleetwood – care nu va mai duce niciodată în excursie familia lui Barry Holden – Frank simți până în măduva

oaselor cum se cutremură clădirea, și așa foarte încercată de soartă. Geamurile, care scăpaseră tefere din exploziile anterioare, se transformară într-o erupție de cioburi scânteietoare.

– Haideți! urlă Frank. Voi, ăia care-ați mai rămas, haideți! *Haideți acum să punem mâna pe ea!*

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, patru bărbați – Carson Struthers, polițistul Treat, polițistul Ordway și polițistul Barrows – ieșiră în goană de la adăpost și alergară spre intrarea distrusă a închisorii.

I se alăturară lui Frank și dispărură cu toții în fumul gros.

17

– Să-mi bag... picioarele! icni Jared Norcorss.

Pentru moment, Michaela rămase mută, dar se pomeni că-și dorește din tot sufletul să fi avut cu ea o echipă de filmare. Numai că o asemenea echipă nu ar fi fost de niciun folos, nu-i așa? Dacă ai difuza asemenea imagini, telespectatorii te-ar acuza că ai apelat la efecte vizuale. Trebuia să fii aici ca să îți dai seama de adevăr. Trebuia să vezi cu propriii tăi ochi cum plutește o femeie, cu un telefon în mână, la treizeci de centimetri deasupra patului din celulă. Trebuia să vezi cu propriii tăi ochi lujerii aceia verzi care i se împleteau în părul negru.

– Salut! le strigă veselă Evie, dar fără să-și ridice privirea de la ecranul telefonului. O să stăm imediat de vorbă, dar deocamdată trebuie să termin ceva important.

Atât de repede își mișca degetele pe tastatură că nici nu i le puteai desluși.

– Jared?

Tonul lui Clint era deopotrivă uimit și înspăimântat.

– Ce cauți *tu* aici?

18

Luând-o înainte (deși nu-i convenea), Don Peters ajunsese la jumătatea coridorului care ducea la Broadway, când din fum apărură Norcross și un moș cu barbă și bretele roșii. Norcross îl ajuta pe boșorog să meargă. Bretele-Roșii era aplecat de umeri și abia se târa. Don presupuse că fusese împușcat, dar nu vedea niciun strop de sânge. „Oricum o să vă împușc eu acușica", își zise el, ridicând pușca.

La vreo zece metri în spatele lui, Drew T. Barry își ridică și el arma, cu toate că habar n-avea ce anume văzuse Peters: fumul era prea negru și prea gros, iar Peters îi stătea în drum. Apoi – în timp ce Clint și Willy trecură pe lângă Cabină, ca să ajungă la coridorul din Aripa A, care ducea la celula capitonată – din infirmerie apărură două brațe lungi și albe care-l apucară de gât pe Don. Uluit, Drew T. Barry văzu că Don dispăruse, ca într-o scamatorie de la circ. Ușa de la infirmerie se închise. Barry se repezi și apăsă pe clanță. Era încuiată. Se uită prin gemulețul din sticlă armată și văzu o femeie, care părea drogată rău de tot, ținând o daltă la gâtul lui Peters. Îi smulsese casca aia ridicolă de fotbal de pe cap și acum aceasta zăcea cu fundul în sus pe podea, alături de armă. Fostului gardian i se lipiseră de teastă șuvițele rare, negre și îmbibate cu transpirație.

Femeia – evident o deținută, deoarece era îmbrăcată în uniforma penitenciarului – îl observă pe Barry. Ridică dalta și-i făcu un semn. Gestul era cât se poate de limpede: *Cară-te de aici!*

Drew T. Barry se gândi să tragă prin geam, numai că zgomotul împușcăturii i-ar fi adus aici pe apărătorii rămași. Își aminti și promisiunea pe care o făcuse în sala de sport, înainte s-o împuște pe a doua femeie-monstru: *După asta, domnule gardian mare-și-tare, ești pe cont propriu.*

Schiță un salut spre deținută, mai făcu și un gest cu degetele mari în sus, în caz că nebuna nu s-a prins de intențiile lui, după care porni mai departe. Cu foarte mare grijă. Peters văzuse *ceva* înainte să fie capturat.

19

– Ia te uită peste cine-am dat, exclamă Angel. Băieţelu' care le pipăie pe fete pe ţâţe şi le răsuceşte sfârcurile şi se freacă de poponeţele lor până se slobozeşte în izmene.

Când ridicase mâna să-i răspundă la salut agentului de asigurări, Don reuşise să se desprindă puţin de ea.

– Lasă jos dalta aia, deţinută Fitzroy. Las-o jos în clipa asta şi n-am să-ţi fac raport.

– Acu' nu ţi se mai scoală, nu? Acu' nu mai zici că eşti pulărău. Da' te-ai pişat pe tine, nu-i aşa? Lu' mami n-o să-i placă ce-a făcut băieţelu' ei.

Auzind că scârba aia îndrăzneşte să pomenească de mama lui, cea bună şi sfântă, Don uită de prudenţă şi se repezi la Angel. Aceasta îl lovi cu dalta şi poate că totul s-ar fi terminat chiar atunci, dacă Don nu s-ar fi împiedicat de cască. Aşa că, în loc să-i taie gâtul, dalta nu-i făcu decât o rană adâncă în frunte. Don se prăvăli în genunchi, cu faţa plină de sânge.

– *Aoleu! Au! Nu mai da! Mă doare!*

– Serios? De chestia asta ce părere ai?

Şi Angel îi dădu un şut în burtă.

Clipind cu disperare, ca să-şi scoată sângele din ochi, Don o apucă de un picior şi trase. Angel îşi izbi cotul de podea. Dalta îi scăpă din mână. Don încercă să se cocoaţe pe ea ca să o strângă de gât.

– N-o să te fut după ce mori, o anunţă el. Ar fi urât din partea mea. Am să te las inconştientă şi după aia am să te fut şi abia după aia am să te omo...

Angel bâjbâi cu mâna în jur, dădu peste casca de fotbal şi îl lovi cu ea în fruntea şi aşa destul de oropsită. Don se rostogoli de pe ea, ţinându-se de faţă.

– *Au! Aoleu! Încetează, deţinută!*

„În Liga Naţională de Fotbal, chestia asta cu lovitul cu casca este o greşeală extrem de gravă, care se penalizează nasol", îşi spuse Angel. „Dar, de vreme ce nu se vede la TV, probabil că n-o să se sesizeze nimeni."

Îl mai lovi de două ori cu casca. Pesemne că a doua lovitură îi sparse nasul, că acum era cam îndoit. Don reuși să se răsucească și să se scoale în genunchi, cu fundul în sus. Zbiera ceva ce semăna cu *Nu mai da, deținuto!*, dar porcul ordinar gâfâia atât de tare, că nu i se deslușeau cuvintele. Plus că avea buzele făcute praf și gura plină de sânge.

– Gata! icni Don. Gata, te implor! Mi-ai spart *fața*!

Angel azvârli casca și luă dalta.

– Hai să te frec eu acum pe țâțe, domnule ofițer Peters!

Împlântă dalta între omoplații lui. Adânc, până la mânerul din lemn.

– Mami! gemu el.

– Cum dorești, domnule ofițer Peters: na poftim încă una și pentru mă-ta!

Trase dalta și i-o înfipse în gât. Peters își pierdu cunoștința. Angel îl lovi de câteva ori cu piciorul, apoi se așeză călare pe el și începu să-l înjunghie. O dată și încă o dată. Și iar. Și iar. Și tot așa, până când nu a mai fost în stare să-și ridice mâna.

XVI

1

Abia când ajunse la Cabină, Drew T. Barry văzu ce îl oprise pe Peters înainte să-l înhațe femeia: doi indivizi, dintre care unul probabil că era Norcross, ticălosul arogant care provocase toată nenorocirea asta. Îl ajuta să meargă pe celălalt tip. Bun așa! Habar n-aveau de prezența lui și, din câte își dădea seama, se îndreptau spre locul unde se afla femeia. Ca să o apere. Mare nebunie, când te gândești la cât de mulți oameni adunase Geary; dar uite ce pagube reușiseră să le facă ăștia de-aici! Cetățeni cumsecade și cu frică de Dumnezeu fuseseră uciși și răniți! Mizerabilii meritau să moară fie și numai pentru asta.

Și în acea clipă, alte două persoane ieșiră din fum: o femeie și un tânăr. Tot cu spatele la Drew T. Barry.

Din ce în ce mai bine.

2

– Trebuia să stai ascuns, îi spuse Clint lui Jared.

După care o privi cu reproș pe Michaela.

– Și tu trebuia să te ocupi de asta.

Băiatul răspunse înaintea Michaelei:

– A făcut ce i-ai zis, dar eu n-am putut să stau ascuns. Pur și simplu n-am putut. Vreau să dau și eu o mână de ajutor dacă așa o putem aduce înapoi pe mama. Și pe Mary. Și pe Molly.

Întinse mâna spre celula capitonată din capătul coridorului.

– Uită-te la ea! *Plutește!* Ce este femeia aia? Măcar ești sigur că-i om?

Clint nu apucă să-i răspundă ceva, pentru că telefonul lui Hicks începu să cânte. Apoi o voce electronică declară entuziasmată:

– Felicitări, jucătoare Evie! Ai supraviețuit! Cetatea Opulentă *este a ta!*

Evie aterizează pe pat, coborî și se apropie de gratii. Clint ar fi zis că deja nu l-ar mai fi putut surprinde nimic, dar acum se holba șocat la părul pubian al lui Evie. Era verde! De fapt, nici nu era păr, ci un soi curios de vegetație.

– Am câștigat! strigă ea bucuroasă. La țanc! Eram cu bateria la limită! Acum pot să mor fericită!

– N-ai să mori, îi spuse Clint.

Deși nu mai credea asta. Evie *urma* să moară, iar când oamenii care-i mai rămăseseră lui Geary aveau să ajungă aici – ceea ce se putea întâmpla dintr-o clipă în alta – era foarte posibil să moară și ei împreună cu ea. Făcuseră prea multe victime. Oamenii lui Geary voiau să se răzbune.

3

Din ce în ce mai încântat de ce vedea, Drew T. Barry se strecură pe lângă Cabină. Dacă nu mai erau vreunii ascunși prin celule, atunci cei rămași din micuța cabală a lui Norcross se aflau la capătul acestui coridor, înghesuiți unii în alții, ca popicele pe o pistă de bowling. Nu aveau unde să se ascundă și nici nu mai aveau unde să fugă. Excelent!

Ridică pușca de vânătoare... și simți o lamă de daltă lipită de gât, chiar sub îmbinarea maxilarelor.

– Nu-nu-nu! spuse Angel, pe tonul vioi al unei învățătoare de curs primar.

Era stropită de sânge pe față. Pe cămașă. Pe pantalonii lăbărțați.

– O singură mișcare dacă faci, îți retez jugulara! Nu ai murit încă doar pentru că mi-ai permis să-mi închei socotelile cu Peters. Acum pune pe podea pușca aia de elefanți. Nu te apleca. Dă-i drumul din mână și atât.

– Este o armă foarte valoroasă, doamnă, spuse Drew T. Barry.

– Întreabă-mă cât de tare îmi pasă.

– Ar putea să se descarce.

– Îmi asum riscul ăsta.

Drew T. Barry desfăcu degetele și pușca ajunse pe podea.

– Acum dă-mi-o pe aia pe care o ții atârnată de umăr. Vezi să nu încerci cine știe ce prostie!

Din spatele lor se auzi o voce:

– Cucoană, lasă jos chestia aia de i-ai lipit-o de gât.

Angel aruncă o privire peste umăr și văzu patru sau cinci bărbați, cu armele îndreptate spre ea.

– N-aveți decât să mă împușcați, da' ăsta o să moară odată cu mine. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Frank șovăi. Sperând să mai trăiască un pic, Drew T. Barry îi dădu lui Angel pușca M4, care-i aparținuse lui Don.

– Mulțumesc, spuse femeia, agățându-și-o de umăr.

Apoi făcu un pas în spate, aruncă dalta și ridică mâinile până în dreptul capului, ca să demonstreze că erau goale. După care merse cu spatele pe coridorul scurt, până în locul unde Clint îl susținea cu brațul pe Willy. Nu lăsă nicio secundă mâinile jos.

Surprins (dar recunoscător) că încă este viu, Drew T. Barry își luă de jos pușca de vânătoare. Era amețit. Dar probabil că oricine ar fi fost amețit după ce o deținută nebună l-ar fi amenințat că-i taie jugulara. Nebuna îi ordonase să pună arma jos... apoi îl lăsase să și-o ridice de acolo. De ce? Ca să se amuze hăituindu-l și vânându-l împreună cu amicii ei? Părea singurul răspuns. Unul complet ilogic, dar *femeia* era nebună. *Toți* erau nebuni.

Drew T. Barry își spuse că era rândul lui Frank Geary să facă următoarea mișcare. În fond, el dăduse semnalul de începere al acestui dezastru. Atunci, tot el să-și pună capul la contribuție și să vină cu o soluție ca să-i scoată pe toți din rahat. Pentru că acțiunile lor din ultimele treizeci de minute aveau să fie etichetate de restul lumii drept gesturile reprobabile ale unor pretinși justițiari, certați cu legea. Plus că mai erau niște detalii – cadavrele ambulante din sala de sport; sau femeia aia verde, în pielea goală, pe care o observase în celula din spatele lui Norcross – pe care nu le va crede nimeni, pentru că nici măcar existența Aurorei nu le putea explica. Drew T. Barry se bucura că nu murise și ar fi făcut orice să scape de aici. Cu puțin noroc, poate nu se va afla că luase parte la nebunia asta.

– Ce naiba?! exclamă Carson Struthers, care văzuse și el femeia verde de la capătul coridorului. Tipa aia nu-i o ființă obișnuită. Ce vrei să faci cu ea, Geary?

– Vreau s-o prind. Dar vreau s-o prind vie, răspunse Frank.

În viața lui nu se mai simțise atât de obosit, dar își va duce planul până la capăt.

– O ducem în Atlanta și o dăm pe mâna doctorilor. Ei își vor da seama dacă ea reprezintă soluția pentru oprirea Aurorei.

Willy ridică pușca, dar foarte încet, cu mult efort, de parcă ar fi cântărit cinci sute de kilograme. Nu era cald în Aripa A, însă fața lui rotundă era plină de transpirație. Și barba udă părea mai închisă la culoare. Clint îi luă arma din mână. La capătul coridorului, Carson Struthers, „Negociatorul", Ordway și Barrows își ridicară armele.

– Asta este! strigă Evie. Să începem! Împușcături la OK Corral[1]! Bonnie și Clyde! *Greu de ucis la închisoarea de femei*[2]*!*

Dar, înainte ca acel coridor scurt din Aripa A să se transforme într-un teatru de război, Clint renunță la arma lui Willy și smulse pușca M4 de pe umărul lui Angel. O ridică deasupra capului ca

---

[1] Aluzie la westernul *Gunfight at OK Corral* din 1957 (n. tr.).

[2] Aluzie la seria *Die Hard*, cu Bruce Willis (n. tr.).

să fie văzută de oamenii lui Frank. Cu mare reticență, aceștia își lăsară în jos armele.

– Nu, nu! exclamă Evie. Oamenii nu dau bani pe bilete ca să vadă o fâsâială jalnică. Trebuie să refacem scenariul.

Clint nu o băgă în seamă. Era atent doar la Frank.

– Nu pot să ți-o dau, domnule Geary.

Imitându-l înspăimântător de bine pe John Wayne, Evie rosti tărăgănat:

– O să-mi dai socoteală, banditule, dacă-i faci ceva duduiței.

Nici Frank nu o luă în seamă.

– Apreciez devotamentul de care dai dovadă, Norcross, deși al dracu' să fiu dacă-l înțeleg.

– Poate nu vrei să-l înțelegi, spuse Clint.

– Ba nu. Cred că tu ești cel care nu vede limpede cum stă treaba.

– Are prea multe psihopupisme în cap, zise Struthers, stârnind câteva râsete încordate în rândul camarazilor săi.

Frank vorbi pe un ton plin de răbdare, ca și cum s-ar fi adresat unui copil mai încet la minte:

– Din câte cunoaștem până în acest moment, ea este singura femeie din lume care doarme și se trezește în mod normal. Fii rezonabil! Nu vreau decât s-o ducem la doctori capabili s-o studieze și, poate, să-și dea seama cum să repare ce s-a întâmplat. Oamenii își vor înapoi nevestele și fetițele.

Dinspre invadatori se auziră mârâieli de aprobare.

– Așa că, dă-te la o parte, ageamiule! spuse Evie, continuând să-l imite pe Duce[1]. Eu socot că...

– Of, mai taci odată! o repezi Michaela.

Evie făcu ochii mari, de parcă ar fi fost pălmuită. Michaela înaintă câțiva pași, fulgerându-l cu privirea pe Frank.

– Ți se pare că mie mi-ar fi somn, domnule Geary?

– Nu-mi pasă dacă ți-e sau nu, spuse Frank. N-avem treabă cu tine.

---

[1] Porecla lui John Wayne (n. tr.).

Alte mârâieli de aprobare.

– Ba ar trebui să-ți pese. Sunt cât se poate de trează. La fel și Angel. *Ea* ne-a trezit. Ne-a suflat în gură și ne-a trezit.

– Asta vrem noi să se întâmple cu toate femeile, zise Frank, stârnind acum strigăte de aprobare.

Michaela citea pe chipurile bărbaților o nerăbdare ce avea să se transforme foarte repede în ură.

– *Nu pricepi*, domnule Geary. A putut să ne trezească pentru că nici Angel și nici eu nu eram în coconi. Soțiile și fiicele voastre *sunt*.

Tăcere. În sfârșit, reușise să le capteze atenția. Clint începu să spere din nou. Apoi Carson Struthers rosti un singur cuvânt.

– Prostii!

Michaela clătină din cap.

– Bărbați proști și încăpățânați! Toți sunteți proști și încăpățânați! Evie Black nu-i femeie, e o creatură supranaturală. N-ați priceput încă? După toate câte s-au întâmplat? Chiar credeți că doctorii pot preleva ADN-ul de la o creatură supranaturală? Că-i pot face un RMN ca să-și dea seama cum *funcționează*? Toți bărbații ăia au murit degeaba!

Pete Ordway ridică pușca Garand.

– Aș putea să te împușc, cucoană, ca să taci odată. Chiar mă simt tentat s-o fac.

– Lasă arma jos, Pete!

Frank simțea cum situația îi scapă din mâini. Bărbații erau puși în fața unei probleme fără rezolvare. Iar pentru ei cea mai ușoară soluție ar fi s-o distrugă. La fel simțea și el.

– Norcross! Spune-le oamenilor tăi să se dea la o parte. Vreau să mă uit la ea.

Clint se îndepărtă, sprijinindu-l cu o mână pe Willy Burke și strângând degetele lui Jared în cealaltă. Michaela stătea în cealaltă parte a băiatului. Privind sfidătoare la grupul de bărbați, Angel mai rămase o clipă în fața celulei capitonate, acoperind-o pe Evie cu trupul ei. Dar, când Michaela o luă de mână și o trase ușor de acolo, Angel se supuse și merse după ea.

– Să nu care cumva să-i faceți vreun rău! spuse Angel.

Îi tremura vocea și ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Nu care cumva să-i faceți vreun rău, ticăloșilor! E o zeiță!

Frank înaintă trei pași, fără să știe (și fără să-i pese) dacă îl urmau și ceilalți. O privi lung pe Evie. Atât de lung și atât de intens o privi, încât Norcross se întoarse să se uite și el la femeia din celula capitonată.

Dispăruseră ierburile din părul lui Evie. Trupul ei gol era superb, dar deloc ieșit din comun. Părul pubian era negru – un triunghi la împreunarea oaselor bazinului.

– Ce dracu'? se miră Carson Struthers. Păi, nu era... acu' câteva secunde... nu era verde?

– Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit, doamnă! spuse Frank.

– Mulțumesc, răspunse Evie.

În contrast cu goliciunea ei neobrăzată, Evie părea sfioasă ca o școlăriță. Fără să-și ridice ochii din pământ, îl întrebă:

– Spune-mi, Frank, îți place să închizi animalele în cuști?

– Le închid doar pe cele care trebuie să stea închise, răspunse Frank, zâmbind pentru prima oară după atâtea zile.

Unul dintre puținele lucruri (dacă nu singurul) de care mai era sigur pe lumea asta era acela că animalele sălbăticite reprezentau un pericol pentru oameni, dar și oamenii reprezentau un pericol pentru animale. În general, pe el mai mult îl interesa să apere animalele de oameni.

– Acum am venit să te eliberez din cușca ta. Vreau să te duc la niște doctori care să te examineze. Îmi dai voie?

– Nu prea cred, spuse Evie. Nu vor descoperi nimic și nu vor reuși să schimbe nimic. Mai ții minte povestea cu gâsca de aur? Când au spintecat-o, n-au găsit înăuntrul ei decât mațe.

Frank oftă și clătină din cap.

„Nu o crede pentru că *nu vrea* s-o creadă", înțelese Clint. „Pentru că *nu-și poate permite* să o creadă, după ce a făcut tot ce a făcut."

– Doamnă...

– Spune-mi „Evie". Nu-mi place limbajul protocolar. Când am vorbit la telefon, mi s-a părut că ne înțelegem binișor.

Însă tot nu ridica ochii la el. Clint se întrebă ce era de ascuns în privirea ei. Îndoială în privința misiunii pe care o avea aici? Probabil că asta era doar speranța lui deșartă, dar nu era chiar imposibil – oare nu se rugase însuși Iisus Hristos să i se ia din față paharul cu suferințe? Bănuia că și Frank își dorea același lucru de la oamenii de știință din CDC. Să se uite ei la tomografiile lui Evie și la analizele ei de sânge și la ADN și ei să fie aceia care să exclame *aha!*

– În regulă, Evie, spuse Frank. Deținuta asta...

Și făcu un semn cu capul spre Angel, care se uita furioasă la el.

– ...spune că ești o zeiță. Adevărat?

– Nu, răspunse Evie.

Sprijinit de Clint, Willy începu să tușească și să-și maseze partea stângă a pieptului.

– Iar cealaltă femeie...

Frank făcu acum un semn spre Michaela:

– ...*zice* că ești o creatură supranaturală. Și...

Lui Frank nu-i făcea plăcere să spună asta cu voce tare, nu voia să-și stârnească iarăși mânia aceea de nestăvilit. Însă nu avea încotro.

– ...cunoști anumite lucruri despre mine. Lucruri pe care nu ai de unde să le cunoști.

– Și poate să plutească! izbucni Jared. N-ai văzut? A levitat! Am văzut-o eu! Toți am văzut-o!

Evie se uită la Michaela.

– Să știi că te înșeli. Sunt doar o femeie. În foarte multe privințe sunt la fel ca orice altă femeie. Sunt ca femeile pe care le iubesc bărbații aceștia. Deși „iubire" este un cuvânt plin de pericole atunci când este rostit de bărbați. Pentru ei nu are același înțeles pe care-l are pentru femei. Uneori înseamnă că sunt gata să ucidă pentru asta. Alteori nu înseamnă absolut nimic. Firește că multe femei au ajuns să-și dea seama de sensul pe care-l dau bărbații iubirii. Unele cu resemnare, altele cu mâhnire.

– Când un bărbat îți zice că te iubește, înseamnă că vrea să-ți intre în chiloți, adăugă cu aplomb Angel.

Evie se întoarse din nou spre Frank și bărbații din spatele lui:

– Femeile pe care vreți să le salvați trăiesc acum într-un alt loc. Și au acolo un trai fericit și tihnit, deși evident că le este dor de băieții lor și chiar unora le este dor de soți și de tați. Nu spun că ele nu fac greșeli, că doar nu sunt niște sfinte. Dar, în general, trăiesc în armonie. În lumea aceea, Frank, nimeni nu trage de tricoul preferat al fetiței tale, nimeni nu țipă la ea, nimeni n-o face de rușine și nici n-o sperie lovind cu pumnul în perete.

– Adică femeile noastre trăiesc? întrebă Carson Struthers. Juri că trăiesc, cucoană? Te juri pe Dumnezeu că trăiesc?

– Da, spuse Evie. Mă jur pe Dumnezeul vostru și pe toți ceilalți dumnezei care există.

– Și cum le aducem înapoi?

– În niciun caz înțepându-mă pe mine și făcându-mi analize. Chiar dacă aș fi de acord, nu s-ar ajunge la niciun rezultat.

– Atunci, cum?

Evie întinse brațele. Ochii îi sclipiră, pupilele i se dilatară, transformându-se în două diamante negre. Irisul era galben, ca de pisică.

– Omorâți-mă, spuse ea. Omorâți-mă și se vor trezi. Se vor trezi toate femeile din lume. Jur că acesta este adevărul.

Frank ridică pușca.

4

Clint se repezi în fața lui Evie.

– Nu, tată, nu! urlă Jared.

Clint nu-l luă în seamă.

– Te minte, Geary! Vrea s-o ucizi. Deși cred că o parte din ea s-a răzgândit. Însă pentru asta a venit aici. Pentru asta a fost *trimisă* aici.

– Mai ai un pic și-o să zici că vrea să fie crucificată, spuse Pete Ordway. Dă-te la o parte, doctore!

Dar Clint nici nu se clinti.

– Este un test. Dacă îl trecem, vom avea o șansă. Dacă nu, dacă tu ai să faci ce se așteaptă ea că ai să faci, atunci se va închide

ușa dintre cele două lumi. Iar lumea de aici va fi o lume doar a bărbaților, care va mai exista doar până când vom muri cu toții.

Își aduse aminte de toate luptele purtate în trecut, nu pentru milkshake-uri, ci pentru o rază de soare și un loc numai al lui – o cămăruță în care să poată *respira*. În care să se poată maturiza. Își aduse aminte de Shannon, vechea lui prietenă, care se bazase pe el să o scoată din purgatoriul acela, la fel de mult cum se bazase și el pe ea. Iar el făcuse tot ce i-a stat în putere și ea nu a uitat. Din care alt motiv să-i fi dat fiicei sale numele lui de familie? Însă el tot mai avea datorii de plătit. Față de Shannon, pentru că-i fusese prietenă. Față de Lila, pentru că-i fusese prietenă și soție și mamă a fiului său. Cât despre cei care se aflau acum, alături de el, în fața celulei lui Evie? Și ei aveau datorii față de alte femei – da, chiar și Angel. Și venise vremea să le plătească.

Lupta se terminase. Clint fusese învins.

Ba nu. Nu încă.

Făcu un semn. Ultimii apărători ai lui Evie se apropiară de el și se postară în fața celulei. Veni și Willy, care părea în pragul leșinului. Jared era lângă Clint, care îl ținea cu o mână de ceafă. Iar cu cealaltă ridică foarte încet pușca M4 și o întinse Michaelei, a cărei mamă dormea într-un cocon aproape de locul unde se aflau ei acum.

– Ascultă-mă, Frank! Evie ne-a spus că, dacă n-ai s-o omori, dacă ai să-i dai drumul, atunci există șansa ca femeile să se întoarcă.

– Minte! zise Evie.

Acum, când nu mai putea să o vadă, Frank sesiză ceva în tonul ei. Ceva care-i mai domoli avântul. Ceva ca o durere a sufletului.

– Destul cu aiurelile astea, se enervă Pete Ordway și scuipă pe jos. Am pierdut o mulțime de oameni ca să ajungem până aici. Hai s-o luăm! Și ne gândim după aia ce-o să facem cu ea.

Clint ridică pușca lui Willy. Nu-i plăcea s-o facă, dar nu avea de ales.

Michaela se întoarse spre Evie.

– Cine te-a trimis aici crede că aceasta este maniera în care își rezolvă bărbații toate problemele. Corect?

Evie nu-i răspunse. Michaela avea sentimentul că acea creatură neobișnuită din celula capitonată se confrunta acum cu multe îndoieli, pe care nu le anticipase atunci când își făcuse apariția în pădurea de lângă rulota lui Truman Mayweather.

Se întoarse din nou cu fața la bărbații cu pușile îndreptate asupra lor. De la distanța aceasta atât de mică, gloanțele lor vor zdrobi micuțul grup din fața acelei femei ciudate.

Michaela ridică și ea arma.

– Nu trebuie să se întâmple așa. Demonstrați-i că se poate și altfel.

– Cum adică? întrebă Frank.

– Lăsați-o să se întoarcă de unde a venit, spuse Clint.

– Pentru nimic în lume! se împotrivi Drew T. Barry.

Chiar în acel moment se prăbuși Willy Burke. Bătrânul nu mai respira.

5

Frank îi întinse pușca lui Ordway.

– Trebuie resuscitat. Am făcut cursul vara trecută...

Clint îndreptă pușca spre pieptul lui.

– Nu.

Frank se holbă nedumerit la el.

– Ai înnebunit, omule?

– Înapoi, spuse Michaela, și ea cu pușca ațintită asupra lui Frank.

Habar n-avea ce era în capul lui Clint, dar bănuia că își juca acum ultima lui carte. „Ultima *noastră* carte", se corectă ea.

– Hai să-i împușcăm pe toți! propuse Carson Struthers, pe un ton aproape isteric. Și pe femeia aia diabolică!

– Lasă arma *jos*! îi ordonă Frank.

Apoi îl întrebă pe Clint:

– Chiar ai de gând să-l lași să moară? Ce vrei să dovedești cu asta?

– Evie îl poate salva, zise Clint. Nu-i așa, Evie?

Femeia din celula capitonată nu răspunse. Stătea cu capul în jos. Părul îi acoperea chipul.

– Dacă îl salvează, ai să-i dai drumul, Geary?

– Hodorogu' ăla se preface! zbieră Struthers. Ăsta-i planul lor!

– Pot să verific dacă..., începu Frank.

– Da, desigur, spuse Clint. Dar grăbește-te. După trei minute apar leziunile cerebrale și nu cred că există vreo creatură supranaturală care să mai poată face ceva în privința lor.

Frank se apropie repede de Willy, se așeză în genunchi și își lipi două degete de gâtul bătrânului. Apoi ridică ochii la Clint.

– I-a stat ceasul. Trebuie să-l resuscitez.

– Acu' un minut voiai să-l omori, bodogăni Reed Barrows.

Polițistul Treat, care văzuse destule nenorociri în Afganistan, începu să geamă:

– Nu mai pricep nimic. Spune-mi doar ce trebuie să fac ca să-mi capăt fetița înapoi și am s-o fac.

Nu era clar însă cui anume i se adresa el.

– Fără resuscitare.

Clint se întoarse cu fața la Evie, care nici acum nu-și ridicase capul. „Foarte bine", își spuse Clint, „pentru că așa îl vede pe bătrânul întins pe jos."

– Acesta este Willy Burke, îi zise el. Țara lui i-a cerut să o apere și el a apărat-o. În prezent este membru în detașamentul de pompieri voluntari și se luptă cu incendiile de vegetație. Fără să fie plătit pentru asta. Le ajută pe doamnele din societatea de binefacere să hrănească familiile nevoiașe pe care statul nostru este prea zgârcit să le întrețină. Toamna antrenează echipa de fotbal din Liga Mică.

– Foarte bun antrenor! interveni Jared, cu glasul sugrumat de lacrimi.

Clint continuă:

– Vreme de zece ani a avut grijă de sora lui, după ce aceasta a fost diagnosticată cu Alzheimer. A hrănit-o; a găsit-o și a adus-o acasă atunci când sărmana cutreiera pe străzi; i-a schimbat scutecele pline de rahat. Și a venit aici ca să te apere, pentru că așa i-a spus conștiința și pentru că este un om cumsecade. Nu a făcut

niciodată rău vreunei femei. Și acum moare. Poate ai să-l lași să moară. În fond, nu-i decât un bărbat, nu?

Cineva începuse să tușească din cauza fumului care venea de pe Broadway. Câteva secunde nu se mai auzi nimic altceva. Apoi, Evie Black scoase un țipăt ascuțit. Celulele se umplură cu o explozie de lumini. Ușile lor încuiate se deschiseră brusc și se trântiră la loc, ca niște mâini din fier care aplaudau frenetic. Câțiva dintre bărbații din grupul lui Frank țipară înspăimântați, unul dintre ei pe tonul subțirel al unei fetițe de șase, șapte ani.

Ordway se întoarse și o luă la fugă. Pașii lui răsunau prelung pe holurile din beton.

– Ridică-l! spuse Evie.

Ușa de la celula ei se deschisese odată cu celelalte. Presupunând că fusese vreodată încuiată. Clint era convins că Evie ar fi putut să plece oricând ar fi vrut. Șobolanii fuseseră doar un efect dramatic.

Clint și Jared Norcross îl ridicară pe Willy. Bătrânul era greu, dar Evie îl luă în mâini de parcă ar fi fost doar o pernă umplută cu puf de gâscă.

– Te-ai folosit de firea mea sensibilă, îi zise ea lui Clint. Ai făcut un lucru foarte urât și crud, doctore Norcross.

Chipul femeii era foarte grav, dar lui Clint i se păru că zărește un licăr amuzat în privirea ei. Poate chiar mai mult decât un licăr. Evie înconjură cu brațul stâng mijlocul zdravăn al lui Willy și puse mâna dreaptă pe părul ud de transpirație de la ceafa lui. Apoi își lipi gura de gura bătrânului.

Willy se cutremură din cap și până în picioare. Ridică brațele și le puse în jurul ei. Bătrânul și tânăra rămaseră îmbrățișați câteva secunde. După care Evie se desprinse și îl întrebă:

– Cum te simți, Willy?

– Al naibii de bine! răspunse Willy Burke.

– Dumnezeule! șopti Reed Barrows. Parcă a întinerit cu douăzeci de ani!

– Din liceu nu m-a mai pupat nimeni așa, zâmbi Willy. Mi se pare că m-ai salvat de la moarte, doamnă. Și îți mulțumesc pentru asta. Da' cred că pupătura aia a făcut toți banii.

Eve începu și ea să zâmbească.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Să știi că mi-a plăcut și mie, dar tot mai mult îmi place să câștig la *Cetatea Opulentă.*

Sângele lui Clint nu mai clocotea; i-l domoliseră oboseala și ultimul miracol făcut de Evie. Privi la furia pe care o simțise până mai adineauri așa cum te uiți la un străin care a pătruns nepoftit în casa ta și zornăie acum vasele din bucătărie, pregătindu-și un mic dejun copios. Clint era trist, măcinat de regrete și îngrozitor de obosit. Își dorea să se poată duce acasă, să stea lângă soția lui și să nu mai fie obligat să vorbească.

– Geary! spuse el.

Ochii lui Frank erau încețoșați – ochii unui om care iese din transă.

– Las-o în pace! Este singura soluție.

– Poate, dar nu avem cum să fim siguri, nu-i așa?

– Nu, recunoscu Clint. Dar ce e sigur în viața asta de tot rahatul?

– Există doar vremuri proaste și vremuri bune, interveni Angel. Proaste și bune. Toate celelalte nu sunt decât niște prostii.

– Credeam că o să dureze cel puțin până joi, dar... spuse Evie râzând, ca un clinchet vesel de clopoței. Am uitat cât de repede se mișcă bărbații atunci când își pun ceva în cap.

– Ai dreptate, zise Michaela. Să ne gândim doar la Proiectul Manhattan[1].

6

În dimineața aceea superbă, la ora opt și zece, șase vehicule porniră pe West Lavin. În spatele lor, penitenciarul fumega aidoma unui trabuc uitat în scrumieră. Intrară pe Drumul Ghiulelei. În față mergea mașina de poliție a Patrulei Doi, cu girofarul pornit. La volanul ei era Frank Geary. Clint Norcross era în dreapta

[1] Proiect prin care s-a construit prima armă nucleară din lume, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

lui. Pe bancheta din spate era Evie Black, unde stătuse și după ce o arestase Lila. Atunci fusese pe jumătate goală. Acum, la drumul de întoarcere, purta o cămașă de la uniforma deținutelor din Penitenciarul Dooling.

– Nu-mi pot da seama cum ai de gând să explici toate astea poliției statale, spuse Frank. O mulțime de bărbați morți, o mulțime de bărbați răniți.

– Deocamdată toată lumea e ocupată cu Aurora, răspunse Clint. Probabil jumătate dintre polițiști nici n-au venit la lucru. Iar când se vor întoarce femeile – *dacă* se vor întoarce –, nu-i va mai păsa nimănui.

Evie șopti din spatele lor:

– Ba le va păsa mamelor. Și soțiilor. Și fiicelor. Cine credeți că face curat pe câmpurile de luptă după ce încetează focurile de arme?

7

Patrula Doi opri pe cărarea care ducea la rulota lui Truman Mayweathre, unde încă mai flutura banda galbenă a poliției cu TRECEREA INTERZISĂ. Celelalte vehicule – două mașini de poliție, două autoturisme civile și camioneta lui Carson Struthers – opriră în spatele ei.

– Acum ce facem? întrebă Clint.

– O să vedem, răspunse Evie. Cu condiția să nu se răzgândească vreunul dintre bărbați și să mă împuște totuși.

– Asta n-o să se întâmple, o asigură Clint, pe un ton mai încrezător decât se simțea el în realitate.

Se auziră zgomote de portiere trântite. Cei trei din prima mașină de poliție nu se mișcară.

– Spune-mi ceva, Evie, zise Frank. Dacă tu nu ești decât un sol, cine conduce tot circul ăsta? Vreo... nu știu... vreo forță a universului sau ceva de genul ăsta? Poate Mama Geea, zeița Pământului, care s-a hotărât să apese tasta de resetare?

– Te gândești la Marea Lesbiană din cer? întrebă Evie. La zeitatea aia scundă și îndesată care poartă pantaloni mov și pantofi fără toc? Nu asta-i prima imagine care vine în mintea bărbaților atunci când se gândesc la o femeie care vrea să le conducă viețile?

– Nu știu.

Frank se simțea terminat, se simțea obosit la culme. Îi era dor de fetița lui. Până și de Elaine îi era dor. Nu înțelegea unde i se dusese toată furia. Parcă i s-ar fi rupt buzunarul și căzuse prin gaura aia, undeva, pe drumul până aici.

– Dar tu cu ce asociezi bărbații, isteațo?

– Arme, îi răspunse ea. Clint, să știi că portierele din spate nu au mânere.

– Și asta-i o problemă pentru tine?

Evident că nu era. Una dintre portierele din spate se deschise și Evie Black coborî din mașină. Clint și Frank se postară în stânga și în dreapta ei. Clint își aminti de cursurile de religie pe care fusese obligat să le urmeze la unul dintre orfelinate: Iisus pe cruce, între tâlharul batjocoritor și tâlharul smerit – acela care, după cum spunea Mântuitorul, avea să i se alăture curând în Rai. Clint se gândise atunci că amărâtul s-ar fi mulțumit și cu eliberarea condiționată și o friptură de pui.

– Nu știu ce forță m-a trimis aici, spuse Evie. Știu doar că am fost chemată și...

– Și tu ai venit, zise Clint.

– Da. Și acum mă duc înapoi.

– Ce *facem*? repetă Frank.

Evie se întoarse cu fața la el. Acum nu mai surâdea.

– Tu ai să faci ceva ce fac de obicei doar femeile. Ai să aștepți.

Inspiră adânc și exclamă:

– Ce bine miroase aerul de afară!

Trecu pe lângă grupul de bărbați de parcă nici n-ar fi fost acolo și o luă pe Angel de umeri. Ochii lui Angel străluceau.

– Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Evie. Și îți mulțumesc din tot sufletul.

Angel nu se mai putu abține:

– Te iubesc, Evie!

– Și eu te iubesc, îi răspunse Evie și o sărută pe buze.

Apoi porni spre dărâmăturile barăcii/laboratorului de metamfetamină. În spatele lor o aștepta vulpoiul, cu coada înfășurată în jurul labelor, gâfâind ușor și privind-o vesel. Evie se luă după vulpoi. Iar bărbații se luară după Evie.

8

– Tată! șopti Jared. Tu vezi? Spune-mi că vezi și tu!

– Dumnezeule mare! exclamă polițistul Treat. Ce-i *aia*?

Încremeniseră toți cu ochii la Copacul cu multe trunchiuri și stoluri de păsări exotice. Era atât de înalt, că nimeni nu-i vedea vârful. Clint simțea că e înconjurat de un câmp electric. Păunul își desfăcu coada, ca să-i fie admirată. Iar atunci când apăru tigrul, câțiva bărbați ridicară armele.

– *Lăsați armele jos!* strigă Frank.

Tigrul se tolăni în iarba înaltă, uitându-se la ei cu ochii lui absolut superbi. Toți bărbații lăsară armele jos. Mai puțin unul.

– Așteptați aici! le spuse Evie.

– Dacă se vor întoarce toate femeile din Dooling, înseamnă că se vor întoarce și celelalte femei din lume? o întrebă Clint. Așa merge treaba?

– Da. Femeile din acest oraș simbolizează toate femeile. Și trebuie să se întoarcă toate. Pe acolo.

Le arătă o scorbură în trunchiul Copacului.

– Una singură dacă refuză...

Nu era nevoie să-și ducă fraza până la capăt. În jurul capului ei zburau sute de molii, ca un fel de diademă vie.

– Dar de ce și-ar dori să rămână acolo? întrebă Reed Barrow, sincer nedumerit.

Hohotele de râs ale lui Angel erau aspre ca un croncănit de cioară pe timp de iarnă.

– Eu am o întrebare și mai bună – dacă și-au făcut acolo un trai frumos, așa cum zice Evie, de ce ar vrea măcar una să se întoarcă?

Evie porni către Copac. Iarba înaltă îi mângâia pantalonii roșii. Se opri brusc, atunci când auzi pocnetul inconfundabil al cartușului introdus în țeava unei puști. Mai exact, a unei puști de vânătoare Weatherby. Drew T. Barry fusese cel care nu ascultase ordinul lui Frank. Însă nu avea arma îndreptată spre Evie. Ci spre Michaela.

– Tu te duci cu ea, spuse.

– Lasă arma, Drew, îi ceru Frank.

– Nu!

Michaela se uită la Evie:

– *Pot* să vin și eu acolo? Chiar dacă nu sunt într-un cocon?

– Bineînțeles, răspunse Evie.

Michaela se întoarse acum cu fața la Barry. Nu-i mai era teamă. Acum era doar foarte surprinsă.

– De ce?

– Să zicem că asta-i un fel de asigurare, răspunse Drew T. Barry. Dacă spune adevărul, atunci poate că tu ai să-ți convingi mama să se întoarcă, iar mama ta le va convinge pe celelalte. Eu cred foarte tare în asigurări.

Clint observă că Frank ridica pistolul. Atent la cele două femei, Barry era o țintă sigură. Clint clătină din cap. Și spuse pe un ton scăzut:

– Au murit destui.

De altfel, poate că domnul Despăgubire-Dublă avea dreptate.

Evie și Michaela trecură pe lângă tigrul alb și ajunseră la scorbură, unde le aștepta vulpoiul. Fără să ezite, Evie intră și dispăru. Michaela șovăi puțin, apoi o urmă.

Atacatorii supraviețuitori împreună cu apărătorii rămași în viață s-au pus pe așteptat. La început s-au plimbat de colo până colo. Dar timpul trecea și nu se întâmpla nimic, așa că mulți dintre ei s-au așezat în iarba înaltă.

Nu și Angel. Ea se mișca în permanență, de parcă nu-i venea să creadă că scăpase de celulă și de atelierul de tâmplărie și de

Cabină și de Broadway. Tigrul moțăia. La un moment dat, Angel s-a apropiat de el. Clint și-a ținut răsuflarea. Femeia asta era cu adevărat nebună.

Tigrul ridică ochii când Angel îndrăzni să-l mângâie pe spate, dar își lăsă imediat capul uriaș la loc pe labe și închise ochii aceia fascinanți.

– *Toarce!* le strigă Angel triumfătoare.

Soarele se înălță pe cer și păru să se oprească acolo.

– Nu cred că o să se întâmple ceva, spuse Frank. Și dacă nu se întâmplă, am să regret tot restul vieții că n-am omorât-o.

– Nu cred că s-au hotărât încă, zise Clint.

– I-auzi? De unde știi?

Îi răspunse Jared, întinzând mâna spre Copac.

– Pentru că *el* este tot aici. Dacă o să dispară sau o să se transforme într-un stejar sau într-o salcie plângătoare, abia *atunci* va trebui să ne dăm bătuți.

Și au așteptat mai departe.

XVII

1

În supermarketul Shopwell, unde se ţineau în mod obişnuit Întrunirile, Evie a vorbit în faţa unui grup numeros de femei pentru care locul acesta devenise casa lor. Casa Noastră. Nu a durat prea mult să spună ce avea de spus, pentru că, în esenţă, era vorba doar despre un singur lucru: alegerea le aparţinea întru totul.

– Dacă rămâneţi aici, toate femeile – din Dooling şi până în Marrakesh – vor apărea în lumea aceasta, în locurile unde au adormit. Libere să o ia de la capăt. Libere să-şi crească pruncii aşa cum doresc. Libere să trăiască în pace. Este o ofertă bună, sau cel puţin aşa mi se pare mie. Dar puteţi să plecaţi. Şi dacă o veţi face, toate femeile se vor trezi tot în lumea bărbaţilor, acolo unde au adormit. Însă trebuie să plecaţi toate.

– Cine eşti? o întrebă Janice Coates peste umărul Michaelei, pe care o strângea în braţe. Cine ţi-a dat puterile astea?

Evie surâse. O învăluia o aură verde.

– Sunt o bătrână, care pentru moment pare tânără. Şi nu am nicio putere. Sunt doar un sol, aşa cum este şi vulpoiul. Voi, voi toate aveţi în mâini puterea.

– Bine, spuse Blanche McIntyre. Haideţi să dezbatem problema! Ca nişte juraţi la proces. Pentru că mi se pare că exact asta suntem.

– Da, zise Lila. Dar nu aici.

2

Abia spre după-amiază au putut fi strânse toate locuitoarele acelei lumi noi. Au fost trimise mesagere în toate colțurile orașului, care să le cheme pe femeile care nu participaseră la adunarea de la supermarket.

S-au încolonat și au mers tăcute pe Strada Principală, apoi au urcat pe Dealul Ghiulelei. Pe Blanche McIntyre o dureau picioarele, așa că Mary Pak a dus-o cu una dintre mașinuțele de golf. Blanche îl ținea în brațe pe Andy Jones, bebelușul orfan, înfășurat într-o păturică albastră. Și îi spunea o poveste:

– A fost odată ca niciodată un băiețel neastâmpărat, pe care îl iubeau toate doamnele din orașul acela.

Se vedeau smocuri verzi de iarbă. Era frig, dar primăvara bătea la ușă. Mai aveau puțin și ajungeau în același anotimp care fusese în lumea cea veche la plecarea lor. Blanche și-a dat seama de asta cu uimire. Avea sentimentul că trecuse mult mai mult timp de atunci.

Când au ieșit de pe drum și au pornit prin pădure, pe poteca năpădită de molii, a apărut și vulpoiul ca să le conducă mai departe.

3

După ce femeilor care nu fuseseră la supermarket le-au fost prezentate condițiile lui Evie, Michaela Coates se urcă pe o ladă și își făcu meseria de reporter (poate pentru ultima oară în viață, sau poate nu), relatându-le tot ce se petrecuse în cealaltă lume.

– Domnul doctor Norcross i-a convins pe justițiari să renunțe la planul lor, le spuse ea. Însă mulți bărbați au murit înainte ca rațiunea să triumfe.

– Cine? strigă o femeie. Te implor, spune-mi că n-a murit și Micah al meu!

– Sau Lawrence Hicks? țipă alta.

Se stârni un vuiet de întrebări.

Lila ridică mâinile.

– Doamnelor, doamnelor!

– Io nu mi-s niciun fel de doamnă, mormăi o fostă deținută, pe nume Freida Elkins. Vorbește doar în numele lu' matale, madam șerif.

– Nu pot să vă spun cine a murit, continuă Michaela, pentru că am stat în interiorul penitenciarului pe perioada luptelor. Știu însă că Garth Flickinger este mort și...

Tocmai voia să rostească numele lui Barry Holden, dar se pierdu cu firea atunci când observă privirile pline de speranță ale soției și fiicelor lui.

– ...și asta-i tot ce știu. Dar vă pot asigura că toți bebelușii și băieții din Dooling sunt bine sănătoși.

Se ruga în gând ca acesta să fie adevărul.

Audiența izbucni în aplauze, urale și chiote.

Când Michaela termină de vorbit, îi luă locul Janice Coates, care spuse că fiecare femeie va avea ocazia să-și prezinte alegerea.

– În ceea ce mă privește, continuă ea, eu votez pentru întoarcere. Și credeți-mă că regret foarte mult. Acesta este un loc mult mai bun decât cel din care venim și știu că aici totul este posibil. În lipsa bărbaților, putem lua hotărârile corecte cu mai puțină bătaie de cap. Dispunem în mod egal de toate resursele, fără să ne certăm între noi. În comunitatea noastră au avut loc doar câteva acte de violență. Recunosc că toată viața m-au enervat femeile, însă sunt incomparabil mai de treabă decât bărbații.

Însă nu pomeni acum de ironia vieții ei – anume că Archie, sărmanul ei soț, smuls prea devreme de lângă ea de un atac de cord, fusese un bărbat extrem de liniștit și sensibil. Nu pomeni de el, pentru că acum nu era vorba despre excepții. Excepțiile erau istorie.

Janice fusese mereu slăbuță, dar acum ajunsese numai piele și os. Părul alb îi trecea de umeri. Ochii adânciți în orbite priveau adesea în gol. Michaelei îi trecu prin minte că mama sa – chiar dacă se ținea bine și vorbea foarte clar – suferea de o boală gravă. *Trebuie să te vadă un doctor, mamă.*

– Cu toate acestea, continuă Janice, cred că-i datorez domnului doctor Norcross să mă întorc. El şi-a riscat viaţa, şi-au riscat şi ceilalţi vieţile ca să le apere pe femeile din penitenciar. Şi mă îndoiesc foarte tare că alţii ar fi făcut la fel în locul lor. Pentru că tot am pomenit de penitenciar, vreau să vă asigur pe toate care aţi fost deţinute acolo că voi face tot ce-mi stă în putere ca să vi se schimbe sentinţele sau măcar să fie micşorate. Şi, dacă dorinţa voastră este să vă pierdeţi urma şi să nu vă întoarceţi în spatele gratiilor, voi informa autorităţile din Charleston şi Wheeling că aţi fost ucise în atac.

Toate fostele deţinute prezente îşi exprimară această dorinţă. Erau mai puţine acum decât dimineaţă. Printre absente se număra şi Kitty McDavid, care dispăruse fără urmă (cu excepţia câtorva molii agitate apărute în locul ei). Nimeni nu mai avea acum niciun dubiu cu privire la înţelesul acestor dispariţii – femeile respective erau moarte în ambele lumi. Ucise de bărbaţi.

Însă toate fostele deţinute votaseră în favoarea întoarcerii. Opţiunea lor ar fi putut mira oricare bărbat, însă nu o surprinse deloc pe directoarea Janice Coates, care cunoştea un fenomen statistic absolut uluitor: când o femeie evada din închisoare, de obicei era capturată aproape imediat, pentru că femeile nu îşi pierdeau urma aşa cum făceau bărbaţii. Femeile se duceau acasă. Iar fostele deţinute care-şi exprimaseră opiniile la această ultimă întrunire nu se gândeau decât la fiii lor din cealaltă lume.

De pildă, Celia Frode – Celia a spus că băieţii lui Nell aveau nevoie de o mamă şi, în cazul în care ea se va reîntoarce la puşcărie, de ei se va putea ocupa sora lui Nell.

– Numai că sora lui Nell nu le va putea fi de niciun folos dacă doarme, nu?

Claudia Stephenson a vorbit atât de încet, încât i s-a cerut să repete ce a spus. Aşa că a repetat – puţin mai tare:

– Nu vreau să stau în calea nimănui. Am să fac aşa cum decide majoritatea.

Doamnele din clubul de carte au votat tot pentru întoarcere.

– Este mai bine aici, spuse Gail, în numele prietenelor ei. Janice are dreptate. Dar nu este cu adevărat Orașul Nostru. Este alt oraș. Și, cine știe, poate că tot ce s-a întâmplat dincolo o să schimbe locul acela, o să-l facă mai bun.

Michaela își spuse că s-ar putea să aibă dreptate, însă probabil doar pe termen scurt. Mult prea des se jurau bărbații că nu vor mai ridica mâna la soțiile sau la copiii lor. Și erau sinceri. Numai că nu erau în stare să se țină de cuvânt decât o lună, două. Cel mult. Și apoi îi apuca iarăși furia, ca un acces recurent de malarie. De ce să fi fost altfel acum?

Rafale reci de vânt încrețeau iarba înaltă. Întorcându-se din sudul nepopulat, stoluri de gâște sălbatice traversau întinderea albastră a cerului.

„Parcă aș fi la o înmormântare", își zise Mary Pak. Totul era atât de clar, cum numai moartea poate fi – lumina soarelui care îți ardea ochii, frigul care-ți trecea prin haină și pulover și-ți făcea pielea de găină pe brațe.

Când îi veni rândul să vorbească, Mary spuse:

– Eu vreau să aflu ce simți atunci când te îndrăgostești cu adevărat de un băiat.

Precis că această mărturisire i-ar fi frânt inima lui Jared dacă ar fi auzit-o.

– Știu că viața este mai ușoară pentru bărbați, iar chestia asta e tare nasoală și tare incorectă, dar vreau să primesc șansa de a trăi o viață normală. Poate că-i o dovadă de egoism din partea mea, dar asta vreau eu. Poate o să vreau și un copil. Și... atât am avut de spus.

Mary izbucni în suspine, dar le făcu semn să nu se apropie celor care se repeziră să o mângâie.

Magda Dubcek spuse că voia să se întoarcă. Normal că voia.

– Anton are nevoie de mine.

Inocența surâsului ei era înspăimântătoare. Zâmbetul ei o lovi pe Evie drept în inimă.

(De la câțiva metri depărtare, vulpoiul își scărpina spinarea de trunchiul unui stejar. Stătea cu ochii ațintiți la păturica albastră

din spatele mașinuței de golf. În ea era înfășurat Andy Jones, care dormea dus, nepăzit de nimeni. Iată visul suprem! Uită de găină, lasă naibii cotețul! Cea mai gustoasă era cărnița de bebeluș. Dar oare îndrăznea? Nici vorbă, din păcate. Putea doar să fantazeze – dar, vai, ce fantasmă minunată! Cărniță trandafirie și aromată, moale ca untul!)

Una dintre femei a vorbit despre soțul ei. Era un tip tare mișto, tare, tare mișto; o ajuta la treburi, muncea din greu ca să-i asigure ei un trai bun și așa mai departe. Alta le-a povestit despre compozitorul cu care trăia. Tipul nu era deloc simpatic și nici cumsecade, dar exista o anumită legătură între ei, se potriveau foarte bine. El – versurile, ea – muzica.

Unele dintre femei au spus doar că le este dor de acasă.

Carol Leighton, profesoara de educație civică de la liceu, a spus că vrea să mănânce un Kit Kat care să nu fie rânced și să stea pe canapeaua ei, să-și mângâie pisica și să urmărească un film pe Netflix.

– Toate experiențele mele cu bărbații au fost sută la sută infecte, dar nu sunt făcută ca s-o iau de la capăt într-o lume nouă. Poate că sunt lașă, dar nu pot să mă prefac.

Și nu era singura care să-și dorească să se întoarcă la plăcerile simple lăsate în urmă.

Însă cele mai multe dintre femei voiau să se întoarcă la fiii lor. Acest nou început în lumea nouă ar fi reprezentat despărțirea definitivă de iubitele lor odrasle și nu puteau accepta una ca asta. Inima lui Evie se frânse din nou. Pentru că fiii unora îi ucideau pe fiii altora. Fiii unora le ucideau pe fiicele altora. Fiii unora își lăsau armele la întâmplare și le găseau fiii altora, care se împușcau cu ele din greșeală. Fiii incendiau pădurile. Fiii deversau substanțe chimice și otrăveau solul, imediat de plecau inspectorii de la Protecția Mediului. Fiii nu își sunau mamele de ziua lor. Fiilor nu le plăcea să povestească despre viața lor. Fiii își băteau copiii, își strangulau iubitele. Fiii își închipuiau că sunt cei mai mari și cei mai tari și nu uitau niciodată asta. Fiilor nu le păsa ce fel de lume lasă moștenire copiilor, deși declarau că le pasă atunci când candidau în cine știe ce alegeri.

Șarpele alunecă până la o creangă a Copacului și se încolăci pe ea, cu capul în jos, în fața lui Evie.

– Am văzut ce-ai făcut, îi spuse ea. Te-am văzut cum i-ai distras atenția lui Jeanette. Nu te pot ierta pentru asta. Te urăsc.

Șarpele nu spuse nimic. Șerpii n-au nevoie să-și justifice purtarea.

Elaine Nutting stătea lângă fetița ei. Însă nu era acolo cu mintea. Încă mai vedea în fața ei ochii umezi ai femeii moarte. Ochi aurii, foarte adânci. Privirea lor nu era supărată, ci doar insistentă. Elaine nu se putea îndoi de privirea aceasta. Un fiu, spusese femeia, am un fiu.

– Elaine? o strigă cineva.

Venise vremea să se hotărască.

– Am lucruri de făcut, spuse ea, luând-o pe Nana de după umeri. Și fetița mea își iubește tatăl.

Nana o îmbrățișă.

– Lila? spuse Janice. Tu ce zici?

Se întoarseră toate spre ea și Lila își dădu seama că le-ar putea convinge să se răzgândească. Dacă ar vrea cu adevărat. Ar putea garanta siguranța acestei lumi noi și ar putea s-o distrugă pe cea veche. Nu ar avea nevoie decât de câteva cuvinte. Ar putea să spună: *Toate îmi sunteți dragi, îmi place ce am creat noi aici. Nu vreau să pierdem asta.* Și ar mai putea să adauge: *Eu îmi voi pierde soțul, indiferent cât de curajos a încercat el să fie. Și nu vreau să mai pierd și asta.* Și ar mai spune: *Niciodată nu veți mai fi ce ați fost, nu veți mai fi așa cum se așteaptă ei să fiți, pentru că o parte din voi va fi mereu aici, unde ați fost cu adevărat libere. De acum înainte veți purta mereu în inimă Orașul Nostru și, din cauza asta, îi veți amăgi pe bărbații voștri.*

Numai că, să fim serioși, când nu i-au amăgit femeile pe bărbați? Femeile erau magia la care visau bărbații și, uneori, visele lor se transformau în coșmaruri.

Albastrul cerului pălise. Ultimele raze de lumină se vedeau ca niște pete de magneziu deasupra dealurilor. Evie nu o scăpa din ochi pe Lila, știind că de ea depindea totul.

– Da, spuse Lila Norcross. Bine! Hai să ne întoarcem și să avem grijă de bărbații noștri!

Femeile izbucniră în urale.
Evie izbucni în plâns.

4

Au pornit două câte două, ca din Arca lui Noe, când s-au retras apele și s-a oprit pe Muntele Ararat. Blanche și bebelușul Andy, Claudia și Celia, Elaine și Nana, doamna Ransom și Platinum Elway. Ținându-se de mână, pășind cu atenție peste rădăcinile uriașe și noduroase, intrând apoi în bezna dinăuntrul Copacului. Dar nu, nu era o beznă totală acolo, pentru că se vedea un licăr, unul foarte difuz, de parcă lumina venea de undeva de după un colț. Dar care colț? Și pâlpâirea nu făcea decât să accentueze umbrele, fără să dezvăluie nimic altceva. Însă toate femeile au ținut minte zgomotul și căldura din galeria aceea. Niște trosnete prelungi, cu ecou; o senzație de mâncărime pe piele – ca și cum le-ar fi atins niște molii în zbor. Și apoi s-au trezit de cealaltă parte a Copacului, în lumea bărbaților. Iar coconii li se topeau... și nu se mai vedea nicio molie. Moliile dispăruseră.

Magda Dubcek s-a ridicat în capul oaselor în salonul de spital unde o duseseră polițiștii după ce au descoperit-o dormind, alături de cadavrul fiului ei. Și-a șters resturile de pânză de pe ochi și s-a uitat uluită la toate femeile din jur care se ridicau și ele de pe paturile de spital și își sfâșiau coconii, ca într-o bacanală a reînvierii.

5

Lila se uita la Copacul care-și scutura frunzele lucioase – parcă plângea. Și frunzele cădeau pe pământ în grămezi mari. De pe crengi alunecau bucăți de mușchi. Văzu un papagal, cu aripi verzi cu dungi argintii, care își luă zborul din Copac, se înălță spre cerul întunecat și dispăru. De-a lungul rădăcinilor apăreau foarte repede multe pete mici, asemănătoare cu cele din „boala ulmului

olandez", în privința căreia o avertizase Anton. Aerul se umpluse cu un miros greu, ca de putregai. Copacul fusese infestat – Lila își dădea seama că îl distrugea ceva pe dinăuntru și acum murea.

– Ne vedem acasă, doamnă Norcross, îi spuse Mary Pak, făcându-i cu mâna.

Cu cealaltă o ținea de mânuță pe Molly.

– Poți să-mi spui „Lila", îi zise ea.

Însă Mary și Molly deja intraseră în scorbură, cu vulpoiul după ele.

Nu mai rămăseseră în lumea cea nouă decât Janice, Michaela, Lila și trupul lui Jeanette. Janice a luat o lopată dintr-o mașinuță de golf. Mormântul pe care l-au săpat era adânc doar de un metru, dar Lila nu credea că asta ar avea vreo importanță. Oricum lumea aceasta nu va mai exista după plecarea lor; așa că niciun animal nu va încerca să ajungă la Jeanette. O înfășuraseră în mai multe haine groase și îi acoperiseră fața cu o păturică de bebeluș.

– A fost un accident, spuse Janice.

Lila se aplecă, luă o mână de țărână și o aruncă pe trupul învelit în lințoliu.

– Așa spun polițiștii după ce trag în vreun biet negru, într-o femeie sau într-un copil.

– Era înarmată.

– Nu avea de gând să folosească arma aia. Venise să salveze Copacul.

– Știu, spuse Janice, mângâind-o pe umăr. Dar tu n-ai știut. Să nu uiți asta.

O creangă groasă a Copacului gemu și se frânse. Căzu la pământ într-o explozie de frunze.

– Aș face orice să pot da timpul înapoi, zise Lila.

Nu plângea. Durerea pe care o simțea era mai presus de lacrimi.

– Și sufletul mi l-aș da.

– Cred că e momentul să plecăm, spuse Michaela. Cât încă mai putem.

Își luă mama de mână și o trase după ea în Copac.

6

Câteva minute, Lila a fost ultima femeie din Orașul Nostru. Dar nu se gândea la asta. Se hotărâse să fie pragmatică – începând chiar de acum. Era atentă doar la lopată și la pământul cu care umplea mormântul. Își termină treaba, intră în bezna din Copac și trecu în partea cealaltă. Fără să privească în urmă. Îi era teamă că i s-ar frânge inima.

PARTEA A TREIA

DIMINEAȚA

„Și Iisus le-a zis: «Fetița n-a murit, ci doarme.»“
Evanghelia după Matei, 9:24

I

1

În săptămânile de după trezirea femeilor, multor oameni lumea li s-a părut ca un joc vechi, luat de la un magazin de mâna a doua: lipseau piese, nu neapărat importante, dar pe care ai fi dorit să le ai. Parcă aveai sentimentul că lipseau exact acele piese care te-ar fi ajutat să câștigi.

Durerea era pretutindeni, sluțind viața tuturor. Ce poți face atunci când ți-ai pierdut soția sau fiica sau soțul? Dacă nu cumva semănai cu Terry Coombs – erau câțiva și din aceștia –, atunci trebuia să te împaci cu pierderea și să continui jocul.

Pudge Marone, barman și proprietar al „Roții Neunse", a învățat să trăiască cu paguba suferită. Rămăsese fără degetul mare de la mâna dreaptă. A durat ceva până s-a obișnuit să nu mai întindă mâna aceea la dozatorul de bere, dar s-a descurcat până la urmă. După aceea, a primit o ofertă pentru clădirea în care se afla barul de la un tip care voia să deschidă acolo un restaurant din franciza „TGI Friday". Pudge și-a zis atunci că „Roata Neunsă" nu își va mai reveni niciodată după Aurora și că suma care i se oferea era destul de frumușică.

Dispariția unora – a lui Don Peters, de exemplu – nu a fost deplânsă prea mult. Au fost uitați rapid și complet, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Cele câteva bunuri ale lui Peters au fost vândute la licitație.

Lucrurile lui Johnny Lee Kronsky au fost aruncate la gunoi, iar apartamentul lui mizer a rămas neocupat până astăzi.

Când plecase din casa lui Fritz Meshaum, Vanessa a lăsat ușa deschisă, iar după o zi sau două, au apărut vulturii, care s-au servit pe săturate din platoul rece. Au venit și alte păsări mai mici, să recolteze din barba roșie a lui Fritz fire sârmoase cu care să-și construiască cuiburile. În cele din urmă, un urs cu inițiativă a tras hoitul afară. Cu timpul, insectele au curățat scheletul, iar soarele i-a decolorat salopeta. Așa cum îi stă în obicei, Natura l-a transformat într-o splendidă sculptură de oase.

Când Magda Dubcek a aflat ce pățise Anton – sângele de pe covorul din dormitor i-a spus mare parte din poveste – și-a regretat amarnic dorința de a se întoarce. „Ce mare greșeală am făcut!" își spunea ea mereu după ce dădea pe gât o cola cu rom – adică foarte, foarte des. Pentru Magda, Anton nu reprezenta doar o piesă din joc, nici două și nici trei; pentru ea, Anton era chiar jocul. Blanche McIntyre a încercat să o atragă în munca de voluntariat – erau mulți copii rămași orfani de unul dintre părinți și aveau nevoie de ajutor – și a invitat-o la clubul de lectură, dar pe Magda n-o interesa nimic din toate astea. „Pentru mine nu mai există happy-end", spunea ea. În nopțile lungi și fără somn, Magda bea la greu și se uita la *Imperiul din Atlantic City*[1]. Când serialul acesta s-a terminat, a început să se uite la *Clanul Soprano*. Își umplea orele goale ale vieții cu povești despre bărbați răi care făceau lucruri rele.

2

Blanche a *avut* parte de happy-end.

S-a trezit pe podeaua apartamentului lui Dorothy, unde adormise în urmă cu doar câteva zile; s-a ridicat și a îndepărtat de pe ea resturile coconului. Prietenele ei erau tot acolo. Se treziseră și ele și își cojeau pânzele de pe trup. Era doar o singură schimbare:

---

[1] *Boardwalk Empire* – serial regizat de Martin Scorsese (n. tr.).

Andy Jones. Pruncul nu se mai afla în brațele lui Blanche, cum fusese atunci când ea intrase în Copac. Ci dormea liniștit alături de ea, într-un leagăn rudimentar, din nuiele împletite.

– Sfinte Sisoe! a exclamat Dorothy. Copilul e aici! Uraaa!

Blanche a considerat prezența copilului un semn. Creșa care avea să poarte numele lui Tiffany Jones a fost construită pe locul unei case care luase foc în timpul Aurorei. Proiectul a fost finanțat din fondul de pensii al lui Blanche și al prietenului ei (fond care, în cazul lui Willy Burke, zăcea încă din 1973 în căptușeala saltelei lui îngălbenite, fără să primească vreo dobândă de la bancă), precum și din numeroasele donații făcute de membrii comunității. Una dintre urmările Aurorei a fost că tot mai mulți oameni au devenit dispuși să facă gesturi caritabile. Ceea ce nu fusese cazul înainte. Familia Norcross a fost deosebit de generoasă, în pofida dificultăților cu care se confrunta. Pe firma de pe clădire, sub numele lui Tiffany, a fost desenat un leagăn făcut din nuiele împletite.

Blanche și personalul ei acceptau orice copil cu vârsta cuprinsă între o lună și patru ani, indiferent dacă părinții (sau părintele) își permiteau sau nu să plătească taxa. După Aurora, asemenea inițiative comunitare – ca aceea a lui Blanche, în mare parte subvenționate de bărbați și cu personal de sex masculin – au pus bazele unui program universal de îngrijire a copiilor. Se părea că mulți bărbați înțeleseseră necesitatea revenirii la o stare de echilibru.

În fond, primiseră un avertisment.

Blanche s-a mai gândit o dată sau de două ori la romanul pe care ar fi trebuit să-l discute în acea ultimă seară, de dinaintea tuturor schimbărilor: povestea unei fete a cărei minciună afectase multe vieți. Blanche s-a gândit la penitența pe care a trebuit s-o îndure fata aceea. Blanche nu credea că ea personal ar merita o asemenea penitență. Pentru că toată viața ei fusese o femeie cumsecade, muncitoare și o bună prietenă. Întotdeauna se purtase foarte frumos cu deținutele de la penitenciar. Iar creșa nu avea nicio legătură cu vreun fel de ispășire a păcatelor. Avea legătură cu bunul-simț. Era ceva firesc, evident și esențial. Dacă lipseau piese din joc, atunci era posibil să confecționezi unele noi.

Blanche îl cunoscuse pe Willy când acesta apăruse pe șantierul unde se construia creșa, ținând în mână un teanc de bancnote de câte cincizeci de dolari.

– Ce-i cu astea? l-a întrebat ea.

– Partea mea, i-a răspuns el.

Numai că nu a fost așa. Doar banii nu erau suficienți. Dacă voia să participe la proiectul acesta, atunci trebuia să pună și el umărul.

– Tare mult caca mai fac copiii ăștia mici! a comentat Willy spre Blanche într-o seară, după ce-i făcuse curte o perioadă.

Ea stătea lângă Prius, așteptându-l să scoată din camionetă doi saci plini cu scutece folosite. Aveau să fie trimise la Spălătoria Tiny Tot din Maylock. Blanche se declarase partizana scutecelor tradiționale, deoarece nu voia să umple gropile de gunoi cu scutece absorbante. Willy slăbise și își cumpărase bretele noi. Blanche își zicea că fusese el drăguț și înainte, dar acum, cu barba tunsă (și cu sprâncenele alea groase), era de-a dreptul chipeș.

– Dacă mori înaintea mea, i-a zis Blanche, o să mă distrez de minune scriindu-ți necrologul. I-auzi aici: „Willy Burke s-a stins din viață făcând ce îi plăcea mai mult. Transporta scutece mânjite de rahat."

Și i-a trimis o sărutare din vârful degetelor.

3

Jared Norcross a lucrat ca voluntar la Creșa Tiffany Jones – cu normă întreagă în vara următoare și cu jumătate de normă pe perioada ultimului an de liceu. Îi făcea plăcere să poată fi de folos. Copiii erau cam neastâmpărați – făceau castele din noroi, lingeau pereții și se tăvăleau în bălți – însă nu contenea să-l fascineze (ca pe mulți alții înaintea lui) lejeritatea cu care se jucau împreună băieții și fetițele. Ce anume se schimba mai târziu? De ce începeau brusc să se joace în grupuri separate de îndată ce mergeau la școală? Să fi fost o cauză chimică?

Genetică? Jared nu era de acord. Oamenii erau mai complecși. Oamenii aveau rădăcini, iar rădăcinile lor aveau alte rădăcini. Avea o bănuială că va studia psihologia copilului și va ajunge psihiatru, ca tatăl său.

Gândurile acestea îl alinau pe Jared și îi ocupau mintea când avea nevoie să și-o țină ocupată cu altceva – adică, mai tot timpul în această perioadă din viața lui. Căsnicia părinților săi se destrăma, iar Mary se întâlnea cu vărul lui Molly Ransom, vedetă de lacrosse la liceul din provincia vecină. Îi văzuse o dată împreună – pe Mary și iubitul ei. Stăteau la o masă în fața cofetăriei și mâncau înghețată din același cornet. O imagine mai oribilă decât asta ar fi fost doar dacă i-ar fi văzut făcând sex.

Molly îl acostase o dată pe stradă.

– Ce mai faci, tipule? O să treacă pe la mine Mary și Jeff. Nu vrei să vii și tu?

Acum fetița purta aparat dentar și se înălțase. Nu peste multă vreme, băieții care nu voiau să se joace cu ea după ore o vor urmări ca să-i fure un sărut.

– Mi-aș dori să pot, i-a răspuns Jared.

– Păi, și de ce nu poți? l-a întrebat Molly.

– Pentru că mi-ai frânt inima, i-a zis el, făcându-i cu ochiul. Știu că n-ai să mă iubești niciodată, Molly.

– Haide, măi, găsește-ți și tu o ocupație! a spus ea, dându-și ochii peste cap.

Câteodată, Jared trecea pe lângă casa goală în care le ascunsese pe Mary, pe Molly și pe mama lui. Își spunea că făcuse o echipă tare bună cu Mary, numai că ea se hotărâse să dea uitării toate momentele acelea.

– Este o lume cu totul nouă cea în care trăim acum, îi spusese ea, de parcă asta ar fi fost vreo consolare sau i-ar fi putut explica schimbarea ei de atitudine.

Jared își tot spunea că ea habar nu are ce pierde, dar mereu ajungea la concluzia – foarte tristă – că probabil nu pierdea nimic.

4

S-a dovedit că acei coconi puteau să plutească.

Trei femei, pasagere în avionul care se prăbușise în Oceanul Atlantic, s-au trezit pe un țărm stâncos din Nova Scotia. Coconii erau uzi, dar femeile din ei erau uscate. S-au dus la un punct de salvare abandonat și au sunat după ajutor la informații.

Întâmplarea aceasta a fost surghiunită pe ultima pagină a ziarelor și în partea de jos a site-urilor de știri. Asta în cazul în care a fost pomenită. Anul acela avusese loc un miracol major, așa că asemenea minuni minore nu interesau pe nimeni.

5

Cel mai oribil lucru care ți se poate întâmpla când te întorci acasă este să-ți găsești soțul mort în garajul plin cu gaze de eșapament.

După aceea, Rita Coombs a trăit și alte momente proaste: de disperare, de groază la gândul unei vieți petrecute în singurătate. Și, firește, au mai fost și nopțile acelea fără somn, când avea sentimentul că nu se va mai lumina niciodată de ziuă. Terry fusese un bărbat credincios, inteligent și blând. Îi era greu să pună semnul egal între bărbatul care intrase într-o depresie atât de cumplită că a simțit nevoia să-și ia viața și bărbatul acela pe care îl cunoscuse ea – soțul ei și tatăl copilului lor. Așa că a plâns și a tot plâns și a mai plâns un timp, până când a fost convinsă că i s-au isprăvit lacrimile... Apoi a început să plângă din nou.

Într-o după-amiază, a vizitat-o un tip pe care-l chema Geary și care voia să-i prezinte condoleanțe. Rita știa – deși relatările erau contradictorii, iar dorința de a le proteja pe supraviețuitoare îi făcuse pe bărbați să ascundă anumite detalii – că Geary condusese atacul împotriva penitenciarului. Numai că bărbatul care-i apăruse în prag părea amabil și avea o voce blândă. A insistat să i se adreseze pe numele mic: Frank.

– Ce s-a întâmplat cu soțul meu, Frank?

Atunci Frank Geary a spus că, după părerea lui, Terry nu a mai putut suporta situația.

– Își dădea seama că lucrurile o luaseră razna. Și nu le putea opri. Doar pe el mai putea să se oprească.

Rita Coombs a încercat să se adune și apoi i-a pus una dintre întrebările care o chinuiau în nopțile fără somn.

– Domnule Geary... soțul meu... soțul meu obișnuia să cam bea. A băut... a fost...

– A fost treaz tot timpul, i-a răspuns Frank.

După care a ridicat mâna stângă – pe care nu mai avea verigheta – și a adăugat:

– Vă dau cuvântul meu! Pe Dumnezeu mă jur!

6

Actele de violență în masă și pagubele materiale provocate de Aurora, la care s-a adăugat și dispariția atât de multor femei, au avut ca rezultat o restructurare masivă a industriei de asigurări, atât la nivel național, cât și mondial. Drew T. Barry și echipa de la „Asigurări Drew T. Barry" au ieșit cu bine din această criză, la fel ca toate companiile din America. Și au încheiat contracte de asigurări atât pentru văduva lui Nate McGee, cât și pentru părinții lui Eric Blass. Deoarece amândoi muriseră într-un atac neautorizat împotriva unei instituții a statului, reușita lor a fost una de excepție. În fond, Drew T. Barry nu era un agent de asigurări oarecare.

Mai puțin dificil i-a fost să obțină despăgubiri pentru rudele (de toate gradele) venerabilului judecător Oscar Silver, ale lui Barry și Gerda Holden, ale lui Linny Mars, ale polițistului Vern Rangle, ale doctorului Garth Flickinger, ale gardienilor Rand Quigley, Tig Murphy și Billy Wettermore. Se putea demonstra, fără putință de tăgadă, că toți aceștia decedaseră în împrejurări acoperite de polițele lor, deși procedura de validare a cererilor a fost una foarte lungă și încâlcită. A fost un efort care a durat ani întregi, timp în care lui Drew T. Barry i-a încărunțit părul și pielea lui a căpătat

o culoare bolnăvicioasă. Plus că, la un moment dat, printre atâtea e-mailuri și dosare, Drew T. Barry și-a pierdut pasiunea pentru vânătoare. Vânătoarea părea ceva decadent, în comparație cu seriozitatea muncii sale în folosul celor părăsiți și nedreptățiți. Stătea în pădure și se uita prin luneta puștii la câte un cerb cu coarne magnifice, care se plimba prin ceața fină, și își spunea: asigurare împotriva calamităților naturale. Cerbul ăla o avea el asigurare împotriva calamităților naturale? Pentru că, în cazul lui, un foc de armă exact asta ar trebui să însemne: o calamitate naturală. Va avea cineva grijă de puii lui? Oare cerbii își fac asigurări de viață? Normal că nu. Ridicolă idee! Așa că Drew T. Barry și-a vândut pușca Weatherby și chiar a încercat să devină vegetarian, dar nu i-a prea ieșit. Pentru că uneori, după o zi de munci herculeene pe tărâmul asigurărilor, un bărbat vrea să mănânce un cotlet de porc.

Pierderea te schimbă. Câteodată în rău. Câteodată în bine. Oricum ar fi, îți înfuleci cotletul ăla de porc și mergi mai departe.

7

Pentru că nu a reușit să-i identifice nimeni, Lowell și Maynard Griner au fost îngropați în morminte anonime. Mult mai târziu, când toată nebunia declanșată de Aurora a început să se stingă (deși niciodată nu s-a stins complet) li s-au comparat amprentele cu cele din cazier și decesul celor doi frați a fost declarat în mod oficial. Însă nu puțini au fost aceia care s-au îndoit de moartea lor – mai cu seamă cei care trăiau în văgăunile din zona Munților Apalași. Au fost numeroase zvonuri care spuneau că Low cel Mic și Maynard se instalaseră într-o mină neexploatată, își luaseră nume false, se ocupau cu traficul de marijuana și conduceau un Ford F-150, negru ca noaptea, cu un cap de mistreț legat cu lanțuri de masca mașinii, din difuzoarele căreia se auzeau răcnetele lui Hank Williams Jr.[1]. Un scriitor cu câteva premii literare la

[1] Hank Williams Jr. – cântăreț și compozitor de muzică country (n. tr.).

activ, care locuise în regiunea Munților Apalași până la vârsta de optsprezece ani, când a fugit mâncând pământul de acolo, a auzit de la rude câteva dintre legendele acestea și s-a inspirat din ele pentru cartea cu poze *Cei doi frați proști și răi.* La finalul acestei cărticele pentru copii, cei doi ajung să fie transformați în broaște râioase și obligați să trăiască în Mlaștina cu Răhăței.

8

Digul înălțat de cultul Străluminaților în apropiere de baza lor din comuna Hatch, New Mexico, s-a spart, iar apele le-au distrus din temelii casele. Când apele s-au retras, deșertul le-a luat locul; nisipul a acoperit armele nedescoperite de federali. În acele cactușilor erau înfipte cele câteva pagini ale constituției noii națiuni, în care se afirma că Străluminații stăpâneau peste acele terenuri și ape, că aveau tot dreptul să poarte arme și că guvernul Statelor Unite nu avea calitatea procesuală de a-i soma să-și plătească taxele. Hârtiile astea au fost descoperite de o studentă la Biologie, în timp ce cutreiera prin regiune ca să adune specimene din flora mai puțin cunoscută a deșertului.

– Mulțumesc, Doamne! a exclamat ea și le-a smuls din țepele cactușilor.

Pe studentă o durea burta. Așa că a ieșit în mare grabă de pe potecă, a defecat și s-a șters cu hârtiile pe care a avut marele noroc să le găsească.

9

Ca să aibă vechimea necesară pentru pensionare, Van Lampley s-a angajat la Penitenciarul pentru femei din Curly, unde fuseseră mutate cele mai multe dintre fostele deținute din Dooling care supraviețuiseră Aurorei. Acolo au ajuns și Celia Frode (deși a fost eliberată foarte curând pentru bună purtare) și Claudia Stephenson.

Femeile din Penitenciarul din Curly erau agresive – multe deținute aveau probleme grave cu nervii, multe deținute erau foarte dure și aveau antecedente penale –, însă Van putea să le facă față. Într-o zi, o fată albă, cu dinți din aur, multe codițe împletite și un tatuaj pe frunte (scria **VACANT** cu litere sângerânde) a întrebat-o pe Van de ce șchiopătează. Rânjetul deținutei era nerușinat și vesel.

– Pentru că i-am caftit pe prea mulți, a răspuns Van.

O minciună inofensivă. Caftise exact atâția câți trebuiau caftiți. Apoi și-a suflecat mâneca să-i arate deținutei tatuajul de pe bicepsul ei stâng: piatra funerară pe care scria **UITE UNDE TE ADUCE TRUFIA**. Și-a suflecat și cealaltă mânecă. Pe bicepsul drept apăruse o altă piatră funerară: **TOATĂ TRUFIA**.

– În regulă, s-a înmuiat deținuta, renunțând la rânjetul nerușinat. Ești tare!

– Bine că ai priceput, i-a zis Van. Acum, șterge-o de aici!

Câteodată Van se ruga împreună cu Claudia – care fusese hirotonisită și acum era Reverend Stephenson. Se rugau pentru iertarea păcatelor. Se rugau pentru sufletul lui Ree. Se rugau pentru sufletul lui Jeanette. Se rugau pentru copii și pentru mamele lor. Se rugau pentru tot ce avea nevoie de rugăciune.

– Cum era? a întrebat-o Van odată.

– Nu contează cum era ea, Vanessa, i-a răspuns Reverend Stephenson. Contează cum suntem noi.

– Și cum anume suntem?

Femeia reverend era aspră – nu mai semăna deloc cu vechea Claudia, care nu ar fi fost în stare nici să omoare o muscă.

– Hotărâte să fim mai bune. Hotărâte să fim mai puternice. Pregătite să facem tot ce trebuie.

10

Pe Janice Coates ar fi ucis-o cancerul cervical care mocnea în ea, însă îl mai domolise cumva strania curgere a timpului din cealaltă parte a Copacului. Iar fiica ei observase simptomele. Așa

că, la două zile după trezirea tuturor femeilor, Michaela și-a dus mama la oncolog, iar după alte două zile directoarea a început chimioterapia. Janice și-a dat imediat demisia din funcție, așa cum i-a cerut Michaela, care a început să se ocupe de toate: avea grijă de ea, îi spunea când să se ducă la doctor, îi spunea când să se ducă la culcare, îi dădea medicamentele, i-a interzis să mai fumeze.

După umila părere a Michaelei, cancerul era un mare rahat. Își pierduse tatăl în fragedă pruncie, dar încă nu-și rezolvase toate rahaturile emoționale provocate de moartea lui. Rahaturi se găseau din abundență în lumea asta. Dacă erai femeie, aveai de-a face non-stop cu rahaturile; iar dacă erai femeie și lucrai în televiziune, trebuia să te ocupi de ele de două ori mai repede. Michaela era capabilă să se ocupe de ele de trei ori mai repede. Doar nu plecase din Washington ca să se întoarcă acasă, nu bușise motocicleta aia de colecție, nu fumase metamfetamina lui Garth Flickinger ca să se țină trează și nu supraviețuise măcelului de la penitenciar doar ca să cedeze în fața vreunui alt rahat, fie acesta chiar și cancerul mamei sale.

După chimioterapie, analizele au dovedit că boala lui Janice era în remisie. Și atunci Michaela i-a spus:

– Excelent! Ce ai de gând să faci acum? Trebuie să-ți găsești o activitate.

Janice i-a dat dreptate. Primul lucru de pe listă era să-și conducă fiica înapoi la Washington. Mickey trebuia să se întoarcă la serviciu.

– Ai să încerci vreodată să relatezi ce s-a întâmplat? o întrebă Janice. Din perspectivă personală?

– M-am gândit la asta, dar...

– Dar?

Erau prea multe probleme – asta însemna „dar"-ul ăla. În primul rând, majoritatea oamenilor ar fi spus că aventurile femeilor în lumea de dincolo de Copac nu erau decât niște aiureli. În al doilea, ar fi zis că nu existase niciodată o creatură supranaturală pe care s-o fi chemat Evie Black și că Aurora fusese produsă din cauze perfect naturale (chiar dacă nedescoperite încă). În al treilea

rând, dacă anumite autorități ar fi ajuns la concluzia că Michaela *nu* inventa (nu „mânca rahat", cum se spune), atunci s-ar fi pus niște întrebări la care oficialitățile din Dooling – mai cu seamă fostul șerif, Lila Norcross – nu ar fi putut răspunde.

Janice a rămas două zile în capitală cu fiica ei. Florile de cireș se scuturaseră de multă vreme. S-au plimbat mult împreună, deși era foarte cald. Pe Pennsylvania Avenue au văzut coloana oficială a președintelui: o coloană lungă de limuzine și SUV-uri negre, care au trecut în viteză pe lângă ele.

– Uite-l pe președinte!

– Cui îi pasă?! exclamă Janice. Altă sculă pe basculă.

11

În Arkon, statul Ohio, pe adresa apartamentului deținut de mătușa Nancy au început să vină prin poștă cecuri pe numele lui Robert Sorley. Sumele nu erau mari – ba douăzeci și doi de dolari, ba șaisprezece –, dar veneau constant. Banii aceia erau scoși din contul unei femei care se numea Elaine Nutting. În scrisorile care însoțeau cecurile, Elaine îi scria lui Bobby despre mama lui, Jeanette. Și despre cum, până în ultima clipă a vieții sale, Jeanette vorbise despre viața plină de bunătate și generozitate și realizări pe care și-o imaginase pentru el.

Bobby își iubise mama, cu toate că nu apucase să o cunoască atât de bine pe cât și-ar fi dorit și, din cauza crimei pe care o comisese, nu avusese prea mare încredere în ea. Însă părea s-o fi impresionat extrem de tare pe Elaine Nutting, iar Bobby a ajuns astfel la concluzia că mama lui fusese un om bun.

Nana, fiica lui Elaine, îi trimitea câteodată desene în plicurile cu scrisori și cecuri. Era foarte talentată. Bobby a rugat-o frumos să-i deseneze munții ca să vadă și el cum arăta lumea de dincolo de Arkon, care nu era un oraș chiar atât de rău. Însă era doar Arkon.

Și Nana i-a trimis desene cu munți. Superbe – ape curgătoare, o mănăstire într-o vale mică, stoluri de păsări, nori luminați de soare, o cărare șerpuită care ducea nu se știe unde.

Pentru că m-ai rugat frumos, i-a scris Nana.

Normal că te-am rugat frumos, i-a răspuns el. *Nu așa se face?*

În următoarea scrisoare, Nana i-a spus: *Știu o mulțime de băieți care nu fac asta. Nu-mi ajunge coala asta de hârtie ca să scriu numele tuturor băieților pe care-i cunosc și care nu spun „te rog frumos".*

Iar el i-a răspuns: *Eu nu sunt ca ei.*

Au început să-și scrie în mod regulat și, în cele din urmă, au stabilit să se întâlnească.

Și s-au întâlnit.

12

Clint nu a întrebat-o niciodată pe Lila dacă se culcase cu vreo femeie în perioada petrecută dincolo de Copac. Parcă în soțul ei exista un fel de univers, cu planete atârnate cu sârme. Planetele erau ideile și oamenii. Clint le explora și le studia și ajungea să le cunoască. Numai că planetele astea nu se mișcau, nu se roteau, nu se schimbau în decursul timpului, așa cum o făceau corpurile adevărate – fie ele cerești sau nu. Lila înțelegea oarecum situația, pentru că știa că pe vremuri viața lui Clint fusese atât de agitată și nesigură și în continuă transformare. Însă nu însemna că trebuia să-i placă. Sau să accepte.

Accident sau nu, realitatea era că o omorâse pe Jeanette Sorley. Clint nu era capabil să înțeleagă ce simțea ea. Și, în cele câteva dăți când a încercat, Lila a ieșit grăbită din încăpere, cu pumnii încleștați, detestându-l din tot sufletul ei. Nu știa exact ce voia, dar clar nu voia să fie înțeleasă.

După ce s-a trezit, Lila a pornit din fața casei doamnei Ransom direct spre penitenciarul care mai fumega încă. Fragmente mici de pânză încă îi mai erau lipite de piele. A organizat transportul cadavrelor și curățenia și îndepărtarea armelor și echipamentului de poliție. A fost ajutată de deținutele din Penitenciarul din Dooling. Femeile acelea, infractoare condamnate, care renunțaseră la libertate – majoritatea supraviețuitoare ale violenței domestice, ale consumului de droguri sau ale lipsurilor materiale,

supraviețuitoare ale bolilor mintale sau ale unei combinații din cele patru – erau obișnuite cu muncile grele și dezgustătoare. Așa că și-au făcut treaba. Evie le dăduse de ales și ele aleseseră.

Când, în cele din urmă, autoritățile statului și-au îndreptat atenția asupra orașului Dooling, scenariul fusese distribuit tuturor cetățenilor din oraș și deținutelor din penitenciar. Scenariul acesta, scris în scopul mușamalizării celor întâmplate, suna cam așa: mai mulți bandiți – o Brigadă de Pârjolitori, bine înarmați – atacaseră închisoarea, iar domnul doctor Clinton Norcross și gardienii o apăraseră cu ajutorul poliției și al unor voluntari, printre care Barry Holden, Eric Blass, Jack Albertson și Nate McGee. Dat fiind fenomenul atotcuprinzător și inexplicabil al Aurorei, atacul de la Penitenciarul Dooling a stârnit și mai puțin interes decât femeile care plutiseră pe Oceanul Atlantic până în Nova Scotia.

În fond, pe cine să intereseze ce se întâmpla în regiunea Munților Apalași?

13

– Îl cheamă Andy. Mama lui a murit, spuse Lila.

Andy plângea când ea a făcut prezentările. Îl luase de la Blanche McIntyre. Bebelușul era roșu la față și îi era foame.

– Am de gând să spun că este al meu, că eu l-am născut. Este mai simplu așa. Jolie, prietena mea, este doctoriță. A făcut deja formele.

– Scumpo, oamenii știu că nu erai însărcinată. N-o să te creadă nimeni.

– Ba cei mai mulți mă vor crede, spuse ea, pentru că știu că timpul curgea altfel dincolo. Cât despre ceilalți... nu-mi pasă ce cred.

Clint își dădu seama că vorbește foarte serios, așa că întinse mâinile și luă copilul care plângea. Îl legănă puțin pe Andy. Țipetele pruncului se transformară în urlete.

– Cred că mă place, glumi Clint.

Lilei nu-i ardea de glumă.

– E constipat.

Clint nu voia un copil. Clint voia să doarmă. Voia să uite totul – sângele și moartea. Și pe Evie voia să o uite, mai cu seamă pe Evie. Evie, care schimbase lumea și îl schimbase și pe el. Însă avea înregistrarea în minte; oricând ar fi vrut, putea să ceară reluarea, așa cum făcea Warner Wolf.

Își aduse aminte că, în noaptea aceea cumplită când lumea părea că se apropie de sfârșit, Lila îi spusese că ea nu a vrut niciodată piscină în curte.

– Eu am vreun cuvânt de spus? întrebă el.

– Nu, îi răspunse Lila. Îmi pare rău.

– Nu vorbești ca și cum ți-ar părea.

Ceea ce era foarte adevărat.

14

Câteodată – de obicei noaptea când nu reușea să adoarmă, dar uneori chiar și în timpul celor mai luminoase după-amiezi – prin mintea Lilei se perindau o mulțime de nume. Nume de polițiști albi (ca ea) care au împușcat civili negri și nevinovați (ca Jeanette Sorley). Se gândea la Richard Haste, care-l împușcase pe Ramarley Graham, în vârstă de doar optsprezece ani, în baia apartamentului lui din Bronx. Se gândea la Betty Shelby, care îl omorâse pe Terence Crutcher în Tulsa. Dar cel mai mult se gândea la Alfred Olango, împușcat mortal de polițistul Richard Gonsalves, când îndreptase în joacă o țigară electronică spre el.

Janice Coates și alte femei din Orașul Nostru încercaseră să o asigure că avusese motive perfect întemeiate pentru ce făcuse. Oricât de bine intenționate erau sfaturile lor, nu o ajutaseră absolut deloc. O singură întrebare o măcina ca un ulcer dureros: oare s-ar fi grăbit la fel de mult să apese pe trăgaci dacă în fața ei se afla o femeie albă? Îi era îngrozitor de teamă că știa răspunsul... dar mai știa și că nu va fi niciodată sigură de el. Iar întrebarea aceasta avea s-o chinuiască până la sfârșitul vieții.

Lila a rămas la serviciu până când s-a lămurit situația de la penitenciar. Apoi și-a dat demisia. L-a înscris pe Andy la Creșa „Tiffany Jones" și a rămas acolo ca să dea o mână de ajutor.

Clint făcea naveta la Curly, ceea ce însemna o oră în plus pe drum. Se concentra doar asupra pacientelor lui, în special asupra acelora transferate din Dooling și care trecuseră dincolo de Copac, pentru că el era singura persoană cu care aceste femei puteau să vorbească despre ce văzuseră și trăiseră acolo, fără să fie etichetate drept nebune.

– Regreți alegerea făcută? întreba el.

Și toate îi răspundeau că nu o regretă.

Altruismul lor îl uluia la culme pe Clint, îl făcea să se simtă mic și neînsemnat, îl ținea treaz în fotoliu în primele ceasuri ale dimineții. El își riscase viața, da, corect. Însă deținutele renunțaseră la viața lor nouă și mult mai bună. Care bărbați ar fi fost capabili de un asemenea sacrificiu? Niciunul – acesta era răspunsul. Și, dacă îți dădeai seama de asta, atunci cum să nu te întrebi dacă nu cumva femeile făcuseră o greșeală îngrozitoare?

Se hrănea doar cu mâncare de la fast-foodurile de pe marginea drumului, iar colăceii din jurul taliei pe care îi avusese în primăvară se făcuseră acum adevărate bărci de salvare. Jared parcă era o fantomă melancolică, evitându-l cât putea de mult, uneori salutându-l în treacăt. Orice liniște sufletească pe care ar fi găsit-o Clint îi era tulburată de visele sexuale cu Evie. Uneori îl prindea într-o grădină și sufla peste trupul lui gol. Iar trupul ei? Era ca un umbrar în care el își dorea să se odihnească, însă nu reușea să ajungă. Apoi se trezea.

Când era în aceeași cameră cu bebelușul, acesta râdea la el, ca și cum ar fi vrut să se împrietenească. Clint râdea și el, iar apoi începea să plângă în mașină, pe drumul spre serviciu.

Într-o noapte, când nu reușea să adoarmă, a căutat pe Google numele celui de-al doilea pacient al său – Paul Montpelier, cel cu „ambițiile sexuale". A dat peste un necrolog. Paul Montpelier murise în urmă cu cinci ani, după o lungă luptă cu cancerul. Nu se pomenea nimic despre vreo soție sau copii. Ce-i aduseseră „ambițiile sexuale"? Se pare că doar un necrolog scurt și lamentabil.

Clint a plâns și de părere de rău pentru el. Înțelegea că era vorba despre un fenomen psihologic foarte cunoscut, numit *transfer*. Și nu-i păsa.

Într-o seară ploioasă, la puțin timp după ce citise necrologul lui Montpelier, Clint se simțea extrem de obosit după ziua aglomerată de la muncă – multe ședințe de grup și multe consultații individuale. Așa că a oprit la un motel din orășelul Eagle și și-a luat o cameră unde radiatorul horcăia și imaginea televizorului era verde. Trei nopți după aceea se afla tot acolo când l-a sunat Lila pe mobil și l-a întrebat dacă mai vine acasă. Dar nu părea extrem de interesată de răspunsul lui.

– Cred că sunt extenuat, Lila, i-a spus el.

Ea a înțeles sensul acestor vorbe, a înțeles că exprimau un sentiment de înfrângere.

– Ești un om bun, i-a zis ea.

Iar asta însemna foarte mult din partea ei în momentul acela. Copilul plângea toată noaptea. Și ea era extenuată.

– Mai bun decât alții.

Clint a râs:

– Mi se pare că lauda asta s-ar numi critică indirectă.

– Te iubesc, i-a spus ea. Pur și simplu am trecut prin prea multe. Nu-i așa?

Așa era. Trecuseră prin mult prea multe.

15

Directorul Penitenciarului din Curly i-a spus lui Clint că nu vrea să-l vadă la serviciu în scurta vacanță de Ziua Recunoștinței.

– Fă ceva să te înzdrăvenești, doctore! i-a spus directorul. Pune mâna de mâncă niște legume. Orice altceva în afară de hamburgeri și biscuiți umpluți cu cremă.

Atunci s-a hotărât brusc să se ducă la Coughlin, ca să o vadă pe Shannon. Numai că a ajuns să stea în mașină în fața casei ei, neîndrăznind să meargă mai departe. Prin perdelele subțiri, vedea

cum se mișcau niște siluete de femei. Căldura luminilor era veselă și îmbietoare; afară începuse să ningă cu fulgi mari. S-a gândit să-i bată la ușă. S-a gândit să-i spună: *Bună, Shan! Tu ai fost milkshake-ul care mie mi-a scăpat.* Comparația asta dintre Shannon și un milkshake l-a făcut să râdă și încă mai râdea când a pornit motorul și a plecat de acolo.

A ajuns apoi într-o cârciumă, a unui tip pe nume O'Byrne. Dușumeaua era plină de zloată, la tonomat cântau The Dubliners, iar barmanul cu privire încețoșată și păr alb se mișca în ralanti printre dozatoare, de parcă nu bere ar fi turnat el în pahare, ci izotopi radioactivi. Și tipul ăsta i s-a adresat lui Clint:

– Un Guiness, fiule. E tare bun într-o seară ca asta.

– Mai bine un Budweiser.

The Dubliners cântau acum *Trianglul de demult*. Clint știa cântecul și îi cam plăcea, deși nu-i prea convenea asta. Versurile romanțioase nu aveau nicio legătură cu realitatea din închisoare, așa cum o cunoștea el. Dar îți intrau la suflet. „Cineva ar trebui să mai bage un vers", și-a spus el. „Se vorbește despre director, despre gardieni, despre deținuți. Dar unde-i psihiatrul?"

Tocmai voia să-și ia berea și să se ducă la o măsuță din colț, când cineva l-a atins ușor pe umăr.

– Clint?

16

Îmbrățișarea a rezolvat totul.

Fata lui Frank nu și-a îmbrățișat pur și simplu tatăl când s-au revăzut, ci s-a agățat de el cu toată puterea, și-a vârât degetele în brațele lui. Tot ce se întâmplase – tot ce făcuse el – îi demonstrase că trebuia să ia măsuri drastice în privința lui însuși. Însă îmbrățișarea aceea a dărâmat toate piesele de domino. Ultima oară când o văzuse trează, aproape îi rupsese tricoul preferat. Dar uite că fetița lui tot îl mai iubea! Nu merita dragostea ei, dar voia să o merite.

Programul de gestionare a furiei în care se înscrisese avea câte trei ședințe pe săptămână. Doar Frank și terapeuta au luat parte la prima ședință, desfășurată în subsolul Asociației Veteranilor din Dooling.

Pe terapeută o chema Viswanathan. Purta ochelari mari cu rame rotunde și părea atât de tânără, încât Frank și-a zis că nici nu apucase casetele audio. Terapeuta l-a întrebat de ce s-a înscris în program.

– Pentru că îmi sperii fetița și mă sperii și pe mine. Plus că mi-am distrus căsnicia, dar ăsta-i doar un efect secundar.

Terapeuta a notat tot ce mărturisea el despre sentimentele și pornirile lui. Frank nu bănuise că îi va fi atât de ușor să vorbească – parcă storcea puroiul dintr-o rană infectată. În multe privințe, avea senzația că vorbește despre o cu totul altă persoană, pentru că nu se mai recunoștea acum în hingherul ăla pus mereu pe harță. Hingherul ăla pus mereu pe harță apărea și prelua controlul atunci când lui Frank nu-i plăcea ce se întâmplă în jur, atunci când Frank nu se mai putea descurca. I-a spus terapeutei că închidea animalele în cuști. Mereu revenea la povestea asta.

– Prietene, i-a spus doamna doctor Viswanathan, o tânără de douăzeci și șase de ani și cu ochelari imenși, ai auzit vreodată de un medicament care se cheamă Zoloft[1]?

– Mă iei peste picior?

Frank voia să se facă bine, nu să ajungă bătaia de joc a cuiva.

Terapeuta clătină din cap:

– Nici vorbă, eu mă prefac că nu-mi pasă. Și tu te prefaci că ai curaj.

L-a recomandat unui psihofarmacolog, iar psihofarmacologul i-a dat o rețetă. Frank a luat medicamentul exact așa cum i s-a spus, dar fără să simtă vreo schimbare. A continuat să se ducă la ședințele de terapie. S-a dus vestea despre acest program și au început să vină tot mai mulți bărbați, care au ocupat jumătate

---

[1] Medicament folosit în tratamentul depresiei și al tulburărilor de anxietate socială (n. tr.).

din scaunele din subsolul Asociației Veteranilor. Toți ziceau că „vor să schimbe ceva". Toți ziceau că „vor să fie mai buni". Toți ziceau că „nu mai vor să nu mai fie atât de nervoși tot timpul."

Din păcate, niciun fel de terapie și niciun fel de antidepresive luate pe rețetă nu puteau schimba faptul că mariajul lui Frank se terminase. De prea multe ori îi trădase încrederea lui Elaine. Dar poate că asta nu era un lucru atât de rău. Își dăduse seama că nu o mai plăcea chiar atât de mult. Așa că cel mai bun lucru era să accepte divorțul. I-a acordat custodie unică asupra Nanei și i-a spus că era recunoscător pentru cele două weekenduri pe lună cu fetița lor. În timp, dacă totul mergea bine, poate vor fi mai multe.

Iar Nanei i-a zis:

– Mă gândeam să-mi iau un cățel.

17

– Ce mai faci? îl întrebă Frank pe Clint.

Vorbea tare, ca să-i acopere pe The Dubliners.

Frank se ducea să petreacă Ziua Recunoștinței în Virginia cu foștii socri. Zoloftul și ședințele de terapie îl ajutaseră să-și controleze accesele de furie, dar socrii erau socri și nu aveau de gând să se lase până nu aflau ce nu mersese bine în căsnicia lor. Așa că făcuse un popas la cârciuma lui O'Byrne ca să mai amâne cu jumătate de ceas momentul execuției.

– Binișor, răspunse Clint, frecându-se la ochi. Ar cam trebui să slăbesc un pic, dar, da, o duc relativ bine.

Se așezară amândoi în separeul din colț.

Frank spuse:

– E Ziua Recunoștinței și tu bei o bere irlandeză. Asta înțelegi tu când zici că o duci binișor?

– N-am zis că o duc excelent. În fond, și tu ești aici.

Frank își zise *Ce dracu' mă costă?* și spuse ce avea în minte:

– Mă bucur că nu ne-am omorât între noi.

Clint ridică paharul:

– Închin paharul pentru asta!

Băură amândoi. Clint nu era deloc supărat pe Frank. Nu mai era supărat pe nimeni. Însă era îngrozitor de dezamăgit de el însuși. Nici prin cap nu-i trecuse că își va salva familia ca să și-o piardă mai târziu. Nu așa înțelegea el finalurile fericite.

Clint și Frank au vorbit despre copii. Fata lui Frank era îndrăgostită de un puști din Ohio. Îl îngrijora puțin ideea că ar putea să ajungă bunic la patruzeci și cinci de ani, dar încerca să nu arate că-l afectează. Clint spuse că fiul lui era mult prea tăcut în ultimele zile; probabil abia aștepta să se ducă la facultate, să scape de orașul ăla și să vadă cum arată lumea dincolo de ținutul minier.

– Și soția?

Clint îi făcu un semn barmanului să le mai aducă un rând.

Frank clătină din cap:

– Mulțam, dar eu nu mai beau. Berea nu se prea împacă cu Zoloftul. Plus că ar cam trebui să plec. Mă așteaptă socrii.

Se gândi puțin și se lumină la față.

– Auzi? Ce-ar fi să vii cu mine? O să te prezint părinților lui Elaine. Trebuie să mă am bine cu ei că sunt bunicii fetiței mele. Vizitele la ei sunt un adevărat iad, dar cu mâncare ceva mai bună.

Clint îi mulțumi pentru invitație, dar o refuză.

Frank vru să se ridice de pe scaun, se mai gândi la ceva și se așeză la loc.

– În ziua aia la Copac...

– Da?

– Mai ții minte când au început să bată clopotele la biserici?

Clint spuse că nu va uita niciodată. Clopotele au început să bată în clipa în care s-au trezit femeile.

– Da, zise Frank. Ei, cam atunci mă uitam eu după țicnita aia și n-am mai văzut-o. Mi se pare că o chema Angel.

Clint surâse:

– Angel Fitzroy.

– Ai idee ce mai face?

– Nu. Știu doar că nu este închisă la Curly.

– Îl știi pe Barry, tipul ăla cu asigurările? Mi-a zis că-i aproape sigur că femeia asta l-a omorât pe Peters.

– La fel mi-a zis și mie.

– Da? Și tu ce-ai zis?

– Bine că am scăpat de el! Asta am zis. Pentru că Don Peters era o male belea.

Se corectă grăbit:

– *Mare*. Don Peters era o *mare* belea.

– Ascultă, amice, cred c-ar fi bine să te duci acasă.

Și Clint îi răspunse:

– Bună idee! Știi tu cumva unde-i casa mea?

18

La două luni după evenimentul cunoscut drept Marea Trezire, un pădurar din Montana a văzut o femeie care făcea autostopul pe Route 2, chiar la est de Chinook. Și a oprit.

– Urcă, duduie, i-a spus el. Încotro?

– Nu sunt prea sigură, a răspuns tânăra. Zic să încep cu Idaho. Poate după aia am să ajung și în California.

Pădurarul îi întinse mâna:

– Numele meu este Ross Albright. Pe tine cum te cheamă?

– Angel Fitzroy.

Pe vremuri ar fi refuzat strângerea de mână, și-ar fi dat un nume fals și ar fi stat cu degetele încleștate pe mânerul cuțitului pe care-l avea mereu în buzunarul de la haină. Acum nu avea nici cuțit și nici nume fals. Nu mai avea nevoie.

– Adică „Înger". Frumos nume! a spus bărbatul. Și eu sunt creștin.

– Bravo ție! a zis Angel, fără strop de sarcasm în voce.

– De unde ești, Angel?

– Dintr-un orășel care se numește Dooling.

– Acolo te-ai trezit?

Pe vremuri, Angel ar fi mințit și ar fi spus că da. Pentru că era mai ușor și era în firea ei să mintă. Avea un adevărat talent pentru asta. Numai că acum trăia o viață nouă și se hotărâse să spună adevărul, în ciuda bătăilor de cap pe care i le-ar fi adus.

– Am fost una dintre cele care nu au adormit, a spus ea.

– Uau! Ce noroc pe tine! Câtă putere ai avut!

– Da, am fost binecuvântată, a spus Angel.

Și asta era adevărat, cel puțin după mintea ei.

– Este o binecuvântare să te aud că zici așa, a spus entuziasmat pădurarul. Și acum, ce ai de gând să faci, Angel, dacă nu te superi că te întreb? Ce vrei să faci când ai să te hotărăști să te stabilești undeva?

Angel a privit la munții superbi și la întinderea nesfârșită a cerului. Și, în cele din urmă, i-a răspuns:

– Ceea ce se cuvine. Asta am să fac, domnule Albright. Ceea ce se cuvine.

Bărbatul și-a luat ochii de la drumul din față, s-a uitat la ea și i-a zâmbit:

– Amin, sora mea! Foarte bine te-ai gândit.

19

Penitenciarul pentru femei a fost împrejmuit cu un gard, plin cu afișe care anunțau eventualii curioși că nu aveau voie să intre. Apoi a fost lăsat să cadă în paragină, deoarece guvernul a alocat fonduri unor lucrări publice mai urgente. Gardul cel nou era solid, înfipt adânc în pământ. Vulpoiul a avut nevoie de câteva săptămâni și de toată răbdarea lui ca să sape o galerie pe dedesubt.

După ce a dus cu bine la capăt această ispravă inginerească, a intrat în clădire prin gaura imensă din zid și a început să-și construiască vizuina într-o celulă din apropiere. De acolo simțea mirosul stăpânei sale – mai slab, dar dulce și picant totodată.

L-a vizitat un sol din partea șobolanilor.

– Acesta este castelul nostru, i-a spus solul-șobolan. Ce intenții ai, vulpoiule?

Vulpoiul a apreciat întrebarea directă a șobolanului. Era el vulpoi, numai că începuse să îmbătrânească. Poate venise vremea să termine cu prostiile, să nu mai intre în belele, să-și găsească o pereche și să stea pe lângă casă.

– Intențiile mele sunt pașnice, te asigur.

– Cum adică pașnice? a insistat șobolanul.

– Nu îndrăznesc să spun cu voce tare, a zis vulpoiul. Mă cam jenez.

– Vorbește, i-a cerut șobolanul.

– Foarte bine, a zis vulpoiul, înclinând capul. Am să-ți șoptesc. Vino mai aproape ca să mă auzi!

Șobolanul s-a apropiat. Vulpoiul i-ar fi putut reteza capul cu colții – acesta era talentul lui, pentru că fiecare creatură a Domnului are câte un talent, cel puțin un talent –, dar nu a făcut-o.

– Vreau să mă odihnesc, a spus el.

În dimineața de după Ziua Recunoștinței, Lila merge cu mașina până la poteca acoperită cu pietriș de pe Dealul Ghiulelei. Oprește acolo, coboară, îl pune în portbebe pe Andy – încotoșmănat în salopeta de iarnă – și începe să urce.

Oare și-ar putea drege căsnicia? se întreabă ea. Poate Clint ar fi în stare s-o iubească din nou. Dar vrea ea asta? Sufletul Lilei poartă un stigmat și numele acestui stigmat este Jeanette Sorley, iar ea nu știe cum să-l șteargă de acolo. Nu știe nici dacă vrea să-l șteargă.

Andy scoate tot felul de gângureli vesele. Pe Lila o doare inima de dorul lui Tiffany. Sentimentul nedreptății și al hazardului o copleșește, stârnindu-i o reacție de groază și de revoltă. Pădurea înghețată trosnește. Rulota lui Truman Mayweather este acoperită cu zăpadă. Îi aruncă o singură privire și merge mai departe. Nu mai are mult.

Ajunge în luminiș. Copacul Fantastic nu mai este acolo. Mormântul lui Jeanette nu mai este acolo. Acolo nu mai sunt decât niște plante perene și un stejar obosit și golaș. Ierburile freamătă, o pată roșcată iese din ele, dispare, ierburile se liniștesc. Lila gâfâie. Își vede aburii respirației. Pruncul scoate niște sunete care par o întrebare.

– Evie?

Lila se uită de jur împrejur. Caută – prin pădure, prin iarbă, prin aer, prin lumina lăptoasă a soarelui. Dar nu vede pe nimeni.

– Ești aici, Evie?

Tânjește după un semn, orice fel de semn.

O molie se desprinde de pe creanga stejarului bătrân și i se așază pe mână.

NOTA AUTORILOR

Ca să fie credibil un roman fantastic, detaliile lui trebuie să fie realiste. Suntem recunoscători pentru tot ajutorul de care am avut parte când am scris *Frumoasele adormite*. Prin urmare, înainte de a ne lua rămas-bun de la voi, dragii noştri cititori, ne scoatem şepcile (cu logoul Red Sox) în onoarea unora dintre cei care ne-au ajutat să rămânem pe drumul cel bun.

Russ Dorr a fost principalul nostru documentarist. Ne-a oferit toate datele necesare – de la caracteristicile autorulotelor până la timpul de degradare calitativă a kerosenului. De asemenea, a stabilit câteva contacte extrem de valoroase pentru noi cu persoane din penitenciarele pentru femei. Pentru că a fost nevoie să vedem cu ochii noştri o asemenea instituţie, mulţumim pe această cale doamnei judecător Gillian L. Abramson, de la Curtea Superioară de Justiţie din New Hampshire, care ne-a aranjat vizita la Penitenciarul pentru Femei din Goffstown, New Hampshire. Acolo am cunoscut-o pe doamna directoare Joanne Fortier, pe doamna căpitan Nicole Plante şi pe domnul locotenent Paul Carroll. Ei ne-au făcut turul penitenciarului şi ne-au răspuns cu răbdare la toate întrebările. Sunt devotaţi muncii lor, sunt duri, dar şi foarte omenoşi. Posibil ca situaţia din Penitenciarul din Dooling să se fi rezolvat în mod paşnic, dacă ei ar fi lucrat acolo – norocul nostru că nu a fost aşa! Nu avem cuvinte să le mulţumim aşa cum merită.

Vrem să ne exprimăm recunoștința față de Mike Muise, gardian la închisoarea de pe Valley Street, din Manchester, New Hampshire. Mike ne-a oferit o mulțime de informații extrem de prețioase despre mecanismele admiterii unui prizonier atât în secția de poliție, cât și în penitenciar. Domnul Tom Staples (fost polițist, acum ieșit la pensie) ne-a ajutat să completăm depozitul de arme din secția de poliție din Dooling.

Am conceput terenul instabil pe care a fost construită închisoarea „Cap-de-Leu" inspirându-ne din superba lucrare nonliterară *Coal River*, a lui Michael Shnayerson.

Acolo unde ne-a ieșit, li se datorează lor. Unde nu ne-a ieșit, noi suntem de vină... dar nu vă grăbiți să ne criticați. Nu uitați că este o operă literară și, din când în când, am avut nevoia să modificăm un pic realitatea ca să se potrivească poveștii noastre.

Kelly Braffet și Tara Altebrando au citit prima variantă (mult mai lungă) a romanului. Le suntem extrem de îndatorați pentru opiniile lor.

Mulțumim tuturor celor de la Editura Scribner, în special lui Nan Graham și John Glynn, care au coredactat cartea cu eficiență și eleganță. Susan Moldow ne-a susținut moralul. Mia Crowley-Hald ne-a făcut corecturile și îi suntem recunoscători pentru toată truda ei. Mulțumim tuturor celorlalți care ne-au ajutat să o scoatem cu bine la capăt: Angelina Krahn, Katherine „Katie" Monaghan. De asemenea, mulțumirile noastre lui Chuck Verril – agentul lui Stephen – și lui Amy Williams – agenta lui Owen –, care ne-au sprijinit și au colaborat atât de bine, de parcă ar fi lucrat împreună de o viață. Chris Lotts și Jenny Meyer au vândut drepturile de publicare în toată lumea și le suntem recunoscători pentru eforturile lor.

Steve dorește să-i mulțumească soției sale, Tabitha; și fiicei sale, Naomi; și celuilalt fiu, Joe, cunoscut cititorilor sub numele Joe Hill. Owen dorește să-i mulțumească mamei sale, fratelui său, lui Kelly și lui Z. Toți înțeleg cât de solicitantă este munca aceasta și ne-au creat toate condițiile.

Ultimele, dar cele mai importante mulțumiri ale noastre vi le adresăm dumneavoastră, domnule sau doamnă, pentru că ne-ați citit romanul. Nu avem cuvinte să vă spunem cât de mult înseamnă asta pentru noi. Sperăm că v-a plăcut.

Stephen King
Owen King
12 aprilie 2017

Cuprins

Partea întâi. TRIANGLUL DE DEMULT 15
Partea a doua. O SĂ DORM DUPĂ CE MOR 441
Partea a treia. DIMINEAȚA 805